

Giới thiệu Thần Y Tiểu Vương Phi

Nàng là một bác sĩ giỏi ở hiện đại xuyên về thời xưa, vốn muốn sống an ổn không ai quấy rầy, nào ngờ lòng người hiểm độc hết lần này đến lần khác hãm hại nàng. Được nàng cũng cần người để làm chuột bạch cho các loại độc dược của nàng.

Hắn tìm đến này, là một thế tử gia thôi nhưng hắn có thể khuynh đảo triều đình, nhưng rồi cô cứu được thái tử của hắn nên hắn hết lòng bảo vệ cô, coi cô như mạng sống và trao cả trái tim cho cô.

Đó là nội dung câu truyện Thần Y Tiểu Vương Phi của tác giả Tuyệt Sắc Thủy Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Hiện tại đêm khuya yên tĩnh, bầu trời vạm vỡ không mây, ánh trăng sáng tỏ chiếu ánh sáng bàng bạc trên mặt đất như phủ một lớp sa che mặt màu bạc lên khắp kinh thành.

Phía tây kinh thành. Vân Lai khách điểm.

Đau!

Đầu đau!

Cả người đều đau!

Bạch Thiên Hoan hiện tại chỉ có loại cảm giác này, cử động ngón tay một chút cũng khiến nàng đau hít không khí liên tục.

Trong phòng tối om, chỉ có ánh trăng nhàn nhạt ngoài cửa sổ chiếu vào, nàng mơ hồ cảm thấy đây không phải là cửa sổ phòng mình.

Đầu đau như muốn vỡ tung, trong đầu hỗn độn, nàng vất vả ngồi dậy, dùng ngón tay đè huyệt Thái Dương xoa nhẹ một lát, lúc này mới cảm giác thần trí thanh tỉnh được chút ít.

Nàng chỉ nhớ buổi chiều mình ở Hương Mãn lâu dùng bữa, nhấp một ngụm canh, lúc nàng cảm thấy có gì đó không ổn thì đã trúng chiêu.

Thân là truyền nhân duy nhất của thần y thế gia, Bạch Thiên Hoan tự nhận bản thân có thể nhận ra được vị của tất cả độc và thuốc, nhưng thuốc trong canh kia nàng lại không nhận ra được, nàng hối hận trước khi rời đi đã không lấy mẫu canh kia.

Đang ảo não thì bên cạnh truyền tới tiếng hít thở vững vàng của nam tử, nàng trước nay luôn tương đối nhạy cảm với vị giác và âm thanh.

Tiếng hít thở kia khiến thần kinh nàng lập tức căng thẳng, theo bản năng nhìn về phía bên người mình.

Xuyên qua ánh trăng yếu ớt, nàng thấy bên cạnh mình có một người đang nằm, lúc này nàng cảm giác được bên hông hơi nặng nề, chính là đến từ cánh tay vắt ngang của người nọ.

Vài hình ảnh vụn vặt hiện lên như điện xẹt trong đầu nàng, hẳn là hình ảnh hoang đường tối qua khiến toàn thân nàng cứng lại.

Còn một tháng nữa là đại hôn của nàng, nhưng nàng lại đang cùng một nam nhân khác nằm với nhau.

Mặc kệ đau đớn trên người, nàng vội vàng dịch chuyển cánh tay trên người, gấp gáp nhét xiêm y của mình trên mặt đất mặc vào.

Trong quá trình này, nàng suy tư thật nhanh chuyện ngày hôm qua.

Hôm qua nàng đến Hương Mãn Lâu nổi danh nhất kinh thành dùng bữa tối, trừ canh ra, những món khác đều không có vấn đề.

Sau khi uống canh rồi đi, nàng không thể khống chế hành vi của mình, trực tiếp xông vào phòng một nam nhân xa lạ, còn chủ động đem đổi phương. ....

Nàng che trán rên rỉ. Thờ dài một tiếng, chau mày.

Không thể tin được, nữ nhân mất đi lý trí hôm qua chính là mình.

Người trên giường trở mình, hình như sắp tỉnh lại.

Sắc mặt Bạch Thiên Hoan chợt biến hóa, nàng thật nhanh móc từ trong ống tay áo ra một bao thuốc bột rắc lên mặt nam nhân.

“Đoong” một tiếng, nam nhân lại ngã xuống, trước khi hôn mê, trong miệng nam nhân âm hiểm mắng một câu:

- Dừng để ta tóm được ngươi.

Trong đêm tối, ánh mắt hần như ngọn đuốc, thoáng qua rồi biến mất.

Đôi mắt Bạch Thiên Hoan chớp chớp trong bóng tối, xoay người chuẩn bị rời khỏi phòng.

Mới đi được hai bước, bước chân nàng chợt dừng lại.

Nàng do dự nhìn thoáng qua phía sau, bỗng nhiên, Bạch Thiên Hoan móc từ trong ống tay áo ra một đỉnh mười lượng bạc đặt lên bàn, sau đó yên tâm thoải mái xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mất Bảo Bối

Sau khi Bạch Thiên Hoan rời đi nửa canh giờ, nam nhân nằm trên giường từ từ tỉnh lại, lúc này, đường chân trời ở phương Đông đã nổi lên một luồng sáng bạc, ánh mặt trời xuyên qua lớp sương thật mỏng phía trên kinh thành chiếu vào trong phòng khách điểm.

Vuốt vuốt đôi mắt còn nhập nhèm, Hạng Nguyên Hoán vỗ vỗ đầu gối dậy, đôi mắt lười mờ ra, kéo kéo đồ ngủ lỏng lẻo trên người, đáng vẻ mệt mỏi.

- Vương Toàn!

Cửa phòng bị đẩy ra, một nam tử nhỏ gầy mặc y phục hạ nhân từ ngoài cửa chạy vội vào.

- Thế từ gia, ngài tỉnh rồi sao?

Vương Toàn cung kính đứng ở một bên, lúi lúi với đồng hồ hỗn độn trên mặt đất, có thể đoán được sự điên cuồng tối qua.

Gương mặt như điêu khắc của Hạng Nguyên Hoán hơi nhướng lên, mắt ung dưới mày kiếm khẽ mở, đôi môi mỏng dưới sống mũi cao cao nhếch một vòng cung đẹp mắt, mái tóc rối xõa nghiêng một bên càng làm tăng thêm vài phần cảm giác yêu nghiệt lười biếng.

Vương Toàn không dám nhìn tiếp nữa, bởi vì trên tuấn dung đẹp mắt của Hạng Nguyên Hoán không có một chút biểu cảm, bình tĩnh khiến trong lòng người ta ngửa ngáy.

Ông nuốt nước miếng, bầu không khí.....rất quý dị.

Hạng Nguyên Hoán lười nhác ngồi đó, ngón trỏ hướng về phía Vương Toàn ngoắc ngoắc.

Vương Toàn khấn trương bước tới, vừa đến trước giường, Hạng Nguyên Hoán thành linh một tay ôm cổ Vương Toàn, kéo đầu ông xuống thấp, chóp mũi ông gần như chạm vào hân.

- Đinh Viễn Sơn đâu?

Ngữ điệu của hân nhẹ nhàng nhưng mang theo ý chất vấn nồng đậm.

- Đinh tướng quân tối qua đã về tướng quân phủ rồi!

Chạy thật là nhanh!

- Ngươi đúng là nô tài trung thành hộ chủ, lại giúp thằng nhãi họ Đinh kia hãm hại gia ta!

Hạng Nguyên Hoán nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm ông, mặt đã đen đến có thể cạo xuống một lớp mực.

Đinh Viễn Sơn tên khốn kiếp này, thân là đồng đảng kiêm hảo bằng hữu của hân mà dám gài bẫy, bỏ thuốc cho hân.

Thằng nhãi này thích nhất là thu thập cổ kiếm, hân phải phải người đi trộm toàn bộ cổ kiếm của hân ta ném vào lò luyện, sau khi chúng hóa thành một

vững nước thép mới đem trả cho hấn ta.

Vương Toàn đầu đầy mồ hôi lạnh, đôi mắt sắc liếc về phía thoi bạc trên tủ đầu giường.

- Gia, đó là bạc của ngài sao?

Vương Toàn vội vàng thay đổi đề tài.

Bạc?

Con người Hạng Nguyên Hoán bỗng dừng nhúu chặt, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm thoi bạc trên tủ đầu giường.

Là của nữ nhân kia để lại!

Bất thành linh, khóe môi hấn nhếch lên một vòng cung âm hiểm:

- Gia mất một bảo bối, lập tức truy nã toàn thành, đặc trưng của phạm nhân là: một nữ nhân ____ ngực có bốt hình trái tim!

***

Bạch Thiên Hoan từ cửa sau chuồn vào Thượng thư phủ, lúc nàng về đến Thượng thư phủ đã là canh năm, trời còn chưa sáng rõ.

Không biết hạ nhân trong Phong Viên có phát hiện nàng cả đêm không về hay không.

Vừa tới Phong Viên mình đang ở, nàng nhạy cảm nghe được ở một góc có tiếng nói chuyện được cố ý hạ thấp giọng, nàng không khỏi nhúu chặt con người, từ từ cất bước đi về phía tiếng nói.

- Bạch đại phu nhân muốn chúng ta giết đại tiểu thư, nhưng Bạch đại tiểu thư này cả đêm không về, Bạch đại phu nhân không phải là cố ý đùa giỡn chúng ta chứ?

- Hừ, tiền đã tới tay rồi, Bạch đại tiểu thư không ở đây cũng không thể trách hai huynh đệ chúng ta được.

Bạch Thiên Hoan trốn ở một bên nghe được toàn bộ đoạn đối thoại của hai người họ.

Người trong viện này phát hiện nàng cả đêm không về lại là hai gã sát thủ, thật buồn cười.

Đại phu nhân hám của, đã ngấp nghé đồ cưới ngư tử của nàng từ lâu, lần này không tiếc ra tay độc ác, thuê sát thủ tới giết nàng, triệu chứng của lòng tham quả nhiên đã đến mức nguy kịch, phải trị cho tốt mới được.

Khi hai gã sát thủ chuẩn bị rời đi, Bạch Thiên Hoan không chút hoang mang cản trở đường đi của hai người.

Nàng cười tươi như hoa:

- Nhị vị, sao nhanh như thế đã vội đi rồi?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Lệnh Truy Nã

Sự xuất hiện của Bạch Thiên Hoan ngoài dự liệu của hai gã sát thủ.

Hai gã sát thủ cảnh giác nhìn nàng.

- Người là ai?

Bạch Thiên Hoan mỉm cười nhướng mày, trong ánh nắng ban mai, gương mặt của nàng nhìn không quá chân thật.

- Bỏ cô nương đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, họ Bạch, tên Thiên Hoan!

Lời Bạch Thiên Hoan vừa dứt, hai gã sát thủ nhìn nhau một cái: đây gọi là gì, đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công, dè bèo đợi làm thịt tự đưa tới cửa.

Ánh mặt trời dần sáng tỏ, gương mặt xuất trần của Bạch Thiên Hoan càng mỹ lệ động lòng người, khuôn mặt trái xoan lớn cỡ bàn tay, làn da trắng ngần như trứng gà bóc, long lanh trong sáng, chân mày tựa viễn sơn, đôi mắt sáng như hai viên trân châu đen ngăm trong đầm nước, môi đỏ không son nhưng vẫn kiều diễm ướt át như hoa đào tháng năm.

Váy thêu hoa màu lam của nàng là vân cầm thượng hạng, được cắt may khéo léo, tôn lên dáng người hoàn mỹ của Bạch Thiên Hoan không thể nghi ngờ, cho dù nàng chỉ hờn dỗi đứng yên cũng toát ra phong thái quyền rũ.

Kinh thành thập đại mỹ nhân, nàng dư sức đứng đầu bảng.

Thấy dung nhan nghiêng nước nghiêng thành của Bạch Thiên Hoan, hai gã sát thủ tâm thần đều có chút hoảng hốt, bị ghim một châm cũng không phát giác.

‘Phốc phốc’ hai tiếng, hai gã sát thủ đột nhiên ngã xuống đất.

Bạch Thiên Hoan nhếch môi hài lòng cười một tiếng, chán ghét nhìn lướt qua tên sát thủ trên mặt đất, rút ngân châm trên cổ tay hai gã ra, màu xanh nhàn nhạt trên ngân châm khúc xạ tia sáng trong con ngươi đen nhánh của nàng.

Nước hoa cà độc được thời cổ quả nhiên độc tính mạnh hơn thời hiện đại.

Thu hồi ngân châm, Bạch Thiên Hoan giả vờ mang dáng vẻ sợ hãi, kêu la lo lắng khắp nơi:

- Người đầu, người đầu mau tới đây, có thích khách, có thích khách!

***

Đại phu nhân Lý Minh Chi biết hai gã sát thủ bị bắt thì lập tức nôn nóng đến Phong Viên quan tâm Bạch Thiên Hoan, lại sai hạ nhân đưa tổ yến thuốc bổ các loại đến an ủi nàng.

Không lâu sau khi đại phu nhân rời đi, nha hoàn tâm phúc của Bạch Thiên Hoan là Họa Mi vội vã chạy về Phong Viên.

Bạch Thiên Hoan giả vờ bị kinh hãi đang lười biếng nằm trên giường, tay che trán, đôi mắt đẹp khẽ nhắm.

Lúc Bạch Thiên Hoan bị gọi nuôi, Họa Mi chỉ là kẻ ẩn nấp bên đường được nàng ấy thu nhận, lúc nàng ấy được đón về Thượng thư phủ, Họa Mi cũng theo về cùng, bởi vì ân cứu mạng ban đầu nên nàng hết sức trung thành với Bạch Thiên Hoan.

- Đại tiểu thư!

Họa Mi thấy chung quanh không có ai, mới gọi Bạch Thiên Hoan một tiếng.

Đôi mắt mỹ lệ mở ra:

- Nghe giọng thế nào ?

- Đúng như người đoán, đại phu nhân nhận hai gã thích khách từ chỗ lão gia để thẩm tra xử lý, chỉ trong thời gian một khắc, hai gã thích khách đã không chịu nổi hình phạt, cùng tất thảy, đã bị người ta đem đi bãi tha ma từ cửa sau rồi.

Lý Minh Chi quả nhiên ngoan độc, lòng dạ Tư Mã Chiêu của bà ta rõ ràng rành. (Tư Mã Chiêu chuyên quyền định cướp ngôi của nhà Ngụy, chuyện này ai ai cũng biết. Về sau, câu ‘lòng dạ Tư Mã Chiêu’ dùng để chỉ một việc gì đó mà mục đích quá rõ ràng, quá lộ liễu, ai ai cũng biết.)

Lần này không đạt được mục đích, lần sau bà ta nhất định sẽ dùng phương pháp càng thâm độc hơn, nhưng mà.....phải xem bà ta còn cơ hội đó hay không đã.

- Được, ta biết rồi.

- Còn nữa.....

Họa Mi rụt rè nhìn nàng:

- Hôm nay khắp nơi ngoài đường đều dán đầy lệnh truy nã.

- Lệnh truy nã?

Nàng không rõ tại sao Họa Mi đột nhiên lại nói chuyện này.

- Thế từ gia Hạng thân vương phủ bị mất bảo bối, ngài ấy treo thưởng một vạn lượng bạc bắt kẻ phạm tội, phạm nhân là một nữ tử ngực có bớt hình trái tim !

Mà ngực Bạch Thiên Hoan vừa vặn có một cái bớt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thế Tử Gia Quân Áo Lụa Là

Gương mặt Bạch Thiên Hoan hiện lên vẻ kinh ngạc thoáng qua rồi biến mất, nàng cười nhạo nói:

- Tiểu thư nhà ngươi thì có bảo bối gì? Hơn nữa, ta cũng chưa từng gặp vị thế tử gia kia, bên ngoài nếu có người hỏi, biết nói thế nào rồi chứ?
- Nô tỳ đã hiểu!

Họa Mi thông minh gật đầu, sau đó xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Họa Mi đi rồi, con ngươi Bạch Thiên Hoan bỗng nhú chặt.

Hạng Nguyên Hoán? Nam nhân tối qua lại là thế tử gia Hạng thân vương phủ Hạng Nguyên Hoán, lời đồn về tên kia quá kém, là một thế tử gia quần áo lụa là tính tình quái đản, đánh nhau ấu đã không chuyện xấu nào không làm.

Nàng vậy mà chọc phải kinh thành nhất sát này, nhớ đến ánh mắt hung ác của hắn khi nàng làm hắn hôn mê, sống lưng nàng chợt lạnh.

Nàng chỉ muốn thanh tịnh sống qua ngày, không ngờ lại dính vào mối họa rắc rối này.

***

Hạng thân vương phủ. Tùng Viên.

Vương Toàn vòng qua hành lang, đến thư phòng nhỏ ở Tùng Viên, vừa bước vào đã bị giấy vo viên đầy đất trong phòng dọa giật mình.

Sau bàn, Hạng Nguyên Hoán đang mặc cẩm bào màu lam, hai chân lười biếng bắt chéo nhau dựa lên ghế, trong miệng ngậm một cây bút lông, cẩm bào của hắn bị dính không ít mực, phát quang cũng vì động tác bất nhã của hắn mà lệch sang một bên.

Vương Toàn vội vàng đem chổi và ki hốt rác tới, quét giấy vo viên đổ vào sọt giấy vụn, rồi nhặt sách rơi trên mặt đất để lại cho ngay ngắn.

- Thế tử gia, vương gia bảo ngài viết kiểm điểm, ngài viết xong chưa?

- Gia không có lỗi, viết kiểm điểm gì chứ?

Hắn hừ một tiếng, nhò cây bút lông trong miệng ra.

Vương Toàn thở dài, nhặt bút lông trên mặt đất, xem ra, sán thư phòng này phải lau lại lần nữa rồi.

- Thế tử gia, ngài không viết thì vương gia sẽ không cho phép ngài xuất phủ.

Hắn liếc mắt về phía Vương Toàn:

- Thế nào, có tra được nữ nhân kia không?
- Ếc, đã tra xét khắp nơi rồi, ngài nói là chất vải xiêm y của nàng ta rất tốt.

Khi đó mà còn mò được chất vải xiêm y của người ta tốt.

- Các thiên kim quan lại, các tiểu thư nhà thương nhân và các cô nương nơi phong nguyệt toàn thành đều đã tra một lần, không có!
- Tra hết toàn bộ?

Không lẽ cái bót kia là về lên? Vậy thì như mò kim đáy biển rồi.

- Tra hết toàn bộ!

Vương Toàn dừng một lúc:

- A, bỗng dưng nhớ ra một chuyện.

- Có rắm mau thả!

Hạng Nguyên Hoán không kiên nhẫn ngồi dậy.

- Chính là đại tiểu thư nhà Bạch thượng thư ! Bạch thượng thư vì muốn lôi kéo Cung thân vương phủ nên đặc biệt đón nữ nhi được gửi cho thân thích nuôi dưới quê lên, nàng ấy là con của Bạch thượng thư khi chưa trở thành thượng thư và một nữ nhân khác, nữ nhân kia sau khi sinh xong thì chết, đứa trẻ được Bạch thượng thư gửi nuôi, chỉ vì dung mạo xuất chúng nên mới được đón về.

Chuyện này hẳn cũng có nghe thấy:

- Vậy thì sao?

- Nghe nói tới qua nàng ấy xuất phủ, hơn nữa trong số các thiên kim tiểu thư trong thành nàng ấy là người không có nô bộc nào hiểu rõ.

Hạng Nguyên Hoán đứng dậy, đáy mắt hiện lên vẻ gian xảo và âm hiểm.

- Đi, đến Thượng thư phủ!

Vương Toàn sốt ruột.

- Tiểu tử tông à, tới qua ngài cả đêm không về, vương gia mới phạt ngài cấm túc, nếu ngài không viết xong kiểm điểm thì vương gia không cho ngài xuất phủ đâu.

- Tìm người viết cho gia là được.

Dứt lời, Hạng Nguyên Hoán liền bước ra cửa.

Sớm biết thế ông không nên bẩm báo chuyện này với Hạng Nguyên Hoán.

Vương Toàn nhìn y phục trên người và phát quan lung lay sắp ngã trên đỉnh đầu Hạng Nguyên Hoán thì vội vã đuổi theo ra cửa.

- Thế tử gia, ngài ít nhất cũng thay y phục rồi hãy đi.

Sớm muộn gì cũng có ngày mạng nhỏ của ông sẽ mất trong tay Hạng Nguyên Hoán.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ta Tưởng Là Ai, Hóa Ra Là Thế Tử Gia Hạng Thân Vương Phủ

Thượng thư phủ. Trong đình ngắm cảnh ở hoa viên.

Lúc này là thời điểm hoa đào tháng ba nở rộ, mấy cây đào trong hoa viên đua nhau khoe sắc, ánh mặt trời chiếu lên những cánh hoa trắng nõn làm chúng trở nên long lánh hơn.

Bạch Thiên Hoan ngồi trong đình ngắm cảnh thưởng thức hoa đào trong hoa viên, lòng nghĩ đến việc hái ít cánh hoa đào làm mặt nạ đắp mặt.

Xa xa, Bạch Thiên Hoan thấy Lý Minh Chi dẫn theo Trương ma ma và nha hoàn Hạnh Nhi đi ngang qua hoa viên, Lý Minh Chi thấy Bạch Thiên Hoan thì đưa mắt ra hiệu cho Trương ma ma và Hạnh Nhi, rồi xoay người đi về phía đình ngắm cảnh.

Nàng chưa tìm bà ta, bà ta lại tới tìm nàng trước.

Lý Minh Chi bước vào đình ngắm cảnh, căn dặn Trương ma ma và Hạnh Nhi đứng ở hai bên bậc thang đình.

- Thiên Hoan, sáng nay con vừa bị kinh sợ, bây giờ lại ở đây hóng gió, coi chừng bị lạnh, một tháng nữa là con sẽ gả cho thế tử gia Cung thân vương phủ rồi, lúc này không thể làm hỏng thân thể được.

Lý Minh Chi trước giờ công phu ngoài mặt luôn làm rất tốt.

Bạch Thiên Hoan cười đứng dậy.

- Đa tạ mẫu thân quan tâm, con cũng cảm thấy hơi lạnh nên đang chuẩn bị về.

- Thật ngoan!

Lý Minh Chi liếc Họa Mi một cái, nha đầu bướng bỉnh không chịu nghe lời dặn của bà này:

- Trời lạnh thế này mà dẫn đại tiểu thư ra ngoài hóng gió, sau khi về thì đến phòng bếp bung chén canh gừng lên cho đại tiểu thư, có nghe không?

- Dạ, đại phu nhân.

Bạch Thiên Hoan đi phía trước, Họa Mi theo sau.

Mới bước hai bậc thang, Lý Minh Chi lập tức hắt hắt cằm về phía Hạnh Nhi, Hạnh Nhi hiểu ý, trong mắt hiện lên lệ khí, vẻ mặt hung ác đưa tay đẩy mạnh sau lưng Họa Mi.

Họa Mi bất ngờ không kịp đề phòng bị Hạnh Nhi đẩy xuống, mắt thấy sẽ ngã Bạch Thiên Hoan phía trước.

Nhưng trong nháy mắt đó, Bạch Thiên Hoan đột ngột quay người lại, trọng tâm không ổn định, thuận tiện kéo Họa Mi cùng nhau nghiêng về một bên, mà Hạnh Nhi vốn đang đẩy Họa Mi thoáng chốc ngã từ mười mấy bậc thang xuống.

Dưới bậc thang, Hạnh Nhi lăn xa vài thước, chờ khi ngừng lại đã toàn thân đầy máu ngất đi.

Bạch Thiên Hoan đỡ Họa Mi đứng dậy, Lý Minh Chi gấp gấp đi đến bên bậc thang xem xét tình hình của Hạnh Nhi, Bạch Thiên Hoan nhanh chóng chạm vào cổ chân Lý Minh Chi một cái.

Một giây sau, thân thể Lý Minh Chi lao đảo muốn ngã, Trương ma ma nhanh tay lẹ mắt đỡ được bà.

- Ta.....ta.....

Lý Minh Chi thở dốc kịch liệt mấy cái, tay che ngực, ánh mắt mở lớn, âm thanh phát ra đứt quãng, không thể nào nói tiếp được.

Bạch Thiên Hoan rút ngân châm nơi cổ chân Lý Minh Chi ra, lại đưa tay đỡ lấy cánh tay bà ta, lo lắng nhìn về phía Trương ma ma :

- Trương ma ma, mẫu thân hình như bị kinh hải.

Kế hoạch ban đầu của Lý Minh Chi là để Hạnh Nhi đẩy Họa Mi, khiến Họa Mi đẩy Bạch Thiên Hoan xuống bậc thang, Bạch Thiên Hoan xảy ra chuyện có thể trực tiếp đổ lên đầu Họa Mi, không nghĩ tới sẽ biến thành cục diện như bây giờ.

Trương ma ma đã bị dọa hồn vía lên mây.

- Vậy.....vậy phải làm thế nào?

- Họa Mi, em đi mời đại phu tới, nhanh lên!

- Trương ma ma, bà diu mẫu thân về phòng, ta ở lại đây xử lý chuyện của Hạnh Nhi, sau đó sẽ đi xem mẫu thân.

Bạch Thiên Hoan lâm nguy không loạn dặn dò Trương ma ma.

- Dạ dạ dạ.

Bạch Thiên Hoan từ từ bước đến dưới bậc thang, hồ hững nhìn Hạnh Nhi trên mặt đất, đáy mắt không hề có chút thương hại nào.

- Bạch đại tiểu thư không phải muốn trước hết mời người cứu chữa nhà hoàn kia hay sao?

Một giọng nam nhẹ nhàng từ phía sau truyền tới.

Nàng chau mày quay đầu lại nhìn, phía sau là một nam tử khoanh hai tay trước ngực nhàn nhã dựa vào hòn giả sơn, đôi mắt ranh mãnh nhìn nàng.

Đúng là đáng về một kẻ quần áo lụa là.

Nhưng ánh mắt kia nàng tuyệt đối nhìn không thấu, dường như bắt kham lại dường như sắc bén như chim ưng.

- Ta tưởng là ai, hóa ra là thế tử gia Hạng thân vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tìm Nhầm Người

Tôi lướt Hạng Nguyên Hoán kinh ngạc, đôi mắt ranh mãnh của hắn đánh giá Bạch Thiên Hoan từ trên xuống dưới.

Không thể không nói, Bạch Thiên Hoan đúng là một mỹ nhân, mỹ nhân hắn đã gặp không ít nhưng rất ít thấy mỹ nhân mà trong mắt có kiêu ngạo và hoang dã giống như ngựa hoang khó thuần phục.

Chỉ nhìn nàng suýt chút nữa bị tính kế nhưng có thể ở thời khắc quan trọng xé tay áo nha hoàn, đẩy kẻ hại nàng xuống bậc thang, còn có thể bất ngờ đâm Bạch đại phu nhân một châm khiến bà ta đột phát chứng bệnh, e rằng trên châm kia có độc.

Làm xong những việc này mà biểu cảm trên mặt nàng vẫn thản nhiên như vậy, ánh mắt vẫn trong trẻo, sáng ngời như vậy.

- Người biết gia?

Hắn không thể không hoài nghi, nữ nhân tối qua chính là nàng.

- Không biết! Chẳng qua, ta vừa thấy vợ của ngài màu vàng sáng, đó là màu trừ vương thất và hoàng thất ra không ai dám dùng.

Bạch Thiên Hoan đưa mắt nhìn về phía ngọc bội đeo bên hông Hạng Nguyên Hoán:

- Hơn nữa, ngọc bội của ngài có chữ ‘Hạng’, hoàng tử hoặc thế tử cỡ tuổi này trong kinh thành mà tên có chữ ‘Hạng’ cũng chỉ có thể từ gia Hạng thân vương phủ.

Hạng Nguyên Hoán cúi đầu nhìn vợ và ngọc bội bên hông của mình thì bừng tỉnh đại ngộ.

- Hóa ra là chúng bán đứng ta!

Hắn tràn đầy hứng thú nhìn Bạch Thiên Hoan:

- Người rất thông minh.

- Đa tạ thế tử gia khen ngợi!

Bạch Thiên Hoan cười lễ độ:

- Thế tử gia nếu tôi tìm cha thì cha đang ở tiền viện, thế tử gia đi nhầm chỗ rồi!

Hạng Nguyên Hoán dửng dưng về lưng nhấc đứng lên, sờ sờ eo này giờ dựa có chút đau, đi quanh Hạnh Nhi toàn thân đầy máu trên mặt đất, rồi thông thả ngẩng đầu chống lại tầm mắt của nàng đáp lại:

- Gia hôm nay là đặc biệt tới tìm người.

Mũi nàng bật ra một tiếng cười khê nhưng ánh mắt vẫn đậm mạc.

- Tìm ta?

Bạch Thiên Hoan cố ý kéo kéo cổ áo, lộ ra một khoảng da thịt nơi ngực, nơi đó trắng nõn mịn màng, không có bất kỳ nốt ruồi nào, nàng vờ như không thèm để ý đối mắt với hắn:

- Không biết thế tử gia tìm ta có việc gì?

Trong nháy mắt Bạch Thiên Hoan nghịch ý phục kia, Hạng Nguyên Hoán chợt cảm thấy trong lòng hoảng hốt, lập tức miệng đắng lưỡi khô.

Nữ nhân này thật lớn mật, ngực nàng ta không hề có nốt ruồi, người tối qua hắn không phải nàng ta.

Con người chợt sáng, Hạng Nguyên Hoán nhìn nha hoàn trên mặt đất, cố ý dời đi đề tài:

- Bạch đại tiểu thư định xử lý nha hoàn này thế nào?

- Thế tử gia có ý kiến gì hay?

Hạng Nguyên Hoán không chút nghĩ ngợi, rút kiếm bên hông ra đâm một nhát, Hạnh Nhi dưới đất đã tắt thở.

Kiểm tra vào vỏ.

- Bạch đại tiểu thư không cần tạ ơn ta.

Bạch Thiên Hoan cau mày, người này da mặt thật dày, nàng không có ý định tạ ơn hắn.

- Thế tử gia ở Thượng thư phủ giết người, chẳng lẽ không sợ bị chặt đầu?

- Bạch đại tiểu thư đang lo lắng cho ta sao?

Hạng Nguyên Hoán nhếch mi xem thường, bộ dạng cả ớ phát phờ, quả thực khiến người ta không thể nào có thiện cảm.

Bạch Thiên Hoan nhàn nhạt liếc hắn:

- Mạng của ngài liên quan gì đến ta? Ta còn phải tìm người tới xử lý hậu sự của Hạnh Nhi, không ở đây bồi thế tử gia được rồi!

Dứt lời, Bạch Thiên Hoan tao nhã thi lễ với hắn, rồi định đi vòng qua hắn.

Hạng Nguyên Hoán đột nhiên vươn cánh tay cản đường nàng.

Hắn nghiêng đầu cười nhìn gương mặt nghiêng mỹ lệ của nàng, đáy mắt hiện lên vẻ giảo hoạt:

- Bạch đại tiểu thư cần gì phải rời đi gấp như vậy ?

Bạch Thiên Hoan lười nhìn hắn, nàng thay đổi phương hướng, định vòng qua người hắn, Hạng Nguyên Hoán cười giễu cợt, đột nhiên đưa tay kéo nàng vào trong ngực.

Cùng lúc đó, Hạng Nguyên Hoán cảm giác được một cây ngân châm đặt ngay cổ họng của hắn, ánh sáng từ ngân châm khúc xạ trong mắt nàng, mang theo hàn quang, tự tin và lạnh nhạt.

- Thế tử gia nếu muốn trêu đùa ta thì e rằng ngài đã tìm nhầm người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trước Khi Món Đồ Chơi Này Trở Thành Của Người Khác, Gia Muốn Đoạt Nó Trước

Hạng Nguyên Hoán thích thú nhướn cao mày.

Lần này quả nhiên không uống công tói Thượng thư phủ, Bạch thượng thư trầm tĩnh, cứng nhắc như vậy mà lại có một nữ nhi thú vị thế này.

- Người muốn giết ta? Người nên biết, ta là thế tử gia Hạng thân vương phủ, nếu người giết ta, thì người.....và cả Thượng thư phủ đều sẽ chôn cùng!

Đối mặt với uy hiếp của Hạng Nguyên Hoán, đôi mắt của Bạch Thiên Hoan híp thành một độ cong xinh đẹp.

- Ta nói muốn giết thế tử gia bao giờ?

Bạch Thiên Hoan đem ngân châm nhích lại gần cổ của hắn thêm mấy phần, trên mặt vẫn nở nụ cười mỹ lệ mê hoặc lòng người:

- Độc trên châm này chỉ khiến thế tử gia nửa đời sau phải nằm trên giường, không thể nào đứng thẳng hay nói chuyện được nữa mà thôi !

Đây e rằng chính là độc mà Bạch Thiên Hoan vừa hạ trên người Bạch đại phu nhân, nữ nhân này quả nhiên ác độc, rất hợp khẩu vị của hắn.

- Bốn thế tử xảy ra chuyện ở Thượng thư phủ, chẳng lẽ người cảm thấy người của Thượng thư phủ có thể thoát khỏi liên can sao?

Bạch Thiên Hoan vô tội chớp chớp mắt, đôi mắt nàng như mang theo ít sương mù nhìn hắn:

- Thế tử gia, nha đầu Thượng thư phủ đắc tội với ngài, ngài giết nàng ta, nhưng không cần thận bị va vào đầu, dựa theo đánh giá trong kinh thành hiện tại về ngài, ngài cảm thấy người ngoài sẽ tin ngài hay tin ta? Đáng tiếc là.....

Bạch Thiên Hoan nhìn Hạnh Nhi trên mặt đất, lắc đầu tiếc hận.

- Nhân chứng duy nhất đã bị ngài giết rồi! Hôn nữa ta bây giờ là hôn thê của thế tử gia Cung thân vương phủ! Theo ta được biết, Cung thân vương phủ và Hạng thân vương phủ trước nay luôn bất hòa, Cung thân vương phủ sẽ không nhân cơ hội này dả kích Hạng thân vương phủ sao? Như vậy xem ra, ngài cảm thấy hiện tại phần thắng của ngài nhiều, hay phần thắng của ta nhiều?

Đôi mắt Hạng Nguyên Hoán hứng thú nheo lại.

Tiểu bạch thỏ bề ngoài ôn hòa lại là một con hồ ly xảo hoạt.

Hôn nữa, nàng còn sắp gả cho tên Ngụy Tử Phong kia? Lúc trước nghe nói tên Ngụy Tử Phong một tháng sau sẽ thành thân, không nghĩ đến người mà hẳn cưới là Bạch Thiên Hoan.

Con người vừa đảo, Hạng Nguyên Hoán buông lỏng vòng tay quấn quanh eo nàng.

- Bạch đại tiểu thư cần gì nghiêm trọng như vậy, ta chẳng qua là đùa với người thôi.

Bạch Thiên Hoan nở nụ cười xinh đẹp thu hồi ngón châm trên tay, cúi đầu thi lễ:

- Đa tạ thế tử gia.

- Lần này gia đường đột tới, mấy ngày nữa, gia nhất định sẽ tặng người một phần hạ lễ.

- Đa tạ thế tử gia lần nữa!

Tốt nhất là vĩnh viễn không gặp lại!

***

Bởi vì Hạng Nguyên Hoán là chuẩn ra phủ nên không có chuẩn bị xe ngựa, khi trở về, Hạng Nguyên Hoán đi trước, Vương Toàn theo sau.

Từ khi rời khỏi Thượng thư phủ, Vương Toàn phát hiện môi Hạng Nguyên Hoán chưa từng khép lại, ông nghi hoặc trong lòng, không nhận được hỏi:

- Thế tử gia, chuyện gì mà ngài cao hứng như thế, chẳng lẽ cô nương tới qua chính là Bạch đại tiểu thư?

- Không phải !

Không phải mà cao hứng như vậy?

- Vậy sao ngài vui như thế?

- Sao hả? Người hi vọng gia khóc lóc thảm thiết người mới hài lòng à?

- Dĩ nhiên không phải, tiểu nhân hi vọng ngài ngày nào cũng thật vui vẻ!

Tốt nhất là có thể đừng thích chinh ông như vậy là được.

- Gia hôm nay phát hiện một món đồ chơi vô cùng thú vị, trước khi món đồ chơi này trở thành của người khác, gia muốn đoạt nó trước.

- Đoạt thế nào?

Trong đầu Vương Toàn vang lên hồi chuông cảnh báo.

- Ngụy Tử Phong hình như gần đây chuẩn bị thành thân rất rảnh rồi, đưa tai qua đây, gia muốn người tìm người truyền vài lời cho hắn.

- Dạ!

Vương Toàn đưa tai qua, nghe xong kế hoạch của Hạng Nguyên Hoán thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vẫn may không phải là loại nguy hiểm như leo vách đá hay vào ổ rắn.

Chẳng qua, như vậy đối với đại tiểu thư Thượng thư phủ hình như có chút quá thất đức.

Nghĩ tới thủ đoạn của thế tử gia nhà mình, ông chỉ có thể xin lỗi Bạch đại tiểu thư thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Diêm Xấu

Thượng thư phủ.

Cơ thể Lý Minh Chi hoàn toàn bị phế đi, hôm sau thái y tới, chẩn đoán chính xác Lý Minh Chi toàn thân bại liệt, đồng thời mất khả năng ngôn ngữ.

Bạch Xuân Yến gục bên giường Lý Minh Chi khóc lóc hồi lâu thì bị gọi đi tham dự hội nghị chọn lại người làm chủ mọi việc trong nhà, mà hội nghị này Bạch Thiên Hoan một tháng sau xuất giá không có tư cách tham gia.

Hạnh Nhi đã chết, những nha hoàn khác ở ngoài phòng hầu hạ, chỉ có mỗi Trương ma ma ở bên giường.

Trương ma ma đột nhiên quá mót, Bạch Thiên Hoan sau khi tới thì bảo bà ấy đi trước, để mình và Lý Minh Chi ở chung một phòng.

Lý Minh Chi tuy đã có tuổi nhưng phong thái lúc trẻ vẫn còn, nhưng mà, đó là chuyện của trước ngày hôm qua.

Từ hôm qua đến hôm nay, vên vẹn chỉ một ngày một đêm, Lý Minh Chi giống như bỗng già đi mười tuổi, hốc mắt hõm xuống thật sâu, đôi mắt âm đạm vô thần.

Lý Minh Chi là cháu gái lão thái quân Cung thân vương phủ, từ nhỏ lớn lên ở Cung thân vương phủ, sau khi gả cho Thượng thư thì ý vào thân phận tôn quý của mình nên ngang ngược can rờ, cộng thêm Bạch thượng thư rất ít quan tâm đến chuyện nội đường khiến bà càng ngày càng quá đáng, luôn ức hiếp các di nương và thứ tử, thứ nữ.

Bà hận nhất chính là chỉ sinh được một nữ nhi Bạch Xuân Yến mà không thể sinh nam tử cho Bạch gia, bà luôn muốn sinh một nhi tử nhưng vẫn không được như ý nguyện.

Bạch Thiên Hoan ngồi bên giường Lý Minh Chi, cầm lấy miếng vải trước kia Lý Minh Chi thêu trên tủ đầu giường, hoa mẫu đơn trên đó chỉ thêu được một nửa nhưng trình tự rõ ràng, vô cùng xinh đẹp, đủ thấy sự khéo tay của bà ta.

Ngón tay nàng lướt qua hoa mẫu đơn có chút ngửa ngửa.

- Mẫu thân hiện tại đột nhiên trở thành như vậy, hoa mẫu đơn này chỉ có một nửa, e rằng không thể được thấy nó hoàn chỉnh rồi, thật đáng tiếc.

Lý Minh Chi nhìn Bạch Thiên Hoan đầy oán hận, nhưng nửa chữ cũng không nói ra được.

- Sát thủ trong viện của ta sáng hôm qua là do mẫu thân phái tới ?

Bạch Thiên Hoan phát hiện Lý Minh Chi ngay lập tức cảnh giác nhìn nàng thì cười nói :

- Mẫu thân không cần căng thẳng, người hiện tại như thế này, ta cũng không cần thiết báo thù nữa, à, đúng rồi. .... còn một chuyện ta muốn nói với người.

- Mẫu thân vẫn luôn dùng một loại hương rất nổi tiếng, đúng không? Nghe nói đó là cha sủng ái mẫu thân nên đặc biệt chế tạo cho mẫu thân để người sử dụng.

Chống lại ánh mắt nghi hoặc của Lý Minh Chi, Bạch Thiên Hoan khẽ cười gần từng chữ nói:

- Kỳ thực, trong hương kia có một lượng lớn xạ hương, mẫu thân sau khi dùng hương đó thì không thể sinh con nữa ?

Đôi mắt Lý Minh Chi chợt trừng lớn, không dám tin nhìn Bạch Thiên Hoan, trong đó còn mang theo tuyệt vọng.

Một nữ nhân, đau lòng nhất chính là người tính kế mình lại là trượng phu bên gối.

Trương ma ma bên kia đã trở lại, Bạch Thiên Hoan dặn dò một tiếng rồi rời khỏi phòng Lý Minh Chi.

***

Đương gia chủ mẫu Thượng thư phủ được đổi thành mẫu thân của trưởng tử Bạch gia – Tôn di nương !

Bây giờ sau, Lý Minh Chi tuyệt thực mà chết, lúc chết ánh mắt trợn to, mặc cho Bạch thượng thư vượt thế nào cũng không nhắm lại, sau khi đổi người thì mới được.

Khi hạ táng Lý Minh Chi, Bạch Xuân Yến khóc đến chết đi sống lại lại là nói sau.

***

Trời càng ngày càng ấm.

Từ sau khi Hạng Nguyên Hoán tới tìm nàng mười ngày trước thì không có dấu hiệu quay lại, Bạch Thiên Hoan cho rằng giữa nàng và Hạng Nguyên Hoán đã không còn gút mắc gì nữa.

Sáng nay vừa thức dậy, Bạch Thiên Hoan nghe thấy một tràng tiếng quạ kêu, nàng ngẩng đầu lên thì thấy một đám quạ bay qua.

Quạ?

Đây không phải điềm tốt.

Trong lòng vừa nghĩ như vậy thì có nha đầu chạy tới Phong Viên.

- Đại tiểu thư, người của Cung thân vương phủ tới, lão gia bảo người lập tức đi tiền sảnh một chuyến.

Đột nhiên có dự cảm chẳng lành, Bạch Thiên Hoan theo bản năng hỏi một câu:

- Trong tiền sảnh trừ người của Cung thân vương phủ ra còn có ai?

- Thế tử gia Hạng thân vương phủ cũng có mặt ạ!

Điềm xấu Hạng Nguyên Hoán này đến làm gì?

- Ngươi đi trước đi, nói ta thay y phục rồi lập tức đến ngay.

- Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Từ Hôn

Bạch Thiên Hoan đổi một thân bạch y, đầu tóc dưới sự cưỡng ép của Họa Mi được chải thành búi tóc Lưu Vân tao nhã, cài nghiêng nghiêng phía trên là bộ dao bạch ngọc hình song hạc, hoa tai minh châu, chân mày vẽ nhạt, xinh đẹp không gì sánh được.

Nàng không thích rêu rao như vậy nhưng Họa Mi không chịu, bởi vì đây là lần đầu tiên nàng gặp người nhà chồng nên Họa Mi khẳng khái phải trang điểm cho đẹp chút.

Búi tóc rất cao, nàng cảm giác như đỉnh đầu đang nhô lên, đi được một nửa nàng đã muốn phá cái búi tóc đó đi nhưng lại tiếc cho công sức Họa Mi đã đổ vào nó nên thôi.

Vừa tới dưới bậc thang tiền sảnh, Bạch Thiên Hoan đã cảm giác được mấy ánh mắt hướng về phía nàng, có ánh mắt hứng thú, cũng có ánh mắt mơ hồ mang theo chán ghét.

Ánh mắt hứng thú hiển nhiên là của Hạng Nguyên Hoán, còn ánh mắt chán ghét.....

Khi đến gần hơn chút, Bạch Thiên Hoan mới nhìn rõ tình hình trong phòng.

Bạch thượng thư Bạch Hiến Nhân ngồi ở chủ vị, Hạng Nguyên Hoán một chân gác lên tay vịn, không hề có chút hình tượng ngồi bên tay phải ông, ngồi bên tay trái ông là một nam tử mặc cẩm bào màu nâu sẫm, đôi chân mày rậm chau lại hầu như sắp đụng nhau.

Nhưng khi thấy rõ gương mặt Bạch Thiên Hoan thì đôi mắt kia lại lộ vẻ kinh diễm.

Biểu cảm của Bạch Hiến Nhân cũng có vài phần u ám, chỉ có Hạng Nguyên Hoán ngồi như không liên quan đến mình, miệng ngậm một cọng rom, cười híp mắt nhìn Bạch Thiên Hoan từ ngoài cửa bước vào.

Không khí hơi kỳ dị.

Chỗ có Hạng Nguyên Hoán, nhất định sẽ không có chuyện tốt lành gì.

- Nữ nhi thành an cha, bái kiến hai vị thế tử gia!

Bạch Thiên Hoan ưu nhã hành lễ.

- Đứng lên đi.

Giương mặt cứng nhắc của Bạch Hỉ Nhân hơi uy nghiêm nhìn nàng.

- Cảm ơn cha!

Vừa vào cửa, Bạch Thiên Hoan đã cảm giác được ánh mắt không có ý tốt của Hạng Nguyên Hoán, nàng cố ý né tránh, không đối diện với hắn:

- Không biết cha tìm nữ nhi tới có việc gì ?

Bạch Hỉ Nhân quay về phía Ngụy Tử Phong, khách khí nói:

- Ngụy thế tử không phải nói muốn gặp tiểu nữ sao? Bây giờ tiểu nữ tới rồi, không biết Ngụy thế tử.....

Không thể không nói, Bạch Thiên Hoan là một mỹ nhân khuynh thành tuyệt sắc, Ngụy Tử Phong lần này vốn là đến để từ hôn nhưng khi thấy khuôn mặt của Bạch Thiên Hoan, hắn đột nhiên lại muốn thay đổi ý định.

Ngụy Tử Phong vừa định nói gì đó thì Hạng Nguyên Hoán bên kia lạnh nhạt mở miệng:

- Phong Tử là tới từ hôn! (chơi chữ: Phong Tử = kẻ điên, cách phát âm giống với tên của Ngụy Tử Phong)

Từ hôn?

Bạch Hỉ Nhân chợt biến sắc mặt, lập tức đứng dậy, cao giọng:

- Từ hôn? Hiền chất, con là tới để từ hôn ?

Ngụy Tử Phong không muốn nói từ hôn nhưng Hạng Nguyên Hoán vừa mở miệng khiến hắn không thể thoái lui.

Tuy Bạch Thiên Hoan là mỹ nhân nhưng dù sao cũng là thứ nữ, nghĩ đến những lời châm biếm của các danh môn công tử khắp kinh thành, hắn đành hạ quyết tâm.

- Đúng!

Ngụy Tử Phong kiên trì lấy một khối phụng bội từ trong ống tay áo ra:

- Xin Bạch cô nương đem long bội trả lại cho ta.

Khi Lý Minh Chi chết, Bạch Hỉ Nhân cũng nghĩ Cung thân vương phủ có thể sẽ từ hôn, dù sao.....hôn sự này là do một tay Lý Minh Chi tác hợp.

- Hiền chất, con nói đùa à? Đây là hôn sự do Hiền phi nương nương đích thân xin Hoàng thượng ngự ban !

Đôi mắt Ngụy Tử Phong tham lam nhìn gương mặt mỹ lệ của Bạch Thiên Hoan, con người đảo đảo, ngao mạn nói:

- Bỏn thế tử có thể cưới nàng, nhưng mà, nàng chỉ có thể làm tiểu thiếp, không thể làm chính thất !

Vừa không trái với hoàng mệnh, vừa không mất đi thể diện, còn có thể cưới được một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, đúng là một mũi tên trúng ba đích.

Hạng Nguyên Hoán nhìn Bạch Hỉ Nhân và Bạch Thiên Hoan đồng thời biến sắc mặt thì khóe môi vênh lên một độ cong đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hoan Muội Muội

Muốn nàng làm tiểu thiếp?

Chỉ một cái liếc mắt, Bạch Thiên Hoan từ trên mặt Ngụy Tử Phong nhìn ra được tâm tư của hắn.

Sớm đã nghe nói Ngụy Tử Phong thường xuyên lưu luyến nơi phong nguyệt, cực kỳ sĩ diện, chỉ cần bị người ta khích bác, tự nhiên sẽ bắt mặn mối hôn sự này, mà người khích bác.....hiển nhiên là Hạng Nguyên Hoán ngồi ở một bên bộ dạng như chuyện không liên quan đến mình kia.

Nhưng, Ngụy Tử Phong sĩ diện, có người càng sĩ diện hơn.

Bạch Thiên Hoan ngoan ngoãn cúi đầu, bởi vì, nàng không mở miệng, tự sẽ có người mở miệng.

Bạch Hiên Nhân tức giận vỗ bàn, lệnh cho Bạch Thiên Hoan:

- Thiên Hoan, đem long bội trả cho Ngụy thế tử, hôn sự này đến đây chấm dứt.

Nói thế nào thì Bạch Hiên Nhân ông cũng là nhất phẩm thượng thư, hôn sự đã bàn xong, vậy mà bây giờ từ chính thất biến thành tiểu thiếp, ông sẽ trở thành trò cười cho cả triều đình.

- Dạ!

Bạch Thiên Hoan lập tức lấy từ trong ống tay áo ra một khối ngọc bội hình rồng.

Nhìn long bội Bạch Thiên Hoan đưa tới, khuôn mặt Ngụy Tử Phong lúc đỏ lúc trắng.

Gương mặt này của Bạch Thiên Hoan thực sự rất đẹp, cho dù làm chính thất dẫn ra ngoài cũng rất có thể diện, đáng tiếc hẳn tin vào những lời gièm pha, dưới con nóng giận liền tới cửa từ hôn.

Bây giờ hối hận cũng không kịp rồi, hơn nữa lần hủy hôn này là hẳn tự chủ trương, trong phủ không ai biết, sau khi trở về e rằng không thể thiếu một phen trách phạt.

Sau một lúc lâu, Ngụy Tử Phong cam chịu số phận nhận lấy long bội, cũng không còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại Thượng thư phủ, bèn rời khỏi Thượng thư phủ không quay đầu lại.

Nhìn Bạch Thiên Hoan bình tĩnh đứng ở chỗ cũ, sự tức giận trong lòng Bạch Hiên Nhân hơi hơi giảm bớt, ngoài mặt giả vờ ôn hòa khách khí nói với Hạng Nguyên Hoán :

- Hạng thế chất, thế thúc còn ít việc nhà muốn nói với Hoan nhi, e rằng không có cách nào tiếp đãi cháu, cháu xem có phải hay không. ....

Lời nói mang theo ý đuổi khách.

Bạch Thiên Hoan hung hăng trừng kẻ đầu sỏ Hạng Nguyên Hoán, trong lòng tính toán xem lát nữa nên ứng phó Bạch Hiên Nhân thế nào.

Kẻ đầu sỏ một chút cũng không cảm thấy mình làm sai, cười hi hi đứng dậy, đuổi cái lưng mệt mỏi, đáng vẽ cả lo phát phờ.

- Thế thúc, ta hôm nay tới Thượng thư phủ là đặc biệt tới tìm Hoan muội muội, ngài nói chuyện với Hoan muội muội rất lâu sao?

Hoan muội muội ?

Nghe ba chữ này, trong lòng Bạch Thiên Hoan nổi lên một trận lạnh lẽo.

Nàng thân thiết với hắn như vậy từ khi nào? Nàng trừng mắt liếc hắn một cái nhưng Hạng Nguyên Hoán lại cố tình quay về phía nàng làm mặt quỷ.

Bạch Hiên Nhân sững sờ, nhìn động tác qua lại giữa Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán thì cơn giận trong lòng lập tức tiêu tan.

Không nghĩ đến, thế tử Cung thân vương phủ tới từ hôn, lại tới một thế tử Hạng thân vương phủ, Hạng Nguyên Hoán đến nay vẫn chưa thành thân đấy.

Khuôn mặt của Ngụy Tử Phong nhìn Bạch Thiên Hoan trước khi từ hôn cũng có hơi do dự, quả nhiên. .... nam nhân đều thích mỹ nhân.

Cung thân vương phủ sĩ nhục ông như vậy thì đừng trách ông liên hiệp với kẻ thù không đội trời chung của Cung thân vương phủ là Hạng thân vương phủ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bạch Hiên Nhân ngấm hiểu, đột nhiên che trán giả vờ mệt mỏi.

- Thế thúc có chút mệt nên về trước nghỉ ngơi một chút, Hoan nhi, con thay cha tiếp đãi thế chất cho tốt, không được thất lễ!

Bốn chữ cuối cùng mang đầy ý cảnh cáo.

Bạch Thiên Hoan trong lòng trăm ngàn lần không muốn.

Nhưng cũng chỉ có thể kiên trì đáp:

- Dạ!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Bạch Hiền Nhân dẫn dò Bạch Thiên Hoan xong thì rời đi, không lâu sau, trong tiền sảnh chỉ còn lại hai người là Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán.

Giờ này khắc này, Bạch Thiên Hoan vô cùng muốn đem túi độc dược mới nghiên cứu để trong ống tay áo toàn bộ đều đổ vào mồm hắn, khiến hắn không thể xuất hiện ở trước mặt nàng nữa.

Nàng cố gắng kiềm chế cảm giác này, tên gia hỏa đó căn bản là không xứng để nàng cùng hắn đồng quy vu tận, mà lần đầu tiên của nàng lại là cho người như thế, vừa nghĩ một chút là cảm thấy sống lưng đầy mồ hôi lạnh.

- Thế tử gia hắn là còn có việc gì, nếu thế tử gia đã có việc thì hãy về trước đi!

- Hoan muội muội đây là đuổi khách à?

Đôi mày kiếm của Hạng Nguyên Hoán khẽ chau lại:

- Không bằng chúng ta đến thư phòng của Thượng thư đại nhân ngồi một chút thế nào?

Uy hiếp nàng?

Haiz, nàng hiện tại chỉ sợ cái này.

Nàng hờ hững nhìn hắn.

- Đến đình ngắm cảnh uống ly trà nhé? Phong cảnh nơi đó rất tốt.

Tuy không tình nguyện, nhưng lúc này. ....Ma đầu kia nàng vẫn không muốn gây tới.

- Cảnh trí của Thượng thư phủ không tệ, có điều, hôm nay gia không muốn xem phong cảnh của Thượng thư phủ.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói:

- Đã như vậy thì không tiến!

- Hoan muội muội theo ta đi từ lâu phố Tây ngồi một chút, ta cảm thấy cảnh sắc chỗ đó không tệ!

Phố Tây sầm uất nhất? Đường phố nơi đó chỉ có người đến người đi, có gì đẹp?

Khóe môi nàng cứng đờ.

- Ta không biết uống rượu!

- Đi từ lâu chỉ có thể uống rượu à?

- Thế tử gia, ngài đường đường là thế tử gia, còn ta chỉ là thứ nữ Thượng thư phủ, thế tử gia Cung thân vương phủ lại vừa từ hôn ta, chẳng lẽ ngài không sợ ở chung với ta sẽ gây ra những lời đàm tiếu sao ?

Nói đến đây, lời Hạng Nguyên Hoán lại càng ngông cuồng:

- Gia không sợ bất luận kẻ nào, còn sợ người khác đàm tiếu? Hay là.....Hoan muội muội sợ, cho nên không dám cùng đi với gia?

Khích tướng!

Tuy là khích tướng, nhưng nàng không có cách nào nhận thua trước mặt hắn.

- Ai nói ta không dám? Đi thì đi!

- Vậy thì đi, Vương Toàn, chuẩn bị xe!

Hạng Nguyên Hoán lập tức ra lệnh cho Vương Toàn ngoài cửa.

Ra cửa, Họa Mi lo lắng muốn đuổi theo lại bị Hạng Nguyên Hoán ngăn lại.

Hạng Nguyên Hoán rất to gan, lần trước hắn giết người ở Thượng thư phủ, khi bẩm báo với Bạch Hỉễn Nhân, Bạch Hỉễn Nhân chỉ trả lời một chữ ‘ờ’, rồi sai người chuẩn bị thông báo với người nhà của nha hoàn tới nhận xác.

Có thể thấy Hạng Nguyên Hoán bá đạo tới mức nào.

Ngoài cửa, Vương Toàn đưa xe ngựa tới, Hạng Nguyên Hoán làm động tác tay ‘mời’ Bạch Thiên Hoan lên xe ngựa, đôi mắt Bạch Thiên Hoan bỗng nhúu chặt.

Lúc này, nàng lại có cảm giác ‘gây ông đập lưng ông’, rất không dễ chịu.

***

Xe ngựa của Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan đi rồi, gương mặt thanh tú có chút tiều tụy của Bạch Xuân Yển chậm rãi ló ra từ sau cửa, ngón tay nàng bấu chặt vào khung cửa, móng tay út vì quá dùng sức mà bị gãy.

Đôi mắt nàng nhìn chằm chằm về hướng chiếc xe ngựa rời đi.

Quyền làm chủ trong nhà rơi vào phòng hai, phòng hai nếu phù chính (phù chính: thiếp lên làm vợ) thì tiền đồ của nàng càng mù mịt, mẹ chết rồi, Cung thân vương phủ cũng không còn thân thiết với nàng nữa, Trương ma ma đã nói mẹ xảy ra chuyện là bởi vì đối đầu với Bạch Thiên Hoan.

Bạch Thiên Hoan chỉ là một nha đầu nhà quê đến từ nông thôn mà thôi, Bạch Xuân Yển nàng mới là đích trường nữ của Thượng thư phủ, kết quả Bạch Thiên Hoan tới chiếm vị trí đại tiểu thư của nàng không nói mà còn dạn dĩ đi làm thế tử phi.

Sau khi thế tử gia Cung thân vương phủ từ hôn, hiện tại nàng ta lại ngồi lên xe ngựa của thế tử gia Hạng thân vương phủ.

Khuôn mặt !

Đúng, chính vì nàng ta có khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành cho nên mới có thể đâu đâu cũng được người ta chào đón.

Nếu khuôn mặt kia không còn nữa, Bạch Thiên Hoan người còn có cái gì ?

Đôi mắt nhìn chằm chằm xe ngựa rời đi dần trở nên thâm độc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trừng Phạt Ngụy Tử Phong 1

Xe ngựa dừng lại trước một căn tửu lâu ở phố Tây.

Bạch Thiên Hoan vừa xuống xe ngựa thì nghe được trong đám đông có người nhận ra nàng.

- Đó là đại tiểu thư Bạch thượng thư phủ, lần trước ta đi ngang qua phủ đúng lúc nàng ấy được đón về phủ, ta đã thấy !

Một tiếng này đã kích thích ngàn tầng sóng, những người xung quanh lập tức đem lời này truyền ra ngoài, ai nấy đều chỉ chỗ Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán xuống xe ngựa sau.

Trên vẻ mặt anh tuấn yêu nghiệt của người sau không hề có nửa điểm khó chịu.

- Loại tình huống này e rằng về sau sẽ thường gặp, nàng làm quen là được !

Hạng Nguyên Hoán thấp giọng nói bên tai Bạch Thiên Hoan một câu như vậy.

Đôi mắt đẹp liếc hắn một cái.

Lời này thật không biết là an ủi hay trêu đùa nữa.

- Nhưng ta không hi vọng lại có lần tiếp theo!

Dứt lời, Bạch Thiên Hoan vờ như không có việc gì bước vào trong tửu lâu.

Một màn trước tửu lâu vừa vãn lợt vào trong mắt của một bàn khách nhân ở lầu hai của tửu lâu đối diện.

Mà một người trong số đó chính là Ngụy Tử Phong nửa canh giờ trước mới rời khỏi Thượng thư phủ.

Giải trừ hôn ước với Thượng thư phủ, hẳn đang chìm trong những lời tán dương của mọi người, còn Hạng Nguyên Hoán lại dẫn Bạch Thiên Hoan đến căn tửu lâu đối diện.

Hạng Nguyên Hoán đây chính là cố ý !

Cửu hoàng tử Hạ Ất Khiêm nhanh mồm nhanh miệng:

- Ô? Bên cạnh tên hồ ly xảo trá là Bạch gia đại tiểu thư người ta nói sao?

Ngụy Tử Phong buồn bực uống một hớp rượu, rượu đổt vào trong dạ dày, mang theo vài phần đắng chất.

- Đúng là nàng ta!

Hắn không tranh cãi, lại trực tiếp rót thêm một ly.

Cửu hoàng tử Hạ Ất Khiêm kinh hô một tiếng.

Đôi mắt Hạ Ất Khiêm dán chặt vào gương mặt mỹ lệ của Bạch Thiên Hoan, lăm lăm:

- Cái gì ? Không nghĩ tới tướng mạo của Bạch gia đại tiểu thư lại .....đẹp như vậy !

Những lời này giống như đâm một đao thật mạnh vào lòng Ngụy Tử Phong.

Đang ngồi ở đây còn có hai công tử kinh thành khác vội dùng ánh mắt nhắc nhở Hạ Ất Khiêm nhưng đáng tiếc đã muộn rồi.

Ngụy Tử Phong tức giận ném ly rượu xuống đất:

- Đẹp thì thế nào? Bỏn thế tử không thích nàng ta đấy, không phải chỉ là một nữ nhân thôi sao ?

Bởi vì quá tức giận mà trong giọng nói có mang theo ý chí chiến đấu, mọi người đều im lặng.

Trong số những người đang ngồi, cửu hoàng tử tuy là hoàng tử nhưng lại là một hoàng tử không được sủng ái nên thân phận của Ngụy Tử Phong ở đây là tôn quý nhất, dù vậy, Ngụy Tử Phong vẫn cảm giác được sự giễu cợt của những người khác đối với mình.

Hắn nuốt không trôi con giận này.

Rót thêm một ly rượu, Ngụy Tử Phong đột nhiên gọi thị vệ của mình tới, căn dặn vài lời bên tai hắn, sau đó mới hài lòng tươi cười nhiệt tình kêu gọi mọi người uống rượu, cứ như chuyện lúc này chưa từng xảy ra.

***

Căn tửu lâu Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán đang ngồi đột nhiên bốc cháy, các khách nhân toàn bộ đều tuôn ra ngoài, con hỏa hoạn khiến ngoài đường đông nghịt người, trước cửa tửu lâu lập tức trở nên chật ních.

Trong cơn hỗn loạn, Vương Toàn lo lắng gọi Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán khắp nơi:

- Bạch tiểu thư, thế tử gia, các người đang ở đâu?

Trong cơn người Ngụy Tử Phong ở lầu hai tửu lâu đối diện phản chiếu ánh lửa, hắn nhìn thấy hai bao tải bị người khiêng đi ở lầu dưới thì cười âm hiểm.

Lại thêm một ly rượu xuống bụng, mùi vị rượu này dường như đột nhiên biến thành cực phẩm nhân gian.

Đợi lát nữa, e rằng có thể nghe được tin về cái chết của Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trừng Phạt Ngụy Tử Phong 2

Bị bắt trong bao tải, Bạch Thiên Hoan chỉ cảm thấy rất khó chịu, nàng bị người ta khiêng đến một nơi không xa rồi đặt xuống, bên tai truyền đến một đoạn đối thoại.

- Người đã bắt tới rồi sao?

Giọng nói hơi mang theo vài phần uy nghiêm, có vẻ là giọng của lão đại bọn họ.

- Đã bắt tới rồi!

Dứt lời, trước mắt Bạch Thiên Hoan bỗng nhiên sáng rõ, bao tải trên người nàng bị lấy xuống, bốn phía xung quanh có hơn mười hắc y nam tử đang đứng, người nói chuyện đầu tiên chính là một gã đầu trọc đang đứng trước mặt nàng.

Gã đầu trọc vừa thấy mặt Bạch Thiên Hoan thì hai mắt không che giấu vẻ thương thức đối với dung mạo nàng, huyết sáo khen:

- Thật là mỹ nhân xinh đẹp!

Một người trong đó vừa định tới gần Bạch Thiên Hoan, nàng liền gọn gàng ném hắc quạ vai, khiến người đó ngã xa hơn mấy thước.

Những người còn lại ai nấy đều đề phòng nhìn chằm chằm Bạch Thiên Hoan.

Đôi mắt Bạch Thiên Hoan nheo lại, lặng lẽ từ trong tay áo lấy ra mấy cây ngân châm.

Nàng tuy karate và tán đả đều giỏi nhưng bên cạnh còn có một Hạng Nguyên Hoán mà trong tay nàng chỉ có mười cây ngân châm, trước mắt lại có hơn mười người, nếu ứng phó e rằng sẽ rất tốn sức.

- Quang ca, đàn chủ nhất định sẽ thích mỹ nhân này, không bằng chúng ta bắt nàng ta về, thế nào?

Gã đầu trọc nhìn ánh mắt ngạo nghễ cương quyết như dã thú của Bạch Thiên Hoan:

- Ý kiến này không tệ!

Hạng Nguyên Hoán tung bao tải trên người ra, ung dung bước về trước hai bước, đề tay cầm ngân châm của Bạch Thiên Hoan lại, đôi mắt hứng thú nhìn vào mặt của gã đầu trọc.

Gã đầu trọc sau khi nhìn thấy mặt của Hạng Nguyên Hoán thì đôi mắt hoảng sợ trừng lớn, sao.....sao lại là ngài ấy?

- Ngài.....ngài ngài ngài.....

Gã đầu trọc căng thẳng nửa chữ cũng nói không nên lời, không chỉ giọng nói mà cả cơ thể cũng run rẩy theo.

- Là ai sai khiến các ngươi?

Hạng Nguyên Hoán sờ sờ mũi, giống như vô ý hỏi một câu nhưng ánh mắt lại lạnh lùng và sắc bén.

Gã đầu trọc khép hai chân lại, cung kính cúi đầu đáp:

- Là thế tử gia Cung thân vương phủ, đàn chủ trước kia thiếu ngài ấy một ân tình nên đặc biệt phái chúng thuộc hạ tới đây, thuộc hạ.....chúng thuộc hạ không biết người phải giết là.....là.....

Quả nhiên là hắn!

Hạng Nguyên Hoán thổi thổi bụi trên mu bàn tay, gỡ một cọng rom trên đỉnh đầu ngậm trong miệng:

- Các ngươi bắt lầm người, đi nơi khác đi !

- Dạ!

Như kỳ tích, gã đầu trọc dẫn mọi người rút lui.

Bạch Thiên Hoan thu ngân châm về, híp mắt tò mò nhìn chằm chằm gương mặt đều đặn của Hạng Nguyên Hoán:

- Ngươi là ai? Bọn họ tại sao bỗng dưng tha cho chúng ta?

Hạng Nguyên Hoán cười càng đều đặn hơn, nháy nháy mắt trêu đùa nàng.

- Sao? Nàng đến bây giờ vẫn không biết ta là ai?

Hắn không muốn nói nàng cũng lười hỏi tiếp, có điều, người muốn giết bọn họ là Ngụy Tử Phong ?

Nhớ thời điểm vừa xảy ra hỏa hoạn, nàng từng liếc thấy gương mặt Ngụy Từ Phong trong tủ lâu đối diện.

Chuyện trước kia, nàng đã định cứ thế cho qua, nhưng hẳn đắc tội nàng thế này thì đừng trách nàng không khách sáo.

***

Một khắc sau, ở chỗ thân vương đối diện tủ lâu bị hỏa hoạn truyền ra một tiếng kêu sợ hãi.

- Người đầu mau tới đây, Ngụy thế tử sắp không xong rồi!

Một người cải trang thành gã sai vặt thoát nhìn hơi tuần tú lạng lẽ ra khỏi tủ lâu.

Trong tủ lâu có hai kẻ mạng đang đáp thị vệ đuổi theo, gã sai vặt lập tức tăng nhanh tốc độ rời đi.

Vừa rẽ vào khúc quanh, cổ tay gã sai vặt liền bị người ta kéo đi, ngay sau đó, miệng ‘hắn’ bị bịt lại, đẩy vào góc tường, lưng ‘hắn’ lập tức đặt trên lồng ngực của đối phương.

‘Hắn’ theo bản năng muốn tránh thoát thì sau tai nóng lên, truyền đến một tiếng nhắc nhở trầm thấp:

- Đừng động đây!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Sói Đuôi To Đạt Được Âm Mưu

Không lâu sau, tiếng bước chân tới gần, Bạch Thiên Hoan ở trong ngực đối phương không nhúc nhích, chớp mũi nhạy cảm của nàng ngửi được một mùi đàn hương nhân nhật pha lẫn hơi thở đặc biệt của nam giới, mùi này không lâu trước đó nàng đã ngửi được trên người một người.

Người đó chính là _____ Hạng Nguyên Hoán!

Một khắc trước hai người họ tách ra, nàng cho rằng hắn đi rồi, nào ngờ hắn lại ở chỗ này!

Hơi thở ấm áp của hắn phả bên tai nàng ngứa ngứa tê tê.

Cơ thể hai người dính sát vào nhau, nàng có thể cảm giác được trái tim của hắn đập mạnh mẽ ở phía sau, nhịp đập đó không giống như bình thường mà có chút.....nhanh!

Đúng như dự đoán của Bạch Thiên Hoan, người phía sau nàng chính là Hạng Nguyên Hoán.

Sau khi nàng rời đi, hắn vẫn đứng ở phía xa nhìn theo, nhìn nàng đi từ trong một tiệm y phục ra ngoài, đổi thành y phục gã sai vặt, kẻ đó lại đi đến cửa hàng sơn bột nước, sau khi bước ra, mặt của nàng dường như đã biến thành một người khác nhưng đôi mắt xinh đẹp long lanh kia lại không gat được hắn.

Kẻ đó, nàng đi đến tủ lâu nơi Ngụy Từ Phong đang ở, hắn tận mắt thấy Bạch Thiên Hoan hạ độc trong rượu của Ngụy Từ Phong, lại châm thêm một châm trên cột sống hắn ta, Ngụy Từ Phong dưới tác dụng của rượu không hề phát giác, cứ như vậy trúng chiêu của nàng.

Nàng thông minh, giao hoạt như hồ ly, dễ dàng trừ khử đại phu nhân Thượng thư phủ; nàng làm việc nhanh nhẹn như sói, thân thủ rất tốt, dễ dàng quật ngã một đại hán hơn hai trăm cân; nàng dịch dung cao siêu, thân là đại tiểu thư Thượng thư phủ nhưng luôn mang độc được theo bên người.

Quảng thời gian quen biết Bạch Thiên Hoan này, hẳn lúc nào cũng có phát hiện mới, nàng quả thực như một câu đố bí ẩn.

Hương thơm thiếu nữ nhân nhật phả vào mũi, thấm vào gan ruột, mùi hương này.....hơi quen thuộc, tựa như.....mùi hương của nữ nhân đêm đó.

Nghĩ đến đây, hắn có chút tâm hoảng ý loạn, cánh tay ôm nàng càng siết chặt hơn, vùi mặt vào gáy nàng.

- Thơm quá ~ - Hắn lầm bầm.

Bạch Thiên Hoan cau mày, muốn đẩy hắn ra nhưng hai tay lại bị hắn kẹp chặt, không cách nào nhúc nhích.

- Buông ta ra!

Nàng thấp giọng, tức giận gắt hấn.

- Suyt ~~

Hơi nóng phả vào tai nàng, nàng còn định nói gì thì tiếng bước chân đã đến gần, nàng đành phải ổn định hô hấp, không dám lộn xộn để tránh bị phát hiện.

Nhưng, Hạng Nguyên Hoán phía sau nàng lại được voi đòi tiên, bàn tay đặt bên hông nhân cơ hội thăm dò vào trong y phục nàng.

Bạch Thiên Hoan xấu hổ cắn chặt răng.

Đợi sau khi người ở đầu hẻm đi xa rồi, nàng dẫm chân thật mạnh.

Bàn chân bị dẫm trong dự liệu đột nhiên dôi đi, khiến chân nàng dẫm xuống nền đất thật mạnh, mặt đất cứng làm chân nàng hơi đau.

- Ngươi mau buông ta ra, nếu không, đừng trách ta không khách sáo !

Nàng thấp giọng giận dữ mắng, tên khốn kiếp này lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, quá ghê tởm.

Tay hấn không hề có chút buông lỏng.

- Không khách sáo? Không khách sáo thế nào?

Nụ cười đều đặn của hấn giống như một con sói đuôi to đạt được âm mưu vậy.

Nàng dùng mấy phần lực, bình thường sức của nam nhân cũng đâu không lại nàng nhưng hôm nay thật kỳ quái, nam nhân phế vật Hạng Nguyên Hoán cả lực phát phor này nàng lại đẩy không ra được, hóa ra hấn là kẻ thâm tàng bất lộ!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Ngài Ấy Chính Là Chủ Nhân

Nhưng, hấn cứ không buông nàng ra cũng không phải là biện pháp.

Nghĩ đến đây, Bạch Thiên Hoan nhắm ngay cổ tay trước người mình, cắn thật mạnh xuống.

Nàng cắn ngay huyết đạo cổ tay Hạng Nguyên Hoán, Hạng Nguyên Hoán bị đau lập tức rút tay về, Bạch Thiên Hoan được thả vội vàng thoát khỏi tay hấn, lau vết máu nơi khóe môi.

Máu đỏ không phải của nàng, mà là.....

Nhìn dấu răng có vài vệt máu bắn ra trên tay mình, Hạng Nguyên Hoán tấm tắc lắc đầu.

- Hoan muội muội, nàng cũng quá độc ác đó.

Bạch Thiên Hoan uy hiếp một câu:

- Ta nói rồi, nếu ngươi không buông ta ra thì đừng trách ta không khách sáo, lần sau không đơn giản chỉ là chút máu như vậy đâu!

Hấn nhướng nhướng mày.

- Vậy gia đình xem lần sau nàng sẽ đối phó ta thế nào!

Hạng Nguyên Hoán ranh mãnh nhìn lướt qua nàng từ trên xuống dưới, không thể không nói, cảm giác chạm vào nàng cũng không tệ lắm.

Bạch Thiên Hoan hiểu ý trong mắt hấn, đôi má phấn hơi ửng hồng.

Đồ vô sỉ.

Đột nhiên, đôi mắt Hạng Nguyên Hoán liếc thấy một bóng người quen thuộc ở cách đó không xa thì không khỏi cau mày.

- Còn chưa đi sao ?

- Ủ, đi!

Hạng Nguyên Hoán bỏ đi sự nghi ngờ, theo sau Bạch Thiên Hoan.

***

Sau khi Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan rời đi, cách đó không xa có mấy người lặng lẽ nhìn theo bóng dáng hai người họ, chính là nhóm người gã đầu trọc.

- Quang ca, huynh tại sao phải sợ người nam nhân lúc này như vậy? Sau khi về, đàn chủ e rằng sẽ trách phạt chúng ta đó!

Gã đầu trọc lườm hắt.

- Người thì biết cái gì? Cho dù đàn chủ tới cũng không dám lỗ mãng đâu.

- Tại sao?

Gã đầu trọc sâu xa nhìn bóng lưng Hạng Nguyên Hoán:

- Bởi vì.....ngài ấy chính là chủ nhân!

- Ngài ấy.....ngài ấy chính là chủ nhân? Không.....không không không.....không thể nào!

- Được rồi, chúng ta nên trở về phục mệnh với đàn chủ thôi, đi nào!

***

Trời nhá nhem tối, Hạng Nguyên Hoán len lén vào vương phủ từ cửa sau, vừa vào cửa đã nghe tiếng rống giận của Hạng thân vương Hạng Diên Thiệu.

- Tìm, cho dù lật cả kinh thành này lên cũng phải tìm cho ra nó!

Hạng Nguyên Hoán nghe tràng âm thanh này thì chân đứng không vững, suýt ngã nhào trên đất.

Quân gia Hạng thân vương phủ là Trình bá đi ngang qua, phát hiện Hạng Nguyên Hoán vừa vào cửa thì gọi hắt:

- Thế tử gia, ngài cuối cùng cũng về rồi.

Hạng Nguyên Hoán vội vàng kéo tay Trình bá lại, ra dấu im lặng:

- Trình bá, ông nhỏ tiếng chút, đừng để phụ vương nghe được!

- Vương gia không biết chuyện ngài xuất phủ, ngài yên tâm đi!

- Không biết? Cái này.....

Ngón tay Hạng Nguyên Hoán chỉ chỉ lỗ tai, tiện tiện lại truyền đến tiếng rống phẫn nộ của Hạng thân vương.

- Là quận chúa!

- Muội muội thể nào?

Trình bá nghiêng qua hắt:

- Sáng nay ở học đường kiểm tra, quận chúa gian lận bị phát hiện, bị vương gia phạt cấm túc, lúc này vương gia đến viện của quận chúa thì người đã không còn ở đó nữa rồi!

Huynh nào muội nấy.

Hạng Nguyên Hoán cau mày.

Buổi chiều lúc ở trên đường, hắt thoáng thấy một bóng người, lúc đó hắt còn nghĩ rằng đôi phương rất giống muội muội.

Sau đó, bóng người kia hình như là đi theo Bạch Thiên Hoan.

- Trình bá, ta biết muội muội ở đâu, ông nói với phụ vương một tiếng, nói ta trong lúc cấm túc đã đi tìm muội muội rồi!

Dứt lời, Hạng Nguyên Hoán kéo Vương Toàn rời đi.

Hi vọng lúc này muội muội và Bạch Thiên Hoan vẫn chưa gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hai Chúng Ta Hình Như Không Có Đỉnh Hôn

Đi dạo với Hạng Nguyên Hoán cả ngày, chân nàng đã mỏi rồi, khi nàng trở về Phong Viên, Họa Mi liền dọn bữa tối cho nàng.

Sau khi bữa tối được dọn lên, Bạch Thiên Hoan bưng chén canh, vừa múc một muỗng canh định uống thì đột nhiên ngửi thấy mùi kỳ lạ trong canh, đôi mày khẽ chau lại.

- Canh gà này là em tự bưng lên từ phòng bếp sao?

Bạch Thiên Hoan hỏi Họa Mi bên cạnh.

- Dạ phải, canh này có vấn đề gì ạ?

Họa Mi nghi hoặc hỏi, khản trương nói:

- Nô tỳ không có động tay động chân gì trong canh này hết!

- Ta không có nghi ngờ em, dọc đường bưng canh lên có phải em gặp ai không?

Trong canh này có cho thêm một vị thuốc, thuốc này người bình thường ngửi không ra, nhưng thân là hậu nhân thần y, nàng tất nhiên có thể ngửi ra, vị thuốc đó tên là Hoa nhan.

Hoa nhan, chính là thuốc có thể khiến người ta bị hủy dung.

Họa Mi thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận nhớ lại, đột nhiên kinh hãi kêu lên một tiếng:

- A, lúc nô tỳ đi bưng canh có gặp tam tiểu thư, nha hoàn Bích Vân của tam tiểu thư cũng ở đó, Bích Vân thấy canh gà phòng bếp làm cho người có nhiều thịt nên cướp chén kia đi, đổi chén của nàng ta cho nô tỳ, chẳng lẽ.....

Bạch Thiên Hoan đặt chén canh xuống:

- Mau, đến viện của tam muội, bảo tam muội không được uống canh này !

- Dạ, nô tỳ đi ngay.

Họa Mi vừa mới ra ngoài, Bạch Thiên Hoan đã nghe từng đợt tiếng thét chói tai vọng ra từ trong viện Tôn di nương, chân mày Bạch Thiên Hoan nhíu lại, e rằng đã không kịp rồi.

Bạch Thiên Hoan nghe âm thanh bên ngoài, định ra xem thử, nào ngờ vừa mới bước qua ngưỡng cửa thì có một sợi roi đánh tới mặt nàng, nàng lập tức nghiêng sang một bên, tránh sợi roi kia.

Chủ nhân sợi roi thấy không đánh được nàng liền lập tức thu roi, một lần nữa vung về phía Bạch Thiên Hoan, chiêu nào chiêu nấy đều mạnh mẽ.

Trên người Bạch Thiên Hoan mặc chiếc váy rườm rà, hành động bất tiện, nàng liên tục né tránh mấy lần, cánh tay không cẩn thận bị đánh trúng, đau rát.

Sợi roi lại đánh tới, mắt thấy Bạch Thiên Hoan sắp tránh không khỏi sau lưng bị da tróc thịt bong.

Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc này, đột nhiên có một người xuất hiện, sợi roi như con rắn linh hoạt quán lên cổ tay người đó, rồi bị bắt lấy.

- Hân Lạc, càn quấy!

Giọng Hạng Nguyên Hoán mang theo ý trách cứ vang lên từ phía sau Bạch Thiên Hoan.

Lúc này, Bạch Thiên Hoan mới quan sát đối phương, đó là một thiếu nữ xinh đẹp, mặt tròn, mắt to, đôi môi hơi cong lên rất đáng yêu.

- Đại ca, huynh vì nữ nhân này mà hung dữ với muội?

Roi Hạng Hân Lạc chỉ vào mũi Bạch Thiên Hoan, trong mắt bùng lên lửa giận ghen tị, hầu như muốn thiêu đốt Bạch Thiên Hoan.

- Phụ vương đang tìm muội khắp nơi, theo huynh về phủ!

- Muội không về! Hôm nay muội phải đánh chết con hồ ly tinh quyến rũ đại ca này!

- Hồ ly tinh cái gì? Nàng ấy là đại tẩu tương lai của muội!

Giọng Hạng Nguyên Hoán nghiêm khắc hơn mấy phần.

Hạng Hân Lạc tức dậm chân:

- Muội không đồng ý! Huynh nếu dám cưới nàng ta, muội sẽ xuất gia làm ni cô.

Đương sự ho nhẹ một tiếng.

- Khụ khụ, thế tử gia, hai chúng ta hình như không có đính hôn!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Lần Đầu Thi Triển Y Thuật

- Đại ca, nàng ta nói hai người không có đính hôn, huynh gạt muội, huynh lại vì một nữ nhân không đâu mà gạt muội!

Lửa giận của Hạng Hân Lạc càng dữ dội.

Bạch Thiên Hoan che trán.

Đây là một muội muội yêu thích huynh trưởng cỡ nào nha !

- Huynh và Hoan muội muội là tư định chung thân, cho nên Hoan muội muội mới vì huynh mà từ hôn với Ngự thể tử Cung thân vương phủ!

Hạng Nguyên Hoán nhướng nhướng mi về phía Bạch Thiên Hoan.

- Cái gì? Tư định chung thân?

Hạng Hân Lạc kinh hãi kêu ra tiếng.

Bạch Thiên Hoan lau mồ hôi lạnh trên trán, bản lãnh nói hươu nói vượn của tên Hạng Nguyên Hoán này đã đến mức xuất thần nhập hóa rồi.

- Bạch Thiên Hoan ta chỉ là nữ tử nhà bình thường, không với cao được Hạng thân vương phủ, quận chúa, ta cam đoan ở đây, ta và đại ca cô không hề đính hôn, cũng không hề tư định chung thân!

Cuối cùng, nàng quay đầu về phía Hạng Nguyên Hoán, hấn hứng thú nhìn nàng, còn nàng thì ánh mắt đầy ý cảnh cáo:

- Thế tử gia, chỉ dựa vào danh tiếng hiện tại của ngài, ta cũng không có khả năng thích ngài, càng không có khả năng gả cho ngài, cho nên, mời ngài sau này đừng tới tìm ta nữa, chúng ta về sau ai đi đường nấy, OK?

- Âu khai ?

- Chính là ý ‘có thể chứ’ đấy!

Hạng Nguyên Hoán vẫn không trả lời, Hạng Hân Lạc mất hứng, ném roi trong tay đi:

- Nữ nhân này người có ý gì? Đại ca ta thì sao? Đại ca ta là nam nhân tốt nhất thế giới, người dựa vào cái gì mà không thích huynh ấy?

Bạch Thiên Hoan khước miệng co quắp.

Lúc này người nào đó còn mang roi tới cửa, bảo nàng không được thích đại ca nàng ta, cách đại ca nàng ta xa một chút.

- Vậy ý của quận chúa là muốn ta gả cho đại ca cô?

- Đương nhiên không phải!

Chân mày Hạng Hân Lạc nhíu lại:

- Nhưng .....

Nhưng nàng cũng không muốn người khác nói đại ca nàng như vậy, đại ca rõ ràng tốt đến thế, là đại ca mà nàng sùng bái nhất.

Quá mâu thuẫn.

Đang nói chuyện thì Họa Mi vội vàng vàng chạy trở về, thấy Hạng Nguyên Hoán và Hạng Hân Lạc bỗng dưng xuất hiện thì sợ hết hồn.

- Thế tử gia Hạng thân vương phủ và quận chúa, nói đi, có chuyện gì ?

Bạch Thiên Hoan dùng một câu giải thích nghi hoặc cho Họa Mi.

- Đại tiểu thư, thế tử gia, quận chúa!

Họa Mi vội vã hành lễ, rồi nhỏ giọng nói với Bạch Thiên Hoan:

- Mặt của tam tiểu thư đột nhiên trở nên rất dọa người.

Đến bây giờ Họa Mi vẫn còn sợ hãi, may mà Bạch Thiên Hoan phát hiện trước, không có uống canh kia.

- Họa Mi, lấy bao châm ta yêu cầu làm hai ngày trước ra, ta đi xem trước, người theo qua sau.

- Dạ!

Hai huynh muội Hạng Nguyên Hoán và Hạng Hân Lạc nhìn nhau một cái, không hề cảm thấy đi lung tung trong nhà người ta là rất không lễ phép, đều nghênh ngang theo sau Bạch Thiên Hoan.

***

Thượng thư phủ. Cúc Viên.

Tôn di nương trước kia là nha hoàn thiếp thân hầu hạ Bạch Hiến Nhân, là tiểu thiếp duy nhất của Bạch Hiến Nhân, cũng là người mà Lý Minh Chi trong thời gian mang thai sợ Bạch Hiến Nhân bị hồ ly tinh bên ngoài quyến rũ nên nạp vào làm thiếp, mười mấy năm qua Tôn di nương vụng về, nhu nhược lại nội liêm, nghe lời, cho dù đã sinh được một nhi tử nhưng cũng không bị Lý Minh Chi để mắt tới.

Bạch Thiên Hoan vừa nhìn đã nhận ra, Tôn di nương là người bề ngoài thoát nhìn có vẻ vụng về nhưng lại cực kỳ thông minh, như vậy mới bảo vệ chu toàn được hai đứa con của bà, bà ẩn nhẫn nhiều năm đến hôm nay trở thành đương gia chủ mẫu trong nhà.

Khi Bạch Thiên Hoan đến, Vương đại phu của Thượng thư phủ mới từ trong phòng ra ngoài, Tôn di nương vội vàng tiến lên đón.

- Vương đại phu, thế nào? Xuân Miêu không sao chứ?

Wương đại phu lắc lắc mái đầu đầy tóc hoa râm:

- Haiz, nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên ta thấy loại bệnh này, thật sự là không thể ra sức.

- Sao ông lại không thể ra sức? Vương đại phu, ông y thuật cao minh, xin ông chữa cho Xuân Miêu, bất kể ông muốn bao nhiêu bạc, ta cũng sẽ đưa cho ông.

- Đây không phải là vấn đề bạc!

Bạch Thiên Hoan từ ngoài cửa nhìn vào trong phòng ngủ, gương mặt của Bạch Xuân Miêu sưng đỏ không chịu nổi, có chỗ đã bắt đầu chảy mủ, trông rất dọa người.

Đây chính là triệu chứng độc Hoa nhan phát tác.

Bạch Thiên Hoan nhận bao châm Họa Mi vừa đưa tới, bước đến trước mặt Tôn di nương:

- Tôn di nương, bệnh của tam muội, để ta thử một chút đi!

- Người ?

Trong mắt Tôn di nương có ý chất vấn:

- Người muốn làm gì Xuân Miêu?

- Để đại tiểu thư thử đi!

Hạng Nguyên Hoán chậm rãi tiêu sái bước vào, trên gương mặt tuấn mỹ là nụ cười không chịu gò bó, lúc nói chuyện thì hướng về phía Bạch Thiên Hoan, theo sau hắn là Hạng Hân Lạc vẻ mặt chán ghét.

- Thế tử gia, quận chúa !

Tôn di nương sợ hãi hành lễ với hai người.

- Nhưng mà, đại nha đầu.....

- Bỏn thế tử bảo đảm, tam tiểu thư sẽ không có chuyện gì!

- Đại ca, huynh giúp nữ nhân kia bảo đảm làm gì ?

Về mặt Hạng Hân Lạc càng thêm chán ghét, đã liệt Bạch Thiên Hoan vào danh sách đối tượng ghét bỏ số một của nàng.

- Vậy cũng được, để đại nha đầu.....thử một chút đi.

Tôn di nương đành miễn cưỡng gật đầu đáp ứng.

Bạch Thiên Hoan liếc xéo Hạng Nguyên Hoán, trách hắn lo chuyện bao đồng.

Hạng Nguyên Hoán trả nàng một ánh mắt khiêu khích, nàng nếu không chữa được cho Bạch Xuân Miêu thì hắn cũng mặc kệ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đích Thân Tới Đón

Nàng khịt mũi khinh thường, ai thua ai thắng còn chưa chắc đâu.

Bạch Thiên Hoan nhìn về phía Hạng Hân Lạc:

- Người có nội lực?

- Có thì sao?

Hạng Hân Lạc chán ghét nhìn cũng lười nhìn nàng một cái.

- Có thì vào, nếu quận chúa thật sự có nội lực thì ta hứa với quận chúa sau này ta sẽ không bao giờ gặp mặt đại ca cô nữa, thế nào ?

Cái này tốt, Hạng Hân Lạc sáng khoái gật đầu:

- Được, ta vào!

***

Bạch Xuân Miêu không giống Bạch Xuân Yển, nàng ấy rất quy củ lễ phép, hiểu đạo lý, biết tiến thoái, khi Bạch Thiên Hoan mới vào Thượng thư phủ bị Bạch Xuân Yển ức hiếp, nàng ấy từng lên lút giúp đỡ nàng, lần này nàng xem như là trả ơn cho nàng ấy.

Hạng Hân Lạc nhanh nhẹn nhanh miệng, vừa thấy gương mặt của Bạch Xuân Miêu thì bị dọa lui về sau một bước :

- A, mặt nàng ta thật đáng sợ!

Chân mày Bạch Thiên Hoan nhíu lại.

Mặt của Bạch Xuân Miêu còn nghiêm trọng hơn cả trong tưởng tượng, đủ thấy độc tính mà Bạch Xuân Yển hạ trong canh nặng cỡ nào.

- Đại tỷ, mặt của muội có thể chữa khỏi không ?

Bạch Xuân Miêu hai mắt rung rung, vô vọng nhìn Bạch Thiên Hoan.

Bạch Thiên Hoan mỉm cười an ủi:

- Yên tâm, đại tỷ sẽ chữa khỏi cho muội!

Kế tiếp, nàng nhanh chóng mở bao châm ra, bên trong có tổng cộng hơn một trăm ngân châm lớn nhỏ, vừa thấy những cây châm này, Hạng Hân Lạc liền líu lười.

- Nhiều châm quá !

Nàng tò mò muốn cầm châm lên thưởng thức.

Một luồng ánh mắt mạnh mẽ bắn tới dọa Hạng Hân Lạc rút bàn tay định sờ vào châm về, khi nàng một lần nữa nhìn về phía Bạch Thiên Hoan thì ánh mắt nàng ấy lại nhàn nhạt như lúc ban đầu, dường như sát khí trong nháy mắt kia chỉ là ảo giác.

Nhưng mà.....quá dọa người, ánh mắt đó so với phụ vương còn dọa người hơn, tay của nàng không dám vươn ra nữa.

Bạch Thiên Hoan sau khi bảo Bạch Xuân Miêu nhắm mắt lại thì nhanh chóng cầm lấy châm châm vào đầu và gáy của Bạch Xuân Miêu, tổng cộng hơn ba mươi châm.

Mỗi một châm nàng đều châm rất nhanh, Hạng Hân Lạc lại bị Bạch Thiên Hoan làm cho kinh ngạc.

Lúc Bạch Thiên Hoan gọi, Hạng Hân Lạc mới từ trong kinh ngạc tỉnh táo lại, theo hướng dẫn của Bạch Thiên Hoan mà tụ nội lực, bàn tay xoay một vòng trước người Bạch Xuân Miêu, rồi lại chậm rãi kích khởi nội lực, bức một luồng khí dọc theo cánh tay trái của Bạch Xuân Miêu ra ngoài.

Cùng với tiếng hét thảm thiết “á” của Bạch Xuân Miêu, một dòng máu đặc đen sệt từ ngón giữa tay trái nàng ấy bị ép chảy ra trên mặt đất.

Cuối cùng, Bạch Thiên Hoan lại nhỏ từng châm từng châm trên đầu và gáy của Bạch Xuân Miêu ra.

Như kỳ tích, những vết sưng đỏ trên mặt Bạch Xuân Miêu đã biến mất hơn phân nửa, mấy nơi chảy máu được lau đi nước rửa chỉ còn lại vài vết như hạt đậu, Bạch Xuân Miêu tất nhiên vô cùng cảm tạ Bạch Thiên Hoan.

Bạch Thiên Hoan để nhóm người Tôn di nương tiến vào, Tôn di nương thấy mặt của Bạch Xuân Miêu đã tốt hơn phân nửa, Vương đại phu bên cạnh luôn tấm tắc kinh ngạc.

Hạng Hân Lạc cũng vì vậy mà ấn tượng với Bạch Thiên Hoan có vài phần thay đổi.

Bạch Hiền Nhân nghe tin chạy tới, sau khi nhìn Bạch Xuân Miêu thì sai người tra rõ sự kiện lần này, đồng thời giữ hai người Hạng Nguyên Hoán và Hạng Hân Lạc ở lại Thượng thư phủ dùng bữa tối.

***

Bữa tối diễn ra ở khách sảnh Thượng thư phủ, các hạ nhân dọn đầy bàn thức ăn thịnh soạn, Bạch Hiền Nhân ngồi vào vị trí chủ nhà, để Bạch Thiên Hoan ngồi bên tay phải Hạng Nguyên Hoán và tay trái của mình.

Bạch Xuân Yến đặc biệt trang điểm lộng lẫy ngồi bên tay trái Hạng Nguyên Hoán.

Hạng Nguyên Hoán đến là cơ hội không dễ gì có được nên Bạch Xuân Yến định nhân dịp này hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Nàng vừa ngồi xuống, Hạng Hân Lạc liền cười lạnh đứng bên cạnh :

- Tránh ra, ta muốn ngồi chỗ này !

Nụ cười của Bạch Xuân Yến cứng lại, chỉ vào bên người mình:

- Quận chúa, mời ngồi!

- Dựa vào người mà muốn quyến rũ đại ca ta?

Hạng Hân Lạc nói đúng tim đen, chữ nào chữ nấy đều mang theo ý trào phúng.

Bạch Xuân Yến cắn chặt môi dưới cái lại:

- Ta.....ta không có!

- Chỉ cần có ta ở đây, người đừng hòng bước vào Hạng thân vương phủ một bước!

Thấy Bạch Xuân Yển khiến Hạng Hân Lạc không vui, Bạch Hiến Nhân cau mày ra lệnh cho nàng ta:

- Xuân Yển, con về phòng trước đi, cha lập tức sai người đem bữa tối của con qua!

Bạch Xuân Yển cảm thấy khó chịu, gương mặt trong nháy mắt trắng bệch, cha vậy mà không giúp mình, nàng nặn ra một chữ từ kẽ răng:

- Dạ!

Hận ý dâng tràn, nàng khó khăn bước từng bước ra khỏi cửa, lại nghe được đoạn đối thoại phía sau truyền đến.

Hạng Hân Lạc cười ngọt ngào xin ý kiến Bạch Hiến Nhân:

- Bạch thế thúc, tối nay con định ở lại Thượng thư phủ, ngài sẽ không phản đối chứ?

- Dĩ nhiên là được, thế thúc lập tức an bài phòng khách cho con.

- Không cần đâu, con ở.....ở trong viện của Hoan muội muội là được rồi!

- Vậy thì càng tốt, có chuyện gì con cứ trực tiếp tới tìm Hoan nhi.

Bạch Xuân Yển ngoài cửa nghe lời này, mặt lộ vẻ thâm hiểm rồi đi.

Hạng Hân Lạc cười với Hạng Nguyên Hoán:

- Phiền đại ca về phủ nói với phụ vương một tiếng, tối nay muội không về phủ.

Hạng Nguyên Hoán vừa uống hớp trà vừa lạnh lùng cắt ngang:

- Muội sợ sau khi về bị phụ vương trách phạt chứ gì?

- Huynh nếu dám méc chuyện của muội, muội sẽ đem chuyện huynh ban ngày lên xuất phủ nói ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Mưu Sát Trượng Phu

Đêm khuya, nha hoàn được Bạch Thiên Hoan phái đi hầu hạ Hạng Hân Lạc trở lại nói Hạng Hân Lạc đã ngủ, đại khái là ban ngày luôn đi theo nàng và Hạng Nguyên Hoán nên quá mệt rồi.

Sau khi nha hoàn kia rời đi, Họa Mi lên lút đi vào.

Bạch Thiên Hoan ngồi ngay ngắn trên ghế ở thiên sảnh, hơi dựa vào tay vịn, trong tay bưng ly trà.

- Người mang tới chưa?

- Dạ tới rồi, mau lên, đem nàng ta vào đây!

Họa Mi vẫy tay về phía sau, hai gã sai vặt áp giải một nha đầu nhóm lửa vào, nha đầu kia mắt bị bịt vải đen, miệng ngậm miếng vải bố, hai tay bị trói chặt, chỉ có thể phát ra những âm thanh ‘ư ư’.

Trước mắt bỗng bừng sáng rõ, thấy Bạch Thiên Hoan đang ngồi trên ghế, nha đầu kia ánh mắt vụt sáng.

Họa Mi lấy miếng vải bố trong miệng nàng ta theo sự ra hiệu của Bạch Thiên Hoan.

- Đại tiểu thư tại sao muốn bắt nô tỳ?

Bạch Thiên Hoan nhìn cũng không thèm nhìn nha đầu kia một cái, nàng nhấp ngụm trà, thản nhiên nói:

- Họa Mi, nói cho cô ta biết tại sao ta muốn bắt cô ta.

Họa Mi lấy từ trong ống tay áo ra một gói giấy, vứt trên mặt đất, gói giấy mở ra, bên trong là bã thuốc Hoa nhan.

Nhìn thoáng qua, nó rất giống với Hương diệp dùng để chưng gà.

- Có biết đồ trong gói đó không?

Nàng ta cúi đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt hơi lóe, sau đó bình tĩnh tự nhiên trả lời:

- Đây chỉ là Hương diệp bỏ trong canh lúc chưng canh gà mà thôi !

Rõ ràng đã đổ vào thùng nước gạo, sao nó lại xuất hiện ở nơi này?

Bạch Thiên Hoan bật ra một tiếng cười khê, hai mắt chột nhìn thẳng vào mắt nha đầu kia:

- Ta hỏi ngươi lại một lần nữa, đây là cái gì?

Trong nháy mắt Bạch Thiên Hoan nhìn về phía mình, nha đầu kia dường như cảm giác được một cơn gió lạnh thổi tới, khí thế mãnh liệt khiến cả người nàng ta co rúm lại, loại ánh mắt có thể nhìn thấu nội tâm người khác này khiến nha đầu kia không dám nhìn thẳng, cuống quýt dời tầm mắt đi chỗ khác.

- Chỉ.....chỉ là Hương diệp!

Nha đầu lấp bắp trả lời lại lần nữa.

Không nói thật?

Bạch Thiên Hoan khoe môi hơi nhếch, đáy mắt rét lạnh:

- Họa Mi, đem Hương diệp kia nhét cho cô ta ăn!

Hai mắt nha đầu chột trừng lớn, thấy Họa Mi đem gói bã Hoa nhan tiến lại gần mình thì bị dọa lác đầu liên tục.

Lúc gã sai vặt nắm cầm nàng ta, Họa Mi chuẩn bị đem những bã kia nhét vào miệng nàng ta, nha đầu bị dọa cả người run rẩy liên tục xin tha.

- Đừng, đừng, đại tiểu thư, van cầu người, đừng bắt nô tỳ ăn thứ này, nô tỳ nhận tội !

Bạch Thiên Hoan ra hiệu ngừng lại.

Họa Mi và gã sai vặt buông nàng ta ra, nha đầu bị dọa xụi lơ trên mặt đất.

- Nói!

Bạch Thiên Hoan nhân nhặt thốt một chữ cũng khiến nha đầu kia sợ hết hồn hết vía.

- Là.....là Trương ma ma! Trương ma ma bảo nô tỳ làm như vậy!

Nha đầu quỳ trên mặt đất khóc lóc van xin:

- Đại tiểu thư, nô tỳ nhất thời hám lợi mới phạm phải lỗi lầm này, nô tỳ hứa sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy nữa!

Quả nhiên là Bạch Xuân Yển!

- Một lần bắt trung, trăm lần vô dụng!

Bạch Thiên Hoan lạnh lùng nói, không muốn nhìn nha đầu kia nữa:

- Họa Mi, giao nàng ta cho Thôi quán sự.

Thôi quán sự là người chuyên quản lý nha đầu và ma ma trong Thượng thư phủ, nổi tiếng nghiêm khắc.

Nha đầu lác đầu như trống bỏi, đập mạnh đầu trên mặt đất:

- Đừng mà đừng mà! Van cầu đại tiểu thư, đừng giao nô tỳ cho Thôi quán sự, van cầu.....

Lời còn chưa dứt, Họa Mi đã nhét miếng vải bố vào miệng nàng ta, chỉ còn lại âm thanh ‘ư ư’, sau đó bị dẫn đi xuống.

Nhìn bóng lưng nhóm người Họa Mi đi xa, Bạch Thiên Hoan trong lòng suy nghĩ, gần đây mình vừa nghiên cứu ra một loại độc, đang cần một con chuột bạch thử độc.

Nói đi cũng phải nói lại, Hoa nhan này không phải là vật có ở Lương quốc, Bạch Xuân Yển lấy nó từ đâu?

Chạy cả ngày, nàng cũng rất mệt, đỡ cái lưng ê ẩm đi vào phòng ngủ.

Vừa bước vào cửa phòng ngủ, nàng liền cảm giác được một hơi thở khác thường ập đến, nàng cảnh giác rút ngân châm ra, muốn chế ngự đối phương nhưng cổ tay lại bị đối phương bắt lấy trước.

Chân nàng lập tức đưa về phía trước, đối phương sớm có phòng bị tránh đi, một giây sau, nàng bị đối phương dồn sau lưng vào vách tường, không cách nào nhúc nhích.

Hơi thở ấm áp cùng với tiếng cười tà từ thổi vào trong tai nàng.

- Hoan muội muội, nàng đây là muốn mưu sát trượng phu sao ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nữ Nhân Xuất Hiện Ở Phòng Trọ Của Ta Vào Buổi Tối Nửa Tháng Trước, Có Phải Là Nàng Không?

Chỉ dựa vào động tác, Bạch Thiên Hoan đã đoán ra đối phương là Hạng Nguyên Hoán, một tiếng ‘Hoan muội muội’ này lại càng thêm khẳng định suy đoán của nàng không thể nghi ngờ.

Bạch Thiên Hoan lập lại chiêu cũ, dùng sức giẫm lên chân hắn, lúc hắn tránh ra thì thoát khỏi tay hắn.

- Ta không phải vợ ngươi, ngươi cũng không phải chồng ta, trượng phu cái gì chứ?

Bạch Thiên Hoan châm đèn trong phòng ngủ, Hạng Nguyên Hoán bên kia đã đổi khách thành chủ nằm lên giường của nàng.

Đầu Hạng Nguyên Hoán gối lên hai cánh tay, dung mạo tuấn tú tà mị, vô lại nói:

- Tối nay hai chúng ta lẫn lộn ở đây cả đêm, chẳng phải thành phu thê rồi?

Gã vô lại này.

Khóe miệng nàng co rút, ngồi xuống bên cạnh bàn.

- Thế tử gia thật sự rảnh quá không có chuyện gì làm sao ?

- Gia rất bận đấy!

Tối qua Đình Viễn Sơn kia phái khoái mã đưa bản đồ tác chiến biên quan cho hắn, mãi đến canh tư chỉnh sửa kế hoạch tác chiến xong hắn mới đi ngủ, nói đến đây hắn lại ngáp một cái.

Nếu không phải trong tay của tướng lĩnh Ngô quốc đánh với Lương quốc lần này có món bảo bối Lưu ly kim tháp mà hắn yêu thích, hắn mới lười giúp tên kia chỉnh sửa kế hoạch tác chiến, một khắc trước Đình Viễn Sơn đã phái người truyền tin thắng trận sắp về kinh, cũng đưa bảo bối cho hắn, hắn định mang đi tặng nàng.

Ban đầu hắn định đợi sau khi Đình Viễn Sơn trở về sẽ ép hắn ta phun ra nữ tử vào cái đêm nửa tháng trước là ai, có điều, bây giờ hắn đã không muốn biết nữa.

- Thế tử gia bận trên người à ?

- Sao hả? Bởi vì ta phá hư hôn sự của nàng nên nàng ghi hận ta à ?

Nói vậy chính là thừa nhận hắn giờ trò quỷ sau lưng rồi!

- Thế tử gia quyền cao chức trọng, còn ta chỉ là một thứ nữ nho nhỏ ở Thượng thư phủ, nào dám hận ngài? Ngài trên có Hạng thân vương, trong cung có cô cô quý phi nương nương và cô nương Hoàng thượng, thế tử gia nói như vậy, tiểu nữ tử thật sự sợ hãi.

Chữ nào cũng mang gai mang góc, rất nhanh mồm nhanh miệng.

- Hoan muội muội nói vậy, gia đột nhiên thấy áy náy trong lòng, không bằng, gia bồi thường nàng nhé ?

- Thế từ gia đình bồi thường thế nào? Cho ta bao nhiêu bạc?

Liếc xéo hần một cái, nàng nâng ly trà trên bàn lên, men theo viền chén nhấp một ngụm.

Hần liếc mắt khinh khinh:

- Thật thô tục, chẳng lẽ nàng không muốn thả dây dài câu cá lớn?

- Tiểu nữ tử vốn là tục nhân, không có dã tâm lớn như vậy, hơn nữa, trên đời cái gì cũng có thể phân bội mình _____ ngoại trừ bạc!

- Nàng đã thích bạc như vậy, sáng mai ta sẽ sai người tặng một vạn lượng bạc cho nàng!

Bạch Thiên Hoan cười híp mắt:

- Đa tạ thế tử gia, phí ăn ở của quận chúa ta xin nhận!

Phí ăn ở?

Con người Hạng Nguyên Hoán xoay chuyển, rút nắm tay trong ống tay áo trở về, bảo bối này vẫn là hần giữ lại đi, tránh bị nàng đem đổi thành bạc.

Để tránh bị nàng lừa tiền, hần vội vàng đổi đề tài.

- Đúng rồi, có một việc ta muốn nói với nàng.

Hạng Nguyên Hoán lười biếng dựa dựa lưng:

- Thái y đã đến Cung thân vương phủ, Cung thân vương sai người bắt mười tên khất cái thử độc để thử ra loại độc mà Phong Từ trùng, hiện tại Phong Từ đã được cứu tỉnh rồi.

Con người Bạch Thiên Hoan nhú chặt.

Cung thân vương quả nhiên đủ ngoan độc, lại dùng mười người sống để thử độc.

Lần sau hạ độc, mình vẫn nên dùng loại độc khiến người ta chết ngay lập tức thì hơn.

- Đúng rồi, y thuật của nàng là học từ ai?

Hạng Nguyên Hoán nhìn chăm chăm vào mắt Bạch Thiên Hoan.

Y thuật của nàng cao minh như vậy, hình như còn tinh thông độc thuật thì che dấu vết bớt trên ngực cũng không phải chuyện khó.

Bạch Thiên Hoan hỏi hột trả lời:

- Đó chỉ là trước kia ở nông thôn, ta học từ các phương thuốc dân gian mà thôi, không phải là y thuật gì.

Nàng đang nói dối!

- Ta hỏi nàng thêm một câu !

Ánh mắt sắc bén như ưng của Hạng Nguyên Hoán dán chặt trên gương mặt nàng, không bỏ qua bất kỳ biến hóa nào:

- Nữ nhân xuất hiện ở phòng trọ của ta vào buổi tối nửa tháng trước, có phải là nàng không ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đánh Cuộc 1

Hai tay siết chặt dưới ống tay áo, Bạch Thiên Hoan cố gắng khống chế tâm tình của mình, không để Hạng Nguyên Hoán nhìn ra đầu mối.

Người học y cần phải tinh thông tâm lý học.

Hạng Nguyên Hoán nhìn bề ngoài có vẻ như là một kẻ quần áo lụa là, nhưng những gì tai nghe mắt thấy hai ngày nay khiến nàng không thể buông lỏng

phòng bị với nam nhân này.

Đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng không hề yếu ớt ngheh đón ánh mắt Hạng Nguyên Hoán, trong mắt lộ ra vài phần tỉnh ranh và dí dỏm:

- Chẳng lẽ nửa tháng trước thế tử gia cùng người khác một đêm phong lưu, ngài cho rằng người đó chính là ta?

- Đêm đó đúng lúc nàng dùng bữa ở Hương Mãn Lâu, sau đó thì không biết tung tích!

Hạng Nguyên Hoán vẫn dán mắt nhìn chằm chằm nàng không tha.

Bạch Thiên Hoan không chút hoang mang giải thích:

- Dùng bữa xong, ta đương nhiên là về Thượng thư phủ rồi.

- Nhưng thị vệ Thượng thư phủ chỉ thấy thiếp thân nha hoàn của nàng là Họa Mi trở về mà không thấy nàng, hơn nữa, nha hoàn của nàng lại hấp ta hấp tấp đi hỏi thăm tung tích của nàng.

- Ô, dù sao lúc đó ta sắp gả vào Cung thân vương phủ, cô nương chưa xuất giá ra vào nơi hỗn tạp sẽ bị nhà chồng xem thường, để tránh quá công khai nên ta với Họa Mi tách nhau mà đi, ta lặng lẽ vào Phong Viên từ cửa sau, thị vệ cửa trước dĩ nhiên không biết được.

- Nha hoàn trong viện nàng cũng không thấy nàng về phòng!

Hạng Nguyên Hoán quả nhiên là người khôn khéo, xem ra trước kia để tìm nàng hẳn đã điều tra rất nhiều.

Bạch Thiên Hoan bật ra một tiếng cười khê:

- Lúc này không phải đã nói rồi sao, ta là sợ quá công khai, dù sao.....chuyện ta đi Hương Mãn Lâu dùng bữa tối cũng rất ít người biết.

Không thể không nói, Bạch Thiên Hoan trả lời vô cùng hoàn mỹ, trong lời nói không có nửa điểm sơ hở, thậm chí rất hợp tình hợp lý, thoát nhìn không hề có chút khả nghi nào.

Nhưng chính câu trả lời hoàn mỹ thế này lại càng khiến Hạng Nguyên Hoán nghi ngờ.

Nàng theo bản năng chống đối hẳn, lần đầu gặp mặt hẳn hoài nghi nàng, nàng cố ý trêu chọc quần áo, còn có mùi thơm trên người nàng khiến hẳn có cảm giác quen thuộc, thậm chí là cảm giác ôm nàng cũng giống như nữ nhân đêm đó.

Hạng Nguyên Hoán nâng ly trà trên bàn lên, đặt môi ngay vị trí nàng vừa uống, uống hết nửa ly trà thừa, lại đặt chén về chỗ cũ.

Nàng cau mày đẩy chén trở về, lấy một cái chén trống khác ra, động tác này thể hiện sự chán ghét của nàng.

- Nàng rất chán ghét ta?

- Thế tử gia biết là tốt rồi!

Nàng lười nói lời sáo rỗng với hẳn:

- Hơn nửa đêm, thế tử gia và ta cô nam quả nữ ở chung một phòng thực không thích hợp, nếu thế tử gia quan tâm đến an nguy của quận chúa thì mời ra cửa, gian bên phải của đông sương phòng bên cạnh.

- Hoan muội muội có hứng thú đánh cược với ta không?

Đánh cược vừa tổn tiền vừa hại thân.

- Không!

Hạng Nguyên Hoán cười tà tử:

- Không nghĩa là Hoan muội muội chột dạ, không dám cược với ta!

Ngón tay bầu chặt trong lòng bàn tay, lý trí nhắc nhở nàng, không thể bị kích thích bởi chiêu khích tướng của hẳn nhưng trong lòng lại nuốt không trôi khẩu khí này.

- Cược cái gì?

- Cược nữ nhân đêm đó chính là nàng - Hoan muội muội.

Cắn chặt răng ép bản thân trấn định, Bạch Thiên Hoan hơi lộ vẻ tự tin nhếch cằm:

- Thế tử gia thua chắc rồi, mời thế tử gia chuẩn bị mười vạn lượng_____hoàng kim, đích thân đưa đến Thượng thư phủ.

Độ cong khóe môi Hạng Nguyên Hoán càng lớn.

- Nhưng, nếu bốn thế tử thắng thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đánh Cuộc 2

Nếu bốn thế tử thắng thì sao?

Mấy chữ này nghe chói tai như vậy.

Lúc vừa nói xong ba chữ ‘cuộc cái gì’, Bạch Thiên Hoan đã hối hận rồi, bây giờ lời đã thốt ra như bát nước hắt đi, nàng chỉ có thể kiên trì ngênh chiến.

- Sẽ không có kết quả đó, thế tử gia hiện tại muốn đổi ý vẫn còn kịp.

- Nàng muốn bốn thế tử đổi ý như vậy, chẳng lẽ là trong lòng chột dạ?

Nàng lên tiếng phản bác:

- Dĩ nhiên không phải, ta là sợ thế tử gia tiếc mười vạn lượng hoàng kim nên đổi ý thôi!

- Cái này nàng không cần lo, bốn thế tử mà tiếc mười vạn lượng hoàng kim?

Đúng là kẻ phá gia chi tử nhà hào môn mà, đêch!

- Có điều, thế tử gia muốn phân định thắng thua giữa hai ta thế nào?

Đây là chỗ nàng hiểu kỳ nhất, không biết hần dựa vào đâu mà khẳng định rằng hần sẽ thắng như vậy.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

- Người bỏ thuốc gài bẫy nàng ở Hương Mãn Lâu lại bỏ thuốc cho ta hôm đó chính là Đinh Viễn Sơn - con trai của Đinh đại tướng quân đương triều, hiện đang xuất chinh bên ngoài, hần đã viết thư cho ta nói là hai ngày sau sẽ về đến kinh thành, chỉ cần hần xác nhận ngay trước mặt, dĩ nhiên là có thể phân thắng bại rồi.

Hai tay Bạch Thiên Hoan trong ống tay áo nắm chặt lại.

Nàng suýt chút nữa quên mất chuyện này.

Ban đầu sau khi bị bỏ thuốc, trong cơn mơ màng màng, nàng cảm thấy nam nhân bị mình chà đạp cũng bị bỏ thuốc, phía sau bọn họ còn có một kẻ đầu sỏ_____Đinh Viễn Sơn.

Người mới được triều đình sủng ái gần đây liên tục chinh chiến đại thắng trở về, mức độ oai phong hoàn toàn không kém Đinh đại tướng quân năm đó.

Một nhân vật anh hùng như vậy lại làm bằng hữu với Hạng Nguyên Hoán.

Thấy thần sắc nàng thay đổi, Hạng Nguyên Hoán hít mắt đầy hứng thú.

- Thế nào, sợ rồi à?

- Đương nhiên sợ, có điều, ta sợ chính là Đinh tướng quân và thế tử gia liên hợp ức hiếp một nữ tử yếu đuối tay trái gà không chặt như ta thôi!

- Tên đó nổi tiếng chính trực, điểm này nàng không cần lo.

Khóe môi Bạch Thiên Hoan co rút, người chính trực sẽ bỏ thuốc bọn họ? Là bằng hữu của Hạng Nguyên Hoán thì nhất định cũng cá mè một lứa, gần mực thì đen!

Có quý mới tin hần! Nàng phải suy nghĩ đối sách thật tốt mới được.

Bởi vì quá chú tâm suy nghĩ đối sách, nàng đã sơ suất rằng Hạng Nguyên Hoán vẫn chưa nói trừng phạt khi nàng thua.

***

Đinh Viễn Sơn ở biên quan xa xôi đang chuẩn bị về triều bỗng hắt xì hai cái liên tục.

Phó tướng Lưu Cường quan tâm hỏi:

- Tướng quân, ngài không phải là bị cảm rồi chứ?

Bỏ khỏi (khỏi: nón sắt của binh lính) trên đầu xuống, Đinh Viễn Sơn sờ sờ mũi, dung nhan tuấn tú hơi có vẻ bực tức có vài phần mệt:

- Quảng thời gian này trải qua gió táp mưa sa cũng không bị cảm, ta dễ bệnh thế à? Đại khái là có người mắng ta sau lưng đấy!

- Ngài chỉ huy tác chiến vô cùng tuyệt diệu, bất được tướng giặc, lại đánh cho quân địch toi bởi hoa lá, các tướng sĩ sùng bái ngài còn không kịp, sao lại mắng ngài?

- Chắc là người trong kinh thành bất mãn với ta nhiều.

Đặc biệt là nửa tháng trước, hần vừa gài bẫy Hạng Nguyên Hoán xong thì phụng chỉ xuất chinh, e rằng Hạng Nguyên Hoán ngày ngày đều mắng hần, vừa mắng vừa chờ hần trở về để chinh hần một trận đây.

- Bọn họ chẳng qua là.....

- Được rồi, đi chuẩn bị việc ngày mai về kinh đi.

- Dạ!

Mình nên suy nghĩ kỹ xem trở về làm sao tránh mặt tên kia.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu như tên kia biết nữ nhân mà mình sắp đặt khai trai cho hần chính là Bạch Thiên Hoan – một trong kinh thành thập đại mỹ nhân thì hần là sẽ vô cùng cảm tạ mình nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Sự Khôn Khéo Của Hạng Nguyên Hoán

Sáng sớm, Bạch Thiên Hoan vẫn đang ngủ say thì một loạt tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, nàng bừng dọc trở mình.

- Chuyện gì?

Nàng mơ mơ hồ hồ đáp một tiếng.

- Đại tiểu thư, nhị tiểu thư tới.

Họa Mi ở ngoài cửa vội nói.

Nàng lò đầu ra từ trong chăn, đôi chân mảy nhú chặt.

Bạch Xuân Yến? Nàng ta tới tìm mình có chuyện gì?

***

Sau khi rửa mặt đơn giản, Bạch Thiên Hoan lười nhác đi về phía thiên sảnh, Bạch Xuân Yến sớm đã ngồi ở đó đợi nàng, thấy nàng xuất hiện, nàng ta cung kính đứng dậy hành lễ.

- Đại tỷ.

Khóe mắt Bạch Thiên Hoan quét qua nàng ta một cái:

- Nhị muội không cần đa lễ.

Cáo chúc Tết gà, không có lòng tốt.

Họa Mi bung lên hai ly trà rồi tự giác lui ra khỏi phòng.

- Quấy rầy đại tỷ sớm như vậy, trong lòng muội cũng rất áy náy.

Thật chán ghét.

- Không sao!

Nàng lười quanh co với nàng ta, trời có hơi lạnh, bung ly trà nóng lên, cảm giác lòng bàn tay ấm hơn chút ít:

- Nhị muội tới tìm ta sớm như vậy, nhất định là có chuyện gì quan trọng?

- Đại tỷ có biết thế tử gia Hạng thân vương phủ hơn nửa tháng trước từng hạ một lệnh truy nã không?

Đôi con ngươi hơi nheo lại, Bạch Thiên Hoan hí mắt đề phòng:

- Có nghe nói.

Bạch Xuân Yển bỗng dừng e thẹn cúi đầu.

- Thực ra là, hơn nửa tháng trước, muội và thế tử gia từng có một đêm duyên phận, thế tử gia không biết người đêm đó là muội nên mới muốn tìm, bởi vì sợ thế tử gia chê muội bất trinh, cho nên muội luôn không đứng ra thừa nhận.

Đôi mắt đẹp xoay chuyển.

- Vậy muội tới tìm ta là vì?

- Đại tỷ, hai chúng ta dù sao cũng là tỷ muội, xảy ra loại chuyện này, e rằng nhà chồng tương lai sẽ ghét bỏ muội, mà thế tử gia hiện tại hình như rất thân với tỷ, cho nên.....

Đôi mắt Bạch Xuân Yển mang ý khẩn cầu nhìn về phía Bạch Thiên Hoan.

Nhấp nhẹ một ngụm trà nóng, chẳng biết tại sao, nước trà trôi vào cổ họng lại dường như cảm giác có vị chua.

Nàng khẽ cười tiếp lời Bạch Xuân Yển:

- Cho nên muội muốn mượn quan hệ của ta đề xuất với thế tử gia để hấn cưới muội, phải không?

- Đại tỷ, tỷ sẽ giúp muội chứ?

Tối qua, nàng vốn định phái người âm thầm hại Hạng Hân Lạc rồi giả họa cho Bạch Thiên Hoan, nhưng người nàng phái đi lại nghe được việc đánh cược giữa Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán, cho nên nàng tạm thời thay đổi kế hoạch.

Đồng thời, nàng cũng cược, cược Bạch Thiên Hoan không muốn gả cho Hạng Nguyên Hoán.

Chỉ cần nàng gả cho Hạng Nguyên Hoán, trở thành thế tử phi Hạng thân vương phủ rồi thì Bạch Thiên Hoan không phải chỉ là một con kiến dưới chân nàng sao?

Bạch Thiên Hoan trong lòng thầm cười lạnh, Bạch Xuân Yển muốn tính kế trên người nàng đây mà.

Ánh mắt vòng vo một hồi, Bạch Thiên Hoan nhướn mi mỉm cười với nàng ta.

- Được, ta sẽ giúp muội.

Bạch Xuân Yển mừng rỡ như điên, vội vàng đứng dậy hành lễ với Bạch Thiên Hoan.

- Đa tạ đại tỷ.

- Chúng ta là tỷ muội, ta giúp muội cũng là việc nên làm, mau đứng dậy đi.

Bạch Thiên Hoan vô cùng nhiệt tình đỡ Bạch Xuân Yển, khiến Bạch Xuân Yển có chút thụ sủng nhược kinh.

Đang trò chuyện thì Họa Mi ở ngoài cửa đột nhiên cất tiếng:

- Đại tiểu thư, thế tử gia Hạng thân vương phủ tới.

- Ta biết rồi, em đi sai người gọi quận chúa dậy đi.

- Dạ!

Bạch Thiên Hoan nhướn mi cười:

- Đúng lúc, nhị muội, muội cùng ta đi gặp thế tử gia đi!

- Dạ!

Bạch Xuân Yển vui vẻ đáp ứng.

***

Chân mày Bạch Thiên Hoan mang ý cười, khóe môi nhếch lên độ cong đầy âm mưu.

Hạng Nguyên Hoán đã đề cập với Bạch thượng thư trước đó rằng buổi sáng hấn muốn dẫn Bạch Thiên Hoan ra ngoài, Bạch thượng thư vui vẻ đồng ý.

Hấn đi qua đi lại ở tiền sảnh, đợi một lúc lâu nhưng lại thấy Bạch Thiên Hoan và Bạch Xuân Yển đồng thời xuất hiện.

Hấn không khỏi nheo chặt hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Hoan Muội Muội Hẹn, Cho Dù Là Đầm Ròng Hang Hồ, Gia Cũng Muốn Đi

- Thế tử gia~~~~

Bạch Xuân Yển nghiêng người tào nhả hành lễ với Hạng Nguyên Hoán.

- Đứng lên đi!

Ánh mắt Hạng Nguyên Hoán lướt qua Bạch Xuân Yển, nhìn về phía Bạch Thiên Hoan đứng phía sau nàng ta, giống như không hề nhìn thấy nàng ta vậy.

Bạch Xuân Yển khẽ cắn môi dưới, nhất thời lúng túng. Bạch Thiên Hoan mỉm cười giới thiệu với Hạng Nguyên Hoán.

- Thế tử gia hôm qua đã gặp rồi, đây là nhị muội Xuân Yển của ta.

- Hóa ra là vậy!

Hạng Nguyên Hoán nhìn cũng lười nhìn một cái.

Bạch Xuân Yển bị xem nhẹ, gương mặt lúc đỏ lúc trắng, nàng ta lại cúi đầu nhún người thi lễ.

- Nếu đại tỷ và thế tử gia có việc, vậy muội xin đi trước.

Lúc sắp rời đi, Bạch Xuân Yển cố ý vấp chân, thân thể ngã về phía Hạng Nguyên Hoán, nhưng cũng trong nháy mắt đó, Hạng Nguyên Hoán đã kịp thời né tránh, nàng ta nặng nề ngã trên mặt đất.

Bạch Xuân Yển đau đến nhủu chân mày, Hạng Nguyên Hoán không đỡ nàng ta, cứ để nàng ta ngã xuống như vậy, nhưng vì có thể gả vào Hạng thân vương phủ, nàng ta trước hết chỉ có thể nhẫn nhịn.

Nàng ta lồm cồm bò dậy, cố ý lộ ra một nửa bả vai bên trái.

- Ô, nhị muội, ngực của muội có bớt hình trái tim bao giờ thế?

Bạch Thiên Hoan phối hợp kêu lên.

Tiếng kêu ấy thành công thu hút ánh mắt Hạng Nguyên Hoán nhưng hấn vừa nhìn cái bớt kia liền nhận ra đó là giả, nhưng đồng thời hấn cũng liếc thấy chiếc vòng tay huyết ngọc trên cổ tay nàng ta thì lập tức chú ý.

Nếu hán không nhìn lầm thì đó hẳn là vật mà Hoàng đế Ngô quốc thưởng cho thừa tướng Ngô quốc, từ lâu hán đã nghe nói trong Lương quốc có người cầu kết với thừa tướng Ngô quốc nên gần đây Hoàng thượng mới sai lục hoàng tử điều tra nội gián nghiêm ngặt, chẳng lẽ.....

Bạch Xuân Yển lúc này mới ‘kịp thời’ kéo cổ áo, đối mặt với cái nhìn chăm chú của Hạng Nguyên Hoán, tim nàng ta đập thành thịch, xấu hổ cúi đầu ấp úng nói:

- Đây là vết sẹo trước kia không cẩn thận bị thương để lại mà thôi.

Mục đích đã đạt được, lúc này Bạch Xuân Yển mới rời đi, trước khi đi vẫn không quên nháy mắt với Bạch Thiên Hoan.

Về mặt Bạch Thiên Hoan không chút thay đổi từng gương mặt ngây ngốc của Hạng Nguyên Hoán.

- Người đã đi rồi, thế tử gia nên hoàn hồn lại đi.

Bạch Thiên Hoan nửa mang theo trào phúng và ranh mãnh cất tiếng.

Hạng Nguyên Hoán trong nháy mắt khôi phục, quay đầu đi dòm nhìn Bạch Thiên Hoan:

- Thế nào? Hoan muội muội ghen à?

- Xí, ta ghen với người? Chẳng qua đúng lúc ta có việc muốn nói với thế tử gia, ta biết một quán trà khá thích hợp để bàn chuyện.

Hạng Nguyên Hoán rút một chiếc quạt ngọc từ sau thắt lưng, ‘xoạt xoạt’ mở ra, tươi cười rạng rỡ:

- Hoan muội muội ghen, cho dù là đầm rồng hang hổ, gia cũng muốn đi!

Ba hoa!

Theo sau Bạch Thiên Hoan, về mặt Hạng Nguyên Hoán trở nên nghiêm trọng, hi vọng chuyện này không liên quan đến Bạch Hiên Nhân, nếu không.....cầu kết với địch phản quốc, chính là tội giết cả nhà!

Hạng Hân Lạc sau khi đến tiền sảnh, phát hiện người đã đi mất thì nổi cơn phẫn nộ, Bạch Hiên Nhân liên tục nhận lỗi, lại đích thân sai người đưa nàng ấy về Hạng thân vương phủ mới xem như qua chuyện.

***

Hai người Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan đi đến một trà lâu yên tĩnh, Bạch Thiên Hoan đặt một gian nhà phòng.

Nhưng khi tiểu nhị vừa mới rời đi thì bỗng nhiên có một người toàn thân đều là vết thương lao đảo xông vào.

Vừa vào, hán liền hướng về phía Hạng Nguyên Hoán quỳ xuống, Bạch Thiên Hoan định thần nhìn lại, đối phương không phải ai xa lạ, chính là gã đầu trọc hôm qua bắt nàng và Hạng Nguyên Hoán.

- Chủ tử, cứu thuộc hạ với!

Hạng Nguyên Hoán chột cau mày:

- Xây ra chuyện gì?

- Phân đàn đột nhiên bị quan phủ niêm phong, nói là có chứng cứ phân đàn cầu kết với địch quốc, đàn chủ vì giúp chúng thuộc hạ rời đi mà bị giết rồi, hiện tại khắp nơi đều có quan binh đuổi theo thuộc hạ, không ngờ lại gặp được chủ tử ở nơi này, xin chủ tử cứu thuộc hạ!

Đang nói chuyện thì Bạch Thiên Hoan thính tai nghe được tiếng lục tung đồ đạc ầm ỹ, hình như là quan sai đang bắt đầu tra xét trà lâu.

Lén nhìn về mặt âm u của Hạng Nguyên Hoán, gã đầu trọc sợ hãi bò dậy:

- Thuộc hạ vẫn là đến nơi khác thì hơn!

- Không cần, người cứ ở lại đây đi.

Người cất tiếng là Bạch Thiên Hoan.

- Nhưng.....

- Nghe lời ta, người cứ ở lại đây, ta đảm bảo người sẽ bình an vô sự.

Bạch Thiên Hoan mỉm cười nhướng mi.

- Chuyện này.....

Hắn lại len lén nhìn Hạng Nguyên Hoán.

Hạng Nguyên Hoán mặt không chút thay đổi nhấp ngụm trà:

- Ổ lại đi!

- Dạ !

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Che Giấu Cái Bót

Chỉ chốc lát sau, mấy tên quan sai đã đẩy cửa nhà gian của Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán ra, ai nấy đều mặt mày dữ tợn.

Cuối cùng một người quát vào bên trong với ba tên quan sai kia:

- Không được bỏ qua một góc nhỏ nào, lục soát cẩn thận toàn bộ!

- Dạ!

Nhà gian thế này, liếc mắt là có thể nhìn hết một lượt.

Sau khi bọn họ lục soát xong, muốn rời đi thì tên ngoài cửa xem ra là quan sai thủ lĩnh đột nhiên lại quát một tiếng:

- Khoan đã, nơi này hình như có nhân vật khả nghi.

Dứt lời, ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào gã nam nhân cúi thấp đầu làm sai chuyện đang quỳ bên người Bạch Thiên Hoan.

Tuy đối phương đã đội mũ, thay y phục sạch sẽ, trên mặt không biết đã động tay động chân gì mà nhìn như một người khác, nhưng tên quan sai thủ lĩnh vừa nhìn đã nhận ra hình xăm hắc ưng trên cổ tay nam tử kia chính là của người mà hắn muốn tìm.

Bạch Thiên Hoan đặt ly trà nàng vừa nhấp một ngụm xuống, cười lạnh một tiếng.

- Nhân vật khả nghi? Người nói ai là nhân vật khả nghi? Ta? Hay thế tử gia Hạng thân vương phủ?

Bỗng dưng đối diện với gương mặt của Bạch Thiên Hoan, quan sai thủ lĩnh thoáng kinh diễm nhưng nghĩ đến mình vẫn còn sự vụ trong người, liền phục hồi lại thần trí.

Thế tử gia Hạng thân vương phủ?

Quan sai thủ lĩnh lúc này mới nhìn rõ mặt Hạng Nguyên Hoán, hắn vội cùng các quan sai khác quỳ xuống hành lễ:

- Bái kiến thế tử gia.

- Đứng dậy đi.

Hạng Nguyên Hoán nhìn cũng lười nhìn họ một cái, nhẹ nhàng uống trà, dường như những người hay việc bên cạnh đều không liên quan gì đến hắn.

- Thế tử gia, chúng tiểu nhân phụng lệnh lục hoàng tử truy bắt dư nghiệt tổ chức Hắc Ưng phản quốc, xin thế tử gia giúp đỡ, để chúng tiểu nhân mang phạm nhân đi!

Lục hoàng tử? Hạng Nguyên Hoán hừ một tiếng trong mũi, hắn từ trước đến nay chưa bao giờ để hắn ta vào mắt.

- Ta vừa mới nói, ở đây không có người người muốn tìm, các người đến chỗ khác tìm đi!

Giọng Bạch Thiên Hoan lộ vẻ không vui

- Nhưng.....

- Lời của Hoan muội muội các người không nghe sao?

Hạng Nguyên Hoán ngoáy ngoáy lỗ tai, thờ ơ chen mồm vào.

Hóa ra là đại tiểu thư Bạch thượng thư phủ, hèn gì mỹ lệ như thế, quan sai thủ lĩnh phát hiện ba gã quan sai kia ai nấy đều mê mẩn thần hồn muốn ra khỏi cửa thì lập tức ngăn cản bọn họ.

- Hắn chính là người của Hắc Ưng.

Quan sai thủ lĩnh lập tức chỉ vào gã đầu trọc.

Bạch Thiên Hoan hơi nhũn mày, thì ra.....Hạng Nguyên Hoán lại có liên quan với tổ chức Hắc Ưng.

- Nói bừa, hắn là gã sai vặt trong phủ ta, sao lại thành thành viên của tổ chức Hắc Ưng?

Ngón tay của quan sai thủ lĩnh chỉ về phía hình xăm hắc ưng trên cổ tay phải của gã đầu trọc.

- Hình xăm hắc ưng kia chính là bằng chứng !

Bạch Thiên Hoan không chút hoang mang kéo cổ tay gã đầu trọc, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cổ tay hắn, trong nháy mắt hình xăm kia liền biến mất không thấy nữa, mà trên ngón tay Bạch Thiên Hoan lại dính chút mực.

- Người nói là cái này sao? Lúc này ta chính vì chuyện này nên phạt hắn, người của Thượng thư phủ ta trên người không được phép có bất kỳ hình xăm nào, dù là vẽ cũng không được!

Bạch Thiên Hoan nghiêng mặt quờ mắng gã đầu trọc:

- Lần sau phải nhớ cho kỹ, không được phép vẽ ưng lung tung lên cổ tay, đồ phải bị người ta ngộ nhận là người của tổ chức nào đó, hiểu chưa?

Gã đầu trọc đang kinh ngạc hình xăm hắc ưng tại sao lại đột nhiên biến mất thì bị Bạch Thiên Hoan trừng mắt, hắn lập tức khôi phục lại lý trí, khúm núm cúi đầu đáp:

- Dạ rõ, thưa đại tiểu thư!

Cuối cùng, Bạch Thiên Hoan hài lòng ngẩng đầu liếc quan sai thủ lĩnh giễu cợt nói:

- Nếu như người không có chứng cứ khác thì lập tức ra ngoài, nếu không, Thượng thư phủ và Hạng thân vương phủ sẽ không bỏ qua cho người.

Quan sai thủ lĩnh hơi hơi nổi giận, những quan sai khác thấy thế, vội đẩy hắn ra bên ngoài, nhỏ giọng nhắc nhở hắn.

- Một người là đại tiểu thư Thượng thư phủ, một người là thế tử gia Hạng thân vương phủ, chúng ta chộc không nổi, vẫn nên đem chuyện này bẩm báo cho lục hoàng tử, để ngài ấy tới xử lý đi.

Quan sai thủ lĩnh đành phải tức giận rời đi.

Sau khi đám quan sai đi rồi, Bạch Thiên Hoan còn chưa kịp khôi phục bình tĩnh thì đã nghe giọng nói sâu xa của Hạng Nguyên Hoán truyền tới:

- Thủ pháp che giấu hình xăm của Hoan muội muội vô cùng cao minh, vậy kỹ thuật che giấu cái bớt nhất định cũng rất tốt, chẳng hạn như _____ bớt hình trái tim?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đình Viễn Sơn Về Triều

Tìm Bạch Thiên Hoan lộp bộp roi xuống.

Tiêu rồi, lúc này vì cứu gã đầu trọc mà không cẩn thận lộ ra chân tướng, khiến Hạng Nguyên Hoán nhìn ra được mình có khả năng che giấu vết tích.

Đôi mắt tựa như có thể xuyên thấu lòng người kia nhìn chằm chằm vào mặt nàng, khiến nàng không có chỗ nào lẩn trốn.

Nhưng Bạch Thiên Hoan nàng đã từng gặp vô số người, chút bản lĩnh gặp nguy không loạn nàng vẫn phải có.

- Thế từ gia là nói cái bớt trên ngực nhị muội sao? Về chuyện này, ngược lại ta muốn hỏi thế từ gia định khi nào thì đưa mười vạn lượng hoàng kim đến Thượng thư phủ? Khi đưa tới nhớ thuận tiện đưa luôn sinh lễ cho nhị muội ta, để ta gọi trước một tiếng. ....muội phu!

- Hai chúng ta ai thua ai thắng còn chưa xác định, Hoan muội muội cần gì kết luận sớm như vậy?

Bạch Thiên Hoan vuốt vuốt ly trà sứ trắng trong tay, hai mắt nhìn chăm chú hoa văn trên ly trà:

- Sáng nay nhị muội tới tìm ta, nói người đêm hôm đó chính là muội ấy, thế từ gia nói vậy, chẳng lẽ nhị muội ta – đích nữ Thượng thư phủ không xứng với thế từ gia ngài sao?

- Người gia muốn cưới dĩ nhiên là người mà gia thích.

- Chính là nói, thế từ gia định quit nợ?

Bạch Thiên Hoan híp mắt nhìn Hạng Nguyên Hoán.

- Ta chưa từng nói muốn quit nợ, nếu ngày mai họ Đinh kia xác nhận nhị muội nàng chính là người đêm đó, ta chắc chắn sẽ lập tức đưa sinh lễ đến.

- Đây là thế từ gia nói đấy, không được đổi ý.

- Gia trước nay luôn nhất ngôn cửu đỉnh.

- Được, vậy chúng ta quyết định rồi.

Hai người thương lượng xong, gã đầu trọc mới yếu ớt mở miệng:

- Đại tiểu thư, thế từ gia, Ngưu Quang chính là đào phạm, để tránh gây phiền toái cho hai người, thuộc hạ bây giờ. ....

Bạch Thiên Hoan đánh giá cẩn thận gã đầu trọc:

- Ngưu Quang đứng không, trước kia nhìn dáng vẻ của ngươi, hẳn là thân thù không tề, bên cạnh ta đứng lúc đang thiếu một hộ vệ võ công cao cường, ngươi cứ ở lại Thượng thư phủ đi!

Gã đầu trọc kinh ngạc.

- Thuộc hạ bây giờ là đào phạm, nếu ở lại Thượng thư phủ, có thể sẽ. ....

- Trừ phi ngươi chê Thượng thư phủ của ta miếu nhỏ, vậy ta cũng không tiện giữ pho tượng Phật lớn là ngươi lại!

- Đâu có.

Gã đầu trọc chấp tay về phía Bạch Thiên Hoan, chân thành thốt từng chữ:

- Ân cứu mạng của đại tiểu thư hôm nay, ngày sau thuộc hạ nhất định sẽ liều chết bảo vệ đại tiểu thư.

- Chỗ của ta không thịnh hành việc quỳ xuống, đứng lên đi.

- Tạ đại tiểu thư.

Hạng Nguyên Hoán liếc mắt, nếu không có hần hỗ trợ, Bạch Thiên Hoan sẽ dễ dàng đuổi đám quan sai kia như vậy? Còn khi không khiến hần đắc tội lục hoàng tử nữa.

Gan của nàng cũng đủ lớn, dám thu phục người của hần trước mặt hần.

Hiện tại hần chỉ chờ gã Đinh Viễn Sơn kia mau trở lại, nếu không, Bạch Thiên Hoan sẽ nhét một nữ nhân cho hần.

***

Trưa hôm sau, Hạng Nguyên Hoán biết tin Đinh Viễn Sơn đã về triều.

Sau khi biết tin, hần vội vã thay y phục ra cửa, chạy thẳng tới Đình đại tướng quân phủ.

Đến Đình đại tướng quân phủ, phát hiện Đinh Viễn Sơn ở trong cung chưa về, Hạng Nguyên Hoán không kịp đợi, trực tiếp chạy thẳng vào cung tóm người.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Ai Thắng Ai Thua

Hắn tìm một vòng trong cung nhưng không tìm được Đinh Viễn Sơn, còn bị Hoàng đế gọi vào Ngự thư phòng uống ly trà, qua lời Hoàng đế hắn biết Đinh Viễn Sơn vừa mới về phủ, e rằng bọn họ đi khác đường nên không gặp nhau.

Cuối cùng cũng ra khỏi Ngự thư phòng, Hạng Nguyên Hoán chuẩn bị xuất cung.

Vừa rẽ qua hành lang trước Ngự thư phòng, hắn lại gặp phải một người.

Khi thấy rõ mặt của đối phương, Hạng Nguyên Hoán đã quen quần là áo lượt chỉ nói một câu ‘chào Nghi quý phi’ rồi chuẩn bị đi vòng qua bà, nhưng Nghi quý phi lại cố ý cản đường hắn.

Nghi quý phi Trương Giai Nghi, mẹ của lục hoàng tử, tuy đã hơn bốn mươi tuổi nhưng vẫn rất được Hoàng đế sủng ái, đương nhiên là có cách thức của bà ta, cô cô của Hạng Nguyên Hoán là Tuệ quý phi sinh tam hoàng tử, Tuệ quý phi và Nghi quý phi trước nay luôn bất hòa, Hạng Nguyên Hoán cũng lười giao hảo với bà ta.

- Nguyên Hoán, bốn cung nghe nói hơn nửa tháng trước con từng hạ một lệnh truy nã, phải không?

Nghi quý phi chạm nhẹ tay vào trán, dáng vẻ đoan trang, tuy đã hơn bốn mươi tuổi nhưng vẫn có phong thái và sự quyền rũ của người phụ nữ đứng tuổi, hơi lộ ra vết tò trên đuôi chân mày mắt phượng.

- Đa tạ Nghi quý phi quan tâm.

Hạng Nguyên Hoán không kiên nhẫn đáp lời, cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc khay trong tay Nghi quý phi, trên đó có một chén canh, hương thơm canh gà từ đó bay ra:

- Nghi quý phi là tới đưa canh cho Hoàng thượng à, Nguyên Hoán không quấy rầy nữa.

Nghi quý phi vẫn không tránh đường:

- Không biết tên trộm bảo bối kia của con có bắt được chưa?

Hạng Nguyên Hoán nhú mày, gãi gãi lưng không hề có chút hình tượng nào, ánh mắt liếc nhìn xung quanh.

- Đạo này trộm đều rất khôn khéo, đâu dễ tìm như vậy?

Không biết có phải ảo giác hay không, hắn dường như nghe được Nghi quý phi thở phào nhẹ nhõm:

- Được rồi, bốn cung phải đưa canh gà cho Hoàng thượng, nguội sẽ không tốt.

Dứt lời, Nghi quý phi liền bưng canh gà vòng qua người Hạng Nguyên Hoán làm hắn không hiểu ra sao.

Kỳ quái, Nghi quý phi đột nhiên chặn đường hắn, hỏi chuyện lệnh truy nã làm gì?

Hạng Nguyên Hoán trong lòng còn đang nghĩ về việc tìm Đinh Viễn Sơn nên không nghĩ nhiều nữa mà nhanh chóng rời đi.

***

Đình đại tướng quân phủ.

Vương Toàn lái xe đến trước cửa sau của Đình đại tướng quân phủ, xe còn chưa dừng hẳn, Hạng Nguyên Hoán đã nhảy từ trên xe xuống đất.

Vương Toàn đỏ mặt hỏi về hành động của hắn:

- Ngài từ từ thôi, tiểu tử tông của tôi ơi!

Hạng Nguyên Hoán đang định gõ cửa thì cửa sau đóng chặt bỗng nhiên mở ra.

Đinh Viễn Sơn mặc thường phục chuẩn bị ra ngoài, định lặng lẽ chạy từ cửa sau chính là muốn tránh Hạng Nguyên Hoán, nhưng kết quả là vừa mở cửa sau thì đụng phải hắn.

Ngay tức khắc Đinh Viễn Sơn muốn đóng cửa lại, nhưng động tác của Hạng Nguyên Hoán còn nhanh hơn, một cước đá văng cửa ra.

- Đình tướng quân của ta, cuối cùng ta cũng tìm được người rồi.

Hạng Nguyên Hoán cười như thợ săn bắt được con mồi.

Đình Viễn Sơn lùi về sau hai bước:

- Cái đó, ta vừa từ chiến trường trở về, dọc đường bên ba cực khổ, bây giờ ta mệt lắm, có chuyện gì chờ ta tỉnh ngủ rồi hãy nói.

- Chờ người giúp xong chuyện của ta rồi người muốn ngủ bao lâu, ta cũng không quấy rầy.

Dứt lời, Hạng Nguyên Hoán không nói gì nữa mà kéo Đình Viễn Sơn ra ngoài.

Bạch Thiên Hoan, hai ta ai thắng ai thua vẫn chưa chắc đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Từ Từ Tính Số

Hạng Nguyên Hoán và Đình Viễn Sơn trực tiếp chạy thẳng đến Thượng thư phủ, vừa mới đến trước cổng phủ thì thấy một chiếc xe ngựa xa hoa, thân xe mạ vàng lấp lánh, trong kinh thành người dám dùng sơn vàng sơn xe ngựa cũng không nhiều.

Quanh xe ngựa còn có mấy thị vệ thân thủ cao cường.

Hạng Nguyên Hoán hỏi thủ vệ trước cổng:

- Ai tới Thượng thư phủ thế ?

Thủ vệ vội vàng cung kính hành lễ với Hạng Nguyên Hoán và Đình Viễn Sơn:

- Hạng thế tử, Đình tướng quân, là lục hoàng tử và Ngụy thế tử tới.

Hạng Nguyên Hoán hơi nhíu mày, không ngoài dự liệu của hắn, quả nhiên là lục hoàng tử.

Đình Viễn Sơn cau mày:

- Lục hoàng tử bỗng nhiên tới Thượng thư phủ làm gì?

- Phong Tử cũng tới rồi, ta nói này Đình tướng quân, người nếu sợ thấy hắn nên muốn đi, ta tuyệt đối không cản người.

Hạng Nguyên Hoán trêu chọc Đình Viễn Sơn bên cạnh một câu.

Một tháng trước, Đình Viễn Sơn và Ngụy Tử Phong từng xảy ra xung đột, Đình Viễn Sơn đã đánh Ngụy Tử Phong hôn mê, kết quả bị Đình đại tướng quân phạt cấm túc ba ngày.

Hừ một tiếng trong mũi, mặt Đình Viễn Sơn đen đi mấy phần, từ bị động chuyển thành chủ động bước vào Thượng thư phủ:

- Ta sợ hắn chắc?

Nhìn bóng lưng tức giận của Đình Viễn Sơn, Hạng Nguyên Hoán chấp hai tay sau lưng, cười mờ ám bước theo sau.

***

Tiền sảnh Thượng thư phủ.

Bầu không khí ở đây vô cùng căng thẳng, Bạch Hỉ Nhân ngồi ngay ngắn ở chủ vị, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Bạch Thiên Hoan bên tay phải và Ngưu Quang trong trang phục thị vệ đứng phía sau nàng.

Bạch Hỉ Nhân nghiêm giọng chất vấn Bạch Thiên Hoan:

- Hoan nhi, lời lục hoàng tử nói là thật sao?

Ông vừa dứt lời thì một giọng khác thình lình vang lên:

- Chuyện gì là thật? Cũng nói cho gia nghe nào!

Hạng Nguyên Hoán và Đinh Viễn Sơn đồng thời bước vào tiền sảnh.

Lục hoàng tử Hạ Át Thần cả người mặc áo bào màu vàng sáng, đầu đội kim quan, chân đi giày thêu kim tuyến, làn da trắng trẻo, môi hồng răng trắng, trên ngón cái tay trái đeo ban chỉ ngọc bích, hai tay đặt trên tay vịn, tư thế uy nghiêm, trong đôi mắt sắc bén hơi lộ ra mấy phần ôn hòa.

Ngụy Tử Phong đang ngồi bên cạnh lục hoàng tử Hạ Át Thần, bởi vì vừa khôi phục nguyên khí nên sắc mặt không được tốt, thỉnh thoảng còn che miệng ho nhẹ, trong khoảnh khắc đối mắt với Đinh Viễn Sơn, mắt hắn hơi nhúu lại, kẻ thù gặp nhau vô cùng đỏ mắt.

- Hóa ra là Hạng thế tử và Đinh tướng quân, mau mời ngồi!

Bạch Hiến Nhân có chút sợ hãi, trong phủ của mình chưa bao giờ có nhiều nhân vật thân phận tôn quý như vậy:

- Người đâu, dâng trà.

Hạng Nguyên Hoán và Đinh Viễn Sơn lần lượt ngồi xuống bên tay phải Bạch Thiên Hoan.

Hạ Át Thần liếc Hạng Nguyên Hoán một cái sắc lém.

- Nguyên Hoán sao lại tới Thượng thư phủ vậy?

Hạng Nguyên Hoán lười nhìn hắn, cười nháy nháy mắt với Bạch Thiên Hoan, nàng liếc hắn đầy vẻ xem thường nhưng hắn lại vô cùng cao hứng.

Ngay trước mặt mọi người, Hạng Nguyên Hoán nắm lấy tay Bạch Thiên Hoan đặt trên tay ghế, thân thể nghiêng về phía nàng, tư thế vô cùng thân mật.

- Hoan muội muội, một ngày không gặp, nàng có nhớ ta không?

Khóe miệng Hạ Át Thần co quắp, đáy mắt ẩn chứa cơn giận nhưng ai cũng biết Hạng Nguyên Hoán là một kẻ quần áo lụa là, hành động không theo lễ thường, nếu chấp nhặt với hắn thì ngược lại lại hạ thấp thân phận của mình.

Ngụy Tử Phong không nén được ngọn lửa trong lòng, đôi mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào tay Bạch Thiên Hoan đang trong tay Hạng Nguyên Hoán, tay mỹ nhân vốn nên là của hắn nhưng kết quả lại bị Hạng Nguyên Hoán phá hư.

Bạch Hiến Nhân thấy cảnh này thì cười híp mắt.

Duy chỉ có Hạng Nguyên Hoán là trong lòng đỏ mề hôi lạnh, một cây ngân châm lộ ra ở đầu ngón tay Bạch Thiên Hoan, chỉ cần hắn hơi dùng sức thì đầu kim sẽ đâm vào da hắn.

Nụ cười của Hạng Nguyên Hoán vẫn không đổi, hạ giọng nói bên tai Bạch Thiên Hoan:

- Đợi xử lý xong chuyện trước mắt, hai chúng ta mới từ từ tính sổ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Nên Đồi Mặt Thì Vẫn Phải Đồi Mặt

Tính sổ?

Bạch Thiên Hoan lườm Đinh Viễn Sơn bên kia một cái, khóe môi khẽ nhếch đầy tự tin, liền rút tay mình về.

- Đợi xử lý xong rồi hãy nói! Nếu xử lý không tốt thì chúng ta chỉ có thể tính sổ ở trong lao thôi!

Hạng Nguyên Hoán nhúu mày.

- Xem thường ta phải không?

Hạng Nguyên Hoán ngồi thẳng hơn vài phần, vui vẻ nhìn về phía Ngụy Tử Phong, cũng nhìn thấu sự không cam tâm trong đáy mắt hắn ta:

- Máy hôm trước nghe nói Phong Tử người sức khỏe không tốt, hôm nay ra ngoài nếu khiến bệnh tình tăng thêm, e rằng sẽ khiến Cung thân vương và vương phi lo lắng đấy!

- Sức khỏe của ta không cần người lo!

Ngụy Tử Phong tức giận khề мэng, vừa nổi giận thì cổ họng bị nghẹn, ho liên mấy tiếng, sắc mặt càng tái nhợt hơn trước.

- Ai da, ta vừa mới nói người đã ho rồi, vậy mà còn cậ mạnh.

Hạng Nguyên Hoán bắt chéo hai chân vẩy vẩy tay với Thạch Cổ ngoài cửa:

- Thạch Cổ, mau điu thế từ gia nhà người trở về nghỉ ngơi đi.

- Ồ, dạ!!!

Thạch Cổ đáp một tiếng, định bước qua ngưỡng cửa.

Hạng Nguyên Hoán lại dám ra lệnh cho thủ hạ của mình mà tên Thạch Cổ cậu nô tài này còn nghe lệnh của hắn, Ngụy Tử Phong tức giận, nắm tay siết chặt hơi run lên.

- Người là nô tài của ai?

Ngụy Tử Phong hung dữ trừng Thạch Cổ, dọa hắn vội vã lui lại.

- Cần gì chứ? Sức khỏe của người quan trọng hơn.

Hạng Nguyên Hoán lạnh lạnh chế nhạo.

Hít một hơi thật sâu, Ngụy Tử Phong không để ý đến sự trêu chọc của Hạng Nguyên Hoán nữa.

Cuối cùng, Hạ Ất Thần khề ho một tiếng, quay lại chủ đề chính:

- Hôm nay bốn hoàng tử đến là phụng chỉ nghiêm tra chuyện phản đảng, thế từ gia Hạng thân vương phủ không phải muốn kháng chỉ bao che phản đảng đó chứ?

Hạng Nguyên Hoán xòe tay ra:

- Ai nói ta muốn bao che phản đảng?

Hắn cười ngênh đón ánh mắt của Hạ Ất Thần:

- Có điều, không biết phản đảng mà lục hoàng tử nói đến là ai?

Ngụy Tử Phong đưa tay chỉ vào Ngưu Quang phía sau Bạch Thiên Hoan:

- Một phân đàn của Hắc Ưng qua lại mật thiết với địch quốc, đàn chủ đã sợ tội tự vẫn, hắn chính là một trong tả hữu hộ vệ!

- Có chứng cứ gì?

Hạ Ất Thần nâng ly trà lên nhấp một ngụm, rồi nhẹ nhàng đặt nắp lại mới mở miệng sâu xa:

- Các quan sai bốn hoàng tử phái đi truy nã đào phạm đều nhận ra hắn chính là một trong tả hữu hộ vệ của phân đàn Hắc Ưng, chẳng qua là.....lúc đuổi bắt thì gặp phải chút phiền toái.

- Những quan sai kia xác nhận phạm nhân lung tung mà còn dám canh bậy người ta nữa.

Hạng Nguyên Hoán cười lạnh một tiếng, đột nhiên lấy từ trong ống tay áo ra một trang giấy vo thành hình tròn, dùng ngón tay bắn vào ngực Hạ Ất Thần:

- Có điều, ta có mấy thứ muốn cho lục hoàng tử xem qua một chút.

Hạ Ất Thần chán ghét và ngờ vực mở ra xem, vừa nhìn thoáng qua, đôi con ngươi liền nhú chặt, trước khi Ngụy Tử Phong lộ đầu qua, hắn đã nhanh chóng gấp tờ giấy lại, ngón tay âm thầm siết chặt mảnh giấy trong tay.

Hạ Ất Thần biến sắc, phần nộ trùng Hạng Nguyên Hoán:

- Những thứ này người làm sao có được?

- Muốn có thì chẳng phải có sao?

Hạng Nguyên Hoán cười hì hì nói:

- Chỗ ta còn nhiều lắm, hôm khác ta cũng đưa cho Hoàng thượng một ít, người cảm thấy thế nào?

Khóe môi Hạ Ất Thần run rẩy vì tức giận, hần đột nhiên đứng lên, phẩy tay áo bỏ đi.

- Bỏn hoàng tử còn có việc nên về trước.

Hạng Nguyên Hoán cười híp mắt vẫy vẫy tay về phía hần:

- Không tiễn!

Ngụy Tử Phong còn chưa kịp phản ứng, Hạ Ất Thần đã ra khỏi cửa tiền sảnh, hần lúng túng, chỉ có thể hung hăng trừng Hạng Nguyên Hoán rồi theo sát phía sau Hạ Ất Thần.

Cuối cùng, Bạch Hiên Nhân thức thời mỉm cười đứng dậy.

- Ta cũng còn có việc phải xử lý, Hoan nhi, con thay cha tiếp đãi Hạng thế tử và Đình tướng quân cho tốt nhé.

- Dạ !

Cái gì nên đối mặt thì vẫn phải đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cuộc Tâm

Đội tất cả mọi người đều đi hết, Bạch Thiên Hoan mới bình tĩnh đứng dậy nhìn về phía Hạng Nguyên Hoán và Đình Viễn Sơn.

- Thế tử gia, Đình tướng quân, chúng ta đến lương đình trong hoa viên ngồi một lát thế nào ?

- Hoan muội muội nói đi đâu thì chúng ta đi đó !

Hạng Nguyên Hoán lập tức đứng dậy đuổi cái lưng mệt mỏi, cố ý bước đi loạng choạng phía trước, khi sắp ngã vào người Bạch Thiên Hoan thì nàng kịp thời tránh ra khiến Hạng Nguyên Hoán hơi lảo đảo một tí mới đứng vững được :

- Hoan muội muội, nàng quá vô tình đó, lúc này ta suýt ngã mà nàng cũng không đỡ ta !

Quý háo sắc !

Đình Viễn Sơn nhìn không nổi nữa quay đầu đi chỗ khác.

Bạch Thiên Hoan lười nhìn hần:

- Nếu thế tử gia đi không nổi thì bây giờ ta sẽ sai hai người hầu vào đỡ ngài !

Khóe miệng hần hơi co quắp:

- Không cần!

Đình Viễn Sơn cười trộm, Bạch Thiên Hoan đi phía trước, hần rành rỗi vỗ vỗ vai Hạng Nguyên Hoán:

- Người mới đưa cho lục hoàng tử thứ gì vậy ?

Hạng Nguyên Hoán sờ sờ mũi, cười híp mắt trả lời bằng bảy chữ:

- Chứng cứ hần lên nuôi tử sĩ !

Lên nuôi tử sĩ là đại kỵ của triều đình, đặc biệt là hoàng tử, đương kim Hoàng đế là người rất đa nghi, Hạng Nguyên Hoán có thể tóm được chứng cứ

kia, khó trách lục hoàng tử lại biến sắc mặt rồi đi.

Xích mích giữa Hạng Nguyên Hoán và lục hoàng tử càng ngày càng lớn, hơn nữa..... đều là vì Bạch Thiên Hoan.

Thú vị !

***

Hoa viên Thượng thư phủ. Đình ngắm cảnh.

Bạch Thiên Hoan, Hạng Nguyên Hoán và Đình Viễn Sơn lần lượt ngồi xuống. Họa Mi sau khi dâng trà thì lui ra ngoài, Ngưu Quang làm tròn bốn phận canh giữ ở dưới bậc thang.

Đình Viễn Sơn thức thoir nhìn đi nơi khác, bởi hắn cảm thấy sự tồn tại của mình vô cùng bất tiện.

Hôm nay hắn mới vừa vào thành còn chưa tiến cung đã bị Bạch Thiên Hoan ngăn lại uy hiếp một phen; sau đó Hạng Nguyên Hoán tóm được hắn nhưng không hề đề cập đến chuyện đêm nọ, hắn quen biết Hạng Nguyên Hoán đã lâu nên đoán ra được hắn ta đã biết sự thực, nhưng mà.....hắn ta lại muốn chơi với lửa.

Đang suy nghĩ thì hắn nghe được giọng nói nghiêm túc của Hạng Nguyên Hoán.

- Chuyện đêm hôm đó Viễn Sơn đã nói với ta rồi.

Đạch, hắn một chữ cũng không có nói nha.

- Hử? Nếu biết rồi thì phải chẳng thế từ gia đã chuẩn bị xong mười vạn lượng hoàng kim ?

Hai người bọn họ đánh cược? Mười vạn lượng hoàng kim! Không biết mình có phần hay không nhỉ ?

- Mười vạn lượng hoàng kim không phải số nhỏ, nàng dù sao cũng để ta xoay vòng vốn đã.

Đôi con ngươi nàng chớp chớp đầy khôn khéo:

- Xoay vòng vốn cũng phải có kỳ hạn, hơn nữa, thế từ gia nếu đã biết rõ sự thực thì có phải nên cho nhị muội ta một câu trả lời hay không ?

Hạng Nguyên Hoán cười ngầm dung nhan mỹ lệ của nàng:

- Gia có một chuyện muốn hỏi nàng.

Lảng sang chuyện khác? Bạch Thiên Hoan cau mày:

- Chuyện gì ?

- Tại sao nàng không muốn gả cho ta ?

Dọc đường Đình Viễn Sơn đã nghe kể chuyện giữa Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan mấy ngày nay, hắn cũng rất muốn hóng hớt vấn đề này nên không khỏi dừng thẳng lỗ tai lên.

- Gả cho ngươi có gì tốt ?

Bạch Thiên Hoan nâng ly trà lên, ngón tay khẽ mon trón hoa văn sứ Thanh Hoa trên ly trà:

- Mẫu phi của tam hoàng tử Tuệ quý phi là tỷ tỷ ruột của Hạng thân vương. Hạng thân vương xuất thân võ tướng cùng Đình đại tướng quân đương triều lại là băng hữu sinh tử, thế lực trong triều và trong quân sớm đã khiến Hoàng thượng kiêng kỵ, ta còn muốn sống lâu hơn mấy năm!

Nàng chỉ dùng hai ba câu đã nói ra được tình thế hiện nay của Hạng thân vương phủ, không thể không nói nàng là người vô cùng thông minh, không thích quyền quý, cũng không sợ quyền quý, đây chính là người thích hợp nhất với hắn.

Hạng Nguyên Hoán cong môi cười:

- Nói không sai, thế này đi, chúng ta lại đánh cược, nếu nàng thắng thì ta tính luôn lần đánh cược trước là hai mươi vạn lượng hoàng kim đưa lên, còn nếu ta thắng thì nàng phải đáp ứng với ta một điều kiện, thế nào?

Hai mươi vạn lượng hoàng kim.....

Nàng gần đây mở dây chuyền hiệu thuốc trong kinh thành, đúng lúc đang thiếu tiền, sự mê hoặc này rất lớn.

Đánh cược một lần:

- Được! Đánh cược gì?

Ngón tay phải của Hạng Nguyên Hoán chỉ về phía vị trí trái tim Bạch Thiên Hoan:

- Tâm!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bạch Thiên Hoan Gặp Nạn

Bạch Thiên Hoan cau mày nhìn vị trí mà Hạng Nguyên Hoán chỉ, không biết có phải ảo giác hay không mà trong nháy mắt ấy, trái tim của nàng lại đập điên cuồng không thể khống chế.

- Thế tử gia đang nói đùa sao? Tâm thì cược thế nào?

Bạch Thiên Hoan cười trào phúng nhưng ngón tay cầm ly trà lại hơi siết chặt.

- Trong vòng một tháng!

Ánh mắt Hạng Nguyên Hoán dán chặt vào dung nhan mỹ lệ của nàng, không bỏ qua bất kỳ biến hóa nào trên khuôn mặt:

- Nếu nàng không yêu ta chính là ta thua, nhưng, ...nếu trong vòng một tháng nàng yêu ta chính là ta thắng, nàng sẽ phải đáp ứng với ta một điều kiện!

Bạch Thiên Hoan nhướng mày đầy tự tin:

- Được, trong một tháng này xin thế tử gia chuẩn bị hai mươi vạn lượng hoàng kim cho tốt, đến lúc đó đừng có nói là nhất thời không xoay sở được! Đỉnh tướng quân phải làm chứng cho ta đây!

- O, được!

Đỉnh Viễn Sơn ngậy ngốc gật đầu.

Hạng Nguyên Hoán lần này chơi lớn.

Mọi người không hề chú ý đến Bạch Xuân Yên ở một góc hồng mai trong góc tối lạng lẽ rời đi.

***

Ra khỏi Thượng thư phủ, Đỉnh Viễn Sơn vội vã dò hỏi Hạng Nguyên Hoán.

- Chỉ cần ta nói ra nàng ấy chính là nữ nhân đêm nọ, người trực tiếp cho người đến cửa cầu hôn là có thể cưới nàng ấy về, cần gì phải đánh cược?

Mà còn là cược tâm nữa chứ.

Ánh mắt Hạng Nguyên Hoán nghiêm túc chưa từng có.

- Như vậy thì dù nàng ấy gả cho ta cũng không phải là thật lòng, không có lớp quan hệ kia mà nàng ấy thua thì mới là cam tâm tình nguyện.

Khóe môi hắn hơi nhếch lên, thần thái trong mắt đầy tự tin.

Đỉnh Viễn Sơn thấy biểu cảm của Hạng Nguyên Hoán thì trong lòng vô cùng lo lắng.

Bởi vì.....Hạng Nguyên Hoán thật tâm!

***

Chiều hôm sau, Hạng Nguyên Hoán từ trong cung về phủ, lễnh thển bước vào trong viện của mình, vừa vào phòng ngủ đã ngã người nằm chèm bẹp lên giường, Vương Toàn sẵn sóc cời giày cho hắn.

- Thế tử gia, ngài sáng sớm đã ra ngoài sao đến giờ mới về phủ?

Hạng Nguyên Hoán nhắm mắt làm bầm oán trách:

- Còn không phải tại thái tử sao, cứ lôi kéo ta đánh cò với hắn, thắng thì không cho ta đi, thua lại nói ta cố ý nhường hắn nên mới kéo dài đến bây giờ.
- Vương phi buổi trưa tới hai lần, quận chúa tới ba lần.

Hạng Nguyên Hoán chợt mở mắt:

- Mẫu phi có phải lại sắp xếp nữ nhân gì đó cho ta xem mắt không?
- Nghe nói là đích trưởng nữ của Lư đại học sĩ!

Quả nhiên!

Lời Vương Toàn vừa dứt, Hạng Nguyên Hoán thính tai nghe được tiếng nói chuyện từ ngoài viện truyền đến, nghe giọng thì hình như là mẫu phi và muội muội.

- Mẫu phi, nữ nhân họ Lư kia có gì tốt?

Giọng nói nghiêm túc quen thuộc của Hạng thân vương phi:

- Nữ nhân kia gì chứ, con bé có thể là đại tẩu tương lai của con!

Kỳ thực trong lòng Vương Toàn vẫn luôn nghĩ, Hạng thân vương tính tình nóng nảy và Hạng thân vương phi đoan trang, hiền thực sao lại nuôi ra một nhi tử quần áo lụa là như Hạng Nguyên Hoán?

- Không hay rồi, là mẫu phi và muội muội tới, chúng ta đi cửa sau!

Hạng Nguyên Hoán lóc cóc bò dậy nhảy xuống đất, ngay cả giày cũng quên mang.

- Thế tử gia, ngài chậm chậm chút.

Vương Toàn vội vàng nhặt đôi giày của Hạng Nguyên Hoán trên mặt đất lên, nhanh chóng đi theo sau hắn.

Vừa ra khỏi cửa sau, Vương Toàn tình mắt trông thấy Họa Mi đi qua đi lại cách đó không xa.

- O, thế tử gia, đây không phải là nha hoàn bên cạnh Bạch cô nương sao?

Nghe giọng của Vương Toàn, Họa Mi lập tức quay đầu lại, thấy hai người họ thì nhào tới như thấy được cứu tinh.

- Thế tử gia, nô tỳ cuối cùng cũng gặp được ngài.

Hạng Nguyên Hoán cau mày lại, trực giác mách bảo có chuyện không hay xảy ra:

- Có phải Hoan muội muội xảy ra chuyện gì không?

Họa Mi gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

- Buổi sáng người của Đông cung đến gọi đại tiểu thư, sau đó nô tỳ nhận được tin Nguơ Quang sai người truyền về nói đại tiểu thư gặp nguy hiểm, bảo nô tỳ nhất định phải tìm ngài, thế tử gia, xin ngài nhất định phải cứu đại tiểu thư.

Hạng Nguyên Hoán chợt biến sắc.

Hèn gì thái tử hôm nay cứ lôi kéo mình ở cùng hắn, tên thái tử ngu xuẩn này.

Là Hạ Át Thần!

- Vương Toàn, lập tức đi tra xem lục hoàng tử hiện đang ở đâu!
- Dạ!

Hạ Át Thần dám động tới Bạch Thiên Hoan thì hôm nay hắn sẽ huyết tẩy phủ Hoàng tử !

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hạng Nguyên Hoán Nổi Giận

Đây là một gian phòng nhỏ hẻo lánh cũ nát, bởi vì đã lâu không được tu sửa, lại không có người ở nên khắp nơi đều là mạng nhện và bụi bặm dày cả lông tay.

Bạch Thiên Hoan và Nguru Quang bị trói tay sau lưng ở một cây cột, xung quanh bọn họ có rất nhiều người ăn mặc như du côn đang đứng.

Nhưng những người đó ai nấy đều ánh mắt sáng rõ, hơi thở trầm ổn, rõ ràng đều là người đã qua huấn luyện, họ không ai nói chuyện với nhau, hình như là đang đợi gì đấy.

Khi vừa ra khỏi Thượng thư phủ, Bạch Thiên Hoan vẫn đang suy đoán mình không có quan hệ gì với thái tử, đột nhiên thái tử lại tìm mình để làm gì.

Tiếp đó chính là tình huống hiện tại.

Nguru Quang phía sau nhỏ giọng nhắc nhở Bạch Thiên Hoan:

- Du côn trong cả kinh thành này không có mấy người mà thuộc hạ không nhận ra, thế nhưng bọn họ không phải!

Bạch Thiên Hoan hơi nghiêng mặt qua cười lạnh nói:

- Chỉ cần hai chúng ta chết rồi thì ai quản bọn chúng có phải thực sự là du côn hay không?

- Bây giờ thuộc hạ sẽ cứu đại tiểu thư ra.....

- Không vội!

Bạch Thiên Hoan mỉm cười ngắt lời hắn, đáy mắt hiện lên vẻ tinh ranh:

- Ngay cả kẻ bắt chúng ta là ai cũng không biết mà rời đi, không phải quá thiệt thòi sao?

Nguru Quang chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ra liên tục, hiện tại không phải nên cố gắng mau chóng rời xa nguy hiểm hay sao? Sao hắn lại gặp phải một chủ nhân thích mạo hiểm thế này?

Chỉ mong khi Hạng Nguyên Hoán đến, mạng bọn họ vẫn còn.

- Đại tiểu thư, chúng ta rời khỏi đây trước rồi điều tra sau cũng không muộn.

Nguru Quang vội khuyên nhủ, cố gắng thay đổi ý nghĩ của Bạch Thiên Hoan.

Bạch Thiên Hoan trực tiếp hỏi người trước mặt:

- Rốt cục là ai sai các người tới giết ta? Có phải lục hoàng tử không?

Nghe đến ba chữ ‘lục hoàng tử’, sắc mặt của người đó rõ ràng hơi thay đổi.

- Tội tao không biết Lục hoàng tử gì hết.

Chỉ nhìn biểu cảm này, Bạch Thiên Hoan đã hiểu được mấy phần, quả nhiên là lục hoàng tử giờ trò.

Những ‘du côn’ kia liếc nhìn nhau, cảm thấy việc không thể kéo dài nữa, liền lặng lẽ dùng mắt ra hiệu cho đối phương, sau đó mọi người chậm rãi tiến tới gần Bạch Thiên Hoan.

Nguru Quang chỉ có thể dùng hai chữ ‘câm nín’ để hình dung tâm tình lúc này của hắn.

Bây giờ bọn chúng xúm lại đây, hắn muốn âm thầm tìm cơ hội chạy thoát đã không được rồi, chỉ có thể liều mạng.

Dễ dàng tháo bỏ sợi dây trên thân hai người, Nguru Quang đẩy Bạch Thiên Hoan ra phía sau mình.

Ánh mắt cảnh giác của hắn quét qua bốn phía:

- Đại tiểu thư, lát nữa người tìm cơ hội bỏ chạy, thuộc hạ sẽ đối phó bọn chúng.

Chạy? Bạch Thiên Hoan nằng đến nay vẫn chưa biết chữ này có nghĩa gì.

Thình lình có hai tên xông tới, Ngu Quàng lập tức ra tay, nhưng, trước khi hất ra tay thì một tên khác bỗng văng ra ngoài, còn hai tên kia mỗi tên bị một cước đá ngã trên mặt đất.

Người ra tay là.....Bạch Thiên Hoan?

Ngu Quàng kinh ngạc nhìn người võ hai tay trước mặt – một nữ nhân mỹ lệ vẻ mặt ung dung.

- Đại tiểu thư ? Người.....biết võ công? Nhưng, tiểu thư rõ ràng không có nội lực.

Nàng hỏi hột trả lời một câu:

- Từng đoạt vô địch quốc tế Taekwondo và Tấn đả mấy lần.

Vô địch Taekwondo và Tấn đả? Ý gì thế ?

Những ‘du côn’ khác thấy vậy thì ngay lập tức áp sát toàn bộ, Bạch Thiên Hoan và Ngu Quàng không còn rảnh rồi nói chuyện nữa.

Mười mấy người vây quanh hai người, dù nội lực cao thâm như Ngu Quàng hay thân hình nhanh nhẹn như Bạch Thiên Hoan vẫn dần dần đuối sức.

Không lâu sau, bà vai Ngu Quàng đã nhuộm đỏ.

Ngu Quàng vì bị thương nên tốc độ công kích chậm lại thấy rõ, Bạch Thiên Hoan đành phải phân tâm hỗ trợ, một gã ‘du côn’ thừa cơ giờ kiếm đâm về phía Ngu Quàng.

Bạch Thiên Hoan muốn giúp Ngu Quàng nhưng phía sau nàng cũng có kẻ đang giờ kiếm về phía nàng.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc ấy, bỗng một màn kinh hãi xuất hiện, thân thể của kẻ định đâm về phía nàng bị chém thành hai khúc!

Phía sau kẻ đó hiện ra dung nhan tuấn tú đầy tà khí của Hạng Nguyên Hoán, đôi mắt hắt đỏ như máu cứ như ma quỷ từ địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Trúng Độc

Bạch Thiên Hoan từng chữa trị cho đủ loại người, những hình ảnh vô cùng thê thảm nàng đều đã thấy qua nên từ lâu đã hình thành tính cách gặp nguy không sợ nhưng vẫn không khỏi bị hình ảnh trước mắt khiến cho kinh hãi.

Một người đang sống sờ sờ cứ như vậy bị một kiếm chém thành hai khúc, một màn máu chảy đầm đìa kia sao có thể khiến người ta nhìn mà không kinh hãi chứ.

Nàng còn đang ngẩn người thì Hạng Nguyên Hoán lại một kiếm nữa giết chết kẻ sắp áp sát Ngu Quàng.

May mà hất kịp thời chạy đến, lúc này hình ảnh Bạch Thiên Hoan sắp bị đâm dọa cho trái tim hất suýt chút nữa ngừng đập.

- Chủ tử!

Ngu Quàng quay đầu lại thấy Hạng Nguyên Hoán thì vừa mừng vừa sợ.

Hạng Nguyên Hoán không quay đầu lại, hai mắt quét về đám người phía trước.

- Không sao chứ?

- Thuộc hạ và đại tiểu thư đều không sao.

Ngu Quàng vội đáp, hắt hơi lo lắng nhìn Hạng Nguyên Hoán, vẻ mặt Hạng Nguyên Hoán hiện giờ rất dọa người.

Hạng Nguyên Hoán đột nhiên xuất hiện, một kiếm chém người ta làm hai khiến những ‘du côn’ kia chịu đả kích không nhỏ.

Chúng theo bản năng muốn chạy trốn nhưng giữa ánh đao bóng kiếm lóe lên, chúng chỉ có thể thấy thân thể của mình bị chém thành hai nửa, đôi mắt cách mặt đất ngày càng gần.

Không lâu sau, máu tươi của những tên ‘du côn’ kia đã thấm đỏ khắp mặt đất.

Khi trở lại bên Bạch Thiên Hoan, Hạng Nguyên Hoán đã khôi phục về mặt cả lo phát pho bình thường, khiến người ta như có ảo giác rằng người lúc này không phải Hạng Nguyên Hoán, nhưng. .... người vừa giết tất cả bọn ‘du côn’ kia xác thực là Hạng Nguyên Hoán không thể nghi ngờ.

- Ngu Quàng, tìm người xử lý sạch sẽ toàn bộ thi thể ở đây!

- Dạ!

Đội Ngu Quàng đi rồi, Hạng Nguyên Hoán cười hi hi quay đầu lại, vừa định nói gì đó với Bạch Thiên Hoan thì bỗng nhiên cảm giác được hai luồng ánh sáng bạc lóe lên trong không khí, Hạng Nguyên Hoán lập tức ôm lấy Bạch Thiên Hoan vọt sang một bên, thế nhưng tốc độ của ám khí kia cực nhanh mà động tác của hắn lại hơi chậm hơn một tí nên bị một ám khí trong đó đâm vào cánh tay.

Ám khí xẹt qua bên má, Bạch Thiên Hoan có thể cảm giác được hơi lạnh của nó, nhờ có Hạng Nguyên Hoán bảo vệ trong lòng nên nàng vẫn bình an vô sự.

Khi ánh mắt nàng lướt qua ánh sáng xanh mờ mờ trên ám khí, đôi con ngươi nàng bỗng nhú chặt.

Trên ám khí kia có độc!

Lúc đối phương lại chuẩn bị phóng ám khí tiếp, Hạng Nguyên Hoán đã nhanh chóng nhổ ám khí trên tay phóng ngược trở về, cùng với một tiếng kêu rên, có người từ nóc nhà đối diện rơi xuống.

Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan vừa rời khỏi nơi gần phòng nhỏ kia thì quan sai mà Ngu Quàng dẫn dắt đã đến, Ngu Quàng vừa nhìn liền thấy vết máu trên cánh tay Hạng Nguyên Hoán.

- Chủ tử, ngài bị thương sao?

Bạch Thiên Hoan lúc này mới chợt nhớ tới, lúc này khi Hạng Nguyên Hoán che chở mình tránh ám khí, rõ ràng là có hai ám khí nhưng trên tường chỉ có một, vậy cái còn lại chính là. ....

Bạch Thiên Hoan sờ thấy vết máu dính dính trên tay Hạng Nguyên Hoán thì trái tim đột nhiên đập dữ dội.

- Không đáng ngại.

Hạng Nguyên Hoán hỏi hột trả lời một câu, không hề xem vết thương kia là chuyện gì to tát.

Nàng không nói lời nào kéo tay trái của Hạng Nguyên Hoán qua, vừa mới chuẩn bị thăm dò mạch đập của hắn thì hắn tốc độ nhanh hơn, cầm ngược lại tay nàng.

- Hiếm khi Hoan muội muội chủ động như vậy, nếu nàng muốn tiến thêm một bước, ta cũng không để ý đâu.

Hạng Nguyên Hoán pha trò chớp chớp mắt với nàng.

- .....

Lúc nào rồi mà hắn còn có tâm trạng đùa giỡn.

Đẩy tay hắn ra, nàng thăm dò mạch đập của hắn, vừa chạm đến mạch thì thân thể hắn đột nhiên ngã nhào về phía nàng, tâm của nàng lộ bộ rơi xuống, ôm hắn vào lòng.

Trước khi hôn mê, hắn ôm chặt eo nàng, lăm lăm đùa cợt bên tai nàng:

- Hoan muội muội, nàng nhanh như vậy đã học được yêu thương nhưng nhớ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Dung Nhan Khi Ngủ

Hình ảnh Hạng Nguyên Hoán bị phi tiêu độc bắn trúng, ngã xỉu được Bạch Thiên Hoan, Ngu Quàng và Vương Toàn mang đi bị một người ẩn nấp ở nơi khác nhìn thấy, người nọ sau khi rời đi thì lên vào cửa sau phủ của lục hoàng tử.

- Lại là hắn.

Hạ Át Thần khi nghe tin thì hơi lộ vẻ kinh ngạc nhưng trong chốc lát đã chuyển thành giễu cợt:

- Mỹ nhân quả nhiên là họa thủy, ngay cả Hạng Nguyên Hoán trước giờ không gần nữ sắc cũng tự nguyện vì nữ nhân mà dâng mạng!
- Chủ tử, bây giờ chúng ta có cần phái người đi ám sát đại tiểu thư Thượng thư phủ không?
- Không cần!

Khóc môi Hạ Át Thần nhếch lên đầy mưu mô:

- Một nữ nhân không gây ra nổi sóng gió gì, vốn định trừ khử nàng ta nhưng nhờ nàng ta mà bỏ đi được mối họa lớn hơn là Hạng Nguyên Hoán, bốn hoàng tử tạm tha nàng ta một mạng.
- Nếu độc trên người Hạng thế tử được giải thì e là cũng. ....

Hạ Át Thần tự tin phát phát tay:

- Độc này bốn hoàng tử vất vả lắm mới tìm được, thiên hạ căn bản không có mấy người biết chứ đừng nói là giải. Đi đi, chỉ cần Hạng Nguyên Hoán chết thì lập tức báo cho bốn hoàng tử.
- Dạ!

***

Bạch Thiên Hoan không đưa Hạng Nguyên Hoán về Hạng thân vương phủ hay về Thượng thư phủ mà đưa hắn đến một y quán nhỏ thoạt nhìn vô cùng tầm thường.

Vương Toàn công Hạng Nguyên Hoán, Ngưu Quang che bả vai theo sau, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, Vương Toàn hơi do dự một chút nhưng Bạch Thiên Hoan đi phía trước, ông đành phải kiên trì công Hạng Nguyên Hoán tiến vào.

Nào ngờ, sau khi đi vào, băng qua hậu đường y quán, một mặt tường mở ra, bên trong có tầng hầm bí ẩn.

Mọi người theo bậc thang bước xuống, sau khi chạm đất thì thấy trong tầng hầm dưới đất sáng ngời như bên ngoài, mấy viên dạ minh châu được treo trên nóc chiếu sáng khắp phòng, trong không gian bằng phẳng đặt đủ loại giá gỗ, trên giá là vô số bình sứ với kích cỡ, kiểu dáng và màu sắc không giống nhau, khắp nơi thoang thoảng mùi hương thảo dược.

- Chú ý đừng đụng đến mấy cái giá, đi theo ta.

Bạch Thiên Hoan dẫn Vương Toàn và Ngưu Quang đi một mạch đến gian phòng trong cùng, nơi đó có đặt một chiếc giường nhỏ, nàng dặn Vương Toàn đặt Hạng Nguyên Hoán lên giường.

Bạch Thiên Hoan kéo tay Hạng Nguyên Hoán qua cẩn thận bắt mạch.

Vương Toàn ở bên cạnh lo lắng hỏi thăm:

- Bạch cô nương, thế tử gia không có chuyện gì chứ?

Bạch Thiên Hoan giơ tay lên, mặt không chút thay đổi nói:

- Độc hán trùng là Thập trùng dẫn.

Thập trùng dẫn là loại độc dùng mười loại trùng độc luyện thành, nếu muốn giải độc thì nhất thiết phải biết thứ tự chế luyện của mười loại trùng độc mới có thể điều chế ra đúng thuốc giải.

Hạng Nguyên Hoán là vì nàng mới trúng độc này, nếu không có hắn thì bây giờ.....người nằm ở đây chỉ e là nàng. ....lại dùng mạng của mình để bảo vệ nàng.

- Chúng ta vẫn nên mau về phủ tìm thái y. ....

Vương Toàn chưa nói xong đã bị Ngưu Quang ngắt lời:

- Đại tiểu thư có cách cứu chủ tử mà, phải không?

Ngưu Quang tự tin nhìn Bạch Thiên Hoan, lần đầu tiên gặp nàng, trực giác của hắn đã cho biết nàng không phải là một nhân vật đơn giản.

Vương Toàn vô cùng kinh ngạc.

Bạch Thiên Hoan khẽ mỉm cười.

- Lấy bình thứ chín trên kệ thứ hai hàng thứ ba từ trái qua và hộp thứ nhất trên kệ thứ ba hàng thứ tư từ phải qua đem tới cho ta.

Ngưu Quang và Vương Toàn nhìn nhau rồi chia ra đi lấy thứ mà Bạch Thiên Hoan yêu cầu.

***

Mặc dù Bạch Thiên Hoan có thể giải độc trên người Hạng Nguyên Hoán nhưng quá trình giải độc cũng rất phiền phức, mãi đến nhá nhem tối nàng mới tuyên bố độc trên người hắn đã được giải, Ngưu Quang và Vương Toàn bận rộn cả buổi chiều mệt mỏi ngồi bệt trên mặt đất, Bạch Thiên Hoan thì gục ở bên giường Hạng Nguyên Hoán ngủ thiếp đi.

Khi Hạng Nguyên Hoán tỉnh lại thì thấy Vương Toàn nằm hình chữ đại trên mặt đất, Ngưu Quang vai quần băng vải gối lên đùi Vương Toàn ngủ.

Ngón tay hắn vừa động thì chạm đến một mái tóc đen, hắn cúi đầu nhìn thì thấy một dung nhan mỹ lệ xuất trần đang ngủ chiếu vào trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nàng Có Lo Lắng Cho Ta Không?

Bởi vì mệt mỏi, Bạch Thiên Hoan ngủ rất say sưa, làn da trắng như sứ vô cùng mịn màng khiến người ta không nỡ chạm vào, nhìn từ góc độ của hắn, lông mi dài của nàng hơi nhướng lên, hắn nhớ khi nàng nói chuyện, lông mi nàng nhấp nháy như lông vũ làm cho đôi mắt đen nhánh càng thêm sinh động.

Nhìn xuống chút nữa, dưới sống mũi cao thẳng là đôi môi anh đào khẽ nhấp, cánh môi dày quyến rũ, không biết khi hôn lên sẽ có cảm giác gì.

Khi tỉnh, nàng giống như một con nhím cả người đầy gai nhọn, bất cứ lúc nào cũng giờ gai lên công kích người khác.

Nhưng lúc ngủ, nàng lại giống như một đứa trẻ khiến người ta yêu mến, không đành lòng quấy rầy giấc ngủ của nàng, cho dù thờ ơ một chút cũng sợ đó là tội lỗi.

Trong giấc mộng, Bạch Thiên Hoan cảm giác được có ánh mắt chăm chú nhìn mình, cảm giác này rất mãnh liệt khiến nàng không thể phớt lờ, giấc ngủ càng lúc càng không yên ổn.

Khi thấy lông mi trên mí mắt Bạch Thiên Hoan run rẩy, chân mày Hạng Nguyên Hoán khẽ nhướng, thích thú nhìn nàng từ từ mở mắt.

Đập vào mắt Bạch Thiên Hoan là đôi mắt đầy hứng thú của Hạng Nguyên Hoán, hắn còn không quên chớp chớp mắt với nàng.

Bạch Thiên Hoan cau mày, ngón tay theo bản năng siết chặt ngân châm trong tay áo, khi thấy rõ người trước mặt là Hạng Nguyên Hoán thì ngón tay mới lỏng đi vài phần.

- Ngủ ngon không?

Hạng Nguyên Hoán nở nụ cười dịu dàng hiếm thấy hỏi nàng.

- Nếu không có ai đó cản trở thì sẽ rất ngon!

Bạch Thiên Hoan liếc hắn rồi lạnh lùng trả lời.

Hạng Nguyên Hoán vẫn muốn hỏi nữa nhưng lại nghe được một tràng âm thanh ầm ĩ kèm theo tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Vương Toàn và Ngưu Quang bị những âm thanh kia đánh thức, ai nấy đều ngồi dậy, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Những âm thanh kia kéo dài một lát thì khôi phục như thường, ở vách ngăn lối vào tầng hầm truyền đến tiếng gõ cửa, Bạch Thiên Hoan đứng dậy đi đến đó, nói chuyện với người ta rồi quay trở lại.

- Thế tử gia Hạng thân vương phủ mất tích, thái tử điện hạ phái người tìm kiếm ngài khắp nơi. Có người thấy ngài ở cùng ta, còn có người thấy ta hạ độc ngài, hiện tại.....cả thành đều đang truy lùng ta và tìm kiếm thi thể của ngài!

Khi nói chuyện, ngữ điệu của Bạch Thiên Hoan vô cùng bình tĩnh, giống như đang nói chuyện của người khác vậy.

Ngưu Quang tức đến dậm chân.

- Là ai nói bậy bạ linh tinh? Nếu để ta biết, nhất định ta sẽ xoắn đầu lưỡi của hân.

Hạng Nguyên Hoán bởi vì vừa giải độc xong không lâu nên thần sắc còn hơi tái nhợt, nhưng điều đó cũng không ngăn được hân bày ra tư thế ta đây xuất chúng, nở một nụ cười tà tử, tuần mỹ.

- Hay cho kẻ mượn đao giết người, nhất tiễn hạ song điều.

- Lần này vì tìm người mà quan binh đã phá hủy không ít tiệm thuốc của ta.

Bạch Thiên Hoan lấy trong ngăn kéo tủ đầu giường ra một cái bàn tính với những viên tính bằng mã não gầy gầy:

- Đợi ta tính xong thiệt hại lần này sẽ đem hóa đơn đưa đến Hạng thân vương phủ, sau khi thế tử gia thanh toán toàn bộ ngân lượng thì hai chúng ta không nên gặp nhau nữa mới tốt, tránh cho ta khỏi bị liên lụy.

Hạng Nguyên Hoán nắm lấy ngón tay gầy bàn tính của nàng, Bạch Thiên Hoan muốn rút tay về, hân liền hơi dùng sức khiến nàng không thể nào rút được.

- Hoan muội muội, ta muốn hỏi nàng một vấn đề.

Ánh mắt nóng rực của hân nhìn nàng chăm chú, Bạch Thiên Hoan lại không dám đối mặt với hân.

- Vấn đề gì, hỏi mau.

Gương mặt nàng lộ vẻ không kiên nhẫn liếc xéo hân.

- Lần này ta trúng độc, khi mạng treo trên sợi chỉ, nàng có lo lắng cho ta không?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Bí Mật Không Thể Nói

- Dĩ nhiên là lo lắng!

Giọng điệu Bạch Thiên Hoan chính là hiển nhiên phải vậy.

Đôi mắt Hạng Nguyên Hoán sáng ngời.

- Thật không? Nàng thật sự lo lắng cho ta?

- Dĩ nhiên!

Bạch Thiên Hoan dường như không nhận ra vẻ mặt của hân, vẫn nghiêm túc giải thích:

- Người là thế tử gia Hạng thân vương phủ, lục hoàng tử mượn cớ để trừ khử ta, nếu lần này người thật sự chết thì lục hoàng tử không phải có thể đem cái chết của người danh chính ngôn thuận đổ lên đầu ta sao?

- .....

Trong mắt Hạng Nguyên Hoán rõ ràng là thất vọng, ngay cả ngữ điệu cũng trở nên u ám:

- Chỉ là như vậy sao?

- Ồ, còn nữa.....

- Còn nữa?

Ánh sáng trong mắt Hạng Nguyên Hoán càng nhiều hơn, hân biết Hoan muội muội của hân sẽ không khiến hân thất vọng mà.

- Lần trước chúng ta đánh cược, người còn nợ ta mười vạn lượng vàng, nếu người chết rồi, ta đi đòi ai đây?

Bạch Thiên Hoan nghiêm túc đón ánh mắt hân:

- Lần sau nếu lại đi mạo hiểm gì đó thì xin phiền thế tử gia đem mười vạn lượng vàng trả cho ta trước đã!

- .....

Tâm Hạng Nguyên Hoán lạnh một mạch đến đáy.

Vương Toàn và Ngưu Quang bên cạnh khước miệng đồng thời co quắp, biểu cảm của Hạng Nguyên Hoán thoát nhìn không khác gì ngày thường, nhưng bọn họ đều có thể nhìn ra trên người hắn đang dấy lên ngọn lửa hừng hực.

Có thể khơi lên lửa giận của Hạng Nguyên Hoán mà vẫn bình an vô sự, hiện nay chỉ có một mình Bạch Thiên Hoan.

Có thể khiến Hạng Nguyên Hoán bị lép vế mà vẫn bình an vô sự, cũng chỉ có một mình Bạch Thiên Hoan.

Trước kia họ thường bị Hạng Nguyên Hoán ức hiếp, bây giờ thấy bộ dạng giận mà không dám phát tác của hắn thì quả là thống khoái, nhưng..... nghĩ đến loại tình huống này về sau sẽ thường tái diễn, người làm thuộc hạ như họ sẽ gặp họa rồi.

Không ai phát hiện Bạch Thiên Hoan thầm thở phào nhẹ nhõm.

Có những chuyện, là bí mật không thể nói.

***

Trong thời gian Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán mất tích, Hạng thân vương phủ và Thượng thư phủ đã loạn cả lên.

Quan sai và Ngự lâm quân lục soát quanh Thượng thư phủ một vòng, Hạng Hân Lạc phần nộ theo sau đến Thượng thư phủ gây rối một trận, trong Thượng thư phủ hỗn loạn, hơn phân nửa gia đình và nha hoàn chạy ra phủ lánh nạn, đến nỗi bữa tối không có ai chuẩn bị.

Ở Hạng thân vương phủ, vương phi vì quá đau lòng và lo lắng mà ngã bệnh, tiếng rống của Hạng thân vương vang vọng khắp phủ, hầu như tất cả mọi người đều được phái ra ngoài tìm Hạng Nguyên Hoán.

Bởi vì chuyện của Hạng thân vương phủ và Thượng thư phủ mà ngoài kinh thành ba dặm một căn trạch viện trong một đêm hóa thành tro bụi không người nào hỏi đến.

***

Khu phế tích của biệt uyển bị thiêu hủy ở thành Bắc.

Giữa đêm, nửa vầng trăng sáng treo trên bầu trời, ánh trăng không mờ không tỏ, vừa vặn có thể khiến người ta nhìn rõ toàn cảnh đông đảo nát.

Sau khi biết biệt uyển ở thành Bắc bị thiêu hủy mà không ai thoát được, Hạ Ất Thần liền suốt đêm chạy tới.

Trong căn viện đã biến thành tro bụi, khắp nơi nồng nặc mùi lửa cháy kèm theo tiếng những đốm lửa nhỏ lấp lóp và tiếng đồ vật rơi xuống đúng như tâm tình hiện giờ của Hạ Ất Thần.

Đây chính là cứ điểm huấn luyện tử sĩ lớn nhất của hắn.

Bây giờ nơi này đã thành một đồng hồ nổ, hắn tốn nhiều tâm huyết như vậy nhưng lại tiêu tan bởi một mối lửa, dưới bầu trời đêm, con người của hắn hẳn đỏ những tơ máu.

Một gã thủ hạ run rẩy đến gần hắn.

Khước môi Hạ Ất Thần run run, rít ra năm chữ từ kẽ răng:

- Có ai chạy thoát không?

- Không.....không có.....

Biệt uyển ở thành Bắc là nơi được thiết kế đặc biệt, cho dù gặp phải tai nạn trời long đất lở gì cũng sẽ không sụp đổ trong một đêm, trừ phi.....có người cố ý giờ trò.

- Có tra được ai khả nghi không?

- Có.....có.....có người.....thấy thế tử.....thế tử gia Hạng thân vương phủ hình như đã tới.

Hạ Ất Thần hít mất đầy ngụm hiểm.

Hắn ta vậy mà vẫn còn sống.

Chuyện thông đồng với địch phản quốc gần đây chưa có tiến triển gì mới, phụ hoàng đã mệt rờn không vui rồi, nghĩ đến đây, con người Hạ Át Thần lóe lên vẻ mưu mô.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chiến Tranh Giữa Nữ Nhân 1

Một trận phong ba cứ như vậy mà kết thúc.

Bởi vì chuyện của Hạng Nguyên Hoán khiến Hạng thân vương phi bị bệnh, Hạng thân vương dưới con nóng giận đã phạt cấm túc hẳn nên Bạch Thiên Hoan suốt hai ngày vẫn chưa gặp hẳn.

Ngược lại Bạch Xuân Yển từng đích thân đi một chuyến đến Hạng thân vương phủ thăm Hạng thân vương phi một lần, nhưng nghe nói nàng ta khi trở về rất chật vật, trên tay còn có một vết roi.

Hai ngày này Ngụy Tử Phong cũng có tới hai lần nhưng đều bị Bạch Thiên Hoan từ chối gặp mặt.

Thời tiết ẩm áp hơn, buổi sáng, Bạch Thiên Hoan cảm thấy ở trong phủ nhàm chán, muốn ra ngoài đi dạo chút nên dẫn Họa Mi và Nguo Quang cùng nhau mặc thường phục lên ra ngoài từ cửa sau Thượng thư phủ.

***

Trong một tiệm vải trên đường lớn nhộn nhịp, Hạng Nguyên Hoán nhàm chán theo một nữ nhân chọn vải.

Nữ nhân này không phải ai khác mà chính là đích trưởng nữ của Luru đại học sĩ, Luru San San.

Luru San San là một trong thập đại mỹ nhân kinh thành, bao nhiêu quan to hiển hách đập vỡ bậc cửa Luru gia nhưng đều bị Luru đại học sĩ từ chối.

Bởi vì được nâng niu cưng chiều từ bé nên Luru San San hoặc nhiều hoặc ít đều có chút yếu ớt của tiểu thư nhà quan.

Hạng Nguyên Hoán ngoại hình không có gì để soi mói, gia thế lại hiển hách, Luru San San vừa nhìn thì hơi động tâm.

Luru San San cầm tấm lụa màu hồng úm lên người:

- Nguyên Hoán, huynh thấy tấm vải này đẹp không?

Hạng Nguyên Hoán nhìn nữ nhân trang điểm tinh xảo trước mặt, quả thực không vực nổi tinh thần, chỉ có thể cười nói:

- Đẹp, rất hợp với muội.

- Vậy muội sẽ mua hết những tấm vải mà lúc này huynh nói đẹp.

Luru San San khẽ lắc cánh tay Hạng Nguyên Hoán lấy lòng.

Hạng Nguyên Hoán cau mày chán ghét, đặc biệt là mùi son phấn nồng nặc phả vào hán, so thế nào cũng kém hơn mùi hương tự nhiên của Hoan muội muội nhà hán.

Trong đầu vừa nổi lên ý niệm đẩy Luru San San ra thì lại nhớ đến lời cảnh cáo của mẫu phi:

- Nếu Luru tiểu thư nói con nửa đường chạy trốn hoặc cố ý cư xử không chu đáo thì quan hệ mẫu tử chúng ta đến đây chấm dứt!

Mẫu phi cũng quá đáng quá rồi, nhìn đáng về bà ấy như chỉ mong sao buổi tối liền nhét một nữ nhân vào chăn hán vậy.

Nghĩ đến lời cảnh cáo của mẫu phi, Hạng Nguyên Hoán bèn đề nén vẻ chán ghét lại, ngoài cười trong không cười:

- Muội thích là được rồi.

Hạng Nguyên Hoán không giống với những nam nhân trước kia Luru San San từng gặp, bọn họ vừa gặp nàng thì nhào tới như sắc quỷ, còn hán thì nhơ nhả lễ độ, rất hợp ý của nàng, nàng càng nhìn càng thích.

Luru San San vui vẻ dặn ông chủ tiệm vải:

- Ông chủ, gói mấy tấm vải này lại.

Ra khỏi tiệm vải, Vương Toàn vất vả khiêng đồng đồ Lư San San mua theo sau hai người.

Mua thật nhiều đồ, Lư San San đi dạo cũng có chút mệt, nàng kéo tay áo Hạng Nguyên Hoán, chỉ vào một quán ăn:

- Nguyên Hoán, đến giờ ăn trưa rồi, muối hơi đói, chúng ta qua đó dùng bữa thế nào?

- Nghe lời muối!

***

Để thể hiện mình và Hạng Nguyên Hoán là một đôi, Lư San San cố ý không chọn nhà gian mà chọn một vị trí dễ thấy trên lầu hai ngòi xuống.

Bọn họ vừa ngồi xuống thì Bạch Thiên Hoan cũng dẫn Họa Mi và Ngưu Quang đến quán ăn.

Bạch Thiên Hoan nhìn quanh bốn phía một vòng, vừa ngẩng đầu thì tình cờ đối diện với ánh mắt Hạng Nguyên Hoán trên lầu hai.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chiến Tranh Giữa Nữ Nhân 2

Sự xuất hiện của Bạch Thiên Hoan dẫn đến xôn xao không nhỏ, dù sao thì.....nàng chính là người đứng đầu thập đại mỹ nhân kinh thành trong lời đồn.

Thấy Hạng Nguyên Hoán và một nữ tử ngồi dùng bữa với nhau, chân mày Bạch Thiên Hoan khẽ nhíu nhưng trong nháy mắt lại giãn ra.

Hắn ngồi dùng bữa với ai là chuyện không liên quan đến nàng, hắn không dây dưa với nàng nữa mới chính là mục đích ban đầu của nàng.

- Chúng ta đổi nơi khác dùng bữa đi!

Bạch Thiên Hoan bình thản nói, chủ tớ ba người định xoay người rời đi.

- Hoan muối muối nếu đã tới thì cần gì phải đi vội?

Hạng Nguyên Hoán cười hì hì dựa vào bên lan can:

- Ta đang cùng Lư tiểu thư của học sĩ phủ dùng bữa với nhau, Hoan muối muối cũng dùng bữa chung đi!

Lư San San chợt thấy trên mặt nóng bừng, Hạng Nguyên Hoán vậy mà mời Bạch Thiên Hoan cùng dùng bữa với họ.

Nàng vốn đã cảm thấy Bạch Thiên Hoan là một mối uy hiếp, nếu để hai người họ ở cùng nhau nữa thì hỏng mất.

- Bạch cô nương hình như có việc gấp, Nguyên Hoán, đừng miễn cưỡng Bạch cô nương thì hơn!

Lư San San cố gắng duy trì nụ cười xinh đẹp, giọng nói không lớn nhưng có thể để Bạch Thiên Hoan ở lầu dưới nghe được rõ ràng.

- Ta còn có việc khác, sẽ không quấy rầy Hạng thế tử và Lư tiểu thư.

Hạng Nguyên Hoán cười nói:

- Chẳng lẽ Hoan muối muối sợ đánh cược với ta thua nên không dám dùng bữa chung với ta? Nếu Hoan muối muối sợ thì bây giờ có thể nhận thua!

Khóe môi Bạch Thiên Hoan hơi cứng lại.

Mười vạn lượng hoàng kim đấy!

Sau khi ở trong lòng hỏi thăm toàn bộ mười tám đời tổ tông Hạng Nguyên Hoán một lần, nàng kiên trì bước lên bậc thang lầu hai.

Bạch Thiên Hoan ngồi đối diện Hạng Nguyên Hoán, vừa ngồi xuống thì tiểu nhị đã ân cần, nịnh nọt cầm thực đơn để xuống trước mặt nàng.

- Bạch tiểu thư muốn ăn gì?

Luru San San giận trừng mắt nhìn tiểu nhị kia, trên mặt nở nụ cười cứng ngắc nhắc nhở:

- Hôm nay là thế tử gia mời khách, vẫn nên để thế tử gia chọn trước đi.

Hạng Nguyên Hoán nhìn chăm chú vào mặt Bạch Thiên Hoan:

- Không ngại, Hoan muội muội ăn gì thì ta ăn đó.

- .....

Luru San San cắn chặt môi dưới, định ý với Bạch Thiên Hoan càng sâu hơn.

Bạch Thiên Hoan xoa nhẹ trán, Hạng Nguyên Hoán cố ý gây thù chuốc oán cho nàng đây mà, nàng đã cảm nhận được ánh mắt oán hận như dao của Luru San San chiếu về phía nàng rồi.

Nếu hắn đã cố ý gây khó dễ cho nàng thì đừng trách nàng đuổi mỹ nhân của hắn.

Bạch Thiên Hoan cúi đầu gọi món, Luru San San phần hận siết chặt hai nắm tay, ghen tị với dung nhan mỹ lệ tự nhiên không cần son phấn của Bạch Thiên Hoan.

Trên tay bỗng nhiên có thứ gì đó, Luru San San cúi đầu nhìn, một con rết chẳng biết từ lúc nào đã bò đến lòng bàn tay nàng, Luru San San bị dọa thét chói tai đứng dậy, vừa lui về sau một bước thì bị thứ gì đó vướng chân khiến nàng té ngã nặng nề trên mặt đất, đồng thời búi tóc của nàng cũng bung ra, trông cứ như người điên vậy.

Tiếng xì xào khắp xung quanh truyền đến, Luru San San xấu hổ bò dậy, không cáo biệt cùng Hạng Nguyên Hoán mà bặm mặt vội vã rời khỏi quán ăn.

Lúc đi, Luru San San không cẩn thận giẫm chết con rết khi nãy, Bạch Thiên Hoan thấy xác con rết trên mặt đất thì lắc đầu thờ dài, con này là nàng mới bắt nửa canh giờ trước, tiếc quá.

Đợi người đi rồi, Bạch Thiên Hoan mới đặt thực đơn xuống bàn, dựa lưng vào ghế ngồi, nghiêm túc đối mặt với Hạng Nguyên Hoán.

- Nói đi, thế tử gia đột nhiên gọi ta tới đây, không phải chỉ đơn giản là để ta đuổi nữ nhân giúp người chứ?

- Hoan muội muội thông minh như thế, chuyện gì cũng không gạt được nàng.

Bạch Thiên Hoan không kiên nhẫn:

- Có lời gì mau nói!

- Ba ngày sau, ở Sơn Thành ngoài mười dặm sẽ có hội đấu thú mỗi năm một lần, ta muốn Hoan muội muội đi cùng ta.

Hội đấu thú?

Ánh mắt Bạch Thiên Hoan sáng lên, nàng có nghe nói về hội đấu thú nhưng chưa từng được xem.

- Ta không có hứng thú với hội đấu thú!

Nàng dù đi cũng không đi với hắn.

Hạng Nguyên Hoán từ trong tay áo lấy ra một tờ vé vào cửa sân đấu thú đẩy tới trước mặt Bạch Thiên Hoan.

- Trưa mai ta sẽ đích thân qua Thượng thư phủ đón nàng, nếu không thì xem như nàng đánh cược thua, nàng sẽ phải đưa cho ta hai mươi vạn lượng hoàng kim, chính là nói, trừ đi mười vạn lượng hoàng kim nàng thắng trước đó thì nàng sẽ phải đưa cho ta mười vạn lượng vàng.

Nụ cười của hắn vô cùng nham hiểm.

- .....

Tên xấu xa này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nữ Tử Làm Đẹp Vì Người Yêu

(Trích từ một câu nói nổi tiếng của Trung Quốc: “Sĩ vi tri kỷ giả tử, Nữ vi duyệt kỷ giả dung”, nghĩa là: ‘Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, Nữ tử làm đẹp vì người yêu’)

Đêm đó, một người khoác áo choàng đen, mũ che kín mặt đến cửa sau phủ lục hoàng tử, sau khi nói rõ mục đích tới thì được thủ vệ gác đêm dẫn thẳng một mạch tới phòng khách.

Hạ Ất Thần đã đợi sẵn từ lâu, sau khi thủ vệ dẫn người tới thì lặng lẽ thoái lui.

Vào phòng khách, người nọ cởi mũ, lộ ra gương mặt, dưới ánh đèn, có thể thấy rõ người đó là Bạch Xuân Yển.

Hạ Ất Thần lạnh nhạt nhìn nàng ta, hờ hững ra hiệu “mời ngồi”:

- Bạch nhị tiểu thư, mời ngồi!

Bạch Xuân Yển biết Hạ Ất Thần khinh bỉ nàng trong lòng nên mặt không chút biểu cảm đứng yên ở đó:

- Tôi nói xong thì đi ngay.

Không đợi Hạ Ất Thần mở miệng, Bạch Xuân Yển đã cao giọng nói:

- Đồ ngài muốn tôi dùng, tôi đã cất kỹ rồi, nhưng mà, ngài cũng phải nhớ chuyện đã hứa với tôi, sau khi Bạch Thiên Hoan chết, tôi chính là thế tử phi Hạng thân vương phủ.

- Bỏn hoàng tử đương nhiên nhớ.

- Ngoài ra, chuyện lần này, tôi muốn thêm một người, chính là đại tiểu thư phủ Lưu đại học sĩ – Lưu San San.

- Được, tương lai ngươi thành thế tử phi thì đừng quên giao hẹn lúc trước của chúng ta.

- Điều đó là dĩ nhiên!

Bạch Xuân Yển đi rồi, thị vệ thân cận bên người Hạ Ất Thần cảnh giác nhìn theo bóng lưng nàng ta.

- Lục hoàng tử, nữ nhân này tâm địa ác độc, ngày sau chắc chắn là mối họa của chúng ta, tại sao ngài còn giữ lại á?

Hạ Ất Thần lờ mờ hần.

- Ngươi thì biết cái gì?

Hạ Ất Thần cười lạnh nói gần từng chữ:

- Chuyện gì cũng có ngộ nhờ, nếu việc thất bại thì cứ đổ lên người ả.

Thị vệ thân cận lộ ra nụ cười hiểu ý.

Kẻ chết thay!

- Lập tức chuẩn bị xe ngựa, ta muốn tiến cung một chuyến, thái tử hoàng huynh nhất định còn vì chuyện lần trước Hạng thế tử chết giả, huynh ấy bị phụ hoàng trách cứ mà vẫn tức giận.

- Dạ!

***

Cùng lúc đó, ở trong phòng Phong Viên của Thượng thư phủ, Ngưu Quang nhanh nhẹn từ nóc nhà rơi xuống, đưa một trang giấy cho Bạch Thiên Hoan.

Mở thư ra, nhìn xong nội dung thư, Bạch Thiên Hoan khẽ hừ một tiếng trong mũi.

Họa Mi tò mò hỏi:

- Đại tiểu thư, thế tử gia nói gì?

- Lưu San San phủ Lưu đại học sĩ cũng sẽ đi xem hội đấu thú lần này, hẳn bảo ta đến lúc đó không cần khách sáo với Lưu San San.

Bạch Thiên Hoan trải tờ giấy trắng lên bàn, viết xuống năm chữ ‘mắc mớ gì đến ta’ rồi đưa cho Ngưu Quang:

- Đưa cho thế tử gia đi.

Ngưu Quang đáng thương làm người đưa tin, nhận lấy thư liền tung người nhảy lên nóc phòng.

Vốn dĩ hôm nay là ngày Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán gặp nhau theo ước hẹn từ trước, có điều sự xuất hiện của Luru San San là một việc ngoài ý muốn, cũng là điều mà Hạng Nguyên Hoán dùng để cố ý chọc tức nàng.

Ở trên bàn trong tầm tay của nàng là một lá thư thông đồng với giặc.

Nhị muội Bạch Xuân Yển có dính líu vô chuyện này là điều trong dự đoán của nàng.

Lần trước Bạch Xuân Yển muốn hủy dung nàng, nàng đã bỏ qua cho nàng ta một mạng nhưng nàng ta lại không biết quý trọng.

Ngón trở khê gõ gõ cái tên Luru San San trên giấy, Bạch Thiên Hoan con người chột lóe, đột nhiên dạn dò Họa Mi:

- Lần này đi xem hội đấu thú, đem theo hai bộ quần áo mà hai ngày trước ta đặt may ở Cẩm Y phường.

- Nô tỳ đi chuẩn bị ngay.

Họa Mi mừng thầm trong bụng, tiểu thư bắt đầu nghĩ đến trang phục rồi, xem ra tiểu thư đối với Hạng thế tử không phải là hoàn toàn không có cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chỉ Còn Lại Một Phòng

Trưa hôm sau, Hạng Nguyên Hoán tuân thủ ước hẹn, đích thân đến đón Bạch Thiên Hoan, nhìn Bạch Thiên Hoan lên xe ngựa của Hạng Nguyên Hoán, chờ xe ngựa bọn họ rời đi, Bạch Xuân Yển bước ra từ sau cửa, về mặt chăm chọc nhìn xe ngựa càng lúc càng xa.

Bạch Thiên Hoan đi lần này, chi e không về được nữa, xinh đẹp đến mấy thì có ích gì? Sau khi xuống hoàng tuyến cũng chả ai nhớ đến nàng ta.

***

Bạch Thiên Hoan có thói quen ngủ trưa, vừa ngồi lên xe ngựa thì bắt đầu buồn ngủ, Hạng Nguyên Hoán ở bên cạnh nói gì nàng cũng nghe không lọt, trong xe ngựa xóc nảy, nàng ngủ thiếp đi cho đến tận ngoại thành Sơn Thành.

Trước xe ngựa đột nhiên xuất hiện một bé gái, Vương Toàn bị dọa vội vàng nắm chặt dây cương.

Xe ngựa ngừng đột ngột, lực quán tính khiến Bạch Thiên Hoan không có phòng bị lập tức văng ra ngoài, Hạng Nguyên Hoán đang giả vờ ngủ say bỗng mở mắt, thấy một màn như vậy thì trái tim suýt chút nữa nhảy lên cổ họng, hần nhanh chóng vươn tay ôm Bạch Thiên Hoan vào lòng.

Bé gái lúc này xông ra dừng ngay ở dưới vó ngựa.

Hạng Nguyên Hoán cúi đầu nhìn Bạch Thiên Hoan trong lòng, phát hiện nàng vẫn ngủ say như cũ, căn bản không hề biết chuyện gì vừa xảy ra.

Xảy ra chuyện như vậy mà nàng vẫn có thể ngủ, Hạng Nguyên Hoán chưa hết hoảng hồn quan sát tỉ mỉ dung nhan khi ngủ của Bạch Thiên Hoan.

Da nàng trắng như sứ, dáng vẻ đầy gai nhọn khi tỉnh của nàng không còn nữa mà giống như một đứa trẻ, lông mi dài hơi vênh nằm yên trên mí mắt, cánh môi không son đầy đặn mịn màng tỏa ra vị ngọt mê người như anh đào khiến cho người ta muốn hái.

Hạng Nguyên Hoán không phải là chính nhân quân tử gì, lại càng không phải là Liễu Hạ Huệ, mùi thơm dịu dịu trên người nàng truyền đến, mê hoặc tâm hồn hần, thêm vào đó là hần vốn có ba phần tâm tư với nàng nên hần theo bản năng cúi đầu muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng ấy.

Nhưng, khi môi hần cách môi nàng khoảng 3cm thì một cây ngân châm đột nhiên đặt ngay cổ hần, đôi mắt đen như đá vô chai của nàng mở ra đầy nguy hiểm, hơi thở lạnh buốt phả trên môi hần:

- Thế tử gia nếu không sợ chết thì cứ tiến thêm một bước.

Hạng Nguyên Hoán cột nhà đôi mắt với nàng, một chút cũng không sợ hãi, thân thể lại càng sát lại gần hơn một chút.

- Có thể chết dưới tay Hoan muội muội, dù thành quý ta cũng không hối hận.

Màn xe đột nhiên bị vén lên.

- Chiều nay rất nhiều người vào thành, chúng ta muốn vào thành e là phải xếp .....

Lời của Vương Toàn mới nói được một nửa thì thấy hình ảnh bên trong xe, Bạch Thiên Hoan bị đặt ở dưới thân Hạng Nguyên Hoán, mỗi hai người gần trong gang tấc, ông bị dọa vội vã buông rèm xuống:

- Xếp.....xếp xếp hàng một lát.

Quá dọa người rồi, ngay trên đường mà mà mà.....

Bọn họ cho dù có gấp đi nữa thì cũng đợi tới khách điểm có được không?

***

Cuối cùng họ cũng tới khách điểm trong dự tính của Hạng Nguyên Hoán.

Vương Toàn đi cho ngựa ăn, hai người Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên

Hoán tiến vào khách điểm.

- Thế tử gia, thật ngại quá, năm nay khách đông, hiện tại khách điểm nào cũng chật ních, bốn điểm cũng chỉ còn dư lại một phòng thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Miễn Cường

Một phòng?

Một bảy quạ bay qua đỉnh đầu Bạch Thiên Hoan.

Mà Hạng Nguyên Hoán bên cạnh Bạch Thiên Hoan lại có vẻ mặt nằm trong dự liệu, cứ như hắn đã biết trước chuyện này vậy.

Hạng Nguyên Hoán thân là thế tử gia Hạng thân vương phủ, hơn nữa còn là kinh thành nhất sát (kẻ hung dữ nhất kinh thành), chương quỹ khách điểm này dám không chuẩn bị đủ phòng cho hắn?

Xuất hiện tình huống thế này, trừ phi là.....

- Hạng đại thế tử, ta có thể hỏi ngài một chuyện không?

Bạch Thiên Hoan kiềm nén cơn giận trong lòng, bình tĩnh nhìn về phía Hạng Nguyên Hoán.

Hạng Nguyên Hoán chớp chớp mắt với nàng:

- Hoan muội muội có chuyện gì cứ hỏi. Gia nhất định biết gì nói đó, nói thì nói hết.

- Lúc trước người nói với ta, người đã đặt phòng xong hết rồi, có phải không?

Giọng nói của Bạch Thiên Hoan hơi run run, nàng đã có chút không kiềm chế được tâm trạng.

- Đúng vậy, gia quả thật đã đặt xong từ trước.

Chậm rãi nhắm mắt, rồi lại mở mắt ra, Bạch Thiên Hoan gần từng chữ qua kẽ răng:

- Thế nhưng, người ban đầu chỉ đặt một phòng thôi có phải không?

- Ừ!

Hạng Nguyên Hoán đang hoàng giải thích:

- Ban đầu ta định chỉ tới một mình, dẫn nàng theo là việc hôm qua ta mới quyết định.

Bạch Thiên Hoan nghiêm mặt.

- Vậy ta nghỉ ở đâu?

Hạng Nguyên Hoán nhướn mày, vẫn là vẻ mặt nghiêm túc:

- Không có phòng là chuyện ngoài ý muốn, đã như vậy thì ta miễn cưỡng để nàng ở chung phòng với ta đi!

- .....

Ngoài ý muốn!

Miễn cưỡng!

Ở chung phòng!

Tâm tư hẩn sâu không ai lường được, vậy mà không biết trước loại chuyện này? Đây căn bản là hẩn cố ý, mà nàng lại không cẩn thận rơi vào bẫy do hẩn bố trí.

Xem nàng là đứa trẻ ba tuổi dễ gạt như vậy sao?

Bạch Thiên Hoan định quay về Thượng thư phủ, kiên quyết không ở chung phòng với Hạng Nguyên Hoán.

- Bây giờ ta.....

Nàng vừa mới nói ba chữ thì giọng nói nhẹ nhàng của Hạng Nguyên Hoán truyền đến:

- Hoan muội muội nếu sợ ở chung với ta mà nhận thua thì khỏi phải bàn rồi!

- .....

Tên khốn kiếp này.

- Nếu như thế từ gia không sợ nửa đêm mất mạng thì ta không có ý kiến!

Hạng Nguyên Hoán cười như con sói đuôi to đạt được âm mưu.

- Có Hoan muội muội bảo vệ ta, ta đương nhiên không sợ!

- .....

***

Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán cùng nhau vào phòng, cửa phòng mở ra, bên trong khá rộng rãi và sạch sẽ, một tấm bình phong mẫu đơn theo phong cách cổ chia căn phòng thành sảnh và buồng ngủ.

Đặt hành lý ở trên bàn trong sảnh, qua tấm bình phong, trước mắt là một chiếc giường lớn như trong dự đoán, chăn đệm sạch sẽ, vải vóc đều là tơ lụa thượng hạng, gian phòng này rõ ràng đã được ông chủ tỉ mỉ bày trí.

Hạng Nguyên Hoán theo sau nàng tiến vào.

- Chắc chắn, ở đây chỉ có một cái giường, buổi tối ngủ thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tiên Phu Của Nàng

- Đương nhiên là ta ngủ giường, người ngủ dưới đất rồi!

Bạch Thiên Hoan chỉ chỉ tấm thảm nhung dày trên mặt đất:

- Tìm ông chủ lấy thêm một bộ chăn đệm, buổi tối người cũng không bị lạnh.

Hạng Nguyên Hoán cúi cái lưng mệt mỏi, trực tiếp ngã xuống giường lớn, nằm rất thoải mái.

- Đã lúc này rồi, trong điểm sao còn chần chệ dư thừa?

Bạch Thiên Hoan không tin xoay người, định đi tìm ông chủ nhưng trong đầu lại đột nhiên vang lên một giọng nói.

Lúc này lên lầu, hình như có người vì không có phòng mà muốn tìm ông chủ thuê một bộ chăn đệm, kết quả ông chủ nói, chăn đệm hai ngày trước đã bị người ta thuê hết rồi.

Nghĩ đến đây, bước chân nàng khựng lại, nhìn Hạng Nguyên Hoán nằm thoải mái trên giường, hần chớp chớp mắt với nàng làm con giận trong lòng nàng càng tăng lên.

Tên Hạng Nguyên Hoán này đã tính toán hết từ lâu rồi.

Hạng Nguyên Hoán đến nay luôn dây dưa với nàng, theo sự thông minh và tâm trí của hắn thì dây dưa nàng chẳng qua là muốn cố tình trêu chọc nàng hoặc là có nguyên nhân gì đó nhưng nàng vẫn không biết mục đích của hắn là gì.

Dĩ nhiên, nàng chưa từng cân nhắc đến kết quả Hạng Nguyên Hoán thật sự thích nàng trong đó.

Bên kia, Hạng Nguyên Hoán cười không đứng đắn vỗ vỗ giường.

- Hoan muội muội, gia cũng không phải là người keo kiệt, giường lớn như vậy, gia nhường một nửa cho nàng, thế nào?

Bạch Thiên Hoan cười lạnh cho hắn một cái liếc mắt.

- Thế từ gia không phải là gặp nữ nhân nào cũng nói như vậy chứ?

Hạng Nguyên Hoán vội vàng bò dậy, vẻ mặt không chịu nổi:

- Ai da, Hoan muội muội, nàng hiểu lầm ta rồi, gia thật sự là lần đầu tiên nói với một nữ nhân như thế.

Nhìn dáng vẻ và cả lờ phớt của hắn, muốn tin cũng khó.

- Tiếc là thế từ gia chọn sai đối tượng rồi, nếu là nhị muội hoặc Lưu tiểu thư nghe được, nhất định sẽ cảm động đến rơi lệ.

- Hoan muội muội, sao nàng lại không tin ta?

Quý mới tin hắn!

Dưới lầu cách đó không xa truyền đến một tràng âm thanh, Bạch Thiên Hoan vòng qua bình phong ra ban công ngoài sảnh.

Vài nam tử ăn mặc đẹp đẽ cưỡi ngựa mà đến, xung quanh có mười mấy thị vệ cưỡi ngựa, oai phong凛冽.

Nhìn kỹ thì thấy người đi đầu là thái tử Hạ Ất Hiến, tiếp đó chính là lục hoàng tử Hạ Ất Thần, phía sau còn có cửu hoàng tử Hạ Ất Khiêm và thế tử gia Cung thân vương phủ Ngụy Tử Phong.

Trừ những người khác, Bạch Thiên Hoan là lần đầu thấy thái tử, vừa nhìn thì thấy thái tử Hạ Ất Hiến dung mạo cũng không xuất chúng, giữa hai chân mày là quý khí hoàng gia nhưng ánh mắt lại mơ hồ bất định, là một người lòng dạ không vững vàng, thiếu quyết đoán.

Nhìn Hạ Ất Hiến thảnh thơi quay đầu trò chuyện cùng Hạ Ất Thần thì thấy Hạ Ất Hiến rất tín nhiệm Hạ Ất Thần, mà dáng vẻ bảo sao nghe vậy của Hạ Ất Thần khiến người khác cho là hắn rất sợ Hạ Ất Hiến.

E rằng khi Hạ Ất Hiến chết trong tay Hạ Ất Thần mà vẫn đem con dao cắm trên ngực mình tặng cho Hạ Ất Thần.

Từ xa, Ngụy Tử Phong đã thấy Bạch Thiên Hoan trên cửa sổ lầu hai, đôi mắt hắn hiện lên vẻ mừng rỡ.

Về vui mừng trên mặt Ngụy Tử Phong vừa hiện thì Hạng Nguyên Hoán đột nhiên đến gần phía sau Bạch Thiên Hoan, đắc ý cười vẩy vẩy tay với hắn, vẻ vui mừng trên mặt hắn lui mất, chỉ còn lại một đôi mắt nén giận.

- Tiên phu của nàng thấy nàng ở chung phòng với ta thì giận đến mức hận không thể lập tức lao tới giết chết ta.

Hạng Nguyên Hoán cố ý ghé vào bên tai Bạch Thiên Hoan nói, hơi thở ám muội phả vào bên tai nàng, tư thế thoát nhìn rất thân mật.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Hoan Muội Muội Của Ta

Bên kia, lửa giận trong mắt Ngụy Tử Phong càng đậm hơn.

- Người bạn đầu chỉ đặt một phòng là vì mục đích này sao?

Nàng một câu chỉ đúng tim đen.

- Hoan muội muội nói vậy không đúng rồi, ta là vì an nguy của nàng, sợ một mình nàng ở bên ngoài nguy hiểm.

Có quý mới tin lời hân.

Hèn gì có câu nói: lời của nam nhân có thể tin thì heo mẹ cũng có thể leo cây.

***

Sơn Thành có rất nhiều món ăn vặt không tên nổi tiếng khắp cả nước, Bạch Thiên Hoan sớm đã nghe thấy điều này nên quyết định ném thử xem thực hư ra sao.

Sau khi Hạng Nguyên Hoàn vào khách điểm trên chợ Bạch Thiên Hoan rời rời phòng đến giờ vẫn chưa thấy về, nàng vốn định bảo hân dẫn nàng đi ăn, tiện thể làm thịt hân một phen nhưng nghĩ lại thì một mình nàng ăn sẽ tự do tự tại hơn.

Kết quả là, màn đêm vừa buông xuống, Bạch Thiên Hoan hơi nghỉ ngơi rồi ra khỏi khách điểm, Ngưu Quang từ chỗ tối ra ngoài, đi bên cạnh Bạch Thiên Hoan để bảo vệ nàng.

Bởi vì hôm sau là hội đấu thú, mà hội đấu thú mỗi năm một lần này vô cùng nổi tiếng, cho nên, Sơn Thành tối nay cũng rất nhộn nhịp, trên đường người qua kẻ lại, rong rã lẫn lộn, trộm cướp cũng rất nhiều, thỉnh thoảng lại nghe có người hô to bắt cướp.

Hỏi chương quý khách điểm thì được biết ra cửa không xa có một con hẻm chuyên bán đồ ăn vặt, Bạch Thiên Hoan liền đi thẳng đến con hẻm đó, đến đầu hẻm đã ngửi được mùi khói dầu nóng nực truyền tới.

Chỉ ngửi mùi này, Bạch Thiên Hoan liền biết trong những đồ ăn vặt kia được cho thêm thứ gì, dầu kia cũng đã dùng qua mấy trăm lần, còn chưa vào trong hẻm, nàng đã xoay người chuẩn bị rời đi.

Nàng vừa xoay người thì bất ngờ thấy một người xuất hiện phía sau nàng.

- Thiên Hoan, trùng hợp quá, lại gặp nàng ở đây.

Ngụy Tử Phong tươi cười lấy lòng, điều càng khiến hân vui vẻ chính là Bạch Thiên Hoan không đi chung với Hạng Nguyên Hoàn.

Bạch Thiên Hoan khẽ nhún mày.

Trùng hợp?

Nhìn gã thị vệ phía sau Ngụy Tử Phong, nếu nàng nhớ không lầm thì lúc này nàng rời khỏi khách điểm, người đó đã theo dõi nàng, khi phát hiện nàng thấy hân thì vội vã cúi đầu xuống không dám ngẩng lên.

- Phải, thật quá trùng hợp, ta còn có việc, xin đi trước một bước.

Dứt lời, Bạch Thiên Hoan muốn rời đi, nàng vừa mới đi một bước thì Ngụy Tử Phong đột nhiên cầm lấy tay nàng, vội vàng nói:

- Chuyện của nàng nàng có thể nói cho ta biết, ta giúp nàng!

Bởi vì sợ nàng rời đi mà hân nắm tay nàng rất chặt, hơn nữa còn có chút run rẩy.

Bây giờ nhìn gần, nàng lại càng đẹp hơn, là nét đẹp tự nhiên khác một trời một vực với những thứ dong chi tục phấn kia, mà ngạo khí trên người nàng lại càng hấp dẫn hân.

Bạch Thiên Hoan dừng bước, cúi đầu liếc tay Ngụy Tử Phong trên cổ tay nàng.

- Chuyện của ta e rằng Ngụy thế tử không giúp được, xin Ngụy thế tử để ta rời đi.

- Nàng còn chưa nói mà, chỉ cần nàng nói ra, ta nhất định sẽ làm được cho nàng.

Ngụy Tử Phong không hề buông tay ra chút nào.

Đến giờ hắn vẫn chưa nói với bất cứ ai trong phủ chuyện hắn từ hôn Bạch Thiên Hoan, chính vì nghĩ vẫn còn hi vọng tái hợp với nàng.

- Ta.....

Bạch Thiên Hoan cau mày, vừa mới nói một chữ thì phía sau truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng ngắt lời nàng, là ngữ điệu quen thuộc của kẻ quần áo lụa là nào đó.

- Phong Tử, Hoan muội muội của ta không muốn nói với người, người ép nàng như vậy có phải hơi quá đáng không?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hạng Nguyên Hoán Mất Lý Trí 1

Ngụy Tử Phong kinh ngạc ngẩng đầu lên thì thấy Hạng Nguyên Hoán trong miệng ngậm một cọng rom mỉm cười bước tới, hắn nhỏ cọng rom trong miệng ra, đôi con ngươi màu đen nhìn chăm chăm vào tay Ngụy Tử Phong đang nắm cổ tay Bạch Thiên Hoan, đáy mắt rực lửa.

Thấy Hạng Nguyên Hoán tới, trong lòng Ngụy Tử Phong thoáng khựng, tay hắn âm thầm dùng sức nhiều hơn một chút.

Đúng như hắn đoán, một giây sau, Hạng Nguyên Hoán đi về trước kéo tay Ngụy Tử Phong ra khỏi cổ tay Bạch Thiên Hoan.

Nhìn bề ngoài, Ngụy Tử Phong dường như không nắm quá chặt, Hạng Nguyên Hoán chỉ hơi dùng sức đã gỡ được tay hắn ra.

Nhưng trên thực tế, khi Hạng Nguyên Hoán nắm cổ tay Ngụy Tử Phong, ngón trỏ và ngón cái của hắn ngầm dùng nội lực đánh vào khớp xương, ngón giữa đè huyết đạo nơi cổ tay khiến Ngụy Tử Phong buộc phải buông tay Bạch Thiên Hoan.

Như vậy Hạng Nguyên Hoán vẫn thấy chưa đủ, hắn cố tình chen vào giữa hai người, che Bạch Thiên Hoan ở phía sau.

- Sao người lại ở đây?

Ngụy Tử Phong xoa cổ tay bị Hạng Nguyên Hoán làm đau, ánh mắt đầy tức giận.

Hắn ta không phải bị cố ý dẫn đến nơi khác rồi sao? Sao xuất hiện nhanh như vậy?

Hạng Nguyên Hoán cười híp mắt sờ sờ mũi.

- Trước đó gặp phải một đám bọ chết, tâm trạng gia tốt nên chơi với chúng một lát, chơi đủ rồi thì về, không phải sao?

Ngụy Tử Phong khóe miệng co quắp.

Những người kia đều là tinh anh do hắn tuyển chọn, đến bây giờ hắn vẫn chưa nhận được tin tức do bọn họ truyền đến, xem ra.....bọn họ đã bị Hạng Nguyên Hoán tiêu diệt rồi.

Cùng Hạng Nguyên Hoán giao thủ nhiều năm như vậy, hắn biết hắn ta có năng lực này.

Bọn họ bị diệt không có gì đáng tiếc, đáng tiếc là.....hắn chỉ mới nói với Bạch Thiên Hoan vài câu mà thôi, còn chưa khiến nàng hồi tâm chuyển ý.

- Nếu người có việc khác thì cứ đi đi.

- Gấp cái gì? Hai chúng ta cũng mấy ngày không gặp rồi, nói thể nào thì chúng ta cũng là lão bằng hữu, vội đuổi ta đi làm gì chứ?

Hạng Nguyên Hoán nhướn mi pha trò.

Lão bằng hữu? Ai là lão bằng hữu với hắn?

- Ta có chuyện muốn nói với Bạch cô nương, người ở đây không thích hợp.

- Hoan muội muội không có việc gì mà ta không biết, nếu người muốn biết chuyện của nàng ấy thì cũng có thể tới hỏi ta.

Ngụy Tử Phong nghiêng đầu muốn nhìn Bạch Thiên Hoan nhưng luôn bị Hạng Nguyên Hoán cố ý dùng thân thể ngăn trở khiến hắn không cách nào được như ý nguyện.

Xem ra, có Hạng Nguyên Hoán ở đây, hẳn không thể nào đạt được mục đích mà còn có thể rước giận vào thân.

Nghĩ đến đây, Ngụy Từ Phong đành phải bỏ đi ý định trong đầu.

Hắn tức giận xoay người, nói với hai gã thị vệ phía sau:

- Chúng ta đi!

Hạng Nguyên Hoán cười hi hi ở phía sau kêu to:

- Phong Từ, người đi rồi à? Người không phải muốn hỏi chuyện ta sao?

Không lâu sau, Ngụy Từ Phong và hai gã thị vệ của hắn đã mất hút trong đám đông.

Đội người đi hết rồi, Hạng Nguyên Hoán đột nhiên thu lại nụ cười trên mặt, không nói lời nào kéo Bạch Thiên Hoan trở về, từ bước đi hơi dồn dập và bóng lưng của hắn, Bạch Thiên Hoan nhìn ra được lúc này hắn không quá vui vẻ.

Bạch Thiên Hoan không hiểu mô tê gì, để mặc hắn kéo đi.

Ngưu Quang nhận ra được gì đó, đã từng .....có một người, cứ thế biến mất trong cuộc đời Hạng Nguyên Hoán, rồi chưa bao giờ xuất hiện nữa.

Hạng Nguyên Hoán kéo Bạch Thiên Hoan về khách điểm, đi thẳng một mạch vào phòng.

Mở cửa phòng, Hạng Nguyên Hoán đột nhiên đóng cửa lại, để hai tay nàng lên cửa.

Mặt của hắn sáp lại gần, ép lưng Bạch Thiên Hoan dựa vào ván cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hạng Nguyên Hoán Mất Lý Trí 2

Đột nhiên bị đối xử như vậy, Bạch Thiên Hoan cảm giác được tâm trạng Hạng Nguyên Hoán có chút không thích hợp, hai người đối mặt nhìn nhau, nàng mới thấy rõ sự tức giận trên mặt hắn.

- Đây, Hạng đại thế tử, người tức giận phải là ta chứ nhỉ?

Dọc đường, hắn kéo tay nàng cũng đâu nhẹ hơn Ngụy Từ Phong, cổ tay nàng hiện tại đau rất.

Đôi mắt Hạng Nguyên Hoán đỏ như máu, giống như mất đi lý trí vậy.

- Họ Hạng, lập tức buông ta ra, nếu không ta sẽ tức giận đó.

Bạch Thiên Hoan cố gắng làm hắn tỉnh táo lại.

- Ta sẽ không buông nàng.

Dứt lời, Hạng Nguyên Hoán bỗng cúi đầu muốn hôn lên môi nàng.

Khi đầu hắn cúi xuống, đồng thời Bạch Thiên Hoan cũng rút ngón châm trong tay áo ra, đâm về phía huyệt đạo nơi cổ hắn, trong nháy mắt đó, màu đỏ máu trong mắt hắn mất đi, nàng cũng thu hồi ngón châm.

- Hạng đại thế tử, người nhìn cho rõ, ta là Bạch Thiên Hoan.

Hạng Nguyên Hoán thất thần trong chốc lát nhưng chỉ hai giây liền khôi phục như thường, trên mặt lộ ra nụ cười không đứng đắn như cũ.

- Ta đương nhiên biết nàng là Hoan muội muội của ta.

Bạch Thiên Hoan cũng không truy vấn lúc này tại sao hắn lại mất khống chế như vậy, nàng đưa mắt nhìn quanh ra hiệu cho hắn.

Thấy hai tay mình vẫn đặt trên vai nàng, hắn lúng túng rút tay về.

Hình như nghĩ tới điều gì, Hạng Nguyên Hoán đột nhiên kéo Bạch Thiên Hoan ngồi xuống bên bàn, trên bàn có đặt mấy gói giấy dầu kích cỡ khác nhau.

Khi mới vào phòng, Bạch Thiên Hoan đã ngửi được một mùi thơm phưng phức, bây giờ thấy mấy gói giấy dầu này nàng cảm thấy mùi hương càng đậm hơn vài phần.

- Đây là cái gì?

Hạng Nguyên Hoán mở từng gói giấy dầu ra, gà nướng xốp vàng giòn rụm, bánh bột ngô mỏng như cánh ve, bánh ngọt xốp và mấy loại thức ăn đủ cả sắc hương vị.

- Lúc nàng ngồi trên xe ngựa, nói mớ muốn ăn đồ ăn vặt ở Sơn Thành, đồ ăn vặt bên đường thì chỉ nhìn thôi là được nhưng mấy thứ này mới là chính gốc nhất với lại ở trong tiệm sạch sẽ nhất của Sơn Thành, ta đặc biệt mua cho nàng nếm thử, nàng thấy loại nào ngon thì sáng mai ta sẽ mua nhiều hơn cho nàng.

Hiếm khi trong lời nói của Hạng Nguyên Hoán hơi mang theo vẻ lấy lòng, có lẽ là vì áy náy chuyện lúc này.

Nể thành ý của hắn như vậy, nàng không so đo với hắn.

Cầm miếng bánh bột ngô thơm xốp cắn một cái, lúc nàng cắn thì giọng nói vui vẻ của Hạng Nguyên Hoán lại truyền tới:

- A, ta quên nhắc nhở nàng, bánh bột ngô này rất chua, phải chấm vào tương phối hợp thì mới ngon.

Quên nhắc nhở nàng?

Vị chua nơi đầu lưỡi khiến nàng nảy sinh vọng động muốn mắng người.

- .....

Nàng sai rồi, loại người như hắn sẽ không có cảm giác áy náy.

Cảm giác áy náy của hắn sớm đã cho chó ăn rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Sắp Thành Thân

Lúc ăn những mỹ vị kia, Bạch Thiên Hoan cũng không quên chia cho Vương Toàn và Ngưu Quang cùng ăn, Hạng Nguyên Hoán thấy nàng đem đồ hắn mua cho nàng chia cho người khác thì cũng chỉ mở một mắt nhắm một mắt.

Tương lai nếu hai người thành phu thê thì luôn có một người vai ác, một người vai thiện.

Bạch Thiên Hoan mới ăn xong thì đã nghe có người gõ cửa.

Hạng Nguyên Hoán đi mở cửa, Vương Toàn lúng túng đứng bên ngoài:

- Tiểu nhân không phải có ý tới quấy rầy hai vị dùng bữa tối.

Lúc ông nói chuyện ánh mắt luôn nhìn về phía Bạch Thiên Hoan.

Hạng Nguyên Hoán bị xem nhẹ cũng lười động mí mắt.

- Chuyện gì?

Hắn móc móc lỗ tai lười biếng nói hai chữ.

- Lý công công bên cạnh thái tử điện hạ tới truyền lời, mời thế tử gia cùng dùng bữa tối. ....

Ánh mắt ông vẫn nhìn về phía Bạch Thiên Hoan, cung kính cúi đầu:

- Ông ấy còn nói, muốn Bạch cô nương theo thế tử gia cùng đi qua.

- Muốn gia. .... dẫn Hoan muội muội cùng đi?

Hạng Nguyên Hoán nhướng mi.

- Dạ đúng, Lý công công đang ở dưới lầu chờ.

Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan nhìn nhau, mỗi người đều cho đối phương một ánh mắt hiểu rõ.

Những người khác nhanh như vậy đã không kiềm chế được muốn ra tay với họ.

- Người xuống trước nói với Lý công công là ta và Hoan muội muội lập tức đi ngay.

- Dạ.

***

Lý công công dẫn Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan đến một căn tử lâu.

Đó là một tử lâu rất đẳng cấp, khắp nơi đều là nam nữ cầm y hoa phục, mọi người ăn uống linh đình nhưng không ai biết trong những lời của họ có bao nhiêu phần chân thật.

Bỗng có người uống say xông ra, suýt ngã vào người Bạch Thiên Hoan, Hạng Nguyên Hoán kịp thời ôm thắt lưng nàng tránh thoát, nàng vừa định nói đa tạ thì hần đã vùi đầu vào cổ nàng hít sâu một cái:

- Ừm, thơm quá.

Bạch Thiên Hoan đen mặt đẩy hần ra.

Đến ngoài một nhả gian, Lý công công gõ cửa “cốc cốc” hai cái, bên trong truyền đến một giọng nói uy nghiêm “ai”, sau đó Lý công công mới mở cửa phòng.

- Thái tử điện hạ, Hạng thế tử và Bạch cô nương đến rồi.

Khoảnh khắc cửa mở ra, Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan đều thấy rõ, người đang ngồi bên trong là thái tử Hạ Ất Hiên, cửu hoàng tử Hạ Ất Khiêm và Ngụy Tử Phong, chỉ thiếu lục hoàng tử Hạ Ất Thần.

Hạ Ất Hiên gọi hai người họ tới, vậy thì phòng của họ sẽ không còn người nào cả, hay cho kẻ điếu hổ ly sơn.

- Thế tử gia, Bạch cô nương, mời vào trong.

Lý công công cung kính đưa tay làm tư thế “mời”, đợi sau khi Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan vào thì đóng cửa phòng lại.

Lại lần nữa thấy Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan đồng thời xuất hiện, trên mặt Ngụy Tử Phong hiện ra vẻ giận dữ.

- Nguyên Hoán và Bạch cô nương đi đâu cũng có đôi có cặp, thật khiến người ta ao ước!

Hạ Ất Hiên mỉm cười nhìn hai người họ, rồi như có điều suy nghĩ liếc sang Ngụy Tử Phong:

- Nhưng mà, bốn cung cũng nghe nói Bạch cô nương là hôn thê của Tử Phong, chẳng lẽ bốn cung nhớ lắm?

Ngụy Tử Phong bị đâm trúng chỗ đau, hai tay nắm lại, hàm răng cắn chặt môi dưới.

Bạch Thiên Hoan khẽ nhếch khóe môi.

- Dân nữ chỉ là một kẻ bình dân, nào dám với cao đến Cung thân vương phủ, xin thái tử điện hạ đừng nói đùa.

Một câu nói khiến sắc mặt Ngụy Tử Phong lúc đen lúc trắng, hần chỉ có thể đem ánh mắt đầy lửa giận hướng về phía Hạng Nguyên Hoán.

Đột nhiên, bả vai Bạch Thiên Hoan bị Hạng Nguyên Hoán ôm lấy.

Hạng Nguyên Hoán khiêu khích nhìn lại Ngụy Tử Phong, không đợi Bạch Thiên Hoan kịp phản ứng, hần đã bất ngờ tuyên bố:

- Thái tử, quên nói cho người biết, một thời gian ngắn nữa ta sẽ cùng Hoan muội muội thành thân, cho nên, sau này đừng gán ghép Hoan muội muội với Phong Tử, ta sẽ ghen.

- .....

Nàng sắp thành thân? Tại sao nàng không biết?

Chương 47: Hạng Nguyên Hoán Là Điềm Xấu Trong Đời Nàng

Bạch Thiên Hoan nghiêng đầu nhìn gò má đẹp đẽ của hấn:

- Chúng ta sắp thành thân bao giờ?

Hạng Nguyên Hoán cười mang ý hờn dỗi với nàng, vẻ mặt vẫn như thường, nhắc nhở nàng từng chữ một:

- Hai chúng ta là quan hệ ở cùng nhau, huống hồ.....nói thế có thể tránh được chút phiền phức, không phải sao?

Lúc nói chuyện, cằm Hạng Nguyên Hoán cố tình nhếch nhếch về phía Ngụy Tử Phong.

- .....

Rõ ràng là hấn cố ý, nàng ngoài cười trong không cười hạ giọng:

- So với người khác, ta cảm thấy.....ngươi càng nguy hiểm hơn.

Hạng Nguyên Hoán ngay trước mặt mọi người thân thiết khẽ vuốt sống mũi Bạch Thiên Hoan, mọi người thấy chỉ cho rằng bọn họ đang tình nồng ý mật nhưng điều này càng khiến cho lửa giận trong mắt Ngụy Tử Phong mạnh mẽ hơn.

- Nếu Hoan muội muội muốn quay lại với Phong Tử thì đơn giản thôi, hiện tại ta có thể.....

Hấn dí dóm chớp chớp mắt với nàng.

Tay Bạch Thiên Hoan âm thầm di chuyển, một cây ngân châm liền chống bên hông Hạng Nguyên Hoán.

- Quân tốt miệng của ngươi, nếu không, ta sợ ta sẽ không cẩn thận mà đâm thủng da ngươi.

- Hoan muội muội, ngàn vạn lần đừng kích động, thả lỏng nào.

Hạng Nguyên Hoán cười đùa vỗ nhẹ vai Bạch Thiên Hoan.

- Được rồi, hai người các ngươi cũng kiềm chế chút đi, những việc khác đợi sau khi về phòng thì tiếp tục, bốn cung sẽ không quấy rầy các ngươi.

Hạ Át Hiên mỉm cười bảo Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán ngồi xuống.

Hạng Nguyên Hoán cố ý ngồi giữa Bạch Thiên Hoan và Ngụy Tử Phong, sắc mặt Ngụy Tử Phong từ đầu tới cuối đều chưa từng vui vẻ.

- Người đâu, Bạch cô nương và Nguyên Hoán đều tới rồi, lập tức mang thức ăn lên.

Hạ Át Hiên lại dặn dò.

Trong bữa ăn, thái độ Ngụy Tử Phong đột nhiên trở lại bình thường, hấn liền tiếp mời rượu Hạng Nguyên Hoán, mà Hạng Nguyên Hoán cũng không hề cự tuyệt, uống hết toàn bộ.

Sau nửa canh giờ, Hạng Nguyên Hoán đã có bảy phần men say, gục ở trên bàn không ngừng đòi uống rượu.

Lúc này, Bạch Thiên Hoan trước giờ tỉnh cảnh giác rất cao nghe được trên nóc lầu có rất nhiều tiếng bước chân hỗn độn, nàng nghe được những tiếng bước chân kia đều của người đã được qua huấn luyện.

Cùng lúc đó, có người trực tiếp mở cửa nhà gian đi vào.

- Thái tử hoàng huynh, ta tới muộn!

Là giọng điệu nham hiểm mà tự tin của Hạ Át Thần, hấn sau khi vào thấy Hạng Nguyên Hoán say đến bảy phần thì tỏ vẻ hài lòng.

- Lục đệ, đệ mới tới, phải tự phạt ba ly!

Hạ Át Hiên cũng có ba phần men say nhắc bầu rượu lên muốn rót cho Hạ Át Thần.

Hạ Át Thần đưa tay ngăn Hạ Át Hiên lại.

- Thái tử hoàng huynh, chuyện uống rượu tạm thời không cần gấp, lục đệ có chuyện muốn bẩm với thái tử hoàng huynh, xin thái tử hoàng huynh định đoạt.

- Hờ? Chuyện gì?

Hạ Át Thần liếc Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan, âm trầm cười lạnh lùng, rồi lập tức chấp tay về phía Hạ Át Thần nói:

- Là chuyện Thượng thư phủ và Hạng thân vương phủ cầu kết với địch quốc.

- Lời này là thật sao?

Bạch Thiên Hoan ở một bên lặng lẽ nhìn Hạ Át Thần tự biên tự diễn.

- Dạ phải, lục đệ ở đây có đủ cả nhân chứng vật chứng.

- Dẫn nhân chứng lên đây.

- Dạ!

***

Không lâu sau, một nam tử nhỏ gầy bị dẫn vào, hơn nữa.....trên người còn mặc y phục của sai vật trong Thượng thư phủ.

- Đây là hạ nhân của Thượng thư phủ.

Hạ Át Thần có tính toán sẵn liếc xéo gã sai vật trên mặt đất:

- Nói với thái tử điện hạ tất cả những gì ngươi biết.

- Bẩm thái tử điện hạ.

Nam tử kia co người lại trên mặt đất, giọng nói vì căng thẳng mà run rẩy:

- Tiểu nhân.....từ nửa tháng trước vẫn luôn thay đại tiểu thư và thế tử gia thông truyền tin tức cho địch quốc, ý.....ý đồ mưu hại Hoàng thượng đương triều và.....và thái tử!

Hắn vừa dứt lời thì đột nhiên bị một thanh kiếm xuyên qua tim, mọi người có mặt đều kinh ngạc trước một màn này.

Hạng Nguyên Hoán lão đảo nhỏ thanh kiếm đó ra vút trên mặt đất, buồn bực kêu to:

- Ôn muốn chết!

Bạch Thiên Hoan xoa trán.

Đã nói Hạng Nguyên Hoán là điềm xấu trong đời nàng mà.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Ngàn Ly Không Say

Hạng Nguyên Hoán sau khi giết người thì lão đảo kéo Bạch Thiên Hoan đứng dậy.

- Hoan muội muội, ở đây chơi không vui, chúng ta đi nơi khác đi.

Hạng Nguyên Hoán cố ý dựa vào Bạch Thiên Hoan, cầm đặt nơi cổ nàng, hai tay ôm eo nàng, tư thế khiến nàng rất chật vật.

Hạ Át Hiên sớm đã bị Hạng Nguyên Hoán làm cho tức đing đầu bốc khói, ngón tay chỉ vào Hạng Nguyên Hoán run rẩy.

- Người đâu, bắt Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan lại cho bổn cung.

Dứt lời, hơn mười người trên nóc nhà và bên ngoài phá cửa sổ mà vào, lập tức bao vây hai người họ lại.

Bạch Thiên Hoan cau mày, bên hông nàng có mấy chục cây ngân châm cộng thêm mấy bao độc phấn, hẳn là có thể xông ra ngoài.

- Thái tử điện hạ, ta vừa mới cứu ngươi, ngươi bắt ta làm gì?

Hạng Nguyên Hoán mắt hứng quay đầu lại, dưới tay âm thầm nắm lấy tay Bạch Thiên Hoan, không cho nàng manh động.

Bạch Thiên Hoan khó hiểu lờ mờ Hạng Nguyên Hoán, hẳn nhân lúc người ta không phòng bị nháy nháy mắt với nàng.

Hắn đang giả say!

Hạ Át Hiên cười lạnh.

- Cứu bốn cung?

- Đúng vậy!

Hạng Nguyên Hoán say lao đảo đi đến bên thi thể trên đất, gợn gàng lấy từ bên hông thi thể ra một cây chủy thủ, một thanh nhuyễn kiếm và.....một bọc thuốc nổ.

Trong khoảnh khắc thấy thuốc nổ, tất cả mọi người đều lui về sau một bước.

Nhìn lướt qua ngự lâm quân bốn phía, đáy mắt Hạng Nguyên Hoán hiện lên ý cười lạnh, hắn tiếp tục lục lọi trên thi thể, không lâu sau thì lấy ra một phong thư và một khối lệnh bài trên thi thể, trên lệnh bài là một chữ “lục” rõ ràng rành.

- Đây là vật gì?

Dứt lời, Hạng Nguyên Hoán tiện tay ném, đúng lúc rơi vào người Hạ Át Hiên.

Hạ Át Thần không rõ chuyện gì, thấy Hạ Át Hiên khi mở phong thư ra chợt biến sắc mặt thì trong lòng thầm nói không biết kia rốt cục là thứ gì.

Trong lòng vừa nghĩ thì Hạ Át Hiên đã vò phong thư kia lại thành một viên tròn, không dám tin nhắm mắt lại.

- Thái tử hoàng huynh, huynh sao vậy? Có phải không khỏe ở đâu không?

Hạ Át Thần quan tâm định bước lên phía trước.

- Bốn cung không sao.

Hạ Át Hiên đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt dữ dội trừng Hạ Át Thần quát, Hạ Át Thần không hiểu gì lùi về sau:

- Tha Nguyên Hoán và Bạch cô nương, tất cả mọi người lui xuống, ai trái lệnh _____ giết không tha!

- Dạ.

Mọi người sau khi nghe lệnh thì rất nhanh đều lui xuống, Hạ Át Thần, Ngụy Tử Phong và Hạ Át Khiêm ở đó đều không hiểu Hạ Át Hiên tại sao lại đưa ra quyết định như vậy.

Bạch Thiên Hoan dìu Hạng Nguyên Hoán rời đi, mắt thấy kế hoạch tỉ mỉ của mình sắp đổ sông đổ biển, Hạ Át Thần bất chấp thân phận, lớn tiếng chất vấn Hạ Át Hiên:

- Thái tử hoàng huynh, huynh rốt cục đang làm gì vậy? Lúc này rõ ràng.....

Hạ Át Hiên không thèm nhìn Hạ Át Thần, vỗ mạnh lên bàn một tiếng “bang” rống giận:

- Ngươi đừng quên thân phận của chính ngươi.

Hạ Át Thần bị tiếng rống này làm tức giận phẩy tay áo rời đi.

Ngụy Tử Phong và Hạ Át Khiêm ảo não rời đi theo Hạ Át Thần.

***

Bạch Thiên Hoan dìu Hạng Nguyên Hoán về khách điểm, vừa vào phòng, nàng liền ghét bỏ vứt hắn lên giường, trong khoảnh khắc ngã xuống giường, Hạng Nguyên Hoán hơi dùng sức kéo tay Bạch Thiên Hoan, đồng thời trở người một cái, dễ dàng đè nàng xuống bên dưới thân mình.

Cả người hần nồng nặc mùi rượu nhưng người kỹ thì trong miệng hần không có tí mùi rượu nào.

- Người không có uống rượu?

Bạch Thiên Hoan nghi ngờ híp mắt.

- Ai nói ta không uống? Chẳng qua bồn thể tử được xưng là ngàn ly không say thôi.

Mặt hần dây dưa trên mặt nàng, hơi thở ám muội phả vào mặt nàng:

- Không tin thì nàng có thể thử xem trong miệng gia có mùi rượu hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Dục Tộc Bất Đạt

Cực ít khi thân cận như vậy với nam tử, hơn nữa.....còn là tư thế ám muội này, Bạch Thiên Hoan chỉ cảm thấy trái tim đập dữ dội, nàng rất nỗ lực mới có thể khống chế chính mình không để hần phát hiện sự hoảng hốt của nàng.

Lời Hạng Nguyên Hoán vừa dứt, Bạch Thiên Hoan liền lấy trong ống tay áo ra một cây ngân châm đặt ngay thất lưng hần, nghiêm túc cảnh cáo:

- Nếu thể tử gia không sợ chết thì cứ tiếp tục.

- Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, chẳng lẽ Hoan muội muội chưa từng nghe qua những lời này sao?

Hạng Nguyên Hoán thấy sự tức giận trong mắt nàng thì chớp mũi chuyển đến bên cổ nàng, rất thơm.....rất giống với nữ nhân đêm đó.

Đêm đó, thứ thôi thúc hần là thuốc, nhưng thứ khiến hần mê say lại là mùi thơm trên người nàng.

Nếu không phải hiện tại thời cơ không thích hợp, hần thật rất muốn chiếm trọn nàng.

- Họ Hạng, người.....

- Suyt~~~~

Hơi thở của Hạng Nguyên Hoán lơ lửng bên tai nàng, hần nhỏ giọng nhắc nhở nàng:

- Người của thái tử đang ở bên ngoài, nàng bây giờ nếu đẩy ta ra thì sẽ bị phát hiện đó!

Qua nhắc nhở của Hạng Nguyên Hoán, Bạch Thiên Hoan cẩn thận phân biệt thì quả nhiên phát hiện ngoài phòng có tiếng vang rất nhỏ, có người đang nhìn xem trong phòng.

Bạch Thiên Hoan trừng hần:

- Vừa khéo, mượn lần này cho thái tử điện hạ biết, hai chúng ta quan hệ gì cũng không có, tiện thể trả lại trong sạch cho ta.

- Nàng cần phải hiểu rõ.

Hạng Nguyên Hoán cười gằn từng chữ nhắc nhở nàng:

- Thái tử điện hạ là người vô cùng đa nghi, nếu phát hiện hai chúng ta lừa hần thì Hạng thân vương phủ của ta hần không động đến được nhưng e là Thượng thư phủ của nàng.....

Hần đang uy hiếp nàng.

- Người cho rằng ta sẽ.....

Không đợi Bạch Thiên Hoan nói xong, Hạng Nguyên Hoán đã nhẹ nhàng quăng ra một câu:

- Nàng cho rằng lúc này ta tại sao có thể khiến thái tử điện hạ bỗng dưng thả chúng ta?

Cũng chính là nói trước đó hần cố ý giả vờ say.

- Tại sao?
- Bởi vì phong thư ta đưa cho thái tử điện hạ kia chỉ có một câu.
- Câu gì?
- Phía trên chỉ viết: địa chỉ cứ điểm tử sĩ của lục hoàng tử ở trong thư.

Tử sĩ là đại kỵ của hoàng gia, khó trách Hạ Át Hiền lại đột nhiên thay đổi ý muốn mà thả nàng và Hạng Nguyên Hoán, Hạ Át Hiền tuy không thông minh nhưng cũng biết rõ lợi và hại trong đó.

Hạng thân vương phủ vốn bất hòa với lục hoàng tử, có Hạng thân vương phủ thì còn có thể kiềm chế lục hoàng tử, giết Hạng Nguyên Hoán đồng nghĩa với đắc tội Hạng thân vương phủ, hắn sẽ bị lục hoàng tử, Cung thân vương phủ và Hạng thân vương phủ ba mặt giáp công, trở nên bị cô lập, hắn còn chưa có gốc như vậy.

- Lục hoàng tử được thái tử điện hạ tin tưởng nhiều năm như vậy, hắn ta sẽ dễ dàng để thái tử nghi ngờ sao?

Hạng Nguyên Hoán cười nhướng mi, ngón tay xẹt qua chân mày xinh đẹp của nàng.

- Hoan muội muội của ta, sáng mai còn một màn kịch hay nữa, nàng đừng vội, dục tốc bất đạt.

Nàng không vui đánh vào ngón tay của hắn.

- Đừng thừa nước đục thả câu, ngày mai ngươi có kế hoạch gì?

Hơi thở Hạng Nguyên Hoán gần nàng hơn mấy phần, hai mắt hiện lên ánh lửa, nụ cười không đứng đắn pha chút nguy hiểm.

- Nếu Hoan muội muội hôn ta một cái, ta sẽ nói cho nàng biết.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Ta Không Muốn Nghe

Thế giới này có vô số kẻ vô lại, trong mắt Bạch Thiên Hoan, nếu Hạng Nguyên Hoán dám nhận thứ hai sẽ không ai dám nhận thứ nhất.

Nếu không phải vì giết hắn sẽ dẫn đến phiền toái không cần thiết thì nàng sớm đã xuống tay rồi, đâu đến nỗi bị hắn trêu đùa như hiện tại?

Nàng thính tai nghe được tiếng bước chân của người rình coi ngoài cửa đã rời đi thì khóe môi nhếch lên đầy nham hiểm.

- Ta hôn ngươi à? Không phải là không thể!

Bạch Thiên Hoan trầm tư nói, thoát nhìn như đang suy nghĩ.

- Tới đi, ta đã chuẩn bị xong rồi.

Bạch Thiên Hoan cau mày, dùng bàn tay ngăn môi Hạng Nguyên Hoán tiến sát vào:

- Ta không thích loại tư thế bị chèn ép này.

Hắn cười khê, bất thành linh hồn lòng bàn tay nàng, tay nàng lập tức dờ đi như bị bóng, đôi mắt hung hăng trừng hắn.

Chân mày Hạng Nguyên Hoán nhướng thật cao, hứng thú nhìn đôi mắt đẹp sinh động của Bạch Thiên Hoan.

- Hừm? Vậy Hoan muội muội thích kiểu tư thế nào?

Bạch Thiên Hoan cười giảo hoạt, đột nhiên dùng sức nghiêng người, hai người đổi tư thế, Bạch Thiên Hoan nằm trên người Hạng Nguyên Hoán.

Gối đầu lên hai tay, Hạng Nguyên Hoán mỉm cười nhìn nụ cười xinh đẹp của Bạch Thiên Hoan.

- Thì ra Hoan muội muội thích thể này, vậy về sau đều do nàng ở phía trên chủ đạo!

Miệng chó không phun được ngà voi, trong đầu hần đều là những suy nghĩ không đứng đắn.

- Nếu người động dậy nữa thì ta sẽ không tiếp tục.

Bạch Thiên Hoan không quên cảnh cáo Hạng Nguyên Hoán.

- Nàng yên tâm, ta mà động dậy nữa chính là chó con.

Bạch Thiên Hoan hài lòng cười, hai tay chống bên gáy Hạng Nguyên Hoán, đầu chậm rãi di chuyển xuống.

Theo khoảng cách càng lúc càng gần giữa hai người, Bạch Thiên Hoan có thể nhìn thấy hình ảnh của mình trong con ngươi đen nhánh của Hạng Nguyên Hoán, hơi thở đến gần khiến cho trái tim nàng lại không tự chủ được mà đập loạn, trong đầu trống rỗng.

Hơi thở quyện vào nhau, môi nàng chạm nhẹ vào môi hần, cảm giác như điện giật từ môi truyền khắp người, khiến thân thể nàng run rẩy trong nháy mắt, cũng khiến lý trí của nàng trở về.

Trời ạ, nàng vừa mới làm gì?

Nàng kịp phản ứng thì thấy vẻ mặt sững sờ của Hạng Nguyên Hoán, hình như hần cũng không ngờ Bạch Thiên Hoan sẽ thật sự hôn hần, hơn nữa hần đã chuẩn bị tốt việc đề phòng nàng gạt hần.

Bạch Thiên Hoan tỉnh táo lại, nhanh chóng dùng tay điểm huyệt nơi cổ Hạng Nguyên Hoán, lập tức khiến hần không thể nhúc nhích, nàng nhân cơ hội chuyển qua ngồi một bên, nhẹ tay vuốt trái tim đập nhẹ nhàng của mình, lại sờ một chút khuôn mặt cũng nóng bừng.

Nàng thăm mắng chính mình xuất thần, ôi nụ hôn đầu của nàng.

Trong lòng tức giận, nàng kéo Hạng Nguyên Hoán bị điểm huyệt xuống đất.

Hạng Nguyên Hoán phục hồi tinh thần lại, hai mắt mãi miết nhìn Bạch Thiên Hoan không chớp, độ cong nơi khoe môi không thu hồi được:

- Nếu Hoan muội muội đã hôn ta thì ta cũng nên dựa theo ước định mà nói cho nàng kế hoạch ngày mai.

- Không cần, ta không muốn nghe!

Nàng quát, nhắc tới nụ hôn vừa rồi nàng sẽ tức giận, nàng thả mình lên giường, kéo màn lụa xuống:

- Ta mệt rồi, muốn ngủ, đừng quấy rầy ta.

***

Đêm dần về khuya, bởi vì nụ hôn trước khi ngủ kia mà Bạch Thiên Hoan ở trên giường lăn qua lăn lại, cuối cùng nàng không ngăn được cơn buồn ngủ mà ngủ thiếp đi.

Nghe bên tai truyền đến tiếng thở đều đều, Hạng Nguyên Hoán nằm trên tấm thảm nhưng mới động dậy cánh tay, sau đó chậm rãi ngồi dậy.

Huyệt đạo thông thường, căn bản.....không trói buộc được hần.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Càng Lúc Càng Cao Minh

Ngọn lửa trên đế cấm nền nghịch ngợm nhảy múa, ánh sáng trên mặt nàng lúc sáng lúc tối khiến giấc ngủ của nàng không quá an ổn.

Chân mày Hạng Nguyên Hoán cau lại, hần vung tay lên, ánh nến lập tức vụt tắt, cả gian phòng chìm vào bóng tối, chỉ có ánh trăng nhàn nhạt ngoài cửa sổ chiếu vào, rắc xuống ánh sáng bạc tựa như trải một tấm thảm bạc trên mặt đất.

Đôi mắt hần sắc bén như chim ưng, cho dù trong đêm tối vẫn có thể nhìn mọi thứ trong phòng rất rõ ràng.

Đứng bên giường, nhìn dung nhan Bạch Thiên Hoan lúc ngủ an tĩnh như trẻ con, ngón tay hần khẽ mơn trớn cánh môi, nơi đó dường như còn sót lại nhiệt độ và cảm xúc mềm mại của nàng.

Chỉ là một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước nhưng khiến trái tim hần thật lâu không thể đập lại bình thường, đến mức hần không thể nào ngủ được, mà

kẻ đầu sỏ là tiểu nữ nhân đang vui vẻ đánh cờ với Chu công kia.

Lúc trước, hần chỉ cảm thấy nàng là người thích hợp với hần nhưng hiện tại hần phát hiện. ....hần đối với nàng đã không chỉ là thương thức.

Quy định cuộc tâm, cuộc là tâm của nàng nhưng người mất tâm trước hình như lại là hần.

Bạch Thiên Hoan trong giấc mộng dường như trở lại trên biển trước khi chết, vì đạt được cách điều chế phương thuốc khiến người sắp chết hồi quang phản chiếu trong một giờ trên tay cô mà gián điệp địch quốc đã trói em gái cô trên mũi tàu để uy hiếp cô.

Loại thuốc này trừ phi là khoét tim, chặt đầu, nếu không sẽ không chết, nếu cô giao cách điều chế này ra thì khi hai nước khai chiến, nước địch chắc chắn sẽ chiếm ưu thế.

Để tránh làm nhiều người chết hơn, cô đã trơ mắt nhìn em gái mình bị đẩy vào trong biển, chính cô cũng mang theo cách điều chế ấy mà chìm vào biển cả.

Chuyện lúc trước lại hiện ra trước mắt, nhìn em gái yêu thương bị trói ở đầu tàu, tâm trạng cô như sụp đổ.

- Thả em gái tôi ra, các người không được đụng vào nó, các người muốn cách điều chế phương thuốc kia, tôi sẽ cho các người, xin các người thả em gái tôi ra.

Cô la khản cả giọng nhưng vẫn trơ mắt nhìn em gái mình bị đẩy vào trong biển cả mênh mông.

- Muội muội, xin lỗi, là tỷ tỷ không tốt, xin lỗi ~~~ xin lỗi ~~~

Trong phòng tối om, tiếng Bạch Thiên Hoan nói mớ khóc lóc kể lẻ nghe rất rõ ràng.

Vén màn lụa lên, Hạng Nguyên Hoán vỗ nhẹ hai má Bạch Thiên Hoan.

- Hoan muội muội, nàng sao vậy? Mau tỉnh lại, ta là. ....

Lòng bàn tay ẩm ướt khiến hần kinh ngạc, là nước mắt.

- Muội muội, xin lỗi, muội muội, xin lỗi ~~~

Bạch Thiên Hoan khóc, không ngừng lặp lại những lời này.

Một giọt nước mắt nóng hổi rơi vào đầu ngón tay, tay Hạng Nguyên Hoán như bị bỏng, đồng thời cũng bỏng cả tâm hần, khiến trong lòng hần đau.

Đây là lần đầu tiên hần thấy Bạch Thiên Hoan lộ ra mặt yếu đuối trước mắt hần, và cả. ....nước mắt của nàng.

Chưa bao giờ an ủi nữ tử, Hạng Nguyên Hoán không biết an ủi nàng thế nào, cuối cùng hần chỉ có thể đau lòng ôm nàng vào ngực, vỗ nhẹ bờ vai của nàng.

Trong cái ôm của Hạng Nguyên Hoán, tất cả con ác mộng đều tan biến, Bạch Thiên Hoan như kỳ tích mà an tĩnh lại, theo bản năng dán chặt hơn vào ngực hần, cảm giác nơi đó chính là bến cảng an toàn.

Hạng Nguyên Hoán vừa đau lòng vừa buồn cười nhìn tiểu nữ nhân trong ngực, cúi đầu khẽ hôn lên trán nàng.

- Hoan muội muội, bản lĩnh yêu thương nhưng nhớ của nàng càng lúc càng cao minh đó.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Lợi Dụng Lúc Người Ta Gặp Khó Khăn

Sáng sớm, ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ chiếu vào khiến cả phòng ấm áp, ngoài đường đã náo nhiệt hẳn lên, tiếng ồn ào buổi sáng khắp nơi cũng báo hiệu một ngày mới bận rộn.

Trong phòng, Bạch Thiên Hoan từ từ tỉnh lại từ giấc ngủ say, hàng mi dài như cánh chim khẽ run rẩy, mí mắt mở ra, để lộ đôi con ngươi sáng ngời như bảo thạch.

Giấc ngủ này của nàng tương đối thoải mái, cả đêm không mộng mị cho tới hừng sáng, trước kia nàng luôn bị ác mộng làm thức tỉnh vào nửa đêm canh tư, sau khi đến cổ đại đây là lần đầu tiên nàng ngủ thoải mái như vậy.

Có lẽ vì hôm qua quá mệt nhĩ? Trong lòng nàng nghĩ.

Nàng định duỗi cánh tay mệt mỏi, nhưng vừa nhúc nhích thì phát hiện tay mình bị thứ gì đó đè lên khiến nó không thể nào nhấc lên.

Thứ gì đang đè nàng?

Nàng nghi hoặc nhìn cánh tay mình, không ngờ lại nhìn thấy một cánh tay không thuộc về mình, vừa nhìn đã biết cánh tay đó không phải của nữ tử, mà vài vóc xiêm y kia hôm qua nàng lại càng thấy vô số lần.

Ánh mắt không dám tin nhìn theo cánh tay kia thì quả nhiên thấy gương mặt của Hạng Nguyên Hoán.

Lúc này hắn vẫn đang ngủ say, mà cả người nàng đều nằm trong ngực hắn, cái gối tối qua nàng thấy vô cùng thoải mái lại .....là cánh tay của hắn.

Gương mặt hắn gần ngay trước mắt, gần đến mức nàng có thể thấy từng lỗ chân lông trên mặt hắn, khoảng cách như thế bỗng chốc khiến tim nàng đập mất không chế.

Nàng cuống quýt đẩy cánh tay hắn ra ngồi dậy, hai tay gãi tóc lung tung, trong đầu trống rỗng.

Tối qua rốt cục xảy ra chuyện gì? Sao nàng không nhớ chút xíu gì hết?

Cúi đầu đánh giá chính mình, nhìn y phục của mình giống hệt như trước khi ngủ, không có gì không ổn, nàng mới yên tâm lại.

Nhưng, Hạng Nguyên Hoán không phải nằm dưới sàn sao? Sao lại chạy tới trên giường?

Nhất định là hắn, nhất định là hắn nửa đêm tỉnh lại, cho nàng dùng thuốc gì đó nên nàng mới có thể bị hắn ôm cả đêm mà không cảnh giác gì.

Nhất định là như vậy!

Nghĩ đến đây, Bạch Thiên Hoan tức giận rút ngân châm trong tay áo ra định đâm về phía Hạng Nguyên Hoán.

Tay nàng mới vùng lên một nửa thì bị một cái tay khác nắm cổ tay nàng ngăn lại khiến tay nàng không thể nào tiếp tục tiến về phía trước.

Người kia vốn nên đang ngủ say đột nhiên mở mắt, con ngươi đen như chim ưng sáng như đuốc nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt nguy hiểm đó khiến người khác phải run rẩy.

Sau khi nhìn rõ người trước mặt, ánh mắt mạnh mẽ biến mất hơn phân nửa, thay vào đó là mấy phần dí dỏm.

- Hoan muội muội của ta, nàng qua cầu rút ván như vậy à?

- Ngươi là tên tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Trong đôi mắt đẹp của nàng tràn đầy lửa giận.

- Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn? Nàng sao?

Hạng Nguyên Hoán đánh giá nàng từ trên xuống dưới, tầm mắt dừng ở trước ngực nàng:

- Dựa vào trình độ hiện tại của nàng còn không tới mức khiến ta bụng đói ăn quàng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Quen Là Tốt Rồi

Dựa vào trình độ hiện tại của nàng? Bụng đói ăn quàng?

Bạch Thiên Hoan nhú chặt chân mày, cúi đầu nhìn trước người mình, nàng tuy không phải vóc người nóng bỏng gì nhưng ít nhất cũng rất được, trong nháy mắt gương mặt nàng nghiêm lại, cũng đen đi một mảng.

Đối với nữ nhân mà nói, có ba đại cấm kỵ: tuổi tác, cân nặng, vóc dáng.

Ngẩng đầu lên, đôi mắt Bạch Thiên Hoan như lửa đốt nhìn chằm chằm Hạng Nguyên Hoán.

- Đúng, dáng người của ta không hấp dẫn được Hạng đại thế tử, đối với Hạng đại thế tử là bụng đói ăn quàng, xem ra, Hạng đại thế tử trước kia đã từng gặp không ít cô nương, thật ngại quá, làm bẩn mắt ngài rồi.

Dứt lời, Bạch Thiên Hoan thở phì phò kéo màn lụa ra muốn đứng dậy.

Đúng lúc Vương Toàn vội vã xông vào phòng, phía sau còn có hai tùy tùng đi theo, trong khoảnh khắc cửa mở ra, Bạch Thiên Hoan và đối phương đều ngăn người.

Tình thế bế tắc chỉ kéo dài ba giây đồng hồ, Vương Toàn bị dọa hoảng hồn, vội vàng đóng cửa phòng, lớn tiếng hô:

- Tiểu nhân không thấy gì cả, không thấy gì cả.

Bạch Thiên Hoan đỡ trán, trong lòng suy nghĩ, lần này trong sạch của nàng xem như hoàn toàn bị Hạng Nguyên Hoán hủy rồi.

Nàng quay đầu lườm hắn.

- Thuộc hạ nguoi hiểu lầm, xin Hạng đại thế tử sau này giải thích rõ với thuộc hạ của mình.

- Giải thích cái gì? Hiểu lầm thì hiểu lầm thôi? Giải thích ngược lại sẽ giấu đầu lòi đuôi, càng tô càng đen.

Bạch Thiên Hoan mặt không chút thay đổi xoay người, phun từng chữ từ kẽ răng:

- Trong sạch đối với thế tử gia ngài không có ý nghĩa, là thế tử gia ngài vốn không hiểu trong sạch là cái thứ gì!

Hai tay nắm chặt dưới ống tay áo, cố gắng đè nén cơn giận của mình, lúc nói chuyện, giọng nói của nàng hơi cao, hẳn là không muốn lộ ra nàng tức giận.

Nhưng, kỳ quái, nàng tại sao phải tức giận? Hơn nữa.....lúc này nàng còn cảm thấy mình vô cùng tức giận.

Hạng Nguyên Hoán cười híp mắt nhếch cằm, tỉ mỉ quan sát sự thay đổi biểu cảm trên mặt Bạch Thiên Hoan, lại càng thu hết sự tức giận của nàng vào đáy mắt, hẳn chẳng những không dễ mà ngược lại còn cố ý nhìn đáng về nàng tức giận.

Không thể không nói, lúc nàng tức giận vô cùng đáng yêu, bề ngoài giả vờ không giận nhưng khóe môi hơi vênh, má phấn hơi phồng đã tiết lộ tâm tình lúc này của nàng.

Quả nhiên là Hoan muội muội của hắn.

- Chuyện này có gì đâu? Cùng lắm thì nàng gả cho ta!

Hạng Nguyên Hoán mỉm cười đề nghị.

Gương mặt Bạch Thiên Hoan bởi vì những lời này của hắn mà đen triệt để.

- Ta dù cả đời không lấy chồng, cũng sẽ không gả cho nguoi.

Hầm hừ rống xong, nàng lao ra khỏi phòng, vừa mới đến cửa, bước chân nàng dừng lại nơi ngưỡng cửa.

Nàng đã không tức giận thì ra ngoài làm gì? Cho dù là ra ngoài thì cũng phải là Hạng Nguyên Hoán ra ngoài mới đúng.

Nghĩ rồi nàng ngồi xuống cạnh bàn, hung dữ gọi Vương Toàn bên ngoài:

- Người ngoài cửa, các nguoi có thể vào.

Vương Toàn nghe tiếng thì cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa ra, thấy sắc mặt Bạch Thiên Hoan không tốt thì âm thầm nuốt nước miếng, sau đó mới lúng túng cười bước tới.

- Bạch.....Bạch cô nương.....

- Thế tử gia của các nguoi ở phía sau, có chuyện gì, các nguoi cứ tìm hắn.

Bạch Thiên Hoan lườm nhìn ông.

Hạng Nguyên Hoán y phục lỏng lẻo bước ra, duỗi cái lưng mệt mỏi.

- Hoan muội muội có tật nóng tính khi rời giường, các nguoi sau này quen là tốt rồi.

Hạng Nguyên Hoán cười hì hì an ủi Vương Toàn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Việc Nhà Của Ta

Tật nóng tính khi rời giường cái quý á!

Trong lòng Bạch Thiên Hoan có loại vọng động muốn dùng đũa chọc chọc cảm Hạng Nguyên Hoán, như vậy hẳn sẽ không nói ra những lời khiến nàng bực bội nữa.

“Rắc”, ly trà trong tay Bạch Thiên Hoan theo tiếng mà vỡ, ào ào rơi xuống, những mảnh vỡ văng khắp bàn.

Hạng Nguyên Hoán đi đến bên bàn, nhìn đồng hồ bãi khắp bàn mà lắc đầu, hẳn thông thả ngồi xuống, vừa cầm tay Bạch Thiên Hoan xê dịch qua một bên vừa nhặt từng mảnh nhỏ trên bàn đặt vào trong khay.

- Các người tìm gia sớm như vậy, rốt cục là có chuyện gì?

Hạng Nguyên Hoán không ngẩng đầu lên hỏi.

Vương Toàn vốn tưởng rằng Hạng Nguyên Hoán sẽ bảo ông thu dọn các mảnh vỡ nên đã vén lên một ống tay áo nhưng động tác của hắn khiến ông trừng đến con ngươi sắp lộn ra ngoài.

Thế tử gia khi nào lại làm loại chuyện này? Cho dù đối với vương phi _____ mẫu thân ruột thịt của ngài ấy, ngài ấy cũng chưa từng đối đãi kiên nhẫn như vậy, ông nhìn đến ngây người, nhất thời quên mất mục đích đến của mình.

- Đây.....chuyện này.....

Trong đầu Vương Toàn trống rỗng, ông khẩn trương lắp bắp.

Hạng Nguyên Hoán ngẩng đầu, nhìn lướt qua hai người phía sau Vương Toàn, ánh mắt không hề dừng lại.

- Mã Trung, Mã Lương, gia không phải bảo các người ở bên cạnh muội muội bảo vệ nó chu toàn sao? Có phải muội muội xảy ra chuyện gì không?

Mã Trung và Mã Lương thâm chặt dạ cúi thấp đầu, hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía Vương Toàn.

Vương Toàn khê ho một tiếng, thay hai người mở miệng nói:

- Thế tử gia, là thế này, quận chúa hôm qua lên đi theo chúng ta đến Sơn Thành rồi!

Muội muội trước giờ thích náo nhiệt, loại hội sôi nổi như hội đấu thú muội ấy không thể không tham gia.

Con người Hạng Nguyên Hoán hơi nhíu:

- Nó lại gây ra chuyện gì?

Nếu muội muội chỉ đơn giản là gây ra chút phiền toái thì Mã Trung và Mã Lương sẽ không tới tìm hắn.

Vương Toàn tỉ mỉ nói rõ ngọn nguồn.

Thì ra là Hạng Hân Lạc ban đêm xông vào sân đấu thú, thả một con mãnh hổ bị nhốt bên trong ra, mãnh hổ cắn bị thương một thú vệ, nàng dưới cơn nóng giận, sai Mã Trung và Mã Lương giết hổ, người của sân đấu thú tất nhiên sẽ không tha cho nàng.

Mã Trung và Mã Lương vì chột dạ nên mãi đến sáng sớm mới dám đến tìm Hạng Nguyên Hoán.

Chờ Vương Toàn nói xong, Hạng Nguyên Hoán đầu đầu che trán.

Tiểu tai họa này!

Đúng lúc Hạng Nguyên Hoán đang đau đầu thì một người bước chân vững vàng từ ngoài cửa đi vào:

- Mới sáng sớm tại sao đều đứng ở đây?

Nghe giọng nói này, Hạng Nguyên Hoán vui mừng ngẩng đầu, quả nhiên thấy Đinh Viễn Sơn mặc thường phục màu nâu sáng khoải bước vào.

- Lão Đình, người tới đúng lúc, muội muội nói rất nhớ người, bảo người đi tìm muội ấy.

Chân mày Đình Viễn Sơn hơi nhíu.

- Con bé lại xảy ra chuyện gì?

- Chuyện nhỏ!

Hạng Nguyên Hoán cười xấu xa.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi Hạng Nguyên Hoán lộ ra loại nụ cười đầy âm mưu này thì Đình Viễn Sơn sẽ hiểu chuyện gì xảy ra, Hạng Nguyên Hoán đẩy mấy chuyện này lên đầu hắn cũng không phải lần đầu tiên.

- Lúc ta tới nghe nói có người định làm lễ chúc mừng vĩnh trừ hậu hoạn (vĩnh trừ hậu hoạn: vĩnh viễn loại bỏ mối họa về sau) ở Phiêu Hương Lâu, cần ta giúp đỡ không?

Hạng Nguyên Hoán liếc hắn:

- Người có thể tự lo cho mình đã không tệ rồi.

- Cộng thêm người kia bên người cũng không có vấn đề.

Hạng Nguyên Hoán thu dọn xong mảnh vỡ cuối cùng, lại dùng giẻ lau lau sạch bàn, rồi đồng thời ném mảnh vỡ và giẻ lau vào trong khay, đẩy đến trước mặt Đình Viễn Sơn.

- Việc nhà của ta không cần người nhúng tay, lúc đi mang cái này theo!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Hai Phu Thê

Việc nhà?

Nghe hai chữ này, Đình Viễn Sơn trong lòng đã hiểu được mấy phần.

Thằng nhãi Hạng Nguyên Hoán e rằng muốn chơi thật rồi, nhưng.....nhìn biểu cảm của Bạch Thiên Hoan thì hai người hình như đang có mâu thuẫn.

Có câu nói rất hay rằng quản cái gì cũng đừng quản việc nhà người ta, nếu không sẽ bị cho là xen vào việc người khác, ngược lại còn rước lấy phiền toái vào người, huống hồ.....là việc nhà của thằng nhãi Hạng Nguyên Hoán này.

Nhận lấy cái khay, Đình Viễn Sơn bỏ lại một câu sâu xa:

- Nếu đến lúc đó làm không được thì cứ tới tìm ta.

Dứt lời, hắn đổi lấy một ánh mắt càng sắc bén hơn của Hạng Nguyên Hoán.

Dù đã xoay người nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được ánh mắt như lưỡi dao ở sau lưng, hắn vờ như không có việc gì cho đến khi ra khỏi cửa mới cảm thấy ánh mắt kia biến mất.

Hiếm khi hắn có thể thấy Hạng Nguyên Hoán ghen.

Chỉ có điều, vị quận chúa nào đó biết e là sẽ không vui.

Hắn tiện tay đưa cái khay trong tay cho Mã Trung và Mã Lương phía sau:

- Các người đi trước dẫn đường!

- Dạ!

***

Chờ Đình Viễn Sơn theo chân Mã Trung, Mã Lương rồi đi, Vương Toàn thần bí đưa tới một phong thư.

- Thế tử gia, ở đây có một phong thư, là cửu hoàng tử sai người đưa tới.
- Cửu hoàng tử?

Hạng Nguyên Hoán lười biếng dựa vào ghế dựa, nhìn lướt qua nét chữ trên phong thư, xác định là nét chữ do Hạ Ất Khiêm tự tay viết thì nhìn cũng lười nhìn:

- Người tới nói thế nào?
- Nói cửu hoàng tử nhớ tình bằng hữu với thế tử gia, không nhẫn tâm để thế tử gia và Bạch cô nương bị kẻ xấu hãm hại nên đặc biệt nói cho thế tử gia biết kế hoạch của thái tử điện hạ và lục hoàng tử để thế tử gia và Bạch cô nương có biện pháp đề phòng đúng lúc!

Vương Toàn nói lại lời của người kia không sai một chữ.

Hạng Nguyên Hoán nhướn đuôi chân mày, cúi đầu cười mà không nói.

Bạch Thiên Hoan cũng mang vẻ mặt khinh thường.

Chỉ có Vương Toàn là không biết.

Thật lâu không nghe Hạng Nguyên Hoán trả lời, Vương Toàn dè dặt hỏi:

- Thế tử gia, xem ra cửu hoàng tử thật lòng muốn giúp ngài, ngài có phải.....

Hạng Nguyên Hoán quay đầu nhìn về phía Bạch Thiên Hoan, hứng thú chớp mắt vài cái với nàng.

- Hoan muội muội thấy thế nào?

Bạch Thiên Hoan nhún vai.

- Loại chuyện triều đình này, tiểu nữ tử như ta nào có tư cách nghị luận?

Loại chuyện này nàng cũng lười nghị luận.

- Không bảo nàng nghị luận mà chỉ bảo nàng nói thử cách nhìn của nàng mà thôi.

Vì Hạng Nguyên Hoán bức ép lần nữa, Bạch Thiên Hoan mới suy nghĩ rồi nói:

- Phong thư này thoát nhìn thì là cửu hoàng tử giúp đỡ ngươi, để ngươi tránh khỏi nguy hiểm, nhưng mà.....
- Nhưng mà cái gì?

Hạng Nguyên Hoán hứng thú hất cằm ra hiệu nàng tiếp tục.

- Chuyện của hoàng gia, nếu chỉ giúp một bên sẽ trở thành cái đinh trong mắt người khác, huống hồ.....

Bạch Thiên Hoan chỉ đứng chỗ hiểm:

- Nói thẳng ra là âm mưu của thái tử và lục hoàng tử, muốn ngư ông đắc lợi, hẳn là loại người qua cầu rút ván, phong thư này thực quá ngu xuẩn.

Người ngu xuẩn, ắt không thành đại sự, vì một người như vậy thực không đáng.

Hạng Nguyên Hoán hài lòng vỗ tay khen:

- Hoan muội muội và ta có cùng cách nghĩ!

Chợt, Hạng Nguyên Hoán trả thư lại trong tay Vương Toàn.

- Thế tử gia, cái này.....
- Đem nó trả lại, nói hai phu thê ta và Hoan muội muội cảm tạ ý tốt của cửu hoàng tử.
- .....

Khóe môi Bạch Thiên Hoan hơi co rút:

- Ai là hai phu thê với ngươi?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Súc Sinh Và Tiểu Nhân

Trước đây Hạng Nguyên Hoán luôn trêu chọc nàng, nàng cũng nhin, nhưng lần này hấn dùng ba chữ ‘hai phu thê’ khiến nàng không thể nhin được nữa.

- Hai chúng ta luôn bên nhau, hơn nữa còn ở chung một phòng, trong mắt người khác không phải chính là hai phu thê sao?

Hạng Nguyên Hoán mỉm cười giải thích, ánh mắt đầy hứng thú nhìn biểu cảm tức giận của nàng.

- Hạng đại thế tử, chẳng lẽ ngươi không sợ lời như thế truyền đi rất không công bằng với thế tử tương lai của ngươi sao?

Hắn sờ sờ cằm.

- Chỉ cần hai chúng ta thành thân thì ai dám nói?

Khóe mắt nàng nhướng lên:

- Ta trước kia đã nói, ta không thể nào gả cho ngươi, dù trên đời chỉ còn một nam nhân là ngươi, ta cũng sẽ không gả cho ngươi.

- Đừng nói quá chắc chắn như vậy, cẩn thận sau này tự khiêng đá đập chân mình, còn khiến ta đau lòng!

Nàng dùng sức trừng hấn.

Tên vô lại này không có câu nào nói nghe xuôi tai, nhiều lần trêu chọc nàng, thật sự không quan tâm đến danh tiếng của nàng.

Vương Toàn thấy tình huống không thích hợp, lặng lẽ lui ra ngoài, cách xa chiến trường không khói thuốc súng này để tránh bị chú ý.

Lúc đầu vô mồm với Bạch Thiên Hoan, Hạng Nguyên Hoán từ đầu đến cuối đều không hề hỏi muội muội mà Bạch Thiên Hoan nói mớ là ai, hấn cảm thấy.....sau khi hỏi vấn đề này, quan hệ giữa hấn và nàng sẽ thay đổi.

Hấn có dự cảm, sự thay đổi này tuyệt đối không phải điều tốt.

***

Bên ngoài sân đấu thú.

Sau khi cùng chủ nhân sân đấu thú giải thích một phen, lại đưa ra tên và số bạc đáng kể của Hạng Nguyên Hoán, chủ nhân sân đấu thú cuối cùng cũng sẵn lòng thả Hạng Hân Lạc.

Hai người có bộ dạng gã sai vật dẫn Hạng Hân Lạc ra ngoài rồi lui trở về.

Mã Trung và Mã Lương thấy Hạng Hân Lạc thì vội tiến lên đón.

- Quận chúa!

Hai người cung kính lui ra phía sau nàng.

Nụ cười của Hạng Hân Lạc sau khi thấy người ngoài cửa thì biến mất.

- Sao lại là huynh?

Hạng Hân Lạc đưa mắt tìm kiếm xung quanh, đầu đường người rất nhiều, nhưng nàng không thấy được người muốn gặp:

- Ca ca đâu?

Đinh Viễn Sơn phớt lờ sự xem nhẹ của Hạng Hân Lạc, phản ứng của nàng vốn nằm trong dự đoán của hấn.

- Nguyên Hoán có chút việc, tạm thời không thể tới đây nên bảo huynh tới trước đón muội, huynh đưa muội về khách điểm trước, đến khi hấn xong việc

sẽ đi thăm muối.

Đinh Viễn Sơn mỉm cười an ủi nàng, sắc mặt đầy cung chịu.

Miệng bất mãn bấu lên, bật ra một tiếng “hừ” trong mũi.

- Bạn?

Hạng Hân Lạc tức giận cắn chặt răng:

- Huynh ấy bạn hẹn hò với Bạch Thiên Hoan chứ gì? Cho dù muối muối ruột của mình đang gặp nguy hiểm, huynh ấy cũng không tới cứu mà sai một người ngoài tới!

Người ngoài!

Ánh mắt Đinh Viễn Sơn trầm hơn vài phần.

- Lạc Lạc, ca ca muối luôn có một ngày phải thành thân!

- Đủ rồi, không cần huynh nhắc muối!

Hạng Hân Lạc xoay người rời khỏi cửa sân đầu thú, Mã Trung và Mã Lương lập tức đi theo.

Đinh Viễn Sơn đành chịu lắc đầu, lặng lẽ theo phía sau nàng.

***

Lúc ăn sáng, Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán cùng nhau đến từ lâu đài đối diện khách điểm.

Vừa ngồi xuống gọi món thì Ngụy Tử Phong và cửu hoàng tử cũng đúng lúc tiến vào, Ngụy Tử Phong trực tiếp đi đến bàn của Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán.

Ngụy Tử Phong chưa ngồi xuống, Hạng Nguyên Hoán đã nói đùa một câu:

- Súc sinh và tiểu nhân có thể ngồi cùng bàn với ta và Hoan muối muối!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Một Cặp Trôi Sinh

Súc sinh và tiểu nhân!

Động tác ngồi xuống của Ngụy Tử Phong khựng lại.

- Người có ý gì?

Sắc mặt Ngụy Tử Phong khể biến, ngữ điệu pha lẫn vài phần tức giận, hai mắt nhìn chăm chăm Hạng Nguyên Hoán, dáng vẻ grom giáo sẵn sàng.

- Súc sinh và tiểu nhân có thể ngồi cùng bàn với ta và Hoan muối muối!

Hạng Nguyên Hoán cười ngênh đón ánh mắt của hắn, cảm hương về phía cái ghế dưới mông Ngụy Tử Phong ra hiệu:

- Người cứ ngồi đi, không ai cản người.

Đùa, chỉ cần hắn ngồi xuống thì tương đương với thừa nhận mình là súc sinh hoặc tiểu nhân.

Tên khốn Hạng Nguyên Hoán này!

Ngụy Tử Phong mắng Hạng Nguyên Hoán trong lòng, rồi vẫn rời đi, chọn một vị trí khá gần Bạch Thiên Hoan ngồi xuống, cửu hoàng tử Hạ Ất Khiêm cũng ngồi xuống theo.

Từ khi vào cửa đến giờ, ánh mắt Hạ Ất Khiêm luôn không dám nhìn về phía Hạng Nguyên Hoán, lúc ngồi hắn còn cố ý đưa lưng về phía Hạng Nguyên

Hoán, chút tâm tư nhỏ này đều bị Hạng Nguyên Hoán thấy rõ.

- Tiểu nhị, vị cô nương này vừa gọi món gì thì cũng lấy một phần giống vậy cho bốn thế tử!

Ngụy Tử Phong chỉ chỉ Bạch Thiên Hoan bên cạnh, tức giận la to với tiểu nhị.

- Dạ, lập tức có liền, khách quan chờ một chút!

Tiểu nhị khéo léo nói rồi ghi lại thực đơn.

- Tử Phong, hay là chúng ta đến nơi khác đi!

Hạ Át Khiêm nhò giọng nói với Ngụy Tử Phong, bề ngoài thoạt nhìn là khuyên nhủ hần.

Nhưng kỳ thực là Hạ Át Khiêm sợ Hạng Nguyên Hoán.

Hạng Nguyên Hoán nói chuyện quá thất đức, ở lại đây lâu không chừng hần ta sẽ nói thêm gì nữa.

Quan hệ giữa Ngụy Tử Phong và lục hoàng tử vô cùng mật thiết, những lời này nếu truyền đến tai lục hoàng tử thì hần thực sự xong rồi.

- Đi nơi khác gì chứ?

Ngụy Tử Phong cố ý lớn tiếng nói:

- Ta hôm nay ăn ở đây, không đi đâu hết.

Hạ Át Khiêm đầu đầu che trán, Ngụy Tử Phong thích khoe mẽ, tranh hơn thua với Hạng Nguyên Hoán.

Nhân vật chính trong chuyện - Bạch Thiên Hoan vẫn ngồi ở đó, nàng vờ như không thấy tất cả những gì xảy ra bên cạnh, dù sao cũng không liên quan đến nàng.

Đến khi tiểu nhị bưng đồ ăn của nàng tới, Ngụy Tử Phong nhanh tay lẹ mắt nhận lấy khay trong tay tiểu nhị, đích thân đặt món ăn xuống trước mặt Bạch Thiên Hoan.

- Đây là bữa sáng của Thiên Hoan nàng, ta ~~~

Lời nịnh nọt của Ngụy Tử Phong còn chưa nói xong đã bị Bạch Thiên Hoan lạnh lùng ngắt lời:

- Tiểu nhị, phần ăn sáng này bản rồi, đưa phần khác qua đây.

Hạng Nguyên Hoán đầu tiên là sửng sốt, kế đó là ôm bụng ha ha cười lớn, chỉ vào Ngụy Tử Phong cười chảy cả nước mắt, qua hồi lâu mới dừng lại.

- Hoan muội muội, không ngờ nàng còn độc hơn cả ta, hai chúng ta đúng là một cặp trời sinh!

Sau khi lời Bạch Thiên Hoan vừa dứt, Ngụy Tử Phong nhất thời không phản ứng kịp đơ người tại chỗ, đến khi Hạng Nguyên Hoán nói hần mới tỉnh táo lại, hoàn toàn không dám tin chuyện vừa xảy ra, chỉ cảm thấy mặt đỏ tới mang tai.

Ngụy Tử Phong hần từ khi sinh ra đến nay có bao giờ từng chịu nhục nhã như vậy?

Lập tức Ngụy Tử Phong cứng ngắt xoay người ra cửa, trên gương mặt méo mó còn sót lại căm phẫn và tức giận vì bị nhục nhã.

Nếu đã như vậy, kế tiếp xảy ra chuyện gì, hần cũng sẽ không mềm lòng giúp Bạch Thiên Hoan nữa, đây đều là do nàng ta tự chuốc lấy.

Hạ Át Khiêm bước nhanh đuổi theo.

Hạng Nguyên Hoán không quên hô to một câu với bóng lưng Hạ Át Khiêm:

- Cứu hoàng tử, người chậm chậm chút, cẩn thận dưới chân.

Bởi một tiếng này của Hạng Nguyên Hoán mà Hạ Át Khiêm bị dọa tim đập nhanh hơn, hồn vía lên mây, không cẩn thận vấp phải bậc cửa, cả người té nhào ra ngoài cửa.

Nhìn Hạ Át Khiêm chật vật bò dậy, Hạng Nguyên Hoán chặc chặc lắc đầu than thở:

- Đã nói người cẩn thận rồi mà!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Tiếp Nhận Sự Thật

Rõ ràng là Hạng Nguyên Hoán cố ý dọa người, hấn sớm đã để lại hình tượng xấu xa trong cảm nhận của nàng, đối với việc này, Bạch Thiên Hoan từ lâu đã nhìn quen.

Dùng xong bữa sáng được dọn lên một lần nữa, Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan rời khỏi tử lâu, dự định đi dạo trên đường một chút.

Vừa ra khỏi tử lâu thì có một người xông tới, chưa kịp nhìn rõ mặt đã trực tiếp vung roi vào mặt Bạch Thiên Hoan.

Hạng Nguyên Hoán nhanh tay hơn bắt được roi trong tay Hạng Hân Lạc, dễ dàng ngăn cản nàng ấy.

- Muội muội, muội đang làm gì?

Hạng Nguyên Hoán mặt không biểu cảm nhìn đáng vẻ tức giận của Hạng Hân Lạc, giọng nói hơi cao lên nẩy phần:

- Muội có biết lúc này làm như vậy sẽ khiến người ta bị thương không?

Hạng Hân Lạc dùng sức giật roi lại nhưng roi đã bị Hạng Nguyên Hoán nắm chặt, nàng ấy không thể nào kéo lại, sợ quá dùng sức thì xước trên roi sẽ làm bị thương Hạng Nguyên Hoán nên đành thôi.

Đối mặt với trách mắng của Hạng Nguyên Hoán, Hạng Hân Lạc cảm thấy rất tổn thương.

- Ca ca, huynh vì nữ nhân kia mà hung dữ với muội!

Hạng Hân Lạc phần nộ, cơn giận bốc lên đỉnh đầu, hớn hển chỉ vào Bạch Thiên Hoan:

- Hồ ly tinh nguoi rớt cục đã dùng yêu thuật gì mê hoặc ca ca ta?

Hạng Nguyên Hoán khẽ nhún mày.

Muội muội này từ nhỏ được hấn chiều hư, cho tới bây giờ muội ấy luôn bám dính theo hấn, hấn vẫn cảm thấy không sao cả, nhưng.....hiện tại muội ấy hơi quá đáng rồi.

- Nàng ấy không phải hồ ly tinh gì cả mà là đại tẩu tương lai của muội!

Trước đây Hạng Nguyên Hoán cũng nói những lời này nhưng nàng chỉ xem như hấn đang đùa nhưng bây giờ hấn lại nói nữa, đủ thấy là hấn không hề đùa.

- Huynh thật sự muốn cưới hồ ly tinh này?

Hạng Hân Lạc tức giận chân:

- Trong vương phủ, có muội không có nàng ta, có nàng ta thì không có muội! Huynh chọn muội hay chọn nàng ta?

Hạng Hân Lạc hi vọng mình vẫn có địa vị trong lòng ca ca, ca ca cũng chịu mình như vậy, nhất định sẽ không chọn một nữ nhân vừa quen biết không lâu.

Ba người Mã Trung, Mã Lương và Đinh Viễn Sơn theo sau chạy tới, đúng lúc nghe được câu cuối cùng của Hạng Hân Lạc.

Thấy muội muội có tình gây sự, biết muội ấy bây giờ đang giận dữ, có nói gì cũng không nghe lọt, Hạng Nguyên Hoán mặt không biểu cảm dặn dò Đinh Viễn Sơn.

- Viễn Sơn, ngươi dẫn Lạc Lạc về khách điểm trước đi, đợi khi muội ấy bình tĩnh lại, ta sẽ nói chuyện với muội ấy.

- Huynh lại tìm một người ngoài đuổi muội, hôm nay huynh nhất định phải nói cho rõ ràng, huynh rốt cục chọn hồ ly tinh kia hay chọn muội?

- Lạc Lạc!

Hạng Nguyên Hoán giận tái mặt quát trách:

- Đợi muội bình tĩnh lại, chúng ta sẽ nói chuyện.

Lớp phòng bị trái tim trong nháy mắt sụp đổ, tay cầm roi buông lỏng, chiếc roi rơi trên mặt đất, răng cắn chặt môi dưới, sắc mặt nàng trắng bệch, hai

hàng nước mắt chảy xuống.

- Hóa ra trong lòng huynh, muội còn không bằng một hồ ly tinh, muội hiểu ý huynh rồi!

Giọng Hạng Hân Lạc run rẩy khóc lóc, nàng tuyệt vọng xoay người chạy đi.

Đinh Viễn Sơn cau mày, nghiêm mặt với hảo bằng hữu của mình:

- Nguyên Hoán, ngươi quá đáng rồi đấy!

Dứt lời, Đinh Viễn Sơn nhanh chóng đuổi theo Hạng Hân Lạc.

Liếc Hạng Nguyên Hoán về mặt ân hận bên cạnh, Bạch Thiên Hoan mỉm cười nhắc nhở hắn:

- Ngươi bây giờ đuổi theo vẫn còn kịp.

Chỉ trong ba giây, vẻ mặt Hạng Nguyên Hoán đã khôi phục như ban đầu, chính là dáng vẻ quần áo lụa là.

- Muội ấy sẽ không sao, huống hồ, sớm muộn gì muội ấy cũng phải tiếp nhận sự thật này.

Hắn nhún vai nói.

Sớm muộn gì cũng phải tiếp nhận sự thật này?

Trái tim Bạch Thiên Hoan chậm một nhịp, hai mắt mờ mịt nhìn hắn.

- Tiếp nhận. ....cái gì?

Hắn không phải đang đùa nàng chứ?

Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, nói rõ ràng từng chữ:

- Nàng trở thành thê tử của ta!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Cho Ta Một Câu Trả Lời

Trái tim giống như bị gõ một búa thật mạnh.

Trở thành thê tử của hắn?

Khóe môi nàng hiện ra độ cong cứng ngắc:

- Hạng đại thế tử, hai chúng ta không thích hợp, vả lại giữa hai chúng ta là không có khả năng.

- Hờ? Nàng có người trong lòng rồi?

Hạng Nguyên Hoán hứng thú nhướn mi, hai mắt nhìn chằm chằm nàng.

- Không có!

Bạch Thiên Hoan khẽ cau mày, theo bản năng chuyển ánh mắt đi nơi khác, không đón ánh mắt hắn.

- Nếu đã không có, ta chưa cưới nàng chưa gả, tại sao không thích hợp?

- Không tại sao gì hết.

Nàng hơi không kiên nhẫn nhắc nhở hắn:

- Thế tử gia đừng quên, tương lai ngươi phải cưới nhị muội ta!

Lại là chuyện đó.

Thấy nàng ngoan cố như vậy, Hạng Nguyên Hoán nhủ mảy, không nói tiếp nữa.

Lý do có thể nói ra đều không phải là lý do, càng huống hồ.....là một lý do căn bản không thành lập, xem ra, phải nhanh chóng tìm thời cơ cùng nàng nói rõ chuyện kia, nếu không, nàng còn có thể đem lý do này để qua loa với hắn.

Khi lý do không còn là lý do nữa thì Hoan muội muội của ta, nàng còn lý do gì để cự tuyệt ta?

***

Sau khi Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán rời đi, cửu hoàng tử Hạ Át Khiêm âm thầm từ chỗ khúc quanh bước ra, trên mặt hiện ra vẻ nham hiểm tiêu nhân.

Hắn có lòng tốt muốn giúp Hạng Nguyên Hoán, tiếc là hắn ta không biết điều.

Kế hoạch của thái tử và lục hoàng tử ở sân đấu thú tuy hoàn mỹ nhưng tiếc rằng Hạng Nguyên Hoán này lại là một con mèo chín mạng, ai biết sẽ có biến số gì hay không, hắn nhất định phải khiến cho kế hoạch càng thêm hoàn mỹ, để Hạng Nguyên Hoán không có cơ hội nghi hời hức.

Ánh mắt hắn nhìn theo hướng Hạng Hân Lạc vừa rời đi, con ngươi lóe lên ánh sáng nham hiểm.

Một muội muội yêu thích huynh trưởng, ghen tị với nữ nhân của ca ca mình.

Lòng đố kỵ của nữ nhân rất đáng sợ, chỉ cần lợi dụng một chút thì tin rằng nàng ta nhất định sẽ trở thành con cò tốt nhất của mình để trừ khử Hạng Nguyên Hoán.

***

Thời gian sân đấu thú mở cửa rất cực cũng sắp đến, bên ngoài sân đấu thú tụ tập rất nhiều dân chúng và quan lại quyền quý chuẩn bị vào trong, khắp nơi đều có thể thấy được những người chấp tay nịnh nọt.

Lần đấu thú này được quảng cáo với bên ngoài là có thêm tiết mục người tay không đấu thú, cho nên năm nay thu hút nhiều người tới hơn.

Loại hội lớn này trước nay luôn là trò chơi yêu thích của người phú quý và hậu duệ vương tôn quý tộc, trong đó cũng có không ít thương nhân nước khác, có thể nói là nger long hỗn tạp.

Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan ngồi ở lầu hai một căn trà lâu cách sân đấu thú không xa.

Vì gần bắt đầu hội đấu thú nên rất nhiều người ngồi ở trà lâu chờ, hôm nay là ngày trà lâu làm ăn thịnh vượng nhất trong năm, Hạng Nguyên Hoán nhờ vào thân phận nên dễ dàng chiếm được vị trí cạnh cửa sổ trà lâu, vừa vặn có thể thu vào mắt toàn bộ cảnh tượng ngoài cửa sổ.

Trước khi tới trà lâu, mấy thị vệ của Hạng Nguyên Hoán xuất hiện, lúc Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan ngồi xuống thì họ ngăn trở những người muốn bỏ đờ Hạng Nguyên Hoán.

Ngồi bên cửa sổ, cúi đầu nhìn những gương mặt giả dối dưới cửa sổ, Bạch Thiên Hoan không khỏi nhíu chặt mày.

- Hoan muội muội, có phải nàng nên cho ta một câu trả lời hay không ?

Hạng Nguyên Hoán đối diện hứng thú nhìn Bạch Thiên Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Có Một Bí Mật

Hạng Nguyên Hoán đột nhiên lên tiếng khiến Bạch Thiên Hoan quay đầu lại, hai mắt khó hiểu đón lấy ánh mắt của hắn.

Ánh mắt Hạng Nguyên Hoán rực lửa nhìn chăm chăm nàng, trái tim nàng bỗng chốc rối loạn.

Nghĩ đến trước kia Hạng Nguyên Hoán từng nhiều lần truy hỏi chuyện nàng giả cho hắn, mặt nàng lại đen đi mấy phần, nghiêm mặt nhắc nhở hắn:

- Ngươi cũng không nhìn xem đây là nơi nào?

Hạng Nguyên Hoán liếc bốn phía xung quanh, vô tội chớp chớp mắt:

- Nơi này thì sao? Không phải nơi bàn luận chuyện này à?

Nơi bàn luận chuyện này? Hắn muốn cho mọi người đều biết sao? Còn ngại chưa đủ mắt?

- Người muốn ta nói bao nhiêu lần? Giữa ta và người. ....

Bạch Thiên Hoan áp chế cơn giận, nặn ra từng chữ từng câu từ kể rằng, giọng nói hơi nâng cao.

Lời vừa nói một nửa thì Hạng Nguyên Hoán lạnh nhạt ngắt lời nàng.

- Hoan muội muội, nàng có phải nghe lầm câu hỏi của ta không?

Hạng Nguyên Hoán khoé mắt và khoé miệng đều đang cười, thoải mái dựa vào lưng ghế, nụ cười tuấn mỹ khiến người ta nhìn mà cảm thấy rất mê hoặc lòng người.

Nghe lầm?

- Người lúc này hỏi gì?

Bạch Thiên Hoan sững sờ rồi áp ứng hỏi.

- Lúc chúng ta mới vào trà lâu, không phải có người đang thảo luận hội đấu thú lần này có người tay không đấu với mãnh hổ sao, mọi người đều đoán xem rốt cục là người thắng hay hổ thắng.

- Người lúc này là hỏi ta, người thắng hay hổ thắng?

- Nếu không nàng cho là gì?

Hạng Nguyên Hoán cười ý tứ sâu xa.

Tìm Bạch Thiên Hoan lỡ một nhịp.

Nàng đương nhiên sẽ không nói cho hắn biết nàng vì nghĩ đến những lời hắn nói lúc trước mà xuất thần.

“Nàng trở thành thê tử của ta” câu này và vẻ mặt nghiêm túc của hắn luôn quanh quẩn trong đầu nàng, không xua đi được, khiến nàng phiền não.

Cho nên khi vào trà lâu, Hạng Nguyên Hoán hỏi gì nàng cũng không nghe rõ mới xuất hiện tình huống lúng túng bây giờ.

- Ô, ta lúc này nghe lầm!

Bạch Thiên Hoan vội vàng kéo thần trí về, bình tĩnh đáp lại, dường như cảm xúc mất khống chế vừa rồi của mình chưa từng phát sinh.

Khoé môi Hạng Nguyên Hoán chứa ý cười, không hề truy hỏi nàng.

- Vậy Hoan muội muội bây giờ phải chăng có thể nói cho ta biết, nàng cảm thấy người thắng hay hổ thắng?

- Thắng thì thế nào mà thua thì thế nào, cuộc một thi thế không cảm thấy rất thất đức sao?

Hạng Nguyên Hoán sờ sờ cằm.

- Hình như rất thất đức.

Bạch Thiên Hoan thở phào nhẹ nhõm, may mà Hạng Nguyên Hoán không hỏi tiếp nên nàng có thể nghỉ lấy hơi.

Không thể không thừa nhận, Hạng Nguyên Hoán là một nam nhân nguy hiểm, lúc nào nàng cũng phải đề cao cảnh giác, bằng không sẽ bị hắn bốn cọt.

Nói không chừng... .....lúc trước hắn nói với nàng những lời đó chỉ vì muốn thắng nàng mà thôi.

Giữa hai người họ thế nhưng có một ước hẹn mười vạn lượng hoàng kim!

***

Cuối cùng đã tới lúc bắt đầu, sau khi chờ phần lớn mọi người đi vào, Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan mới thông thả ra khỏi trà lâu.

Vừa ra khỏi trà lâu, Hạng Nguyên Hoán cảm giác được hơi thở khác thường từ chung quanh truyền đến.

Trước khi vào sân đấu thú, Hạng Nguyên Hoán kẻ sát tai Bạch Thiên Hoan:

- Sau khi kết thúc hội đấu thú hôm nay, ta có một bí mật muốn nói với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Bắt Chuyện

- Bí mật?

Nàng theo bản năng hơi rút đầu về sau, không muốn quá gần hắn.

Một người từ phía sau vội vàng chạy vào sân đấu thú, không nhìn người phía trước, chỉ sợ mình bỏ lỡ thời điểm bắt đầu.

- Tránh ra, tránh ra, tránh ra!

Người nọ la to.

Khi người nọ sắp chạy ngang qua người Bạch Thiên Hoan, Hạng Nguyên Hoán kịp thời đưa tay ôm eo nàng, kéo nàng qua một bên để nàng tránh bị va chạm, trong khi bên cạnh đã có vài người bị người nọ đụng ngã.

Những người bị đụng ngã đều chật vật bò dậy, lúc muốn tìm xem là ai đụng thì người nọ đã chạy vào trong sân đấu thú.

Cảm xúc mềm mại dưới tay và hương thơm cơ thể nhàn nhạt nơi đầu mũi khiến Hạng Nguyên Hoán hơi lâng lâng.

Đội người nọ đi rồi, Bạch Thiên Hoan lập tức đẩy Hạng Nguyên Hoán ra:

- Vừa rồi cảm ơn người, có điều, chúng ta nên vào sân thôi.

- Sao hả?

Hạng Nguyên Hoán tiếc nuối liên tục nhìn bàn tay trống không:

- Hoan muội muội không muốn biết là bí mật gì sao?

Nàng vừa đưa vé cho nhân viên kiểm vé ngoài sân, vừa đi vào bên trong.

- Cho dù ta muốn biết thì Hạng đại thế tử sẽ nói với ta sao?

Bạch Thiên Hoan không quay đầu lại, nhẹ nhàng nói, nàng cầm vé trong tay bắt đầu tìm vị trí của mình.

Hạng Nguyên Hoán tiến vào sau, mỉm cười nhìn bóng lưng mỹ lệ của nàng nói:

- Nếu Hoan muội muội hôn ta một cái, ta sẽ nói cho nàng biết!

- ... ..

Lại là cái này.

Nàng còn nhớ hôm qua hắn bảo nàng hôn hắn thì hắn sẽ nói cho nàng biết kế hoạch hôm nay, kết quả.....nàng cứ như ma xui quỷ khiến thật sự hôn hắn.

Hiện tại hắn đưa ra yêu cầu này giữa chốn đông người, chỉ khiến nàng cảm thấy nhục nhã.

Nàng một chút cũng không muốn biết bí mật trong lời hắn là gì, lời Hạng Nguyên Hoán nói mấy câu thật mấy câu giả không ai biết, nếu là bí mật, hắn sẽ nói cho nàng biết?

Nàng mặc kệ hắn, tìm vị trí của mình ngồi xuống, Hạng Nguyên Hoán ngồi bên cạnh nàng.

Sân đấu thú hình tròn rất lớn, chỗ ngồi của người xem được xây cách chỗ đấu thú trên ba thước, lại có hàng rào sắt chắn ở giữa, Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán ngồi ở hàng đầu tiên, có tầm quan sát tốt nhất.

Đưa mắt nhìn lướt qua bốn phía, đám người thái tử, lục hoàng tử, cửu hoàng tử và Ngụy Tử Phong cũng ngồi ở hàng đầu tiên, vừa khéo là ở phía đối diện.

Cả nơi quan sát của sân đấu thú, chỉ có phía trên nơi đã thú đi ra là đặc biệt xây một phòng, hai bên phòng được chắn lại, người xem không thể vào, phòng chỉ có một cửa sổ, cửa sổ đó tuy mở nhưng vì ngược nắng nên rất tối, nhìn không rõ khung cảnh bên trong.

Không giống với khán đài, gian phòng này là vừa được xây gần đây.

Không biết có phải ảo giác hay không, Bạch Thiên Hoan cảm thấy có ánh mắt khác thường trong phòng nhìn chăm chăm mình, trong ánh mắt ấy mang theo hận ý mạnh mẽ.

Thời gian nàng đến cổ đại không lâu, trong trí nhớ, Bạch Thiên Hoan khi còn sống cũng không đắc tội với ai.

Chắc là ảo giác của nàng thôi!

Bạch Thiên Hoan thu hồi tầm mắt, đột nhiên một người ngồi cạnh vừa thấy nàng thì đôi mắt liền sáng rực.

- Vị cô nương này, tại hạ Lưư Khải, không biết cô nương xưng hô thế nào?

Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán đồng thời quay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Vị Hôn Thê Của Gia

Bạch Thiên Hoan đánh giá đối phương từ trên xuống dưới, xác định mình không hề biết người này, hơn nữa.... ....người này chính là thủ phạm đụng ngã rất nhiều người lúc vào cửa khi nãy nên nàng không khỏi có vài phần chán ghét.

- Ta hình như không biết người nhĩ?

Bạch Thiên Hoan liếc đối phương chất vấn.

Nàng không biết, giọng nói của nàng mềm mại, uyển chuyển khiến người khác nghe mà tê dại, thoải mái, Lưư Khải cảm thấy trong lòng như được một chiếc lông chim nhẹ phẩy qua, lại như hàng vạn con kiến đang bò.

Gương mặt mỹ lệ, làn da trắng nõn, dáng người tinh tế, quả thực là chộc lửa.

- Lúc này không biết nhưng giờ không phải biết rồi sao?

Lưư Khải ân cần nói.

Bắt chuyện!

Từ đôi mắt đối phương có thể thấy hấn yêu thích dung mạo của nàng nên trong lòng nàng càng thêm chán ghét.

Bạch Thiên Hoan nhếch khóe môi, không nói gì thêm, ánh mắt nhìn về phía khoảng đất trống giữa sân đấu thú, thỉnh thoảng từ cửa ngăn truyền ra tiếng thú gào rống khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Hạng Nguyên Hoán nhìn ra được sự chán ghét người nọ trên mặt Bạch Thiên Hoan liền dương dương tự đắc ngồi ở chỗ của mình, ánh mắt nhìn về phía đám người thái tử đối diện, khi đối mắt với Ngụy Tử Phong thì Ngụy Tử Phong tức giận quay đầu đi chỗ khác.

Phốt lờ mình?

Nam tử tên Lưư Khải thấy thế, con ngươi xoay chuyển, lại tiếp tục tự giới thiệu:

- Cô nương, phụ thân tại hạ chính là chủ nhân sân đấu thú này, chỉ cần cô nương sẵn lòng theo tại hạ, tại hạ có thể bảo đảm cô nương nửa đời sau đều được ăn ngon mặc đẹp.

Đôi mắt tham lam chăm chú nhìn gương mặt mỹ lệ của Bạch Thiên Hoan, hấn vừa nói vừa định nắm tay nàng.

Bạch Thiên Hoan còn chưa kịp né tránh thì một cái tay khác cách người nàng đã cầm lấy tay Lưư Khải.

- Kiểu bắt chuyện như người quá kém cỏi, gia thật sự nhìn không nổi.

Hạng Nguyên Hoán hí hóp mắt, cười hi hi nhìn đối phương:

- Lời như vậy chỉ lừa được đứa trẻ ba tuổi thôi!

- Người là ai?

Lưu Khải vùng tay nhưng không hất tay Hạng Nguyên Hoán ra được, ngược lại càng bị Hạng Nguyên Hoán siết chặt hơn, hấn đầu đến cả người co giật, trợn tròn mắt:

- Người... .....người có biết cha ta là chủ nhân sân đấu thú này, ta.... ..

- Chủ nhân nơi này?

Hạng Nguyên Hoán ánh mắt hứng thú quét khắp bốn phía:

- Nơi này thoạt nhìn không tệ, có điều, gia muốn niêm phong nơi này, người cảm thấy thế nào?

- Người tưởng người là ai?

- Gia đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Hạng Nguyên Hoán! Hạng Diên Thiệu của Hạng thân vương phủ chính là cha ta! Người vừa nãy người muốn trêu chọc là đại tiểu thư thượng thư phủ, cũng chính là vị hôn thê của ta.

Lưu Khải vừa nghe xong thì như bị dội một chậu nước lạnh, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch.

Từ trước đến giờ, dân không đấu với nhà giàu, nhà giàu không tranh với nhà quan, cho dù lá gan hắn có lớn hơn nữa cũng không dám đắc tội Thượng thư phủ và Hạng thân vương phủ.

- Tiểu... ....tiểu nhân vừa nãy chỉ đùa thôi, xin đại tiểu thư và thế tử gia đừng trách cứ.

Về mặt Lưu Khải thay đổi, lập tức ăn nói khép nép cầu xin tha thứ.

Hạng Nguyên Hoán lúc này mới hài lòng buông tay Lưu Khải.

Tay hắn vừa buông thì đột nhiên Bạch Thiên Hoan bắt lấy ống tay áo của Lưu Khải đưa lên mũi ngửi.

Lần này đổi lại Hạng Nguyên Hoán đen mặt.

- Hoan muội muội, nàng đang làm gì?

Bạch Thiên Hoan cau mày buông ống tay áo Lưu Khải ra, mặt không chút thay đổi trả lời:

- Không có gì.

Nàng vừa ngửi thấy một mùi quen thuộc trên ống tay áo Lưu Khải, mùi đó.... ....tương tự như loại thuốc nàng nghiên cứu điều chế ở hiện đại.

Nơi này.... ....sao có thể có thứ đó?

Hạng Nguyên Hoán nén giận nhìn chằm chằm Lưu Khải đầy nguy hiểm, Lưu Khải uất ức rụt đầu lại.

Vừa nãy không phải ta sờ nàng mà là nàng tự sờ ta mà.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Đi Một Chút Rồi Về

Sau tiếng giới thiệu của một nam tử chất giọng cao, hội đấu thú bắt đầu trong bầu không khí hồi hộp.

Ra sân đầu tiên là một con báo săn và một con sư tử, hai con vật to lớn xuất hiện ở hai cửa ngăn, chúng vừa xuất hiện đã đưa tới tiếng la hét của người xem trên khán đài.

Một tiếng chiêng vang lên, báo sẵn và sư tử từ trong lồng phóng ra.

Hai con dã thú đều bị đói mấy ngày, đôi mắt sẫm đã đỏ lên vì đói, nhìn đối phương như nhìn thức ăn vậy.

Trận đầu tiên kết thúc bằng màn thắng hiểm của báo sẵn, sư tử máu tươi đầy đất.

Trên sân đấu thú chính là tàn khốc như vậy, không phải người chết thì là ta mất mạng.

Liên tiếp mấy trận dã thú đánh nhau, trận nào cũng đầm máu nhưng những kẻ phú quý và hậu duệ vương tôn quý tộc vẫn hưng phấn như cũ.

Đấu thú được một nửa, ra khỏi chuồng chính là hai con mãnh hổ, chữ “Vương” trên trán thể hiện rõ nó là vua của loài thú.

Hai con mãnh hổ xuất hiện lập tức khiến bầu không khí lên cao trào nhỏ, người trên khán đài không ngừng la hét, bảo chúng nó mau mau giết hại lẫn nhau.

Bạch Thiên Hoan đột nhiên muốn rời khỏi nơi này.

Thấy hai con mãnh hổ xuất hiện, trên mặt nhóm người thái tử, lục hoàng tử hiện ra nụ cười nham hiểm gian tà, đồng thời đưa mắt ra hiệu cho mấy người phía sau Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán.

Hai con mãnh hổ xuất chuồng, không xem đối phương là con mồi như các con trước mà nghênh ngang đi đến giữa sân.

Hạng Nguyên Hoán nhìn hai con mãnh hổ kia, ý cười lan đến chân mày.

Đúng lúc đám người thái tử đang đắc ý thì hai con mãnh hổ kia chuyển hướng sang bên thái tử và lục hoàng tử, khi chúng đến chỗ bọn họ thì bất thành linh nhảy lên như nổi điên, nhào về phía hàng rào khán đài.

Tình huống ngoài dự liệu khiến đám người thái tử, lục hoàng tử, cửu hoàng tử và Ngụy Tử Phong sợ hết hồn, may mà hàng rào chắc chắn, mãnh hổ không nhào tới người họ được.

Hoảng hồn chưa hết, Hạ Át Thần hoài nghi nhìn về phía Hạng Nguyên Hoán đối diện, Hạng Nguyên Hoán đang cười đắc ý với hắn, thuận tay chỉ chỉ phía sau, mà bọn sát thủ Hạ Át Thần an bài giết chết Hạng Nguyên Hoán ai nấy đều bị một thanh kiếm đặt ngay cổ, căn bản không thể cự quấy.

Hạ Át Thần tức giận, đỉnh đầu muốn bốc khói.

Vốn dĩ hắn ta sắp xếp người phá hàng rào trước chỗ Hạng Nguyên Hoán, cũng chuẩn bị thuốc có thể chọc giận mãnh hổ ở chỗ Hạng Nguyên Hoán ngồi, phối hợp với sát thủ phía sau, hoàn toàn có thể trừ khử Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan.

Hắn ta chưa từng nghĩ tới sẽ bị Hạng Nguyên Hoán giành trước một bước.

Đúng lúc đó thì một người lặng lẽ tiến tới gần Hạng Nguyên Hoán, giao một phong thư vào tay hắn.

Hạng Nguyên Hoán khó hiểu mở thư ra, khi nhìn rõ nội dung thì con ngươi chợt nhú chặt.

Tên tiểu nhân đệ tiện Hạ Át Khiêm.

Hạng Nguyên Hoán đứng dậy, đưa bội kiếm bên hông vào tay Bạch Thiên Hoan.

- Hoan muội muội, Hân Lạc gặp nguy hiểm, ta đi trước cứu muội ấy, lát nữa sẽ trở về, thanh kiếm này nàng cầm lấy, có tình huống gì thì phòng thân.

Về mặt Hạng Nguyên Hoán nghiêm trọng chưa từng có.

Cầm thanh kiếm nặng trĩch trong tay, Bạch Thiên Hoan sửng sốt:

- Vậy còn người?

Hạng Nguyên Hoán cười không đứng đắn, ranh mãnh nhìn nàng:

- Nàng lo lắng cho ta?

- Ai lo lắng cho người chứ!

Bạch Thiên Hoan quay mặt qua chỗ khác mạnh miệng nói:

- Người còn nợ ta hai mươi vạn lượng hoàng kim, ta lo không có ai trả vàng cho ta.

Hắn vỗ vỗ vai nàng, nở nụ cười dịu dàng hiếm thấy:

- Ta đi một chút rồi về.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Sẽ Không Tha Thứ Cho Muội

Lướt qua Bạch Thiên Hoan, Hạng Nguyên Hoán tóm lấy Luru Khai ở bên kia.

- Thế.... ....thế từ gia, ngài.... ....ngài muốn làm gì?

Luru Khai sợ hãi lắp ba lắp bắp:

- Ta bảo đảm, ta sẽ không có bất kỳ suy nghĩ sai trái gì với Bạch cô nương.

Hạng Nguyên Hoán không kiên nhẫn tóm hất kéo đi.

Không lâu sau, Luru Khai dẫn Hạng Nguyên Hoán một mạch băng qua lối đi lầy lội, đến gần chuồng thú, vì có Luru Khai dẫn đường nên không ai làm khó dễ Hạng Nguyên Hoán, vừa tới gần chuồng thú thì nghe được từng trận âm thanh lưới sắt bị dã thú va chạm và tiếng kêu rống của dã thú.

- Đi thẳng về phía trước, quẹo phải lên lầu hai chính là nơi ném thức ăn!

Luru Khai nuốt nước miếng, không dám tiến về trước nữa.

Đồ nhát gan!

Hạng Nguyên Hoán liếc hất:

- Ta không làm khó ngươi, dẫn tới đây là được rồi, ngươi có thể đi.

- Đa tạ thế tử gia!

Luru Khai chạy đi như trốn, sợ dã thú đuổi theo hất.

Theo con đường Luru Khai chỉ, Hạng Nguyên Hoán đến gần nơi ném thức ăn cho dã thú.

Mấy chục chiếc lồng nhốt vô số dã thú, lũ thú đói bụng đã lâu, sớm đã đỏ mắt, không ngừng va đập muốn xé rách lồng sắt.

Mà trên đầu chúng còn treo một cái lồng, trong lồng rõ ràng là Hạng Hân Lạc, vì sợ hãi mà nàng ấy co rụt người lại, thân thể không ngừng run rẩy.

Cuối cùng cũng thấy Hạng Nguyên Hoán, Hạng Hân Lạc đôi mắt phát sáng, hai tay nắm chặt hàng rào, lớn tiếng kêu khóc với hất:

- Đại ca, muội sợ lắm, đại ca, cứu muội!

- Lạc Lạc, đừng sợ, đại ca bây giờ tới cứu muội!

- Đại ca, huynh phải cẩn thận, ở đây có cơ quan.

Hạng Hân Lạc lau nước mắt, vội nhắc nhở hất.

Nhìn lướt qua bốn phía, vừa nhìn đã thấy rõ tình huống chung quanh, Hạng Nguyên Hoán cười lạnh:

- Chút tiểu kỹ này mà muốn đối phó ta, quá khinh thường người khác rồi.

Hạng Nguyên Hoán dễ dàng tránh được cơ quan, cứu Hạng Hân Lạc lao đảo muốn ngã trong lồng ra ngoài.

Hạng Hân Lạc dù sao cũng bị nhốt trong lồng, đối mặt với nhiều dã thú cực kỳ tàn bạo như vậy, hai chân nàng vừa chạm đất đã như nhũn ra, ngồi bệt trên mặt đất.

Hạng Nguyên Hoán thương tiếc ôm Hạng Hân Lạc tránh khỏi thú vạ gần đó, trốn ra sân đấu thú.

Chuyện thuận lợi bất ngờ, ngoài dự liệu của Hạng Nguyên Hoán.

Mã Trung và Mã Lương bên ngoài sân đấu thú thấy Hạng Nguyên Hoán ôm Hạng Hân Lạc đi ra thì vội tiến lên đón.

- Hai người các người chăm sóc quận chúa cho tốt!

Dặn dò xong, Hạng Nguyên Hoán đặt Hạng Hân Lạc trên đất rồi chuẩn bị xoay người.

Hai tay Hạng Hân Lạc ôm chặt cứng cánh tay Hạng Nguyên Hoán.

- Đại ca, bây giờ muội sợ lắm, huynh đừng đi có được không?

- Ta đã hẹn với Hoan muội muội rồi.

- Đại ca, nữ nhân kia có gì tốt, đại ca về sau quên nàng ta đi, nàng ta.... ..

Hạng Hân Lạc tức giận nói, chột đối diện với ánh mắt chất vấn của Hạng Nguyên Hoán, Hạng Hân Lạc chột dạ nhìn sang hướng khác:

- Đại.... ..đại ca, sao huynh nhìn muội như vậy?

Ánh mắt của hắn khiến Hạng Hân Lạc cảm thấy càng lúc càng chột dạ, hai tay khẩn trương buông cánh tay Hạng Nguyên Hoán.

Phản ứng của Hạng Hân Lạc khiến Hạng Nguyên Hoán bỗng chốc cảnh giác.

Không tốt, Bạch Thiên Hoan còn đang ở bên trong.

Đôi mắt Hạng Nguyên Hoán bỗng nhú chặt, nhìn chăm chăm Hạng Hân Lạc:

- Lạc Lạc, muội tốt nhất là cầu nguyện cho Hoan muội muội không xảy ra chuyện gì, nếu không, đại ca cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho muội!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Mỗi Người Một Ngả

- Đại.... ..đại ca, muội.... ..muội là muội muội ruột của huynh, Bạch Thiên Hoan chẳng qua chỉ là một người ngoài, sao huynh có thể vì một người ngoài mà dọa dẫm muội như vậy?

- Lạc Lạc, muội hư quá rồi, đừng nói Hoan muội muội là nữ nhân ta nhận định, cho dù nàng ấy chỉ là một người xa lạ thì việc muội không phân phải trái hại tính mạng người khác cũng là điều không thể tha thứ!

Một cơn gió lạnh thổi tới, Hạng Hân Lạc lạnh lẽo toàn thân run rẩy, nàng tui thân nước mắt rung rung.

- Đại ca.... ..đại ca, muội chỉ.... ..chỉ là không muốn huynh bị cướp đi thôi.

Nàng nhỏ giọng khóc nói lên tiếng lòng của mình:

- Từ nhỏ, ánh mắt huynh chỉ nhìn muội, nhưng từ sau khi Bạch Thiên Hoan xuất hiện, huynh không còn nhìn muội nữa, cho nên muội hận nàng ta!

Hạng Nguyên Hoán thất vọng nhìn nàng.

- Bàn thân muội ở nơi này tự kiểm điểm lại mình đi.

- Đại ca, bên trong rất nguy hiểm, huynh đừng đi!

Hạng Hân Lạc quỳnh lên kéo tay áo Hạng Nguyên Hoán.

Kèm theo tiếng “rẹt”, Hạng Nguyên Hoán trực tiếp xé rách phần vải bị Hạng Hân Lạc kéo, rồi dùng khinh công nhanh chóng rời khỏi tầm mắt mọi người.

Nhìn miếng vải trong tay, Hạng Hân Lạc tuyệt vọng ngã ngối trên mặt đất.

- Đại ca, đại ca, nữ nhân kia có gì tốt? Cho dù mạo hiểm tính mạng, huynh cũng muốn đi cứu nàng ta?

Hạng Hân Lạc tức giận ném miếng vải trên mặt đất, dùng sức giẫm lên trút giận:

- Bạch Thiên Hoan, đều tại ngươi, đều tại ngươi!

Đang giẫm hăng say thì Mã Trung và Mã Lương kéo nàng lại.

- Các ngươi kéo ta làm gì?

Hạng Hân Lạc nổi nóng hất hai người họ ra.

Qua sự nhắc nhở của hai người Mã Trung và Mã Lương, nàng thấy cách đó không xa có một người đang đứng, toàn thân bạch y, gương mặt mỹ lệ được bạch y tôn lên trông giống như tiên tử.

Hạng Hân Lạc sững sờ trong chốc lát.

Sau khi thần trí từ từ quay lại, Hạng Hân Lạc kinh ngạc mở to mắt, ngón tay chỉ vào Bạch Thiên Hoan khẽ run.

- Ngươi.... ....ngươi tại sao lại ở đây? Ngươi.... ....là người hay là quỷ?

- Chỉ dựa vào những kẻ đó căn bản không làm khó được ta!

Bạch Thiên Hoan nhẹ nhàng đáp lời.

Khi Hạng Nguyên Hoán mới rời khỏi thì có người gọi nàng đi, tới chỗ vắng vẻ liền có kẻ trói nàng, nàng chỉ dùng hai ba chiêu giải quyết xong bọn họ, vừa ra ngoài thì nghe được đoạn đối thoại giữa Hạng Nguyên Hoán và Hạng Hân Lạc.

- Vậy ngươi muốn làm gì? Bởi vì ta hãm hại ngươi nên ngươi muốn nhân lúc ca ca không ở đây giết ta sao?

Hạng Hân Lạc cắn môi, quật cường đứng nguyên chỗ cũ:

- Ai làm người đó chịu, ngươi muốn giết ta thì ra tay đi!

- Ta muốn giết ngươi, có điều, không phải bây giờ.

Bạch Thiên Hoan cười nhẹ, lại nhìn lướt qua Mã Trung và Mã Lương:

- Hai người các ngươi bảo vệ quận chúa nhà mình cho tốt, chờ ta trở lại sẽ lấy mạng nàng ta!

Xoay người nhìn sân đấu thú phía sau, Bạch Thiên Hoan giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Tên khốn Hạng Nguyên Hoán lúc nào cũng đùa bỡn nàng, khi không hấn tự cho là đúng đi mạo hiểm, đợi cứu hấn rồi, nàng sẽ cùng hấn mỗi người một ngã.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Không Phải Giống, Căn Bản Chính Là Hấn

Trở lại trong sân đấu thú, Bạch Thiên Hoan tìm khắp nơi không thấy Hạng Nguyên Hoán.

Kỳ quái, Hạng Nguyên Hoán vừa vào sân đấu thú, sao có thể nhanh như vậy đã không thấy tăm hơi rồi? Hấn có thể đi đâu?

Tìm một vòng, Bạch Thiên Hoan bỗng dưng gặp Lưu Khải dọc đường, Lưu Khải nhất thời không nhìn kỹ, va phải Bạch Thiên Hoan.

- Kẻ nào đi đường không có mắt?

Lưu Khải hùng hùng hổ hổ chưa định thần lại, lúc này mới phát hiện người va vào hấn là Bạch Thiên Hoan thì lập tức nặn ra vẻ tươi cười:

- Hóa ra là Bạch cô nương.

- Ủ, là ta!

- Ô, không đúng, cô nương tại sao lại ở đây? Lúc nãy thế tử gia còn nói muốn ta dẫn ngài ấy đến chỗ cha ta tìm cô nương mà.

Luru Khải cả người hơi co lại:

- Hơn nữa bộ dạng ngài ấy rất tức giận, dọc đường làm bị thương không ít huynh đệ trong sân đấu thú của ta!

- Người nói hấn đi tìm cha người? Cha người đang ở đâu?

Bạch Thiên Hoan cau mày hỏi.

- Chính là ở lầu dưới!

Luru Khải mới nói được một nửa thì có tiếng chiêng vang lên khiến hấn lập tức kích động, không kiềm được hứng thú của mình:

- Ô, trận cuối cùng rốt cục đã đến rồi, thật tốt quá!

Trận cuối cùng?

Theo nàng nhớ thì trận cuối cùng là trận đấu giữa người và thú.

Cùng lúc đó, cả khán đài cũng trở nên sôi nổi, ai nấy đều ngóng cổ nhìn vào giữa sân, chỉ chờ trận đấu máu me giữa người và thú.

Người khác ở phía dưới liều mạng, nhưng những người phía trên lại cao hứng nhìn người khác cừ từ nhất sinh, đây chính là xã hội thượng lưu!

Bạch Thiên Hoan không rảnh quan tâm trận đấu người và thú gì đó, nàng nắm cổ áo Luru Khải kéo về phía sau, động tác rất thô lỗ, không kiên nhẫn:

- Luru Khải, dẫn ta đi tìm cha người!

- Đợi.... .....đợi một chút, trước tiên xem đã, đợi xem xong rồi đi cũng không muộn!

Luru Khải kích động nói, nhưng Bạch Thiên Hoan một lần nữa kéo hấn đi dọc theo hàng rào.

Sức của tên Luru Khải này rất lớn, xem ra, nàng phải dùng chút thủ đoạn mới có thể kéo hấn đi.

Bạch Thiên Hoan vừa xuất hiện ý tưởng, ánh mắt nàng chợt quét đến giữa sân đấu thú thì theo bản năng dừng lại.

Từ phương hướng của nàng, vừa vặn có thể thấy bên trong một cửa vào, đó chính là cửa vào dành cho người trong trận đấu người và thú, nàng thấy loáng thoáng một bóng người bên kia hàng rào, bóng người ấy nhìn từ xa hơi quen mắt.

Bóng người quen thuộc kia có chút giống.... .....Hạng Nguyên Hoán.

Sao có thể là hấn?

Có thể là nhìn lầm chăng?

Bạch Thiên Hoan không khỏi dừng bước, đôi mắt như tóe lửa nhìn chằm chằm chỗ lối vào.

Hai tay Luru Khải nắm chặt hàng rào, tâm tình kích động không kiềm chế được, hấn cười nhìn Bạch Thiên Hoan bên cạnh:

- Bạch cô nương, thế nào? Có phải cô cũng cảm thấy rất kích động lòng người không?

Hấn tưởng Bạch Thiên Hoan cũng bị trận đấu người và thú hấp dẫn giống như hấn nên dừng lại.

Bên tai Luru Khải truyền đến âm thanh gào to:

- Mau nhìn, mau nhìn, sắp ra rồi, sắp ra rồi!

Bạch Thiên Hoan chăm chú nhìn hàng rào bị mở ra, sau đó, tầm mắt của nàng dừng lại trên gương mặt người nọ.

- Ô, người kia sao trông giống thế tử gia thế?

Luru Khải khó hiểu kêu.

Không phải giống mà căn bản chính là hấn!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Là Đồ Đàn À?

Hạng Nguyên Hoán từ sau hàng rào bước ra, những người nhận ra hắn ai nấy đều kinh ngạc, trên khán đài tiếng nghị luận sôi nổi, rồi rít chỉ vào người ở giữa sân đấu thú.

Nghe những tiếng nghị luận phía sau, sự xuất hiện của Hạng Nguyên Hoán quả nhiên chấn động như dự liệu.

Cùng lúc đó, ở một cửa vào khác xuất hiện hai con mãnh hổ.

Mãnh hổ bị đói mấy ngày nhìn chằm chằm Hạng Nguyên Hoán như nhìn thức ăn ngon, nước miếng trong suốt nhễ nhại liên tục nhỏ xuống đất.

Đám người thái tử, lục hoàng tử và Ngụy Tử Phong phía đối diện cũng nhìn ngây người, rất hiển nhiên, bọn họ không hề biết chuyện này.

Sững sờ qua đi, trên mặt bọn họ nhanh chóng lộ ra vẻ đắc ý và nham hiểm.

Hai tay Bạch Thiên Hoan nắm chặt dưới ống tay áo, đôi mắt phẫn nộ.

Nếu như chuyện này là Hạng Nguyên Hoán vì muốn chơi nổi mà cố ý làm, nàng nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn!

Trong chốc lát, nàng đã bình tĩnh lại.

Tên Hạng Nguyên Hoán này võ công rất cao, bao nhiêu người muốn giết hắn mà không được, chỉ hai con dã thú thôi, nhất định cũng không đáng kể.

Cho nên, Bạch Thiên Hoan đứng ở ngoài sân, chờ Hạng Nguyên Hoán đánh xong hai con mãnh hổ rồi ra ngoài.

Vốn tưởng rằng Hạng Nguyên Hoán có thể kết thúc rất nhanh nhưng hắn và hai con mãnh hổ cứ di chuyển vòng quanh, cố ý tránh né, động tác tiến lùi hơi chậm hơn bình thường.

Chuyện này là thế nào?

- Ô, huyết đạo nội công của thế tử gia hình như bị phong bế rồi, không thể sử dụng nội lực!

Lưu Khải nhìn ra manh mối quái dị trong đó, kêu lên, sau đó sợ hãi nhìn Bạch Thiên Hoan thăm dò.

Gương mặt nàng đen lại, đột nhiên xoay người đi về phía cầu thang.

Trong lòng Lưu Khải thầm kêu không tốt, vội vàng theo sau nàng.

Còn chưa đi tới cầu thang, trên khán đài truyền đến một tràng kêu to, Bạch Thiên Hoan theo bản năng liếc vào sân đấu thú.

Hạng Nguyên Hoán thoát được móng vuốt hổ trong gang tấc, tay trái nắm lấy vai phải, chỗ vai phải hiện lên ba vết cào đỏ tươi, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Thấy vết màu đỏ kia, tim Bạch Thiên Hoan căng thẳng, không khỏi bước nhanh hơn.

Thủ vệ nơi cầu thang muốn ngăn Bạch Thiên Hoan bị Lưu Khải vội vàng đẩy ra.

- Không thấy thiếu gia ta sao? Không được ngăn nàng ấy!

Đi xuống cầu thang, tiếng kêu sợ hãi và tiếng hò reo vẫn không ngừng vang lên bên tai, Bạch Thiên Hoan càng căng thẳng hơn, trong lòng thầm nói: Hạng Nguyên Hoán, người tốt nhất là sống tốt cho ta.

Dưới sự hướng dẫn của Lưu Khải, Bạch Thiên Hoan rất nhanh đã đi tới lối vào hàng rào sân đấu thú.

Đứng ngoài cửa hàng rào nhìn vào bên trong, hai con mãnh hổ trông như hai con quái vật khổng lồ.

Hạng Nguyên Hoán đâm một quyền vào mãnh hổ, con mãnh hổ còn lại lập tức nhào tới, Hạng Nguyên Hoán động tác hơi chậm bị vuốt hổ làm bị thương sau lưng.

Hắn là đồ đàn à? Đã bị thương thành như vậy mà không giải huyết đạo trên người?

- Họ Hạng, Hạng Nguyên Hoán!

Bạch Thiên Hoan lo lắng la to về phía Hạng Nguyên Hoán.

Tiếng là tiếng la hét xung quanh quá lớn, che mất tiếng của nàng nên hắn căn bản không nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Không Kịp Nhìn Rõ

Đáng ghét!!!

Bạch Thiên Hoan đập mạnh hàng rào, nàng nhón nhác tóm lấy cổ áo người bên cạnh, hai mắt hung dữ trừng đối phương:

- Chìa khóa có phải trên tay ngươi không? Lập tức mở cửa ra cho ta!

- Không.... .....không phải.... ..

Người nọ bị dọa cả người run rẩy, tay run run chỉ vào phía sau Bạch Thiên Hoan:

- Chìa khóa.... .....chìa khóa trên tay người đó!

Bạch Thiên Hoan cau mày nhìn theo hướng người nọ chỉ, đúng lúc thấy cửu hoàng tử Hạ Ất Khiêm đứng ở phía sau mình, tay lắc lắc một chiếc chìa khóa, vẻ mặt nhăm hiềm nhìn nàng.

- Bạch cô nương muốn cái này sao?

- Quả nhiên là ngươi!

Bạch Thiên Hoan chỉ vào mũi Hạ Ất Khiêm mà nắc nứ:

- Ngươi là đồ tiểu nhân hèn hạ!

Hạ Ất Khiêm cười đắc ý, hai tay chấp sau lưng, dạo bước qua lại trước mặt nàng:

- Chuyện này không thể trách bỗn hoàng tử, muốn trách thì trách Hạng Nguyên Hoán quá thâm tình với Bạch cô nương ngươi, nghe nói ngươi ở trong tay bỗn hoàng tử liên cam tâm tình nguyện phong bế huyệt đạo của mình, đấu nhau với hổ, bỗn hoàng tử ngăn cũng không ngăn được!

Hạng Nguyên Hoán tên đại ngu ngốc này!

- Ngươi không sợ như vậy sẽ đắc tội Hạng thân vương phủ sao?

- Sợ?

Hạ Ất Khiêm cười giễu cợt:

- Hạng Nguyên Hoán tự nguyện đấu thú vì mỹ nhân, không trách được người khác!

Âm thanh trong sân đấu thú càng lúc càng lớn, khóe mắt Bạch Thiên Hoan liếc thấy Hạng Nguyên Hoán lại bị vuốt hổ quét xuống đất, tâm không khỏi siết chặt từng hồi.

Thấy một màn như vậy, nàng tức đến dậm chân, không kịp nghĩ nhiều, đưa tay về phía Hạ Ất Khiêm:

- Đưa chìa khóa cho ta!

- Đưa ngươi?

Hạ Ất Khiêm lộ ra vẻ mặt gian trá:

- Đưa ngươi cũng được, có điều, ngươi cũng phải phong bế huyệt đạo của mình giống hắc, hơn nữa giao hết vũ khí trên người ra đây.

Nàng không chút nghĩ ngợi:

- Được!

Dứt lời, nàng vút ngân châm trong tay áo, chui thủ và thanh kiếm Hạng Nguyên Hoán đưa cho nàng.

Cùng với tiếng “rào rào”, đồ vật rơi là tả trên mặt đất.

Hạ Át Khiêm hài lòng vút chìa khóa ở lối vào, rồi nhặt đồ Bạch Thiên Hoan vút lên.

Bạch Thiên Hoan cầm lấy chìa khóa, nhanh chóng mở cửa hàng rào.

Trong lúc này, Hạ Át Khiêm nham hiểm vẩy tay với đầu bên kia, một cửa rào khác mở ra, tất cả đã thú hung mãnh toàn bộ sở lòng, nhanh chóng chắn lối đi của Bạch Thiên Hoan, nàng bỗng chốc bị vây giữa đám dã thú.

Hạ Át Khiêm đứng ngoài hàng rào hai mắt toát lên vẻ mong đợi.

- Giết, giết, giết hết hai người bọn chúng cho bốn hoàng tử.

Bạch Thiên Hoan bị vây giữa đám dã thú, tránh được một đòn công kích nguy hiểm của sư tử bên kia lại tới một con trâu rừng hung mãnh.

Nàng suy nghĩ trong một thoáng, vào thời điểm trâu rừng xông qua thì lập tức nhảy lên người nó.

Trâu rừng bị chọc giận, hất đầu rống một tiếng, quăng mạnh Bạch Thiên Hoan trên người xuống.

Trong khoảnh khắc đó, đôi mắt sắc của Bạch Thiên Hoan nhìn thấy móng vuốt một con mãnh hổ lại đánh về phía Hạng Nguyên Hoán, nàng lập tức buông sừng trâu, thân thể quăng mạnh ra ngoài, lao về phía lưng hổ.

Sau lưng truyền đến một cú va đập mạnh, kèm theo con đau bóng rớt.

Sức lực mạnh mẽ khiến nàng và Hạng Nguyên Hoán đều ngã xuống đất, trong nháy mắt ngã xuống, Bạch Thiên Hoan loáng thoáng thấy vẻ mặt lo lắng của hổ nhưng không kịp nhìn rõ thì bóng tối đã bao phủ toàn bộ ý thức của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Không Cần Mạng

Trong khoảnh khắc Bạch Thiên Hoan ngã xuống, Hạ Át Khiêm đứng ngoài hàng rào thầm kêu một tiếng tốt nhưng cũng ngầm thất vọng Hạng Nguyên Hoán không có chuyện gì.

Khán giả thấy một màn như vậy lại phát ra từng đợt tiếng kêu ngạc nhiên thú vị.

Hạng Nguyên Hoán ôm lấy Bạch Thiên Hoan đã hôn mê, bàn tay nhuốm máu vỗ nhẹ lên mặt nàng, đôi mắt sốt ruột nhìn nàng:

- Hoan muội muội, Hoan muội muội!

Nhìn máu Bạch Thiên Hoan trên tay, máu kia cũng làm đỏ hai mắt Hạng Nguyên Hoán.

Dã thú xung quanh lại một lần nữa lao tới, Hạng Nguyên Hoán ôm Bạch Thiên Hoan trong lòng, nhanh chóng tránh được công kích của trâu rừng, trong nháy mắt đó, hổ nhỏ một cái sừng trâu.

Con trâu rừng bị hổ sừng đau đón rống to lên.

Hổ xoay người vung tay, sừng trâu quăng ra ngoài khiến một con mãnh hổ bị chém thành hai nửa!

Những dã thú khác thấy thế đều không dám tiến lên, chỉ bao vây xa xa ở chung quanh.

Hổ đau lòng ôm Bạch Thiên Hoan bị thương bất tỉnh trong ngực, từng bước tiến đến cạnh hàng rào.

Hạ Át Khiêm thấy hận ý trong mắt Hạng Nguyên Hoán nhìn mình, ánh mắt sắc bén, lạnh lẽo, chán ghét người khác kia vẫn dọa người như ma quỷ từ địa ngục.

Hổ vô thức nuốt nước miếng, hai chân sợ hãi run rẩy.

Hổ gấp gấp khóa kỹ hàng rào, giả vờ trấn tĩnh đứng ở ngoài, đặc ý nói với Hạng Nguyên Hoán:

- Không có chìa khóa của ta, hai người các ngươi không ra được.

Hạng Nguyên Hoán cười lạnh, đi đến bên hàng rào, dùng sức kéo mạnh, xiềng xích vững chắc lập tức biến thành một đồng sắt vụn rơi xuống trên mặt đất.

Trong khoảnh khắc xiềng xích rơi xuống, Hạ Át Khiêm như thấy tử thần đang vấy tay với mình, hấn trọn to hai mắt, xoay người định chạy trốn.

Nhưng tốc độ Hạng Nguyên Hoán nhanh hơn, tóm được cổ áo Hạ Át Khiêm, hơi thở nguy hiểm phả vào tai hắn ta:

- Cứu hoàng tử, ngươi muốn đi đâu?

- Nguyên Hoán, hai chúng ta là hảo bằng hữu, có gì từ từ nói, có gì từ từ nói!

Hạ Át Khiêm lập tức đổi sắc mặt, nở nụ cười cứng ngắc với Hạng Nguyên Hoán xin tha thứ.

Trên mặt Hạng Nguyên Hoán mang theo nụ cười không đứng đắn quen thuộc.

- Được, chúng ta từ từ nói!

Dứt lời, hắn hung dữ kéo Hạ Át Khiêm về phía hàng rào.

- Ngươi.... ....ngươi muốn làm gì? Ta là đương kim cửu hoàng tử, nếu giết ta, phụ hoàng nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Khóe môi Hạng Nguyên Hoán cong lên nụ cười rét lạnh, hắn mở cửa hàng rào, đẩy Hạ Át Khiêm vào trong sân đấu thú.

Những dã thú kia thấy con mồi mới liền hưng phấn nhào qua.

Hạ Át Khiêm kinh hoàng không ngừng vỗ hàng rào, van nài Hạng Nguyên Hoán xin tha thứ:

- Nguyên Hoán, ta sai rồi, ta sai rồi, ta thật.... ....

Lời mới nói được một nửa, đầu của hắn đã bị một con báo kẹp đi.

Đến khi chút hài cốt của Hạ Át Khiêm bị lũ dã thú xé xác ăn sạch sẽ, Hạng Nguyên Hoán mới dịu dàng cười nhìn Bạch Thiên Hoan trong lòng.

- Hoan muội muội, chúng ta đi!

Các khán giả trên khán đài kinh hãi đứng lên, Đinh Viễn Sơn bị một màn này làm chấn động.

Giết hoàng tử đương triều trước mặt công chúng, đây là tội danh mất đầu, vì Bạch Thiên Hoan tên đó đúng là không cần mạng nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Hết Cách Cứu Chữa

Tin tức Bạch Thiên Hoan bị thương, Hạng Nguyên Hoán nổi giận giết chết cửu hoàng tử trước mặt mọi người rất nhanh đã truyền khắp cả Sơn Thành và cũng truyền đến kinh thành.

Tuy cửu hoàng tử không được sủng ái nhưng hành vi của Hạng Nguyên Hoán không thể nghi ngờ là khiêu chiến quyền uy của hoàng thất, khiến Hoàng đế giận dữ, phái người lập tức truy nã Hạng Nguyên Hoán về kinh thẩm vấn.

Sau hội đấu thú, Ngụy Tử Phong vội vã rời khỏi Sơn Thành để tránh bị kéo vào trận phân tranh này.

Hạ Át Thần định nhân cơ hội cho Hạng Nguyên Hoán một đòn trí mạng nhưng khi hắn tìm thái tử Hạ Át Hiên thì phát hiện Hạ Át Hiên đã rời đi, hắn đắm vào không khí.

Chường quỹ giao cho Hạ Át Thần một hộp gỗ mun, nói là thái tử trước khi đi bảo chường quỹ giao cho hắn.

Mở hộp ra, trong hộp là thuốc bổ định kỳ mấy năm nay hắn cho thái tử dùng, trong đó có trộn lẫn độc dược mãn tính.

Đúng lúc này, một thủ hạ vội vã chạy tới, lo lắng bẩm báo với Hạ Át Thần:

- Lục hoàng tử, mấy nơi cứ điểm tử sĩ khác của chúng ta bị thái tử điện hạ sai người niêm phong, may mà ngài ra lệnh rút lui kịp thời!

Nhìn cái hộp trong tay, sắc mặt Hạ Át Thần chợt thay đổi, nhất định là Hạ Át Hiên đã biết được gì rồi.

Tên phế vật Hạ Át Hiên này cũng dám đấu với hắn.

Nếu hắn ta muốn đấu với mình thì ắt sẽ cứu Hạng Nguyên Hoán.

Hắn lật tay ném cái hộp trong tay xuống đất, một tiếng “phịch” vang lên, những viên thuốc đen thui trong hộp văng rải rác trên mặt đất, dọa tên thuộc hạ phía sau lui hai bước.

Giương mặt Hạ Át Thần méo mó vì giận, xoay người đi ra ngoài khách điểm:

- Đi, về kinh!

Bạch Thiên Hoan bị thương vô cùng nghiêm trọng, vì mất máu quá nhiều nên không thể di chuyển quá xa, dưới nỗ lực thuyết phục của Lưu Khải, nàng được sắp xếp ở biệt viện Lưu gia phía sau sân đầu thú.

Hai vị đại phu y thuật cao minh ở Sơn Thành đều được mời tới.

Một chậu máu loãng từ trong phòng được bung ra ngoài, Hạng Nguyên Hoán không giúp được gì đi qua đi lại trong phòng.

Vương Toàn thấy vết thương trên người Hạng Nguyên Hoán, lo lắng khuyên nhủ.

- Thế tử gia, trên người ngài có vết thương, ngài nên đi bôi thuốc trước đi!

Sắc mặt Bạch Thiên Hoan trên giường vô cùng tái nhợt, thoạt nhìn không hề có chút sức sống, nhìn đáng vẻ hôn mê bất tỉnh của nàng, Hạng Nguyên Hoán không kiên nhẫn quả trách:

- Vết thương của ta không có gì đáng ngại, ra ngoài!

- Nhưng ~

- Ra ngoài!!!

Con người Hạng Nguyên Hoán chợt neho chặt, ngữ điệu cứng rắn không cho phép cự tuyệt.

- Dạ!

Vương Toàn đành phải ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Mãi đến chạng vạng, hai đại phu rốt cục cũng đứng dậy, vẻ mặt cực kỳ khó xử, không dám nhìn mặt Hạng Nguyên Hoán.

- Thế nào? Hoan muội muội có phải không sao rồi không?

Hai đại phu nhìn nhau, một đại phu trong đó cung kính chấp tay nói:

- Vị cô nương này bị thương quá nặng, đã hết cách cứu chữa rồi!

Hết cách cứu chữa!

Vừa nghe bốn chữ này, Hạng Nguyên Hoán còn tưởng mình nghe lầm.

- Người.... ....vừa nói gì?

- Vị cô nương này bị thương quá nặng, lục phủ ngũ tạng đều bị tổn hại, đã hết cách cứu chữa rồi!

Đại phu kia đẩy trách nhiệm lặp lại một lần!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Kiếp Trước Thiếu Nợ Người

Hết cách cứu chữa! Bốn chữ này như sét đánh bên tai Hạng Nguyên Hoán.

Đợi chờ thật lâu, tất cả ngọn lửa hi vọng đều bị bốn chữ này mạnh mẽ dội một chậu nước lạnh, đồng thời kích thích cơn phẫn nộ trong đáy lòng Hạng Nguyên Hoán.

Hắn nổi điên dùng hai tay tóm cổ áo hai đại phu.

- Các ngươi nói gì? Hết cách cứu chữa?

Hắn kéo mạnh hai đại phu lại bên giường, vung tay ném hai người xuống đất, rống to chấn động cả gian phòng:

- Hai người các ngươi chữa khỏi Hoan muội muội cho ta, nếu Hoan muội muội hôm nay không khỏi, ta sẽ cho hai người chôn cùng nàng ấy!

Hai đại phu bị dọa ngã ngồi trên mặt đất, vội vã quỳ xuống liên tục dập đầu.

- Vị công tử này tha mạng, không phải chúng tôi không muốn cứu mà là chúng tôi không có năng lực!

Lưu Khải nghe tiếng động vào phòng, không nhận được ở bên cạnh khuyên nhủ:

- Thế tử gia, hai đại phu này đã cố gắng hết sức rồi, không bằng thế này, ta lập tức sai người đi kinh thành mời thái y tới đây, thái y y thuật cao minh, nói không chừng.... ..

- Từ đây đến kinh thành, cưỡi ngựa đi về cũng mất hai canh giờ, tình huống hiện tại của Hoan muội muội lại không thể di chuyển, chờ bọn họ tới thì đã muộn rồi!

- Nhất định có biện pháp cứu Bạch cô nương!

Giương mặt Lưu Khải cũng lộ vẻ lo lắng.

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, đốt ngón tay vì dùng sức mà hiện ra chút trắng bệch, đồng thời phát ra tiếng kêu giữa các khớp xương, đôi mắt Hạng Nguyên Hoán sáng quắc nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt của Bạch Thiên Hoan.

- Đúng, nhất định có biện pháp, Hoan muội muội nhất định không có việc gì, tuyệt đối sẽ không có việc gì!

Nhìn khuôn mặt của nàng, hắn lâm bầm.

- Hai vị đại phu, hai người tiếp tục ở đây theo dõi, ta đi phái người mời thái y tới, trong lúc đó, chúng ta lại suy nghĩ biện pháp khác!

Lưu Khải bình tĩnh phân tích rồi ra cửa.

Hai đại phu lại muốn bắt mạch cho Bạch Thiên Hoan nhưng bị Hạng Nguyên Hoán mạnh mẽ kéo ra, không cho phép họ đụng vào nàng, hai đại phu liền co rụt sang một bên.

Hắn ngồi bên giường, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ, cảm nhận nhiệt độ lạnh lẽo của nàng, tim hắn lại nhảy lên, cơn ngaoi sâu thẳm dịu dàng nhìn khuôn mặt nàng, ngón tay quét qua trán, vén những lọn tóc rối, lộ ra cái trán nhăn nhui của nàng.

Đôi mắt nàng nhắm chặt, vẻ mặt an tĩnh như trẻ nít, thoát nhìn giống như ngủ thiếp đi vậy.

Nhìn gương mặt an tĩnh của nàng, ánh mắt hắn dịu dàng say lòng người.

- Hoan muội muội, nàng ngủ đủ lâu rồi, nếu ngủ tiếp nữa sẽ biến thành heo đó.

Đôi tay hắn nắm chặt bàn tay nhỏ mỏng manh của nàng, giọng điệu dịu dàng chưa từng có:

- Cho nên, nàng mau tỉnh lại đi!

Bạch Thiên Hoan trong hôn mê, trước mắt nàng khắp nơi đều là ảo ảnh, nàng như một chiếc thuyền cô độc giữa biển khơi, bồng bềnh trôi nổi trong sương mù, không biết sẽ trôi dạt đến nơi nào.

Hình ảnh hiện đại và tương lai không ngừng biến ảo xung quanh nàng.

Em gái bị trôi vào mũi tàu, liên tục hướng về phía nàng kêu cứu mạng.

Đám người thái tử, lục hoàng tử, cửu hoàng tử và Ngụy Tử Phong cũng lộ ra vẻ mặt u ám nhìn nàng, luôn miệng bảo nàng rút khỏi thế giới của bọn hắn.

Đang lúc nàng không biết phải làm sao, đột nhiên có một cánh tay ôm lấy nàng thật chặt.

- Hoan muội muội, nếu nàng không tỉnh nữa, ta sẽ phá hủy toàn bộ phòng thuốc dưới đất của nàng.

Phòng thuốc dưới đất của nàng?

Phòng thuốc dưới đất kia nàng đã tốn rất nhiều tâm huyết mới tạo ra được!

Ào ảnh trước mặt trong nháy mắt biến mất, mí mắt trở nên nặng nề, nàng phí rất nhiều sức mới có thể mở mắt ra, vừa mở mắt, đập vào mắt nàng chính là gương mặt Hạng Nguyên Hoán.

Nhìn gương mặt này, con giận của nàng bốc lên đầu, đôi môi khê mở khê đóng, yếu ớt phát ra âm thanh như muỗi.

Hạng Nguyên Hoán bên cạnh thấy thế, khước mắt đuôi mày tràn đầy vui mừng, hấn nắm chặt tay Bạch Thiên Hoan, khê xoa gương mặt nàng.

- Hoan muội muội, nàng tỉnh rồi? Nàng muốn nói gì?

Hạng Nguyên Hoán nghe không rõ, cúi đầu ghé sát tai vào môi nàng.

Bạch Thiên Hoan tỉnh táo lại, lạnh nhạt lớn tiếng nói:

- Ngươi dám hủy phòng thuốc dưới đất của ta thử xem!

Lỗ tai bị giọng nói thình lình của Bạch Thiên Hoan chấn động làm hơi ù ù nhưng Hạng Nguyên Hoán không hề tức giận.

- Quá tốt rồi, Hoan muội muội, nàng rốt cục cũng tỉnh!

Hạng Nguyên Hoán nắm tay Bạch Thiên Hoan hơi mang theo chút run rẩy, trong mắt vẫn là vẻ dí dỏm thông thường:

- Nếu nàng vẫn không tỉnh nữa, ta thật sự muốn đi hủy nó.

Cảm tạ trời đất, cuối cùng nàng cũng tỉnh rồi!

Hai đại phu thấy thế, xin ý kiến Hạng Nguyên Hoán muốn bắt mạch cho Bạch Thiên Hoan, hấn lúc này mới đưa cổ tay nàng ra.

- Thế nào? Hoan muội muội có phải không sao rồi không?

Hạng Nguyên Hoán gấp gấp hỏi, muốn biết kết quả.

Hai đại phu chia nhau bắt mạch cho Bạch Thiên Hoan, sau đó hai người không hẹn mà cùng lắc đầu.

- Hai tên lang băm các ngươi, Hoan muội muội hiện tại đã tỉnh, sao có thể vẫn không cứu được?

Hạng Nguyên Hoán tức giận muốn đứng lên giết chết hai đại phu này.

Tay Bạch Thiên Hoan nhẹ nhàng đè hấn lại, dập hòa khí của hấn bớt đi mấy phần.

- Hoan muội muội, sao vậy? Có phải chỗ nào không thoải mái không?

Hạng Nguyên Hoán lo lắng nhìn nàng.

Vì Bạch Thiên Hoan bị thương ở lưng nên nàng chỉ có thể nằm sấp, nàng khó nhọc lắc đầu.

Tiếng rống vừa rồi của nàng với Hạng Nguyên Hoán đã tổn hao không ít sức lực của nàng, nàng khàn giọng nhẹ nói:

- Tình huống hiện tại của ta, bọn họ dĩ nhiên là không có biện pháp.

Nàng hiện tại bị thương rất nặng, tuy bị trọng thương nhưng cũng không phải là hết thuốc chữa.

Điểm mấu chốt là mất máu quá nhiều!

Mất máu quá nhiều, cô đại không thể truyền máu, lại không thể dùng cách khác để bổ sung máu, cho nên bọn họ không có biện pháp giải quyết, đối mặt với người mất máu quá nhiều, bọn họ chỉ có thể tro mắt nhìn người đó chết đi.

Hạng Nguyên Hoán đột nhiên như nghĩ đến điều gì, đôi mắt sáng ngời.

- Hoan muội muội, y thuật của nàng không phải rất lợi hại sao? Nàng nhất định sẽ có biện pháp mà, đúng không?

Bạch Thiên Hoan gật đầu.

- Lưu Khải, ngươi tương đối quen thuộc Sơn Thành, có vài thứ ta muốn mời ngươi lo liệu giúp ta.

Lưu Khải liên tục gật đầu:

- Bạch cô nương không cần khách sáo, cô nương muốn gì cứ trực tiếp nói, ta lập tức đích thân đi lo liệu!
- Được, ta nói, ngươi viết!

Bạch Thiên Hoan gật đầu, sau đó nói ra vài thứ để Lưu Khải đi chuẩn bị.

Lưu Khải lập tức đáp ứng.

Chờ Lưu Khải đi rồi, Bạch Thiên Hoan lại nói ra một đơn thuốc để hai đại phu đi chuẩn bị thuốc.

Sau khi Lưu Khải và hai đại phu rời đi, Hạng Nguyên Hoán khó hiểu nhìn chằm chằm Bạch Thiên Hoan trong lòng:

- Nàng lúc này bảo Lưu Khải đi tìm ống và túi rút cục để làm gì?

Bạch Thiên Hoan yếu ớt đáp:

- Đây chỉ là dụng cụ truyền máu đơn giản!

Về phần dược liệu hai đại phu chuẩn bị là để dùng sau đó vì dụng cụ không khử hết độc sẽ bị nhiễm trùng và cả thuốc trị trọng thương nữa.

- Dụng cụ truyền máu?
- Đúng, tiếp theo đây, ta còn một việc muốn ngươi làm!
- Hoan muội muội, nàng nói đi, muốn ta làm gì?
- Tìm vài người thân thể khỏe mạnh đến đây.

Truyền máu thì phải có nguồn máu, hơn nữa phải hợp nhóm máu mới được.

Bởi vì cô đại không có dụng cụ thử máu, Bạch Thiên Hoan chỉ có thể phân biệt dựa vào vị giác của chính mình.

Dưới sự giúp đỡ của Lưu Khải, ba người có nhóm máu phù hợp được cho mỗi người một trăm lượng bạc để lấy lượng máu vừa phải của mỗi người.

Sau một khắc đồng hồ, công cụ truyền máu đơn giản đã làm xong, một giá gỗ gắn túi máu bằng da được cột vào chân giường nối với một ống dẫn đen thui, qua ngân châm có lỗ truyền vào mạch máu nơi cổ tay Bạch Thiên Hoan.

Máu kia theo ngân châm tự chế chảy vào trong mạch máu, cảm giác mất máu vô lực ban đầu của nàng dần dần bình phục.

Chờ truyền máu xong, Bạch Thiên Hoan dùng bông vải tẩm rượu đặt nơi mạch máu, một lần nữa để đại phu bắt mạch cho nàng.

Hai đại phu cẩn thận bắt mạch cho nàng, trên mặt hai người đều lộ vẻ không dám tin.

Một đại phu trong đó chấp tay về phía Bạch Thiên Hoan liên tục ca ngợi:

- Cô nương thật có bản lĩnh, lão phu bội phục!
- Ý của ngươi là, Hoan muội muội không sao rồi?

Hạng Nguyên Hoán vui mừng hỏi.

- Đúng vậy, máu trên vết thương cô nương đã ngừng chảy, chỉ cần dùng thuốc và nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai vết thương kết vảy lại điều trị cho tốt, ít ngày nữa là có thể hồi phục!

Một đại phu khác sùng bái nhìn Bạch Thiên Hoan.

- Vị cô nương đây đúng là kỳ nhân, lại nghĩ ra được cách truyền máu này, không biết bản lĩnh của cô nương học từ đâu?

Bạch Thiên Hoan cười khan một tiếng.

- Chẳng qua là chút tiểu xảo nhỏ nhoi mà thôi!
- Đây không phải tiểu xảo nhỏ, sau khi có phương pháp này, không biết có thể cứu được bao nhiêu người nữa! Trước đó cô nương có nói nhóm máu phù hợp, không biết phương pháp kia.... ...

Bạch Thiên Hoan khẽ chau đôi mày ngài, biết đại phu này muốn hỏi nàng cách thử máu.

- Ta hơi mệt rồi!

Trực giác của nàng không muốn tiết lộ quá nhiều, để lộ tài năng là đại kỵ, nàng mệt mỏi nhắm mắt lại.

Hai đại phu còn muốn hỏi tiếp nhưng sau khi bị ánh mắt dữ dội của Hạng Nguyên Hoán quét qua thì không dám mở miệng nữa.

Hạng Nguyên Hoán kéo chân mông lên đắp cho Bạch Thiên Hoan nhưng động đến vết thương trên lưng nên động tác tay hơi khựng lại.

Nhận ra điều này, ngón tay Bạch Thiên Hoan lập tức đặt lên cổ tay của hắn, chân mày nàng cau càng chặt hơn.

- Vết thương của ngươi còn chưa có băng bó!

Bạch Thiên Hoan khẽ trách, mặt lập tức xụ xuống.

Hắn cười hi hi nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nàng tức giận, đột nhiên cảm thấy vết thương trên lưng một chút cũng không hề đau nữa.

- Quên!

- Quên?

Bạch Thiên Hoan buồn bực, cứ dây dưa tiếp thì sẽ tới lượt hắn mất máu quá nhiều đấy.

Biểu cảm trên mặt Hạng Nguyên Hoán bỗng trở nên nghiêm túc.

- Yên tâm đi, ta không sao, chỉ cần nàng không có chuyện gì thì ta cũng sẽ không có chuyện gì.

Ánh mắt hắn sáng rực nhìn nàng.

Trái tim đột nhiên lỡ một nhịp, nàng lúng túng cười:

- Ta có chuyện gì hay không không liên quan tới ngươi.

- Hôm qua tại sao lại cứu ta? Chẳng lẽ nàng không biết như vậy rất nguy hiểm sao?

Ánh mắt hắn lại nóng bỏng hơn vài phần.

Đối mặt với chất vấn và ánh mắt nóng bỏng của hắn, nhịp tim Bạch Thiên Hoan đột nhiên tăng tốc.

Hôm qua nàng hoàn toàn không suy nghĩ gì cả, trực tiếp xông vào, lúc đó nàng căn bản không để ý bản thân gặp nguy hiểm mà chỉ nghĩ đến an nguy của hắn, không muốn hắn xảy ra chuyện.

Cũng trong khoảnh khắc ngày hôm qua, nàng mới hiểu rõ tâm ý chính mình.

Ước hẹn cuộc tâm giữa hai người họ còn chưa đến kỳ hạn nhưng nàng đã trầm luân rồi, Bạch Thiên Hoan nàng từ trước đến nay chưa từng thua thảm như vậy.

Mặt của nàng đột nhiên trắng bệch, nàng theo bản năng quay đầu đi, nhìn về phía trong giường.

- Là người hành y, cứu người là bản năng, không có tại sao hết.

Nàng bình tĩnh giải thích, cảm thấy chưa đủ lại bổ sung một câu:

- Cho dù đối phương là người xa lạ, ta cũng sẽ làm như vậy.

Hạng Nguyên Hoán nhướng nhướng mày, nàng cố tình chọc giận hắn.

Chợt nhớ đến gì đó, Bạch Thiên Hoan quay đầu lại, khẩn trương nhìn về phía Lư Khải:

- Cứu hoàng tử bây giờ đang ở đâu?

Lòng của nàng khẽ run, ngàn vạn lần đừng là cái mà nàng tưởng tượng.

Lư Khải lúng túng liếc Hạng Nguyên Hoán, ấp a ấp úng nói ra một phần sự thật:

- Sau khi thế tử gia cứu cô nương ra, không cẩn thận đẩy cứu hoàng tử vào sân đấu thú, sau đó.... ....chết rồi!

Bạch Thiên Hoan bây giờ còn đang bị thương, hẳn thực sự không có cách nào nói ra bốn chữ “hài cốt không còn” kích thích nàng.

Bạch Thiên Hoan kích động muốn bò dậy.

- Cái gì? Đẩy vào sân đấu thú? Chết rồi? Giết hoàng tử là tội mất đầu!

Bạch Thiên Hoan tức giận nhìn Hạng Nguyên Hoán:

- Sao ngươi có thể giết hắn chứ?

Trực tiếp khiến hắn chết là quá hời cho hắn rồi.

- Sao hả? Hoan muội muội đang lo lắng cho ta?

Hạng Nguyên Hoán ẩn vai Bạch Thiên Hoan xuống, đề phòng vết thương trên lưng nàng nứt ra, trong giọng điệu không đúng đắn bình thường mang theo chút pha trò.

Lúc nào rồi mà hắn còn có tâm trạng nói giỡn.

- Giữ hắn lại, sau này nghĩ cách chơi chết hắn, có rất nhiều cơ hội và phương pháp, ngươi giết hắn trước mặt mọi người, ngàn vạn người xem đều là nhân chứng.

Lưu Khai âm thầm ra mồ hôi lạnh.

Không thể không nói Bạch Thiên Hoan cũng đủ phúc hắc, sau này hắn vẫn nên ít đắc tội với nàng mới tốt.

Hạng Nguyên Hoán chớp chớp mắt:

- Yên tâm, ta nhất định không để nàng sau này làm quả phụ đâu!

Bạch Thiên Hoan trong nháy mắt đen mặt, tức giận nhắm mắt lại không thèm để ý hắn nữa.

Hắn chết là tốt nhất, đỡ phải chọc tức nàng!

Ngoài cổng lớn biệt viện Lưu phủ.

Hạng Hân Lạc sắc mặt bơ phờ quỳ ở nơi đó, mặc cho bên cạnh người đến người đi chỉ chi trò trò về phía nàng, nàng cũng không quan tâm.

Trên mặt nàng tràn đầy hối hận.

Vốn dĩ nàng giao hẹn với cửu hoàng tử muốn trừ khử Bạch Thiên Hoan, nhưng.... ....khi thật sự thấy Bạch Thiên Hoan toàn thân đầy máu được ôm từ trong sân đấu thú ra, nàng vô cùng tự trách.

Kết quả chán bệnh của đại phu cũng đánh vào lòng nàng hết lần này đến lần khác.

Trước mắt nàng không ngừng hiện ra hình dáng Bạch Thiên Hoan toàn thân đầm máu, nếu Bạch Thiên Hoan thật sự chết, cả đời này nàng không thể nào an lòng được.

Đêm càng lúc càng khuya, Hạng Hân Lạc quỳ ngoài cổng không nhúc nhích, bên cạnh nàng là Đình Viễn Sơn lặng lẽ đứng đó cùng nàng.

Vì ban ngày vô cùng oi bức, nơi đường chân trời hiện ra từng đám mây đen lớn, mây đen che phủ bầu trời, mang theo cuồng phong khắp nơi.

Đình Viễn Sơn đau lòng nhìn Hạng Hân Lạc quỳ trên mặt đất.

- Lạc Lạc, trời sắp mưa rồi, không bằng muội về trước đi, Nguyên Hoán chỉ tức giận nhất thời thôi, đợi hắn hết giận thì sẽ không sao đâu.

Hạng Hân Lạc mặt không biểu cảm lắc đầu.

- Muội sẽ không về, lần này đại ca thật sự tức giận rồi. Nếu lần này muội rời đi thì sau này sẽ không có cơ hội cầu được đại ca tha thứ nữa, bất kể thế nào muội cũng phải quỳ đến khi đại ca tha thứ mới thôi!

Nàng hạ quyết tâm nói.

- Nếu tối nay đại ca muội không tha thứ cho muội, có phải muội sẽ quỳ cả đêm?

- Phải!

Hạng Hân Lạc quật cường hất cằm lên:

- Muội thật sự đã phạm lỗi, đây là trừng phạt muội nên chịu.

“Àm àm” một tiếng sấm mùa xuân vang lên, ánh sáng trắng chói mắt cắt ngang bầu trời.

Tiếp theo đó, một trận mưa rền gió dữ rơi xuống.

Hạng Hân Lạc và Đình Viễn Sơn rất nhanh đã bị mưa xối ướt đầm.

Nhìn Đình Viễn Sơn bên cạnh, Hạng Hân Lạc không đành lòng bèn khuyên nhủ:

- Viễn Sơn ca ca, đây là lỗi muội phạm phải, huynh không cần ở đây chịu phạt với muội, huynh nên về đi.

- Muội đã gọi ta một tiếng ca ca thì muội phạm lỗi cũng là do ta không trông nom tốt, đương nhiên ta cũng có trách nhiệm, ta ở cùng muội!

Đình Viễn Sơn nghiêm túc nói rõ từng chữ.

Bốn chữ “ta ở cùng muội” khiến tim Hạng Hân Lạc đập thành thịch.

Đình Viễn Sơn tốt với nàng, nàng không phải không biết, nhưng trong lòng nàng chỉ có đại ca, cho dù không thể gả cho đại ca, nàng cũng muốn tìm một người giống đại ca, Đình Viễn Sơn tốt với nàng nhưng nàng chỉ xem huynh ấy như huynh trưởng, không có tình cảm nam nữ.

Hạng Hân Lạc thấy khuyên hấn không đi thì tức giận cắn môi nói:

- Huynh thích thế nào thì thế đó đi!

Sau khi uống thuốc, Bạch Thiên Hoan vì dược tính của thuốc mà ngủ thật say.

Vết thương của Hạng Nguyên Hoán vừa được xử lý xong, Vương Toàn tiến vào, cung kính tiễn đại phu ra cửa.

- Xảy ra chuyện gì?

Hạng Nguyên Hoán liếc ông.

- Chính.... chính là.... quận.... quận chúa, quận chúa vẫn còn quỳ.

Mặt Hạng Nguyên Hoán phút chốc nghiêm lại, ngữ điệu trở nên hung dữ:

- Nó muốn quỳ thì cứ để nó tiếp tục quỳ.

- Nhưng, thế tử gia, bây giờ bên ngoài đang mưa, quận chúa từ nhỏ dễ bị bệnh, lại dầm mưa tiếp thì thân thể quận chúa e rằng sẽ không chịu nổi.

- Thân thể nó không chịu nổi? Khi nó quyết định để Hoan muội muội rơi vào nguy hiểm, nó có từng nghĩ đến an nguy của Hoan muội muội không?

- Thế tử gia, nhưng quận chúa là muội muội ruột của ngài.

- Nếu nó không phải muội muội ruột của ta, ngươi cho rằng bây giờ nó còn có thể sống?

Hạng Nguyên Hoán không kiên nhẫn đưa tay ra, ý bảo Vương Toàn không cần nói nữa:

- Được rồi, tâm ý ta đã quyết, ngươi không cần khuyên nữa.

Khóe môi Vương Toàn động đậy nhưng đành phải nuốt lời vào, sau đó thở dài.

Chỉ có thể nói, lần này Hạng Hân Lạc làm thật sự quá đáng.

Khó trách Hạng Nguyên Hoán tức giận, không chỉ như thế, còn suýt chút nữa khiến Hạng Nguyên Hoán mất mạng.

Cuồng phong bên ngoài tùy ý quất vào cửa sổ, cửa sổ rung lên kêu phản phật, ngoài phòng mưa gió dữ dội, Vương Toàn chỉ có thể âm thầm hi vọng Hạng Hân Lạc không xảy ra chuyện gì.

Trải qua sự tẩy rửa của trận mưa lớn tối qua, bầu trời xanh thẫm như được tắm gội, ngẫu nhiên có một đám mây trắng bay ngang, sáng sớm, vài con chim nhỏ không ngừng riu rít ngoài cửa sổ, ánh mặt trời bị rèm cửa sổ uốn đi rơi xuống trong phòng, gió nhẹ nghịch ngợm vén một góc rèm, thỉnh thoảng còn thăm dò vào bên trong.

Người trên giường trong phòng, sắc mặt tuy vẫn hơi tái nhợt nhưng có chút sức sống hơn so với hôm qua.

Lông mi dài vênh khê run rẩy, lộ ra con ngươi đen nhánh bên dưới.

Giấc ngủ này rất sâu.

Ánh mắt Bạch Thiên Hoan nhìn lướt qua bốn phía, cảnh vật xa lạ khiến nàng hơi kinh ngạc, chỉ suy nghĩ một chút nàng liền biết nơi này là đâu.

Lúc này, trong phòng không một bóng người, chỉ có mùi máu thoang thoảng còn sót lại nhắc nhở nàng sự thật tối qua.

Ngón tay thăm dò ra sau lưng, một tầng vải thật dày quấn lấy nàng, hơi động một tí liền cảm thấy con đau từ miệng vết thương truyền đến.

Chỉ có điều, con đau này so với hôm qua đã đỡ hơn nhiều.

Nàng đang suy nghĩ thì một người đẩy cửa tiến vào, vừa nhìn hóa ra là Họa Mi.

Thấy Bạch Thiên Hoan tỉnh lại, Họa Mi lộ vẻ vui mừng, vội vàng đặt chậu nước trong tay lên giá để chậu trong phòng rồi chạy tới bên giường.

- Đại tiểu thư, người cuối cùng cũng tỉnh rồi!

Nàng há miệng muốn nói gì đó nhưng cổ họng khô khốc khó chịu khiến nàng khó phát ra âm thanh, nàng gian nan phun ra một chữ:

- Nước!

- Đại tiểu thư muốn uống nước à? Nô tỳ lập tức đi lấy cho người!

Nước ấm chảy xuống cổ họng, cổ họng khô khốc cuối cùng cũng thoải mái hơn nhiều.

- Đại tiểu thư muốn uống nữa không?

Bạch Thiên Hoan lắc đầu.

- Sao người lại ở đây?

Bạch Thiên Hoan khó hiểu hỏi.

Họa Mi đặt cốc nước trở lại, cười đáp:

- Tôi qua thế tử gia sai người tới Thượng thư phủ đón nô tỳ nên nô tỳ tới.

Hóa ra là kiệt tác của Hạng Nguyên Hoán, có Họa Mi ở đây, Bạch Thiên Hoan cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

- Hạng Nguyên Hoán đâu rồi?

Họa Mi cười mập mờ trả lời:

- Thế tử gia nói có chuyện phải xử lý, sáng sớm đã ra ngoài rồi, lúc gần đi còn nói bảo tiểu thư không cần lo lắng!

Bạch Thiên Hoan bặm môi, hừ một tiếng trong mũi:

- Hắn thích đi đâu thì đi, ai lo cho hắn!

Hiện tại ngay cả Họa Mi cũng bắt đầu cười nhạo nàng rồi, nàng chán nản rên rỉ.

- Đúng rồi, quận chúa vẫn đang quỳ ngoài cổng đấy.

Họa Mi kéo rèm cửa sổ ra, quay đầu lại nói.

Nằm sắp thời gian lâu, Bạch Thiên Hoan cảm thấy không thoải mái, vừa định đổi tư thế thì nghe được lời của Họa Mi.

- Quận chúa? Ý người là Hạng Hân Lạc?

- Còn không phải tại nàng ta sao! Tôi qua lúc nô tỳ đến nàng ta đang quỳ, lúc thế tử gia đi nàng ta vẫn quỳ, lúc này nô tỳ len lén nhìn thì thấy nàng ta còn quỳ, có Đình tướng quân đứng bên cạnh nữa!

Hạng Hân Lạc quỳ ở đó, chắc chắn là muốn cầu được Hạng Nguyên Hoán tha thứ.

Còn quỳ cả một đêm!

- Họa Mi, đỡ ta đứng dậy.

- Đại tiểu thư, người muốn làm gì? Người muốn gì nô tỳ sẽ lấy cho người, bây giờ người đang bị thương, không thể động đây lung tung.

- Đỡ ta đứng dậy!

Bạch Thiên Hoan mặt không chút biểu cảm lặp lại, giọng nói uy nghiêm không cho phép chống lại.

Họa Mi sợ hãi vội vã gật đầu:

- Dạ, đại tiểu thư!

Nơi công lớn, Hạng Hân Lạc quỳ như cây cột không nhúc nhích, dưới thân thể nàng ấy còn sót lại rất nhiều nước đọng, đầu gối bị vùi trong đất bùn mấy cm, đáng vẻ rất nhếch nhác, dưới mái tóc rối bù là gương mặt vô cùng tái nhợt.

Bạch Thiên Hoan được Họa Mi dìu đến ngoài cổng, nàng thấy chính là hình ảnh như vậy.

Người đi đường ngang qua thỉnh thoảng ghé mắt nhìn, mà Đinh Viễn Sơn toàn thân chính khí đứng bên cạnh Hạng Hân Lạc, kiếm trong tay uy hiếp khiến mọi người không dám dừng chân nhìn nhiều.

Thấy Bạch Thiên Hoan xuất hiện, mắt Đinh Viễn Sơn rực sáng.

- Bạch cô nương!

Đinh Viễn Sơn gật đầu chào hỏi Bạch Thiên Hoan.

- Chào Đinh tướng quân!

Bạch Thiên Hoan cười cười, giả vờ không nhìn thấy Hạng Hân Lạc đang quỳ trên mặt đất:

- Xem ra đãi ngộ trong quân quá kém, đường đường là Đinh tướng quân lại biến thành thủ vệ Lưu phủ.

- Muội không sao thật tốt quá!

- Ừ, ông trời phù hộ, ta còn sống.

Đinh Viễn Sơn liếc Hạng Hân Lạc bên cạnh, trải qua trận mưa gió tối qua, thân thể Hạng Hân Lạc sớm đã chống đỡ hết nổi nhưng vẫn cố gắng quật cường quỳ.

- Lạc Lạc, Bạch cô nương đang ở đây, muội đừng hoảng nói xin lỗi với nàng ấy, Bạch cô nương là người rộng lượng nhất định sẽ tha thứ cho muội!

Đinh Viễn Sơn phá vỡ yên lặng trước tiên, thúc giục Hạng Hân Lạc bên cạnh.

Thấy Bạch Thiên Hoan lại lần nữa đứng trước mặt mình, Hạng Hân Lạc hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm

.

Bạch Thiên Hoan không sao thì không sao, nhưng, nghĩ đến việc nàng ta sau này sẽ chiếm lấy đại ca, lời xin lỗi không thể nào thốt ra khỏi miệng nàng được.

Bạch Thiên Hoan cúi đầu liếc Hạng Hân Lạc, thật lâu không nghe tiếng của nàng ta, trong mũi bật ra một tiếng cười khẽ.

- Con người ta ấy mà, thích mềm không thích cứng, nếu quận chúa không có lời gì muốn nói thì ta đi về.

Dứt lời, Bạch Thiên Hoan liền ra về muốn quay người về phủ.

Mắt thấy Bạch Thiên Hoan sắp đi, Hạng Hân Lạc gấp gấp trong lòng.

- Người.... ....người đừng đi!

Giọng nói khàn khàn gọi nhỏ, lời vừa ra khỏi miệng thì một con ho dữ dội kéo đến.

- Sao hả? Quận chúa có lời gì muốn nói với ta sao?

Bạch Thiên Hoan không quay đầu lại hỏi.

- Xin.... ....xin lỗi, chuyện lúc trước, là ta sai rồi!

Hạng Hân Lạc chân thành nói rõ từng chữ.

Dứt lời, thân thể Hạng Hân Lạc cũng không chống đỡ nổi nữa, nghiêng đi, Đĩnh Viễn Sơn vội vã đỡ lấy nàng.

Bạch Thiên Hoan lúc này mới thấy rõ mặt Hạng Hân Lạc tái nhợt khác thường, nàng cau mày đặt ngón tay lên mạch cổ tay nàng ta.

- Nàng ấy nhiễm phong hàn, lại bị sốt cao, lập tức mang nàng ấy vào đi.

- Được!

Đĩnh Viễn Sơn không chút do dự bế Hạng Hân Lạc vào Lưu phủ.

Dưới sự sắp xếp của Lưu Khải, Hạng Hân Lạc được bố trí ổn thỏa, sau khi dùng thuốc thì ngủ thật say.

Hạng Hân Lạc ngủ rồi, Đĩnh Viễn Sơn và Bạch Thiên Hoan cùng nhau ra cửa.

Thuốc Hạng Hân Lạc dùng là Bạch Thiên Hoan kê đơn, sau khi uống thuốc không lâu sau thì hạ sốt.

- Đa tạ cô nương không so đo hiềm khích lúc trước mà cứu Lạc Lạc!

Đĩnh Viễn Sơn lại lần nữa chân thành đa tạ Bạch Thiên Hoan.

- Tiện tay mà thôi.

Bạch Thiên Hoan mỉm cười nhìn hắn, một câu nói đúng trọng tâm:

- Đĩnh tướng quân thực ra rất thích quận chúa, có phải không?

Bạch Thiên Hoan đã tỉ mỉ quan sát Đĩnh Viễn Sơn, ánh mắt hắn hầu như chưa từng rời khỏi Hạng Hân Lạc.

Đối mặt với chất vấn của Bạch Thiên Hoan, Đĩnh Viễn Sơn hơi kinh ngạc, sau đó không chút ngại ngùng thoải mái thừa nhận:

- Phải!

- Thuốc lúc nãy, ta bảo nấu nhiều hơn một liều, lát nữa nấu xong đưa tới là cho Đĩnh tướng quân.

- Lại phải đa tạ Bạch cô nương lần nữa rồi.

- Huynh ở đây phụng bồi quận chúa đi, ta đi trước.

Bạch Thiên Hoan gật đầu gửi lời hỏi thăm rồi chuẩn bị rời đi.

- Đợi đã!

Đĩnh Viễn Sơn suy nghĩ một chút, gọi Bạch Thiên Hoan dừng lại.

Bạch Thiên Hoan chợt quay đầu, một cơn gió thổi qua, mái tóc và bạch y trên người nàng tung bay, tạo ra kinh diễm trong nháy mắt.

Bạch Thiên Hoan như một đóa mẫu đơn trắng cao quý, cùng đóa mẫu đơn đen Hạng Nguyên Hoán vừa vặn là một đôi.

- Đĩnh tướng quân còn có chuyện gì?

Bạch Thiên Hoan cau mày, vuốt tóc ra sau tai.

Đĩnh Viễn Sơn ổn định lại tinh thần.

- Kỳ thực, có một việc, ta muốn nói với Bạch cô nương!

Bạch Thiên Hoan chữa tốt thân thể cho Hạng Hân Lạc, lại tha thứ cho nàng ấy, hắn cũng nên có điều báo đáp.

- Hừm? Chuyện gì?

- Là chuyện về Nguyên Hoán!

Trực giác của Bạch Thiên Hoan không muốn nghe.

- Nguyên Hoán về mặt tình cảm thực ra rất ngốc, hơn nữa, hắn cũng rất đơn thuần, xin Bạch cô nương đừng làm tổn thương hắn!

Đĩnh Viễn Sơn vẫn nói.

- ... ..

Đình đầu Bạch Thiên Hoan như có một đám quạ đen bay qua, rất đơn thuần, đừng làm tổn thương hấn?

- Đình tướng quân, huynh nghĩ nhầm rồi!

Nàng buồn bực nhú mày.

Người luôn bị tổn thương là nàng thì có.

- Nguyên Hoán tính tình cổ quái, cực ít khi rất tốt với một người, từ trước tới giờ bất cứ chuyện gì hấn đều tùy tiện cầu thả, nhìn như vô tình, thực ra là sợ sau khi hữu tình mà mất đi sẽ rất đau khổ, nhưng một khi tốt với một người, hấn sẽ dùng cả tính mạng mình đổi tốt với người đó, hấn chính là một người chết tâm như vậy.

- Đình tướng quân, huynh thấy hấn tốt với ta khi nào?

Bạch Thiên Hoan đỡ trán.

Hấn luôn ức hiếp nàng đấy, có được không?

- Ta vừa mới nói, hấn về mặt tình cảm rất ngốc, cách thể hiện tình cảm cũng không giống người khác, nói ví dụ như chuyện hôm qua, nếu đối tượng là ta, hấn sẽ không thể dùng mạng đi cứu như vậy, dù bao nhiêu lần suýt mất mạng, hấn cũng không làm trái giao hẹn với cữu hoàng tử.

Nói đến chuyện hôm qua, sắc mặt Bạch Thiên Hoan hơi thay đổi.

Trước mắt nàng dường như lại hiện lên cảnh hôm qua, vuốt hổ quét qua lưng Hạng Nguyên Hoán, cho dù trong lúc nguy cấp, hấn cũng không giải huyệt đạo trên người.

Thấy Bạch Thiên Hoan trầm mặc, Đình Viễn Sơn tiếp tục nói:

- Muội có biết sau đó Nguyên Hoán nói thế nào không?

- Hấn nói thế nào?

Bạch Thiên Hoan cứng nhắc hỏi.

- Hấn nói, nếu hấn giải huyệt đạo trên người mình thì muội có thể xảy ra chuyện, hấn không thể mạo hiểm như vậy!

Trái tim nàng bị gõ một búa thật mạnh.

Sắc mặt nàng nghiêm túc chưa từng có, vài giây sau, suy nghĩ của nàng cũng trở về.

- Được, ta biết rồi.

Nàng cười khẽ.

- Vậy có phải không lâu sau là có thể uống rượu mừng của muội và Nguyên Hoán không?

- Ta và hấn không có khả năng!

Bạch Thiên Hoan nói rõ.

- Tại sao?

Đình Viễn Sơn ngạc nhiên.

- Nếu thật như huynh nói, tình cảm của hấn ta nhận không nổi.

Bạch Thiên Hoan không kiên nhẫn trả lời.

- Vậy.... ..

Đình Viễn Sơn còn muốn nói gì đó nhưng Bạch Thiên Hoan dứt khoát ngắt lời hấn:

- Ta thật sự phải về rồi, Đình tướng quân lát nữa nhớ uống thuốc.

Dứt lời, không để Đình Viễn Sơn có cơ hội mở miệng nữa, Bạch Thiên Hoan liền xoay người rời đi, để lại Đình Viễn Sơn vẻ mặt buồn bực.

Trong khoảnh khắc xoay người, hai tay Bạch Thiên Hoan nắm chặt.

Nếu để Đinh Viễn Sơn biết nàng đã động tâm, chẳng phải là gián tiếp nói cho Hạng Nguyên Hoán nàng thua sao? Đinh Viễn Sơn nói với nàng nhiều như vậy, nhưng ai biết trong đó bao nhiêu là thật bao nhiêu là giả.

Có điều, suy nghĩ của nàng đã thay đổi.

Nàng đến cô đại gần nửa năm rồi, mạng lưới thông tin tạo ra cũng không ít, chỉ có một mục đích, chính là tìm em gái.

Nàng luôn cảm thấy em gái cũng đến cô đại, ban đầu nàng đồng ý về Thượng thư phủ gả đến Cung thân vương phủ cũng vì nguyên nhân này.

Hiện tại Cung thân vương phủ đã từ hôn, nếu có thể gả đến Hạng thân vương phủ hình như cũng không tệ.

Tiếc là nếu gả đến Hạng thân vương phủ thì chuyện phiền toái sau này sẽ không ít.

Không phải sao, trước mắt đã có một việc rồi.

Hạng Nguyên Hoán ra khỏi hoàng cung, ở cổng hoàng cung, Vương Toàn sớm đã đánh xe chờ sẵn.

Khi Hạng Nguyên Hoán từ trong cung bước ra, Vương Toàn nhanh nhẹn nhảy xuống xe ngựa tiến đến nghênh đón.

- Thế tử gia, quá tốt rồi, ngài cuối cùng cũng ra.

Ông vừa nói vừa lau mồ hôi lạnh trên trán.

- Gia không sống ở đây, không ra thì có thể ở lại sao?

Hạng Nguyên Hoán nói đùa một câu, cánh tay vừa nhúc nhích thì động đến vết thương trên vai, cơn đau khiến hắn nhíu mày lại:

- Con hổ chết tiết này!

- Hoàng thượng không làm khó ngài chứ?

Vương Toàn vừa nói vừa đỡ Hạng Nguyên Hoán lên xe ngựa.

- Ông ấy hận không thể giết ta.

Hạng Nguyên Hoán mỉm cười, trước mắt dường như lại hiện ra dáng vẻ Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi, muốn giết hắn nhưng không cách nào hạ lệnh.

- May mà ngài báo cho người của tổ chức Hắc Ưng sớm, mấy đêm liền thay đổi khẩu cung của tất cả người xem, chỉ rõ cửu hoàng tử là tự rơi vào sân đấu thú! Hơn nữa, ngay cả thái tử và lục hoàng tử cũng đột nhiên đổi giọng, nói là cửu hoàng tử tự mình té xuống, Hoàng thượng đương nhiên không thể làm gì ngài! Có điều, thái tử và lục hoàng tử đột nhiên đổi giọng, ngược lại khiến người ta bất ngờ.

Thái tử và lục hoàng tử đổi giọng là trong dự đoán, thái tử là vì lôi kéo Hạng thân vương phủ, còn lục hoàng tử đương nhiên là sợ lời của mình không thống nhất với người khác, khiến Hoàng đế nghi ngờ, sau này sẽ mất cơ hội tranh vị.

- Lên đường về Sơn Thành!

Hạng Nguyên Hoán ra lệnh.

- O, không về vương phủ sao? Lúc tiểu nhân rời phủ, vương gia còn dặn sau khi ngài xuất cung thì về phủ.

Hắn nuốt một ngụm nước miếng, về phủ? Lão đầu nhà hắn hiện tại khẳng định là đang nổi nóng.

Hắn kiên quyết cự tuyệt đề nghị của Vương Toàn.

- Không về.

- Dù không về, ngài cũng nên tìm nơi nào đó nghỉ ngơi một chút, ngài đã một ngày một đêm chưa chợp mắt rồi!

Vương Toàn lo lắng nhìn Hạng Nguyên Hoán, sắc mặt hiện tại của hắn rất khó coi.

Kéo màn xe, Hạng Nguyên Hoán dựa vào thành xe thở ra một hơi, trước mắt dường như hiện ra khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của Bạch Thiên Hoan.

- Trở về Sơn Thành!

Bỗng nhiên hắn rất nhớ nàng.

Không biết bây giờ nàng sao rồi?

Buổi trưa Bạch Thiên Hoan uống thuốc lại ngủ thật say mãi đến hoàng hôn.

Son Thành sở dĩ gọi là Son Thành vì địa thế của nó hơi cao so với các thành trấn khác, hoàng hôn cũng dài hơn nơi khác một chút, ráng chiều Son Thành rất nổi tiếng ở khu vực phụ cận, không ít du khách mộ danh mà đến Son Thành để thưởng thức ánh tà dương.

Ánh sáng màu vàng trải rộng trên nền trời, rơi rắc khắp Son Thành, tựa như trải một tấm mạng che mặt màu vàng, cả Son Thành trông nguy nga rực rỡ.

Rất nhiều du khách chưa rời khỏi Son Thành thì nhau ra cửa thưởng thức ánh hoàng hôn nơi đây.

Bạch Thiên Hoan từ trong giấc mộng chậm rãi mở mắt, ánh nắng chiều ngoài cửa sổ chiếu vào, lông mi nàng cũng nhuộm chút sắc vàng.

Ánh nắng vàng chiếu lên mặt khiến nàng cảm thấy rất thoải mái.

Cảm giác này rất ấm áp, nàng không nhận được nhắm mắt tiếp tục hưởng thụ cảm giác này.

Nàng nhận thấy ánh sáng ban đầu kia chiếu vào mặt về sau dần trở nên nóng bỏng, loại cảm giác tồn tại mãnh liệt này khiến nàng không thể bỏ qua.

Lông mi dài khẽ run, lộ ra con ngươi đen nhánh bên dưới.

Trong ánh nắng vàng, trước mắt nàng dường như hiện ra một bóng người, bóng người đó nằm ở trước người nàng, mỉm cười nhìn nàng.

Đội tầm mắt nàng càng ngày càng rõ ràng thì phát hiện khuôn mặt của bóng người kia dần trở nên chân thực và quen thuộc.

Khi thấy rõ, Bạch Thiên Hoan phát hiện người trước mặt lại là Hạng Nguyên Hoán.

Hắn lại nhân lúc nàng ngủ mà leo lên giường nàng.

Nàng đen mặt, đẩy hắn:

- Ê, Hạng Nguyên Hoán, ngươi muốn ngủ thì qua phòng khác đi.

Nàng vừa đẩy hắn thì Hạng Nguyên Hoán đột nhiên nắm tay nàng, chỉ là nắm thôi.

- Hoan muội muội, ta mệt quá, một lát, một lát ~

Hắn lẩm bẩm như nói mê, vẫn nắm tay Bạch Thiên Hoan _____ ngủ thiếp đi.

Bạch Thiên Hoan bực bội muốn rút tay về, nhưng sau khi thấy rõ vẻ mệt mỏi trên mặt hắn thì ngừng lại mọi động tác.

- Đúng là kiếp trước thiếu nợ ngươi!

Nàng tức giận trừng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Nói Cho Nàng Một Bí Mật

Nàng quan sát hắn từ trên xuống dưới một lát, do hắn chỉ bị thương ngoài da nên chỉ qua một đêm ngay cả sẹo cũng không còn, vết thương của hắn khỏi thật nhanh!

Bạch Thiên Hoan không biết, khi nàng nhắm mắt lại tiếp tục ngủ, khóe môi Hạng Nguyên Hoán cong lên vui vẻ.

***

Bởi vì Bạch Thiên Hoan mãi chưa về Thượng thư phủ, Bạch Xuân Yển không biết nàng sống hay chết, trong lòng sốt ruột đi tới đi lui trong phòng, nhân lúc nửa đêm, nàng ta lặng lẽ rời Thượng thư phủ, định đến phủ lục hoàng tử nghe ngóng tin tức nhưng tiếc là lục hoàng tử không ở đó nên đành không công mà về.

Trên đường nàng ta về Thượng thư phủ đi ngang qua một ngõ hẻm không người.

Đột nhiên có một người từ chỗ ngoặt xông ra, cầm bao tải chụp xuống đầu nàng ta, mặc cho nàng ta kêu la thế nào cũng không ai để ý tới.

Đối phương vác nàng ta đi một mạch qua ngõ không người, đến một nơi vắng vẻ thì để xuống.

Bao tải trên đầu được lấy ra, tầm mắt rõ ràng, bốn phía xung quanh nàng ta đột nhiên xuất hiện bốn gã nam tử, nàng ta bị dọa co rụt người lại.

- Ngươi.... ....các ngươi là ai? Các ngươi biết.... ....biết không, ta là đích nữ Thượng thư phủ.... ....

Một giọng nói trong trẻo từ phía sau nam tử truyền đến.

- Ta đương nhiên biết ngươi là đích nữ Thượng thư phủ, nếu ngươi không phải thì ta sẽ không bắt đầu.

Hai nam tử tránh ra, Luru San San toàn thân mặc y phục màu lục nhạt chậm rãi đến gần, khuôn mặt mỹ lệ khiến Bạch Xuân Yển ghen tị.

- Ngươi.... ....ngươi là ai?

Luru San San cười giễu cợt.

- Ngươi tìm người tính kế ta mà không biết ta là ai?

Sau khi cẩn thận suy nghĩ một chút, Bạch Xuân Yển sợ hãi nói không ra lời:

- Ngươi.... ....ngươi chính là Luru San San?

- Bạch nhị tiểu thư quả nhiên thông minh, vừa đoán một cái là trúng.

Bạch Xuân Yển nhìn những nam tử xung quanh, cảm giác sợ hãi tự nhiên dâng trào.

- Hóa ra là Luru tiểu thư, Luru tiểu thư nếu muốn gặp ta thì chỉ cần phái người tới Thượng thư phủ là được, giống như bây giờ.... ....

- Giống như bây giờ thế nào?

Luru San San cười lạnh:

- Tôi hôm trước không phải ngươi cũng bảo người lạng lẽ trời ta lại, định giết ta sao?

Lục hoàng tử này lại không có giết Luru San San.

- Luru tiểu thư e là hiểu lầm rồi, ta và cô chưa từng gặp mặt, sao ta lại hại cô chứ?

- Phải đó, ta cũng muốn biết, chúng ta chưa từng gặp mặt, sao ngươi lại muốn hại ta? Ngươi ngay cả tỷ tỷ ruột cũng không bỏ qua, dù thấy lòng dạ độc ác của ngươi rồi.

Luru San San âm trầm cười, lộ ra hai hàm răng trắng:

- Có điều, ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi.

Quả nhiên là Bạch Thiên Hoan ở sau lưng giờ trò, nữ nhân này!

- Luru tiểu thư, trong việc này nhất định có hiểu lầm, không bằng chúng ta tìm một nơi nào đó từ từ nói chuyện.

Bạch Xuân Yển thử tìm cơ hội chạy trốn, đôi mắt giao hoạt nhìn ngó xung quanh.

Luru San San bắt nàng lần này tuyệt đối không có ý tốt, chạy là thượng sách.

- Nói chuyện thì không cần, ta í mà, có ân phải trả, có thù cũng phải báo, các ngươi đưa nàng ta ra khỏi thành, giao cho bọn buôn người, dặn bọn họ, có thể đưa nàng ta đi bao xa thì đi.

Bạch Xuân Yển sợ hãi lắc đầu liên tục:

- Không.... ....đừng, ngươi.... ....ngươi muốn.... ....muốn làm gì ta?

- Ngươi không phải muốn nam nhân sao? Ta sẽ đưa ngươi đến chỗ mà mỗi ngày đều có thể thấy nam nhân.

Bạch Xuân Yển vừa nghe đã hiểu ý của Luru San San, nàng sợ hãi lắc đầu như trống bỏi.

- Ta không đi loại nơi đó, Luru tiểu thư, ta sai rồi, cầu xin cô tha cho ta đi, Luru tiểu thư.... ....

Bạch Xuân Yến vội bò về phía trước, hai tay ôm lấy chân Luru San San.

Luru San San chán ghét đá Bạch Xuân Yến ra.

- Cho nàng ta uống thuốc.

Đang nói thì một nam tử bùng chén thuốc đen thui đến.

- Đây là cái gì?

Bạch Xuân Yến sợ hãi lui về sau nhưng cánh tay đã bị khống chế, chỉ có thể trơ mắt nhìn chén thuốc trôi vào trong miệng.

Sau khi ho mạnh hai tiếng, Bạch Xuân Yến mở miệng muốn nói gì đó nhưng cổ họng đau nhức, nửa chữ cũng không phát ra được, nàng hoảng sợ ngẩng đầu nhìn về phía Luru San San.

Đại công cáo thành, Luru San San hài lòng cười nói:

- Thuốc nguoi mới uống là thuốc câm, sau này nguoi không thể mở miệng nói chuyện nữa, các nguoi có thể đem nàng ta đi rồi.

- Dạ!

Bạch Xuân Yến căm hận nhìn Luru San San, roi nước mắt tuyệt vọng bị người ta bắt đi.

***

Biệt viện Luru gia.

Tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền đến, Bạch Thiên Hoan ngủ mơ mơ màng màng đáp một tiếng.

- Ai?

- Đại tiểu thư, là nô tỳ!

Giọng của Họa Mi:

- Nô tỳ vào đây!

Ngẩng đầu nhìn khoảng không đen kịt ngoài cửa sổ, đã là buổi tối rồi, nàng chợt nghĩ đến Hạng Nguyên Hoán lúc chạng vạng nằm trên giường nàng thì bị dọa giật mình tỉnh lại, vội la lên:

- Chờ một chút, đừng vào.

Họa Mi vừa đẩy cửa ra một khe nhỏ, ánh đèn bên ngoài chiếu vào, Bạch Thiên Hoan thấy bên cạnh đã không một bóng người.

Vừa nghe Bạch Thiên Hoan bảo đừng vào, Họa Mi vội vàng đóng cửa lại.

- Được rồi, có thể vào rồi.

Bạch Thiên Hoan thở phào nhẹ nhõm dặn dò.

Nàng buồn bực trong lòng, Hạng Nguyên Hoán này tới vô ảnh đi vô tung, lúc trước thấy hắn tám phần là ảo giác, nhưng nàng sao lại có ảo tưởng cùng hắn nằm chung giường?

Họa Mi châm đèn lên, hầu hạ Bạch Thiên Hoan mặc y phục, rồi đưa một phong thư cho nàng.

- Đại tiểu thư, đây là thư do khoái mã truyền tin từ kinh thành vừa đến, chỉ đích danh là đưa cho người!

- Đưa cho ta?

Bạch Thiên Hoan khó hiểu mở thư ra, khi thấy lạc khoản (phần ký tên), nàng hiểu rõ vài phần, lại cẩn thận xem qua nội dung trong thư, không khỏi nhướn mày.

- Đại tiểu thư, chuyện gì cao hứng như vậy?

- Chuyện tốt!

Bạch Thiên Hoan không nói, Họa Mi cũng không dám hỏi nữa.

Thư là của Luru San San gửi đến, nói rõ với nàng tình hình xử lý Bạch Xuân Yên.

Hóa ra là, tối hôm kia, Luru San San không cẩn thận đụng phải lục hoàng tử, đắc tội với hắn, lục hoàng tử liền mượn danh nghĩa Bạch Xuân Yên giết Luru San San, Bạch Thiên Hoan trước đó đã phải Ngưu Quang canh chừng ở gần Luru San San, đúng lúc gặp phải một màn này nên cứu Luru San San.

Luru San San đặc biệt cảm kích Bạch Thiên Hoan, thế phải tự tay trồng trị hung thủ, Bạch Thiên Hoan bèn cung cấp thuốc cầm cho nàng ấy, một giao dịch đã hoàn thành như vậy.

Cuối thư, Luru San San chân thành chúc phúc Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán bạc đầu giai lão.

Xem ra nàng ấy đã buông bỏ Hạng Nguyên Hoán.

Nhưng mà, chúc phúc nàng và Hạng Nguyên Hoán? Nàng giật mình, đưa tờ giấy lên ngọn lửa đốt.

Ngọn lửa ánh vào trong mắt Bạch Thiên Hoan, chiếu ra chút tàn nhẫn.

Muốn trách thì trách Bạch Xuân Yên quá mức độc ác.

Mặt khác, chuyện hội đấu thú, mẫu phi của cửu hoàng tử âm mưu một trận nhưng không giải quyết được gì.

Tuy vậy, Hoàng đế càng kiêng kỵ Hạng Nguyên Hoán hơn.

Sự kiện lần này đã bộc lộ thực lực của Hạng Nguyên Hoán, Hoàng đế bắt đầu không thể không đề phòng hắn.

Lục hoàng tử gần đây đang chuẩn bị xây được một nửa đập nước, Hạng Nguyên Hoán vô cùng không khách sáo cản dận người ta động tay động chân, hắn vừa nhận được tin lục hoàng tử biết đập nước xây ra sơ sót, sốt ruột đến giẫm chân, e rằng mấy ngày này không thể phân thân được.

Dặn dò xong chuyện tiếp theo, Hạng Nguyên Hoán trở về biệt viện Luru phủ.

Sau khi trở về, phát hiện Bạch Thiên Hoan không ở trong phòng, hắn hỏi hạ nhân mới biết nàng cùng Luru Khai chạy đến sân đấu thú.

Lập tức, Hạng Nguyên Hoán không kịp thay y phục, phong trần mệt mỏi đuổi đến sân đấu thú.

Bởi sự kiện ngày hôm qua trong sân đấu thú, tuy Hạng Nguyên Hoán tránh được khó khăn nhưng Hoàng đế đã hạ lệnh đóng cửa sân đấu thú, về sau cũng không được phép tổ chức hội đấu thú nữa, mà lũ dã thú sau khi chém giết tàn nhẫn trên sân đấu thú đều có những vết thương không cùng cấp độ.

Khi biết không có ai biết nên xử lý đám dã thú này ra sao, Bạch Thiên Hoan xung phong đi bôi thuốc cho chúng, Luru Khai trong lòng kinh ngạc nhưng thấy vẻ mặt tự tin của nàng bèn dẫn nàng đến đây.

Trước đó, Bạch Thiên Hoan bảo Luru Khai chuẩn bị thuốc đầy đủ, rồi mang theo thuốc gây mê đã chuẩn bị trước đó đến sân đấu thú.

Vì sợ xảy ra chuyện nguy hiểm, trước khi tới Sơn Thành, Bạch Thiên Hoan đã điều chế thêm ít thuốc gây mê.

Nhưng những thứ thuốc gây mê kia không đủ cho tất cả động vật dùng.

Đến ngoài chuồng thú trong sân đấu thú, Bạch Thiên Hoan sai Luru Khai ném thịt đã trộn lẫn thuốc gây mê vào trong chuồng dã thú, rồi bắt đầu tiến hành công tác trị thương cho chúng.

Vài con dã thú vì bị thương quá nặng, không thể nào trở mình, đành phải nhờ sức người lật nó qua.

Vừa mới lật một con, Bạch Thiên Hoan đã cảm thấy vết thương sau lưng mình nứt ra, nàng đau hơi lão đảo ngã về phía sau.

Luru Khai thấy thế, nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy Bạch Thiên Hoan.

Khi Hạng Nguyên Hoán chạy đến sân đấu thú, nhìn thấy chính là một màn như vậy, Luru Khai một tay ôm eo Bạch Thiên Hoan, cả người hầu như đè lên người nàng.

Thấy một màn như thế, mắt Hạng Nguyên Hoán bốc lửa, xông về trước mấy bước, đẩy mạnh Luru Khai ra, kể đó tự mình đỡ Bạch Thiên Hoan.

Hạng Nguyên Hoán đột nhiên xuất hiện, dọa Bạch Thiên Hoan giật mình, nàng thấy Luru Khai bị đẩy ngã xuống đất thì nổi giận.

- Người làm gì vậy?

Bạch Thiên Hoan sa sầm mặt, trừng Hạng Nguyên Hoán.

- Ta muốn hỏi ngược lại, hai người đang làm gì vậy?

Hạng Nguyên Hoán đen mặt, tức giận bùng lên.

- Hai chúng ta đang bôi thuốc cho mấy con thú này.

- Bôi thuốc cần hấn đặt tay lên eo nàng, còn đề lên người nàng sao?

Hạng Nguyên Hoán đen mặt, bàn tay làm điều làm bộ bên hông Bạch Thiên Hoan.

Lời qua miệng hấn sao lại trở nên khó nghe như vậy?

Bạch Thiên Hoan mắt hững đầy tay hấn ra, liếc mắt:

- Lúc này ta không cần thận bị ngã, Luru đại ca chỉ là đỡ ta thôi!

Luru đại ca? Gọi đúng là thân mật.

Mùi ghen tuông nồng nặc khắp sân đấu thú.

Luru Khải chật vật bò trên mặt đất dẫy.

- Thế tử gia đừng hiểu lầm, lúc này chỉ là ngoài ý muốn, ta đối với Bạch cô nương không có chút ý nghĩ không nên có nào cả!

Hạng Nguyên Hoán không chút khách khí chỉ ra:

- Trước hôm nay, có người còn có ý hỏi Hoan muội muội tên gì, không biết kẻ vô sỉ kia là ai?

Bạch Thiên Hoan muốn nói, so vô sỉ thì kẻ vô sỉ hơn chính là Hạng Nguyên Hoán người đầy có được không?

Luru Khải sờ sờ mũi, không dám nói gì nữa, nam nhân đang ghen tốt nhất là đừng đụng đến.

- Ở đây nhiều động vật cần bôi thuốc như vậy, hai người muốn ầm ĩ thì ra ngoài mà ầm ĩ.

Trong lòng Luru Khải rất uất ức, hấn thật sự oan uổng mà.

Bôi thuốc cho động vật?

- Mấy thứ này mà bôi thuốc gì chứ? Bây giờ trên người nàng còn có vết thương, theo ta về nghỉ ngơi!

Hạng Nguyên Hoán hơi kéo Bạch Thiên Hoan, muốn mang nàng rời đi.

- Không được, hôm nay nếu không bôi thuốc xong cho mấy con động vật này, ta sẽ không về!

Bạch Thiên Hoan kiên trì.

Bôi thuốc bôi thuốc!

Hạng Nguyên Hoán nghiêng răng:

- Không bôi xong không về?

- Đúng!

Bạch Thiên Hoan cười giảo hoạt:

- Nếu có người không giúp thì ra ngoài đi.

- Ai nói ta không giúp?

Hạng Nguyên Hoán không quên đẩy Bạch Thiên Hoan ra sau mình, hấn ở giữa, tách Bạch Thiên Hoan và Luru Khải ra.

- Nàng ở phía sau chỉ huy bôi thuốc thế nào là được.

- Được!

Nàng đang bị thương trên lưng, tạm thời không có cách nào dùng sức.

Có Hạng Nguyên Hoán giúp đỡ, tốc độ bôi thuốc cho động vật nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng, thuốc gây mê cũng rất nhanh đã dùng hết, tiếc là còn sót lại vài con.

Hơn nữa, trong đó có một con mãnh hổ, chính là con lúc trước làm bị thương hấn, còn suyt chút nữa khiến Bạch Thiên Hoan bỏ mạng.

Hạng Nguyên Hoán thấy thuốc gây mê đã hết, định kéo Bạch Thiên Hoan rời đi lần nữa:

- Bây giờ thuốc cũng bôi xong rồi, có thể về.
- Không được, còn lại mấy con này, nếu đã mang thuốc tới thì không thể lại mang về.
- Hết thuốc gây mê rồi, không có cách nào bôi thuốc cho chúng, ta nói Hoan muội muội này, nàng muốn tới làm bữa tối cho chúng à?

Hạng Nguyên Hoán lạnh nhạt bỏ lại một câu.

- Hết thuốc gây mê không có nghĩa là hết cách bôi thuốc cho chúng.

Nụ cười của Bạch Thiên Hoan pha lẫn vài phần tinh ranh, đôi mắt chớp chớp nhìn Hạng Nguyên Hoán.

Hạng Nguyên Hoán cau mày.

- Nàng nhìn ta làm gì?
- Không phải ngươi có nội lực sao? Ta nghĩ, ngươi dùng nội lực làm chúng hôn mê không phải là việc khó nhĩ?

Nhìn mãnh hổ trong chuồng, con người Hạng Nguyên Hoán xoay chuyển.

- Nếu Hoan muội muội kiên trì như vậy thì ta làm theo là được!

Hạng Nguyên Hoán xông đến con mãnh hổ trước mắt, nở nụ cười lãnh khốc, giơ tay định đánh nát đầu nó.

- Ta chỉ bảo ngươi đánh nó bất tỉnh, không được đánh nó chết, trừ phi ngươi không được, nếu vậy ta sẽ bảo Ngưu Quang vào.

Hấn không được?

Khóe miệng Hạng Nguyên Hoán giật giật hai cái, mặt thoáng chốc sa sầm.

Trước mặt nữ nhân mình yêu, tuyệt đối không thể xuất hiện hai chữ “không được”.

- Ai nói ta không được chứ!

Hấn vừa hận vừa tức cùng mãnh hổ nhìn nhau một lát, đành phải giơ tay tự nội lực, đánh ngất mãnh hổ, đợi mãnh hổ ngã xuống, Hạng Nguyên Hoán lười nhác dựa nghiêng nghiêng vào hàng rào, chỉ chỉ mãnh hổ trong chuồng:

- Như vậy là được chứ gì?

Bạch Thiên Hoan cười híp mắt héch héch cảm:

- Đi bôi thuốc đi, phía sau còn mấy con nữa kia.

Hạng Nguyên Hoán vừa khinh bỉ chính mình vừa đi vào trong chuồng.

Nói thế nào hấn cũng đường đường là thế tử gia Hạng thân vương phủ, lại là chủ nhân tổ chức Hắc Ưng, người thân phận cao quý như vậy hiện tại lại trở thành người bôi thuốc cho động vật, võ công cao thâm mà hấn kiêu ngạo lại bị Bạch Thiên Hoan dùng làm thuốc gây mê!

Lưu Khải ở phía sau Hạng Nguyên Hoán che miệng cười trộm, sau khi bị Hạng Nguyên Hoán phát hiện, hấn vội vã cúi đầu.

Đội bôi xong thuốc cho tất cả các dã thú, Hạng Nguyên Hoán hầm hừ từ trong chuồng bước ra.

- Sớm biết thì ta dâng tấu lên Hoàng thượng, giết chết toàn bộ dã thú trong sân đấu thú này, đỡ chuyện phiền toái hôm nay.

Trên trán Bạch Thiên Hoan nổi ba vạch đen, miệng hấn không thể nói lời dễ nghe chút được à.

- Lưu đại ca, huynh đừng nghe hấn nói nhảm!
- Nói nhảm?

Con người Hạng Nguyên Hoán neho chặt hơn vài phần, ý tứ sâu xa nhìn Lưu Khải:

- Lưu Khải, phụ thân ngươi cấu kết cứu hoàng tử, tuy gián tiếp dẫn đến cái chết của cửu hoàng tử nhưng cũng là có tội!

Luru Khải bị dọa giật mình, vội vàng quỳ xuống.

- Xin thế tử gia tha mạng, gia phụ bị cửu hoàng tử dùng quyền thế ép buộc, bắt đắ dĩ mới làm vậy!

- Đứng lên đi, niệm tình ngươi cứu Hoan muội muội có công, sau đó phụ thân ngươi đặc biệt đến tìm ta tự thú cũng xin ta tha mạng cho ngươi, chuyện này ta có thể không truy cứu, có điều, tận mắt thấy những người phụ thân ngươi và cửu hoàng tử giao dịch.... ..

Luru Khải ngạc nhiên mừng rỡ dập đầu ba cái.

- Đa tạ thế tử gia tha mạng, cũng đa tạ thế tử gia chỉ điểm, ta biết nên làm thế nào rồi.

Dứt lời, Luru Khải vội vã rời đi.

Bạch Thiên Hoan cau mày, Luru Khải đi chuyển này, e là có vài người phải gặp tai ương.

Mỗi một người đều không phải là tuyệt đối thiện lương!

Trở lại gian phòng của mình, Họa Mi đã nghỉ ngơi, xem ra, nàng chỉ có thể tự mình bồi thuốc.

Bạch Thiên Hoan vừa muốn đóng cửa thì Hạng Nguyên Hoán phía sau nhanh hơn một bước xông vào.

- Ngươi vào làm gì?

Bạch Thiên Hoan bỏ ý định đóng cửa, đưa tay đuổi Hạng Nguyên Hoán ra ngoài.

Tay nàng bị Hạng Nguyên Hoán bắt được, ánh mắt sáng quắc của hắn nhìn gần nàng, nhìn đến mức nàng chột dạ.

- Ngươi cứ nhìn ta làm gì? Ngươi có lời gì thì cứ nói!

Bạch Thiên Hoan tức tối mắng.

Vừa dứt lời, Hạng Nguyên Hoán nhấc chân dài lên, dễ dàng đóng cửa, tay không gài chốt lại, không nói gì đã kéo nàng đến bên bàn ngồi xuống.

Bạch Thiên Hoan theo trực giác xoay người đi về phía cửa.

- Ta muốn ra ngoài!

Hạng Nguyên Hoán không nói một lời, dùng ưu thế của nam nhân cưỡng ép đè bả vai nàng xuống, bắt nàng ngồi trên ghế, kéo tay hắn nhanh chóng cởi vạt áo nàng.

- Ngươi vô sỉ!

Bạch Thiên Hoan vừa thẹn vừa giận kéo lấy cổ áo của mình.

- Đừng cử động, vết thương sau lưng nàng nứt ra rồi.

Hạng Nguyên Hoán gấp giọng quát ngưng động tác của nàng, sau đó cẩn thận từng li từng tí vén xiêm y sau lưng nàng lên.

Chỗ vải băng bó sau lưng nàng đã thấm đỏ, hắn gỡ xuống từng chút một, ở dưới miếng vải là từng vết từng vết thật sâu, làm đau mắt hắn.

Hắn vậy mà.... ..để nàng bị thương nặng thế này trước mặt hắn.

Bạch Thiên Hoan cầm y phục che thật kín thân thể phía trước mình, nàng lúc này gần như bán lửa thể, trong lòng vừa gấp vừa thẹn.

- Ngươi đổi thuốc nhanh chút!

Nàng giục.

Hạng Nguyên Hoán phục hồi tinh thần lại, dựa theo lời đại phu căn dặn, sau khi lau rửa sạch vết thương thì rắc kim sang dược lên.

- Không quý thân thể mình như vậy, biết kim sang dược này đắt cỡ nào không? Đáng tiếc!

Hắn vừa nói vừa kéo y phục Bạch Thiên Hoan lại như cũ, buổi tối mùa xuân còn rất lạnh, đỡ cho nàng bị nhiễm lạnh.

Vốn dĩ nàng rất cảm kích hắn bồi thuốc cho nàng, kết quả, cuối cùng hắn lại nói một câu như vậy, cảm kích đổi thành tức giận, Bạch Thiên Hoan mặc y phục chỉnh tề xong, lạnh nhạt giễu cợt:

- Hạng đại thế tử tiếc kim sang được kia thì tốn bao nhiêu tiền, ta mua lại!

Giận rồi!

Nhìn nàng tức giận, hai má phồng lên rất đáng yêu, Hạng Nguyên Hoán thích thú nhướn mày.

- Cần gì phiền phức như vậy? Chỉ cần nàng gả cho ta thì kim sang được này nàng muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Nàng có rất nhiều thuốc trị thương còn tốt hơn cả kim sang được mà hiếm lạ kim sang được của hần?

Nàng lạnh nhạt bỏ lại một câu:

- Ngươi vẫn nên cùng móc meo với kim sang được của ngươi đi.

Dứt lời, nàng bắt đầu thu dọn đồ đạc trong tay.

Hạng Nguyên Hoán ngồi trên bàn, hai mắt sáng rực dán vào nàng, nhìn nàng đi tới đi lui, trong phòng chỉ còn lại tiếng đồ vật thỉnh thoảng va chạm vào nhau.

Bị hần nhìn chăm chăm như vậy, Bạch Thiên Hoan tim nhỏ có chút không chịu nổi.

Đột nhiên, Hạng Nguyên Hoán lặng lẽ đến gần Bạch Thiên Hoan, nàng không chú ý đến động tác của hần lui về phía sau, cứ thế lui vào ngực hần, Hạng Nguyên Hoán phía sau lập tức ôm nàng vào lòng.

- Ngươi buông ta ra!

Bạch Thiên Hoan tức giận muốn đẩy Hạng Nguyên Hoán ra.

Bên tai nàng bỗng vang lên tiếng thở nặng nề và giọng nói khàn khàn khẽ run của hần.

- Hoan muội muội ~

Giọng nói nặng nề đột nhiên xuất hiện khiến nàng căng thẳng.

- Có lời gì nói mau ~

Nàng khẽ quò, giọng nói thật nhỏ, căn bản không giống trách cứ, không hề động đậy để mặc cho hần ôm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Gả Cho Người Cũng Không Tệ

- Trước kia ta từng nói với nàng, chỉ cần hội đầu thú kết thúc sẽ nói cho nàng một bí mật!

Hạng Nguyên Hoán thủ thi bên tai nàng.

Lời này nàng dĩ nhiên nhớ, có điều, nàng không mong đợi những gì hần sẽ nói.

Lập tức, nàng hỏi một cách máy móc:

- Bí mật gì?

- Nàng còn nhớ đánh cược trước đó của chúng ta không?

- Nhớ.

Chính là ước hẹn cược tâm kia, bỗng dưng nói đến vụ đánh cược đó làm gì? Lẽ nào hần phát hiện được gì rồi?

- Kỳ hạn một tháng giữa hai ta còn chưa tới.

- Ta biết chưa tới, nhưng, bây giờ có thể tuyên bố kết quả rồi.

- Hai chúng ta còn chưa quyết định thắng bại đâu.

Tim Bạch Thiên Hoan đập nhanh hơn, sốt ruột phản bác.

- Đã phân thắng bại rồi.

Khi Bạch Thiên Hoan cho rằng Hạng Nguyên Hoán sẽ lấy ra chứng cứ gì đó chứng minh nàng thua thì Hạng Nguyên Hoán đột nhiên mở miệng:

- Ta thua!

Bạch Thiên Hoan hơi sững sờ, chẳng lẽ hắn không phải muốn chỉ ra là nàng thua? Đột nhiên hắn lại tự mình nhận thua.

Hắn nói hắn thua, hắn thua có nghĩa là.... ..

Ổn định lại tinh thần, Bạch Thiên Hoan ranh mãnh nhắc nhở hắn:

- Nếu đã như vậy, Hạng đại thế tử đừng quên tiền cược của hai ta, người nợ ta mười vạn lượng vàng, cùng mười vạn lượng lúc trước cộng lại chính là hai mươi vạn lượng, mời Hạng đại thế tử lập tức thanh toán.

- Lời ta đã nói thì nhất định sẽ làm được, có điều, ở nơi này, Hoan muối muối cũng phải thực hiện giao ước lúc trước của chúng ta đã.

- Giao ước lúc trước? Giao ước gì?

Bạch Thiên Hoan bị hắn nói làm cho chẳng hiểu gì cả, ấp úng hỏi.

- Nàng còn nhớ lần đánh cược đầu tiên giữa chúng ta không?

- Đương nhiên ta nhớ, không phải đã nói rồi à, nhị muội ta chính là.... ..

- Hoan muối muối, nàng còn muốn giấu ta đến khi nào?

Hạng Nguyên Hoán ngắt lời nàng không thương tiếc:

- Kỳ thực, lần đầu tiên gặp mặt, ta đã nhận ra nàng chính là nữ nhân đêm đó.

Bạch Thiên Hoan kinh hãi mở lớn hai mắt, thề thốt bác bỏ:

- Ta không phải!

- Hoan muối muối dám lau bột thuốc che cái bớt nơi ngực không?

Hạng Nguyên Hoán nói đúng chỗ hiểm, ánh mắt nóng bỏng nhìn chỗ ngực nàng.

Ngực nàng nóng lên, lòng bàn tay vô thức che lại.

Nàng chợt tránh thoát cái ôm của hắn, hắn sợ vết thương sau lưng nàng lại nứt ra nên không dám giam nàng nữa.

Đối mặt với vẻ hùng hổ dọa người của hắn, bí mật Bạch Thiên Hoan giấu rất lâu vào giờ khắc này cuối cùng cũng giấu không được nữa, đành phải thoái mái thừa nhận.

- Phải thì sao?

Giọng của nàng đang run rẩy.

Hạng Nguyên Hoán mỉm cười nhướng môi:

- Nàng rốt cục cũng thừa nhận.

- Ta thừa nhận, nữ nhân đêm đó chính là ta, thế tử gia trước nay lâu như vậy nhìn ta bị người xoay vòng vòng có phải cảm thấy rất vui vẻ không?

Bạch Thiên Hoan tức giận, ngữ điệu cũng thay đổi.

Hạng Nguyên Hoán nghiêm túc dán mắt vào mặt nàng.

- Hoan muối muối, ta chưa từng có ý định đùa bỡn nàng, hôm nay nói cho nàng biết những thứ này là muốn để nàng hiểu rõ, chuyện ta muốn cưới nàng không phải là nói đùa, nàng từ từ suy nghĩ cho kỹ, sáng mai cho ta câu trả lời.

Con giận của Bạch Thiên Hoan giảm đi phân nửa.

- Ta đã nói rồi, hai chúng ta.... ..

- Không cần vội trả lời, từ từ nghĩ cho kỹ, sáng mai cho ta biết đáp án, nhưng mà, đáp án ta muốn nghe chỉ có một!

Hạng Nguyên Hoán bá đạo nói xong, không cho Bạch Thiên Hoan cơ hội nói chuyện liền xoay người đi ra ngoài, thuận tay giúp nàng đóng cửa phòng lại.

Bạch Thiên Hoan há miệng, chỉ có thể ngây ngẩn nhìn cửa phòng đóng kín.

Hồi lâu, sau khi mắng chửi hằn trong lòng một phen, nàng vỗ mạnh lên bàn, cơn đau khiến nàng vội vã rút tay về.

“Shh”, đúng là đau.

Bởi vì lời của Hạng Nguyên Hoán mà Bạch Thiên Hoan buổi tối trần trọc không ngủ được, mãi đến canh tư mới thiếp đi.

Sáng sớm, trời còn chưa tỏ, Bạch Thiên Hoan đang ngủ thì cảm nhận được ánh mắt mạnh mẽ dán vào mình, cảm giác tồn tại mãnh liệt kia khiến nàng không thể nào bỏ qua.

Nàng mơ màng mở mắt, đợi khi thấy rõ người trước mặt, nàng bị dọa thét lên một tiếng.

Hạng Nguyên Hoán tinh nghịch nháy nháy mắt với nàng, ngón trỏ đặt giữa môi, ra dấu im lặng.

- Hơ, Hoan muội muội, nàng lớn tiếng như thế, người khác sẽ nghe được đó.

Nhìn nắng sớm ngoài cửa sổ còn đậm hơi sương, Bạch Thiên Hoan giật mình ngồi dậy, hai tay ôm chăn bọc kín chính mình, cảnh giác dựa vào góc giường.

- Người mới sáng sớm chạy qua đây làm gì?

- Đợi nàng thức dậy!

Hạng Nguyên Hoán không thèm nhìn nàng, thoải mái nằm trên gối của nàng, ngửi ngửi, khắp mũi đều là hương thơm của nàng, rất dễ chịu.

- Đây là phòng của ta, người có thể ngủ trong phòng của người, chờ ta thức dậy, tự nhiên sẽ phải người đi gọi người.

- Cần gì phiền phức thế?

Hạng Nguyên Hoán đang hoảng hốt vỗ vỗ gối:

- Bây giờ trời còn sớm, Hoan muội muội ngủ tiếp một lát đi.

- Có người ở đây, người cảm thấy ta có thể ngủ được sao?

Hạng Nguyên Hoán hăng hái, khẽ nhưm đuôi chân mày:

- Nếu Hoan muội muội đã thức, vậy có thể nói cho ta biết đáp án chứ?

- Đáp án gì?

Nàng mới thức dậy, trong đầu trống rỗng.

- Bản lĩnh và trí nhớ của Hoan muội muội thật cao minh, ta không ngại nhắc lại với nàng, tối qua ta bảo nàng suy nghĩ thật kỹ hôn sự của chúng ta, buổi sáng cho ta biết đáp án, bây giờ nàng nghĩ xong chưa?

Bạch Thiên Hoan gãi gãi tóc, rốt cục cũng nhớ.

- Ta tối qua nghĩ rồi.

- Sau đó thì sao?

- Kỳ thực.... ..gã cho người cũng không tệ.

Tối qua, nàng đã suy nghĩ cả buổi tối.

Nàng dù sao cũng phải xuất giá, Hạng Nguyên Hoán bất luận về gia thế hay tướng mạo đều xem như hàng đầu, hơn nữa.... ..Hạng Nguyên Hoán đối với nàng thật sự tốt, trước đó còn nhiều lần liều mạng cứu nàng, nàng cũng không phải không có cảm giác, với lại nàng phát hiện chính mình cũng đã thích hắn.

Nếu không thì khi thấy hấn gặp nguy hiểm, nàng cũng sẽ không bất chấp tính mạng của mình, cuời trên lưng trâu lao qua chấn vuốt hổ cho hấn.

Nghĩ vậy, lòng nàng liền đưa ra quyết định.

- Thật không?

Đáp án bất ngờ khiến Hạng Nguyên Hoán cao hứng muốn nhào tới ôm lấy Bạch Thiên Hoan nhưng bị một cây ngân châm của nàng đặt ngay cổ, hấn vội vã giơ hai tay lên cao, không dám tiến lên nữa.

- Muốn ta gả cho người phải có điều kiện!

Nàng trừng hấn.

Hạng Nguyên Hoán mỉm cười nắm lấy tay cầm ngân châm của nàng:

- Hoan muội muội, ngân châm này rất nguy hiểm, phải cẩn thận, cẩn thận!

- Đừng có cợt nhả với ta!

- Có điều kiện gì nàng cứ nói!

- Đầu tiên, nếu người muốn cưới ta thì sau này không cho phép cưới nữ nhân khác! Ta rất hẹp hòi, tuyệt đối không chung chồng với nữ nhân khác! Người nếu dám cưới nữ nhân khác, ta sẽ lập tức bỏ người.

Bạch Thiên Hoan nghiêm túc nói ra yêu cầu.

Hạng Nguyên Hoán thu lại vẻ cười đùa trên mặt.

- Điều kiện này ta đồng ý!

- Tiếp theo, ta có những việc không muốn nói, người sau này không thể ép ta, trừ phi tự ta muốn nói.

Nàng nói ra yêu cầu thứ hai, chuyện quan trọng nhất chính là chuyện em gái nàng.

- Cái này ta cũng đồng ý!

Sau đó Hạng Nguyên Hoán vội vã muốn ôm nàng, ngân châm của Bạch Thiên Hoan lại nghênh đón, hấn cau mày nhìn chằm chằm ngân châm kia:

- Ta đã đồng ý với nàng rồi, nàng.... ..

- Cuối cùng!

Bạch Thiên Hoan tươi cười xinh đẹp, chớp chớp mắt với hấn:

- Trước khi cưới, chúng ta không thể phát sinh quan hệ!

- ... ..

- Nếu người dùng sức mạnh với ta thì hôn ước giữa hai ta hủy bỏ!

Bạch Thiên Hoan tuyên bố xong thì để tay xuống, gấp một cái, lười biếng vẫy vẫy tay với hấn:

- Được rồi, người đã nghe xong, có thể rời đi!

Cứ thế đuổi hấn đi? Hạng Nguyên Hoán nắm lấy tay nhỏ của Bạch Thiên Hoan.

- Ta vừa mới nói, trước khi cưới.... ..

Nàng còn chưa nói xong, vì động tác của hấn mà la lên một tiếng, Hạng Nguyên Hoán tay chân lạnh lẽo kéo Bạch Thiên Hoan vào lòng, ôm nàng cùng nhau nằm xuống, lại đắp kín chắn cho nàng.

- Nàng chỉ nói trước khi cưới không được đụng nàng, chỉ cần ta không làm ra chuyện gì quá giới hạn với nàng thì không tính!

Hạng Nguyên Hoán giả hoạt nói bên tai nàng.

- Không được, người tránh ra!

Bạch Thiên Hoan giầy giũa theo bản năng.

Dưới chân, bàn tay Hạng Nguyên Hoán đặt bên hông nàng hơi siết chặt một chút, thân thể hai người vì khoảng cách gần mà vô cùng mờ ám, nhiệt độ giữa họ tăng lên khiến lưng Bạch Thiên Hoan căng thẳng, không dám cựa quậy nữa.

- Nàng nếu tiếp tục giầy giũa nữa, ta thật sự không bảo đảm sẽ xảy ra chuyện gì đâu.

Môi hắn đặt bên tai nàng, thấp giọng cảnh cáo.

Nàng trước đây chưa từng thân mật với một nam nhân nào như vậy, hơi thở nam tính thuộc về hắn lớn vờn quanh nàng, mặt nàng hơi ửng hồng, không biết vì nóng hay vì xấu hổ.

Dưới uy hiếp của Hạng Nguyên Hoán, Bạch Thiên Hoan ngoan ngoãn nằm im, không dám lộn xộn nữa.

Cuối cùng, trong phòng yên tĩnh lại.

Đầu hắn hơi nhích gần nàng hơn, ngửi mùi hương trên tóc nàng.

Khóe môi Hạng Nguyên Hoán nhếch lên vui vẻ.

Sau khi hai người xác định quan hệ, Hạng Nguyên Hoán thường xuyên dính lấy Bạch Thiên Hoan, giúp nàng xử lý những con thú bị thương trong sân đấu thú.

Mấy ngày sau, vết thương trên người Bạch Thiên Hoan đã khỏi hẳn.

Hạng Hân Lạc sức khỏe đã hoàn toàn bình phục từ xa xa nhìn Hạng Nguyên Hoán cố ý cù lét Bạch Thiên Hoan, khiến Bạch Thiên Hoan tức giận đuổi theo đánh hắn, ánh mắt nàng chưa xót, lặng lẽ rời khỏi biệt viện Lưu gia.

Đình Viễn Sơn theo sau nàng, thấy Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán bên nhau ở xa xa, ánh mắt hắn lóe lên rồi lại lặng lẽ theo sau Hạng Hân Lạc.

Bạch Thiên Hoan tinh mắt liếc thấy bóng lưng của hai người Hạng Hân Lạc và Đình Viễn Sơn rời đi thì bước chân chợt ngừng lại.

Hạng Nguyên Hoán thấy nàng không đuổi theo cũng ngừng lại, lác mình đến phía sau nàng, tò mò hỏi:

- Nàng đang nhìn gì vậy?

Bạch Thiên Hoan chỉ chỉ bóng lưng Đình Viễn Sơn và Hạng Hân Lạc rời đi.

- Đình tướng quân và muội muội chàng.

Bạch Thiên Hoan lườm hắn:

- Mấy ngày nay, chàng không nói với muội muội chàng câu nào, có biết muội ấy rất đau lòng không?

Hạng Nguyên Hoán cười ranh mãnh.

- Sao hả? Chưa qua cửa đã bắt đầu lo cho em chồng à?

- Ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh với chàng!

Bạch Thiên Hoan khề đầy hắn.

- Nghiêm chỉnh là, muội ấy nên có cuộc sống của chính muội ấy.

- Là ý gì?

- Hơn mười năm qua, ta và phụ vương, mẫu phi đã bảo vệ muội ấy quá tốt rồi, muội ấy nên học tự mình độc lập thôi.

- Nhưng nói thế nào thì chàng cũng là ca ca ruột của muội ấy, để muội ấy độc lập chứ đâu phải cô lập?

Nàng phản bác.

- Đợi khi nào muội ấy có thể di dời tâm tư đối với ta là được.

Ngón trỏ Hạng Nguyên Hoán búng lên sống mũi nàng:

- Chỉ có điều, trước đó, nàng làm đại tẩu phải vất vả chút rồi.

“Bộp”, Bạch Thiên Hoan đánh vào ngón tay Hạng Nguyên Hoán không thương tiếc kèm theo một cái liếc mắt.

- Giữa ban ngày ban mặt, chàng không thể đứng đắn chút à?

- Vậy chúng ta đi vào trong phòng!

Hạng Nguyên Hoán ra vẻ nghiêm túc chỉ chỉ phía phòng.

Vào phòng hấn sẽ càng trắng trợn hơn nữa, nàng mới không mắc mưu hấn.

- Được liệu ta bảo chàng làm, chàng có làm chưa?

Bạch Thiên Hoan cố ý chuyển đề tài.

- Thứ Hoan muội muội bảo ta làm, ta nào có đạo lý không làm? Ta đã làm bỏ vào trong sân đấu thú rồi.

- Tốt, xem tình hình thì qua hai ngày nữa, chúng có thể khỏi rồi.

Hạng Nguyên Hoán hừ hừ trong mũi.

Cuối cùng có thể giải thoát rồi, hai ngày nay Bạch Thiên Hoan chữa thương cho mấy con vật kia, vì không có thuốc gây mê nên luôn là Hạng Nguyên Hoán dùng nội lực giúp chúng chữa trị, uất ức muốn chết.

- Tốt, hai ngày nữa chúng ta sẽ về kinh thành thân!

Hạng Nguyên Hoán cao hứng nói.

- Gấp cái gì?

- Ta sợ nàng gấp.

Nàng liếc hấn:

- Ta một chút cũng không gấp, huống hồ, ta còn chưa gặp phụ vương và mẫu phi chàng.

- Nàng yên tâm đi, phụ vương và mẫu phi nhất định sẽ thích nàng, hơn nữa.... ..

Hạng Nguyên Hoán ranh mãnh chớp chớp mắt với nàng:

- Bọn họ sốt ruột muốn rước nàng vào cửa còn hơn cả ta.

- Tại sao?

Hạng Nguyên Hoán sờ sờ cằm:

- Nếu nàng biết mẫu phi ta luôn dùng biện pháp gì ép ta đi xem mắt thì biết được tại sao thôi!

Bạch Thiên Hoan khóe miệng co quắp.

- Xem mắt?

- Ủ, lần trước nàng gặp Lưu San San chính là một người trong số đó, mẫu phi uy hiếp ta, nếu ta khiến cô nương người ta tức giận bỏ đi thì sẽ không nhận ta làm nhi tử!

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, hấn thở dài, nét mặt chuyển sang vui vẻ:

- Có điều, lần này ta mang con dâu về, bà ấy nhất định sẽ mừng không khép miệng được.

Quả nhiên hiếm thấy, nàng vốn cho rằng Hạng thân vương phi là một trường bối vô cùng đoan trang, dịu dàng.

Một nữ tử bùng chậu nước đi phía sau Hạng Nguyên Hoán, khi đi ngang qua hấn, đúng lúc hấn đang nói đến chỗ kích động, suýt đụng vào nàng ấy.

Bạch Thiên Hoan kịp thời kéo Hạng Nguyên Hoán qua, tránh cho hấn đụng phải người ta.

Nữ tử kia lui về sau một bước, nhẹ nhàng xin lỗi:

- Thật ngại quá, lúc này tôi không chú ý nhìn đường.

Bạch Thiên Hoan lúng túng cười giải thích:

- Là chúng ta nên nói xin lỗi mới phải, Nguyên Hoán lỡ mắng rồi, suýt đụng phải cô, cô không sao chứ?
- Không sao.

Đối phương cười nhẹ rồi bước đi.

Bạch Thiên Hoan không nhận được chăm chú nhìn đối phương, nàng ấy không mặc đồng phục nhà hoàn, cứ chỉ rất có giáo dưỡng, không phải nữ tử gia đình nghèo khó, lúc này nàng không nhìn kỹ nhưng cũng nhận ra được dung mạo nàng ấy không tồi.

Một bàn tay hươu trước mắt nàng, Bạch Thiên Hoan phục hồi tinh thần lại, phát hiện là tay Hạng Nguyên Hoán, hắn thấy nàng hoàn hồn thì dí dõm cười hỏi:

- Nhìn gì đấy? Gì mà xuất thần như thế?
- Cô nương lúc này rất xinh đẹp.
- Xinh đẹp? Cô nương nào cũng không đẹp bằng Hoan muội muội nàng cả.

Hạng Nguyên Hoán không hề để ý.

- Ít nói nhảm đi, ta đi xem thuốc gây mê vừa chế tạo thế nào.
- Ta đi cùng nàng.

Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán vừa nói vừa cười rồi đi.

Sau khi họ đi, nữ tử lúc này phía sau họ nghe lén xoay người lại, đôi mắt u oán nhìn bóng lưng hai người.

Cánh tay bụng chậu nước hơi run rẩy, sóng nước trong chậu gợn lên từng vòng.

Huỳnh ấy vậy mà.....không nhận ra mình!

Trưa hôm đó, Lưu Khải đặc biệt mời Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán đến tiền sảnh của biệt viện dùng bữa, nói là muốn giới thiệu một người với họ.

Trên đường đến tiền sảnh, Hạng Nguyên Hoán luôn oán trách Bạch Thiên Hoan quá tốt với những con dã thú kia.

- Ta cảm thấy nàng đặc biệt tốt với con hổ làm chúng ta bị thương!
- Ta đối với chúng nó đều như nhau, là chàng nhỏ nhen, luôn nhắm vào nó nên mới thấy ta đặc biệt tốt với nó!

Bạch Thiên Hoan không chút khách khí phản bác.

- Nàng cố ý tốt với nó để chọc tức ta chứ gì?
- Ta chọc tức chàng làm gì? Vả lại, chàng tức với một con vật làm gì?

Bạch Thiên Hoan hết nói nổi đối với hành vi ghen lung tung của Hạng Nguyên Hoán.

- Đúng, nó chỉ là một con vật, nàng tốt với nó như vậy làm gì?
- Là chàng nghĩ vậy thôi!

Hai người âm ỉ mãi đến tiền sảnh, Lưu Khải thấy họ vừa cãi vừa tiến vào thì không khỏi cười khuyên:

- Thế tử gia, Bạch cô nương, hai vị đừng tranh cãi nữa.

Vừa thấy có người ngoài ở đây, hai người lập tức trở thành một tổ đội nho nhã lễ độ.

Bạch Thiên Hoan lịch sự gật đầu:

- Thật ngại quá, vừa rồi chúng tôi có chút thất lễ! Chào Lưu lão gia, Lưu công tử, ơ, vị này là?

Khi thấy rõ tình hình, Bạch Thiên Hoan mới phát hiện trong phòng có nhiều thêm một người.

Nhìn kỹ thì người đó hơi quen quen, không phải là nữ tử suýt bị Hạng Nguyên Hoán đụng phải trong viện hôm nay sao?

Nàng ấy gương mặt trái xoan, làn da trắng nõn, dung mạo thanh tú, khi cười thì hai khóm môi sẽ hiện lúm đồng tiền, an tĩnh đứng bên người Lư Khải.

Lư Khải gương mặt vui vẻ, một tay ôm lấy bà vai nữ tử, nhiệt tình giới thiệu với Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán:

- Đây là vị hôn thê của ta, Lý Thanh Nhã, Thanh Nhã, họ chính là Hạng thế tử và Bạch cô nương mà ta đã nói với nàng, nàng không phải luôn nói muốn gặp họ sao?

Lý Thanh Nhã, người cũng như tên, thanh tao nhã nhặn.

Khóm môi hiện lên hai lúm đồng tiền, nàng hơi cúi người, giọng nói nhẹ nhàng uyển chuyển:

- Thanh Nhã bái kiến thế tử gia, bái kiến Bạch cô nương!

Hạng Nguyên Hoán đứng cạnh Bạch Thiên Hoan khi vừa thấy Lý Thanh Nhã thì cảm giác gương mặt nàng ta hơi quen nhưng nhất thời không nhớ ra được.

Sau đó nghe Lư Khải giới thiệu, Hạng Nguyên Hoán cuối cùng cũng nhớ ra, sắc mặt khê biến.

- Buổi sáng đã gặp rồi, chỉ có điều không nhận ra, thật ngại quá.

Bạch Thiên Hoan thấy nàng ta cử chỉ lịch sự, cẩn trọng, so ra thì mình thật sự quá thô tục rồi.

Hạng Nguyên Hoán bên cạnh vẫn không phản ứng gì, Bạch Thiên Hoan liếc hần, phát hiện hần đang nhìn chăm chăm người ta thì không khỏi dùng khuỷu tay hích hần, lúc đó hần mới giật mình, khôi phục như thường.

Bữa cơm này Bạch Thiên Hoan cảm thấy Hạng Nguyên Hoán rất khác, tuy lời nói vẫn như thường nhưng nàng chú ý thấy ánh mắt giữa Hạng Nguyên Hoán và vị hôn thê của Lư Khải – Lý Thanh Nhã có chút mờ ám.

Cuối bữa tiệc, Bạch Thiên Hoan tìm cơ hội đi trước, sau đó Hạng Nguyên Hoán và Lý Thanh Nhã cũng lần lượt rời khỏi tiền sảnh, nàng lên núp một bên nhìn hai người họ kẻ trước người sau đi về hướng hoa viên.

Bạch Thiên Hoan khó chịu trong lòng.

Hạng Nguyên Hoán mới cùng nàng xác định quan hệ, vậy mà giờ đã cấu kết với nữ nhân khác sau lưng nàng.

Nàng phẫn nộ lập tức đuổi theo.

Hạng Nguyên Hoán và Lý Thanh Nhã sau khi đến hoa viên thì cùng nhau đến chỗ núi giả.

Bạch Thiên Hoan lén theo sau hai người, lặng lẽ nấp một bên.

Nàng vừa mới ẩn mình thì nghe được giọng nói kích động của Lý Thanh Nhã.

- Nguyên Hoán ca ca!

Bạch Thiên Hoan lặng lẽ ló đầu ra thì thấy Lý Thanh Nhã thoát nhìn rất quy củ, lễ độ lại lao vào lòng Hạng Nguyên Hoán, hai cánh tay còn ôm lấy cổ hần.

Giận!

Bạch Thiên Hoan nấp một bên suýt chút không kiềm được lửa giận mà xông ra cho hai người họ mỗi người một bạt tai.

Ý nghĩ này sau khi Hạng Nguyên Hoán mất hứng, đẩy Lý Thanh Nhã ra thì tắt đi một nửa.

- Thanh Nhã, muội chú ý cử chỉ của mình.

Hạng Nguyên Hoán nghiêm khắc quở trách.

Bạch Thiên Hoan hàm hừ trong bụng: miệng thì nói người khác chú ý cử chỉ của mình, còn bản thân thì gọi người ta cũng thân mật gớm.

Đôi mắt Lý Thanh Nhã rung rung, hai tay nắm chặt dưới ống tay áo, không để cho nước mắt rơi xuống.

- Nguyên Hoán ca ca ~~~

Giọng nàng dịu dàng run run, hai mắt nhìn hần chứa chan tình cảm:

- Mấy năm nay, muội luôn muốn đi tìm huynh nhưng không có cơ hội, muội biết huynh sẽ đến hội đấu thú cho nên mới đến đây chờ huynh, cuối cùng

cũng chờ được huynh đến rồi.

- Nếu muội gặp ta là để nói chuyện này, như vậy ta phải đi rồi.

Hạng Nguyên Hoán nghiêm mặt, định xoay người.

Lý Thanh Nhã gấp gấp nắm lấy tay Hạng Nguyên Hoán.

- Nguyên Hoán ca ca, huynh thật sự muốn cưới nữ nhân họ Bạch kia sao?

- Đúng!

- Huynh thích nàng ấy?

- Ta yêu nàng ấy!

Hắn dứt khoát:

- Lý cô nương cũng nên trở lại bên Lưu Khải đi, có thể thấy được, hắn yêu muội.

Lý Thanh Nhã lắc đầu như trống bỏi.

- Không không không, người muội yêu là huynh, Nguyên Hoán ca ca, chỉ cần huynh bằng lòng cưới muội, muội sẽ ở bên huynh.

- Xem ra, ta nên bảo Lý thúc thúc đến Sơn Thành một chuyến để quản giáo muội cho tốt!

Từng chữ của Hạng Nguyên Hoán đều mang theo chán ghét.

Mặc dù không hiểu giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì nhưng có một điều Bạch Thiên Hoan đã nhìn rõ.

Lý Thanh Nhã này chỉ là một bên tình nguyện mà thôi.

Nghĩ đến đây, Bạch Thiên Hoan liền thông dong từ chỗ tối bước ra, trên mặt nở nụ cười đúng mực, chậm rãi đi về phía hai người.

Thấy Bạch Thiên Hoan xuất hiện, vẻ mặt Hạng Nguyên Hoán hơi khàn trương, nôn nóng muốn giải thích với nàng:

- Hoan muội muội, nàng đừng hiểu lầm, giữa ta và Lý cô nương không có gì cả.

- Nguyên Hoán ca ca là của ta!

Mắt Lý Thanh Nhã sáng lên, nắm lấy cơ hội, ôm chặt cánh tay Hạng Nguyên Hoán, ngạo mạn hất cằm, đắc ý nói với Bạch Thiên Hoan:

- Nếu ngươi không muốn gả cho huynh ấy thì lập tức rời đi!

Bạch Thiên Hoan nhướng nhướng mày, dán mắt vào hai tay Lý Thanh Nhã đang chiếm lấy cánh tay Hạng Nguyên Hoán.

Ánh mắt kia như tên như dao, Lý Thanh Nhã cảm thấy nó vô cùng sắc bén, hai tay vô thức muốn buông tay Hạng Nguyên Hoán.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai tay Lý Thanh Nhã lại càng quấn lấy cánh tay Hạng Nguyên Hoán chặt hơn.

- Nhìn cái gì mà nhìn? Ta và Nguyên Hoán ca ca mới là một cặp trời sinh, ngươi tốt nhất là mau mau tránh ra, bằng không, ta sẽ báo quan phủ bắt ngươi.

- Bắt ta?

Bạch Thiên Hoan cười đùa:

- Lý cô nương, ngươi đoạt vị hôn phu của ta trước mặt ta mà còn mạnh miệng như vậy?

- Vị hôn phu của ngươi gì chứ?

Gương mặt Lý Thanh Nhã vì giận mà méo mó:

- Nguyên Hoán ca ca không phải là vị hôn thê của ngươi, ta và Nguyên Hoán ca ca biết nhau đã năm năm rồi, ngươi mới được bao lâu? Dựa vào ngươi cũng muốn gả cho Nguyên Hoán ca ca? Đừng có mơ!

- Thanh Nhã!

Hạng Nguyên Hoán nhún mày, quở Lý Thanh Nhã.

- Nguyên Hoán ca ca, huynh rõ ràng đã hứa sau này sẽ chiếu cố muội, chẳng lẽ huynh không giữ lời sao?

Lý Thanh Nhã tủi thân hai mắt rung rung, đáng về đêm đêm đáng yêu khiến người ta thương tiếc.

- Thanh Nhã, đủ rồi!

- Chưa đủ, chưa đủ!

Lý Thanh Nhã ra sức lắc đầu như điên.

Bạch Thiên Hoan không nhìn nổi nữa, tiến về trước hai bước, kéo tay Lý Thanh Nhã, nằng nằng sức kéo tay nàng ta ra khỏi cánh tay Hạng Nguyên Hoán, đồng thời đẩy Hạng Nguyên Hoán ra phía sau mình thể hiện tính chiếm hữu, còn bản thân đối mặt với Lý Thanh Nhã.

Lý Thanh Nhã vô thức muốn túm lấy Hạng Nguyên Hoán phía sau Bạch Thiên Hoan nhưng bị Bạch Thiên Hoan dùng sức kéo lại, nàng ta liên tục kêu đau, không dám nhúc nhích nữa.

- Lý Thanh Nhã, ta kính người là vị hôn thê của Lưu đại ca nên mới hạ thủ lưu tình với người, có điều, người tốt nhất nên chú ý hành vi của mình, nếu người lại dám động tay động chân với vị hôn phu của ta thì đừng trách ta xuống tay vô tình, lần này chỉ là cho người đau một chút nhưng lần sau sẽ là phé đi tay của người!

Lý Thanh Nhã rung rung muốn khóc nhìn Hạng Nguyên Hoán.

- Nguyên Hoán ca ca, huynh cứ mặc cho nữ nhân này ức hiếp muội sao? Nguyên Hoán ca ca.... ....

Bạch Thiên Hoan dùng sức hất ra, Lý Thanh Nhã mắt trọng tâm ngã mạnh xuống đất, lúc nàng ta ngã xuống đồng thời giọng nói vô tình của Bạch Thiên Hoan vang lên:

- Bộ dạng hiện giờ của người, dù ta là nam nhân cũng sẽ không thêm nhìn trúng người.

Cuối cùng, nàng lại bồi thêm một câu:

- Nếu Nguyên Hoán thật sự nhìn trúng người thì ta sẽ là người đầu tiên khinh bỉ hân!

Nước mắt luôn rung rung nơi khóe mắt sau khi Bạch Thiên Hoan thốt ra những lời này thì đã chảy rơi xuống.

- Ta yêu Nguyên Hoán ca ca như vậy chẳng lẽ là sai sao?

Bạch Thiên Hoan chắc chắn lắc đầu rồi xoay người rời đi.

Đi được mấy bước, thấy Hạng Nguyên Hoán vẫn đứng yên tại chỗ, Bạch Thiên Hoan mất hứng gọi hân:

- Sao thế? Định đợi đến khi nào? Còn chưa đi?

- Nguyên Hoán ca ca, huynh đừng đi!

Lý Thanh Nhã sốt ruột muốn gọi Hạng Nguyên Hoán dừng lại.

Mà câu trả lời của Hạng Nguyên Hoán là, không hề lưu luyến xoay người theo sau Bạch Thiên Hoan rời đi.

Từ buổi trưa sau khi Hạng Nguyên Hoán gặp Lý Thanh Nhã, Bạch Thiên Hoan luôn giận dữ không nói chuyện với hân, mặc hân nói gì nàng cũng không nghe.

Chớp mắt đã đến xế chiều, Hạng Nguyên Hoán định tìm Bạch Thiên Hoan nói cho rõ ràng.

Trước đó luôn có Họa Mi ngăn lại, đúng lúc Họa Mi tạm thời rời đi, Hạng Nguyên Hoán lặng lẽ chuồn vào trong phòng Bạch Thiên Hoan.

Đáng tiếc, khi hân đi vào phòng không thấy bất kỳ bóng người nào.

Chẳng lẽ nàng không ở trong phòng? Hôm nay hân cũng không thấy nàng ra ngoài, nàng có thể đi đâu đây?

Đang suy nghĩ thì hân thính tai đột nhiên nghe được tiếng động trong phòng tắm, hân theo bản năng đi về phía đó.

Trong phòng tắm hơi nước mờ mịt, Bạch Thiên Hoan tắm xong đứng đây, định bước ra khỏi thùng tắm, nàng vừa ngẩng đầu thì đối mặt với Hạng Nguyên Hoán.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74: Người Ta Muốn Ở Cùng Là Nàng

Trong khoảnh khắc ấy, cả Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán đều sửng sờ, không ai ngờ sẽ xuất hiện tình huống thế này.

Hơi nước mờ mờ khắp phòng tắm, bóng dáng Bạch Thiên Hoan như ẩn như hiện, nàng vừa tắm xong, mái tóc dài như thác nước dùng khăn quấn trên đỉnh đầu, một nhúm tóc rủ bên thái dương, nước từ trên tóc nhỏ từng giọt xuống xương quai xanh nàng.

Giọt nước nghịch ngợm dọc theo xương quai xanh của nàng quanh co lăn xuống.

Tầm mắt Hạng Nguyên Hoán vô thức đi theo giọt nước kia, nơi ngực Bạch Thiên Hoan không dùng thuốc, trên làn da trắng nõn hiện rõ một cái bớt hình trái tim rất dễ thấy.

Cái bớt hình trái tim kia chính là dấu hiệu khiến hấn nhớ nàng.

Tầm mắt hấn dừng lại trên cái bớt hơi lâu chút, ánh mắt chuẩn bị tiếp tục đi xuống.

Khi ánh mắt hấn chuyển từ mặt đến thân thể nàng, Bạch Thiên Hoan đã sửng sờ ngây ngốc, nàng cảm nhận được cái nhìn nóng bỏng của hấn dao động trên người nàng và ngừng lại nơi ngực khiến ngực nàng nóng lên.

Sau đó, nàng cảm giác được ánh mắt hấn hình như muốn tiếp tục đi xuống.

Ý xấu hổ trong nháy mắt hóa thành lửa giận, nàng nhanh chóng co đầu trốn vào trong nước, động tác quá nhanh làm bắn ra vô số bọt nước trong thùng tắm, ướt một mảng lớn trên mặt đất.

Bạch Thiên Hoan thật vất vả mới tìm lại được giọng nói của mình, xấu hổ quát Hạng Nguyên Hoán:

- Người đang nhìn đâu đấy? Ra ngoài!!

Tiếng la của nàng khiến thần trí Hạng Nguyên Hoán trở về, hấn cũng hiểu vừa rồi rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Hơi nước trắng xóa khắp phòng tắm, Bạch Thiên Hoan chỉ lộ đầu ra khỏi thùng tắm, hai mắt như dao lườm hấn, mang theo ý cảnh cáo mạnh mẽ.

Đáng tiếc, lúc này hấn không có nhìn tiếp xuống dưới.

Gương mặt Bạch Thiên Hoan như ẩn như hiện qua làn hơi nước mờ mờ trong không khí pha lẫn hương thơm trên người nàng, đứng ở đây, hấn cảm giác như thân thể mình đang rục rịch muốn phản động.

Ánh mắt hấn sáng rực nhìn nàng, tia sáng trong mắt lóe lên, môi mỏng khiêu gợi khẽ nhếch, không nói một lời.

Hấn không mở miệng, ngược lại càng khiến trong lòng Bạch Thiên Hoan căng thẳng hơn.

Giờ khắc này trên người nàng không một mảnh vải, y phục bản của nàng đã bị Họa Mi mang đi, xiêm y sạch vẫn chưa được đem đến, trong phòng tắm có khăn tắm nhưng kích cỡ khăn tắm chỉ che được một nửa thân thể, che trên thì không che được dưới.

Trong tình huống thế này, chỉ trùm khăn tắm lắc lư trước mặt hấn, e rằng sẽ lại càng nguy hiểm.

Trước kia khi mẹ già truyền thụ kiến thức y học cho nàng đã đặc biệt cảnh cáo, nếu không muốn quyến rũ một nam nhân thì đừng mặc đồ hở hang trước mặt hấn, có đôi khi, mặc ít so với không mặc lại càng hấp dẫn hơn.

Hơn nữa, bất kỳ nam nhân nào ở thời điểm bị quyến rũ, ý thức đều rất yếu, huống hồ đối tượng còn là người mình thích thì chỉ càng kích thích bản năng phái mạnh trong hấn.

Nàng ảo não trong lòng, mình sớm không tắm muộn không tắm, tại sao đúng lúc này lại tắm, còn hấn sớm không tới muộn không tới đúng lúc này lại tới.

Họa Mi ơi Họa Mi, người rốt cuộc đi đâu rồi, người muốn hại chết ta sao?

- Hạng Nguyên Hoán, hai ta đã giao hẹn rồi, trước khi chúng ta thành thân, người không thể với.... .....với ta.... ..

Nàng khăn trương, giọng nói cũng run run.

Không ai nói cho nàng biết, khi nàng khăn trương, đôi mắt như mắt nai bất lực càng khiến người ta bị kích thích, muốn một ngụm ăn hết nàng.

Trời biết nội tâm hần lúc này khổ sở thế nào, đặc biệt là trước kia đã nếm qua một lần nam nữ hoan ái, càng khiến cho hần ban đêm đau đớn khó nhin.

- Hoan muội muội, nàng đang sợ sao?

Hạng Nguyên Hoán cố gắng kiềm chế chính mình, trên mặt vẫn là nụ cười quần áo lụa là quen thuộc.

- Ai.... ....ai sợ chứ?

Thời khắc nguy hiểm, nàng vẫn không thể nào thả lỏng khớp răng.

- Nếu nàng không sợ thì tại sao phải trốn?

Hạng Nguyên Hoán thích thú đứng bên cạnh, bả vai nghiêng nghiêng dựa vào vách tường.

- Mất người mù sao? Có thể thấy ta không có gì để mặc, nam nữ thụ thụ bất thân, người có hiểu không?

- Hai chúng ta một tháng trước đã qua bước đó rồi, cái gì nên làm cũng đã làm, Hoan muội muội cần gì để ý?

Hạng Nguyên Hoán không nhin được trêu đùa nàng, thích xem dáng vẻ nàng tức giận, hếch gương mặt đỏ bừng lên.

- Lần đó khác, lần đó ta bị hạ được!

- Ồ? Vậy có nghĩa là, chỉ cần hạ được nàng lần nữa thì nàng sẽ.... ...

Hần ý tứ sâu xa cố ý kéo dài âm cuối.

Tên khốn vô sỉ này, ngay từ lần đầu tiên gặp hần, nàng nên dùng châm độc khiến cái mồm kia vĩnh viễn không mở ra được thì sẽ không có phiền toái bây giờ.

Quá đáng giận.

- Nơi này là phòng tắm của ta, người rốt cục có định ra ngoài không?

- Hoan muội muội không phải luôn xem ta như không khí sao? Bây giờ nàng cũng có thể xem ta như không khí!

Hần độ lượng giang tay.

- ... ..

Hần còn có thể vô sỉ hơn được không?

- Người coi chừng ta gọi người tới đó!

Đối mặt với uy hiếp của nàng, hần một chút cũng không sợ hãi, cười càng thêm gian trá:

- Được thôi, nàng cứ gọi đi, có điều là phải có người sẵn lòng giúp nàng đấy, hay là nàng muốn để càng nhiều người thấy nàng tắm?

- ... ..

Bạch Thiên Hoan tức giận, hai tay miết chặt bên thùng tắm, một tay trong đó vì quá dùng sức mà làm nứt vỡ một góc thùng tắm, nhìn khối gỗ trong tay, nàng càng bức bối, vung tay hất xuống đất, lại vỗ mạnh lên mặt nước, bọt nước thoáng chốc văng tung tóe, ngay cả Hạng Nguyên Hoán cũng bị ảnh hưởng, y phục bị dính ít nước:

- Hạng Nguyên Hoán, ta muốn hủy hôn!

- Hoan muội muội, đừng náo loạn, hôn sự của hai ta đã là cái đinh trên miếng sắt rồi, hơn nữa, ta cũng đã báo với triều đình, trừ phi ta hủy hôn, bằng không thì hôn sự của hai ta.... ....không hủy được!

Hạng Nguyên Hoán vô cùng không khách khí nhắc cho nàng một sự thật.

Cái gì? Đây là chuyện lúc nào, sao nàng không biết?

- Cho dù không thể hủy hôn, ta cũng muốn đào hôn!

Bạch Thiên Hoan tức giận không biết nói gì cho tốt.

- Cho dù đào hôn thì cũng phải đợi hôm chúng ta thành thân rồi mới nói.

- Hạng Nguyên Hoán, có phải ngươi cho rằng ta không gả cho ngươi thì không được?
- Không lẽ nàng muốn gả cho Hoàng thượng?

Hạng Nguyên Hoán vô cùng tàn nhẫn lại nhắc nhở nàng lần nữa:

- Hoàng thượng hiện nay đã hơn năm mươi tuổi, lục hoàng tử là người cùng tuổi với nàng, hắn sẽ cho phép nàng giẫm lên đầu hắn?
- Ai nói ta muốn gả cho Hoàng thượng?

Bạch Thiên Hoan hận nghìn rặng kéo kẹt, bản lĩnh làm loạn đề tài của Hạng Nguyên Hoán đã xuất thần nhập hóa rồi.

Vì nước trong thùng tắm sôi bốc và nhiệt độ cũng đã lạnh đi hơn nửa, nửa tấm lưng trần của nàng lộ ra trên mặt nước, hơi lạnh đọng lại khiến mũi nàng ngứa, nhin không được hắt hơi một cái.

Lạnh!

Hạng Nguyên Hoán vốn còn muốn cãi tiếp với Bạch Thiên Hoan, nheo mắt lại, không chút nghĩ ngợi cởi áo ngoài trên người mình xuống, đi về phía thùng tắm.

Bạch Thiên Hoan trong thùng tắm bị hành động này của hắn làm kinh hãi, nàng bị dọa vội vàng ngồi xuống thấp hơn, nước chưa đến cổ nàng.

Hạng Nguyên Hoán đứng bên ngoài, giọng nói trầm thấp hơi uy nghiêm bay tới.

- Ra ngoài.

Hai tay Bạch Thiên Hoan che ngực:

- Ta không ra.
- Yên tâm, ta không nhìn đâu, nàng ra ngoài trước đã, nếu tiếp tục ở trong đó sẽ bị cảm lạnh đấy.
- Ngươi nếu sợ ta bị cảm lạnh thì lập tức giúp ta đem bộ y phục sạch vào, đợi sau khi ngươi đi, ta tự nhiên sẽ ra ngoài.

Lúc này rồi mà còn dỗi với hắn.

Nhưng Hạng Nguyên Hoán không phải là người dễ thỏa hiệp.

Nàng không muốn ra không có nghĩa là hắn không có cách khiến nàng ra.

Sau khi suy nghĩ một chút, Hạng Nguyên Hoán dứt khoát giặt khăn tắm trên kệ xuống, kéo Bạch Thiên Hoan ra khỏi nước, kế đó lại quấn khăn tắm lên người nàng, rồi ôm ngang nàng, dễ dàng ôm nàng ra khỏi thùng tắm, cuối cùng lại đem y phục của mình choàng lên người nàng.

Bạch Thiên Hoan vốn định phản kháng nhưng thấy hắn không làm gì xấu xa, hơn nữa còn quay mặt đi nơi khác thì không dám giầy giụa nữa, đỡ khiến hắn dỗi ý, nước trên sàn rất trơn, nếu nàng trượt ngã thì lại càng mất mặt.

May mà thân thể nàng được che lại, áo bào rộng thùng thình của hắn mặc lên người nàng cứ như quần dài kéo lê thếch dưới đất vậy.

- Chúng ta tính sổ sau!

Tức giận nói xong, Bạch Thiên Hoan nhanh chóng chạy vào phòng ngủ, tìm y phục của mình rồi đến sau tắm bình phong thay y phục.

May mà Hạng Nguyên Hoán không vô sỉ đến mức nhìn lên nàng thay y phục.

Trước tắm bình phong, Hạng Nguyên Hoán ngồi bên bàn uống trà, nghe tiếng sột soạt của vải vóc cọ vào nhau thì không khỏi cười khẽ ra tiếng.

- Ngươi cười cái gì?

Bạch Thiên Hoan vừa mặc xong trung y, không gấp không vội cầm y phục ngoài lên khoác vào.

- Ta muốn thu hồi một câu nói.
- Thu hồi một câu nói?

Bạch Thiên Hoan đưa tay vào tay áo, vén tóc trong y phục ra ngoài.

- Trước kia ta từng nói, vóc dáng Hoan muội muội nàng không có gì đáng xem.

- ... .

Động tác thất đai lưng của Bạch Thiên Hoan khựng lại, hai má trắng trẻo bỗng đỏ như trứng tôm, lúc này mà hấn lại nói vấn đề đó.

Bên kia, Hạng Nguyên Hoán vẫn không biết sống chết bổ sung thêm một câu:

- Kỳ thực, Hoan muội muội nàng rất ra dáng.

- ... ..

Bạch Thiên Hoan mặc xong y phục bước ra từ sau tấm bình phong, mặt đỏ bừng như táo đỏ trên ngọn cây, khiến người ta nhìn không được muốn cắn một ngụm, nàng hung dữ trừng Hạng Nguyên Hoán, bình tĩnh ngồi trước mặt hấn:

- Ngươi nói xong chưa? Nói xong thì có thể ra ngoài.

- Hoan muội muội hà tất phải vội đuổi người đi như vậy? Ta mới vừa vào.

- Chỗ của ta không hoan nghênh Hạng đại thế tử ngươi, thân phận ngươi tôn quý, chỗ ta chỉ là miếu nhỏ, không chứa nổi pho tượng Phật lớn này.

Bạch Thiên Hoan chăm chọc, không lâu sau, hơi nóng trên mặt nàng đã tan mất, nghĩ đến chuyện lúc trước, vẻ mặt của nàng liền khôi phục như thường.

- Hoan muội muội vẫn mồm miệng lanh lợi như xưa.

- Đợi ta cầm chổi đuổi ngươi sao?

Hấn cười hắc hắc:

- Lúc nên đi ta sẽ tự đi, nhất định không để nàng đuổi ta.

- Ngươi không đi, ta đi!

Bạch Thiên Hoan chống tay lên bàn, bực mình đứng dậy.

Một cái tay nhanh hơn đặt lên mu bàn tay nàng, ngăn động tác đứng dậy của nàng.

- Hoan muội muội, hôm nay ta tới, chủ yếu là muốn nói chuyện của Thanh.... ..

Cảm thấy mình xưng hô không đúng, chữ “Nhã” trên đầu lưỡi di chuyển, đổi sang cách xưng hô khác:

- Chuyện của Lý cô nương.

- Lý cô nương mà ngươi muốn tìm không có ở đây.

Dứt lời, Bạch Thiên Hoan lại ngồi xuống, mắt cũng lườm nhìn hấn.

Hai tay Hạng Nguyên Hoán nắm chặt tay nàng, nịnh nọt cười nói:

- Lý cô nương gì đó, ta không hề để ý! Ta chỉ để ý Hoan muội muội thôi.

- Câu này của thế tử gia nếu nói với vị Lý cô nương kia, nàng ấy nhất định sẽ vui vẻ lập tức gả cho ngươi.

- Ta đã nói muốn cưới Hoan muội muội thì đương nhiên sẽ không cưới người khác, nàng đừng ghen.

Đôi mắt đẹp của Bạch Thiên Hoan mở lớn trừng hấn, ngón trỏ chỉ vào mũi mình:

- Ngươi nói gì? Ghen? Ta ghen với ngươi?

- Ừ, Hoan muội muội của ta không phải ghen, chỉ là tức giận thôi, tuyệt đối không phải ghen.

Môi giật giật, Bạch Thiên Hoan mắt hững hờ nhìn hấn.

- Nếu ngươi chỉ muốn nói những lời này thì ra ngoài đi.

Đừng tưởng nàng dễ cho qua như vậy.

Thấy nàng cố chấp như thế, Hạng Nguyên Hoán sau một thoáng suy nghĩ thì vẫn muốn nói thẳng.

Về đùa cợt trên mặt hấn biến mất, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt hơi mơ màng, tựa như đang hồi tưởng lại.

- Phụ thân của Thanh Nhã trước đây là một tướng quân, cùng với phụ vương của ta là bạn tốt trong quân, có một lần, phụ vương mời Lý tướng quân và hai ty muội Lý cô nương đến vương phủ làm khách, đó chính là lúc ta quen Thanh Nhã.

- ... ..

- Tính tình Thanh Nhã rất hoạt bát, trong phủ, nàng ấy chơi đùa gần cái đình giữa hồ ở hoa viên, không cẩn thận ngã xuống nước, ta cứu nàng ấy lên, lúc đó nàng ấy hôn mê suốt ba ngày ba đêm, sau khi tỉnh lại thì không nhớ rõ chuyện xảy ra trước đó nữa, còn luôn miệng nói muốn gả cho ta.

Hạng Nguyên Hoán kể lại, Bạch Thiên Hoan trong lòng hơi kinh ngạc, bất được trọng điểm trong đó, không nhận được chen lời:

- Người nói nàng ấy quên hết chuyện trước đó?

Hạng Nguyên Hoán chớp chớp mắt với nàng, nàng lườm hắn, hắn mới đành hoàng nói tiếp.

- Không phải quên hết mà là có vài chuyện không nhớ rõ.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó, Lý tướng quân dẫn Thanh Nhã về, nhưng giữa đường nàng ấy lén chạy trở lại, Lý tướng quân tức giận trói nàng ấy về, sau đó nữa, Lý tướng quân phạm tội, bị Hoàng thượng cách chức, ta cũng không gặp nàng ấy nữa.

Hạng Nguyên Hoán nói rõ từng chữ xong thì buông lỏng tay về phía Bạch Thiên Hoan:

- Ta nói xong rồi!

Bạch Thiên Hoan nhìn hắn dường như tin lại dường như không.

- Chỉ vậy? Không còn gì khác?

- Có thể có gì chứ? Giữa ta và Thanh Nhã chỉ có nhiều đó, ta xem nàng ấy như muội muội mà thôi, chẳng qua thấy nàng ấy tội nghiệp nên thông cảm chứ không có ý gì khác!

Hạng Nguyên Hoán thở dài, nhún vai bất đắc dĩ:

- Nếu nàng không tin thì ta cũng không còn gì để nói.

Nhìn biểu cảm của hắn không giống như nói dối.

- Sau này nếu để ta phát hiện giữa người và nàng ta có gì khác, ta nhất định sẽ không dễ dàng tha cho người.

Bạch Thiên Hoan hít mắt đầy nguy hiểm uy hiếp hắn.

Hạng Nguyên Hoán lập tức một tay nắm lấy tay nàng, một tay khác giơ lên, sáng khoái cam đoan:

- Yên tâm, tuyệt đối không có!

- Sau này cũng không được có liên quan gì nữa!

Thấy nàng không hất tay hắn ra, hắn lại càng được voi đòi tiên, hai tay cùng nắm chặt tay nàng:

- Có Hoan muội muội ở đây, bất kể là Lý Thanh Nhã, Tô Thanh Nhã hay Triệu Thanh Nhã gì đó, ta cũng không thèm ngó tới.

Bạch Thiên Hoan hít mắt nguy hiểm:

- Hừm? Còn có Tô Thanh Nhã và Triệu Thanh Nhã?

Hạng Nguyên Hoán phì cười ra tiếng, cung chiều vuốt cái mũi đáng yêu của nàng.

- Ta chỉ có Bạch Thiên Hoan!

Một con giận cứ thế mà trôi qua.

Lửa giận này vừa tắt, Bạch Thiên Hoan lại nhớ tới một màn trong phòng tắm khi nãy, hai má hơi ửng hồng.

- Còn một điều nữa, sau này khi ta tắm rửa, không cho phép chàng vào phòng tắm.

Nói đến chuyện khi nãy, về đùa cợt trên mặt Hạng Nguyên Hoán lại trở về.

- Ta thì cảm thấy, sức của mình lớn hơn Họa Mi, chà lưng cho nàng sẽ càng thoải mái hơn Họa Mi, hơn nữa, ta còn có thể giúp nàng xoa bóp, nhất định sẽ càng dễ chịu hơn cả đêm hôm đó.

Bạch Thiên Hoan tức giận bưng chung trà lên ném Hạng Nguyên Hoán, hắn dễ dàng bắt được chung trà, đưa lên nhấp một hớp, rồi híp mắt ra vẻ hưởng thụ:

- Đúng là trà ngon!

Sớm muộn gì cũng có ngày nàng bị hắn làm tức chết.

Nàng đành phải chuyển đề tài lần nữa:

- Chàng vừa nói, Lý cô nương lần đó rơi xuống nước, quên mất chuyện trước kia nên mới đột nhiên thích chàng, có phải không?

Hạng Nguyên Hoán gật đầu, không hiểu sao nàng lại đột nhiên hỏi như vậy:

- Nàng hỏi cái này làm gì?

Uống hết trà, Hạng Nguyên Hoán lại rót thêm một chung, cung kính đưa đến trước mặt Bạch Thiên Hoan, nàng nhìn ghét bỏ, đẩy tay hắn ra, tự mình cầm cái chung mới.

Hạng Nguyên Hoán thấy thế, ân cần nhắc bình trà châm trà cho Bạch Thiên Hoan.

Nhìn nước trà nhẹ tỏa hơi nóng được rót vào trong chung, Bạch Thiên Hoan hài lòng nâng chung trà lên, nhấp một ngụm mới mở miệng:

- Trước đây ta chưa từng thấy triệu chứng mà chàng nói này, ta muốn thử xem sao!

Là một người hành y, điều hưng phấn nhất chính là gặp phải những triệu chứng bệnh nan giải.

Nghe vậy, chân mày Hạng Nguyên Hoán nhăn lại.

- Nàng muốn chữa bệnh cho nàng ấy?

Lý Thanh Nhã nếu không tốt lên, cùn lắm là vẫn giống như bây giờ,

nhưng.... .....nếu Lý Thanh Nhã tốt lên, có một số việc..... .....e rằng cũng giấu không được.

Mà một số việc này, là những việc hắn có hết sức để giấu.

- Chàng không muốn ta chữa cho nàng ấy?

- Không phải không cho nàng chữa, có điều.... ..

Hạng Nguyên Hoán khó xử chỉ ra vấn đề quan trọng:

- Nàng ấy bây giờ rất có thành kiến với nàng, không thể nào để nàng chữa bệnh cho mình đâu.

- Vấn đề này không lớn, có điều, ta muốn xem thử nàng ấy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, hơn nữa, ta thấy nàng ấy cũng tội nghiệp, chữa khỏi cho nàng ấy thì nàng ấy sẽ không còn say đắm chàng nữa mà có thể chuyển sang thích Lưu đại ca, đây không phải là mọi người đều vui vẻ sao?

Bạch Thiên Hoan suy nghĩ lác quăn.

Nhưng Hạng Nguyên Hoán không hề thấy biện pháp này khả thi, không khỏi lắc lắc đầu.

- Nàng lúc này cũng nói chưa từng gặp phải loại bệnh này, nếu không thể chữa khỏi thì sao?

- Luôn luôn có biện pháp!

Nụ cười trên mặt Bạch Thiên Hoan đầy tự tin.

- Không làm không được?

- Không làm không được!

Bạch Thiên Hoan gật đầu khẳng định.

Thấy nàng kiên quyết, Hạng Nguyên Hoán biết mặc hắn có nói gì đi nữa cũng không thay đổi được quyết định của nàng.

- Vậy được, chuyện này ta có thể giúp nàng, nhưng nếu không được thì chúng ta rời khỏi Sơn Thành, sau khi về nàng ngoan ngoãn làm thế tử phi của ta!

Nàng hừ mũi.

- Nói cứ như ta gấp gấp muốn gả cho chàng vậy!

- Là ta gấp gấp muốn cưới nàng.

Hạng Nguyên Hoán nắm chặt tay Bạch Thiên Hoan, ánh mắt đặc biệt nóng bỏng chuyên chú nhìn nàng, giọng nói khàn khàn lộ ra vẻ quyền rũ kêu gọi:

- Hoan muội muội, nói cho ta biết, nàng có từng nghĩ muốn gả cho ta không?

Câu hỏi bất thành linh khiến Bạch Thiên Hoan trở tay không kịp, vẻ mặt hơi bối rối, theo bản năng trốn tránh ánh mắt của hắn.

- Đương nhiên là không!

Nàng hơi dùng sức, định rút tay mình ra khỏi tay hắn.

Hạng Nguyên Hoán đương nhiên không dễ dàng bỏ qua cho nàng, hắn cầm tay nàng càng chặt hơn.

- Hoan muội muội, có thể hứa với ta một chuyện không?

- Chuyện gì?

Bạch Thiên Hoan trừng chỗ tay hai người giao nhau:

- Nói chuyện thì nói thẳng hoàng.

Hạng Nguyên Hoán không buông lỏng tay nàng chút nào, hai mắt vẫn sáng rực nhìn nàng.

- Giờ này khắc này, người ta muốn ở cùng là nàng, bất kể ai nói gì, nàng chỉ cần tin một câu này của ta là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Bạch Thiên Hoan Bị Bắt Cóc

Lời nói chân thành và ánh mắt nghiêm túc của hắn khiến tim Bạch Thiên Hoan run rẩy.

Trong khoảnh khắc, nhịp tim nàng lại khôi phục bình thường.

- Nói xong rồi?

Nàng cố ý hung dữ nhìn hắn:

- Nói xong rồi thì có phải là có thể buông ta ra không?

- Nói xong rồi!

Hạng Nguyên Hoán buông lỏng tay Bạch Thiên Hoan ra.

Bạch Thiên Hoan rút tay lại thật nhanh, không thể không nói, nàng đúng là không quen bộ dạng nghiêm túc của Hạng Nguyên Hoán.

- Ừm, ngừng kỹ lại, nàng cảm thấy thiệt thòi vì lần này bị ta nhìn thân thể thì lần sau khi ta tắm, ta có thể để nàng ở bên cạnh xem, như vậy không phải công bằng rồi sao?

- ... ..

Một con quạ bay qua đỉnh đầu Bạch Thiên Hoan.

Cái từ “nghiêm túc” này căn bản không liên quan đến hắn, vẫn là Hạng Nguyên Hoán hiện tại tương đối bình thường.

Họa Mi vừa từ bên ngoài bước vào, thấy Hạng Nguyên Hoán cũng có trong phòng thì vội vã muốn đuổi hắn ra ngoài.

- Thế từ gia, ngài không thể vào, đại tiểu thư đã nói.... ..

- Đại tiểu thư các người ngồi ở đây vẫn không nói gì, một nhà hoàn như người mà muốn đuổi ta đi?

Hạng Nguyên Hoán uể oải chống cằm:

- Hoan muội muội, nàng dạy người hầu đãi khách thế à?

Họa Mi căng thẳng, Bạch Thiên Hoan cười giấu giải vây giúp nàng ấy:

- Đối với người phẩm hạnh không đoan chính thì phải đối xử như thế!

- Chắc chắn, Hoan muội muội, nàng vậy là không đúng rồi, ta là lương dân của Lương quốc chúng ta, một không giết người phóng hỏa, hai không cướp giật trộm cắp, người tốt như ta không nhiều đâu!

Họa Mi nhất thời không nhịn được, cười ra tiếng, rồi vội vàng che miệng mình.

Còn Bạch Thiên Hoan vì câu nói đó của Hạng Nguyên Hoán mà cơ mặt co giật dữ dội.

Lương dân? Người tốt?

Nếu hắn là lương dân hay người tốt thì cả thế giới đều hòa bình rồi, hắn lại có dũng khí nói ra những lời như vậy.

- Thế nào? Hoan muội muội chẳng lẽ không đồng ý những lời ta vừa nói sao?

Hạng Nguyên Hoán ranh mãnh sáp đến trước mặt Bạch Thiên Hoan.

Nàng ghét bỏ đẩy mặt hắn ra.

- Được được, chàng là lương dân được chưa? Nếu là lương dân thì phải tuân thủ bốn phận của lương dân, nam tử không được tự tiện xông vào phòng của nữ tử chưa xuất giá, có hiểu không?

- Hoan muội muội lại nói không đúng rồi.

- Ta nói không đúng chỗ nào?

Hắn xong chưa vậy?

- Hai chúng ta là phu thê sắp cưới, thân thiết hơn quan hệ nam nữ bình thường một bậc, ta và nàng lại không làm ra chuyện không thể gặp người, có gì phải sợ?

- ... ..

Họa Mi nghe hai người nói chuyện thì vô cùng tức thời, lặng lẽ đi thu dọn phòng bên cạnh, đến sau tấm bình phong thì phát hiện một chiếc áo ngoài của nam nhân.

- O? Y phục này là của ai?

Họa Mi lấy làm lạ lắm bầm một câu.

Bạch Thiên Hoan lúc này mới nhớ, khi này mình thay y phục xong đã quên trả lại cho Hạng Nguyên Hoán.

Không đợi Bạch Thiên Hoan mở miệng dặn dò Họa Mi, Hạng Nguyên Hoán không dọa chết người không thôi nói:

- Khi này tắm, không có y phục, ta mới đem y phục của mình khoác tạm cho nàng ấy.

Lời này rất dễ gây hiểu lầm, sẽ khiến người khác cho rằng hai người họ tắm chung với nhau.

- ... ..

Hạng Nguyên Hoán còn không quên bồi thêm một câu:

- Sau này trong phòng tắm của Hoan muội muội để thêm một bộ dụng cụ tắm rửa, đại tiểu thư nhà người cho rằng hôm nay ta chiếm lợi của nàng ấy, nàng ấy định ngày mai chiếm lại của ta!

- ... ..

Mặt Bạch Thiên Hoan từ đỏ chuyển sang đen, rồi lại trắng, sau đó lại từ trắng chuyển sang đen, lửa giận luôn kìm nén cuối cùng cũng bộc phát:

- Họ Hạng!

Âm thanh lớn khiến cả phòng đều chấn động.

Móc móc tai hơi ù do bị Bạch Thiên Hoan rống, Hạng Nguyên Hoán vẫn không biết sống chết lắm bầm:

- Ta biết mình họ gì, a, không đúng, Hoan muội muội là muốn nhắc nhở bản thân, yên tâm, đợi sau khi chúng ta thành thân, ta có thể nhắc nàng mỗi ngày, không cần phí công như vậy!

Bạch Thiên Hoan ảo não che trán, nàng sao lại chọc tới tai họa này vậy? Nghĩ đến tương lai phải gả cho hắn, nàng liền cảm thấy cuộc sống sau này vô cùng đen tối.

Sáng hôm sau, Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan lại cãi nhau mà bắt đầu một ngày mới.

Nguyên nhân là vì Hạng Nguyên Hoán nửa đêm lại lén vào phòng Bạch Thiên Hoan, tranh chấp chung chăn với nàng, hơn nữa còn tranh nằm cùng gối với nàng.

Cửa mở, Họa Mi cung kính đứng bên ngoài, nhìn Hạng Nguyên Hoán bị Bạch Thiên Hoan đẩy ra khỏi phòng, cung kính hành lễ với hắn:

- Thế tử gia!

Hạng Nguyên Hoán không hề có cảm giác mình làm sai, hắn kéo áo ngủ trên người, chậm rãi về phòng mình thay y phục.

Chờ Hạng Nguyên Hoán thay xong y phục, Bạch Thiên Hoan đã đợi bên ngoài từ lâu, về mặt nàng đen thui giống như khi nãy đuổi hắn ra khỏi phòng.

- Sao giờ này mới thay xong y phục?

Bạch Thiên Hoan lườm nhìn nam nhân nào đó sau khi chỉnh trang dung mạo, phong thái thay đổi, khôi ngô tuấn tú.

- Người ta đều nói, nữ nhi làm đẹp vì người mình yêu!

Hạng Nguyên Hoán xoa xoa nếp gấp trên ống tay áo.

Bạch Thiên Hoan liếc hắn.

- Hạng đại thế tử, nhắc cho ngươi nhớ, ngươi là nam nhân.

- Hoan muội muội quá không hài hước rồi, cái ta muốn nói là, nếu nàng biến thành nam nhân, ta cũng cam tâm tình nguyện!

- ... ..

Tư duy của hai người họ căn bản là không chung đường.

Lạnh quá!

Hai tay nàng xoa xoa cánh tay nổi da gà, không quay đầu lại rồi đi theo hướng khác.

- Nếu ngươi ba hoa xong rồi thì đi theo ta.

Hạng Nguyên Hoán cười nhìn bóng dáng nàng giận dữ, sai Vương Toàn phía sau đóng cửa phòng rồi theo sau Bạch Thiên Hoan.

- Nàng lúc nãy nói muốn ta theo nàng đi làm một việc, là việc gì?

- Ngươi quên chuyện hôm qua ta nói với ngươi rồi?

Hôm qua? Chuyện gì hôm qua?

Đầu óc thông minh sau một phen suy nghĩ, dừng lại ở một việc, chân mày không khỏi cau chặt.

- Nàng thật muốn chữa bệnh cho Thanh Nhã?

- Chiều qua ta đã tìm Lưu đại ca nói chuyện, Lưu đại ca nói sẽ nói lại với Lý cô nương chuyện này, buổi tối huynh ấy sai người báo cho ta biết, Lý cô nương đã đồng ý.

- Nàng nói nàng ấy đã đồng ý?

Hạng Nguyên Hoán hơi cau mày, cảm thấy chuyện không đơn giản.

Quả nhiên, sau đó hắn lại nghe Bạch Thiên Hoan nói:

- Nhưng mà, điều kiện để Lý cô nương đồng ý là, lúc ta chữa bệnh cho nàng ấy thì người cũng phải có mặt!

Hắn biết là sẽ không đơn giản như vậy mà.

Tuy Hạng Nguyên Hoán không muốn đi nhưng thấy Bạch Thiên Hoan hăng hái bưng bưng muốn tra tìm nguyên nhân bệnh của Lý Thanh Nhã như thế, hắn không nỡ khiến nàng thất vọng.

Ý nghĩ xoay chuyển, hắn ranh mãnh nhìn bóng người mảnh mai phía trước.

- Hoan muội muội yên tâm để ta đi như vậy? Chẳng lẽ nàng không sợ nàng ấy cướp mất ta sao?

- Của ta thì chính là của ta, không phải của ta thì vĩnh viễn cũng không là của ta, nếu ta thế này cũng lo thế kia cũng lo thì có cần sống không?

- Hoan muội muội có phải quá tự tin không?

Hạng Nguyên Hoán hừ bất mãn.

- Nếu người thật sự đi theo Lý cô nương kia thì ta còn phải cảm tạ trời đất nàng ấy đã thu nhận người.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng vẫn đang lầu bầu, Hạng Nguyên Hoán bị chọc giận rồi.

Hắn kéo cổ tay Bạch Thiên Hoan, đột nhiên kéo nàng vào lòng ngay trước mặt những người chung quanh, đang lúc nàng bất ngờ không kịp đề phòng, hắn thành linh cúi đầu hôn môi nàng.

Hắn hung hăng đè ép môi nàng như trừng phạt, ma sát kịch liệt khiến cánh môi nàng hơi đau.

Đầu Bạch Thiên Hoan trống rỗng, không biết nên phản ứng thế nào.

Đội khí nàng khôi phục lý trí, theo bản năng dùng hai tay đẩy ngực hắn, mở miệng định trách mắng.

Răng nàng vừa hé ra thì lưỡi hắn thừa cơ chui vào miệng nàng, chiếc lưỡi linh hoạt tùy tiện càn quét bên trong.

Tên khốn đáng ghét này.

Nàng định nhân cơ hội cắn đứt lưỡi hắn nhưng khi răng nàng cắn lại thì lưỡi hắn rút về nhanh hơn, khiến răng nàng không cẩn thận cắn phải môi mình, môi bị cắn rách, mùi máu tanh lập tức nồng nặc giữa môi và răng.

Nàng đau kêu lên một tiếng, đưa ngón tay động vào chỗ môi bị cắn thì chạm phải một giọt máu tươi.

Tên đầu sỏ không hề áy náy vì đã làm sai mà còn ở bên cạnh nói mát:

- Hoan muội muội, ta phải nói nàng thế nào đây, nàng sao lại không cẩn thận như vậy?

Rốt cục là nàng không cẩn thận hay là hắn quá đáng?

- Người.... ....

Bạch Thiên Hoan tức tối chỉ vào mũi Hạng Nguyên Hoán, vừa muốn mắng chửi thì không cẩn thận động đến vết thương, khuôn mặt nàng vì đau mà nhăn nhó, câu tiếp theo bị nuốt trở về.

Đau quá!

Tên Hạng Nguyên Hoán này thật sự quá đáng ghét, vừa chiếm lợi của nàng mà còn nói mát nữa.

Về mặt đau đớn của Bạch Thiên Hoan khiến Hạng Nguyên Hoán đau lòng, hai tay giữ chặt mặt nàng, tỉ mỉ quan sát chỗ môi bị thương.

- Bị thương thế nào? Có đau không?

Hắn nhẹ giọng hỏi, ánh mắt dịu dàng say lòng người.

Trong khoảnh khắc, Bạch Thiên Hoan bị ánh mắt kia mê hoặc.

Một giây sau, Hạng Nguyên Hoán phun ra một câu càng khiến người ta tức giận hơn:

- Hiện tại chỉ bị một bên, nhìn không đẹp, không bằng chúng ta làm thêm một lần cho bên kia cũng rách luôn!

Bạch Thiên Hoan bị lời của hắn chọc giận, dùng sức đẩy hắn ra.

- Người đi chết đi!

Hạng Nguyên Hoán khề ho một tiếng, tay chống cằm:

- Hoan muội muội, trước mặt nhiều người như vậy, giữ lại chút hình tượng, đừng để người ta chê cười.

Sau đó, ánh mắt hắn ra hiệu về phía chung quanh.

Xấu xa!

Bạch Thiên Hoan lúc này mới khôi phục lý trí, đưa mắt nhìn bốn phía, quả nhiên thấy rất nhiều nha hoàn và gã sai vặt, hơn nữa, trong đình trước mặt còn có hai người Lưu Khải và Lý Thanh Nhã đang đứng.

Đôi tay Lý Thanh Nhã siết chặt thành nắm đấm, ánh mắt bốc lửa nhìn Bạch Thiên Hoan, ngọn lửa ghen tị sắp thiêu cháy nàng ta.

Từng đôi mắt nhìn chằm chằm muốn xem nàng và Hạng Nguyên Hoán biểu diễn lại màn vừa nãy.

OMG!

Nàng hận không thể mau chóng tìm cái lỗ chui vào, còn gì lúng túng hơn thế này chứ?

Gương mặt trắng trẻo ửng hồng, dáng vẻ ngượng ngùng xinh đẹp so với mẫu đơn trong hoa viên bên cạnh còn kiều diễm hơn mấy phần.

Lưu Khải nhất thời cũng dán mắt vào Bạch Thiên Hoan, sau khi cảm giác được ánh mắt căm căm của Hạng Nguyên Hoán thì vội vàng thu lại thần trí, lúng túng ho một tiếng phá vỡ im lặng.

- Hóa ra là thế tử gia và Bạch cô nương, đến đây đi!

Lưu Khải nhiệt tình mời hai người vào đình.

Bạch Thiên Hoan tức giận lườm Hạng Nguyên Hoán, khi quay đầu lại thì vẻ mặt mỉm cười:

- Được!

Hạng Nguyên Hoán theo sau Bạch Thiên Hoan cũng tiến vào đình.

- Mọi người ngồi đi!

Lưu Khải làm chủ ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.

Nơi này là đình nghỉ mát trong hoa viên, bây giờ là cuối xuân trăm hoa đua nở, xung quanh đình đủ loại hoa khoe sắc, ngồi ở đây ngắm bách hoa trong hoa viên, gió xuân nhẹ nhàng thổi, thật khiến lòng người vui tươi thanh thản.

Thêm vào đó, bầu trời hôm nay vạn dặm không mây, tâm trạng người ta cũng theo đó mà tốt hơn vài phần.

- Khải ca hôm qua nói với ta là Bạch cô nương có ý muốn chữa bệnh cho ta, phải không?

Lý Thanh Nhã nhẹ nhàng mở miệng, dáng vẻ yếu điệu, giọng nói nhỏ nhẹ, cùng với nữ nhân điên ngày hôm qua tóm lấy Hạng Nguyên Hoán không thể tưởng như là hai người.

Lúc nói chuyện, Lý Thanh Nhã lặng lẽ liếc mắt đưa tình với Lưu Khải, thân thể dựa vào ngực hắn thêm một chút.

Lưu Khải khề ôm bà vai Lý Thanh Nhã, trong mắt đều là yêu thương dành cho nàng ấy.

Người này đôi sắc mặt đúng nhanh, nếu không phải đã chứng kiến một mặt khác của Lý Thanh Nhã, nàng sẽ thật sự cho rằng Lý Thanh Nhã chỉ là một tiểu thư khuê các mảnh mai yếu ớt.

Tiếc cho Lưu Khải, hắn cũng xem như là người tâm địa thiện lương nhưng lại thích Lý Thanh Nhã.

- Phải, nghe nói Lý cô nương mắc bệnh, vừa khéo ta lại biết chút y thuật nên muốn thử một lần.

Bạch Thiên Hoan lịch sự nói rõ ý của mình.

Ánh mắt Lý Thanh Nhã hơi buồn bã, cúi đầu nói:

- Bệnh này đã theo ta hơn năm năm rồi, Khải ca cũng mời không ít danh y cho ta nhưng đều không chữa được!
- Ta cũng không đảm bảo sẽ chữa hết hoàn toàn cho Lý cô nương, nhưng ta muốn thử xem sao.

Lưu Khải đau lòng ôm lấy bà vai Lý Thanh Nhã, dịu dàng nhìn nàng ấy an ủi:

- Bạch cô nương y thuật rất cao, nàng có thể tin nàng ấy, ta tin Bạch cô nương có thể chữa hết cho nàng, đúng không? Bạch cô nương?

Lúc nói chuyện, Lưu Khải ngẩng đầu, nhìn Bạch Thiên Hoan dò hỏi.

Đừng chụp cho nàng cái mũ cao như vậy.

- Ta sẽ cố gắng hết sức!

Tang Vi Sương gật đầu bày tỏ.

Lý Thanh Nhã rụt rè nhìn Hạng Nguyên Hoán.

- Vậy.... ....thế từ gia có phải cũng mong Bạch cô nương chữa cho ta?

Mọi ánh mắt đều dồn về Hạng Nguyên Hoán khiến hắn cảm thấy quái lạ, Lưu Khải tuy không hiểu nhưng cũng không nghĩ quá nhiều.

Lưu Khải lúng túng an ủi nàng ấy để điều hòa không khí:

- Thanh Nhã, mọi người đều mong nàng khỏe lên.
- Phải không?

Lý Thanh Nhã không để ý đến Lưu Khải, ánh mắt vẫn ngó chăm chăm Hạng Nguyên Hoán.

Hắn không kiên nhẫn, bị Bạch Thiên Hoan thúc khuỷu tay mới miễn cưỡng mở miệng.

- Sẽ khỏe lên mà.

Lý Thanh Nhã thờ phào nhẹ nhõm, cười khê nói:

- Vậy được, ta chữa!

Bạch Thiên Hoan hơi nhú mày, thấy Lý Thanh Nhã chăm chú nhìn Hạng Nguyên Hoán, trong lòng nàng rất không thoải mái.

Lý Thanh Nhã rất tự nhiên vươn tay mình ra, vén lên một đoạn tay áo, lộ ra làn da cổ tay trắng nõn.

- Đa tạ Bạch cô nương!

Lý Thanh Nhã cười yếu điệu.

Không biết tại sao lúc này Bạch Thiên Hoan đặc biệt hỏi hận bản thân sao lại muốn chữa cho nàng ta.

Đột nhiên nàng không muốn chữa nữa.

Âm thầm đè nén cảm giác này xuống, Bạch Thiên Hoan vẫn đặt tay mình lên mạch của Lý Thanh Nhã.

Nàng nhắm mắt, cẩn thận cảm nhận tần số mạch đập của Lý Thanh Nhã.

Thật lâu sau, Bạch Thiên Hoan mới mở mắt, dời tay đi.

- Thế nào? Bạch cô nương, cô nương có thể chữa khỏi bệnh của Thanh Nhã không?

Lưu Khải muốn biết kết quả, vội vàng hỏi Bạch Thiên Hoan.

Sắc mặt Bạch Thiên Hoan hơi nghiêm trọng.

- Bệnh của nàng ấy tương đối đặc biệt, có điều.... ..

Cuối cùng, Bạch Thiên Hoan bổ sung một câu:

- Không phải là không chữa được.

- Thật sao?

Lưu Khải mừng như điên nắm lấy tay Thanh Nhã:

- Thanh Nhã, ta nói không sai mà, ta đã nói với nàng Bạch cô nương là thần y, nàng ấy nhất định có thể chữa khỏi bệnh cho nàng.

Đáy mắt Lý Thanh Nhã hiện lên sự chán ghét, lạnh lẽo rút tay mình khỏi tay Lưu Khải.

- Phải đó, vẫn là chàng lợi hại.

- Đúng rồi, Bạch cô nương, cô nương thấy bệnh của Thanh Nhã khoảng bao lâu mới có thể tốt hơn?

- Cái này không nói chính xác được, còn phải xem tình hình hồi phục của nàng ấy nữa.

- Dù sao chỉ cần có thể chữa khỏi, Bạch cô nương, trong quá trình chữa trị bất kể cô nương cần gì cứ việc nói với ta, ta nhất định sẽ nghĩ mọi biện pháp tìm được.

- Ừ, ta sẽ làm vậy.

Bạch Thiên Hoan cười gật đầu đáp ứng.

- Khải ca, ta có thể có một đề nghị không?

Lý Thanh Nhã yêu kiều nói.

Bạch Thiên Hoan nhú mày, tinh mắt liếc thấy khoe mắt Lý Thanh Nhã đang chăm chú nhìn Hạng Nguyên Hoán trong khi hấn ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn nàng ta.

- Nàng nói đi, ta đều đồng ý với nàng.

Lưu Khải rất chiều chuộng nàng ta.

Lý Thanh Nhã cúi đầu cười khẽ, nhẹ nhàng nói:

- Bởi vì muội thấy thế tử gia giống hệt một cổ nhân của muội, cho nên, trong quá trình chữa trị có thể để thế tử gia hiện diện không?

Cái yêu cầu này!

Lưu Khải nhìn Hạng Nguyên Hoán, sắc mặt Hạng Nguyên Hoán hơi khó coi, thêm vào đó là dáng vẻ vô cùng không tình nguyện, Lưu Khải khó xử nói:

- Thanh Nhã, thế tử gia khá bận, e rằng.... ..

- Bệnh của ta rất khó chữa, trước kia có một vị thần y nói, bệnh của ta là do tâm mà ra, nếu ta thấy cổ nhân bên cạnh nhất định sẽ có ích cho việc điều trị!

Lý Thanh Nhã đường hoàng giải thích.

Lưu Khải trước nay chưa bao giờ từ chối ý muốn của Lý Thanh Nhã mà chỉ sợ nàng không vui hoặc cảm thấy tủi thân, nhưng chuyện này.... ..

Bạch Thiên Hoan vừa nhìn liền biết Lý Thanh Nhã có ý đồ gì.

Xem ra, nàng ta vẫn chưa chết tâm với Hạng Nguyên Hoán.

Tuy nói hiện tại nàng chưa thành thân cùng hắn, cũng không phải nàng nhất thiết phải gả cho hắn, nhưng Hạng Nguyên Hoán dù sao cũng coi như là nam nhân nàng chọn, Lý Thanh Nhã ở trước mặt nàng dám chiếm lấy nam nhân của nàng, lá gan nàng ta cũng không nhỏ.

Nàng trước nay hành động luôn theo quy tắc: người không phạm ta, ta không phạm người; người nếu phạm ta, ta ắt phạm người.

Hôm nay nếu đáp ứng Lý Thanh Nhã, sau này nàng vẫn có thể dùng cách của người nào đó ép bọn họ đi vào khuôn khổ.

Con người Bạch Thiên Hoan nheo chặt thêm vài phần, khoe môi nhếch lên nụ cười, trong lòng đã có tính toán.

- Nếu là yêu cầu của bệnh nhân đưa ra thì đại phu như ta đương nhiên sẽ cố gắng thỏa mãn, Lý cô nương yên tâm!

Nàng nở nụ cười vô hại:

- Về sau khi ta chữa trị cho cô nương, Nguyên Hoán nhất định sẽ có mặt.

- Hoan muối muối, ta còn chưa.... ..

Hạng Nguyên Hoán bất mãn mở miệng, định ngăn Bạch Thiên Hoan.

Nàng lập tức hung dữ trừng hấn, hấn vội vã nuốt lời về.

Mắt Lý Thanh Nhã sáng lên:

- Thật không?

- Đương nhiên là thật.

Cảm thấy biểu hiện của mình có hơi quá, Lý Thanh Nhã ngưng ngừng ngồi thẳng người, thu lại tâm tình kích động của mình, đoan trang cúi đầu nói nhỏ:

- Như thế thì không thể tốt hơn.

Thật biết giả vờ, không đi diễn kịch đúng là quá đáng tiếc.

Bạch Thiên Hoan thâm cười lạnh.

Đây là tự nàng ta chạm vào nòng súng, sau này nếu xảy ra chuyện gì thì không trách nàng được.

Ngón tay không tự chủ sờ vào môi, không cẩn thận chạm phải vết thương trên đó, đau khiến cả người nàng co lại.

Hạng Nguyên Hoán khốn kiếp, luôn cố ý chiếm lợi của nàng, lần sau nàng nhất định sẽ cắn hấn thật mạnh.

Không đúng! Mặt nàng đen đi, nàng sao lại mong đợi có lần sau chứ?

Rời khỏi đình nghỉ mát, Bạch Thiên Hoan vừa nghĩ đến những thứ phải chuẩn bị để chữa trị cho Lý Thanh Nhã vừa bước về phòng mình.

Dọc đường, nàng luôn cảm thấy có người lén đi theo phía sau nàng.

Trong cả biệt viện Lưu phủ này, người có thể làm chuyện như vậy e rằng chỉ có kẻ nhàm chán Hạng Nguyên Hoán nhỉ?

Nghĩ đến đây, Bạch Thiên Hoan mất hứng thỉnh linh quay đầu lại, quát ra sau:

- Họ Hạng, không cần trốn, ra đây!

Bạch Thiên Hoan nhất thời không xem xét kỹ, đột nhiên một bóng đen nhanh chóng tiến đến gần, nàng không hề đề phòng, bị người ta đánh trúng cổ, lập tức ngất đi.

Hạng Nguyên Hoán bị gọi đi một lát, đến khi hấn tìm Bạch Thiên Hoan thì không thấy bóng dáng nàng đâu cả.

Tìm khắp nơi không thấy, Hạng Nguyên Hoán bỗng cảm giác được có gì đó cộm cộm chân mình.

Hấn nhích chân đi thì thấy ở nơi đó là một cây trâm cài tóc.

Là.... .....trâm cài tóc của Bạch Thiên Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hạ Độc Trong Rượu

Cái trâm cài tóc này được chế tạo đặc biệt, có thể sử dụng như vũ khí, Bạch Thiên Hoan không thể nào tùy tiện vứt nó đi được.

Khả năng duy nhất.....chỉ có một, hiện tại hấn nhất thiết phải xác định.

- Nguru Quang!!!

Hạng Nguyên Hoán híp mắt hô lớn về phía chung quanh.

Một con chim nhỏ trên cành liễu gần đó bị tiếng của Hạng Nguyên Hoán dọa bay đi, vừa bay vừa kêu lớn, không lâu sau đã không còn bóng dáng.

Ánh mắt xẹt qua con chim kia, sắc mặt Hạng Nguyên Hoán lập tức trở nên rất khó coi.

Hắn bực bội kéo cổ áo, sải bước đi về phía cổng lớn biệt viện.

Xem ra, Bạch Thiên Hoan thật sự bị bắt cóc rồi, là người của thái tử hay lục hoàng tử? Bất kể là ai dám động đến nàng, hẳn đều sẽ khiến cho bọn chúng chôn cùng.

Bạch Thiên Hoan mơ màng tỉnh lại, nàng chỉ cảm thấy sau gáy đau nhức, vừa động một chút là cảm giác như gãy xương vậy.

Ngẩng đầu một cách khó khăn, nàng mới có thời gian đánh giá xung quanh.

Trí nhớ cuối cùng của nàng là có ai đó đánh bất tỉnh nàng.

Nơi này là một nhà kho, xung quanh chất đầy bình đủ kiểu đủ loại, đáng tiếc không phải những cái bình tinh xảo trong phòng thuốc dưới đất của nàng mà là mấy bình rượu thô ráp, lúc vừa tỉnh lại, nàng ngửi được mùi rượu nồng nặc chính là từ trong những bình rượu kia tỏa ra.

Bởi vì là hầm rượu mà rượu là chất dễ cháy nên xung quanh đây đều âm u ẩm ướt.

Hiện tại trời bên ngoài còn rất sáng, theo ánh sáng trên cửa sổ nóc hầm rượu chiếu vào, nàng loáng thoáng có thể thấy được khung cảnh bốn phía, và cả những người ở quanh nàng.

Trong đó, gã nam tử cao to khỏe mạnh mập mạp đứng trước mặt chính là kẻ đã bắt nàng.

Nàng thử động đây tay chân, quả nhiên đã bị trói chặt nhưng miệng thì không bị che lại.

- Các ngươi là ai? Bắt ta có mục đích gì?

Bạch Thiên Hoan không nhớ mình biết người trước mặt:

- Cho dù bị trói cũng có quyền biết tại sao chứ?

Yên lặng, yên lặng như chết, không ai trả lời nàng.

Bạch Thiên Hoan cau mày, chưa từ bỏ ý định tiếp tục la to:

- Ai nói cho ta biết, các người bắt ta rốt cục muốn làm gì?

- Đàng hoàng một chút!

Bạch Thiên Hoan vừa động đây thì một thanh kiếm lập tức đặt lên cổ nàng, mũi kiếm lạnh như hàn băng.

Thanh kiếm kia thành công khống chế hành động lộn xộn của Bạch Thiên Hoan.

Nàng bị khống chế, chỉ có thể yên tĩnh chờ đợi.

Không lâu sau, Bạch Thiên Hoan nghe được tiếng bước chân từ từ đến gần, bước chân ổn định, hơi thở nhẹ nhàng, hẳn là một nữ nhân.

Khi người nọ đi ngang qua nàng, trong không khí đầy mùi rượu xen lẫn một mùi đàn hương nhàn nhạt, hơn nữa không phải là loại đàn hương kém chất lượng mà là cúc đàn thượng phẩm, cúc đàn.....là vật ngự dụng, trừ hoàng thân quốc thích hoặc phu nhân do Hoàng đế đặc biệt ban thưởng, những người khác không thể dùng.

Do vậy, Bạch Thiên Hoan đoán, nữ nhân trước mặt không phải người nhà quan lại thì chính là.....phi tần trong cung!

Phi tần trong cung.

Bốn chữ này lại khiến Bạch Thiên Hoan nghĩ đến Hạng Nguyên Hoán.

Nếu không phải hắn, nàng cũng không cần đụng chạm đến người như vậy.

- Năm năm không gặp, còn nhớ ta là ai không?

Một giọng nữ trung niên trầm ổn kéo dài truyền đến từ trước mặt.

Năm năm không gặp?

Bạch Thiên Hoan ngồi dưới đất, muốn nhìn rõ mặt đối phương trong hăm ngăm âm u này tiếc là không nhìn rõ, bởi vậy nàng không thể xác định chủ nhân thân thể này có thật biết đối phương hay không.

Bạch Thiên Hoan khách khí hỏi thăm:

- Không biết vị phu nhân này là?
- Phu nhân?

Đối phương cười lạnh, dường như đang chế giễu hai chữ này:

- Năm năm không gặp, người nhanh vậy mà đã quên ta rồi, hơn nữa, người thế nhưng còn sống.
- Phu nhân có thể nói cụ thể một chút không? Hai ta từng gặp nhau ở đâu và có ân oán gì?

Loại cảm giác cái gì cũng không biết này quá uất ức rồi.

Vốn tưởng rằng là tai họa do Hạng Nguyên Hoán mà ra, nào ngờ là nàng hiểu lầm hấn.

- Năm năm, người cũng hiểu cái gì gọi là lễ phép rồi!

Năm năm trước chủ nhân thân thể này còn đang ở nông thôn, sao lại vô duyên vô cớ đụng chạm đến người này?

- Phu nhân, nếu trước kia ta làm chuyện gì có lỗi với bà thì ta xin lỗi, nhưng....có thể cho ta biết ta đã làm sai chuyện gì không?

Lúc này nàng dám khẳng định, trong ký ức của Bạch Thiên Hoan, nàng chưa từng đắc tội với nhân vật như vậy bao giờ.

- Không biết mình làm sai điều gì? Xem ra, người là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt rồi!

Giọng của đối phương đột nhiên trở nên hung dữ.

- Xin lỗi, ta vốn không biết bà, cho nên cũng không biết bà đang nói gì, ta luôn đợi bà nói rõ đây.

Bạch Thiên Hoan không chút hoang mang giải thích.

Lúc họ đang nói chuyện thì lưỡi dao nhỏ trên đầu ngón tay nàng cũng đồng thời lạng lẽ cắt dây thừng trên tay, chỉ cần dây đứt là nàng có thể tìm cơ hội tụt hộp với Ngưu Quang bên ngoài.

Những người trước mặt nàng ai nấy đều là cao thủ, một mình nàng không ứng phó được.

- Lý Thanh Nhã!

Một cái tên quen thuộc mà xa lạ phát ra từ miệng đối phương.

- Lý Thanh Nhã?

- Lý Thanh Nhã, người không phải ngay cả tên mình cũng quên chứ? Năm năm trước nghe nói người đã quên hết tất cả, Lý tướng quân cố tình phạm tội để bị Hoàng thượng cách chức làm dân thường, người cho rằng như vậy thì có thể thoát sao? Ta cho người biết, không có cửa đâu!

Đối phương lạnh lùng nói, từng chữ đều lộ ra vẻ uy nghiêm.

Nghe đến đây, Bạch Thiên Hoan cuối cùng cũng kịp phản ứng.

Hóa ra bọn họ muốn bắt Lý Thanh Nhã nhưng lại bắt nhầm nàng, nghe đối phương nói thì dường như Lý Thanh Nhã không biết đã đắc tội với đối phương thế nào mà khiến đối phương luôn truy sát nàng ta, kết quả phát hiện nàng ta xuất hiện ở Sơn Thành cho nên tìm tới cửa.

Đúng lúc nàng cũng vào ở trong biệt viện Lưu phủ, những người kia không cẩn thận đã bắt nhầm nàng.

Đang nghĩ ngợi thì sợi dây nơi cổ tay nàng đã đứt.

Quá tốt rồi!

- Ồ? Ta rốt cục phải biết là chuyện gì khiến bà hao hết tâm sức muốn giết ta như vậy?

Bạch Thiên Hoan không chút hoang mang tháo sợi dây thừng xuống, rút tay vào trong tay áo, ngón tay nắm chặt ngân châm, đôi mắt như đá quý chớp ra những tia sáng rạng ngời.

- Bất kể ngươi nhớ hay không đều nhất định phải chết! Ngươi đâu!!!

Dứt lời, những người xung quanh vây lấy Bạch Thiên Hoan.

Bạch Thiên Hoan thấy thế, nhanh chóng còi dây thừng nơi cổ chân, vội vã chạy về hướng ít người.

Nàng vừa chạy vừa la:

- Tuy bây giờ nói thì hơi trễ nhưng ta vẫn muốn nói cho bà biết, xin lỗi, bà bắt nhầm người rồi, ta không phải Lý Thanh Nhã!

Nàng đã vắng hai người, đang định đá vách gỗ phía trước để chạy thì một thanh kiếm lạnh lẽo chắn trước mặt, cản đường đi của nàng, ánh sáng phản xạ trên mũi kiếm khiến mắt nàng khó chịu.

Nàng lui về sau hai bước, tránh được công kích nguy hiểm của người nọ.

Kiểm phong lướt qua, chỉ cách mặt nàng 1 cm.

Mấy nam nhân này quả nhiên không biết thương hương tiếc ngọc là gì cả.

Đối phương đã muốn hạ thủ với nàng thì đừng trách nàng không khách khí.

Nghĩ vậy, Bạch Thiên Hoan linh hoạt tránh được một đòn công kích nữa của một gã, một cước đá trúng cằm hắn, đầu ngón tay hiện ra một cây ngân châm.

Kèm theo tiếng “phịch”, hắn ta không còn nhúc nhích ngã xuống đất.

Lại có hai người nữa xông tới, Bạch Thiên Hoan co hai tay lại, chân quét một vòng khiến hai người kia té ngã, không đợi họ đứng dậy, hai ngân châm của Bạch Thiên Hoan đã bay tới đâm vào gáy, hai người liền ngất đi.

Nữ tử trung niên vẻ mặt hơi kinh ngạc.

- Ngươi biết võ công?

Bạch Thiên Hoan lại đá ngã một người nữa, không quay đầu lại la lớn:

- Ta đã nói rồi, ta không phải người bà muốn tìm.

- Ngươi rốt cuộc là ai?

- Bất người mà không biết người mình bắt là ai, thật buồn cười!

Dứt lời, Ngu Quang phá tường xông vào, Bạch Thiên Hoan lập tức chạy đến cạnh Ngu Quang.

Ngu Quang bảo vệ chủ, đẩy Bạch Thiên Hoan ra phía sau, đôi mắt sắc bén cảnh giác nhìn chung quanh:

- Tiểu thư, lùi về sau!

Có hai người xông lên, Ngu Quang dễ dàng đá họ văng lên bình rượu, bình rượu bị đụng vỡ, rượu bên trong tràn ra đầy đất.

Nữ tử trung niên thấy tình thế không ổn, vội vàng ra lệnh rút lui:

- Không cần đánh nữa, lui.

Ngu Quang muốn đuổi theo nhưng người rút lui cuối cùng đột nhiên ném ra một cái hỏa chiết tử (hộp quẹt), hỏa chiết tử rơi xuống, nhanh chóng nhóm lửa từ rượu trên mặt đất, thế lửa lan ra cực nhanh, Ngu Quang thấy vậy không dám đuổi nữa mà dẫn Bạch Thiên Hoan ra khỏi hầm rượu.

Khi Hạng Nguyên Hoán chạy đến thì Ngu Quang và Bạch Thiên Hoan đã thoát khỏi nguy hiểm.

Trong khoảnh khắc thấy Bạch Thiên Hoan, Hạng Nguyên Hoán ngăn người rồi lao về trước mấy bước, kéo nàng vào lòng, sức lực mạnh đến nỗi làm nàng đau.

- Họ Hạng, ngươi làm gì thế? Buông ta ra!!!

Bạch Thiên Hoan đau gãy giữa trong lòng hắn, và lại, họ đang ở trước mặt người ngoài, Ngu Quang và thuộc hạ Hạng Nguyên Hoán mang tới đều đang nhìn đây.

- Ta còn tưởng không được nhìn thấy nàng nữa!

Giọng nói hơi run rẩy của Hạng Nguyên Hoán lơ lửng bên tai nàng.

Nếu tí nữa hơn một chút, còn có thể phát hiện cánh tay hấn ôm nàng cũng đang run rẩy.

Nhịp tim như trống đánh của hấn vang bên tai, nàng có thể cảm nhận được trước đó hấn có bao nhiêu sợ hãi.

Bạch Thiên Hoan trước giờ luôn nhạy cảm, hiểu được hấn bị dọa khi phát hiện nàng mất tích thì không khỏi mềm lòng, nhẹ nhàng nói:

- Ta không phải đang ở đây sao?

- Sau này nàng chỉ được phép ở bên cạnh ta, không được đi đâu cả!

Hạng Nguyên Hoán bá đạo yêu cầu.

Bạch Thiên Hoan phì cười:

- Nào có chuyện như vậy? Chẳng lẽ ta đi tắm, đi nhà xí cũng phải ở cùng chàng?

- Nếu nàng bằng lòng thì ta không có ý kiến!

- .....

Cảm động vừa dâng lên bị câu này của Hạng Nguyên Hoán làm cho biến mất không còn tăm tích, nàng nghiêm mặt đẩy hấn ra:

- Ta có ý kiến!

Hạng Nguyên Hoán thấy nàng không xảy ra chuyện gì mới yên tâm trở lại.

Nghe Bạch Thiên Hoan kháng nghị, khoe môi hấn hơi cong lên, tầm mắt chuyển sang hầm rượu đang cháy phía trước cách đó không xa, vài người làm trong tiệm rượu đang dốc sức cứu hỏa, tiếc là thế lửa quá lớn, hơn nữa rượu là chất dễ cháy, căn bản không cứu được.

Nếu Bạch Thiên Hoan không trốn ra được thì e rằng hiện tại đã vùi thân trong biển lửa?

Ánh lửa nơi hầm rượu đốt lên hai đốm lửa hừng hực trong mắt Hạng Nguyên Hoán.

- Nguru Quang, lúc này người có thấy rõ đối phương là ai không?

Hạng Nguyên Hoán nhàn nhạt hỏi, mặt không biểu cảm hơi đáng sợ, sát khí trong mắt dâng lên.

- Cụ thể thì không thấy rõ, có điều, từ chiều thức võ công thì giống như.....

Nguru Quang vẫn chưa nói xong thì Bạch Thiên Hoan đã thay hấn nói tiếp bốn chữ:

- Đại nội cấm vệ!

- Đại nội cấm vệ?

Khoe môi Hạng Nguyên Hoán hơi co lại, tức giận trong mắt càng đậm hơn, xem ra, chuyện này không thoát khỏi liên quan với thái tử hoặc là lục hoàng tử.

Nhưng một câu nói của Bạch Thiên Hoan đã xóa đi nghi ngờ của hấn:

- Chủ tử của họ là một nữ nhân trên người có hương thơm cúc đàn, đối phương nếu không phải hoàng thân quốc thích thì chính là.....nữ nhân trong cung.

- Nguru Quang!

Hạng Nguyên Hoán cau mày gọi Nguru Quang một tiếng ra hiệu.

- Dạ, gần đây có mấy vị nương nương đến Bình An Tự trên núi ở thành nam dâng hương, thuộc hạ sẽ đi điều tra!

Nguru Quang đáp xong liền xoay người rời đi.

Nguru Quang đi rồi, Hạng Nguyên Hoán lại vẫy vẫy tay về phía sau.

Hai nam tử cao thấp toàn thân hắc y bước đến, đều mang vẻ mặt như khối băng, người cao da hơi đen, người lùn da hơi trắng, dung mạo ưa nhìn hơn người cao một chút, cả hai cung kính quỳ một chân trước mặt Bạch Thiên Hoan.

Người cao:

- Thuộc hạ Bạch Thiên!

Người lùn:

- Thuộc hạ Hắc Ảnh!

Hai người đồng thanh:

- Tham kiến đại tiểu thư!

Đột nhiên được hành đại lễ như vậy, Bạch Thiên Hoan thụ sủng nhược kinh lui về sau hai bước, kéo kéo khoe môi, ngoài cười trong không cười nói:

- Chào!

- Hoan muội muội, sau này hai người họ sẽ ở bên cạnh bảo vệ nàng!

Hạng Nguyên Hoán mỉm cười nói rõ với Bạch Thiên Hoan.

Nụ cười nơi khoe môi nàng cứng đờ, nàng chỉ vào mũi mình, mắt tròn to nhìn hắn:

- Cho ta?

Hạng Nguyên Hoán cười híp mắt gật đầu.

- Thuộc hạ thề chết tận trung với đại tiểu thư!

Bạch Thiên và Hắc Ảnh cung kính lập lời thề.

Bạch Thiên Hoan nhảy lui về sau một bước, hai tay nhỏ xua lia lịa.

- Được rồi, hai người đừng nói nữa, ta sẽ không nhận hai người, một mình Ngưu Quang là đủ rồi.

Hạng Nguyên Hoán mắt không hề chớp, cúi đầu liếc hai người:

- Hoan muội muội thấy các người vô dụng thì các người biết nên làm gì rồi chứ?

Một giây sau, Bạch Thiên và Hắc Ảnh chân mày không hề nhăn nhý lấy một cái, trực tiếp rút kiếm bên hông ra, đưa về phía cổ.

Lưng Bạch Thiên Hoan đỏ mồ hôi lạnh, không chút nghĩ ngợi nắm lấy tay hai người.

- Dừng tay, ta giữ hai người lại!

Nàng lập tức kêu lên, chỉ sợ kêu chậm thì hai người trước mặt nàng sẽ cắt cổ.

Hai người cảm kích đập đầu với Bạch Thiên Hoan.

- Thuộc hạ đa tạ đại tiểu thư!

- Được rồi, mau đứng lên!

Bạch Thiên Hoan tự mình đỡ hai người họ đứng dậy.

- Dạ!

Bạch Thiên Hoan ngẩng đầu thì thấy Hạng Nguyên Hoán nở nụ cười thực hiện được âm mưu, nàng hung dữ trừng hắn.

Tên này là nhắm vào sự mềm lòng của nàng nên mới cố ý dùng một chiêu như vậy.

- Người đây là muốn giám thị ta sao? Một Ngưu Quang chưa đủ, giờ còn thêm hai người nữa.

Bạch Thiên Hoan bày tỏ sự bất mãn rõ ràng của mình với Hạng Nguyên Hoán.

- Ta làm vậy là để bảo vệ nàng! Hơn nữa, người có ba cái gấp, Ngưu Quang nếu đột nhiên không có mặt cũng có người có thể bảo vệ nàng! Và lại võ công của họ đều không kém hơn Ngưu Quang.

Lý do đen tối của hắn là nhiều nhất.

Đôi mắt đẹp của Bạch Thiên Hoan nhìn kỹ hai người Bạch Thiên và Hắc Ảnh, hơi thở của họ trầm ổn, trông có vẻ nội lực thâm hậu, hẳn không phải loại bình thường.

Có lẽ, Hạng Nguyên Hoán sẽ không chọn người kém cỏi cho nàng!

Đánh giá xong hai người, Bạch Thiên Hoan bỗng phát hiện một chỗ buồn cười bèn trêu ghẹo họ:

- Hắc Ảnh, tại sao da ngươi trắng mà gọi là Hắc Ảnh?

- Chuyện này.....

Gương mặt lạnh băng của Hắc Ảnh có phần tan vỡ.

- Còn nữa, Bạch Thiên, tại sao da ngươi đen mà gọi là Bạch Thiên?

- .....

Mặt Bạch Thiên cũng xoắn xýt.

Có điều, có hai người này về sau cũng sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Hạng Nguyên Hoán cười khoác vai Bạch Thiên Hoan, phá vỡ lúng túng của hai người:

- Được rồi, hai người sau này bảo vệ Hoan muội muội cho tốt, nếu nàng gặp bất trắc gì nữa, ta chỉ hỏi tội các ngươi!

- Dạ!

Về mặt hai người lại khôi phục như cũ, đồng thanh lớn tiếng đáp.

Giải quyết xong chuyện trước mắt, Bạch Thiên Hoan bỗng nhớ đến một chuyện.

- Đúng rồi, Nguyên Hoán, có chuyện ta muốn nói với chàng.

- Chuyện gì?

- Lần này người đối phương muốn giết thật ra không phải ta.

- Là ý gì?

Hạng Nguyên Hoán khó hiểu.

- Người đó gọi ta là Lý Thanh Nhã.

Bạch Thiên Hoan trả lời rõ ràng từng chữ.

Trong đình nghỉ mát, ba người Bạch Thiên Hoan, Hạng Nguyên Hoán và Lý Thanh Nhã đang ngồi.

Trên bàn đặt ngân châm Bạch Thiên Hoan đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Lưu Khải theo đề nghị của Bạch Thiên Hoan, dời sân đấu thú thành vườn thú, bắt đầu công việc cải tạo ở sân đấu thú nên không ở cạnh Lý Thanh Nhã quan sát.

Bạch Thiên và Hắc Ảnh làm tròn chức trách đứng ở một bên hoa viên trông coi, đề phòng có người đến, ngay cả nha hoàn và hạ nhân trong biệt viện cũng không được đến gần, xung quanh bọn Bạch Thiên Hoan chỉ có một mình Họa Mi hầu hạ.

Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán chia ra ngồi hai bên trái phải Lý Thanh Nhã, hai người đều dùng ánh mắt nghiêm trọng nhìn chăm chăm khiến Lý Thanh Nhã cảm thấy không thoải mái.

- Mọi người không phải đến chữa bệnh cho ta sao? Nhìn chăm chăm ta như vậy làm gì?

- Bệnh thì sẽ chữa cho cô, có điều, ta có một vấn đề muốn hỏi cô.

Bạch Thiên Hoan nghiêm túc nhìn Lý Thanh Nhã.

- Vấn đề gì?

Trực giác Lý Thanh Nhã không muốn trả lời Bạch Thiên Hoan.

- Phụ thân cô dẫn cô trốn nhiều năm như vậy, có từng đề cập với cô về ai không?
- Không có, cô hỏi cái này làm gì?
- Hoan muội muội, Lý tướng quân vì bảo vệ nàng ấy đương nhiên sẽ không nói với nàng ấy chuyện này.

Hạng Nguyên Hoán tốt bụng nhắc nhở nàng.

Nghĩ cũng đúng.

- Mọi người đột nhiên sao lại hỏi vậy?

Lý Thanh Nhã vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

- Hôm nay Hoan muội muội bị người ta bắt cóc.

Nghe hai chữ bắt cóc, Lý Thanh Nhã liếc Bạch Thiên Hoan khinh thường:

- Bị bắt cóc sao vẫn còn ở đây? Sao chưa bị người ta giết?

Lời của nàng ta khiến gương mặt Bạch Thiên Hoan trầm xuống, Hạng Nguyên Hoán lập tức đưa tay nắm lấy bàn tay đang nắm chặt của nàng, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng cười an ủi, Bạch Thiên Hoan thấy nụ cười của hắn thì cơn giận trong lòng vơi đi mấy phần.

Họ chàng chàng thiếp thiếp trước mặt Lý Thanh Nhã như vậy khiến nàng ta bức bối vô bàn.

- Nếu hai người không phải tới chữa bệnh cho ta thì ta đi trước!

Dứt lời, Lý Thanh Nhã buông váy rời đi.

- Cô nếu không muốn chết thì phải phối hợp với chúng ta!

Bạch Thiên Hoan la to sau lưng nàng ta.

Một câu này khiến bước chân Lý Thanh Nhã ngừng lại.

- Cô nói vậy là ý gì?

Lý Thanh Nhã không vui quay đầu.

Bạch Thiên Hoan thông thả giải thích:

- Những người bắt ta hôm nay thực ra là bắt lầm người, người bọn họ muốn bắt chính là cô.
- Ta sẽ tin lời nói xằng của cô?

Lý Thanh Nhã tức giận chỉ vào mũi Bạch Thiên Hoan.

Bạch Thiên Hoan bắt chước dáng vẻ bình thường của Hạng Nguyên Hoán nhún nhún vai.

- Cô không tin ta cũng đành chịu, dù sao thì ta cũng đã nhắc nhở rồi, sau đó cô có xảy ra chuyện gì ta cũng mặc kệ.

Ánh mắt nửa tin nửa ngờ của Lý Thanh Nhã quét qua mặt Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán, cảm thấy hai người không phải đang nói giỡn, nàng như ma xui quỷ khiến ngồi trở lại chỗ cũ.

- Cô muốn nói gì?

Lý Thanh Nhã vẫn tràn đầy phòng bị với Bạch Thiên Hoan.

- Những người bắt ta cứ luôn miệng nhắc đến chuyện năm năm trước, ta đoán hẳn là liên quan đến chuyện cô mất trí nhớ!

Bạch Thiên Hoan chưa nói với mình chuyện này, Hạng Nguyên Hoán nghe thì ánh mắt hơi lóe nhưng hắn che giấu vô cùng tốt, mọi người đều không phát hiện ra điểm khác thường của hắn.

- Có liên quan gì?

- Hẳn là năm năm trước cô đã thấy thứ gì đó không nên thấy, sau khi cô mất trí nhớ thì quên mất chuyện này, nghe giọng điệu người đó thì thứ mà cô thấy là điểm trí mạng với người đó, cho nên.....

- Cho nên, cô muốn ta nhớ lại chuyện đó để tiện cho các cô tìm họ, phải không?

Lý Thanh Nhã cuối cùng cũng hiểu ý Bạch Thiên Hoan.

- Phải, hôm nay ta bắt đầu chữa trị cho cô, trong quá trình này, nếu cô nhớ ra được gì thì nói cho ta biết.

- Tại sao ta phải nói cho cô?

Lý Thanh Nhã ngạo mạn hất cằm lên.

Bạch Thiên Hoan khước mũi chứa ý cười.

- Chữa khỏi cho cô đối với ta không có chút lợi ích nào, có điều do Lư đại ca đã cứu ta một mạng nên ta không muốn để sau này Lư đại ca đau lòng vì cái chết của cô, nếu cô không muốn nói thì ta cũng không sao cả, dù sao cô chết hay không cũng không liên quan đến ta.

Những lời này đã thành công áp chế Lý Thanh Nhã, trong lòng nàng ta bắt đầu sợ mỗi nguy hiểm không rõ này.

Trước cái chết, đa số người đều sẽ chọn đường sống.

Lý Thanh Nhã cũng vậy.

- Được, ta đồng ý với cô!

- Cô ngồi yên, ta sẽ bắt đầu thi châm!

Bạch Thiên Hoan mở bao châm của mình đặt trước mặt Lý Thanh Nhã.

Trong đó là ngân châm đủ loại kích cỡ, Lý Thanh Nhã vừa nhìn liền chùn bước.

- Ta.....ta.....

Bạch Thiên Hoan vừa nhìn thì hiểu ý Lý Thanh Nhã, nàng cười lạnh:

- Muốn chết hay muốn sống?

Lý Thanh Nhã ngậm chặt miệng không nói gì nữa.

Bạch Thiên Hoan hài lòng thở ra một hơi.

Triệu chứng của Lý Thanh Nhã giống như đầu từng bị va đập, trong não tụ máu bầm, nàng định dùng ngân châm khơi thông mạch máu nơi đỉnh đầu nàng ta, để máu bầm theo máu ra ngoài.

Sau khi châm một hồi, Lý Thanh Nhã vẫn không nhớ được gì, ngày thứ nhất thất bại.

Nhưng Bạch Thiên Hoan có lòng tin, qua một thời gian ngắn Lý Thanh Nhã nhất định sẽ nhớ được.

Sau khi thi châm cho Lý Thanh Nhã trời đã nhá nhem tối, buổi chiều vì tập trung tinh thần thi châm cho nàng ta nên hiện tại cả người nàng hơi mệt mỏi, lúc đi đường, chân nàng không khỏi run rẩy.

Hạng Nguyên Hoán bên cạnh đỡ nàng.

- Không cần đỡ ta, ta tự đi được!

Lo xung quanh có người, Bạch Thiên Hoan muốn rút tay về.

- Sợ gì chứ? Đều là người mình cả, hai ta sắp thành phu thê rồi, còn sợ người khác nói cái gì?

Nàng dĩ nhiên không mặt dày như hắn.

Sau khi về phòng, Hạng Nguyên Hoán đỡ nàng nằm xuống, Họa Mi lo lắng ở một bên.

- Đại tiểu thư muốn ăn chút bữa tối rồi hãy ngủ không?

- Bây giờ ta không có khẩu vị, không muốn ăn!

Với lại lúc này nàng đã ăn ít bánh ngọt rồi, nàng cời giày đắp chăn, mệt mỏi nhắm mắt lại:

- Ta muốn ngủ, đừng quấy rầy ta!

- Dạ!

Hạng Nguyên Hoán thấy nàng mệt như vậy, đau lòng không nỡ quấy rầy nàng bèn trở về phòng.

Khi trở lại phòng mình, Nguơ Quang đã đợi hẩn từ lâu.

- Điều tra thế nào?

Hạng Nguyên Hoán vừa thấy Nguơ Quang liền sa sầm mặt hỏi.

Chỉ cần tra ra là ai, bất luận là phi tần nào hay thậm chí là đương kim hoàng hậu, hẩn cũng tuyệt đối không nương tay.

- Lần đến Bình An Tự dâng hương này có mẫu phi của tam hoàng tử Tuệ quý phi, Tương quý phi, mẫu phi của lục hoàng tử Nghi phi, Tề phi và Phưong quý nhân thân phận thấp kém, hơn nữa, toàn bộ đều có chứng cứ không có mặt ở hiện trường.

Ngoại trừ Phưong quý nhân Hạng Nguyên Hoán không quá quen thuộc ra, Tuệ quý phi là cô cô của Hạng Nguyên Hoán, Tương quý phi bởi vì tứ hoàng tử do bà sinh ra chết thảm mà luôn nghi ngờ Tuệ quý phi, và người bất hòa với Tuệ quý phi, ít xuất đầu lộ diện là Nghi phi ngược lại an phận nhất trong tất cả các phi tần, đáng tiếc bà ta lại có một lục hoàng tử đã tâm bưng bưng, Tề phi thì là người trước giờ luôn qua lại thân thiết với Tuệ quý phi.

Hôm Lý Thanh Nhã xảy ra chuyện vào năm năm trước vừa khéo là sinh nhật mẫu phi Hạng Nguyên Hoán, ngoại trừ Phưong quý nhân hẩn không biết kia ra thì những người khác đều ở Hạng thân vương phủ.

Cũng có nghĩa là.....ngoại trừ Phưong quý nhân, những phi tần khác đều có hiềm nghi.

Hạng Nguyên Hoán đen mặt.

- Tra tiếp, nhất định phải tra tỉ mỉ, không được bỏ qua bất kỳ đầu mối nào, sau khi tìm được.....lập tức báo cho ta biết.

- Dạ!

Nguơ Quang cung kính chui qua cửa sổ, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Hạng Nguyên Hoán.

Hẩn nâng trán nhíu mày trầm tư.

Là ai đã ra tay?

Đang suy nghĩ thì có người gõ cửa.

- Ai?

- Nguyên Hoán ca ca, là muội!

Tiếng nói mềm mại truyền đến.

Là Lý Thanh Nhã.

Hạng Nguyên Hoán không muốn gặp nàng ta, nhưng sợ nàng ta lại không phối hợp với công việc của Bạch Thiên Hoan.

Lần này đối phưong bắt nhảm Bạch Thiên Hoan lại bị Bạch Thiên Hoan phát hiện đối phưong có bí mật che giấu, đối phưong nhất định sẽ không bỏ qua cho Bạch Thiên Hoan, mà ký ức của Lý Thanh Nhã.....là mấu chốt!

Suy nghĩ một chút, Hạng Nguyên Hoán vẫn đi mở cửa.

Cửa mở, Lý Thanh Nhã y phục mỏng manh đi vào, cổ áo nàng ta thấp đến ngực, lộ ra làn da trắng như tuyết, áo ngoài thì gần như trong suốt, da thịt bên trong như ẩn như hiện.

Thấy Lý Thanh Nhã ăn mặc như vậy, chân mày Hạng Nguyên Hoán nhíu càng dữ hơn.

Hẩn không nên để nàng ta vào.

Lý Thanh Nhã bưng một cái khay, trên khay là một bầu rượu và hai ly rượu.

- Nguyên Hoán ca ca, tới đây ngồi đi!

Đặt khay trên bàn, Lý Thanh Nhã liền gọi Hạng Nguyên Hoán ngồi xuống.

Sau khi Hạng Nguyên Hoán ngồi xuống, Lý Thanh Nhã ân cần đưa qua một ly rượu.

- Đa tạ Nguyên Hoán ca ca đồng ý cùng muội chữa bệnh, muội kính huynh một ly!

Lý Thanh Nhã dứt lời rồi uống cạn trước.

Ánh mắt Hạng Nguyên Hoán hơi lóe, một cây ngân châm ở đầu ngón tay thử vào trong rượu.

Không có độc!

Lý Thanh Nhã thất vọng nhìn hần.

- Nguyên Hoán ca ca, lẽ nào huynh nghi ngờ muội hạ độc trong rượu sao?

- Là ta không đúng!

Dứt lời, Hạng Nguyên Hoán ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Thấy hần uống cạn rượu trong nháy mắt, con ngươi Lý Thanh Nhã lóe lên vì âm mưu được như ý.

Rượu trong ly không có độc, nhưng dọc theo mép ly thì.....

Chỉ cần đêm nay Hạng Nguyên Hoán và nàng gạo nấu thành cơm, nàng xem xem Bạch Thiên Hoan làm thế nào để gả cho huynh ấy!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Phát Tác 1

Bình An Tự.

Trời đã nhá nhem tối, Bình An Tự vắng vắng tiếng chuông chiều, trong đại điện, các hòa thượng mặc tăng y xếp hàng ngồi xuống, ai nấy đều tập trung tinh thần ngồi thiền, ngẫu nhiên có người ngáp cũng vội vàng che miệng để tránh bị người khác phát hiện.

Vòng qua đại điện, sau một bức tường ngăn chính là hậu viện của Bình An Tự.

Bởi vì Bình An Tự cách kinh thành khá gần, lại là nơi tiên hoàng hậu tĩnh tu cho nên các phi tần hậu cung hay tới đây, hậu viện của nó do vậy cũng rộng rãi hơn các chùa chiền khác nhiều.

Trong hậu viện có hơn mười sương phòng và mấy chục gian nhĩ phòng, xung quanh hậu viện có vô số thị vệ đại nội đứng gác, canh phòng nghiêm ngặt.

Nhưng, trong không gian hậu viện nơi này có một người trốn trên ngọn cây có ý ném viên đá thu hút sự chú ý của một bộ phận thị vệ, sau đó thân thể nhảy lên, dễ dàng lướt qua sân tiến vào bên trong.

Người đó toàn thân áo đen, mặt che vải đen, khi nhảy vào trong viện, miếng vải đen trên mặt hơi phất lên, lộ ra gương mặt của Ngu Quàng.

Trong một gian phòng cho khách, Nghi phi ngồi xếp bằng trên giường, chắp hai tay trước ngực, trong tay cầm một chuỗi tràng hạt, đôi mắt nhắm lại, trên gương mặt hơi có nét quẫn rũ đây về thành kính, bên cạnh có hai nha hoàn im lặng đứng hầu.

Cả gian phòng yên tĩnh.

Khi Ngu Quàng đi ngang qua phòng có quan sát bên trong một lát rồi định rời đi.

Đúng lúc này, ngoài cửa phòng vang lên tiếng ồn ào, Nghi phi khẽ cau mày.

- Thúc Trúc, Thúc Ngọc, bên ngoài xảy ra chuyện gì?

- Nô tỳ đi xem thử!

Thúc Trúc thông minh đáp rồi đi ra cửa.

Ngưu Quang thấy thế nhẹ nhàng nắp ngoài cửa sổ.

Thúy Trúc cung kính lui ra, còn chưa đi đến cửa thì thấy Tề phi mang theo hai cung nữ và hai thị vệ áp giải một người tiến vào.

Thúy Trúc vội vã chạy vào.

- Nương nương, là Tề phi nương nương đến!

Thúy Trúc đứng một bên bầm bả.

Tề phi nghênh ngang bước vào phòng, sai hai thị vệ kéo người kia ném trên mặt đất.

- Nghi phi tỷ tỷ, muội muội có chuyện muốn mời Nghi phi tỷ tỷ làm chủ.

Người bị ném xuống đất toàn thân chật vật, mái tóc dài xoắn xết xoắn trên người, khi bò dậy thì tóc che kín mặt, không nhìn rõ dung mạo.

Dựa theo y phục và vòng tay của đối phương, Nghi phi nhận ra người quỳ trên mặt đất là Phương quý nhân.

Nghi phi thăm dò hỏi:

- Đây là.....

- Nàng ta là Phương quý nhân!

Tề phi châm chọc liếc người đó:

- Muội muội đặc biệt dẫn nàng ta đến gặp tỷ tỷ.

- Ô? Gặp ta có chuyện gì?

- Là thế này, sáng hôm qua Phương quý nhân lén lút ra khỏi Bình An Tự, hơn nữa còn không cho người đi theo, Phương quý nhân, có phải người nên nói rõ với Nghi phi tỷ tỷ không, sáng hôm qua người đã làm chuyện tốt gì?

Tề phi đi một vòng quanh Phương quý nhân, chữ nào chữ nấy đều hùng hổ dọa người.

Phương quý nhân toàn thân chật vật, ngồi đó không nói một lời, đầu cúi xuống, cắn chặt răng, quật cường không chịu phun ra nửa chữ.

- Loại chuyện này, Tề phi muội muội nên để Tuệ quý phi tỷ tỷ xử lý chứ nhỉ?

Tuệ quý phi tỷ tỷ trước giờ luôn cùng Hoàng hậu nương nương giải quyết chuyện của lục cung, Tề phi muội muội dẫn nàng ta đến chỗ ta, nếu truyền đi, người khác há chẳng phải sẽ nói ta vượt quá chức phận hay sao?

Ánh mắt Nghi phi không hề nhúc nhích, cười nhạt.

Loại chuyện hậu cung tranh đấu này, Ngưu Quang không muốn xem, sau khi quét mắt mấy lần bèn lạng lẽ chuồn đi chỗ khác.

- Quý phi tỷ tỷ hôm nay không khỏe, cả ngày đều không ra khỏi phòng, cho nên muội mới dẫn nàng ta đến chỗ Nghi phi tỷ tỷ, hai chúng ta xét xử trước, đợi sau khi sức khỏe quý phi tỷ tỷ khá hơn thì chúng ta lại xin tỷ ấy định đoạt cũng không muộn!

Tề phi sờ sờ búi tóc, mỉm cười đề nghị.

Phương quý nhân là người được Hoàng thượng sủng ái gần đây, Tuệ quý phi rõ ràng không muốn dây vào chuyện này nên mới cố ý đưa Phương quý nhân đến chỗ bà, để bà xử lý nàng ta.

Đến khi Hoàng đế hỏi, họ sẽ có thể danh chính ngôn thuận đổ lên người bà.

Tính tình Phương quý nhân trước nay có chút quật cường, từ lâu đã nghe nói bà ta có một người yêu thanh mai trúc mã nên luôn hờ hững với Hoàng đế, nhưng Hoàng đế lại thích tính cách này của bà ta.

Lần này Phương quý nhân có thể xuất cung cũng là nhờ Tuệ quý phi.

Sau khi Phương quý nhân đến Bình An Tự thì đột nhiên mất tích, e là có liên quan đến người yêu thanh mai trúc mã kia của bà ta.

Nghi phi cong khóe môi, cúi đầu nhìn tràng hạt trong tay, thản nhiên nói:

- Tề phi muội cũng có thể thăm tra rồi giao cho Tuệ quý phi tỷ tỷ là được!

- Muội cũng nghĩ vậy!

Tề phi cười đắc ý nói:

- Nhưng mà, Phuong quý nhân này ban đầu cứ luôn miệng nói là phụng lệnh của Nghi phi tử!

Nghi phi chột nheo mắt nhìn Phuong quý nhân.

Phuong quý nhân vẫn không nói lời nào, đầu cũng không ngẩng lên, mái tóc dài che khuôn mặt, nhìn không ra được vẻ mặt hiện giờ của bà ta.

Sắc mặt Nghi phi hơi thay đổi, đôi mắt quyền rũ lộ ra vài phần sắc bén nhìn chăm chăm Phuong quý nhân.

- Người phụng lệnh của ta khi nào?

Tề phi nghênh ngang ngồi xuống bên cạnh bàn trong phòng Nghi phi, tự cầm lấy quả táo trên bàn mà ăn.

- Nghi phi tử tử, tử thấy chuyện trước mắt rồi đấy, muội cũng là vì muốn tốt cho tử nên mới dẫn nàng ta đến chỗ tử, nếu nàng ta ở bên ngoài nói bậy bạ gì đó.....

Nghi phi cau mày, lạnh lùng quát:

- Người đâu, đi bắt người gặp mặt Phuong quý nhân đến đây cho ta.

Phuong quý nhân nghe vậy, cuối cùng cũng biến sắc, bất thành linh bò đến gần Nghi phi, một tay nắm lấy cánh tay Nghi phi, một tay khác vén tóc ra hai bên, để lộ gương mặt mặt mày mà xinh đẹp.

Đôi mắt bà ta trong trẻo như ao nước mùa xuân nhìn Nghi phi, dùng âm lượng chỉ hai người nghe được nói:

- Nghi phi tử tử, cứu muội, nếu hôm nay huynh ấy không sống được, muội sẽ công khai bí mật của tử.

Sắc mặt Nghi phi khẽ biến:

- Ta có bí mật gì?

Ngón tay mảnh khảnh của Phuong quý nhân hơi dùng sức nắm chặt cánh tay Nghi phi, giảm thấp âm lượng gần từng chữ nói:

- Chẳng hạn như, bí mật thân thể lục hoàng tử!

Nghe được câu này, gương mặt Nghi phi thoáng chốc trở nên rất khó coi, đôi mắt vừa kinh ngạc vừa bối rối nhìn gương mặt quật cường của Phuong quý nhân.

Nghi phi là người từng trải qua sóng to gió lớn nên rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh.

- Người cho rằng người nói ra sẽ có người tin sao? Và lại, Thần nhi có thể có bí mật thân thể gì chứ?

Nghi phi cười lạnh nói.

- Năm đó Nghi phi nương nương sinh ra một công chúa, nhưng, công chúa lại biến thành hoàng tử, chỉ cần Hoàng thượng và lục hoàng tử trích máu nhận thân là có thể chứng minh, nếu những lời này truyền ra ngoài, người cảm thấy Tề phi nương nương và cả Tuệ quý phi, Tương quý phi trong Bình An Tự đều là người tốt sao?

Chuyện này là bí mật trong lòng Nghi phi, nhưng bà ta lại biết!

Bà.....không thể đem tiền đồ của mình và lục hoàng tử ra đặt cược.

Hoàng gia kiêng kỵ nhất là huyết thống không thuần khiết.

Một quý nhân nhỏ nhỏ mà lại uy hiếp bà.

Tay Phuong quý nhân nắm chặt Nghi phi, cuối cùng nói:

- Nghi phi nương nương nếu không sợ thì cứ đánh cược đi!

- Lúc người ra ngoài, có người theo dõi ư?

Nghi phi nhẹ nhàng hỏi.

- Không có.

Phuong quý nhân bình tĩnh trả lời:

- Tề phi cũng chỉ là suy đoán, lúc này vẫn luôn ép ta thừa nhận mà thôi.

Bên kia, Tề phi thấy hai người ghé tai thì thầm gì đó thì trong lòng không vui, ăn xong một quả táo liền buồn bực đứng dậy.

Đuôi may Nghi phi khẽ nhếch, mắt chớp một cái nhưng vẻ mặt vẫn như thường.

Bà đột nhiên nở nụ cười, dịu dàng đỡ Phuong quý nhân đứng dậy.

- Ta còn cho là có chuyện gì chứ.

Tề phi kinh ngạc:

- Thế nào? Phuong quý nhân đúng là do Nghi phi tỷ tỷ thả ra à?

Tề phi ngang ngược cười nham hiểm nhìn bà.

- Lúc này Phuong quý nhân nhắc ta mới nhớ, kỳ thực ta luôn muốn ăn đặc sản của Sơn Thành nhưng trong chùa cấm ăn mặn nên ta mới sai Phuong quý nhân ra phố mua.

- Đặc sản?

Nghi phi tiện tay lấy một gói thịt nướng trước đó Thúc Trắc mua về đặt trên bàn nhỏ.

- Chính là cái này!

Tề phi lạnh lùng nhìn lướt qua gói thịt nướng kia:

- Nghi phi, tỷ nói tỷ sai nàng ta đi mua đồ ăn, nhưng nàng ta ra ngoài lại là đi hẹn hò.....

Đối mặt với Tề phi nhiều lần hùng hổ dọa người, Nghi phi nghiêm mặt, vung tay áo xoay người.

- Tề phi, có những việc cần phải có nhân chứng vật chứng, nếu không thì chính là vu cáo, chẳng lẽ.....muội không sợ chuyện này truyền đến tai Hoàng thượng?

Tề phi nghe vậy, trong lòng hơi bối rối.

- Chuyện này mà cần nhân chứng vật chứng sao? Nàng ta rõ ràng.....

- Nếu nói trước khi nhập cung có người nào đó thì ta cũng nghe nói Tề phi muội trước khi nhập cung cũng có một thanh mai trúc mã mà?

Thình lình nhắc đến chuyện này, mặt Tề phi hơi biến sắc, lắp bắp cãi lại:

- Đó là chuyện trước khi vào cung lâu rồi, sau khi vào cung, trong lòng muội chỉ có Hoàng thượng.

Phuong quý nhân thông minh lập tức phụ họa theo Tề phi:

- Từ khi muội vào cung cũng chưa từng nghĩ muốn gặp người bên ngoài, trong lòng chỉ có mỗi Hoàng thượng, muội sinh là người của hoàng gia, chết là ma của hoàng gia!

- Xem ra, đây chỉ là hiểu lầm thôi.

Nghi phi mỉm cười nhìn Tề phi, mặt Tề phi tái mét:

- Không biết Tề phi còn chuyện gì khác hay không?

- Ngươi.....ngươi.....

Ngón tay Tề phi run run chỉ vào Phuong quý nhân, Phuong quý nhân không hề mọn không kiêu ngạo ngẩng cằm, vẻ mặt không hề có chút e sợ nào.

Dứt lời, Tề phi tức giận phẩy tay áo bỏ đi, lúc đi vẫn chưa hết giận, cố ý quơ khay trái cây trên bàn rơi xuống đất, trái cây và những mảnh vỡ của khay văng đầy đất.

- Chúng ta đi!

Đám người Tề phi hung hăng đến, cũng hung hăng rời đi.

Tề phi đi rồi, cả căn phòng yên tĩnh lại, không khí căng thẳng đáng sợ.

Phuong quý nhân không hề sợ hãi, cúi đầu hành lễ với Nghi phi.

- Đa tạ Nghi phi tỷ tỷ giải vây, muội muội cáo lui trước, không quấy rầy Nghi phi tỷ tỷ nữa!

Dứt lời, Phuong quý nhân vô cùng lễ phép lui ra ngoài.

Sau khi họ rời đi, trong phòng chỉ còn lại Nghi phi và hai cung nữ.

Hai cung nữ theo bản năng nhìn nhau rồi cẩn thận thu dọn đồng bừa bộn trên mặt đất.

Vừa dọn được một nửa thì Nghi phi không kiềm chế nổi cơn giận trong lòng, quát hai người:

- Cút, hai người cút ra ngoài cho ta!

- Dạ dạ dạ!

Hai người giật mình, một nửa mảnh vỡ vừa thu dọn xong lại rơi xuống đất lần nữa, hai người đều không dám nhặt, vội vã chạy ra ngoài.

Đến khi chỉ còn lại một mình, Trương Giai Nghi mới vịn cột giường chậm rãi thở ra.

- Phuong quý nhân, con tiện nhân này!

Một tay bà vỗ mạnh lên giường, mạch máu trên mu bàn tay hẳn lên dữ tợn, tốc độ lưu thông máu nhanh hơn, cơn giận trong lòng bà cũng nhanh chóng tăng cao.

Ả dám uy hiếp bà, bà nhất định sẽ khiến cho tiện nhân này trả giá thật lớn.

Mùa hè mười sáu năm về trước, Trương Giai Nghi đã sớm biết đứa trẻ trong bụng mình là bé gái, trước ngày sinh bà đã sai người chuẩn bị một bé trai sơ sinh đưa vào cung, sau đó cho người đưa bé gái kia ra khỏi cung nuôi nấng cho tốt.

Nhưng bé gái đó lại đột nhiên mất tích.

Một thời gian ngắn trước đây, tin tức Hạng Nguyên Hoán muốn tìm một tên trộm trên ngực có bớt hình trái tim đã lập tức khiến bà căng thẳng.

Bởi vì, nữ nhi của bà khi vừa sinh ra đời, trên ngực cũng có một cái bớt hình trái tim.

Trương Giai Nghi luôn muốn tìm nữ nhi ruột thịt của mình.

Năm năm trước bà đến Hạng thân vương phủ, vì tìm nữ nhi mà gặp thám tử của mình, đúng lúc bị Lý Thanh Nhã nghe lén được, sau đó bà đã sai người giết chết Lý Thanh Nhã.

Đáng tiếc, Lý Thanh Nhã đại nạn không chết, nàng ta vẫn còn sống.

Để vĩnh viễn trừ đi hậu họa, khi Tuệ quý phi đề nghị đến Bình An Tự dâng hương, bà đã vui vẻ đi.

Hiện tại Lý Thanh Nhã không chết mà còn lòi ra thêm một Phuong quý nhân.

Đang trong cơn phẫn nộ, một thuộc hạ lặng lẽ đi vào, đưa một trang giấy cho Trương Giai Nghi.

- Nghi phi nương nương, đây là tư liệu hôm qua ngài sai người đưa đến!

Nghi phi không thèm nhìn đối phương, vẫy vẫy tay cho lui.

Đợi khi không còn ai, Nghi phi mới mở thư ra.

Bức thư vừa mở, ba chữ Bạch Thiên Hoan liền đập vào mắt.

Trương Giai Nghi cười lạnh.

Đại nữ nhi của Bạch thượng thư, chỉ là một thứ nữ, dựa vào chút y thuật của mình mà muốn khôi phục trí nhớ cho Lý Thanh Nhã?

Phuong quý nhân rất khôn khéo, e là còn giữ lại thủ đoạn sau lưng, tạm thời không thể động đến ả, đợi về cung rồi từ từ xử lý ả sau.

Vậy bắt đầu hạ thủ từ thứ nữ nhỏ nhen này là được.

Tên là Bạch Thiên Hoan đúng không?

Biệt viện Lưu gia.

Sau khi Lý Thanh Nhã uống vài ly rượu với Hạng Nguyên Hoán thì bắt đầu nói nhiều, cứ luôn nói khi mình lần đầu gặp Hạng Nguyên Hoán thì rung động cỡ nào.

- Nguyên Hoán ca ca, lúc đó muội muốn ở bên huynh biết mấy, nhưng.....phụ thân lại bắt muội đi!

Lý Thanh Nhã khóc lóc kể lễ đầy chân tình, nước mắt giàn giụa:

- Huynh không biết đâu, quãng thời gian đó muội ngày nào cũng lấy nước mắt rửa mặt.

- Sau đó phụ thân còn nhốt muội lại, che hết các cửa sổ không cho muội ra ngoài, bắt luận muội dùng tay hay chân đều không phá được, không mở được mấy cửa sổ kia, nếu không, muội đã đến tìm Nguyên Hoán ca ca huynh lâu rồi!

Nghe Lý Thanh Nhã nói, trong lòng Hạng Nguyên Hoán tuy thông cảm cho nàng ta, nhưng.....cũng chỉ là thông cảm mà thôi.

- Thanh Nhã, bây giờ muội đã có Lưu Khải rồi, cậu ta rất tốt với muội, sau này muội theo cậu ta, cậu ta nhất định sẽ không đối xử tệ với muội.

- Không!

Lý Thanh Nhã lắc đầu dữ dội, bàn tay nắm chặt tay Hạng Nguyên Hoán, kích động nói ra những lời yêu thương của chính mình:

- Nguyên Hoán ca ca, người muội thích là huynh, người muội yêu là huynh, chỉ một mình huynh thôi, muội không yêu nam nhân nào khác, cho nên, huynh đừng giao muội cho người khác.

- Thanh Nhã, không phải ta đã nói rồi sao? Hai chúng ta là không thể nào, và lại, ta đã có Hoan muội muội rồi.

- Nguyên Hoán ca ca, đừng gấp gáp.

Mắt Lý Thanh Nhã chớp chớp, hiện lên ánh sáng hi vọng:

- Chỉ cần huynh bằng lòng ở bên muội, chỗ Bạch cô nương muội sẽ đi nói, cô ấy muốn nam nhân thế nào muội cũng có thể tìm giúp cô ấy, tìm đến khi cô ấy hài lòng mới thôi!

Tìm nam nhân cho Bạch Thiên Hoan?

Nghe mấy chữ này, sắc mặt Hạng Nguyên Hoán đen lại.

Hạng Nguyên Hoán kiên định và quyết đoán đẩy tay Lý Thanh Nhã ra.

- Thanh Nhã, ngoại trừ Thiên Hoan, ta sẽ không cưới nữ nhân nào khác, muội vẫn nên về bên Lưu Khải đi, sau này.....

Hạng Nguyên Hoán gần từng chữ phun ra những lời tuyệt tình:

- Đừng tới tìm ta nữa.

Lý Thanh Nhã thất thần ngồi xuống ghế, bàn tay đặt trên bàn không còn chút sức lực, đôi mắt nàng ta tràn đầy vẻ mê man, ngực phập phồng dữ dội.

Nàng ta không tin, không tin.

Nguyên Hoán ca ca mình yêu nhiều năm như vậy lại không yêu mình.

Ý nghĩ thay đổi, trên mặt Lý Thanh Nhã bỗng hiện lên nụ cười, trong nụ cười ấy pha lẫn những tâm tình mà người khác không thể nhìn ra.

Nàng ta đang đợi.

Hạng Nguyên Hoán vốn luôn ngồi thẳng ở vị trí của mình bỗng dưng cảm nhận được trong thân thể có hơi nóng bốc lên, cảm giác khô nóng này khiến hân tinh thân bất ổn, luồng nhiệt kia quy tụ về một nơi.

Cảm giác này khiến cho lý trí mà hân luôn giữ vững bị tổn hại mấy phần.

Nhìn sắc mặt Hạng Nguyên Hoán, Lý Thanh Nhã biết là được tính trên người hân đã phát tác.

Quá tốt rồi!

Huynh nhất định muốn cưới Bạch Thiên Hoan phải không? Chỉ cần muội không cho phép, huynh không thể cưới nàng ta!

Lý Thanh Nhã lập tức tiến lên đỡ Hạng Nguyên Hoán.

- Nguyên Hoán ca ca, huynh có phải không khỏe không? Muội dìu huynh đi nghỉ ngơi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Phát Tác 2

Lý Thanh Nhã dìu Hạng Nguyên Hoán, cố ý đưa thân thể mình lại gần Hạng Nguyên Hoán.

Bởi phản ứng của thân thể mà trong lòng Hạng Nguyên Hoán khó chịu, tư lượng của hắn trước nay luôn rất tốt, lúc này chỉ uống vài ly rượu với Lý Thanh Nhã thôi, sao lại nhanh say như vậy?

Ngược lại, Lý Thanh Nhã uống nhiều hơn hắn nhưng lại tỉnh táo hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hạng Nguyên Hoán hơi nghi ngờ.

Mà khi Lý Thanh Nhã dìu hắn, đưa thân thể tiến lại gần hắn, cảm giác khô nóng trong người hắn càng kích thích dữ dội, điều này khiến hắn hiểu rõ chuyện gì xảy ra với cơ thể mình.

Hắn không dám tin nhìn người trước mặt, người từng là cô bé đuổi theo sau mình, gọi mình là Nguyên Hoán ca ca.

Nàng ấy lại bỏ thuốc cho hắn.

Lý Thanh Nhã dìu Hạng Nguyên Hoán đến bên giường, hơi dùng sức đẩy hắn nằm xuống, nàng thuận theo đó mà nằm lên người hắn, mặt nàng đỏ bừng đôi mắt kích động và hồi hộp.

Qua tới hôm nay, nàng sẽ là người của Hạng Nguyên Hoán, sau này có thể trở thành thê tử của Hạng Nguyên Hoán!

Vừa nghĩ đến đó thì nhịp tim nàng đã đập loạn cả lên, không cách nào khống chế được.

Hạng Nguyên Hoán phần nộ từng Lý Thanh Nhã:

- Có phải muội bỏ thuốc cho ta không?

Lý Thanh Nhã rất tự nhiên gật đầu thừa nhận:

- Phải!

- Thuốc không phải ở trong ly! Muội bỏ ở chỗ nào?

Dù sao hắn cũng đã trúng chiêu, nàng không cần giấu giếm nữa:

- Đọc theo mép ly!

Thân thể mềm mại khẽ cọ vào hắn, nụ cười vô cùng rực rỡ.

- Nguyên Hoán ca ca, huynh đừng miễn cưỡng mình nữa, muội biết.....huynh trúng loại thuốc này, thân thể nhất định sẽ rất khó chịu, muội đang ở đây này, Nguyên Hoán ca ca, muội có thể giúp huynh giải!

Lý Thanh Nhã đỏ mặt nói những lời to gan bên tai Hạng Nguyên Hoán.

Dứt lời, Lý Thanh Nhã càng to gan hơn, vươn tay định thăm dò vào trong y phục hắn.

Trước khi thực hiện được ý đồ thì một cái tay khác đột ngột nắm lấy cổ tay, ngăn cản hành động của nàng.

Bàn tay kia nóng như lửa khiến Lý Thanh Nhã cảm thấy da mình nóng lên.

Trong con người u ám của chủ nhân bàn tay đó, Hạng Nguyên Hoán, đã đốt lên hai ngọn lửa, dù thân thể hắn hiện tại đã dần mất đi khống chế nhưng hắn vẫn khiến cho chính mình giữ vững lý trí.

- Nguyên Hoán ca ca ~~~

Lý Thanh Nhã cầu xin nhìn Hạng Nguyên Hoán, mặt hần vì được tính phát tác mà mạch máu hần lên dữ tợn, nếu không kịp giải sẽ mất mạng:

- Để muội cứu huynh đi!

Bàn tay nóng rực của Hạng Nguyên Hoán đột nhiên dùng sức, hất mạnh Lý Thanh Nhã ra.

Sức hần rất mạnh khiến Lý Thanh Nhã mất trọng tâm ngã mạnh xuống đất.

Lý Thanh Nhã kêu lên một tiếng, chặt vật bò dậy.

Nàng không còn đếm xỉa gì nữa, sau khi bò dậy lại nhanh chóng quẩn lấy cánh tay Hạng Nguyên Hoán.

- Nguyên Hoán ca ca, muội biết huynh không muốn để muội cứu huynh, nhưng muội cũng không muốn huynh chết, bây giờ muội sẽ cứu huynh!

Hiện tại hần còn có thể duy trì lý trí là vì được tính vẫn chưa phát tác hoàn toàn.

Hạng Nguyên Hoán bị hành động của Lý Thanh Nhã chọc giận, lại đẩy mạnh nàng ra lần nữa, giận dữ gầm lên:

- Cút, đừng để ta nhìn thấy cô nữa!

Ánh mắt hần nhìn nàng cực kỳ chán ghét.

Lý Thanh Nhã cảm thấy những lời này như một bạt tai khiến nàng nhục nhã, cho dù phụ thân có tức giận đi nữa cũng chưa từng hung dữ như hần.

Cấn chặt răng, nàng không đếm xỉa đến liêm sỉ mà tiếp tục quẩn lấy Hạng Nguyên Hoán.

- Nguyên Hoán ca ca, bất kể thế nào, hôm nay muội nhất định phải cứu huynh, cho dù huynh đuổi muội đi muội cũng không đi!

Hạ quyết tâm, Lý Thanh Nhã nhào đến trên người Hạng Nguyên Hoán, chuẩn bị hôn hần.

Dục vọng trong cơ thể khó kiềm chế mà Lý Thanh Nhã lại cứ châm lửa, lý trí Hạng Nguyên Hoán hơi bị nứt ra tí xíu.

Trong đầu chợt nhớ tới gương mặt tươi cười xinh đẹp của Bạch Thiên Hoan, lại nhìn Lý Thanh Nhã trước mặt, Hạng Nguyên Hoán liều mạng kéo lý trí trở về, túm lấy Lý Thanh Nhã.

Nàng còn chưa kịp phản ứng, Hạng Nguyên Hoán đã ném nàng ra ngoài cửa, rồi khóa cửa lại.

Bị đuổi ra khỏi phòng, Lý Thanh Nhã mới kịp phản ứng, hành động đầu tiên của nàng là ra sức đập cửa Hạng Nguyên Hoán.

- Nguyên Hoán ca ca, huynh mở cửa đi, để muội cứu huynh, Nguyên Hoán ca ca, muội yêu huynh như vậy, cho dù huynh trúng độc đến mức này cũng không muốn muội cứu huynh ư? Tại sao? Tại sao?

Lý Thanh Nhã vừa đập cửa vừa khóc lóc kêu la, nỗi căm phẫn trong lòng không cách nào ngăn được.

Nghe tiếng Lý Thanh Nhã ngoài cửa, Hạng Nguyên Hoán toàn thân khó chịu dựa khung cửa ngồi xuống, đột nhiên, hần nở nụ cười đầy mưu mô, đứng dậy đi về phía cửa sổ.

Lúc Lưu Khai trở về từ sân đấu thú, đi loay quanh dọc đường mua gà xốp thơm giòn cho Lý Thanh Nhã thì thấy một màn thế này.

Lý Thanh Nhã đang đứng trước cửa phòng Hạng Nguyên Hoán, ăn mặc hở hang, không ngừng đập cửa, luôn miệng nói mình yêu Hạng Nguyên Hoán thế nào.

Đứng ở một nơi không xa, nhìn nữ nhân mình yêu sâu đậm giờ khắc này đang nói yêu một nam nhân khác, từng lời của nàng đều như kim đâm vào tim hần.

Trước hôm nay, Lý Thanh Nhã còn dịu dàng dựa vào lòng hần, nói nàng chỉ yêu một mình hần, nói muốn gả cho hần, làm thê tử suốt đời suốt kiếp của hần.

Sớm chiều chung đụng, hần đã dần yêu nàng khi thậm chí hần còn không biết về bối cảnh thân phận của nàng.

Lúc đó cũng từng có bằng hữu nhắc nhở hần rằng mục đích Lý Thanh Nhã tìm đến hần không hề đơn giản.

Lòng nữ nhân như kim đáy biển.

Lúc đó, hần chưa hiểu những lời này có ý gì.

Hơn nữa, hấn tin Lý Thanh Nhã sẽ không gạt hấn.

Nhưng tình này cảnh này, lời thề son sắt của hấn trước mặt bằng hữu trước kia bây giờ cứ như một bạt tai đánh thật mạnh vào mặt hấn.

Người nàng yêu là một nam nhân khác, người nàng yêu là một nam nhân khác!

Những lời này không ngừng vang vọng bên tai hấn.

Khi Lý Thanh Nhã kiên trì lúc chữa bệnh nhất định phải có Hạng Nguyên Hoán bên cạnh thì hấn đã nên tỉnh ngủ rồi.

Không ngờ, người mà Lý Thanh Nhã thích lại là Hạng Nguyên Hoán.

Tay buông thông, gói giấy dầu rơi xuống đất, gà xốp thom giòn bên trong rơi ra ngoài, dính đầy bụi đất.

Lưu Khải cảm thấy trái tim mình cũng giống như con gà kia vậy.

Cảm giác được phía sau có người, Lý Thanh Nhã ngừng gõ cửa, nước mắt tràn trề quay đầu lại, kinh ngạc đối mắt với Lưu Khải.

Quá bất ngờ, Lý Thanh Nhã trong lòng bối rối.

Nàng vô thức lau nước mắt, giả vờ không có chuyện gì bước về trước.

- Khải ca, hóa ra huynh về rồi à, huynh giám sát việc cải tạo sân đấu thú, không biết đã tiến hành đến đâu rồi?

Lý Thanh Nhã mỉm cười hỏi, giọng hơi khàn.

Tuy nàng cố hết sức che giấu, khiến mình thoát nhìn như bình thường, nhưng.....

- Nàng ở đây làm gì?

Lưu Khải không nhìn Lý Thanh Nhã, ngữ điệu lạnh nhạt, không mang theo chút tình cảm nào.

Lý Thanh Nhã cắn chặt môi dưới, mỉm cười giải thích:

- Ta tới chỉ để hỏi bệnh tình của ta mà thôi!

- Hỏi bệnh tình thì không phải nên đi tìm Bạch cô nương sao?

Không hay rồi, chọn đúng cái cơ cực kỳ ngu xuẩn.

- Được rồi, Khải ca, đừng hỏi nữa, huynh nhất định đã mệt rồi, ta đỡ huynh về!

Lý Thanh Nhã mềm mại nói, vừa bước một bước thì chân nàng đạp lên gà xốp thom giòn trên mặt đất.

- Ui chao, đây là cái gì?

Lý Thanh Nhã chán ghét nhấc chân, không thèm nhìn đã đá nó sang một bên không chút tình cảm.

Con gà xốp thom giòn kia cũng giống như trái tim Lưu Khải.

Nàng luôn chán ghét, hận không thể đá hấn ra xa như đá con gà ấy nhưng vì cần phải lợi dụng hấn cho nên nàng nhẫn nhịn, ở bên hấn đến bây giờ, phải không?

Lần đầu tiên hấn cảm thấy Lý Thanh Nhã là người tâm địa ác độc như thế.

Nhưng, cho dù là vậy, hấn cũng không cách nào đẩy tay nàng ra, không cách nào khiến bản thân nhẫn tâm với nàng.

Hấn nắm tay Lý Thanh Nhã thật chặt.

- Thanh Nhã, theo ta, sau này đừng rời khỏi ta nữa, được không?

Lưu Khải nhìn Lý Thanh Nhã, nói rất thâm tình.

Lý Thanh Nhã ngẩng đầu nhìn hấn cười.

- Được!

Lưu Khải dịu dàng nắm tay Lý Thanh Nhã cùng nhau đi về viện của họ, dáng vẻ Lưu Khải tình cảm thấm thiết, lại một lần nữa trầm luân.

Nếu đây là mơ thì hấn vẫn muốn mơ tiếp, chỉ mong mãi mãi không tỉnh lại, vậy thì người Lý Thanh Nhã yêu vẫn là hấn.

Người nàng yêu vẫn là hấn!

Hấn cứ thôi miên mình như vậy.

Lúc sắp đi, Lý Thanh Nhã quay đầu nhìn cửa phòng Hạng Nguyên Hoán, trong lòng cực kỳ hối tiếc, nhưng bây giờ mà đẩy Lư Khải ra thì có lẽ nàng sẽ bị đuổi khỏi nơi này.

Hôm nay trước hết cứ cho Bạch Thiên Hoan được hỏi đi.

Trong phòng Bạch Thiên Hoan, cửa sổ hơi mở.

Hạng Nguyên Hoán dễ dàng nhảy qua cửa sổ.

Ngoài cửa sổ không xa là hoa viên, hương hoa từ hoa viên truyền đến khiến cả phòng cũng thoang thoang hương thơm.

Ở trên giường, Bạch Thiên Hoan đang say giấc, dáng ngủ như trẻ con khiến người ta sinh lòng thương tiếc.

Nàng nằm nghiêng, cổ áo khê mở, làn da bên trong trắng trẻo mịn màng tựa như có thể thấy được mạch máu bên dưới, đáng vẽ nàng khi ngủ càng khiến cho máu huyết Hạng Nguyên Hoán xông lên đỉnh đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Nam Nhân Của Ta

Do tác dụng của thuốc, thân thể Hạng Nguyên Hoán sớm đã khó kiềm chế.

Hơn nữa, trước mặt lại là người hấn yêu thương, đối mặt với cảm dỗ như thế, chút lý trí cuối cùng Hạng Nguyên Hoán luôn cố giữ vững vào lúc này hoàn toàn tan rã.

Tuy hấn đã hứa với Bạch Thiên Hoan trước khi thành thân sẽ không đụng đến nàng, nhưng, lúc này không giống với lúc đó, càng huống hồ hấn đã nhận định nàng là thê tử của hấn.

Nghĩ đến đây, Hạng Nguyên Hoán không chút do dự tung mình lên giường.

Bạch Thiên Hoan đang trong giấc mộng, chỉ cảm thấy trên người mình nặng nề, có gì đó quấy nhiễu giấc ngủ của nàng, nàng theo bản năng đưa tay muốn đẩy đối phương ra.

Nhiệt độ cơ thể nàng từ từ tăng lên, bởi vì nóng mà trong mộng có người giúp nàng cởi xiêm y, nàng vui vẻ nhấc tay cho đối phương dễ dàng cởi xuống.

Trong cơn mơ mơ màng màng, nàng dường như thấy được người trước mặt là Hạng Nguyên Hoán, ánh mắt hấn cứ như muốn ăn nàng vậy.

Nàng cứ tưởng mình đang mơ, dù sao thì mơ cũng không thiệt thòi gì.

Tôm lại, giấc mộng xuân này mệt quá, mệt đến mức nàng cử động một chút cũng thấy đau nhức không thôi.

Trong mộng, Hạng Nguyên Hoán giống như dã thú không biết thỏa mãn, không ngừng đòi hỏi ở nàng, đến khi nàng mệt mỏi cầu xin hấn mới buông tha.

Giấc mộng này rất chân thật, thậm chí cảm giác chạm vào da của hấn trong mộng cũng rất chân thật.

Cuối cùng, nàng quá mệt nên ngủ say sưa.

Sáng hôm sau, khi nàng còn chưa thức giấc, ngoài cửa sổ tiếng chim sẻ ríu rít đã truyền vào.

Bạch Thiên Hoan trước giờ luôn ngủ nông, nghe được tiếng chim sẻ liền tỉnh lại.

Nhìn qua cửa sổ, bên ngoài trời vẫn còn mờ mờ tối, tiếng chim sẻ xen lẫn tiếng gà gáy, trong con hẻm ở phố sau, người bán đậu hũ đã hét to rao hàng.

Bây giờ là hừng sáng, nàng nhớ tối qua sau khi châm cho Lý Thanh Nhã, bởi quá mệt mỏi nên nàng đã về phòng nằm một lát, nào ngờ khi tỉnh lại thì trời đã sáng.

Đầu rất nặng, nàng nhắm mắt gõ nhẹ lên trán, muốn cho mình tỉnh táo một chút.

Lúc hơi mở mắt ra thì nàng bất ngờ phát hiện trên cánh tay mình có mấy vết xanh tím.

Hon nữa, vết kia nhìn thế nào cũng giống.....vết hôn.

Nàng vô thức cử động thân thể thì thấy nó nặng nề chưa từng có, tứ chi đau nhức cứ như bị đá nghiền qua khiến nàng rên rỉ vì đau.

Thế này là xảy ra chuyện gì?

Nàng cố gắng nhớ lại chuyện hôm qua nhưng trong đầu trống rỗng, chỉ có giấc mộng xuân kia là rõ ràng.

Một giấc mộng xuân mà thôi, sao có thể khiến cơ thể đau nhức thế này?

Giống như nàng đã thật sự đại chiến ba trăm hiệp với Hạng Nguyên Hoán vậy.

Nhưng, dấu vết trên cánh tay là thế nào?

Không biết có phải ảo giác không, nàng cảm thấy trên người mình nhẵn nhụi giống như không mặc gì cả trong khi nàng vốn không có thói quen ngủ trần.

Đội mạch suy nghĩ của nàng dần dần quay lại, nàng nhạy cảm nghe được tiếng hít thở đều đều bên tai, tỉ mỉ hơn còn có thể ngửi được mùi của nam nhân.

Cái mùi này.....là của Hạng Nguyên Hoán.

Hạng Nguyên Hoán đã ngủ trong phòng nàng nhiều đêm, nàng đương nhiên nhận ra được mùi của hắn.

Chẳng lẽ tối qua.....

Để chứng thực, Bạch Thiên Hoan lập tức vén chăn nhìn thân thể mình.

Trong khoảnh khắc, đầu Bạch Thiên Hoan như có tiếng sấm ầm ầm vang lên.

Người nàng chỉ chít những vết hôn giống như trên cánh tay, mà nơi nào đó trên người hiện tại vẫn còn vô cùng đau nhức.

Loại cảm giác mãnh liệt này đã nhắc nhở nàng một sự thật.

Tối qua.....nàng và Hạng Nguyên Hoán ở với nhau.

Nếu cảnh trong mộng không phải giả thì tối qua nàng và hắn đã làm không chỉ một lần.

Trời ơi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Hai tay nàng ôm lấy đầu.

Nàng vậy mà cùng Hạng Nguyên Hoán.....

Bạch Thiên Hoan tức giận lập tức nắm lấy ngân châm bên gối, định đâm vào người hắn.

Tay nàng vừa giơ lên được một nửa thì người vốn dĩ vẫn đang ngủ say kia đúng lúc bắt lấy tay nhỏ của nàng.

- Hoan muội muội, nàng thế này là muốn mưu sát chồng sao?

- Chồng gì chứ, hai ta còn chưa thành thân đâu!

Bạch Thiên Hoan giận run cả người.

- Nếu chuyện một tháng trước nàng không nhớ rõ thì chuyện tối qua, nàng hẳn là có chút ký ức nhỉ, nếu nàng vẫn không nhớ thì ta không ngại bây giờ chứng minh với nàng một chút!

Hạng Nguyên Hoán cười không đúng đắn, nụ cười trên gương mặt tuấn mỹ kia trông cứ như một con dã thú đạt được ý đồ vậy.

- Ngươi.....họ Hạng kia, ngươi thừa cơ làm bậy với ta! Ngươi là tên tiểu nhân bỉ ổi, ngươi đã hứa với ta rồi mà!

Nếu vì lần này bị chiếm lợi, nàng cũng không giận đến thế, dù sao nàng cũng đã bị hắn chiếm đoạt một lần rồi, hơn nữa, nàng cũng đã đồng ý lời cầu hôn

của hắn.

Nàng giận là giận hắn không giữ chữ tín, rõ ràng hắn đã hứa trước khi cưới sẽ không đụng đến nàng.

Hắn phải nói với nàng thế nào đây, tối qua vì bị Lý Thanh Nhã bỏ thuốc nên mới tìm nàng, lý do này nàng mà nghe được thì e rằng sẽ càng giận hơn.

- Nàng muốn phạt ta thế nào? Chỉ cần nàng nói, ta có thể lập tức làm cho nàng, dù là lên núi đao hay xuống vạc dầu, ta cũng không chối từ!

Hạng Nguyên Hoán mỉm cười đùa cợt.

- Ta nói rồi, chỉ cần ngươi đụng vào ta trước khi cưới thì ta. ....

Hạng Nguyên Hoán hí mắt trông như con sói đuôi to nhắc nhở nàng từng chữ:

- Tối qua là thời kỳ nguy hiểm.

- .....

Bàn tay to phủ lên cái bụng bằng phẳng của nàng.

- Tối qua ta chăm chỉ như vậy, ở đây có lẽ đã có một đứa trẻ, chẳng lẽ nàng muốn con của chúng ta chưa ra đời đã mất đi phụ thân sao?

Bạch Thiên Hoan tức giận đẩy tay hắn ra.

- Đừng nói bây giờ không có, cho dù có rồi, sau này ta cũng có thể tự nuôi nó, không cần ngươi phí tâm!

- Như vậy sao được? Nó là con của chúng ta, hơn nữa, ta là người không thể để cốt nhục của mình lưu lạc bên ngoài!

Về mặt Hạng Nguyên Hoán cực kỳ nghiêm túc.

- Con trong bụng ta là của một mình ta, liên quan gì tới ngươi?

Hạng Nguyên Hoán cười gian:

- Hoan muội muội, nàng khẳng định chỉ một mình nàng thì có thể có con sao?

Tên hèn hạ, vô sỉ này chỉ giỏi chiếm lợi của nàng.

Tối qua nàng quá mệt, không ngờ lại bị tên khốn kiếp này lợi dụng, kết quả. ....trong sạch của nàng cứ thế mà mất.

Mặc dù là đã mất từ lâu rồi.

Nhưng về ý nghĩa thì không giống.

- Dù không có ngươi, ta cũng có thể tìm nam nhân khác!

Hạng Nguyên Hoán sờ sờ cằm:

- Đáng tiếc, phụ thân của đứa trẻ kia là ta, nàng đã không kịp tìm người khác nữa rồi.

- Chẳng lẽ ta không thể phá nó rồi tìm người khác sao?

- Nàng cho rằng, nữ nhân từng phá đứa trẻ của nam nhân khác, còn tìm được nam nhân tốt sao?

Hạng Nguyên Hoán kéo tay Bạch Thiên Hoan đặt lên môi khẽ hôn:

- Hoan muội muội, đừng làm loạn, sau này nàng cứ dưỡng thai cho tốt, những chuyện khác, ta sẽ sai người đi làm!

- .....

- Nàng bây giờ đang có đứa bé, không thể dính mấy thứ thảo dược kia nữa, để tránh động thai khí, không tốt.

- .....

- Còn nữa, nàng sau này cũng không được tùy tiện nổi nóng, nghe nói, cảm xúc của mẫu thân rất dễ ảnh hưởng đến sức khỏe của đứa bé trong bụng, điều này cũng là vì muốn tốt cho đứa bé.

- .....

- Hoan muội muội, sắc mặt nàng sao khó coi vậy, có phải không khỏe ở đâu không?

Hạng Nguyên Hoán thương tiếc khẽ vuốt gương mặt trắng bệch của Bạch Thiên Hoan.

Đương nhiên là vì bị hấn chọc tức mới thế.

Hồi lâu sau, nàng mới phun ra một câu.

- Ta hiện tại không có mang thai!

Một khoảng yên lặng, Hạng Nguyên chớp chớp mắt, vô tội nói:

- Ta quên!

- .....

Bạch Thiên Hoan tức giận ngồi dậy, cầm gối muốn đánh hấn, trong phút chốc cảnh xuân hiện ra:

- Tên khốn kiếp này!

Hạng Nguyên Hoán cười gian, còn chưa đợi Bạch Thiên Hoan ném gối qua đã vươn cánh tay dài dễ dàng kéo nàng vào lòng ôm ấp.

- Hoan muội muội của ta, nhanh như vậy nàng đã quên vừa rồi ta nhắc nhở nàng điều gì sao? Nàng phải kiểm chế tính tình của mình, cẩn thận kéo truyền cho đứa trẻ trong bụng.

- Đứa trẻ cái địch!

Không đếm xỉa gì đến việc tiếp xúc da thịt giữa hai người, Bạch Thiên Hoan ở trong lòng hấn ngọc ngọay dữ dội:

- Người mà còn nói bấy nữa, ta sẽ dùng kim chỉ khâu miệng người lại.

Dần dần, Bạch Thiên Hoan phát hiện có gì đó không đúng, da thịt hai người dán vào nhau, nhiệt độ tăng mạnh, mặt nàng áp vào nơi trái tim hấn nên có thể nhận thấy tiếng tim đập dữ dội của hấn cứ như tiếng trống vang lên bên tai.

Đôi mắt hấn như lửa nóng chăm chú nhìn nàng, không hề chớp mắt.

Mặt Bạch Thiên Hoan nóng bừng lên, nàng cảm giác được nguy hiểm bèn muốn trốn theo bản năng.

Nhưng, Hạng Nguyên Hoán tốc độ nhanh hơn đã kéo nàng lại, đè xuống, hai người nhanh chóng đổi tư thế.

Hấn đè lên người nàng, thân thể nặng nề giam giữ khiến nàng không thể nào thoát đi.

- Nguyên Hoán, thả ta ra, người nặng quá.

Bạch Thiên Hoan cố gắng muốn đẩy hấn khỏi người mình.

Đáy mắt Hạng Nguyên Hoán lóe lên ánh lửa không tên, màu sắc con người càng lúc càng tối lại.

Khóe môi hấn cong lên dịu dàng.

- Hoan muội muội, lửa do nàng nhóm thì nàng phải tự dập.

Hai người âm ỉ dữ dội, hoàn toàn không phát hiện trong phòng đã có thêm người thứ ba.

Khi Hạng Nguyên Hoán phản ứng kịp liền lập tức kéo chăn che kín thân thể hai người, miệng thầm mắng một tiếng.

- Người mắng ta?

Bạch Thiên Hoan nghe tiếng mắng của Hạng Nguyên Hoán thì mất hứng, ngẩng đầu trừng hấn.

Hạng Nguyên Hoán nhẹ nhàng trấn an Bạch Thiên Hoan trong lòng.

- Hoan muội muội, ta không mắng nàng, mà là mắng một người khách không mời khác.

Vừa nói chuyện ánh mắt hấn vừa nhìn về phía gần đó.

Bạch Thiên Hoan vô thức nhìn theo thì quả nhiên thấy trong phòng bất ngờ có thêm một người.

Người đó không phải ai khác, chính là Đinh Viễn Sơn.

- Xem ra, ta tới không đúng lúc, quấy rầy chuyện tốt của hai người.

Đinh Viễn Sơn mỉm cười nói, ngoài miệng tuy nói vậy nhưng biểu cảm trên mặt lại không hề mấy may áy náy, ngược lại còn mang theo chút thờ ơ.

- Đã biết là không đúng lúc thì nhanh xéo đi!

Ở thời điểm khẩn cấp bị quấy rối, Hạng Nguyên Hoán trong lòng rất không thoải mái, mặc dù đối phương là bằng hữu tốt của mình.

- Đợi ta nói xong thì đương nhiên sẽ đi!

Đinh Viễn Sơn thông thả nói.

- Ngươi muốn nói gì?

Hạng Nguyên Hoán sầm mặt, giọng điệu không kiên nhẫn.

- Ta đã định cùng Lạc Lạc về kinh thành.

Hạng Hân Lạc.

Sắc mặt Hạng Nguyên Hoán hơi dịu lại:

- Muội ấy hiện giờ sao rồi?

- Hai ngày nay tâm trạng tốt hơn chút, không còn ảm ỉ muốn gặp người nữa, cho nên, khi ta đề nghị về kinh thành, nàng đã đồng ý.

- Người chăm sóc muội ấy cho tốt.

Hạng Nguyên Hoán nhàn nhạt nói một câu.

Con người Đinh Viễn Sơn khẽ động.

- Nàng là muội muội của người mà người lại bảo ta chăm sóc nàng, nàng hiện tại rất cần một câu tha thứ của người!

Đinh Viễn Sơn nặng nề thở dài:

- Lần này Lạc Lạc thật sự biết sai rồi, nếu được thì người có thể ở trước mặt chúng ta nói với nàng một tiếng không?

- Ta biết rồi, người có thể đi!

Vẫn là biểu cảm lạnh nhạt không thay đổi.

Sớm biết sẽ là đáp án như thế, Đinh Viễn Sơn lần này tới cũng chỉ nghĩ có lẽ Hạng Nguyên Hoán sẽ đổi ý.

Xem ra, lần này hẳn cũng là đến vô ích rồi.

- Ta đã nói rồi, nếu người không muốn thì ta cũng không miễn cưỡng người.

Đứt lời, Đinh Viễn Sơn liền chuẩn bị xoay người rời đi.

Trước khi đi, Đinh Viễn Sơn còn bỏ lại một câu:

- Vóc dáng của đệ muội không tệ!

Nói xong, Đinh Viễn Sơn không quay đầu lại nghênh ngang rời đi.

- Thằng khốn!

Hạng Nguyên Hoán tức giận muốn đuổi theo đánh Đinh Viễn Sơn một trận.

Nhưng vì hiện tại trên người hắn cũng không mảnh vải che thân giống Bạch Thiên Hoan nên không thể đuổi theo.

Cuối cùng, Hạng Nguyên Hoán đành phải coi như không có gì mà quay trở lại giường.

Bạch Thiên Hoan đã đứng dậy, mặc y phục được một nửa.

Trong quá trình Đinh Viễn Sơn và Hạng Nguyên Hoán trò chuyện lúc này, Bạch Thiên Hoan xấu hổ hận không thể trốn khỏi đây, thấy Đinh Viễn Sơn đi rồi, nàng mới vội vã mặc y phục của mình.

Hạng Nguyên Hoán ngập ngừng:

- Hoan muội muội, nàng vội mặc y phục như vậy làm gì?
- Nếu người có nhu cầu thì đi thẳng quẹo phải, rồi lại quẹo trái, qua hai giao lộ đến căn đầu tiên bên phải!

Nàng vậy mà bảo hắn đi tìm gà giải quyết. (gà: chỉ nam kỹ)

Thấy vẻ mặt nàng không vui, Hạng Nguyên Hoán không đùa nữa mà cũng mặc xiêm y vào.

Bạch Thiên Hoan vừa mang giày xong, chuẩn bị đứng dậy, trong tích tắc đứng dậy, thân thể đau nhức khiến nàng bỗng loạng choạng, lúc sắp ngã nhào xuống thì được Hạng Nguyên Hoán phía sau kịp thời đỡ lấy.

- Hoan muội muội, nàng phải cẩn thận chút, chú ý thân thể, chưa mang thai đã thế này thì khi mang thai, chẳng phải sẽ càng nguy hiểm sao?

Hạng Nguyên Hoán trêu đùa.

Hắn còn có mặt mũi nói, nếu không phải tại hắn thì nàng bây giờ có thể thảm hại thế này sao?

Sau khi vịn vào hắn đứng dậy, nàng tức tối đẩy tay hắn ra.

Cái tên đáng ghét này tới qua lợi dụng nàng, nàng vẫn còn đang tức giận đây, mà bọn Họa Mi lại cũng không nhắc nàng một tiếng.

Nếu nàng biết tới qua Họa Mi thấy hai người ngủ chung trên một chiếc giường, lại còn cố ý giúp đóng cửa để họ tiếp tục thì không biết nàng sẽ có cảm nghĩ gì.

- Hôm nay người không được đi theo ta!

Nàng tức giận thờ hồn hèn nói.

- Hoan muội muội muốn đi đâu?
- Ta đi đâu không liên quan với người.

Bạch Thiên Hoan tức giận nói, ra khỏi biệt viện, nhìn nóc sân đấu thú nơi cao nhất, nàng dễ dàng tìm được điểm tựa nhảy lên.

Hạng Nguyên Hoán chỉ dùng mũi chân điểm nhẹ xuống đất đã dễ dàng nhảy đến bên cạnh nàng.

Bạch Thiên Hoan vừa đứng vững thì thấy Hạng Nguyên Hoán vừa rồi còn đang ở dưới đất thoáng cái đã đến bên cạnh thì trong lòng không khỏi mừng hân một tiếng biến thái.

- Lần sau Hoan muội muội nếu muốn đến mấy nơi thế này thì cứ trực tiếp nói cho ta biết, ta mang nàng lên, đỡ phải mệt nàng!

- .....

Nàng lười để ý đến hắn, trực tiếp ngồi xuống trên nóc sân đấu thú.

Hạng Nguyên Hoán cũng ngồi xuống theo.

Bình minh ở Sơn Thành, từng đợt gió mát thổi qua mặt, mang theo hơi lạnh buổi sáng sớm, một cơn gió thổi qua khiến Bạch Thiên Hoan lạnh run.

Hạng Nguyên Hoán thấy vậy thì trực tiếp cởi áo ngoài trên người mình khoác lên vai nàng.

Lần này nàng không cự tuyệt, hai tay kéo chặt y phục trên người, dù sao.....buổi sáng quả thực lạnh, nàng không cần phải gây sự với thân thể mình.

Huống hồ giữa hai người họ, chuyện nên xảy ra hay không nên xảy ra đều đã xảy ra rồi, nàng không cần phải làm bộ làm tịch, như vậy ngược lại lại ra vẻ ấu trĩ.

Đường chân trời bắt đầu hừng sáng, ánh mắt Bạch Thiên Hoan rạng rỡ, nàng kích động chỉ về phía đông.

- Nhìn kia, là mặt trời mọc.

Sơn Thành vốn hơi cao hơn những thành thị khác, sân đấu thú lại là một trong cực ít những công trình cao ở Sơn Thành, đứng trên nóc sân đấu thú nhìn ra có thể thấy rõ đường chân trời.

Nơi đường chân trời, mặt trời nghịch ngợm lộ ra một chút, những tia nắng ban đầu chiếu vào mặt, rất ấm áp.

Mặt trời vừa mọc hồng hồng trên đường chân trời, ánh sáng cũng êm dịu nhiều.

Bạch Thiên Hoan si mê ngắm mặt trời mọc.

Không lâu sau, mặt trời đã nhảy ra khỏi đường chân trời, giống như một vòng tròn lớn màu đỏ treo trên bầu trời, đồng thời mặt đất cũng từ từ sáng lên, rất nhiều ống khói của các gia đình ở Sơn Thành bắt đầu tỏa ra từng đợt khói xanh.

Một ngày náo nhiệt sắp bắt đầu.

Cùng lúc đó, Bạch Thiên Hoan thở ra một hơi thật dài.

Lúc nhỏ, em gái nàng thường ăm ỉ đòi xem mặt trời mọc, nhưng nàng luôn vì nghiên cứu thảo dược mà chưa từng xem cùng với nó.

Bây giờ nghĩ lại, mình lúc đó bởi quá si mê dược liệu mà đã bỏ lỡ rất nhiều thứ đẹp.....và người đẹp.

Hạng Nguyên Hoán ở bên cạnh lặng lẽ nhìn Bạch Thiên Hoan.

Nàng là người cực ít khi đa sầu đa cảm.

Thấy nàng muốn xuống, hần chủ động ôm lấy nàng, nhẹ nhàng đặt nàng trên mặt đất.

Hai chân đứng vững trên mặt đất, Bạch Thiên Hoan lịch sự gật đầu với Hạng Nguyên Hoán:

- Đa tạ.

- Giữa phu thê với nhau mà đa tạ làm gì?

Hạng Nguyên Hoán đùa cợt.

Bạch Thiên Hoan không thèm nhìn hần, trực tiếp trở về biệt viện.

Biểu cảm của nàng là lạ, trước đây vào những lúc thế này, nàng sớm đã nhe nanh múa vuốt mà đuổi đánh hần.

Trong lòng nàng dường như có tâm sự.

Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán trở lại trong viện dành cho khách, Lý Thanh Nhã y phục chỉnh tề đang đứng đó, có vẻ như đã đợi hai người từ lâu.

Thấy hai người từ ngoài cửa cùng nhau tiến vào, trong mắt Lý Thanh Nhã toát ra ngọn lửa ghen tị.

- Có phải tối qua hai người ở cùng nhau không? Huynh tìm nàng ta giải độc cho huynh sao?

Lý Thanh Nhã bước lên hỏi phủ đầu.

Hạng Nguyên Hoán còn chưa nói gì, Bạch Thiên Hoan đã trực tiếp đẩy hần ra phía sau mình, cười lạnh nghênh đón Lý Thanh Nhã.

- Ta còn đang nghĩ rốt cục là xảy ra chuyện gì, hóa ra là cô hạ thủ.

Chuyện tối qua tuy nàng nhớ không rõ lắm nhưng lúc này Hạng Nguyên Hoán đến gần nàng, nàng vẫn ngửi được chút mùi Hoan tình tán trên người hần.

Lý Thanh Nhã phủ đầu nói vậy, nàng lập tức phản ứng được.

- Tối qua người nên ở cạnh Nguyên Hoán ca ca là ta, đều tại cô năm lần bảy lượt phá hư chuyện của hai chúng ta!

Bạch Thiên Hoan trong đáy lòng cười lạnh.

- Ta phá hư? Hay là cô đơn phương tình nguyện? Hai chúng ta đều tự mình biết rõ.

- Cô.....

Lý Thanh Nhã tức giận chỉ vào mũi Bạch Thiên Hoan mắng:

- Cô là đồ nữ nhân không biết xấu hổ, cô cho rằng Nguyên Hoán ca ca thật sự thích cô sao? Huynh ấy.....

- Bất kể hần có thích ta hay không, đây đều là chuyện giữa hai chúng ta, không tới lượt cô chen mồm vào, huống hồ hần là nam nhân của ta, giữa ta và

nam nhân của mình thế nào, cô cũng quản không được nhỉ?

- Cô cô cô.....

Lý Thanh Nhã tức giận nói không ra lời.

Bạch Thiên Hoan cười lạnh đẩy tay Lý Thanh Nhã ra.

- Cô cũng nên biết điều đi, đừng cứ luôn cho rằng ai cũng thích cô, ta và Nguyên Hoán tới qua còn chưa tận hưởng, bây giờ định trở về tiếp tục, nếu cô không ngại thì cứ theo qua!

Bạch Thiên Hoan dẫn Hạng Nguyên Hoán nghênh ngang rời đi trước mặt Lý Thanh Nhã.

Sau khi cửa mở ra, Hạng Nguyên Hoán đột nhiên đóng cửa lại, xoay người để Bạch Thiên Hoan lên cửa.

- Ngươi muốn làm gì?

- Nàng không phải vừa nói muốn tiếp tục đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Thê Tử Tương Lai

Ai muốn tiếp tục với hần chứ, vừa nãy nàng nói như vậy cũng chỉ để gạt Lý Thanh Nhã mà thôi, ai bảo nàng ta lớn lối như vậy, khiến nàng không thể không áp chế nhuệ khí của nàng ta, cho nên mới nói những lời vừa rồi.

Hơi thở nóng hôi phả lên má, cộng thêm thân thể hần thỉnh linh áp sát khiến tim nàng đập nhanh, hơi nóng dâng lên mặt.

- Vừa nãy ta chỉ cố tình dọa nàng ta thôi, chàng đừng xem là thật!

- Nhưng, ta xem là thật rồi thì sao bây giờ?

Hạng Nguyên Hoán cúi đầu khẽ cắn vành tai nàng:

- Hoan muội muội, nàng nhất định đã hạ cổ độc cho ta rồi.

Trái tim nàng gần như nhảy ra khỏi ngực, bởi vì hần cách nàng quá gần, đầu nàng trống rỗng cứ như trương hồ vậy.

- Ta.....ta hạ độc chàng lúc nào chứ!

Nàng ấp úng đáp.

- Nếu không thì tại sao ta một khắc cũng không muốn buông nàng, chỉ muốn ở cùng nàng?

- .....

Bạch Thiên Hoan cuối cùng cũng tìm lại được chút thần trí, vội đẩy hần ra, cố ý nghiêm mặt:

- Đừng nói mấy lời dễ nghe này để dọa ta.

- Ta đang nói thật.

Hần tiếc nuối nhìn vòng ôm trống rỗng của mình.

Bạch Thiên Hoan đến cạnh bàn, rót một ly nước uống, chất lỏng mát lạnh chảy vào trong cổ khiến nàng hơi co người lại vì lạnh.

Nước lạnh lan ra khắp người, làm hạ nhiệt độ cơ thể nàng.

Bên ngoài có người gõ cửa.

Bạch Thiên Hoan như gặp được cứu tinh, vội ra mở cửa thì thấy Họa Mi bung nước đứng bên ngoài, nàng cười đón Họa Mi vào.

- Đại tiểu thư, người đây sớm thế!

Họa Mi hơi ngạc nhiên, thấy Hạng Nguyên Hoán đang đứng bên cạnh thì vội hành lễ với hắn:

- Thế tử gia.

- Miễn.

- Tạ thế tử gia.

Họa Mi đặt chậu nước lên giá để chậu trong phòng:

- Chuyện đó.....

Trong tay Họa Mi cầm một phong thư, do dự có nên đưa cho Bạch Thiên Hoan hay không.

- Phong thư này từ đâu tới?

Bạch Thiên Hoan thấy Họa Mi do dự bèn hỏi.

- Ban nãy thị vệ đưa cho nô tỳ, bảo nô tỳ đưa cho đại tiểu thư.

Bạch Thiên Hoan bán tín bán nghi mở thư, ánh mắt nhanh chóng lướt qua, xem xong thư thì ánh mắt nàng khẽ biến, đưa thư cho Hạng Nguyên Hoán.

Hạng Nguyên Hoán nghi hoặc đón lấy thư, lười biếng xem qua, chân mày liền cau chặt.

- Cô cô muốn gặp nàng!

Bạch Thiên Hoan liếc hắn:

- Chuyện tốt do chàng làm.

Nàng tiện tay ném thư lên bàn, Hạng Nguyên Hoán chớp chớp mắt đùa:

- Sao hả? Sợ gặp cô cô ta à? Vợ xấu luôn phải gặp cha mẹ chồng, vợ xinh đẹp này thì càng phải gặp rồi!

- Ta vẫn chưa gả cho chàng mà vợ gì chứ.

Bạch Thiên Hoan nghiêm mặt nói.

- Nếu nàng không muốn gặp bà ấy thì để ta hỏi âm.

- Không cần!

Chân mày Bạch Thiên Hoan nhuốm chút lo lắng:

- Bà ấy dù sao cũng là quý phi nương nương, ta không gặp e là không ổn!

- Yên tâm, ta đi với nàng, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Hạng Nguyên Hoán nhẹ nhàng an ủi nàng.

Sau bữa sáng, Bạch Thiên Hoan đi cùng Hạng Nguyên Hoán đến Bình An Tự, Lý Thanh Nhã nấp sau cửa thấy hai người cùng nhau ra ngoài bèn lặng lẽ theo

sau.

Bởi đường lên núi đều là bậc thang, nhất định phải đi bộ nên khi leo lên đến Bình An Tự, Bạch Thiên Hoan đã mệt đến mức hai chân run run, trong khi Hạng Nguyên Hoán vẫn tinh thần sáng láng.

Bình thường leo mấy bậc thang này với nàng không thành vấn đề, nhưng qua chuyện tối qua, chút sức lực nhỏ của nàng thật sự không dùng được.

Theo lý thuyết, loại chuyện này hẳn là nam nhân sẽ rất mệt đúng không? Nhưng Hạng Nguyên Hoán cứ như người chẳng có chuyện gì, còn nàng lại mệt đến thế này.

Bạch Thiên Hoan trong lòng thầm mắng ông trời trọng nam khinh nữ, bất công.

Vừa mắng xong thì một tiếng chuông đình tai nhức óc vang lên khiến cho mặt đất như chấn động, trong khoảnh khắc, Bạch Thiên Hoan tưởng như mình

vừa mắng ông trời, ông trời liền cho sét đánh xuống.

Đợi khi nàng phản ứng kịp đó là tiếng chuông mới thờ phào nhẹ nhõm.

- Xem biểu cảm của nàng, không phải là thâm nguyên rủa ông trời, tưởng tiếng chuông lúc này là ông trời nổi giận dùng sét đánh nàng chứ?

Bạch Thiên Hoan vừa thờ phào nhẹ nhõm thì Hạng Nguyên Hoán bên cạnh nhìn thấu tâm tư nàng, nói trúng tim đen.

Trái tim Bạch Thiên Hoan lộ bộ rơi xuống, mắt tròn tròn trừng hấn, hung dữ:

- Ai nói? Người không phải con giun trong bụng ta, sao người biết trong lòng ta nghĩ gì?

Hạng Nguyên Hoán không hề may mắn lấy việc bắt nạt nàng làm hổ thẹn, hấn cười chỉ vào trán nàng:

- Tâm tư của nàng toàn bộ đều viết trên trán kia.

Tuy biết hấn đang đùa nhưng tay Bạch Thiên Hoan lại vô thức che lên trán mình, nghiêm mặt xoay người sang chỗ khác.

- Đừng nói linh tinh nữa, chúng ta vẫn nên mau chóng đi gặp quý phi nương nương, đỡ cho bà ấy khỏi đợi sốt ruột mà phán tội gì đó cho ta!

Bạch Thiên Hoan cố ý bước nhanh hơn về phía trước, kiên quyết không đi song song với hấn.

- Sợ gì chứ, con người cô cô ta rất tốt, không ác độc như nàng nói đâu!

- Chàng là cháu ruột bà ấy, đương nhiên sẽ không sao, nói không chừng bà ấy vì vô cùng thích chàng, sợ ta cướp chàng đi nên sẽ cố ý ra oai với ta!

Bạch Thiên Hoan suy nghĩ rất tự nhiên trôi chảy.

Nói xong, nàng nghĩ lại, cảm thấy lời mình vừa nói cũng không phải không có lý.

Hạng Nguyên Hoán chỉ có thể dùng hai chữ câm nín để hình dung tâm trạng mình lúc này.

Lòng của nữ nhân như kim đáy biển, lời này quả không sai.

- Dù sao thì nàng gặp cô cô của ta thì biết.

Dọc đường gặp phải hòa thượng quét lá rơi buổi sáng trên đường, Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán không hẹn mà cùng thành kính chấp tay với hòa thượng kia.

Sau khi đi ngang qua hòa thượng rất kia, Bạch Thiên Hoan vẫn nói không ngừng:

- Cô cô của chàng, chàng đương nhiên sẽ khen rồi, dù sao lát nữa ta mà có phạm lỗi gì đều là tại chàng.

- Ồ, Hoan muội muội cứ yên tâm, vì phu nhất định dốc hết toàn lực, tuyệt đối sẽ không để nàng chịu chút uất ức nào!

Những lời này khiến Bạch Thiên Hoan lờm hấn.

Hai người vừa nói vừa cười vào Bình An Tự, dọc đường luôn không ngừng đầu khẩu.

Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán mặc dù nhìn có vẻ như không hề để ý xung quanh nhưng ánh mắt của họ thỉnh thoảng lại quét đến vách tường và nóc nhà, ở đó có một cái đầu lấp ló, lúc hai người nói chuyện thì nhìn nhau cười ngầm hiểu.

Trước khi đến, trong lòng hai người đều đoán được, chuyến này Tuệ quý phi gọi họ tới nhất định không đơn giản như vậy.

Lần trước Bạch Thiên Hoan bị bắt cóc có thể liên quan đến những tằm phi trong Bình An Tự này, Tuệ quý phi đột nhiên gọi nàng đến Bình An Tự gặp mặt thì lại càng xác định suy đoán trong lòng hai người.

Có điều họ không biết Lý Thanh Nhã vẫn luôn bám theo sau.

Leo qua mấy trăm bậc thang, Lý Thanh Nhã mệt mỏi tê chân ngã xuống bậc thêm.

Một hòa thượng tốt bụng muốn đỡ, Lý Thanh Nhã lập tức ngồi dậy, hất tay đối phương ra, cảnh giác nhìn người nọ.

- Đừng đụng vào ta!

- Thí chủ không sao là tốt rồi!

Hóa ra là hòa thượng, Lý Thanh Nhã trong lòng thở ra, vội chấp tay:

- Có thể hỏi thăm vị sư phụ này một chút không, một nam một nữ vừa rồi đi đường nào vậy? Hai người họ là ca ca và tẩu tẩu của ta, bởi ta leo chậm quá, không theo kịp họ, cho nên. ....

Hòa thượng không nghi ngờ gì gật đầu, sau đó chỉ về một hướng:

- Họ đi bên đó.

- Đa tạ sư phụ!

Lý Thanh Nhã trả lễ với hòa thượng rồi vội vàng bỏ chạy, kéo hai chân một lữ đi theo hướng mà hòa thượng chỉ.

Trong Bình An Tự khắp nơi đều có mùi nhang khói, muốn đến hậu viện phải vòng qua đại điện, tiếng đọc kinh và tiếng mõ trong đại điện thỉnh thoảng truyền ra khiến người ta cảm thấy tâm tình bình lặng tự đáy lòng.

Vòng qua đại điện chính là cổng vào hậu viện, họ vừa tới điện sau thì thấy mấy thị vệ đại nội uy nghiêm cầm kiếm đứng gác ngoài cổng.

Một người dáng vẻ như cung nữ đứng bên ngoài nhìn ra xa, thấy Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán thì vội tiến lên đón.

Cung nữ kia cung kính hành lễ với Hạng Nguyên Hoán:

- Thế tử gia, ngài cuối cùng cũng tới rồi! Vị này hẳn là Bạch cô nương nhi, chào Bạch cô nương!

- Chào!

Bạch Thiên Hoan lịch sự gật đầu.

- Lục Trà tỷ tỷ, tỷ trông đúng là càng ngày càng đẹp.

Hạng Nguyên Hoán trêu đùa.

Lục Trà cười vui vẻ:

- Miệng thế tử gia thật ngọt, còn biết dỗ cho nô tỳ vui nữa.

- Đâu có, tỷ tỷ vẫn như trước mà, nếu ở trong kinh thành có thể mê chết cả đám người ấy!

Lục Trà khinh bỉ hất:

- Xí, nói ngài một câu, ngài lại càng lúc càng không ngừng được, trước mặt thế tử phi tương lai mà không sợ bị chê cười à? Cẩn thận kéo nô tỳ tìm một bến đỗ tốt khác cho nàng ấy bây giờ.

Hạng Nguyên Hoán lập tức khom người chấp tay với cung nữ nọ:

- Tỷ tỷ tốt, ta chỉ có một thế tử phi này thôi, tỷ đừng khiến nàng ấy chạy mất chứ, vừa rồi là ta không đúng!

Lục Trà thấy Hạng Nguyên Hoán yêu quý Bạch Thiên Hoan như vậy thì vô thức nhìn nàng nhiều hơn.

Y phục trên người Bạch Thiên Hoan trang nhã, dung mạo xinh đẹp nhưng không quyến rũ, thoát nhìn cũng xem như thuận mắt.

- Được rồi, không nói đùa nữa, nương nương đang đợi ở bên trong, hai người đi theo nô tỳ!

Lục Trà ngưng cười, đi trước dẫn đường.

Lục Trà đi trước, Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán theo sau.

Bạch Thiên Hoan nhìn Lục Trà phía trước, mỉm cười nói với Hạng Nguyên Hoán:

- Nếu sau này chàng dám đối với ta không tốt, ta sẽ tìm Lục Trà tỷ tỷ tìm cho ta một mối hôn sự tốt!

Hạng Nguyên Hoán nhún mày.

- Nước phũ sa không chảy ruộng người ngoài, nàng cho rằng Lục Trà tỷ tỷ sẽ tìm cho nàng một người không phải ở Hạng gia sao?

Hạng Nguyên Hoán đắc ý cười hắc hắc:

- Cả đời này nàng cứ ngoan ngoãn làm dâu của Hạng gia chúng ta đi!

Bạch Thiên Hoan lườm hần.

Dọc đường, họ gặp Nghi phi, Nghi phi chặn đường Lục Trà phía trước.

- Nghi phi nương nương!

Lục Trà cung kính thi lễ với bà ấy.

- Lúc này nghe Tuệ quý phi tỷ tỷ nói Nguyên Hoán dẫn thê tử tương lai tới gặp tỷ ấy, chính là vị cô nương này?

Trương Giai Nghi về mặt hiền lành nói với Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan phía sau Lục Trà.

Hạng Nguyên Hoán lườm nhìn bà ta.

- Nghi phi nương nương.

Gọi một tiếng hồ hững, ánh mắt Hạng Nguyên Hoán liếc nhìn qua nơi khác.

- Dân nữ tham kiến Nghi phi nương nương!

Bạch Thiên Hoan khom người định hành lễ với Trương Giai Nghi thì Hạng Nguyên Hoán chợt đưa tay vịn vào cánh tay nàng, ngăn nàng hành lễ, Bạch Thiên Hoan không vui trừng cái tay hần đang đặt trên tay nàng, muốn đẩy tay hần ra nhưng hần nắm rất chặt, nàng đẩy không ra.

Họ đang giằng co, Trương Giai Nghi không hề để ý chút nào cười cười.

- Miễn lễ, đúng là một tuyệt sắc giai nhân!

Ánh mắt Trương Giai Nghi nhìn Bạch Thiên Hoan mang theo chút âm trầm.

- Nghi phi nương nương quá khen!

- Được rồi, Tuệ quý phi tỷ tỷ vẫn đang đợi ở bên trong, hai người mau vào đi!

Lục Trà, Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan nghiêng người qua một bên, nhường đường cho Trương Giai Nghi và hai cung nữ phía sau đi qua.

Khi Trương Giai Nghi đến gần, một mùi hương nhàn nhạt tỏa ra.

Là mùi hương cúc đàn.

Con người Bạch Thiên Hoan hơi nhúu chặt, mà giọng của Nghi phi cũng có chút tương tự với nữ nhân đã trối nàng trước đó, tuy rằng đối phương lúc ấy đã cố ý đè thấp giọng.

Khi đi ngang qua Bạch Thiên Hoan, Trương Giai Nghi lại nhìn nàng lần nữa, cái nhìn này khiến trong lòng Trương Giai Nghi chợt bối rối.

Không biết tại sao, Trương Giai Nghi lại cảm thấy khuôn mặt Bạch Thiên Hoan rất quen thuộc, giống như trước kia đã từng gặp ở đâu đó vậy, cảm giác quen thuộc mãnh liệt này khiến trong lòng Trương Giai Nghi bỗng khản trương vô cớ.

Thình lình, Trương Giai Nghi quay đầu gọi Bạch Thiên Hoan.

- Bạch cô nương!

- Nghi phi nương nương còn có chuyện gì sao?

Bạch Thiên Hoan ngạc nhiên quay đầu lại.

Một đôi mắt sáng ngời, bên trong là ánh sáng trong trẻo khẽ lay động, đôi mắt như vậy tựa như có thể xâm nhập tận đáy lòng.

Đối diện với nàng như vậy, Trương Giai Nghi cảm thấy cảm giác quen thuộc này càng mãnh liệt.

Mấy giây sau, tinh thần bà mới khôi phục như thường, bà khẽ ho một tiếng, che giấu vẻ lúng túng vừa rồi của mình, nhàn nhạt hỏi:

- Trước kia hai ta có phải đã từng gặp nhau không?

Bạch Thiên Hoan mỉm cười đáp:

- Thừa Nghi phi nương nương, nô tỳ và Nghi phi nương nương chưa từng gặp nhau.

- Hóa ra là vậy!

Biểu cảm của Trương Giai Nghi hơi thất vọng.

Dứt lời, Trương Giai Nghi liền dẫn hai cung nữ rời đi, không quay đầu lại nữa.

Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan đi theo Lục Trà vào một gian phòng thanh tĩnh.

Ngoài phòng đặt hai chậu trúc xanh, hiện tại đang là mùa xuân, hai chậu trúc xanh kia theo gió xuân mà tỏa ra xuân ý, đầu cành rũ xuống tựa như đang vẫy tay với hai người.

Đứng ngoài phòng, Lục Trà cung kính nói vào bên trong:

- Quý phi nương nương, thế tử gia và Bạch cô nương đến!

- Cho họ vào đi.

Bên trong truyền đến một giọng nữ nhẹ nhàng.

- Dạ, nương nương!

Lục Trà hơi tránh người sang:

- Thế tử gia, Bạch cô nương, mời vào.

Bạch Thiên Hoan vốn hơi chân chừ một chút, sau đó được Hạng Nguyên Hoán kéo tay, nàng đành phải bất chấp khó khăn đi vào.

Vừa bước vào phòng, hương hoa lan thoang thoang ập đến, trong phòng có trồng vài chậu lan, vào mùa này, hoa lan đang nở rộ, mùi hương ấy chính là từ những đóa hoa này truyền ra.

Trên giường nhỏ trong nội các, một người mặc y phục hoa lệ, trang điểm tinh xảo, thanh lịch mà không mất phần trang nghiêm đang biếng nhác chống đầu nằm nghiêng, hai mắt khép hờ nghe được tiếng bước chân thì hơi mở ra một chút.

- Dân nữ tham kiến quý phi nương nương!

Bạch Thiên Hoan cung kính hành lễ với Hạng Lan Tuệ.

- Miễn đi!

- Tạ quý phi nương nương!

- Lần trước nghe nói cô cô bị bệnh, bây giờ nhìn khí sắc tốt thế này thì hẳn không phải bệnh gì nặng, Nguyên Hoán yên tâm rồi.

Hạng Nguyên Hoán mỉm cười ở bên cạnh nói.

Hạng Lan Tuệ khẽ môi hơi cong lên, cười dịu dàng:

- Con đó, biết cô cô bị bệnh mà không vào cung thăm bôn cung!

- Hậu cung đâu phải nơi có thể tùy tiện vào, hơn nữa, con cũng không muốn quấy rầy cô cô dưỡng bệnh mà!

- Ba hoa!

Hạng Lan Tuệ giả vờ giận dữ trừng mắt:

- Lúc nhỏ con ngày nào cũng ầm ĩ đòi vào cung gặp bôn cung, cách mấy ngày không gặp bôn cung là nghe nói con vừa khóc vừa làm ầm lên, bây giờ lớn rồi lại càng lúc càng xa cách.

Hạng Nguyên Hoán cười đến bên Hạng Lan Tuệ, kéo tay bà.

- Sao lại vậy chứ, cô cô? Trong lòng Nguyên Hoán lúc nào cũng nhớ đến cô cô.

Bà nghiêm mặt nhìn hắn:

- Còn nói gì mà nhớ cô cô, con tìm vợ chỉ nói với cha mẹ mà không nói với bôn cung, nếu không phải sau khi bôn cung biết, cho người truyền tới thì con còn muốn giấu bôn cung mãi à?

- Xem cô cô nói gì kìa, còn không phải là sợ cô cô biết sẽ quấy rầy cô cô nghỉ ngơi, không có lợi cho việc dưỡng bệnh sao, con đang định đợi cô cô khỏe rồi mới cho cô cô biết đây này.

Hạng Nguyên Hoán cười vui vẻ lắc lắc cánh tay Hạng Lan Tuệ:

- Cô cô, cô cô xem, cô cô vừa truyền lệnh, con không phải lập tức tới ngay sao?
- Coi như con biết điều!

Hạng Lan Tuệ quở trách chỉ lên trán hấn:

- Còn không mau giới thiệu thê tử tương lai cho bốn cung biết?

Hạng Nguyên Hoán tức khắc đứng dậy, trở lại bên cạnh Bạch Thiên Hoan, thân mật ôm lấy bà vai nàng, nàng không tình nguyện nhưng vì có mặt Hạng Lan Tuệ ở đây nên không tiện phát tác.

- Cô cô, đây chính là thê tử tương lai của Nguyên Hoán, thế nào, ánh mắt của con không tệ chứ?

Hạng Nguyên Hoán hơi đẩy Bạch Thiên Hoan về trước khoe khoang.

Cảm giác được ánh mắt của Hạng Lan Tuệ đang đánh giá mình, Bạch Thiên Hoan cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Đây là người nhà của hấn mà Bạch Thiên Hoan gặp ngoài Hạng Hân Lạc, hơn nữa còn là trưởng bối.

Bạch Thiên Hoan dung mạo mỹ lệ, tự nhiên rộng lượng, Hạng Lan Tuệ hải lòng gật đầu.

- Quả thực không tệ.
- Phải không, dọc đường con còn suy nghĩ cô cô nhất định sẽ hải lòng, hơn nữa.... ..

Hạng Nguyên Hoán nịnh nọt nói:

- Phụ vương và mẫu phi còn chưa gặp đâu, người đầu tiên gặp là cô cô đấy, con đối với cô cô còn không tốt sao?
- Con nói tốt, dĩ nhiên là tốt.

Từ đối thoại và động tác giữa Hạng Nguyên Hoán và Hạng Lan Tuệ có thể thấy quan hệ giữa họ rất tốt.

- Được rồi, tụi con đều đã gặp cô cô, lát nữa tụi con còn có chút chuyện, đợi sau khi người hồi cung, con lại dẫn Hoan muội muội vào cung thăm người, lúc đó sẽ ở lại trong cung hai ngày, thế nào?

Hấn biết Bạch Thiên Hoan hơi câu nệ, hơn nữa, dù sao hiện tại nàng vẫn chưa gả cho hấn, danh bất chính ngôn bất thuận.

- Các con vừa tới đã muốn đi? Không được!

Hạng Lan Tuệ kéo tay Hạng Nguyên Hoán:

- Hai chúng ta đã bao lâu chưa gặp rồi, nói gì thì trưa nay hai đứa cũng phải ở lại đây dùng bữa, bốn cung mới có thể cho các con đi!

Hạng Nguyên Hoán dùng ánh mắt trung cầu ý kiến Bạch Thiên Hoan.

Thấy Hạng Lan Tuệ khẳng khái như vậy, Bạch Thiên Hoan cũng không tiện từ chối, suy nghĩ một chút liền nói:

- Nếu đã như vậy, chúng ta ở đây dùng bữa trưa rồi hãy đi!
- Quá tốt rồi!

Hạng Lan Tuệ vui vẻ nói.

Đúng lúc này, cung nữ Lục Trà dẫn một thị vệ đi vào, trong tay thị vệ tóm lấy một người.

- Thế tử gia, vừa bắt được một kẻ lén lút mò ám tặc xưng là quen biết ngài, ngài xem rốt cục có quen biết người này hay không?

Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan ngẩng đầu nhìn lại thì vừa vặn thấy Lý Thanh Nhã.

Bởi trước đó giãy giụa mà trâm cài trên búi tóc được chải gọn gàng không biết đã rơi mất ở đâu, tóc nàng ta xõa xuống vai, bộ dạng rất nhếch nhác.

- Bỏ ta ra, bỏ ta ra, ta tới tìm Nguyên Hoán ca ca.

Lý Thanh Nhã tức giận luôn mồm kêu gào.

- Sao, con quen người này?

Hạng Lan Tuệ liếc Hạng Nguyên Hoán.

- Nguyên Hoán ca ca, quá tốt rồi, rốt cục muội cũng tìm được huynh!

Lý Thanh Nhã vừa thấy Hạng Nguyên Hoán thì ánh mắt liền dính chặt lấy hắn, vui mừng lớn tiếng gọi, đẩy thị vệ bắt nàng ta ra, đi vào trong phòng.

Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan vừa thấy Lý Thanh Nhã thì mặt liền biến sắc.

Lý Thanh Nhã thoáng thấy Bạch Thiên Hoan đứng cạnh Hạng Nguyên Hoán thì con giận bùng lên, đẩy Bạch Thiên Hoan ra, còn mình thì đứng giữa hai người họ.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Hạng Lan Tuệ, Lý Thanh Nhã đột nhiên tự giới thiệu:

- Chào quý phi nương nương, ta là thê tử tương lai của Nguyên Hoán ca ca.

- ... ..

Bạch Thiên Hoan tức khắc đen mặt.

Nàng ta lại cười trên đầu nàng ngay trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Phát Hiện Chân Tướng

Sợ Hạng Lan Tuệ không tin, Lý Thanh Nhã cố ý ôm chặt cánh tay Hạng Nguyên Hoán, cả người cũng thân thiết dán sát vào.

Hiện tại đang ở trước mặt cô cô mà Lý Thanh Nhã làm như vậy khiến trong lòng Hạng Nguyên Hoán có chút mất hứng.

- O, đây là?

Về mặt Hạng Lan Tuệ hơi kinh ngạc.

- Thanh Nhã, đừng làm loạn!

Hạng Nguyên Hoán lộ vẻ tức giận kéo tay Lý Thanh Nhã trên tay mình ra, hắn vừa kéo xuống thì tay Lý Thanh Nhã lại lập tức quăn lên.

- Nguyên Hoán ca ca, trước kia không phải huynh đã hứa là sẽ luôn chiều cố muội ư? Sao bây giờ huynh lại nói mà không giữ lời?

Hai mắt Lý Thanh Nhã rung rung:

- Là vì nữ nhân Bạch Thiên Hoan này đẹp hơn muội, cho nên huynh mới vứt bỏ muội có phải không?

Lý Thanh Nhã cúi đầu nức nở, bờ vai run rẩy dữ dội, thoát nhìn cứ như chịu uất ức vô cùng lớn.

Dáng vẻ kia lọt vào mắt người khác không phải chính là Hạng Nguyên Hoán ức hiếp nàng ta sao.

- Thanh Nhã, muội còn làm loạn tiếp như vậy, ta sẽ tức giận đấy!

Nghe đến hai chữ tức giận, thân thể Lý Thanh Nhã vô thức co lại.

Nhưng, sau khi thấy Bạch Thiên Hoan trong tầm mắt, con giận trong nàng dâng lên, gạt đi những lo ngại trong lòng.

Nếu bây giờ không tranh thủ thì sau này sợ rằng nàng không còn cơ hội nữa.

- Quý phi nương nương ở đây, Nguyên Hoán ca ca, huynh dám thề trước mặt quý phi nương nương rằng huynh chưa từng nói muốn chiều cố muội không?

Lý Thanh Nhã nhìn chằm chằm Hạng Nguyên Hoán, ngón tay chỉ về phía Bạch Thiên Hoan:

- Nếu huynh dám nói dối, nữ nhân này sẽ lập tức bị thiên lôi đánh.

Nàng ấy lại dám đem Bạch Thiên Hoan ra uy hiếp hấn.

Nàng ấy càng ngày càng to gan, ban đầu hấn không nên mềm lòng mà lưu lại hậu hoạn như bây giờ.

Hạng Lan Tuệ tuy không biết chuyện gì xảy ra giữa họ nhưng thấy bộ dạng đáng thương của Lý Thanh Nhã thì không khỏi thương tiếc.

Bà biếng nhác dựa người, mỉm cười hỏi:

- Nguyên Hoán, lời vị cô nương này vừa nói có thật không? Con thật sự từng nói muốn chiếu cố người ta à?

Bạch Thiên Hoan hơi nghi ngờ liếc Hạng Nguyên Hoán.

Trong lòng nàng có một chút hi vọng, hi vọng Hạng Nguyên Hoán không có nói ra những lời như vậy.

Mọi ánh mắt đều dán vào hấn, khoe môi hấn giật giật, muốn nói lời phản bác nhưng nếu hấn nói dối, Bạch Thiên Hoan có phải sẽ thật sự chịu nguyên rủa hay không.

Lời đến khoe môi, hấn gật đầu xác nhận.

- Phải!

Hạng Nguyên Hoán lập tức giải thích:

- Tuy ta từng nói vậy nhưng ta chỉ nói là sẽ chiếu cố muội chứ chưa từng nói muốn cưới muội.

Lý Thanh Nhã cười vui vẻ, quăng ánh mắt khiêu khích về phía Bạch Thiên Hoan, Nguyên Hoán ca ca vẫn là của nàng.

- Nếu huynh không cưới muội thì chiếu cố muội thế nào?

Lý Thanh Nhã ngang ngược ôm lấy cánh tay Hạng Nguyên Hoán.

- Người mà ta muốn cưới là Hoan muội muội, trừ Hoan muội muội ra, ta sẽ không cưới ai khác.

Ánh mắt Hạng Nguyên Hoán kiên định nhìn Bạch Thiên Hoan, nói rõ ràng từng chữ một những lời trong lòng, đồng thời cương quyết kéo cánh tay Lý Thanh Nhã ra khỏi tay mình.

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mặt, đầu Hạng Lan Tuệ hơi đau, ngón tay nhẹ nhàng vê huyết thái dương, gương mặt lộ vẻ không kiên nhẫn.

- Vị cô nương này không biết là thiên kim nhà ai?

Ánh mắt sắc bén của Hạng Lan Tuệ bắn về phía Lý Thanh Nhã.

Người của bà chưa từng nói với bà rằng bên cạnh Hạng Nguyên Hoán từng có một nữ nhân như vậy.

- Gia phụ là Lý tướng quân tiền triều, năm năm trước, phụ thân từng dẫn dân nữ đến Hạng thân vương phủ, quý phi nương nương, khi đó dân nữ còn bái kiến người nữa mà!

- Năm năm trước?

Hạng Lan Tuệ lại quan sát nàng ta.

- Phải! Khi đó quý phi nương nương còn khen dân nữ đáng yêu nữa.

Lý Thanh Nhã tiếp tục chỉ ra.

Được Lý Thanh Nhã khơi lại, Hạng Lan Tuệ cuối cùng cũng có chút ấn tượng:

- Hóa ra là cô.

- Đúng đúng, quý phi nương nương, gia phụ trước kia hay nhắc đến quý phi nương nương, dân nữ vẫn luôn muốn gặp người, cho nên.... ....

- Lý tướng quân thì bổn cung biết!

Hạng Lan Tuệ cười lạnh:

- Một tội thân!

Lý Thanh Nhã chỉ cho rằng Hạng Lan Tuệ đang nghĩ đến phụ thân mình nên vẫn tiếp tục nói không ngừng:

- Bây giờ cuối cùng dân nữ cũng được gặp quý phi nương nương, xin quý phi nương nương làm chủ cho dân nữ!

Lý Thanh Nhã trước mặt này không những không có giáo dưỡng mà còn không biết quan sát, làm người đủ ngu xuẩn, nếu Hạng Nguyên Hoán cười nàng ta thì Hạng gia sau này sẽ gặp nguy.

- Được rồi, bôn cung đã biết, cô từ xa như vậy chạy đến đây, nếu đã đến thì lát nữa cùng bôn cung dùng bữa đi!

- Được được được!

Lý Thanh Nhã cao hứng gật đầu lia lịa:

- Dân nữ đa tạ quý phi nương nương!

Không tự biết chính mình như vậy, chân mày Hạng Lan Tuệ nhíu chặt hơn vài phần.

Một loạt phản ứng này của Hạng Lan Tuệ đều bị Hạng Nguyên Hoán nhìn rõ.

Đồng thời sắc mặt hơi có vẻ giận của Bạch Thiên Hoan cũng rơi vào tầm mắt hắn.

- Cô cô, trước giờ Thiên Hoan chưa từng đến đây, con muốn dẫn nàng đi dạo xung quanh một chút, đến bữa trưa chúng con lại tới!

Hạng Nguyên Hoán kéo tay Bạch Thiên Hoan.

Bạch Thiên Hoan muốn giẫy tay ra nhưng sức của hắn quá lớn, nàng không phải là đối thủ.

- Được, đừng đi quá xa, lát nữa bôn cung cho người đi tìm các con!

- Dạ!

- Ta cũng đi!

Lý Thanh Nhã thấy họ ở riêng với nhau thì con ghen tị trong lòng lại bùng lên, muốn kéo tay hai người ra nhưng tay Hạng Nguyên Hoán nắm rất chặt, nàng ta tức tối khiến mạch máu trên trán hắn cả lên.

- Thanh Nhã phải không?

Hạng Lan Tuệ phía sau lạnh nhạt gọi.

- Quý phi nương nương!

Lý Thanh Nhã vội vàng bỏ tay ra.

Hạng Lan Tuệ hát cảm về phía bàn nhỏ bên giường ngủ:

- Bôn cung ở đây còn hai quyển kinh thư chưa chép xong, cô có thể làm giúp bôn cung không?

Như vậy sẽ phải để hai người họ đi với nhau.

Nhưng Hạng Lan Tuệ là cô cô ruột của Hạng Nguyên Hoán, lại là quý phi nương nương, chỉ cần Hạng Lan Tuệ vui vẻ, xin một đạo thánh chỉ gả nàng cho Hạng Nguyên Hoán không phải được rồi sao?

Con người xoay vòng vòng, Lý Thanh Nhã sáng khoái đáp ứng:

- Có thể chép kinh cho quý phi nương nương là phúc của dân nữ, dân nữ đương nhiên sẵn lòng.

Chân mày Hạng Nguyên Hoán khẽ nhướng, hiển nhiên là hiểu ý cô cô, sau đó liền dẫn Bạch Thiên Hoan rời khỏi phòng Hạng Lan Tuệ.

Hai người đi dạo chung quanh Bình An Tự, từ khi ra khỏi phòng Hạng Lan Tuệ, Bạch Thiên Hoan chưa nói một câu nào.

Đột nhiên, Hạng Nguyên Hoán ngừng lại, đứng chắn đường trước mặt nàng.

Nàng suýt dừng không kịp mà va phải hắn, chờ khi đứng vững lại, nàng trừng hắn.

- Người chắn trước mặt ta làm gì?

- Hoan muội muội còn đang giận?

Hạng Nguyên Hoán mỉm cười nhìn Bạch Thiên Hoan.

- Ta giận cái gì? Hơn nữa, ta tại sao phải giận?

- Hoan muội muội không giận là tốt rồi, ta cứ tưởng nàng giận chứ.

Hạng Nguyên Hoán đá viên đá dưới chân, nhìn nó lăn đến bậc thềm cách đó không xa, va phải bậc thềm, phát ra những tiếng giòn vang:

- Chờ sau khi hai ta thành thân, tình huống thế này có thể tránh được rồi.

- Thành thân?

Bạch Thiên Hoan cười lạnh:

- Ta có nói hai chúng ta sẽ thành thân sao?

- Hử? Hoan muội muội đã đồng ý với ta, bây giờ muốn nuốt lời à?

- Không phải ngươi đã có Thanh Nhã của ngươi rồi sao?

Bạch Thiên Hoan hung dữ lườm hắn, rồi đi ngang qua người hắn, chỉnh lại một cây hoa mà hắn vừa đập ngã.

- Oan uổng quá, Hoan muội muội, sao đến giờ này nàng vẫn còn nhắc tới Thanh Nhã chứ? Ta và nàng ấy không có gì cả, lúc này trước mặt cô cô ta cũng nói rồi mà.

Vốc thêm một nắm đất giúp cây hoa kia đứng vững hơn, nàng mới đứng dậy.

Hạng Nguyên Hoán tự động kéo tay nàng, lau đi bùn đất trên đó, từng ngón từng ngón đều lau rất sạch sẽ.

Bạch Thiên Hoan vốn muốn rút tay lại nhưng thấy hắn dịu dàng như vậy thì không nhẫn tâm, để mặc cho hắn lau.

- Được rồi.

Dứt lời, Hạng Nguyên Hoán hôn lên mu bàn tay nàng.

Bạch Thiên Hoan lập tức rút tay về như bị bỏng, đôi mắt đẹp trừng trừng hắn:

- Ngươi làm gì đấy?

- Hai chúng ta là hôn phu hôn thê, làm thế thì có gì không ổn?

- Vậy ngươi giải thích thế nào với Thanh Nhã của ngươi?

Bạch Thiên Hoan hừ một tiếng, quay mặt đi chỗ khác.

Mùi ghen tuông nồng đến mức có thể làm chua người khác.

Hạng Nguyên Hoán nhướng mi.

- Hoan muội muội định thế nào? Thanh Nhã nói sao đi nữa cũng là một người đáng thương, nếu nàng đồng ý, ta không ngại nạp nàng ấy làm thiếp!

Nạp nàng ấy làm thiếp?

Bạch Thiên Hoan chột đời sắc mặt, không chút nghĩ ngợi đi về phía cổng chùa:

- Nếu ngươi muốn cưới nàng ấy thì cứ cưới là được.

Giận rồi.

Hạng Nguyên Hoán nhanh tay nhanh mắt cản đường nàng, nàng muốn đi vòng qua, hắn nhanh tay hơn ôm lấy nàng, để nàng không cách nào tránh được, nàng giãy giụa, hắn liền dùng sức ôm chặt nàng, mặc cho nàng có giãy giụa thế nào hắn cũng không buông ra.

Giãy giụa mệt, Bạch Thiên Hoan ở trong lòng hắn thờ hờ hển.

- Một đại nam nhân như ngươi ức hiếp một nữ nhân như ta còn là anh hùng hảo hán gì chứ?

- Vậy nàng phải hứa với ta là không được giận!

Hạng Nguyên Hoán nói ra yêu cầu.

- Ta là gì của ngươi? Ta có tư cách giận à?

Hắn thấy bộ dạng khi Bạch Thiên Hoan giận, hai má phình ra thì trong lòng cực kỳ vui vẻ, hắn tựa vào cổ nàng cười khúc khích không ngừng.

Con giận trong lòng Bạch Thiên Hoan vì nụ cười của hắn lại càng bùng phát.

- Cười cái gì mà cười? Mau buông ta ra!

- Hoan muội muội, nàng đang ghen à?

Hạng Nguyên Hoán cười nhìn khuôn mặt mỹ lệ của Bạch Thiên Hoan, một câu nói đúng tim đen.

Ghen? Bạch Thiên Hoan đang giận lớn tiếng nói:

- Ai nói ta ghen? Ta mà ghen? Dù ta có ghen cũng sẽ không ghen với ngươi.

- Được được được, nàng không ghen!

Hạng Nguyên Hoán vội ôm chặt nàng, để nàng khỏi chạy mất, cố gắng nhịn cười, giữ vẻ bình tĩnh trên mặt, nói rõ từng chữ một cam đoan bên tai nàng:

- Hoan muội muội, nàng yên tâm, ta chỉ cưới một mình nàng, sẽ không cưới bất kỳ ai khác!

Có một câu nói rất hay rằng thà tin trên đời có quỷ cũng không thể tin lời của nam nhân.

- Ngươi vừa mới nói muốn nạp Lý Thanh Nhã làm thiếp.

Bạch Thiên Hoan nhắc nhở hắn.

- Lúc này là ta cố ý nói đùa, chọc nàng chơi thôi, hơn nữa, ta có nàng là đủ rồi, sao có thể cưới người khác?

- Ngươi tưởng ta tin mấy lời quỷ này của ngươi? Bây giờ ngươi nói vậy nhưng ai biết sau này ngươi sẽ nói thế nào?

Bạch Thiên Hoan mắt hững hờ nghiêm mặt quay đi chỗ khác.

Hai tay nắm lấy mặt nàng, bắt nàng quay mặt về phía hắn, hắn nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt nàng, cam đoan từng chữ một:

- Hạng Nguyên Hoán ta thề trước mặt Phật tổ sẽ chỉ cưới một mình Bạch Thiên Hoan, nếu trái lời thề, đời này sẽ không chết từ tế!

Lời của hắn từng chữ từng chữ truyền vào tai nàng, chân thành như vậy.

Dù trong lòng nàng có khó chịu đi nữa vào lúc này cũng trở nên thoải mái.

Bạch Thiên Hoan ơi Bạch Thiên Hoan, mày cũng chỉ là một người thích nghe lời ngon tiếng ngọt mà thôi, trong lòng mày tự châm chọc mình như vậy.

Trong chốc lát, nàng phục hồi tinh thần lại, nghiêm mặt chỉ vào mũi hắn hỏi:

- Ngươi thật sự sẽ không cưới Lý Thanh Nhã?

- Không!

Hạng Nguyên Hoán thông minh không đùa nàng nữa.

Bạch Thiên Hoan thở ra một hơi.

- Nếu cô cô ngươi vì nhân nhượng toàn cục, bảo ngươi nạp nàng ấy làm thiếp thì sao?

- Cho dù là Hoàng thượng hạ chỉ, ta cũng sẽ không cưới nàng ấy, bất kể là nàng ấy hay nữ nhân nào khác, ta đều không cần!

Bạch Thiên Hoan thỏa mãn.

Nàng hừ một tiếng không được tự nhiên.

- Coi như ngươi thức thời.

- Hết giận rồi?

- Ta vốn đâu có giận.

Bạch Thiên Hoan đi ngang qua hắt, giọng điệu không tốt.

Đã nói lòng nữ nhân như kim đáy biển mà, vừa rồi rõ ràng là đang giận, bây giờ không giận nữa là hắt đã tạ ơn trời đất rồi, đâu còn dám đi so đo với nàng.

- Trước khi tới đây, ta phát hiện có mấy chỗ phong cảnh đẹp lắm, có muốn đi xem không?

Hạng Nguyên Hoán đi dõm chớp chớp mắt mời.

Dù sao lúc này cũng rảnh rồi, nàng vui vẻ đáp ứng:

- Được!

- Vậy chúng ta đi!

Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan đi vài nơi, trong đó có hai nơi là sơn động Hạng Nguyên Hoán từng ở qua đêm trong núi, dọc đường họ cười nói nói, rất nhanh đã đến giờ ăn trưa, khi trở lại chùa thì Lục Trà đã tìm họ một lúc lâu.

Vừa thấy hai người xuất hiện, Lục Trà sốt ruột tiến lên nghênh đón.

- Thế tử gia, Bạch cô nương, hai người cuối cùng cũng về rồi.

Lục Trà lau mồ hôi trán.

- Gấp như vậy làm gì? Lúc này không phải ta đã nói là muốn đi dạo xung quanh ư, đương nhiên sẽ không về sớm rồi.

- Hôm nay Nghi phi nương nương mời Tuệ quý phi nương nương cùng dùng bữa trưa, biết ngài và Bạch cô nương tới thì đặc biệt mời hai người qua, cả Lý cô nương nữa.

Lục Trà vội nói rõ tình hình.

- Người nói Nghi phi mời chúng ta dùng bữa?

Chân mày Hạng Nguyên Hoán hơi cau lại.

- Dạ phải, nương nương bảo nô tỳ tìm hai người cũng là vì chuyện này, đi muộn quá sẽ không hay.

- Ta và Hoan muộn muộn đều không muốn đi, người nói với cô cô là hai ta đã về rồi.

Trực giác Hạng Nguyên Hoán không muốn gặp Nghi phi, từ đáy lòng hắt chán ghét Nghi phi.

Nghi phi trông rất hiền lành nhưng Hạng Nguyên Hoán lại thể hiện vẻ chán ghét và ác cảm sâu sắc như vậy khiến Bạch Thiên Hoan hơi kinh ngạc.

Không biết giữa họ trước kia có xích mích gì không mà khiến hắt chán ghét như vậy.

- Thế tử gia, không được đâu, quý phi nương nương biết ngài không muốn đi nên đặc biệt dặn nô tỳ nhắc ngài nhất định phải đi, bằng không.... ....

- Bằng không thế nào? Nghi phi có thể giết ta à?

Hạng Nguyên Hoán cười lạnh.

- Thế tử gia, nếu ngài muốn cưới Bạch cô nương thì nhất định phải đi.

- ... ..

Hạng Nguyên Hoán khò miệng co rút:

- Cô cô quá bi ối, lại đem chuyện này ra uy hiếp ta.

- Vậy thế tử gia đi hay không đi?

- Đi!

Hạng Nguyên Hoán nghiêng rặng phun ra một chữ, trên mặt đều là không tình nguyện.

Lục Trà vô cùng vui mừng.

Hiếm thấy Hạng Nguyên Hoán để ý một cô nương như vậy, Lục Trà còn tưởng rằng hẳn mãi mãi không động lòng với nữ nhân chứ.

Trong phòng khách của Nghi phi sớm đã bày sẵn một bàn thức ăn, đám người Hạng Lan Tuệ đến, Nghi phi lịch sự đứng dậy nghênh đón.

- Quý phi tỷ tỷ.

- Nghi phi nương nương!

Trừ Hạng Lan Tuệ, những người khác đều hành lễ với Nghi phi.

- Chúng ta tới trễ à?

Hạng Lan Tuệ mỉm cười.

- Không có, vừa chuẩn bị xong thì mọi người tới, Nguyên Hoán, Bạch cô nương, mọi người nhanh ngồi đi.

Hạng Nguyên Hoán ngồi bên tay trái Hạng Lan Tuệ, Trương Giai Nghi thuận tay kéo ghế, vẫy Bạch Thiên Hoan đến ngồi, nhưng Lý Thanh Nhã vô cùng không khách sáo ngồi xuống chỗ đó, nhất thời, vẻ mặt Trương Giai Nghi hơi lúng túng.

Hạng Nguyên Hoán không thèm nhìn tới Lý Thanh Nhã, lạnh lùng nói với Trương Giai Nghi:

- Nghi phi, thêm bên trái ta một cái ghế, Hoan muội muội muốn ngồi bên này!

Trương Giai Nghi liền sai cung nữ mang một cái ghế đến đặt giữa Hạng Nguyên Hoán và Lý Thanh Nhã.

Lý Thanh Nhã nhanh tay nhanh mắt muốn nhích qua, Bạch Thiên Hoan đưa chân ra chặn, ép nàng ta ngồi trở lại rồi nàng mới ngồi xuống.

Lý Thanh Nhã tức giận nhìn Bạch Thiên Hoan, mình vậy mà bị nàng ta giành trước.

Lý Thanh Nhã còn muốn làm gì đó nhưng cảm nhận được ánh mắt sắc bén sau lưng khiến nàng không tự chủ mà cả người phát run.

Nàng vô thức quay đầu, đối diện với nụ cười mỉm dịu dàng của Trương Giai Nghi thì cười bối rối quay trở lại.

Trương Giai Nghi đứng sau lưng Lý Thanh Nhã, ánh mắt mang theo sát ý nhìn nàng ta.

Vốn bà muốn giết nàng ta nên mới để nàng ta phía sau Bạch Thiên Hoan, tiếc là tự nàng ta lại đưa tới cửa.

Hiện tại Bạch Thiên Hoan và Lý Thanh Nhã đều ở đây, đúng lúc có thể nhân cơ hội này giết hết bọn chúng, vĩnh trừ hậu hoạn.

Trương Giai Nghi mượn có ra bên ngoài, một cung nữ vội vàng tiến đến.

- Chuyện bảo người chuẩn bị đã làm xong chưa?

Trương Giai Nghi vẻ mặt thâm độc hỏi.

- Nghi phi nương nương cứ yên tâm đi, đã chuẩn bị xong hết rồi, chỉ cần Bạch Thiên Hoan chết thì chỗ Phương quý nhân cũng ra tay, chuyện Phương quý nhân mưu hại Bạch Thiên Hoan, nhân chứng vật chứng đều đủ cả.

Trương Giai Nghi nheo mắt, mỉm cười bổ sung:

- Thêm một người, Lý Thanh Nhã!

- Dạ!

- Chuyện này nhất định phải không chút sơ hở, không được có bất kỳ sai sót nào, rõ chưa?

Ánh mắt Trương Giai Nghi hung ác liếc người cung nữ kia.

- Dạ!

- Chỉ cần chuyện này thành, ca ca người sẽ trở thành tri phủ Khắc Châu.

Mắt cung nữ kia sáng lên, giọng cũng vang dội hơn:

- Dạ, nô tỳ tuân lệnh!

- Lui xuống đi!

- Dạ.

Trương Giai Nghi quay đầu nhìn trong phòng, khóe mắt hiện lên vẻ gian xảo.

Bạch Thiên Hoan ơi Bạch Thiên Hoan, muốn trách thì trách người số mạng không tốt, hôm nay ta chỉ có thể trừ khử người, nếu người muốn kêu oan thì xuống địa phủ mà kêu!

Trong lúc Trương Giai Nghi ra ngoài, Bạch Thiên Hoan nghiêng mắt thấy trong phòng đang đốt hương cức đàn, hương thơm nhàn nhạt tỏa ra từ lư hương.

Bạch Thiên Hoan ngửi mùi này liền mỉm cười hỏi Hạng Lan Tuệ:

- Quý phi nương nương, con có thể hỏi một chút, hương đốt trong phòng này có phải là cức đàn?

- Con vậy mà biết cức đàn!

Hạng Lan Tuệ gật đầu:

- Đó quả thực là cức đàn.

- Thế không biết trong các vị nương nương đến Bình An Tự, có bao nhiêu người dùng cức đàn?

Bạch Thiên Hoan vô thức hỏi thêm một câu.

Hạng Nguyên Hoán nghe Bạch Thiên Hoan hỏi như vậy thì cũng xoay mặt qua.

- Cái này, người dùng cức đàn chỉ có mỗi Nghi phi nương nương, sao thế?

Hạng Lan Tuệ khó hiểu nhìn nàng.

- Không có gì!

Bạch Thiên Hoan cười cười.

Nàng và Hạng Nguyên Hoán nhìn nhau, trên mặt hai người đều lộ ra cùng một ánh mắt.

Nếu người dùng cức đàn chỉ có Nghi phi.

Thì.....người bắt cóc Bạch Thiên Hoan hai ngày trước và muốn giết Lý Thanh Nhã chính là Trương Giai Nghi.

Trương Giai Nghi từ bên ngoài trở lại, không cẩn thận vướng phải cái váy dưới chân, thân thể nghiêng về trước, không cẩn thận kéo cổ áo Bạch Thiên Hoan.

Ánh mắt Trương Giai Nghi chột nhìn vào cái nốt hình trái tim nơi ngực Bạch Thiên Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Đưa Sính Lễ Đến Cửa

Bạch Thiên Hoan thuận tay đỡ Trương Giai Nghi, sau khi bà đứng vững, ánh mắt cứ chăm chú nhìn vào ngực nàng khiến nàng hơi lúng túng, đưa tay che kín lại cổ áo.

- Nghi phi nương nương, người không sao chứ?

Lời nhắc nhở của Bạch Thiên Hoan khiến Trương Giai Nghi phản ứng trở lại, mới phát giác ra sự luống cuống vừa rồi của mình.

Trương Giai Nghi khóe miệng khẽ động, sắc mặt thay đổi, cười lúng túng trở lại chỗ ngồi của mình.

Nhưng tâm trạng bà vẫn chưa thể thoát khỏi cơn chấn động vừa rồi.

Cái bót, hình trái tim!

Trở lại chỗ ngồi của mình, ánh mắt bà vẫn không nhin được dán vào nơi ngực Bạch Thiên Hoan.

Phản ứng này của bà khiến Bạch Thiên Hoan cảm thấy toàn thân không thoải mái, chân mày nhíu chặt.

Trương Giai Nghi nói thế nào cũng là nữ nhân của Hoàng đế, một nữ nhân nhìn chăm chăm ngực của một nữ nhân khác, tuy không có quan hệ gì lớn, nhưng.... ....cứ thấy trong lòng không thoải mái.

- Người đã đến đông đủ rồi, chúng ta bắt đầu thôi!

Hạng Lan Tuệ thân phận cao nhất, mỉm cười như chủ nhân kêu gọi mọi người.

- Dạ!/ ù!

Mọi người bắt đầu ăn, Bạch Thiên Hoan cho rằng khi ăn thì ánh mắt Trương Giai Nghi sẽ không rơi vào người nàng nữa.

Nàng sai rồi, kể từ sau cái nhìn tình cờ kia, Trương Giai Nghi cứ luôn nhìn chăm chăm vào _____ ngực nàng.

Bạch Thiên Hoan vốn đang đói nhưng thức ăn vào miệng nàng cứ như đang nhai sáp vậy, nuốt không trôi.

Thử nghĩ xem, ai có thể ăn ngon trong khi người khác cứ nhìn chăm chăm như vậy?

Bạch Thiên Hoan ngồi ở vị trí của mình cứ như ngồi trên đồng lửa, thật muốn lập tức rời khỏi chỗ này, nếu không phải vì thân phận, nàng sớm đã lao ra ngoài rồi.

Trong lòng nàng rất không thoải mái, vào lúc nàng chuẩn bị nhắc nhở Trương Giai Nghi thì Trương Giai Nghi đã mở miệng trước.

- Đúng rồi, Bạch cô nương, tên cô là gì?

Về mặt Trương Giai Nghi dịu dàng hiếm thấy.

- Bạch Thiên Hoan, “thiên” trong thế giới muôn màu, “hoan” trong biển ảo!

Bạch Thiên Hoan vội nói.

Trương Giai Nghi nhìn chăm chú gương mặt nàng, hỏi:

- Phụ thân cô chính là Lễ bộ thượng thư Bạch Hiên Nhân. Vậy mẫu thân cô là ai, hiện đang ở đâu?

- Mẫu thân dân nữ chỉ là một nữ tử bình dân, sau khi sinh dân nữ không lâu đã qua đời rồi!

- Vậy lúc cô mới ra đời, có ai ở cạnh cô?

Trương Giai Nghi truy hỏi.

Bà ta đột nhiên quan tâm nàng làm gì? Không biết trong lòng bà ta có chủ ý gì?

Bạch Thiên Hoan lúng túng đáp:

- Đã qua nhiều năm như vậy, hiện tại dân nữ cũng không rõ, có điều, người thân bên cạnh dân nữ đều đã mất sớm, chuyện của dân nữ, dân nữ đều là nghe hàng xóm láng giềng kể lại.

- Vậy ư?

Ánh mắt Trương Giai Nghi hơi thất vọng.

- Dạ phải.

- Trước đây không lâu, Nguyên Hoán có dán một cáo thị khắp nơi ở kinh thành truy nã một nữ nhân ngực có bót hình trái tim, nữ nhân đó là Bạch cô nương à?

Hạng Nguyên Hoán có chút không kiên nhẫn ngắt lời hai người:

- Chuyện này hình như không liên quan đến Nghi phi nương nương nhỉ?

- Chỉ là ta nghe nói người mà con truy nã là kẻ trộm, cho nên.....

- Là một tên trộm, nhưng mà là trộm tim!

Hạng Nguyên Hoán bỗng đưa nhìn Bạch Thiên Hoan, nàng trừng mắt với hắn, hắn chớp chớp mắt với nàng.

- Cũng tức là nói, người đó chính là Bạch cô nương?

- Nghi phi nương nương là người chuyên tra hộ tịch à? Muốn hỏi cho ra ba đời tổ tông của Hoan muội muội hay sao?

- Nguyên Hoán, nói chuyện với Nghi phi kiểu gì vậy?

Hạng Lan Tuệ nghiêm mặt quở trách.

Trước mặt Hạng Lan Tuệ, Hạng Nguyên Hoán chỉ bĩu môi, cúi đầu tiếp tục ăn thức ăn của mình.

- Nghi phi muội muội, Nguyên Hoán tuổi còn trẻ, lúc này xúc phạm đến muội, mong muội đừng chấp nhặt với nó.

- Chuyện này muội đương nhiên biết, tỷ tỷ nghĩ nhiều rồi, vừa này thấy cái bốt trên người Bạch cô nương, muội cảm thấy rất lạ, cái bốt đó là bầm sinh hay do bị thương mà có?

Trương Giai Nghi chịu đựng ánh mắt chán ghét của Hạng Nguyên Hoán, chưa từ bỏ ý định truy hỏi Bạch Thiên Hoan.

Hạng Nguyên Hoán định nói gì đó nhưng Bạch Thiên Hoan đã đưa tay ngăn hắn, cười nhẹ nói:

- Là bầm sinh có.

Bầm sinh có!

Nghe mấy chữ này, cả người Trương Giai Nghi như bị sét đánh.

Chẳng lẽ trên đời này thật sự có cái bốt giống hệt như vậy sao? Không chỉ vị trí mà ngay cả hình dáng cũng giống y như đúc, hoặc là.....

Trương Giai Nghi không dám tin nhìn Bạch Thiên Hoan, trong lòng có một suy đoán to gan.

Hoặc là.....Bạch Thiên Hoan chính là nữ nhi ruột thịt của mình.

Nhưng, con bé sao lại biến thành nữ nhi của Bạch Hỉ Nhân? Trong chuyện này có ẩn khúc gì?

Bất luận thế nào, bà nhất định phải tra rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Nữ nhi của bà, nữ nhi của bà!

Bàn tay run run nắm chặt, đôi mắt nhắm lại, nghĩ đến dáng vẻ nữ nhi mới ra đời đáng yêu như thế nhưng bà vẫn nhẫn tâm đưa nó đi.

- Muội muội, muội sao vậy?

Biểu cảm khác thường của Trương Giai Nghi khiến Hạng Lan Tuệ chú ý.

- Không sao.

Trương Giai Nghi vội phục hồi lại tinh thần, cười trả lời.

Hạng Lan Tuệ nhẹ nhàng nói:

- Không sao thì tốt. Sắc mặt muội muội không ổn lắm, sau khi dùng bữa nên nghỉ ngơi nhiều vào.

- Đa tạ tỷ tỷ quan tâm.

- Canh tới đây!

Một cung nữ bưng khay tiến vào, trên khay là mấy chén canh gà.

Khi cung nữ đó vào phòng thì đưa mắt ra hiệu với Trương Giai Nghi, sau đó bắt đầu đưa canh cho mọi người.

Canh được đưa lên, cung nữ kia đặc biệt lấy hai chén đầy có chấm đỏ, một chén đặt trước mặt Bạch Thiên Hoan, một chén đặt trước mặt Lý Thanh Nhã.

Chén canh trước mặt Bạch Thiên Hoan hiển nhiên đã bị hạ độc.

Lúc này Trương Giai Nghi mới kịp phản ứng lại, nếu Bạch Thiên Hoan thật sự là nữ nhi của bà, vậy chén canh kia không phải sẽ lấy mạng nó sao?

Không được!!!

Trước khi mọi chuyện được điều tra rõ ràng, Bạch Thiên Hoan không thể chết.

Nó không thể chết.

Nhưng canh đã đặt trước mặt nó, liệu lĩnh bảo nó đừng uống chỉ khiến những người khác chú ý, tay bà vì khẩn trương mà nắm chặt chân bàn, không cẩn thận làm vỡ một miếng gỗ.

Chạm vào mảnh gỗ kia, trong lòng Trương Giai Nghi nảy ra một ý.

Nhân lúc mọi người không chú ý, bà ném vụn gỗ vào chén canh trước mặt mình.

Rồi bà tức giận vỗ bàn, chỉ vào vụn gỗ trong canh.

- Trong canh sao lại có vụn gỗ? Đem toàn bộ đi đổ ngay.

Trương Giai Nghi hung dữ chỉ vào cung nữ vừa bưng canh lên:

- Hôm nay ai là người nấu canh, lập tức lôi người đó ra đánh mười gậy để trừng phạt!

Cung nữ kia bỗng chốc không phản ứng kịp, không rõ tại sao Trương Giai Nghi lại trở mặt như thế.

Nhưng thấy thái độ cương quyết của bà, cung nữ kia khúm núm cúi đầu tuân lệnh:

- Dạ, Nghi phi nướng nướng!

- Đem toàn bộ canh đi đổ hết!

Trương Giai Nghi chỉ vào canh trước mặt mọi người.

- Dạ!

Đội cung nữ kia bưng toàn bộ canh ra ngoài, Trương Giai Nghi mới thăm thò phào nhẹ nhõm.

May quá, cuối cùng cũng giải trừ nguy hiểm với Bạch Thiên Hoan, chỉ tiếc Lý Thanh Nhã, hôm nay tạm thời bỏ qua cho nàng ta.

Những người khác đều không cảm thấy thái độ của Trương Giai Nghi có gì không ổn, trừ Bạch Thiên Hoan.

Mũi nàng nhạy hơn mũi người thường rất nhiều, đương nhiên ngửi được mùi trong canh, tuy chỉ trong chốc lát nhưng nàng biết canh đã bị hạ độc, hơn nữa.....còn là kịch độc.

Rõ ràng Trương Giai Nghi vốn định trừ khử nàng nhưng lúc này lại đột ngột thay đổi ý định.

Điều gì khiến bà ta thay đổi ý định?

May là nàng không cần nghĩ cách để tránh uống chén canh kia.

Lý Thanh Nhã đã đói từ lâu, đùa giỡn không ngừng, căn bản không hề biết mình vừa thoát khỏi một trận tử kiếp.

Sau khi ăn xong, Lý Thanh Nhã lộ ra vẻ mặt thoải mái vui vẻ.

Khi ngẩng đầu, ánh mắt nàng vô tình đụng phải ánh mắt Trương Giai Nghi, ánh mắt bà mang theo vẻ nham hiểm có mấy phần quen thuộc, dường như trước kia nàng đã từng thấy.

Nàng tí mỉ nhíu lại.

Trong trí nhớ, nàng đang nấp bên bậc thang lương đình mà khóc thì thấy Trương Giai Nghi, hình ảnh trong ký ức nàng dừng lại ngay lúc đó.

Nhìn kỹ Trương Giai Nghi một lát, Lý Thanh Nhã vô thức hỏi bà:

- Nghi phi nướng nướng, năm năm trước dân nữ bị mất ký ức, những chuyện trước kia đều không nhớ rõ nhưng dân nữ cứ cảm thấy người rất quen mặt, chúng ta trước kia có quen biết nhau không?

Tìm Trương Giai Nghi chột căng ra, bà cong môi mỉm cười.

- Trước kia khi phụ thân cô còn là tướng quân, chúng ta từng có duyên gặp nhau một lần.

Trương Giai Nghi bình tĩnh trả lời.

- Ô, thế chúng ta có phải gặp nhau bên lương đình không?

Lý Thanh Nhã tiếp tục truy hỏi.

Ánh mắt Trương Giai Nghi khẽ thay đổi, hai tay dưới bàn nắm chặt, con ngươi chột co lại.

- Phải, cô có nhớ lúc đó chúng ta nói gì không?

- Dân nữ không nhớ!

Lý Thanh Nhã về huyết thái dương, nhú mày bối rối:

- Dân nữ muốn nhớ lại nhưng đầu óc cứ trống rỗng, không nhớ được gì cả.

- Nếu đã không nhớ thì cũng đừng nghĩ nhiều.

Trương Giai Nghi quan tâm nói.

Bạch Thiên Hoan lặng lẽ nghe hai người trò chuyện, trong lòng đã hiểu được vài phần.

Năm năm trước, Lý Thanh Nhã đột nhiên mất trí nhớ, e là có liên quan với Trương Giai Nghi.

Ra khỏi chỗ Nghi phi, Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan chuẩn bị đi thẳng về biệt viện Lưu phủ, đúng lúc Lý Thanh Nhã đuổi đến, cứ quán lấy hai người đòi cùng về.

Đứng trước cổng Bình An Tự, Trương Giai Nghi dán mắt vào bóng lưng đám người Hạng Nguyên Hoán rồi đi, trong đáy mắt đều là vẻ sầu lo.

Gió trên núi rất mạnh, hai tay Trương Giai Nghi xoa xoa cánh tay, bà vẫn không nở rời đi, cứ nhìn theo Bạch Thiên Hoan mãi, không muốn dời mắt.

Thúy Trúc đem áo choàng ra ngoài, choàng lên vai bà.

- Nương nương, hôm qua người mới bị phong hàn, thân thể không chịu được gió lạnh đâu, vẫn nên về nghỉ ngơi thôi!

- Ủ, được!

Trương Giai Nghi lúc này mới thu hồi tầm mắt.

Thúy Ngọc bên cạnh không nhận được hỏi Trương Giai Nghi:

- Nương nương, sao người lại đột nhiên đổi ý, không giết Bạch Thiên Hoan và Lý Thanh Nhã nữa?

Bỏ lỡ cơ hội này, e rằng sẽ rất khó đoạt được cơ hội như thế nữa.

- Bây giờ chưa phải lúc!

Trương Giai Nghi nhàn nhạt trả lời.

Bây giờ, bà vẫn là Nghi phi nương nương, tuy bên cạnh đều là người của bà nhưng cũng có không ít thân tín của người khác, loại chuyện tráo nữ thành nam này chỉ cần bị lộ ra thì bà sẽ tan xương nát thịt.

Không chỉ bà mà cả lục hoàng tử và Bạch Thiên Hoan e rằng đều không thể thoát khỏi.

Bà có linh cảm Bạch Thiên Hoan chính là nữ nhi ruột thịt của bà, loại cảm giác quen thuộc này bà chưa từng có, chỉ là không hiểu sao con bé lại lưu lạc đến Bạch gia.

Cho dù hiện tại rất muốn chia sẻ niềm vui tìm được nữ nhi với người khác nhưng bà không thể!

Thúy Ngọc thấy Trương Giai Nghi sắc mặt không tốt thì không dám hỏi nhiều nữa.

- Đúng rồi, ta bảo người đi tra xem Phương quý nhân gần đây tiếp xúc với ai, đã tra được chưa?

Trương Giai Nghi lạnh lùng hỏi.

- Tra được rồi, người đó hiện đang đợi người.

Thúy Ngọc vội đáp.

Đáy mắt Trương Giai Nghi hiện lên sát khí, khóe môi nhếch lên một độ cong tàn nhẫn.

- Đi, chúng ta trở về.

Tiền nhân Phương quý nhân dám uy hiếp bà, bà sẽ cho à biết dám uy hiếp bà thì sẽ có kết cục như thế nào!

Bạch Thiên Hoan, Hạng Nguyên Hoán và Lý Thanh Nhã, ba người đi một mạch về biệt viện Lưu gia, dọc đường, Lý Thanh Nhã nhiều lần thử chen vào giữa Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán nhưng đều bị ánh mắt lạnh lùng của Hạng Nguyên Hoán ép lui, kết quả là nàng ta chỉ có thể kéo một bên cánh tay kia của Hạng Nguyên Hoán.

Hai bên cánh tay trái phải Hạng Nguyên Hoán mỗi bên là một đại mỹ nhân dọc đường rêu rao khắp nơi, rất thu hút sự chú ý của người khác, không biết đã hấp dẫn tới bao nhiêu ánh mắt hâm mộ.

Nhưng Hạng Nguyên Hoán không hề cảm thấy có gì đáng hâm mộ, hắn chỉ cần Hoan muội muội của hắn mà thôi.

Còn chưa tới cổng biệt viện Lưu gia, Lưu Khải đột nhiên dẫn theo một người vội vã cản đường Hạng Nguyên Hoán.

- Thế tử gia, Bạch cô nương, hai người rốt cục cũng về rồi.

Ánh mắt Lưu Khải cuối cùng cũng chú ý tới tay Lý Thanh Nhã đang kéo cánh tay Hạng Nguyên Hoán, ánh mắt hắn chợt lóe, dưới cái nhìn của hắn Lý Thanh Nhã như ma xui quỷ khiến dời cánh tay mình ra khỏi tay Hạng Nguyên Hoán.

- Lưu đại ca, sao thế?

Bạch Thiên Hoan khó hiểu nhìn hắn, ánh mắt lướt qua người bên cạnh hắn thì thấy một khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc, đó chính là đại phu đã chữa trị cho nàng khi nàng bị trọng thương.

- Cô nương nhất định phải cứu mạng!

Đại phu đầu đầy mồ hôi, trong lòng gấp gáp, “phịch” một tiếng quỳ xuống trước mặt Bạch Thiên Hoan.

- Đại phu làm gì vậy?

Bạch Thiên Hoan vội vã đỡ người đại phu kia, không để ông ấy dập đầu.

Đại phu ấy thoát nhìn đã hơn năm mươi tuổi, đủ để làm gia gia của nàng rồi, nàng sao dám để ông ấy dập đầu chứ.

Đại phu chấp hai tay lại, đôi mắt mang theo hi vọng nhìn Bạch Thiên Hoan:

- Cô nương, chuyện này trừ cô nương ra e là không ai có thể làm được, xin cô nương bất kể thế nào cũng phải đồng ý.

- Có việc gì thì ông đứng lên trước rồi hãy nói.

- Không được!

Đại phu lắc đầu dữ dội:

- Nếu cô nương không đồng ý thì tôi sẽ quỳ mãi ở đây không đứng lên!

Bạch Thiên Hoan cau mày, nếu ông ta thật sự cứ quỳ mãi với nàng như thế, bên cạnh nhiều người xem như vậy, nàng sẽ mất thể diện.

- Được rồi, đại phu, ta đồng ý với ông là được, ông mau đứng lên đi!

Bạch Thiên Hoan bị ép phải đồng ý.

Đại phu kia vui vẻ đứng dậy, liên tục đa tạ:

- Đa tạ cô nương, đa tạ cô nương!

- Rốt cục là chuyện gì?

- Phú hộ giàu nhất Sơn Thành chúng ta có hai nhi tử bị thương, mất máu quá nhiều, lại còn ảnh hưởng đến ngũ tạng, mệnh nguy trong sớm tối, nhưng.....

Bạch Thiên Hoan chỉ nghe đến đây đã đoán được đại phu này tìm nàng vì chuyện gì.

Kể đó nàng nghe đại phu thờ dài.

- Tôi dùng phương pháp lần trước của cô nương, truyền máu cho một công tử trong số họ, nhưng.....công tử ấy còn chưa được truyền máu xong thì đã.....

Đại phu áy náy cúi đầu:

- Bây giờ còn lại một vị công tử, tình hình hết sức khẩn cấp, cho nên tôi mới tới tìm cô nương.

Có lẽ là vì nhóm máu không thích hợp.

- Vừa nãy ta đã đồng ý với ông, bây giờ ta sẽ đi theo ông một chuyến!

- Đa tạ cô nương!

Đại phu mừng đến rơi nước mắt.

Trước khi ông ra khỏi cổng nhà phú hộ nọ, người đứng đầu trong nhà là Chu viên ngoại đã ra tối hậu thư rằng nếu ông không chữa khỏi cho nhi tử kia của ông ta thì ông ta sẽ bắt ông chôn cùng với nó.

Bạch Thiên Hoan đi với đại phu, Hạng Nguyên Hoán đương nhiên cũng đi cùng, Lý Thanh Nhã thấy Hạng Nguyên Hoán đi thì cũng muốn đi.

- Thanh Nhã, ta vừa mua ít quà cho nàng trên đường, chúng ta cùng về, nàng xem thử có thích hay không?

Lưu Khải cung chiều nhìn Lý Thanh Nhã.

Đối diện với thâm tình của Lưu Khải, Lý Thanh Nhã không nhẫn tâm cự tuyệt, buồn bực nhìn về hướng Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán rồi đi.

- Được!

Biểu cảm ấy của nàng hiển nhiên rơi vào mắt Lưu Khải.

Nhờ có Bạch Thiên Hoan mà vị công tử kia của Chu viên ngoại rất nhanh đã chọn được vài người có nhóm máu phù hợp, kể đó Bạch Thiên Hoan giúp Chu công tử truyền máu, sau khi quá trình ấy chấm dứt thì Chu công tử liền tỉnh, rồi lại uống thuốc do Bạch Thiên Hoan kê, tình hình của Chu công tử đã chuyển biến tốt hơn nhiều.

Chu viên ngoại nhiều lần muốn tặng vàng bạc châu báu cho Bạch Thiên Hoan nhưng đều bị nàng từ chối.

Sau đó ông trở mắt nhìn Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán rời khỏi Chu phủ.

Bởi vì đứng quá lâu nên thân thể Chu viên ngoại hơi lão đảo, bên cạnh lập tức có hai người hầu tiến lên đỡ ông.

- Chu lão gia, ngài nên mau chóng nghỉ ngơi đi.

- Cô ấy chính là người ông nói có thể chữa khỏi cho ta sao?

Ánh mắt Chu viên ngoại vẫn nhìn chăm chú theo hướng Bạch Thiên Hoan rồi đi.

Không thể không nói, Bạch Thiên Hoan đúng là một mỹ nhân, tiếc là bên cạnh nàng đã có Hạng Nguyên Hoán.

Hạng Nguyên Hoán cũng giống như các thế tử gia thân vương phủ khác, từ trước tới nay dân không tranh với quan, dù ông chỉ có suy nghĩ trong lòng cũng không được.

- Đúng là cô ấy.

Trên mặt đại phu kia hiện lên vẻ gian trá:

- Ngài trước đó cũng đã thấy y thuật của vị cô nương này rồi đấy, y thuật của cô ấy có thể xưng là đệ nhất, ở nước ta không tìm được người thứ hai như thế đâu, chỉ có cô ấy là có thể thay tim cho ngài thôi!

Phải, Chu viên ngoại bị bệnh tim, từ nhỏ đã bị rồi, một thế ngoại cao nhân từng nói với ông rằng trừ phi có thể thay tim, bằng không thì bệnh của ông không thể khỏi nhưng ông vẫn luôn không tìm được đại phu thích hợp có thể thay tim cho ông.

Ông treo thưởng vạn lượng hoàng kim để tìm người có thể chữa khỏi bệnh tim cho ông, hai ngày trước vị đại phu này đến cửa đồng thời nói ra sự thực về năng lực của Bạch Thiên Hoan.

Chu viên ngoại lập tức bảo ông ta đi mời nàng.

Nhưng tính tình Bạch Thiên Hoan rất bướng bỉnh, hơn nữa chưa bao giờ lộ y thuật ra ngoài, trừ trường hợp bất đắc dĩ.

Chu viên ngoại vì muốn chữa bệnh tim của mình mà dựng ra một màn kịch, thiết kế bẫy làm bị thương hai nhi tử rồi lại cho đại phu đi mời Bạch Thiên Hoan, ông muốn tận mắt chứng kiến y thuật của nàng mới có thể tin tưởng.

Khi Bạch Thiên Hoan trị liệu cho nhi tử mình, ông luôn đứng bên cạnh, nhìn nàng sửa sai cho đại phu về mấy thứ mạch máu và túi máu, lại còn kê đơn thuốc có thể chữa khỏi cho nhi tử của ông.

Đơn thuốc nàng kê rất khác với thời đại này nhưng lại hiệu quả lạ kỳ.

Không chỉ y thuật mà cả con người nàng cũng toát ra hơi thở không hợp với thời đại này.

Nàng, ...nhất định có thể thay tốt tim cho ông.

Biết được tin tức này so với điều gì cũng tốt hơn.

Cho dù là mất một nhi tử cũng xứng đáng.

Trên đường về, Bạch Thiên Hoan càng nghĩ càng cảm thấy chuyện hôm nay có chút kỳ quặc.

- Nguyên Hoán, sau khi chúng ta về, từ biệt Lưu đại ca thì trở lại kinh thành đi.

Hạng Nguyên Hoán nhìn nàng đầy cung chiêu.

- Được, nghe nàng hết!

Nụ cười của hắn giống như sói đuôi to đạt được âm mưu:

- Có điều, sau khi về, nàng nên chuẩn bị làm thế tử phi của gia đi, trở về thì càng tốt.

Nàng lườm hắn.

- Ngươi có thể nói chuyện khác không?

- Ừ, sau khi về, sáng hôm sau ta sẽ đích thân mang người đưa sính lễ đến cửa!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Đừng LàmỒn Nàng

Buổi chiều cùng ngày, sau khi Bạch Thiên Hoan châm cứu lần cuối cùng cho Lý Thanh Nhã, vào buổi tối, nàng và Hạng Nguyên Hoán cùng nhau đi đến viện của Lưu Khải.

Lưu Khải vừa từ sân đấu thú trở lại, đang thay y phục, bỏ đi lớp y phục, vóc người hoàn mỹ bên dưới hoàn toàn hiện ra.

Lưu Khải thường ở sân đấu thú, tự nhiên cũng học được ít bản lĩnh vật lộn, cơ bắp được rèn luyện vô cùng cường tráng, nhìn rất bỗ mồm, có điều cũng chỉ là nhìn mà thôi.

Bạch Thiên Hoan thấy một màn như vậy, ánh mắt không khỏi hơi lay động.

Cảm giác được ánh mắt nàng dán vào người Lưu Khải, con ghen của Hạng Nguyên Hoán tác quái, hắn lập tức tiến lên chắn trước người nàng, ngăn tầm mắt của nàng.

- Ngươi làm gì mà cản ta?

Bạch Thiên Hoan không vui muốn đẩy Hạng Nguyên Hoán ra.

Sắc mặt hắn khẽ thay đổi.

- Có gì đẹp mà xem? Nàng nếu muốn xem thì lát nữa về phòng, ta có thể cho nàng xem thoải mái!

Nữ nhân của mình nhìn say mê thân thể của nam nhân khác khiến lòng Hạng Nguyên Hoán rất tổn thương, trong tiềm thức cứ cảm thấy mình thua kém người khác.

- Cũng chỉ xem tí thôi mà!

Bạch Thiên Hoan nguyền hấn.

Chỉ xem tí thôi mà?

Nói thì dễ lắm, nếu hấn cũng nhìn nữ nhân khác, nàng có cao hứng được không?

Trong lúc hai người đẩy qua đẩy lại, Lư Khải đã thay xong y phục, dáng vẻ Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán tranh cãi khiến Lư Khải rất hâm mộ, hấn và Lý Thanh Nhã trước giờ luôn giữ chừng mực với nhau, nàng ngay cả cười với hấn cũng rất ít.

Chờ Lư Khải thay y phục chỉnh tề, Hạng Nguyên Hoán mới dời bước khỏi trước mặt Bạch Thiên Hoan.

Đáng tiếc, sau khi hấn di chuyển, không còn gì đáng nhìn, Bạch Thiên Hoan lờm hấn, hấn chớp mắt dí dỏm với nàng, bộ dạng thực hiện được âm mưu.

- Đều tại ngươi!

Bạch Thiên Hoan hăm hừ oán trách.

- Nàng yên tâm, sau khi về nàng muốn nhìn bao lâu thì nhìn bấy lâu, ta tuyệt đối không có ý kiến!

Hạng Nguyên Hoán cười gian.

- Ngươi?

Bạch Thiên Hoan đánh giá hấn từ trên xuống dưới.

- Sao hả? Ta mà không bằng hấn à?

Hạng Nguyên Hoán lập tức vén vạt áo của mình, định cời y phục ra.

Bạch Thiên Hoan nóng nảy, Hạng Nguyên Hoán cũng không xem xét trường hợp, hai tay nàng vội vàng giữ hấn lại, nàng rất sợ hấn sẽ thực sự cời y phục ra.

- Cản ta làm gì?

- Ngươi muốn mất mặt thì cũng phải trong tình huống không có ta ở đó, nếu không, ta sẽ không đồng ý gả cho ngươi.

Bạch Thiên Hoan ra đòn sát thủ uy hiếp.

- Vậy được thôi!

Hạng Nguyên Hoán lúc này mới hậm hực bỏ đi ý nghĩ vừa rồi của mình.

Ở bên cạnh nhìn một hồi, Lư Khải cũng kịp phản ứng là hai người họ tới tìm mình mới mở miệng chen vào.

- Hai người tới tìm tôi có chuyện gì không?

Bạch Thiên Hoan vội quay lại chủ đề chính, nghiêm túc nói:

- Lư đại ca, là thế này. Thời gian chúng tôi ở đây cũng không ngắn, cho nên định sáng mai về kinh thành!

- Hai người định về?

Lư Khải sững sờ.

- Phải!

- Nhưng, bệnh của Thanh Nhã.....

Bạch Thiên Hoan lập tức đưa mấy tờ giấy này giờ mình luôn cầm trong tay cho Lư Khải.

- Đây là?

Lưu Khải chú ý thấy trên giấy có sơ đồ huyết đạo cùng vị trí chính xác.

- Đây là biện pháp châm cứu, sau này huynh có thể đưa cho các đại phu khác dựa theo bản vẽ này mà châm cho Lý cô nương, trang giấy kia là đơn thuốc, tổng cộng có hai phần, một phần sử dụng, một phần để lại dự phòng!

Bạch Thiên Hoan điềm tĩnh giải thích.

- Hai người ở lại thêm một thời gian nữa đi, chờ sau khi săn đấu thú được cải tạo xong cũng không muộn!

Lưu Khải ra sức giữ họ lại.

Bạch Thiên Hoan uyển chuyển từ chối:

- Không được, chúng tôi trở về còn có việc, đã trì hoãn không ít thời gian rồi. Có điều, chờ sau khi vườn thú của Lưu đại ca khai trương, chúng tôi sẽ quay lại.

Bạch Thiên Hoan nói chuyện thành khẩn như vậy, Lưu Khải đành thở dài.

- Nếu đã như vậy thì tôi không tiện giữ hai người nữa, sáng mai tôi sẽ đích thân tiễn hai người lên đường!

- Tiễn đưa thì không cần, Lưu đại ca chỉ cần chăm sóc tốt Lý cô nương là được!

Nhắc đến Lý Thanh Nhã, vẻ mặt Lưu Khải u ám đi vài phần, có điều, nghĩ theo hướng khác thì sau khi Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán rời đi, có lẽ Lý Thanh Nhã sẽ dần dần đổi ý, thật lòng tiếp nhận hắn cũng là điều có thể.

- Chuyện đó hai người cứ yên tâm!

Bạch Thiên Hoan mỉm cười rồi lại dặn dò:

- Còn một việc nữa, chuyện hai chúng tôi sáng mai về kinh phiền Lưu đại ca tạm thời đừng nói cho Lý cô nương biết!

Lưu Khải hiểu ý Bạch Thiên Hoan.

- Ta biết rồi.

Từ chỗ Lưu Khải ra ngoài, Hạng Nguyên Hoán kéo Bạch Thiên Hoan đi một mạch về phòng, bước chân rất nhanh khiến Bạch Thiên Hoan có chút theo không kịp.

- Ngươi kéo ta nhanh như vậy làm gì?

Bạch Thiên Hoan mất hứng vung tay ra, định giẫy tay mình khỏi tay Hạng Nguyên Hoán.

Hạng Nguyên Hoán căn bản không cho nàng cơ hội, tay nắm càng chặt hơn, không nói một lời đi về phía trước.

Đến phòng, hắn đột nhiên kéo nàng vào.

“Kít”, Hạng Nguyên Hoán trở tay cài chốt cửa phía sau.

Bạch Thiên Hoan đang không hiểu Hạng Nguyên Hoán muốn làm gì thì thấy tay hắn đưa về phía đai lưng chính mình, tiện tay kéo một cái, đai lưng liền lỏng ra.

Giương mặt Bạch Thiên Hoan đỏ lên, nàng chỉ vào mũi hắn mà mắng:

- Ngươi làm gì vậy? Bây giờ là ban ngày đó!

Hắn không phải muốn giữa ban ngày ban mặt làm chuyện kia chứ?

Hạng Nguyên Hoán cười không đứng đắn nhìn nàng:

- Hoan muội muội đang nghĩ gì vậy? Nếu nàng muốn thì ta cũng không để ý đâu!

Vừa nãy nàng đúng là hiểu nhầm, nhưng mà, động tác của hắn khiến người ta không hiểu nhầm cũng khó.

- Vậy ngươi đang làm gì đó?

- Nàng lúc này không phải cảm thấy dáng người của Lưu Khải rất đẹp ư? Bây giờ ta muốn để nàng xem xem, rốt cục dáng người của ai đẹp hơn!

Khi Hạng Nguyên Hoán nói, từng chữ đều phun ra từ kẽ răng, thể hiện sự bất mãn trong lòng hắn.

Hóa ra là vì chuyện này, Bạch Thiên Hoan cuối cùng cũng hiểu ý hắn.

- À, vừa nãy ta chỉ đùa thôi!

Sắc mặt nàng khẽ thay đổi, tình huống hiện tại không phải chuyện đùa, người ta đều nói nam nhân thích nhất là mấy thứ lòng tự tôn gì đó mà.

Nàng vừa nãy nói không lựa lời, không cẩn thận chạm phải lòng tự tôn của Hạng Nguyên Hoán.

- Ta không cảm thấy đó là đùa, nếu nàng hôm nay đã nói ra thì ta sẽ để nàng xem thật kỹ!

Hạng Nguyên Hoán tà ác nhích lại gần nàng.

Đang lúc nàng còn chưa kịp phản ứng thì Hạng Nguyên Hoán đã kéo y phục trên người xuống, thậm chí.....lên cả quần.

Không thể không nói, đáng người Hạng Nguyên Hoán quả thực không tệ, trên người không có một vết sẹo, cơ bụng sáu múi cường tráng, làn da màu lúa mì khỏe mạnh, bình thường hẳn đều mặc y phục lỏng lẻo, không ngờ.....lại có vốn liếng tốt như thế.

Trước kia khi học y, nàng quen nhìn mô hình cơ thể người nhưng nó không chân thực như người trước mặt này.

Tỷ lệ vàng! Trong đầu nàng bỗng chốc hiện ra từ này.

Hạng Nguyên Hoán lại có dáng người đẹp như vậy, trước kia sao nàng lại không biết nhỉ?

Vừa nghĩ đến ba chữ Hạng Nguyên Hoán thì mặt nàng lập tức đỏ rồi đen!

Trời ạ, nàng đã nhìn gì thế này?

Nàng thành linh chạy nhanh qua người Hạng Nguyên Hoán, mở cửa rồi hoảng hốt bỏ chạy.

Sau khi chạy đi, nàng thầm nghĩ trong lòng, Hạng Nguyên Hoán tên biến thái!

Trời đã tối, đèn đường trong biệt viện từng chiếc sáng lên, Bạch Thiên Hoan đứng bên ngoài hồi lâu, quạt gió mát trong không khí ban đêm, hơi nóng trên người nàng mới từ từ tản đi.

Không biết Hạng Nguyên Hoán trong phòng có mặc y phục đàng hoàng lại hay chưa, cho nên tạm thời nàng không dám đi vào, đỡ phải thấy thứ gì đó không nên thấy.

Lý Thanh Nhã tìm đến vì không thấy Hạng Nguyên Hoán trong phòng hắn.

Nhìn Lý Thanh Nhã ăn mặc mát mẻ, Bạch Thiên Hoan cau mày.

Lý Thanh Nhã đến giờ vẫn chưa hết hy vọng, vẫn muốn cùng Hạng Nguyên Hoán phát sinh quan hệ.

- Sao cô lại đứng đây? Nguyên Hoán ca ca không có ở chỗ cô sao?

Lý Thanh Nhã khó hiểu nhìn Bạch Thiên Hoan, bởi vì là ban đêm, ánh đèn mờ mờ nên nàng ta không nhìn thấy nét đỏ ửng trên mặt Bạch Thiên Hoan.

Bạch Thiên Hoan nhàn nhạt nói:

- Không có!

- Kỳ lạ, Nguyên Hoán ca ca đi đâu rồi?

Về mặt Lý Thanh Nhã khó hiểu.

Nói rồi nàng ta định quay về phòng mình.

Lý Thanh Nhã đi chưa được mấy bước thì đột nhiên có một người xông tới, nàng ta bị dọa hét chói tai.

- A~~

Một tiếng hét phá vỡ bầu trời đêm.

Bạch Thiên Hoan vội bước lên trước kiểm tra xem xảy ra chuyện gì, vừa nãy dường như nàng nhìn thấy một bóng người.

- Chuyện gì vậy?

Bạch Thiên Hoan đến bên cạnh Lý Thanh Nhã, không nhìn bên dưới, suýt chút nữa vấp phải một người ở dưới chân, nàng vừa vương chân liền đứng vững lại được ngay.

- Có.....có gì đó nắm lấy chân tôi!

Hai tay Lý Thanh Nhã che mặt, toàn thân sợ hãi run rẩy.

Bạch Thiên Hoan cúi đầu nhìn dưới chân Lý Thanh Nhã thì quả nhiên thấy một người, người đó nằm gục trên mặt đất, hai tay nắm chặt cổ chân Lý Thanh Nhã, tóc tai tán loạn che mặt, không nhìn rõ là ai.

- Người là ai?

Bạch Thiên Hoan cau mày hỏi đối phương.

Trực giác nàng cho biết đối phương không hề có ác ý.

Đầu đối phương khẽ động dậy, loáng thoáng thấy Bạch Thiên Hoan bên cạnh thì nắm lấy cổ chân Bạch Thiên Hoan như bắt được cứu tinh.

Cổ chân được giải thoát, Lý Thanh Nhã vội trốn vào một góc.

- Bạch.....Bạch Thiên Hoan!

Đối phương phát ra âm thanh trầm trầm, gọi tên nàng.

Người đó thế nhưng biết mình.

Bạch Thiên Hoan khó hiểu dán mắt vào người trên mặt đất, trong lòng có chút không thoải mái.

- Người là.....ai?

- Ta.....là.....Phương.....Phương quý nhân, sáng nay ở Bình An Tự, chúng ta đã từng gặp nhau.

Phương quý nhân?

Phương quý nhân ăn mặc trang nhã, phong thái cao quý trong Bình An Tự kia?

Bạch Thiên Hoan cúi đầu vén tóc bà ta ra, nhờ ánh đèn đường nhàn nhạt, nàng mơ hồ nhìn ra được một khuôn mặt đầy máu đáng sợ.

Dù đã gặp vô số hình ảnh máu tanh, Bạch Thiên Hoan vẫn không khỏi kinh hãi.

Có điều, khuôn mặt này đúng là của Phương quý nhân không thể nghi ngờ.

Thấy người đó là Phương quý nhân, Bạch Thiên Hoan vội vàng đỡ bà dậy.

- Phương quý nhân sao lại ở chỗ này?

Khi đỡ bà ấy, tay nàng dính chút nhầy nhụa, theo cảm giác thì biết đó là máu:

- Ai làm bà bị thương đến thế này

Nàng thuận tay bắt mạch cho bà thì phát hiện mạch của bà đập rất yếu, hơn nữa còn bị mất máu quá nhiều, đã hết cách cứu chữa rồi.

Bàn tay đầy máu của Phương quý nhân nắm chặt tay Bạch Thiên Hoan.

- Ta.....ta cuối cùng cũng tìm được mọi người.

Phương quý nhân yếu ớt nói, trong giọng nói lộ ra vài phần nhẹ nhõm.

- Phương quý nhân, bà đến tìm tôi rốt cục là có chuyện gì? Là ai làm bị thương bà? Thị vệ của bà đâu?

Phương quý nhân cười tự giễu.

- Bà ta muốn giết ta, đương nhiên đã mua chuộc thị vệ của ta từ lâu rồi.

- Là ai?

- Nghi phi!

Phuong quý nhân gần giọng phun ra hai chữ.

Trong đầu nàng hiện ra một gương mặt quyến rũ mà đoan trang.

- Nghi phi nương nương tại sao muốn giết bà?

Phuong quý nhân đột nhiên dùng sức nắm chặt tay Bạch Thiên Hoan.

- Ta tới là để báo cho cô biết, người kẻ tiếp bà ta muốn giết, chính là cô. .... và một người tên Lý Thanh Nhã, các cô phải nhanh chóng chuẩn bị tốt.

Quả nhiên là như vậy.

- Phuong quý nhân nếu đã tới tìm ta thì có phải là biết chút chuyện gì đó hay không?

Bạch Thiên Hoan bình tĩnh hỏi.

Phuong quý nhân gật đầu:

- Không sai!

- Không biết là chuyện gì?

Phuong quý nhân chậm rãi nói:

- Người người đều biết năm đó Nghi phi sinh lục hoàng tử đã nhận được ân sủng cực lớn, nhưng người khác không biết, Nghi phi năm đó không phải sinh ra một hoàng tử, mà là. .... một công chúa! Còn Lý Thanh Nhã vì trước kia ở Hạng thân vương phủ bắt gặp Nghi phi đang thương nghị chuyện tìm công chúa với người khác nên bị bà ta bức hại, tiếc là Lý Thanh Nhã thế nhưng đại nạn không chết, cũng ẩn mình từ đó.

Không ngờ là như vậy!

Lén đổi bé gái thành bé trai, Bạch Thiên Hoan cứ tưởng đây là tình tiết chỉ xảy ra trên ti vi, không ngờ lại thực sự tồn tại.

Đó là đại tội bôi nhọ huyết thống hoàng thất, chỉ cần Hoàng đế biết thì Nghi phi chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Thảo nào bà ấy gặp nhiều trắc trở như vậy vẫn muốn giết chết Lý Thanh Nhã.

Lý Thanh Nhã bên cạnh nghe xong miêu tả của Phuong quý nhân thì hai tay ôm lấy đầu mình, trong ký ức nàng hiện ra một chút hình ảnh, và cả khuôn mặt đầy nguy hiểm của Nghi phi.

Nàng ta bị dọa thét lên.

- Ta nhớ rồi, là Nghi phi, năm năm trước, Nghi phi muốn giết ta, ta muốn chạy, nhưng, bất kể ta chạy thế nào đều bị người của bà ta bắt được, là chính tay bà ta đẩy ta từ trên núi giả xuống!

Lý Thanh Nhã ôm đầu mình không ngừng nhớ lại:

- Không sai, chính là Nghi phi.

Phuong quý nhân vui mừng nhìn Lý Thanh Nhã, bây giờ Lý Thanh Nhã cũng nhớ ra, có nhân chứng này thì Nghi phi phải chết không thể nghi ngờ.

Thật sự quá tốt rồi.

Phuong quý nhân kéo chặt tay Bạch Thiên Hoan, không ngừng dặn dò nàng:

- Ta tới chỉ để nói cho cô biết chuyện này, nếu cô không muốn chết thì nghĩ cách thông qua thế tử gia báo chuyện này lên Hoàng thượng!

- Ta biết mình nên làm gì!

Bạch Thiên Hoan gật đầu.

Nghi phi làm nhiều chuyện như vậy, nhiều lần xuống tay với người vô tội, thêm vào đó. .... lục hoàng tử lại càng là loại người lòng dạ độc ác, trước đó vẫn luôn muốn giết nàng nhưng không có cơ hội.

Bây giờ đúng lúc có thể vận ngã hấn rồi.

Trên mặt Phuong quý nhân cuối cùng cũng hiện ra nụ cười:

- Tốt, quá tốt. Nghe được lời này thì ta dù chết cũng nhắm mắt!

Nghi phi ơi Nghi phi, tuy ta sắp chết nhưng ta vẫn thắng.

Ngươi cũng sắp xuống dưới theo ta rồi.

Hơn nữa, người sắp giết ngươi chính là nữ nhi ruột thịt của ngươi, Nghi phi, ngươi dù chết cũng sẽ không nhắm mắt đâu nhỉ?

- Phuong quý nhân, Phuong quý nhân, bà nhất định sẽ không có chuyện gì, bà tuyệt đối không được từ bỏ!

- Ta hiểu rõ cơ thể của ta, ta bây giờ đi tìm Tân ca, Tân ca đợi ta đã lâu rồi!

Phuong quý nhân hạnh phúc nhìn lên trời mỉm cười, bàn tay chậm rãi giờ lên, cố sức gọi ra hai chữ:

- Tân ca~~

Lời vừa dứt, bàn tay Phuong quý nhân liền thẳng tắp rơi xuống.

- Phuong quý nhân!

Bạch Thiên Hoan lớn tiếng gọi nhưng Phuong quý nhân đã không còn cử động nữa.

Hạng Nguyên Hoán không biết đã đi ra từ lúc nào, bàn tay hần thấm dò trước mũi Phuong quý nhân.

- Bà ấy chết rồi!

Hạng Nguyên Hoán nói với Bạch Thiên Hoan một sự thật, hần dịu dàng kéo nàng đứng dậy, thấy khắp người nàng đều là máu thì chân mày liền nhíu chặt.

Hần dùng khăn tay lau từng ngón tay nàng sạch sẽ.

- Nguyên Hoán, ta nghĩ.....

Bạch Thiên Hoan vừa nói được một nửa thì Hạng Nguyên Hoán đầu cũng không ngẩng lên đã ngắt lời nàng.

- Ta biết nàng nghĩ gì, yên tâm, ta sẽ giúp nàng.

- Còn nữa, thi thể của Phuong quý nhân ở đây, sợ rằng sẽ khiến người của Nghi phi phát hiện.

Bạch Thiên và Hắc Ảnh tức thời xuất hiện, chấp tay với Bạch Thiên Hoan:

- Đại tiểu thư, chuyện này cứ giao cho hai người thuộc hạ.

Nàng quên mất mình còn có hai người này.

- Ủ, xử lý cho sạch sẽ chút.

- Dạ!

- Vất vả rồi!

Bạch Thiên và Hắc Ảnh được sủng mà lo, thân thể hơi run lên.

- Đại tiểu thư sao lại nói vậy, đây là việc thuộc bốn phận của chúng thuộc hạ.

- Xem như hai người thức thòi.

Hạng Nguyên Hoán hừ một tiếng:

- Sau này có chuyện gì cứ giao cho họ làm.

Bạch Thiên Hoan lườm hần:

- Hai người họ cũng là người, ngươi dù gì cũng tôn trọng người ta một chút.

- Ta rất tôn trọng mà.

- Hai người họ giờ là người của ta, sau này ngươi ít hươ tay múa chân với người của ta đi!

- .....

Bạch Thiên và Hắc Ảnh thấy bộ dạng Hạng Nguyên Hoán óp xẹp thì âm thầm cười trộm, sau đó liền cung kính lui xuống.

Một góc Bình An Tự.

- Nương nương, đã tìm thấy thi thể Phụng quý nhân ở phía bắc Sơn Thành, chính là đây!

Thuộc hạ cung kính quỳ trước mặt Nghi phi.

Ánh đèn trong viện sáng rực lại thêm ánh trăng đêm nay sáng ngời, Nghi phi nhìn rõ khuôn mặt thi thể chính là Phụng Dao không thể nghi ngờ.

- Lúc các người tìm thấy ả, bên cạnh có ai khả nghi không?

Trương Giai Nghi truy hỏi.

Quan trọng nhất là, sau khi Phụng quý nhân chạy trốn có nói linh tinh với ai không, nếu chuyện mà truyền ra ngoài thì bà thảm rồi.

- Không phát hiện, bà ta ngã ở trong góc, che giấu rất kín, nhờ chó của chúng ta mới tìm được bà ta!

Nghe đến đây, Trương Giai Nghi yên tâm rất nhiều.

Cúi đầu nhìn gương mặt đầy máu của Phụng quý nhân dưới đất, trong mắt bà hiện lên vẻ nham hiểm và khinh thường.

- Cho người trốn, kết quả người vẫn trốn không thoát lòng bàn tay của ta, người và Tân ca của người cứ ở dưới địa phủ làm phu thê đi!

- Nương nương, thi thể của Phụng quý nhân bây giờ xử lý thế nào?

- Ra đường tìm một tên lưu manh, đánh chết rồi đặt bên cạnh ả, nói với bên ngoài là ả bị phi lễ đến chết!

Trương Giai Nghi thông thả căn dặn.

- Dạ!

Bà lại nhìn Phụng quý nhân trên mặt đất.

Trương Giai Nghi cười lạnh.

Không thể trách ta nhẫn tâm, chỉ có thể trách người biết quá nhiều, lại còn định dùng nó uy hiếp ta, ta giết Tân ca của người trước, để các người đoàn tụ dưới cửu tuyền, cho các người chết cùng ngày, người hẳn nên cảm tạ ta mới phải!

Phụng quý nhân chết rồi, chỉ còn lại Lý Thanh Nhã thôi.

Sáng hôm sau, Lưu Khải đột nhiên dừng việc cải tạo sân đấu thú, muốn Lý Thanh Nhã cùng hắn đi dã ngoại, Lý Thanh Nhã tuy trong lòng không tình nguyện nhưng thấy hắn chân thành thì kiên trì đi cùng hắn.

Trước khi rời đi, Lưu Khải còn giúp Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan an bài một chiếc xe ngựa để họ dùng khi về kinh, xem như là lời từ biệt với hai người.

Ngồi trên xe ngựa trở về, Bạch Thiên Hoan có chút lo lắng cho an nguy của Lý Thanh Nhã.

- Chúng ta đi rồi, Lý cô nương sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Nghi phi hiện tại khẳng định vẫn đang nhìn chăm chăm Lý Thanh Nhã, có điều bà ta vẫn chưa biết nàng cũng đã biết chuyện năm đó.

- Nàng lo lắng cho nàng ấy?

Hạng Nguyên Hoán dựa vào cửa sổ xe chớp mắt, đôi mắt cũng lười mở ra.

- Nói đang hoảng đấy!

Bạch Thiên Hoan cau mày.

Mắt khẽ mở, khóe môi hắn cong lên xảo quyệt.

- Hoan muội muội yên tâm đi, ta đã phái bốn người bảo vệ rồi, trước khi chuyện kết thúc sẽ không có vấn đề gì đâu!

- Vậy còn mặt khác?

- Nàng sợ có người bị mua chuộc ư?

Hạng Nguyên Hoán thông thả nói:

- Ta đã nói trước với Lưu Khải, bảo hẳn tìm người có thể tin tưởng, tất cả đồ ăn thức uống đều phải được kiểm tra chặt chẽ.

Quả nhiên sắp xếp rất chu đáo, là nàng lo lắng quá mức rồi.

- Vậy thì tốt.

- Người nàng nên lo lắng phải là bản thân mình mới đúng.

- Lo lắng ta cái gì?

- Nàng nên biết, người nàng sắp đối phó là ai!

Hạng Nguyên Hoán nghiêm túc nhắc nhở nàng:

- Chỉ cần nàng quyết định ra tay thì người nàng đối phó là Nghi phi, và cả lực hoàng tử cùng với Cung thân vương phủ sau lưng!

Tỷ tỷ ruột của Nghi phi chính là vương phi Cung thân vương phủ.

Bạch Thiên Hoan cười châm biếm:

- Điều này ta đã nghĩ đến rồi. Bọn họ vốn không định bỏ qua cho ta, nếu ta không phản kháng thì chẳng phải là mặc cho bọn họ giẫm chết sao? Bây giờ ta phản kích, nói không chừng còn có thể tìm đường sống trong chỗ chết!

- Cũng đúng.

- Ngược lại là chàng đó.

Bạch Thiên Hoan dí dóm liếc hẳn.

- Gia làm sao?

Hạng Nguyên Hoán không hiểu nguyên do.

- Chàng nói muốn cùng ta thành thân, chẳng lẽ không sợ thành thân với ta rồi thì cũng trở thành mục tiêu của họ sao?

Bạch Thiên Hoan cười chế nhạo:

- Hay là, bây giờ chàng đổi ý rồi?

Hạng Nguyên Hoán nhắc cánh tay dài lên, trong xe ngựa nhỏ hẹp, tay hẳn dễ dàng chạm đến mũi nàng, dùng sức mà nhéo.

- Nàng nghĩ ta là loại người gì chứ?

Nàng đánh văng tay hẳn ra, sờ mũi bị hẳn nhéo đau:

- Người không vì mình, trời tru đất diệt, chàng làm vậy để bảo vệ Hạng thân vương phủ, ta cho rằng rất hợp tình hợp lý.

- Nếu ta đã quyết định ở cùng nàng thì khi gặp nguy hiểm đương nhiên phải cùng nhau đối mặt, huống chi, đây là một nguy hiểm không tính là nguy hiểm!

- Chàng thật sự không sợ?

- Nàng sợ?

- Ta đương nhiên không sợ!

- Nàng không sợ thì gia sợ cái gì? Lại nói, giả sử sau này chúng ta thành thân rồi, nếu có gặp phải nguy hiểm gì, nàng có bỏ lại gia mà tự mình chạy trốn không?

Đôi mày thanh tú cau lại:

- Đương nhiên là không!

Chạy trốn là hành vi của tiểu nhân.

- Vậy không phải được rồi sao?

Ý cười của Hạng Nguyên Hoán lan đến đuôi mày:

- Kế hoạch ban đầu không tồi, sáng mai ta sẽ dẫn người đi Thượng thư phủ cầu hôn!

- .....

Hắn quả nhiên nói được làm được.

Sau này gả cho hắn quả thực không tệ, ít nhất.....hắn đối với nàng thật tốt.

Nhớ đến lời thề son sắt của nàng trước đây rằng cho dù trên thế giới này chỉ còn một nam nhân là hắn, nàng cũng không gả cho hắn, bây giờ nghĩ lại, đó cũng chỉ là lời nói dối mà thôi.

Có lẽ khi đó, duyên phận giữa hai người họ đã kết rồi.

Vì tối qua luôn nghĩ chuyện Nghi phi nên nàng cả đêm không ngủ được, sau khi lên xe ngựa liền bắt đầu mệt mỏi.

Nàng dự định sau khi xe ngựa ra khỏi thành thì đánh một giấc ngon lành trong xe.

Đột nhiên, xe ngựa ngừng lại.

Bạch Thiên Hoan mơ mơ màng màng giật mình tỉnh lại.

- Sao thế? Xảy ra chuyện gì?

Hạng Nguyên Hoán cũng có cùng phản ứng, hắn vén màn xe lên, vừa định hỏi chuyện gì xảy ra thì thấy một người chặn ở giữa đường.

Thấy cảnh này, Hạng Nguyên Hoán không cao hứng nổi.

- Vòng qua!

Hắn hạ lệnh.

- Dạ!

Vương Toàn tuân lệnh, chuẩn bị quay đầu xe ngựa thì lại xuất hiện thêm vài người chặn cả đường lui, xe ngựa của Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan bị vây vào giữa, không thể ra ngoài.

Vương Toàn không ngừng nhắc nhở họ lui lại nhưng những người đó đều không nghe, vẫn bao vây chung quanh chặt kín.

- Thế tử gia, con đường phía sau cũng bị vây rồi, chúng ta tạm thời không cách nào qua được!

Vương Toàn không nén được nói vào trong xe ngựa.

Hạng Nguyên Hoán nghiêm mặt, định nhảy xuống xe:

- Lá gan không nhỏ nhì, dám chặn xe ngựa của gia. Hoan muội muội, nàng cứ đợi trong đó, ta xuống quét dọn đám chướng ngại này!

- Đợi chút đi, có lẽ lát nữa họ sẽ giải tán!

Bạch Thiên Hoan kéo tay hắn lại, vội vàng gọi, nếu hắn xuống, chẳng phải sẽ làm bị thương rất nhiều người vô tội? Là người hành y, Bạch Thiên Hoan không chịu nổi khi thấy nhiều người bị thương như vậy.

Cúi đầu nhìn tay ngọc của nàng trên tay mình, tâm tình phiền não liền bình phục lại, hắn cười rạng rỡ.

- Nghe theo nàng.

Thời gian một khắc trôi qua, số người xung quanh xe ngựa không hề giảm bớt, xe ngựa vẫn đứng nguyên tại chỗ không đi tiếp được.

Càng quá đáng hơn là, con ngựa của xe bị người ta cắt dây thừng rồi dắt đi.

Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan kịp thời từ trong xe ngựa ra ngoài, bởi tốc độ đủ nhanh nên không bị ngã.

Hạng Nguyên Hoán ôm Bạch Thiên Hoan vào lòng, tay kia ngăn cản những người khác tiến lại gần để khỏi phải chen đến chỗ Bạch Thiên Hoan, thấy

hiều người ở xung quanh như vậy, sắc mặt hần xanh mét.

- Hoan muội muội, nàng nhân từ không muốn ta làm bọn họ bị thương, nhưng, bọn họ quá đáng quá rồi!

Lửa giận của hần đã tích lũy đến đỉnh điểm.

Bạch Thiên Hoan không để ý đến hần, trực tiếp bắt lấy một nam tử trung niên.

- Mọi người đang làm gì ở đây thế?

- Là Chu viên ngoại, Chu viên ngoại đột phát bệnh tim, chúng tôi đều là công nhân của Chu gia, sợ Chu lão gia đột nhiên qua đời thì không lấy được tiền công, cho nên mới tụ tập ở đây!

Người nam tử trung niên kia thành thật trả lời.

Chu viên ngoại?

Nàng ngẩng đầu nhìn bảng hiệu trên cổng có viết hai chữ “Chu phủ” treo cao cao trên mép cổng, đây không phải là Chu phủ sao?

Hôm trước nàng vừa mới đến mà.

Trước đó là nhi tử Chu viên ngoại bị thương, hiện tại lại là Chu viên ngoại.

Thấy xung quanh có nhiều người dân như vậy, thần sắc Bạch Thiên Hoan hơi thay đổi.

- Nguyên Hoán, chúng ta vào xem sao.

Bạch Thiên Hoan đột nhiên đưa ra quyết định.

- Hoan muội muội, chúng ta cứ mặc kệ đi, không cần xe ngựa nữa, sau khi ra ngoài chúng ta lại mua chiếc khác!

Hạng Nguyên Hoán cau mày nói.

- Nếu Chu viên ngoại thật sự chết thì những người dân đáng thương này phải làm sao đây?

Hạng Nguyên Hoán biết, nàng không phải muốn chữa bệnh cho Chu viên ngoại mà là muốn giúp những người dân vô tội.

Nếu không để nàng đi thì e rằng sau khi trở về nàng sẽ không yên tâm.

- Ta đi với nàng.

- Được!

Đại phu trước đó từng dẫn Bạch Thiên Hoan đến Chu phủ thấy nàng tới thì vô cùng nhiệt tình mời nàng vào phủ.

Trên giường, Chu viên ngoại đang nằm đó, hơi thở yếu ớt.

Bạch Thiên Hoan được mời đến bên giường, ngón tay nàng đặt lên mạch của Chu viên ngoại, cẩn thận phân biệt, sau đó chân mày nàng nhíu chặt.

- Chu viên ngoại trước đó bị kích thích quá lớn, bây giờ tim suy yếu, dùng thuốc.....không thể trị được!

Bạch Thiên Hoan nói với mọi người một sự thật.

Mấy thê thiếp Chu viên ngoại vừa nghe lời này của Bạch Thiên Hoan đều vội vã cúi đầu nức nở.

Bọn họ khóc không phải vì Chu viên ngoại sắp qua đời mà vì sợ hãi trước tương lai chưa rõ của mình, đặc biệt là những người chưa có con nối dõi hoặc là thiếp thất chỉ sinh được nữ nhi.

- Cô nương, y thuật của cô cao minh, cô nhất định có biện pháp chữa khỏi cho ông ấy đúng không?

Hai mắt đại phu tỏa sáng nhìn chằm chằm Bạch Thiên Hoan.

- Không thuốc nào chữa được.

- Tôi không phải nói thuốc, mà là.....

Đại phu cả gan nói:

- Thay tim!

- Thay tim?

Bạch Thiên Hoan cau mày.

- Đúng, một cao nhân từng nói Chu viên ngoại chỉ có thay tim mới có thể khỏe lại, nếu thay được tim thì. ....

Bạch Thiên Hoan không kiên nhẫn nói:

- Thay tim không phải chuyện dễ, nhất định phải có một người từ vong ngoài ý muốn, trái tim trước khi chết hoàn toàn phải thực hiện cấy ghép, hiện tại. ....

Mắt đại phu kia sáng lên, Bạch Thiên Hoan chỉ nói rất phiến toái chứ không nói nàng không làm được.

Ông lập tức vỗ tay.

- Trong phủ chúng tôi đúng lúc có một người không cẩn thận ngã từ trên nóc nhà xuống, chính là chuyện nửa khắc trước, cô xem. ....

Dứt lời, đại phu nọ lập tức dẫn người khiêng thi thể đó lên.

Thi thể vẫn còn ấm, hiển nhiên là mới chết chưa được bao lâu.

Bạch Thiên Hoan theo trực giác thấy chuyện hôm nay rất kỳ lạ.

- Cô nương, tính mạng Chu viên ngoại giờ đây nguy trong sớm tối, nhưng tôi không biết thủ thuật thay tim, cô nương y thuật cao minh, có thể nhanh chóng tiến hành không? Bằng không Chu viên ngoại e là không cứu được nữa!

- Ta hôm nay đến không phải để làm phẫu thuật!

Bạch Thiên Hoan chống lại đại phu.

- Đây là vì Chu viên ngoại, cũng vì nhiều người dân vô tội ngoài cổng kia, năm nay Chu viên ngoại đặc biệt tăng lương cho các công nhân nhưng tiền lương nhất định phải có chữ ký do chính tay ông ký, nếu không thì không thể phát!

Nàng không ngờ Chu viên ngoại còn là một người lương thiện.

Nghĩ đến nhiều người dân vô tội ngoài cổng, Bạch Thiên Hoan suy nghĩ một chút rồi âm thầm đưa ra quyết định.

- Nguyên Hoán, ta nghĩ.... ..

Bạch Thiên Hoan khó xử nhìn Hạng Nguyên Hoán.

- Nàng cứ quyết định, ta đều nghe theo nàng.

Hạng Nguyên Hoán mỉm cười an ủi nàng.

- Họa Mi, người lấy ngân châm và hòm y trong xe ngựa ra cho ta.

Dao phẫu thuật, dụng cụ khâu vết thương cùng với băng gạc và vật khử trùng, toàn bộ đều ở trong đó.

- Dạ!

Họa Mi nghe lời lập tức đi chuẩn bị.

- Đồ truyền máu lần trước vẫn còn chứ?

Bạch Thiên Hoan lại quay đầu hỏi người nhà Chu viên ngoại.

- Còn còn còn, để tôi đi lấy.

Đại phu thấy Bạch Thiên Hoan đổi ý thì mừng rơn trong bụng, giằng co nhiều như vậy, cuối cùng cũng khiến cô sẵn lòng ra tay.

Ông liếc thi thể nam nhân trên mặt đất.

Thi thể đó hiển nhiên không phải là người sảy chân ngã từ trên nóc nhà xuống gì hết, mà là Chu viên ngoại ép người nhà hắn, nếu hắn không muốn thay tim cho ông ta thì ông ta sẽ khiến cả nhà hắn bị kiện, cuối cùng hắn mới đồng ý, Chu viên ngoại cũng hứa hẹn với người nhà hắn là sẽ cho cả nhà hắn một trăm lượng bạc.

Trong quá trình thay tim chỉ có Hạng Nguyên Hoán, Họa Mi và đại phu kia có mặt.

Suốt quá trình, đại phu kia nhìn hoa cả mắt.

Ông nhìn chăm chăm Bạch Thiên Hoan lấy trái tim ra khỏi thi thể một cách chính xác, rồi cho Chu viên ngoại dùng một loại thuốc kỳ quái, kể đó thì lấy trái tim ra khỏi người Chu viên ngoại, đặt trái tim kia vào, tiếp đó lại tiến hành khâu từng lớp từng lớp chỗ trái tim.

Cả quá trình phẫu thuật kéo dài hai canh giờ.

Sau khi phẫu thuật xong, Bạch Thiên Hoan mệt đến hai chân phát run, Hạng Nguyên Hoán lập tức đỡ lấy nàng.

Bạch Thiên Hoan khẽ đẩy Hạng Nguyên Hoán ra, sau đó lại viết một đơn thuốc.

- Hốt thuốc theo đơn này có thể ngừa việc bài xích trái tim và bị viêm toàn thân về sau!

Bạch Thiên Hoan giao đơn thuốc cho đại phu.

Nhận đơn thuốc Bạch Thiên Hoan đưa tới, đại phu giống như có được bảo bối vậy, cẩn thận từng li từng tí mà cầm lấy.

- Được được được, tôi sẽ đi hốt thuốc theo đơn này, nhưng mà, Chu viên ngoại đại khái bao lâu nữa mới có thể tỉnh lại?

- Khoảng một canh giờ.

- Chu viên ngoại bây giờ đã không sao rồi, ông mời người ra ngoài giải tán những người ngoài cổng để chúng tôi tiện rời đi.

Bạch Thiên Hoan đưa ra yêu cầu.

- Tôi lập tức bảo người đi làm.

Người đã giải tán, Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán lại lên xe ngựa một lần nữa, chiếc xe ngựa trước đó đã hỏng, xe này là do người của phủ Chu viên ngoại sắp xếp.

Trên xe ngựa, Bạch Thiên Hoan nằm trong lòng Hạng Nguyên Hoán ngủ thiếp đi.

Trước khi rời khỏi Chu phủ, nàng đã dặn đi dặn lại là không được nói với người khác chuyện nàng giúp Chu viên ngoại thay tim.

Nhưng nàng không biết, chuyện hôm nay tất cả đều vì muốn ép nàng thay tim cho Chu viên ngoại mà dựng lên nên trước khi nàng rời khỏi Chu phủ, chuyện này đã truyền khắp Sơn Thành.

Thay tim cho người khác, đây là chuyện xưa nay chưa từng có.

Thêm vào đó, Bạch Thiên Hoan lại có tiếng là một trong thập đại mỹ nhân kinh thành nên chuyện nàng ghép tim cho Chu viên ngoại đã truyền khắp kinh thành trước khi nàng về..... hơn nữa, còn truyền đến tai lục hoàng tử.

Trời nhá nhem tối, xe ngựa đến trước cổng Thượng thư phủ.

Vương Toàn dừng xe lại.

- Thế từ gia, đã.....

Vương Toàn kéo màn xe, định nhắc nhở Hạng Nguyên Hoán rằng đã đến Thượng thư phủ.

Âm thanh vang lên đột ngột khiến giấc ngủ của Bạch Thiên Hoan bị quấy rối, nàng không thoải mái, bất an cựa quậy thân thể.

Hạng Nguyên Hoán lập tức dùng ánh mắt cảnh cáo Vương Toàn, dọa cho Vương Toàn câu kể kiếp cũng không dám nói nữa.

- Hoan muội muội còn đang ngủ, nàng mệt lắm, đừng làm ồn nàng, đợi nàng thức hãy xuống xe!

Hạng Nguyên Hoán dịu dàng nhìn dung nhan an tĩnh khi ngủ của Bạch Thiên Hoan trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Nghị Hôn

Đôi khi Bạch Thiên Hoan tỉnh lại lần nữa thì Hạng Nguyên Hoán ở cạnh đã không thấy đâu, Họa Mi bên giường đưa tay chống đầu ngủ gà ngủ gật.

Ánh đèn trong phòng ngủ sáng rực, có chút chói mắt, nàng vừa cử động thân thể liền cảm thấy thắt lưng đau nhói.

Thắt lưng nàng đau không phải là kiểu đau dễ khiến người ta hiểu lầm kia mà là hậu di chứng của việc phẫu thuật ghép tim cho Chu viên ngoại.

Nàng đau rên một tiếng, tiếng rên ấy thành công thu hút sự chú ý của Họa Mi, Họa Mi tức thì tỉnh lại.

- Đại tiểu thư tỉnh rồi?

Họa Mi dụi dụi mắt.

- Bây giờ là giờ nào?

- Vừa mới giờ hội!

Giờ hội tương đương chín giờ tối ở hiện đại, nàng lại ngủ lâu như thế, trước khi ngủ, nàng nhớ mình còn trong xe ngựa mà bây giờ đã trở lại giường mình trong Thượng thư phủ.

Bạch Thiên Hoan bấm vào trán đau muốn căng ra.

- Nguyên Hoán có phải về Hạng thân vương phủ rồi không?

- Đúng vậy! Người muốn tìm thế tử gia à?

- Không, phải rồi, cha có tới tìm ta không?

- Có, lão gia nói, nếu tiểu thư tỉnh lại thì đến thư phòng gặp ông ấy, ông ấy có chuyện muốn nói với người!

Họa Mi bấm báo đúng sự thực.

- Giúp ta trang điểm, ta đi ngay bây giờ.

- Dạ!

Cách mấy ngày mới gặp Bạch Hiển Nhân, tóc trắng trên đầu ông hình như nhiều hơn không ít.

Bạch Thiên Hoan đến trước cửa thư phòng tiền viện đúng lúc hạ nhân đưa trà tới, nàng tiện tay đón lấy khay, bưng trà tiến vào.

Bạch Hiển Nhân ngẩng đầu thấy Bạch Thiên Hoan.

- Hoan nhi, mau vào đây ngồi!

Bạch Hiển Nhân thấy nàng thì đặc biệt cao hứng, đặt tài liệu trên tay xuống, đứng dậy đi qua bàn, đỡ nàng ngồi xuống ghế trước bàn, rồi lại lấy cái khay trong tay nàng:

- Những chuyện vặt này cứ để hạ nhân làm, con làm làm gì?

- Nữ nhi bưng trà cho cha là việc nên làm mà!

- Đúng là nữ nhi ngoan của cha!

Trên gương mặt đầy nếp nhăn của Bạch Hiển Nhân hiện lên sự vui mừng.

- Họa Mi nói cha tìm con, không biết là có chuyện gì?

Bạch Hiển Nhân không nói lời nào ngồi xuống, bưng ly trà trên khay lên, sau khi nhấp một ngụm theo miệng chén mới mở miệng.

- Hạng thế tử nói ngày mai sẽ tới cầu hôn, chuyện này con có biết không?

- Dạ biết!

Bạch Thiên Hoan gật đầu.

- Nếu con đã biết thì con cũng nên biết là con có hôn ước với Cung thân vương phủ.

- Hôn ước giữa con và Ngụy thế tử không phải đã hủy rồi sao?

Nàng cau mày.

- Nói thì nói vậy nhưng ngày nào Hoàng thượng chưa hạ chỉ ngày đó hôn ước giữa con và Ngụy thế tử vẫn còn, hơn nữa.....hôn kỳ (ngày cưới) chính là năm ngày sau, con xem này.....

Bạch Hiên Nhân đưa một tờ giấy đỏ đến trước mặt Bạch Thiên Hoan.

Nàng đón lấy tờ giấy đỏ nhìn lướt qua, trên đó viết hôn kỳ và các thủ tục trong hôn lễ, cũng như gờ rước dâu.

Nhìn những chữ trên đó, ánh mắt Bạch Thiên Hoan hơi thay đổi.

- Cái này.....

Nàng kinh ngạc nhìn Bạch Hiên Nhân:

- Cái này là Cung thân vương phủ đưa tới?

- Phải, đưa tới vào ba ngày trước, hình như là Ngụy thế tử không muốn thoái hôn, bởi hôn ước này do Hoàng thượng khâm định nên nhất định phải do chính mệnh Hoàng thượng giải trừ mới được!

Bạch Hiên Nhân khuyên Bạch Thiên Hoan:

- Kỳ thực, cho dù gả vào Cung thân vương phủ hay Hạng thân vương phủ thì con đều là thế tử phi, hay là con cứ.....

Hiểu ý Bạch Hiên Nhân, Bạch Thiên Hoan nghiêm túc lắc đầu:

- Cha, con sẽ không gả vào Cung thân vương phủ!

- Nhưng, hiện tại Hoàng thượng vốn không hạ chỉ hủy bỏ hôn ước, nếu con không gả chính là tội kháng chỉ, sẽ bị giết cả nhà đấy!

Bạch Hiên Nhân nói với Bạch Thiên Hoan tính nghiêm trọng trong đó.

Bạch Thiên Hoan nhíu mày:

- Cha, cha yên tâm, con tuyệt đối sẽ không để chuyện này liên lụy đến Thượng thư phủ.

- Hoan nhi, cha biết tính con bướng bỉnh, nhưng chuyện này là vấn đề đã đóng thuyền, hiện tại Cung thân vương phủ đang chuẩn bị thủ tục cho hôn lễ, muội muội con thì mất tích, Cung thân vương phủ gây áp lực cho cha, nếu con không tình nguyện gả qua đó e là.... ....

- Muội muội mất tích?

Bạch Thiên Hoan cố tình lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Bạch Hiên Nhân thở dài.

- Phải, đã mất tích nhiều ngày, mấy ngày trước nó ra ngoài rồi không về nữa, có người phát hiện được khăn tay của nó, e là hiện tại lạnh ít dữ nhiều!

- Muội muội là người tốt ắt có trời giúp, nhất định sẽ không xảy ra việc gì.

- Nhưng ngày nào nó chưa về thì ngày đó Cung thân vương phủ sẽ không chịu để yên, hôm trước lão vương phi của Cung thân vương phủ còn đích thân tới cửa uy hiếp cha rằng nếu không tìm được Xuân Yến, sẽ không bỏ qua cho cha!

Nói đến đây, Bạch Hiên Nhân lại thở dài, thoát nhìn càng già hơn mấy phần.

Bạch Thiên Hoan sớm đã đoán được là sẽ có ngày này.

Khóc môi nàng cong lên giấu cợt, vẻ mặt vẫn như cũ.

- Cha, về hôn sự, sau này cha không cần hỏi, con sẽ lo liệu, nếu người của Cung thân vương phủ lại tới nữa thì cha cứ bảo họ trực tiếp tới tìm con!

- Hoan nhi, con.... ..

- Được không?

Bạch Thiên Hoan mỉm cười híp mắt, nụ cười ấy xen lẫn uy nghiêm không nói thành lời.

Bạch Hiên Nhân không thể nào phản bác, bèn gật đầu.

- Được!

Bạch Thiên Hoan cười đứng dậy, vỗ vai Bạch Hiên Nhân.

- Con về trước, cha cũng nghỉ ngơi sớm đi, thức khuya hoài không tốt cho sức khỏe.

- Ừ.

Sau đó Bạch Thiên Hoan rời khỏi thư phòng trước mặt Bạch Hiên Nhân.

Cuối cùng, Bạch Hiên Nhân mới phát hiện vốn nên là ông thuyết phục Bạch Thiên Hoan nhưng kết quả.... .....hình như là ông bị thuyết phục.

Có điều, nó thật sự có cách thoát được kiếp nạn này sao?

Thượng thư phủ đã không vững rồi, không chịu nổi đã kích nào nữa đâu.

Tối đó Bạch Thiên Hoan nằm trên giường trần trọc không ngủ được, trong lòng nghĩ đến đoạn đối thoại với Bạch Hiên Nhân trong thư phòng.

Tên Ngụy Tử Phong thế mà vẫn còn vọng tưởng muốn cưới nàng.

Trong gian phòng tối om, Bạch Thiên Hoan trở mình, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng bên ngoài chiếu vào, làm rơi vãi một vệt sáng bạc nhẹ nhàng.

Vệt sáng trắng đó hơi chớp, Bạch Thiên Hoan nhạy cảm nhận ra có người từ ngoài cửa sổ xông vào.

Kể đó, nàng cảm thấy một hơi thở quen thuộc tiến đến gần sau lưng, hơi thở ấy trong mấy ngày qua nàng đã rất rõ ràng, chính là Hạng Nguyên Hoán không thể nghỉ ngơi.

Đứng ngoài màn, nhìn người đang nằm yên bên trong, Hạng Nguyên Hoán rung động trong lòng, cúi đầu muốn hôn lên trán nàng.

Hắn vừa mới cử động thì một cây ngân châm đã đặt ngay cổ, chỉ cần hắn cúi xuống thêm chút nữa là ngân châm kia sẽ ghim vào da hắn.

Bạch Thiên Hoan xoay mặt qua, đôi mắt như hắc diệu thạch (đá vô chai) tỏa sáng dưới ánh trăng.

Hạng Nguyên Hoán cười với khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

- Ta tưởng nàng ngủ rồi, hóa ra là còn thức, có phải đang đợi ta tới không?

Hạng Nguyên Hoán mang dáng vẻ hơi bối rối quen thuộc.

- Ai đợi chàng chứ, ta chỉ cảm thấy có dâm tặc vào phòng ta, ta đang tự vệ đây này!

- Hoan muội muội hạ thủ lưu tình!

Hạng Nguyên Hoán kéo tay nàng ra, trực tiếp nằm xuống bên cạnh nàng:

- Nếu giết ta, nàng sẽ thành quả phụ đấy!

Thu lại ngân châm, Bạch Thiên Hoan ngay cả nhìn cũng lười nhìn hắn, nàng lạnh lạnh nói:

- Ai nói ta sẽ thành quả phụ? Năm ngày sau ta phải thành thân rồi, dù chàng có chết một trăm lần thì ta cũng không thành quả phụ!

- Năm ngày sau thành thân?

Hạng Nguyên Hoán chống đầu, nghiêng mặt nhìn nàng, trong mắt đầy ý ranh mãnh:

- Nàng vội vã muốn gả cho ta như vậy à?

- Không phải chàng.

Bạch Thiên Hoan mỉm cười nhắc nhở hắn sự thật.

- Hả? Trừ ta ra, nàng còn muốn gả cho ai?

- Cho chàng xem cái này!

Bạch Thiên Hoan lấy từ dưới gối ra tờ giấy mà Bạch Hiền Nhân đưa nàng.

- Là gì vậy?

Nương theo ánh trăng, Hạng Nguyên Hoán lướt qua mấy chữ trên tờ giấy, ánh mắt nhìn chăm chăm lên đó:

- Hoan muội muội, nàng nói cho ta biết, nàng đang cố tình đùa ta phải không?

Nàng liếc hẳn:

- Tưởng ta giống chàng chắc? Rảnh rồi thích đùa người khác chơi? Ta không có cái thú vui đó!

- Vậy đây là của Cung thân vương phủ đưa tới?

- Ừ! Buổi tối sau khi ta tỉnh lại, cha đưa cho ta.

Cũng có nghĩa là nội dung trên giấy không hề sai.

- Nàng và Phong Tử không phải đã hủy hôn rồi ư? Cung thân vương phủ tại sao còn chuẩn bị hôn lễ?

- Nghe nói là vì không có sự cho phép của Hoàng thượng nên hôn ước này vẫn còn.

Bạch Thiên Hoan chậm rãi giải thích:

- Là cha nói với ta.

- Vậy nàng định thế nào?

Hạng Nguyên Hoán nghiêm túc nhìn vào mắt Bạch Thiên Hoan.

Bạch Thiên Hoan cười híp mắt nhưong mảy nói:

- Ta có thể làm gì đây? Ta chỉ là một nữ tử yếu đuối trời gả không chặt, trừ mặc cho số phận thì có thể làm gì?

- Hoan muội muội, lời nàng nói ta một chút cũng không tin.

- Ta muốn gả cho chàng cũng hết cách, dù chúng ta có thành thân cũng là danh bất chính, ngôn bất thuận, hơn nữa còn mắc tội kháng chỉ.

Bạch Thiên Hoan xòe tay ra.

Năm chữ “ta muốn gả cho chàng” khiến lòng Hạng Nguyên Hoán bỗng dưng rạo rực, những u ám vừa nãy đều được quét sạch.

- Không phải là thánh chỉ thôi sao, chuyện này đơn giản, ngày mai ta đích thân vào cung một chuyến, xin một thánh chỉ khác không phải được rồi à?

Hạng Nguyên Hoán mỉm cười nói.

- Ta cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, Cung thân vương phủ đã dám chuẩn bị hôn lễ thì không biết đứng sau bọn họ là gì nữa.

- Gia sợ họ à?

Đáy mắt Hạng Nguyên Hoán đầy khinh thường:

- Cung thân vương phủ, ta từ trước tới nay đều không để vào mắt.

- Dù sao hễ chàng làm không được thì năm ngày sau ta phải chuẩn bị gả cho người khác rồi.

Hạng Nguyên Hoán bá đạo ôm nàng, dùng sức ôm thật chặt, giữa hai người không có chút kẽ hở nào.

- Nàng dám, đời này nàng đã định là nữ nhân của Hạng Nguyên Hoán ta rồi!

Ở trong lòng hắn, ngửi mùi của hắn, cảm giác đặc biệt an ổn, nàng tìm vị trí thoải mái nằm trong lòng hắn, nhắm mắt lại.

Nàng ngáp một cái:

- Chuyện này giao cho chàng, ta buồn ngủ lắm rồi.

Hạng Nguyên Hoán vỗ nhẹ vai nàng, nhìn nàng đầy thương yêu.

- Được, nàng ngủ đi.

Sáng hôm sau, Hạng Nguyên Hoán đến trước cổng Thượng thư phủ đón nàng.

Lên xe ngựa, Bạch Thiên Hoan thấy Hạng Nguyên Hoán mặc y phục trịnh trọng, cầm bào hoa lệ, đai ngọc thắt quanh eo, không hề che đậy dung mạo tuấn tú của hấn.

Bạch Thiên Hoan sau khi ngồi vững thì đánh giá hấn:

- Chẳng tới tìm ta làm gì? Chẳng lẽ muốn dẫn ta đi đâu à?

- Ừ, chúng ta đi hoàng cung!

Bạch Thiên Hoan kinh ngạc:

- Đi hoàng cung? Đi hoàng cung làm gì?

- Sáng nay ta có gửi thư cho Thái hậu, sau khi lão nhân gia nghe ta nói rõ tình huống liền bảo ta dẫn nàng cùng nhau tiến cung.

Hạng Nguyên Hoán cười híp mắt giải thích.

Hóa ra là vậy, hèn gì hấn ăn mặc trịnh trọng như thế.

Vì tò mò nên nàng không nhịn được nhìn hấn nhiều hơn mấy lần, hấn chơi bời đã quen, đối mặt với cái nhìn của nàng, hấn nhướng mi không đứng đắn:

- Sao? Có phải thấy tướng công tương lai của nàng càng đẹp hơn không?

Hấn quả nhiên không biết da mặt dày là gì.

- Ta cảm thấy đai ngọc trên thắt lưng chàng rất đẹp, đem bán nhất định được không ít bạc!

Bạch Thiên Hoan đưa tay sờ cảm, tỉ mỉ cân nhắc đai lưng của Hạng Nguyên Hoán.

- Ai da, Hoan muội muội, tướng công tương lai nhà nàng đã nghèo thế này rồi mà nàng còn nhớ thương cái đai lưng của ta, ôi.....nhưng ai bảo nàng thích nó chứ? Đã vậy ta tặng nàng là được!

Hạng Nguyên Hoán khoa trương nói xong thì thật sự định cởi đai lưng bên hông, dọa Bạch Thiên Hoan vội vàng ngăn cản hấn.

- Lúc này ta chỉ đùa thôi, ai cần đai lưng của chàng chứ!

- Nàng thật sự không cần?

Biểu cảm kia trông giống như sợ Bạch Thiên Hoan thật sự ham muốn đai lưng của hấn vậy.

- Không cần không cần!

Bạch Thiên Hoan che trán:

- Ta còn chưa gả mà chàng đã than nghèo với ta, xem ra ta thật sự phải cân nhắc kỹ mới được.

- Không kịp rồi, Hoan muội muội đã bước lên thuyền giặc, muốn đi ư, đâu có chuyện dễ dàng như vậy?

- Chàng định uy hiếp ta à?

- Không dám, ta uy hiếp ai cũng không dám uy hiếp nàng, đợi nàng gả cho ta rồi, ta sẽ ngày ngày cung phụng nàng.

Hạng Nguyên Hoán thể hiện dáng vẻ sợ vợ, đôi được cái trừng mắt của Bạch Thiên Hoan.

Trong lúc hai người nói chuyện, xe ngựa đã đến trước cổng hoàng cung.

Xe ngựa bên ngoài không được vào trong cung, Vương Toàn và xe ngựa đều đợi ở ngoài cổng, Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan cùng nhau tiến vào hoàng cung.

Trước kia chỉ đứng xa xa nhìn, bây giờ đi trên đường đá cẩm thạch hoàng cung, nàng cảm thấy tường cung cao hơn mười người kia cứ như con quái vật khổng lồ nhìn không thấy điểm cuối vậy.

Dọc đường, cứ cách vài bước là có một cấm vệ đứng gác, canh phòng rất nghiêm ngặt.

Là trung tâm quyền lực cao nhất của quốc gia, đương nhiên cũng là nơi được canh phòng kín kẽ nhất cả nước, nơi đây đâu đâu cũng là hơi thở trang nghiêm, mặc dù đường rất rộng nhưng đi trên đó cảm giác rất áp lực.

Hạng Nguyên Hoán nhận ra chân mày Bạch Thiên Hoan cau lại thì quan tâm nhìn nàng.

- Nàng không khỏe ở đâu à?

Bạch Thiên Hoan lắc đầu.

- Không phải không khỏe, chỉ là không thích hoàng cung, cảm thấy rất bức bối.

- Chỉ lần này thôi, sau này nàng không muốn tới ta sẽ không dẫn nàng tới nữa!

Hạng Nguyên Hoán bảo đảm.

- Được.

Giống như hắn nói, chỉ một lần mà thôi, sau này nàng sẽ không tới đây nữa.

Trước kia nghe người ta nói hoàng cung xa hoa cỡ nào, hiện tại sau khi đến, cũng chỉ như thế mà thôi, những nữ nhân mơ mộng muốn gả vào hoàng cung e là không biết nơi đây chính là một lồng giam.

Có điều, dù họ biết nơi đây là một lồng giam cũng sẽ tranh trước đoạt sau để vào, suy cho cùng.....vinh hoa phú quý là chân thật, ngay cả khi phải ở trong hoàng cung cô đơn cả đời.

Nhưng đối với Bạch Thiên Hoan mà nói, tự do mới là trên hết, ở nơi đây dù lâu hơn một phút, nàng cũng cảm thấy không thở nổi.

Xuyên qua lầu các trập trùng, những đình đài lầu các thoát nhìn muôn nơi như một khiến Bạch Thiên Hoan hoa cả mắt.

Cuối cùng, Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan dừng lại trước cửa Từ Ninh cung.

Đây hẳn là cung điện của Thái hậu.

Từ Ninh cung ở phía bắc các cung, chiếm vị trí phong thủy tốt nhất, ánh mặt trời rất tốt, ngôi lưu ly dưới ánh nắng khúc xạ ra những tia sáng chói mắt, vài con bồ câu trắng đứng trên nóc thỉnh thoảng bay tới bay lui.

Hạng Nguyên Hoán trực tiếp dẫn Bạch Thiên Hoan đến bậc thềm trước cửa Từ Ninh cung, nàng lập tức kéo hắn lại.

- Đây là nơi ở của Thái hậu, chúng ta tùy tiện vào như vậy, không tốt lắm?

Nàng nhắc nhở hắn.

- Đừng sợ, nàng cứ đi theo ta là được.

Hạng Nguyên Hoán cười cười, kéo nàng cùng bước qua ngưỡng cửa Từ Ninh cung.

Trong tiền điện vắng vẻ chỉ có hai cung nữ đang quét dọn.

- Thế từ gia!

Hai cung nữ thấy Hạng Nguyên Hoán, vội vã hành lễ với hắn.

- Thái hậu đang ở đâu?

- Ở trong viện phía sau ạ.

Hạng Nguyên Hoán lại trực tiếp kéo Bạch Thiên Hoan đi đến viện phía sau.

Trong viện, một bà lão tóc trắng xóa, trước mặt là một dãy thùng nuôi chim bồ câu, chim bồ câu rải rác chung quanh, bà lão ấy rắc ít thóc xuống đất, bày chim bồ câu lập tức tùm tùm lại.

Đội bà lão cho bồ câu ăn xong, quay người lại mới thấy Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan.

- Nãi nãi!

- Dân nữ Bạch Thiên Hoan tham kiến Thái hậu!

Bạch Thiên Hoan nghiêng người cung kính hành lễ với Thái hậu.

- Cục cung nhỏ, con cuối cùng cũng tới gặp nãi nãi.

Thái hậu vui vẻ ra hiệu Hạng Nguyên Hoán đến bên cạnh, sau khi Hạng Nguyên Hoán qua, Thái hậu ôm chặt hân, vô cùng thân thiết.

Xem ra, quan hệ giữa Hạng Nguyên Hoán và Thái hậu rất tốt.

- Con không phải tới rồi sao? Nãi nãi, hai tháng không gặp, người có nhớ con không?

- Đương nhiên là nhớ rồi, nãi nãi thường nằm mơ cũng nhớ con đấy!

Nãi nãi?

Trong lòng Bạch Thiên Hoan hơi khó hiểu, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Sao lại gọi Thái hậu là nãi nãi?

Hạng Nguyên Hoán thỉnh tai nghe được tiếng lầu bầu của nàng, liền đưa tay ra hiệu Bạch Thiên Hoan.

Nàng tiến về trước hai bước, đưa tay đặt vào lòng bàn tay hân, trên mặt là nụ cười đúng mực.

- Trước kia ta thường vào cung tìm cô cô, mọi người đều trêu ta là nhi tử ruột thịt của cô cô, thế nên ta mới gọi Thái hậu là nãi nãi, đến sau này vẫn không sửa lại, trước đây ở trong cung, trừ cô cô ra, nãi nãi là người thương ta nhất.

Lời của Hạng Nguyên Hoán khiến trong lòng Thái hậu vui như nở hoa.

- Cái thẳng miệng dẻo quẹo này!

Thái hậu đánh giá Bạch Thiên Hoan từ trên xuống dưới, gật đầu tán thưởng:

- Cô nương rất xinh đẹp, còn đẹp hơn cả Như nhi!

Thái hậu đột nhiên thốt ra hai chữ Như nhi, Bạch Thiên Hoan không hiểu rõ, Hạng Nguyên Hoán sắc mặt hơi thay đổi nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

- Nãi nãi, hai chúng con tới tìm người có việc, người nhất định phải hứa với chúng con!

Hạng Nguyên Hoán kéo tay Thái hậu làm nũng.

- Chúng ta vào đại sảnh nói đi, ai gia đứng đã lâu, mệt rồi!

- Dạ, nãi nãi, con dìu người.

Hạng Nguyên Hoán định dìu Thái hậu đi vào trong sảnh.

Thái hậu vô cùng ghét bỏ đẩy tay hân ra:

- Con á, tay thô chân vụng, ta không cần, ta muốn vợ con dìu!

Bạch Thiên Hoan nghe chữ vợ thì thẹn thùng nhưng vẫn dìu Thái hậu.

Ngược lại Hạng Nguyên Hoán vì bị lạnh nhạt mà tui thân thể hiện bất bình với Thái hậu:

- Nãi nãi, người quá thiên vị, có cháu dâu liền quên mất tôn tử.

- Nhìn cái mặt của con ta cũng nhìn suốt hai mươi năm rồi, ai gia lần đầu tiên thấy vợ con, còn không cho ai gia nhìn nhiều hơn chút hả?

- Sao có thể không chứ? Nãi nãi cứ nhìn đi, nhìn bao nhiêu cũng được!

Hạng Nguyên Hoán cười theo nói.

Bạch Thiên Hoan dìu Thái hậu vào đại sảnh tiền điện ngồi xuống ghế, Thái hậu nhiệt tình kéo nàng ngồi cạnh bà, Hạng Nguyên Hoán ngồi ở bên kia.

- Nãi nãi, người nếu hài lòng cháu dâu này, vậy có phải người nên làm chủ chuyện của hai chúng cháu không?

Sau khi ngồi xuống, Hạng Nguyên Hoán liền nói rõ mục đích đến.

- Chuyện con nói, ai gia có khi nào không để trong lòng? Ai gia vừa mới sai người đi truyền Nghi phi rồi.

Thái hậu ung dung nói.

Lời này vừa nói xong thì có cung nữ đến bẩm báo.

- Thái hậu, Nghi phi nương nương tới.

- Cho vào.

- Dạ!

Sau khi cung nữ đi, Nghi phi mặc y phục gấm thêu lông lấy tiến vào, trên trán có một đoá hoa mai.

Thấy hai người Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan trong phòng, nét mặt bà hơi kinh ngạc trong chốc lát rồi nghiêng người hành lễ với Thái hậu.

- Thần thiếp tham kiến mẫu hậu.

- Đứng lên đi.

Thái hậu ngồi đoan trang trên ghế, nét mặt hiền từ mang theo mấy phần uy nghiêm:

- Ngồi.

- Tạ ơn mẫu hậu.

Nghi phi ngồi đối diện Thái hậu.

- Khí sắc mẫu hậu so với mấy ngày trước tốt hơn nhiều.

- Đều nhờ phúc của Hoán nhi và vợ nó!

Thái hậu vui vẻ mỗi tay kéo một người, sự cao hứng trên mặt rất rõ ràng.

Vợ?

Nghi phi cười lúng túng.

- Nhưng thưa mẫu hậu, thần thiếp nhớ là Bạch cô nương hình như có hôn ước với thế tử Ngụy Từ Phong của Cung thân vương phủ, hơn nữa.....còn là hôn ước do đích thân Hoàng thượng hạ chỉ!

Nghi phi uyển chuyển nhắc nhở Thái hậu.

- Ai gia nói đứa trẻ xinh đẹp này là vợ Hoán nhi thì chính là vợ Hoán nhi, thế nào? Nghi phi không muốn nó và Hoán nhi thành thân sao? Hay là người nhà mẹ đẻ cô muốn đoạt vợ Hoán nhi bảo bối của ta?

Ngữ điệu Thái hậu đột nhiên trở nên cứng rắn.

Nghi phi sợ hãi cuống quýt nói:

- Đương nhiên không phải!

- Nếu đã như vậy, cô hãy nói rõ với mọi người, đứa trẻ xinh đẹp này, ai gia đã quyết định cho Hoán nhi rồi, bảo họ mau chóng hủy hôn đi, nếu không, ai gia sẽ đích thân nói với Hoàng đế hủy mối hôn sự này, đến lúc đó người mất mặt chỉ có Cung thân vương phủ thôi.

- Mẫu hậu, chuyện này không phải chuyện thần thiếp có thể quyết định được, ban đầu là Hoàng thượng hạ chỉ, nếu để Hoàng thượng thu hồi ý chỉ thì e là.....

Nghi phi khó xử nhìn Thái hậu.

- Không phải bảo hấn thu hồi ý chỉ mà chỉ đổi tên người trên thánh chỉ mà thôi, hay là Nghi phi cô có tư tâm, không muốn hủy mối hôn sự này?

Bà đương nhiên không muốn hủy mối hôn sự này.

Bạch Thiên Hoan là nữ nhi của bà, bà và Hạng thân vương phủ có chút thù riêng, gả nữ nhi của bà cho Hạng Nguyên Hoán? Chuyện này nói thế nào cũng không được, giả sử có một ngày Hạng Nguyên Hoán phát hiện ra chân tướng thì chính là thật sự hủy đi hạnh phúc cả đời của nữ nhi.

Năm xưa vút bỏ nàng, hơn mười năm nay bà chưa từng thực hiện trách nhiệm của mẫu thân, hiện tại.....bà muốn cho nữ nhi hạnh phúc.

Có bà che chở, Cung thần vương phủ nhất định không dám làm gì Bạch Thiên Hoan.

- Mẫu hậu, thần thiếp chỉ là một hậu phi nhỏ, sao có thể chi phối loại chuyện này?

Nghi phi thử thuyết phục Thái hậu:

- Mẫu hậu, kỳ thực, cháu trai của thần thiếp cũng là một nhân tài.....

- Thế Hoán nhi của ai gia thì tệ à?

Thái hậu cười lạnh, một chút cũng không chịu thua:

- Được rồi, ý của cô ai gia đã hiểu, cô lui xuống trước đi.

- Chuyện này.....Dạ!

Nghi phi đành đứng dậy lui xuống.

Không biết có phải ảo giác của mình hay không mà Bạch Thiên Hoan cảm thấy hôm nay ánh mắt Nghi phi cứ nhìn chăm chú vào nàng rất dịu dàng, thể hiện sự lo âu.

Trông cứ như bà ta lo lắng mình gã cho Hạng Nguyên Hoán sẽ không hạnh phúc vậy.

Nhưng mà, trước đây Nghi phi còn phái người giết nàng, suýt chút nữa nàng đã chết trong tay bà ta, bây giờ bà ta lại thể hiện nét mặt như thế với nàng, có lẽ là muốn mê hoặc nàng.

Diễn kịch có thể diễn đến trình độ này cũng là một loại thực lực, bà ta có thể đến Hollywood được đấy.

Nghi phi đi rồi, Thái hậu vỗ vỗ tay hai người trấn an.

- Hai con yên tâm, có ai gia ở đây, ai gia nhất định sẽ để hai con được thành thân.

Hạng Nguyên Hoán thân thiết ôm chặt Thái hậu.

- Nãi nãi, người đúng là tốt với con quá!

Hạng Nguyên Hoán hôn mấy cái lên mặt Thái hậu.

Sau đó, hai người lại ở chỗ Thái hậu trò chuyện một lát, sợ sức khỏe Thái hậu không chịu nổi mới rời khỏi hoàng cung.

Trên xe ngựa trở về, Hạng Nguyên Hoán chợt đề nghị với Bạch Thiên Hoan:

- Nàng có muốn cùng ta về phủ gặp phụ vương và mẫu phi không?

Bây giờ đi gặp cha mẹ chồng?

Khóe môi Bạch Thiên Hoan co quắp.

- Hai ngày nữa đi, hai ta dù sao vẫn chưa đính hôn mà.

- Vậy nghe lời nàng.

Nàng không muốn, hắn cũng không cưỡng ép.

Đã sắp đến giờ ăn trưa, Hạng Nguyên Hoán lại đề nghị:

- Hay là hai ta ở bên ngoài dùng bữa trưa rồi hẵng về, thế nào?

- Chàng đi?

Bạch Thiên Hoan có chút hoài nghi nhìn hắn, trước đó hắn còn than nghèo với nàng kia.

- Chút tiền đãi nàng gia vẫn có.

Hạng Nguyên Hoán híp mắt nói.

Nam nhân không thể thua nhất chính là tự tôn.

- Vậy ta muốn ăn ở nơi đắt nhất kinh thành, thế từ gia mang đủ tiền chứ?

Khóe môi Hạng Nguyên Hoán cong lên vui vẻ.

- Chỉ cần Hoan muội muội thích ăn, dù bao cả tửu lầu cũng được.

Bạch Thiên Hoan sờ cằm

- Không biết chàng có thể cho ta bao nhiêu sinh lễ?

Nói đến tiền, Hạng Nguyên Hoán lập tức ưỡn ngực:

- Muốn tiền thì không có, muốn người thì có một!

Thật là tên vô lại, nhìn bộ dạng cứ như sợ nàng đòi tiền hấn vậy, có điều bình thường hấn cũng là đáng về này, nàng cũng lười để ý.

Trong lúc họ nói chuyện, Vương Toàn dựa theo căn dặn của Bạch Thiên Hoan đã đến trước một tửu lầu.

- Nàng không phải nói chọn nơi đắt tiền nhất sao?

Hạng Nguyên Hoán vén rèm xe lên nhìn tửu lầu trước mặt.

Tổng cộng chỉ có hai tầng, nhìn vô cùng bình thường, chỉ là một tửu lầu thông thường mà thôi.

Bạch Thiên Hoan bắt chước giọng điệu Hạng Nguyên Hoán, cười híp mắt nói:

- Không phải sợ chàng không mang đủ tiền mất mặt sao?

- Ủ, Hoan muội muội càng ngày càng biết cách quản gia, không tệ, không tệ!

Lườm hấn xong, Bạch Thiên Hoan mới cùng hấn đi vào trong tửu lầu

Đây là một tửu lầu cũ, tuy thoát nhìn bình thường nhưng mùi vị rượu và thức ăn rất ngon, hơn nữa rất bổ dưỡng, cho nên Bạch Thiên Hoan mới dẫn Hạng Nguyên Hoán đến đây.

Đã muốn đi ăn thì dĩ nhiên phải đến chỗ ăn ngon chứ.

Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan vừa bước vào, thình lình có một người đầu tóc rối bù lao tới.

- Bạch Thiên Hoan, ta muốn giết ngươi!

Người nọ vừa la vừa cầm dao găm đâm về phía Bạch Thiên Hoan.

Người đó không phải ai khác chính là Bạch Xuân Yển mất tích nhiều ngày nay.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Hủy Hôn

Giọng của đối phương khàn khàn, vỡ vụn khó nghe cứ như tiếng gió thổi qua ống vậy, nếu không nhìn thấy mặt, Bạch Thiên Hoan căn bản không nhận ra đó là Bạch Xuân Yển.

Nàng ta từng bị bỏ thuốc câm, vậy mà vẫn có thể nói được.

Bạch Thiên Hoan vì kinh ngạc nên không kịp tránh dao găm trong tay Bạch Xuân Yển, Hạng Nguyên Hoán vốn tưởng nàng sẽ tránh nhưng lại thấy nàng tro mắt ngăn người đứng nguyên tại chỗ, cứ như không hề dự liệu được nguy hiểm vậy.

Một màn này khiến Hạng Nguyên Hoán kinh hãi hoảng hồn, quên sử dụng nội lực mà trực tiếp nhào qua đây Bạch Thiên Hoan, dao găm của Bạch Xuân Yển đâm vào cánh tay hấn.

Thấy dao găm đâm trúng Hạng Nguyên Hoán, Bạch Xuân Yển cũng cuống lên, nàng ta vốn không muốn đâm Hạng Nguyên Hoán mà chỉ muốn giết Bạch Thiên Hoan.

Đều tại ả hại nàng bây giờ người không ra người, quý không ra quý.

Ngày đó nàng bị Lưu San San bắt, bị cho uống thuốc câm, sau đó nàng ới thuốc câm ra một nửa, giọng của nàng cũng trở nên như bây giờ, trước mặt người khác nàng luôn giả vờ là người câm.

- Không phải tôi, không phải tôi! Tôi không muốn giết ngài, tôi không có!

Bạch Xuân Yển hoảng hốt lui về sau, phía sau là bậc thềm, chân nàng ta gẫm vào khoảng không, kèm theo một tiếng thét chói tai, nàng ta lăn từ bậc thềm xuống.

Thềm tổng cộng có sáu bậc, tuy ngã không quá nặng nhưng cũng không nhẹ, Bạch Xuân Yển nằm trên mặt đất không dậy nổi, không ngừng phát ra những tiếng kêu rên vờ vụn.

Chỉ nhìn biểu cảm của Bạch Xuân Yển, Bạch Thiên Hoan có thể đoán ra được, nàng ta bị gãy xương.

Nàng vừa tiến lên định thăm dò thương thế của nàng ta thì có hai nam nhân dáng vẻ hung ác xuất hiện, chỉ vào Bạch Xuân Yển lớn tiếng la:

- Ả ở đây!

Bạch Xuân Yển đang nằm trên mặt đất nghe âm thanh như ác mộng kia liền bất chấp vết thương trên đùi, bò dậy rất nhanh, bỏ chạy.

Hai nam nhân kia nhanh chóng đuổi kịp nàng ta, Bạch Xuân Yển vừa la vừa mắng, bị hai nam nhân đó trói chặt hai tay.

- Ả không phải câm à? Sao biết nói rồi?

Hai nam nhân có chút bức bối.

- Giọng nói khó nghe như vậy, sau khi về báo ma ma cho ả chút thuốc, đỡ phải dọa sợ khách.

- Á, con mụ thói tha này dám cản ta!

Một người trong đó tức giận quơ tay tát lên mặt Bạch Xuân Yển, thân thể nàng ta vốn gầy yếu, bị một cái tát kia làm ngã mạnh trên đất.

- Đừng chạm vào ta, đừng chạm vào ta, thả ta ra, thả ta ra, ta không muốn theo các người về.

Bạch Xuân Yển thét chói tai, kéo cái chân nhuộm máu lê về phía trước.

Một cái chân không chút thương tiếc gẫm lên mu bàn tay Bạch Xuân Yển, nàng ta đau rơi nước mắt:

- Mấy tên khốn các người, cha ta là đương kim Thượng thư đại nhân, ta nhất định báo cha ta băm thây các người ra trăm mảnh.

- Còn băm thây trăm mảnh nữa à, sau khi về, ta sẽ trói người giống tôi qua vậy, để người muốn sống không được, muốn chết không xong!

- Đừng nói nữa, đừng nói nữa!

Bạch Xuân Yển dù sao cũng là nữ nhi nhà quyền quý, bị sỉ nhục trước mặt nhiều người như vậy, hơn nữa còn là trước mặt Bạch Thiên Hoan, nội tâm nàng ta bị đã kích mạnh mẽ, nhục nhã muốn biến mất ngay tức khắc.

Người còn lại cười nhạo nhìn nàng ta:

- Trói ả đem về, nữ nhân đều ti tiện như nhau, đè lên ả thì ả sẽ đành hoàng lại thôi!

Hai người muốn dẫn Bạch Xuân Yển rời đi, Bạch Xuân Yển nhận ra ánh mắt Bạch Thiên Hoan đang nhìn mình.

Giờ đây mình nhếch nhác thảm hại trong khi ả vẫn xinh đẹp, phong hoa tuyệt đại như thế, bên cạnh còn có Hạng Nguyên Hoán đi theo, đó là ước mơ tha thiết của mình, kết quả ả đã làm được hết thảy.

Thấy Bạch Thiên Hoan như thế, Bạch Xuân Yển nuốt nước mắt.

Nàng ta ngoan ngoãn phục tùng hai nam nhân hung hãn kia, không giãy giụa nữa.

Đang lúc hai nam nhân kia cho rằng Bạch Xuân Yển đã an phận, nàng ta thành linh thoát ra khỏi bọn họ, lao về phía tường đá bên cạnh.

- Mau ngăn ả lại!

Một nam nhân trong đó giật mình la lớn.

Đáng tiếc, muộn mất rồi, đầu Bạch Xuân Yển đập mạnh vào tường đá, trong nháy mắt máu tươi tuôn trào, trước khi rụng, nàng ta lớn tiếng hét:

- Bạch Thiên Hoan, ta nguyện rửa người cô độc suốt đời!

Bạch Xuân Yển ngã trên mặt đất, máu tươi nhuộm khắp mặt, thân thể mềm nhũn, đôi mắt mở to.

Chết không nhắm mắt!

Bạch Thiên Hoan đứng cách đó không xa, trơ mắt nhìn Bạch Xuân Yển chết trước mặt mình, trong lòng nàng chịu đả kích không nhỏ, thân thể chao đảo.

Hạng Nguyên Hoán bên cạnh dịu dàng ôm lấy nàng, một cánh tay che mắt nàng.

- Đừng nhìn!

Hắn kéo nàng vào trong tủ lâu, không để nàng thấy hình ảnh đầm máu kia.

Hai nam nhân bắt Bạch Xuân Yển thấy cảnh tượng trước mặt cũng kinh hãi.

Một người trong đó tiến lên thăm dò hơi thở của Bạch Xuân Yển.

- Không còn thở nữa, chết rồi!

- Ma ma bảo hai ta bắt ả về, giờ ả chết rồi, làm sao đây?

Một người khác sốt ruột trong lòng, điều hắn lo không phải là Bạch Xuân Yển có chết hay không mà là trở về phải báo cáo kết quả thế nào.

- Ma ma gian lắm, nhất định sẽ dọa nạt hai huynh đệ chúng ta, hay là hai ta mau mau trốn đi.

- Vậy thì thế thì sao đây?

- Chúng ta sắp mất mạng rồi, người còn quản thi thể này làm gì? Vứt ả ở đây đi, hai huynh đệ chúng ta đi mau, đỡ phải bị người khác bắt thì phiền toái.

Hai người bàn bạc như thế.

Người kia gật đầu đồng ý.

- Được, cứ làm vậy đi!

Trong tủ lâu, Bạch Thiên Hoan ngồi bên bàn, ánh mắt hơi dờ dẩn, trong đầu đều là dáng vẻ vừa rồi của Bạch Xuân Yển, trong lòng nàng mơ hồ tự trách.

- Nếu không phải tại ta thì có lẽ nàng ấy sẽ không gặp phải chuyện này.

Hơn nữa lại là chết thảm như thế.

- Hoan muội muội!

Hạng Nguyên Hoán nắm chặt tay Bạch Thiên Hoan, nghiêm túc nhìn nàng:

- Không cần tự trách, nàng ta đáng tội, nàng đừng quên trước đó nàng ta cầm dao muốn giết nàng!

Tuy nói vậy nhưng nghĩ đến câu nói của Bạch Xuân Yển trước khi chết, và ánh mắt thù hận của nàng ấy chỉ càng khiến Bạch Thiên Hoan sợ hãi.

Nàng hít một hơi thật sâu.

Ban đầu khi nàng đưa ra quyết định thì đã biết chuyện này không thể nào cứu vãn nữa.

Nàng lắc đầu, vứt những suy nghĩ kia đi.

- Ta không sao, có điều cha luôn đau đầu vì chuyện của nàng ấy, ta nghĩ. ....

Nàng chuyển đề tài.

- Nàng yên tâm đi, bất kể là Thượng thư phủ hay Cung thân vương phủ đều phải có một câu trả lời, ta hiểu, nhưng mà, cần nàng nhắc nhở thì ta không xứng làm phu quân của nàng.

Hạng Nguyên Hoán cung chiều vuốt sống mũi nàng.

- Có ý gì?

Bạch Thiên Hoan mù mờ không hiểu.

Hạng Nguyên Hoán vẫy vẫy tay về phía cửa, Nguru Quang tiến vào, cung kính chấp tay với hai người.

- Đại tiểu thư, thế tử gia.

- Chuyện đã làm ổn thỏa chứ?

Nguru Quang trình trọng trả lời:

- Làm thỏa đáng rồi! Bạch Thiên và Hắc Ảnh đã đưa thi thể hai nam nhân kia và thi thể nhị tiểu thư đến Cung thân vương phủ.

- Đã căn dặn họ nói thể nào chưa?

- Nhị tiểu thư bị lừa bán, dọc đường gặp được thế tử gia, nhị tiểu thư không ngại lao vào tường tự tử, hai người kia sợ bị bắt, định tập kích thế tử gia, thuộc hạ bên giết hai kẻ xấu xa này!

- Rất tốt, chuyện này người làm tốt lắm, lui xuống đi!

- Dạ!

Nguru Quang đi rồi, Hạng Nguyên Hoán chớp chớp mắt với Bạch Thiên Hoan:

- Chuyện đã giải quyết xong rồi, đừng xụ mặt nữa, nhìn không đẹp chút nào.

- Cùng lắm thì chàng đi cưới người khác đi!

Bạch Thiên Hoan trừng hấn.

- Nàng thế này, ta nào dám tìm người khác?

Liếc hấn, trong lòng nàng thoải mái hơn rất nhiều.

- Xem như chàng thức thối, trừ ta ra, chàng dám tìm người khác thử xem!

Bạch Thiên Hoan hí mắt đầy nguy hiểm.

- Tiểu nhân không dám, vậy xin hỏi đại tiểu thư, hiện tại có thể dùng bữa trưa chưa ạ?

- Tiểu nhị, thực đơn!

Bạch Thiên Hoan trực tiếp vẫy tay với tiểu nhị.

Một trận phong ba tạm thời kết thúc.

Bạch Xuân Yển đã chết, hơn nữa còn là chết không rõ ràng, Cung thân vương phủ dĩ nhiên không muốn để yên, nhưng người của Hạng Nguyên Hoán đặc biệt dẫn theo hai nhân chứng tới, thêm việc Bạch Xuân Yển từng chịu nhục.

Xét theo đủ loại nguyên nhân, Cung thân vương phủ cũng như Thượng thư phủ đều không muốn chuyện xấu này truyền ra ngoài.

Dù Cung thân vương phủ không muốn để yên nhưng vẫn tiếp nhận sự thật này, chỉ nói với bên ngoài là nhị tiểu thư Thượng thư phủ bệnh nặng qua đời, bưng bít cho qua chuyện.

Cung thân vương phủ không làm phiền nữa, Bạch Hiên Nhân đương nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Hạng Nguyên Hoán do tạm thời có việc nên để Vương Toàn đưa Bạch Thiên Hoan về Thượng thư phủ, còn mình thì rời đi trước.

Nàng vừa về đến Thượng thư phủ, Họa Mi đã vội vã chạy tới tìm nàng.

- Đại tiểu thư, người cuối cùng cũng về rồi.

- Xây ra chuyện gì? Hoảng như thế làm gì?

Họa Mi sốt ruột chỉ về hướng phòng khách:

- Là Nghi phi nương nương, Nghi phi nương nương tới, nói muốn gặp tiểu thư, đã đợi tiểu thư gần nửa canh giờ rồi! Lão gia đang phiền lòng chuyện của nhị tiểu thư, chỉ dẫn nô tỳ nói khi nào tiểu thư về thì lập tức đến phòng khách.

Nghi phi? Nghi phi đến tìm nàng làm gì?

Suy nghĩ một chút, Bạch Thiên Hoan đưa bánh ngọt trong tay cho Họa Mi:

- Đây là bánh sấu riêng người thích, ta vừa đem từ bên ngoài về.

Nghe mùi bánh sấu riêng, Họa Mi cười híp mắt thành một đường, mừng rỡ nhận lấy.

- Đa tạ đại tiểu thư.

- Người đem bánh sấu riêng về trước rồi bụng hai ly trà qua.

- Dạ!

Bạch Thiên Hoan sau khi an bài Họa Mi thì đi về hướng phòng khách.

Bên ngoài phòng khách có mười thị vệ đứng gác, nàng còn chưa bước tới cửa đã bị ngăn lại.

- Ai?

Nàng mỉm cười tự báo tên họ:

- Bạch Thiên Hoan.

Trương Giai Nghi ngồi trong phòng khách nghe tiếng nàng thì nôn nóng nhắc nhở thị vệ:

- Đừng cản, để cô ấy vào.

- Dạ, nương nương!

Thị vệ tránh ra, Bạch Thiên Hoan chậm rãi bước vào, trong lòng vẫn nghi hoặc về mục đích Nghi phi đến tìm mình.

Cồ lễ Nghi phi muốn khuyên nàng gả cho Ngụy Từ Phong chăng?

- Dân nữ tham. ....

Bạch Thiên Hoan không hề nhìn người ngồi trên vị trí chủ nhân, nàng nghiêng người hành lễ nhưng mới được một nửa đã bị ngắt ngang.

- Không cần hành lễ, qua đây ngồi đi!

Trương Giai Nghi ân cần chỉ vào chỗ bên cạnh mình, muốn nhìn Bạch Thiên Hoan gần hơn.

- Dân nữ vẫn nên đứng nói chuyện thì hơn.

Bạch Thiên Hoan cố chấp đứng nguyên tại chỗ.

Trương Giai Nghi còn muốn nói gì đó nên thuận theo ý nàng.

Bà quan sát Bạch Thiên Hoan từ trên xuống dưới, hơn mười năm không gặp, nó bây giờ đã xinh đẹp thế này, đã lớn thế này rồi.

Nếu ban đầu bà không bỏ rơi nó thì giờ đây nó đã là công chúa đường đường chính chính.

Nhưng mà, như giờ cũng không tệ, nó có thể gả vào vương phủ.

Bạch Thiên Hoan đứng y chỗ cũ, thật lâu không nghe Trương Giai Nghi nói gì thì trong lòng hơi nghi hoặc.

- Nương nương tìm dân nữ có chuyện gì?

Nàng lúng túng phá vỡ sự yên lặng.

- Cô năm nay.....bao nhiêu tuổi?

Trương Giai Nghi nhận ra mình luống cuống nên tìm một đề tài.

- 17.

Số tuổi cũng giống.

Không biết có phải ảo giác của Bạch Thiên Hoan không mà ánh mắt Trương Giai Nghi khi nhìn nàng cứ như muốn ăn nàng vậy, khiến cả người nàng không thoải mái.

- Khi cô mới ra đời, người bên cạnh mẫu thân cô bây giờ còn sống không?

Lại là câu hỏi này.

- Nghi phi nương nương, không biết người hỏi chuyện đó làm gì?

Trương Giai Nghi khẽ ho đáp:

- Cô sắp thành thân rồi, bốn cung tới thăm cô.

- Nếu Nghi phi nương nương tới đây để khuyên dân nữ gả cho Ngụy thế tử thì mời người về đi, dân nữ sẽ không gả cho Ngụy thế tử đâu!

Nàng cương quyết nói.

Trương Giai Nghi cau mày nhìn nàng.

- Cô không muốn gả cho Từ Phong đến thế à? Kỳ thực Từ Phong.....

- Bởi vì dân nữ không thích Ngụy thế tử.

- Thích quan trọng đến vậy ư? Chỉ cần cô gả qua đó, sau này áo com không lo, hơn nữa Từ Phong còn tốt với cô, vậy không phải được rồi sao?

Bạch Thiên Hoan lắc đầu.

- Nghi phi nương nương, dân nữ không phải là những nữ tử mà người nói, nếu dân nữ không thích thì sẽ không gả, hơn nữa, người dân nữ thích là Hạng Nguyên Hoán!

Nàng nói rõ từng chữ để thể hiện tâm ý của mình:

- Nếu không thể gả cho huynh ấy, dân nữ thà rằng không lấy chồng, còn nếu ép dân nữ gả cho người khác thì cái gả đi chính là một thi thể!

Trương Giai Nghi kinh ngạc nhìn Bạch Thiên Hoan.

Bà biết nàng không hề nói giỡn.

Bà không ngờ nàng lại trung trinh với tình yêu như vậy, giống như bà năm đó.

Nhưng, vì gia tộc, bà nhất định phải gả vào hoàng cung, nhất định phải tranh sủng, vì thế mà bỏ đi người trong lòng mình.

Cho nên bây giờ dù ngồi trên phi vị, bà vẫn không hề vui vẻ.

Bởi cuộc hôn nhân này không phải do bà muốn.

Từ lâu bà đã muốn chấm dứt cuộc đời nhưng thân phận của bà nhắc nhở bà, bà chưa thể chết, bà có quá nhiều thứ không buông bỏ được.

Bạch Thiên Hoan không giống bà.

Bà như thấy bóng dáng của mình trên người nàng, nếu nàng gả cho Ngụy Từ Phong, có lẽ cũng sẽ không vui, nhưng Hạng Nguyên Hoán thì quá nguy hiểm.

Về mặt kiên định của Bạch Thiên Hoan cho bà biết, nàng sẽ không đổi ý.

Ha ha.....

- Được, bốn cung hiểu rồi.

Trương Giai Nghi chợt mỉm cười nói.

Bạch Thiên Hoan cau mày, bà ta hiểu cái gì?

Tiếp đó, Trương Giai Nghi lại nói:

- Nếu cô thật sự không muốn gả cho Từ Phong, khi về ta sẽ bẩm lên Hoàng thượng xin ngài hạ chỉ hủy bỏ hôn ước này!

Sự thay đổi đột ngột này khiến Bạch Thiên Hoan sững sờ, nàng không ngờ Trương Giai Nghi lại đổi ý.

- Ý của nương nương là.....

- Hoàng thượng sẽ hạ chỉ cho phép cô và Nguyên Hoán thành thân nhưng chính cô phải hiểu, nếu ngài hạ chỉ thì hôn sự này không thể thay đổi nữa!

Trương Giai Nghi nghiêm túc nhắc nhở Bạch Thiên Hoan.

Bạch Thiên Hoan ngây ngốc gật đầu.

- Dân nữ đương nhiên hiểu.

Đây gọi là chuyện bất quá tam chứ sao.

Nhưng, Trương Giai Nghi đột nhiên đổi ý là chuyện ngoài dự liệu của nàng, nàng vốn không có hảo cảm gì với bà ta, điều này cũng không vì chuyện này mà thay đổi.

- Thôi, bốn cung ra ngoài đã lâu, cũng nên về rồi.

- Dân nữ tiễn Nghi phi nương nương.

Trương Giai Nghi nhìn Bạch Thiên Hoan, kỳ thực trong lòng bà rất muốn bảo nàng gọi bà một tiếng mẫu thân, nhưng hiện giờ bất kể là thời gian, địa điểm hay thân phận đều không thể.

Vĩnh viễn đều không thể.

Đứng trước cổng Thượng thư phủ, nhìn xe ngựa của Trương Giai Nghi rời đi, trong lòng Bạch Thiên Hoan buồn bực.

Nghi phi tới đây làm gì? Chỉ để nói cho nàng biết là bà ta sẽ xin Hoàng thượng hạ chỉ cho phép nàng và Hạng Nguyên Hoán thành thân thôi sao?

Bà ta tốt như vậy? Hay đang giả vờ lấy lòng?

Thái hậu đã ra mặt, Hoàng thượng đổi thánh chỉ cũng là chuyện không lâu.

Suy nghĩ một chút, Bạch Thiên Hoan trở vào Thượng thư phủ.

Vừa xong con đầu đầu, Bạch Hiên Nhân từ trong thư phòng bước ra, tinh thần không tốt, nhất thời không nhìn kỹ, suýt va phải cây cột trong hành lang, Bạch Thiên Hoan kịp thời đỡ lấy ông.

- Cha, cha phải cẩn thận chứ!

Nàng khuyên nhủ.

- Hóa ra là con!

Bạch Hiên Nhân vân vê huyệt thái dương, bàn tay nắm chặt lấy nàng:

- Nghi phi không làm khó con chứ?

Trong lời nói của ông lộ ra sự quan tâm sâu sắc.

- Không có!

Nàng mỉm cười.

- Vậy thì tốt!

Bạch Hiên Nhân thở phào nhẹ nhõm, nói lời thăm thía:

- Nhà chúng ta vốn đã ít người, con không thể lại xảy ra chuyện nữa.

Câu này là quan tâm thật lòng.

- Nghi phi chính miệng đáp ứng xin Hoàng thượng đổi thánh chỉ, hôn sự giữa con và Cung thân vương phủ sẽ được hủy bỏ, con sẽ gả vào Hạng thân vương phủ.

- Tốt tốt tốt!

Bạch Hiền Nhân gật đầu lia lịa, trên mặt cuối cùng cũng hiện ra nụ cười:

- Như thế thì càng tốt.

Không lâu sau, ánh mắt ông lại âm đạm.

Ông tiếc nuối lắc đầu:

- Tiếc là nhị muội con không thấy được.

Bạch Thiên Hoan không nói gì.

Trước mắt nàng như hiện ra tình cảnh thê thảm trước khi chết của Bạch Xuân Yên.

Bốn ngày sau, trước cổng Cung thân vương phủ, Ngụy Tử Phong tự mình gỡ lụa đỏ trên hoành phi xuống, rất nhiều người vây xem, Ngụy Tử Phong tuyên bố trước mặt mọi người:

- Ta, Ngụy Tử Phong, hôm nay tuyên bố trước mọi người: ta sẽ không cưới đại tiểu thư Bạch Thiên Hoan của Thượng thư phủ, hôn sự giữa hai ta hủy bỏ!

Ngụy Tử Phong phun từng chữ từng chữ từ kẽ răng, chữ nào chữ nấy đều thể hiện sự tức giận.

Hắn vốn tưởng rằng chỉ cần thánh chỉ chưa hạ thì hôn sự giữa hắn và Bạch Thiên Hoan vẫn còn, nhưng tối qua thánh chỉ đã đưa đến Cung thân vương phủ, trên đó viết hủy bỏ hôn sự giữa hắn và Bạch Thiên Hoan.

Giác mộng của hắn trong khoảnh khắc ấy đã vỡ tan.

Vì tôn nghiêm cuối cùng, hắn lựa chọn vào ngày thành thân sẽ tuyên bố trước mặt mọi người là mình không muốn cưới Bạch Thiên Hoan.

Nói xong chuyện hủy hôn, Ngụy Tử Phong giận đùng đùng quay vào, đập phá toàn bộ những thứ trong phủ chuẩn bị dùng cho hôn lễ.

Bọn hạ nhân trong phủ đều không dám ngăn hắn.

Cung thân vương và Cung thân vương phi thấy hắn thế này thì quay đầu bỏ đi, trước khi đi Cung thân vương bỏ lại một câu:

- Để nó đập, đừng quản nó!

Kết quả là bọn hạ nhân càng không dám cản hắn.

Đến khi đập mệt rồi, Ngụy Tử Phong thờ hồn hên ngồi trong đồng rác đầy vãi đỏ, tóc tai và y phục đều xốc xếch, nhìn vô cùng nhếch nhác.

Hai tay hắn nắm chặt thành nắm đấm, âm thầm thề: Hạng Nguyên Hoán, Bạch Thiên Hoan, các ngươi khiến ta nhục nhã lớn như thế, ta nhất định sẽ trả nỗi nhục này gấp bội cho các ngươi!

Chuyện Ngụy Tử Phong ở trước mặt mọi người tuyên bố giải trừ hôn ước với Bạch Thiên Hoan đương nhiên cũng truyền đến tai Hạng thân vương phủ và Bạch Thiên Hoan.

Hạng Nguyên Hoán chạy vào Thượng thư phủ báo cho Bạch Thiên Hoan biết chuyện này.

Cuối cùng hắn nói với nàng:

- Nãi nãi hôm qua sai người truyền lời cho ta, nói là bốn ngày trước, Nghi phi đích thân tìm Hoàng thượng, xin Hoàng thượng hủy hôn ước giữa nàng và Phong Tử, đổi thành hai chúng ta!

Bạch Thiên Hoan cau mày.

- Thật sự là bà ta?

Còn tưởng mấy lời hôm đó Trương Giai Nghi nói với nàng chỉ là nói miệng mà thôi, không ngờ đúng là kiệt tác của bà ta.

- Phải rồi, mấy ngày nay nàng không có ra ngoài, trong kinh thành đang lan truyền một chuyện.

Về mặt Hạng Nguyên Hoán chợt trở nên nghiêm trọng.

- Chuyện gì?

- Chuyện năm ngày trước nàng ghép tim thành công đã truyền đến kinh thành, không chỉ vậy.....

Hạng Nguyên Hoán nhìn sắc mặt của nàng thì hơi ngưng lại.

Trong lòng Bạch Thiên Hoan có dự cảm không tốt.

Hạng Nguyên Hoán nói tiếp:

- Nàng bị đồn là ma quỷ địa ngục chuyển thế nên mới có thể ghép tim cho người khác.

Tim kiếm với từ khoá: 52 phút trước Hạ Linh Chi Tổ trưởng Ngày tham gia: 04.04.2016, 17:26

Bài viết: 50

Được thanks: 18 lần

Điểm: 6.24 Re: [Xuyên không] Thần Y Tiểu Vương Phi - Tuyết Sắc Thủy Tinh - Điểm: 11 Chương 86: Danh chính ngôn thuận

Trong kinh thành từng có một kẻ biến thái chuyên lấy việc khoét tim người làm thú vui, sau khi kẻ đó bị bắt, người bắt hắn dẫn hắn đến chỗ giấu tim, ở đó những trái tim máu me khắp nơi, nhìn mà sợ hãi.

Sau khi bị hành hình, kẻ đó được gọi là ma quỷ địa ngục.

Bây giờ danh hiệu này lại được nhắc tới, hơn nữa còn bị gán lên người Bạch Thiên Hoan.

Trong kinh thành có rất nhiều người bị bệnh tim nhưng mấy ngày qua không ai đến tìm nàng nhờ thay tim, đại khái chính là vì sợ danh hiệu này.

Bạch Thiên Hoan nghe Hạng Nguyên Hoán nói, trong lòng cười lạnh.

Nàng thay tim cứu mạng người nhưng truyền đến tai người khác lại thành ma quỷ trong địa ngục.

Trước đây nàng luôn lo lắng chuyện này nên mới không dám lộ y thuật của mình ra ngoài, dù sao thì y thuật của nàng có rất nhiều thứ mà xã hội cổ đại này khó mà tiếp nhận.

Càng đáng ghét hơn chính là Chu viên ngoại kia.

Nàng đã nói rõ với người của Chu phủ là đừng lan truyền chuyện nàng ghép tim ra ngoài nhưng rốt cục vẫn bị truyền ra.

Và lại.....còn truyền xôn xao như vậy.

Hạng Nguyên Hoán dùng ánh mắt đánh giá Bạch Thiên Hoan, khiến nàng vốn đã hơi tức giận lờm lỏm.

- Nhìn gì mà nhìn? Có phải chàng cũng cảm thấy ta là ma quỷ địa ngục hay không? Nếu chàng thấy vậy thì mau tránh xa ta ra, đừng để mấy thứ gì đó trên người ta lây bệnh cho chàng, rồi người ta cũng tưởng chàng trở thành ma quỷ địa ngục, đến lúc đó tội của ta lớn lắm đấy.

Bạch Thiên Hoan hung dữ với hắn.

Hạng Nguyên Hoán vội vã giơ hai tay đầu hàng.

- Hoan muội muội, ta không có ý này, bất kể nàng là ma quỷ địa ngục hay gì gì khác cũng được, nàng đều là Hoan muội muội của ta, ngày mai sính lễ của Hạng thân vương phủ vẫn sẽ đưa đến Thượng thư phủ!

Hắn ôm lấy tay nàng hôn một cái lấy lòng.

Trong lòng nàng vui vẻ nhưng ngoài mặt vẫn khó chịu, nàng rút tay về, hàm hừ trong mũi.

- Ai biết chàng nói thật hay giả, mà cho dù chàng nói thật đi nữa, chàng đồng ý nhưng những người khác trong Hạng thân vương phủ có đồng ý hay không?

- Chuyện này nàng yên tâm đi, phụ vương và mẫu phi ta trước nay đều là người rộng lượng, có người hỏi phụ vương ta rằng nhi tử ông sắp cưới ma quỷ địa ngục, chẳng lẽ ông không sợ sao? Nàng đoán xem phụ vương ta nói thế nào?

Hạng Nguyên Hoán đùa hời.

Bạch Thiên Hoan hiếu kỳ, đôi con ngươi đen trắng rõ ràng mở lớn.

- Ông ấy nói thế nào?

- Ông ấy nói, vậy thì càng tốt, bốn vương trước đây trên chiến trường được xưng là chiến địa ma vương, trong nhà có thêm một ma quỷ thì càng tốt!

Hạng Nguyên Hoán cố ý bắt chước điệu bộ của cha mình, nói rất bài bản.

Lời của hắn chọc Bạch Thiên Hoan bật cười.

- Hạng thân vương trước đây trên chiến trường được xưng là chiến địa ma vương?

- Đúng vậy.

Nhắc tới sự anh dũng của phụ thân mình năm đó, Hạng Nguyên Hoán cũng cảm thấy tự hào:

- Phụ vương từ trước đến giờ không có trận chiến nào không thắng, là thường thắng tướng quân của nước ta, quân địch nghe tên là sợ mất mật, không dám xâm phạm nữa, cho nên kẻ địch mới đặt cho phụ vương biệt hiệu này!

Chỉ dựa vào điểm này là có thể tưởng tượng được hình ảnh sa trường mù mịt, một người cười trên lưng ngựa, giương cao cờ xí trong tay, hô to thắng lợi, vừa nghĩ đến hình ảnh ấy là khiến cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

- Hạng thân vương hắn rất nghiêm khắc?

Nàng lo lắng hỏi.

Truyền thuyết bên ngoài luôn nói Hạng thân vương rất cứng nhắc, quy củ, là một người cổ hủ.

Nhắc tới chỗ này, Hạng Nguyên Hoán khịt mũi cười:

- Nghiêm khắc? Mấy thứ đó đều là bày ra cho người ngoài nhìn thôi, đợi sau khi gặp người thật rồi nàng sẽ biết ông ấy rốt cục là người thế nào.

- Xin rửa tai lắng nghe!

Nàng hiện tại nóng lòng muốn biết điều yêu thích và chán ghét của nhóm người Hạng thân vương để tránh việc thất lễ trong tương lai khi gặp họ.

- Phụ vương ấy à, là một người không câu nệ tiểu tiết, hạ nhân trong nhà thấy phụ vương đều không cần hành lễ, ai hành lễ ông sẽ trừng người đó.

Hạng Nguyên Hoán cười híp mắt an ủi nàng:

- Cho nên, nàng không cần lo lắng cẩn thận khi gặp phụ vương ta đâu!

Hắn biết!

Hắn cứ như con giun trong bụng nàng vậy, dường như cái gì cũng có thể đoán được.

- Thế.....Hân Lạc thì sao?

Bạch Thiên Hoan không kiềm được hỏi đến cái tên này.

Hạng Hân Lạc trước giờ luôn ghét nàng, nhiều lần muốn đưa nàng vào chỗ chết, cũng bởi Hạng Hân Lạc mà suýt chút nữa nàng đã chết trong sân đấu thú, nỗi hận sâu đến thế không thể tha thứ cái là hết được.

Nhắc đến Hạng Hân Lạc, Hạng Nguyên Hoán chắc lưỡi lắc đầu.

- Muội ấy cũng chịu khó lắm, ngày nào cũng tìm mẫu phi, muốn mẫu phi đồng ý hôn sự giữa ta và nàng.

- Quả nhiên là vậy.

Đáp án này Bạch Thiên Hoan đã đoán trước được.

Trước đây khi Hạng Hân Lạc ở Sơn Thành, tuy có áy náy vì làm nàng bị thương, nhưng sau khi con áy náy qua đi, lòng ghen tị của nữ nhân trời dặt, nàng ấy vẫn sẽ tìm cách cản trở.

- Nàng yên tâm đi, muội ấy sẽ không làm chuyện gì hại nàng nữa đâu.

Hạng Nguyên Hoán nói sâu xa:

- Trải qua chuyện lần trước, muội ấy cũng bị hoảng sợ không nhỏ, sau khi về mẫu phi phạt muội ấy đóng cửa suy nghĩ ba ngày, hơn nữa, trong ba ngày đó, muội ấy không có lên trốn ra ngoài.

Nếu là trước kia, muội ấy sớm đã lên lút chuồn ra khỏi nhà.

- Đúng rồi.

Hạng Nguyên Hoán ngừng một lúc:

- Nàng không biết chứ, mẫu phi sau khi nghe nói ta muốn thành thân với nàng đã chuẩn bị rất nhiều thứ cho nàng.

Trước kia nàng có nghe Hạng Nguyên Hoán nói mẫu phi của hắn luôn giục hắn thành thân, xem ra.....bà ấy quả thật sốt ruột cho hôn sự của nhi tử mình.

Mắt Bạch Thiên Hoan mở lớn.

- Ngày mai đợi sinh lễ đến nàng sẽ hiểu, và lại hôm nay.....

Hạng Nguyên Hoán còn chưa nói hết, Họa Mi đã vội vã chạy tới Phong Viên.

- Đại tiểu thư đại tiểu thư, đột nhiên có rất nhiều người tới Thượng thư phủ!

Họa Mi thở dốc vì chạy.

Lời của Họa Mi vừa dứt thì có mấy bà tử theo sau nàng ấy chạy vào Phong Viên.

- Thế tử phi tương lai hắn là ở đây, nha đầu vừa nãy chạy về phía này.

Một người trong đó nói.

Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán liếc nhìn nhau rồi không hẹn mà cùng bước ra sân của Phong Viên.

Vừa ra khỏi phòng thì có một bà tử tinh mắt chỉ về phía hai người:

- Bên kia, tôi thấy thế tử gia rồi, vậy mỹ nhân như thiên tiên bên cạnh nhất định là thế tử phi tương lai!

Bà tử nọ la lên.

Kể đó, Bạch Thiên Hoan thấy bảy bà tử, theo sau là mấy nha đầu cùng chạy về phía nàng.

Sắc mặt nàng thay đổi, nàng nhìn Hạng Nguyên Hoán, không dám tin nói:

- Chẳng lẽ, đây chính là mẫu phi chàng an bài?

- Cũng là mẫu phi tương lai của nàng!

Hạng Nguyên Hoán trêu đùa.

Trong lúc họ nói chuyện, bảy bà tử kia đã chạy đến bên cạnh Bạch Thiên Hoan, ai nấy đều tô son điểm phấn, tâm huyết dâng trào vây nàng lại, ngay cả chính chủ là Hạng Nguyên Hoán cũng bị dạt sang một bên.

- Thế tử phi tương lai thật xinh đẹp!

- Còn phải nói, không hổ là một trong thập đại mỹ nhân kinh thành.

- Tôi muốn đo kích cỡ áo cho cô ấy, bà tránh ra chút!

- Là tôi tới trước, tôi muốn đo kích cỡ váy cho cô ấy.

- Mấy bà tránh ra hết, giày, tôi muốn xem giày, ui da, ai giẫm lên tay tôi rồi!

Các bà tử vây quanh Bạch Thiên Hoan tranh nhau nói.

Người mũi son phấn nơi đầu mũi, nghe âm thanh huyên náo không ngừng bên tai, nàng không nhịn được mà cầu cứu Hạng Nguyên Hoán.

Hắn ra vẻ việc không liên quan đến mình, đứng ở bên ngoài, cười híp mắt thương thức đáng và khốn quẩn của nàng, không hề có ý định tiến lên giúp đỡ.

- Các người đang làm gì đó, mau thả ta ra?

Có người kéo áo nàng, có người kéo váy nàng, bàn chân nàng chợt lạnh, có người đã cởi giày nàng.

Quá đáng lắm rồi.

Đội khi nhìn đủ, Hạng Nguyên Hoán mới không nóng không lạnh mở miệng giúp nàng giải vây.

- Các người là ai? Ở đây làm gì? Cút hết ngay, nếu không thì đội ăn đấm của bọn thế tử đi!

Hạng Nguyên Hoán trước giờ vô lại đã quen, bị hấn uy hiếp như thế, bảy bà tử tản ra như ong vỡ tổ.

Bạch Thiên Hoan chỉ còn một chiếc giày, bàn chân trên mặt đất hơi lạnh, cả người nàng run run.

Hạng Nguyên Hoán tình mắt thấy một bà tử cầm giày của nàng trên tay bèn đoạt lấy đưa cho nàng.

Bạch Thiên Hoan mang giày xong mới có thời gian mở miệng.

- Các người là ai? Tới chỗ ta làm gì?

Các bà tử xếp thành hàng tự giới thiệu mình từ trái sang phải.

Người thứ nhất:

- Chúng tôi đều là người của Kim chức phùng, tôi chuyên về may áo!

Người thứ hai:

- Tôi may nội y và giày vớ.

Người thứ ba:

- Tôi may váy.

Người thứ tư:

- Tôi phụ trách khăn tay.

Người thứ năm:

- Tôi phụ trách đai lưng.

Người thứ sáu:

- Tôi chuyên may giày.

Bà tử thứ bảy về mặt hơi lúng túng, gãi gãi đầu ngượng ngùng nói:

- Tôi cái gì cũng quản, cùng với bọn họ qua đây xem một chút!

Đây chính là xem náo nhiệt chứ sao.

Bỗng dưng nhiều người tới như vậy, trái tim nhỏ của Bạch Thiên Hoan không chịu nổi.

Đột nhiên có nhiều người của Kim chức phùng đến đây, nàng kinh ngạc hỏi:

- Y phục thì tùy tiện may hai bộ là được, sao lại cử nhiều người tới vậy?

Bảy bà tử nhìn nhau, bà thứ nhất về mặt hiền lành nói:

- Vương phi nương nương đã dặn, bảo chúng tôi dựa theo vóc dáng của thế tử phi, một năm bốn mùa, mỗi mùa hai mươi bộ xiêm y và nội y, tổng cộng phải may tám mươi bộ, còn giày vớ thì mỗi mùa ba mươi đôi.

Vừa nghe bà tử kia giới thiệu, Bạch Thiên Hoan hận không thể đâm ngực học máu ngay tại chỗ.

Tự dưng may nhiều xiêm y như vậy, nhiều như vậy có thể dè chết nàng đó.

- Xiêm y của ta đủ rồi, không cần may nữa, các người trở về đi.

Bà tử mặt mày tươi cười nói:

- Vương phi nương nương đã trả tiền rồi, chúng tôi chỉ tới để đo kích cỡ thôi. Vương phi nương nương đã nói với chúng tôi là xiêm y của thể tử phi đều hơi cũ nên bảo chúng tôi may mới cho người, xiêm y của Hạng thân vương phủ đều do Kim chức phường chúng tôi may, về mặt nguyên liệu, người cũng có thể yên tâm, toàn bộ đều là hàng thượng hạng!

Thế tử phi tương lai xinh đẹp hơn nữa còn rất đáng yêu, một bà tử như bà nhìn còn thích nữa là, hèn gì vương phi lại xem trọng đến thế.

Bạch Thiên Hoan sững sờ:

- Ta và mẫu phi chàng từng gặp nhau sao?

Hạng Nguyên Hoán sờ sờ mũi, cười hắc hắc:

- Nàng có nhớ hai ngày trước chúng ta cùng ra ngoài, có người tới hỏi đường ta, và lại nói chuyện còn có chút lộn xộn không?

Được Hạng Nguyên Hoán nhắc nhở, Bạch Thiên Hoan liền có chút ấn tượng.

Tức thì nàng kinh ngạc mở to mắt.

- Người đó là mẫu phi chàng?

Hắn gật đầu.

- Sao chàng không nói ta biết?

Lúc đó nàng đang cùng hắn đấu võ mồm, biểu hiện vô cùng hung hãn, vậy mà lại để mẹ chồng tương lai thấy được.

- Mẫu phi không cho ta nói với nàng, ta là một nhi tử biết nghe lời.

Thấy sắc mặt nàng không tốt lắm, hắn nhanh trí bổ sung một câu:

- Sau này ta cũng sẽ là một trượng phu biết nghe lời!

- Nhưng cũng không cần may nhiều y phục cho ta đến vậy chứ?

Bạch Thiên Hoan oán trách.

Hạng Nguyên Hoán làm bầm:

- Vốn dĩ mẫu phi định may cho nàng mỗi mùa một trăm bộ y phục kìa.

- Một trăm bộ.....

Trong lòng Bạch Thiên Hoan học máu, một trăm bộ y phục nàng có thể dùng mười năm cũng không cần may mới.

- Ủ, ta nói với mẫu phi may một trăm bộ sẽ dọa nàng sợ, hơn nữa.....cho nhiều y phục đến vậy, nhìn giống như là sợ nàng đổi ý không muốn gả cho ta nữa!

Hạng Nguyên Hoán hàm hồ:

- Trông ta tệ đến thế sao? Mẫu phi cũng quá không xem trọng mặt mũi ta rồi.

Nghe có vẻ mẹ chồng tương lai này không tồi.

Trước kia nàng nhầm rồi.

Người ta đều nói phụ mẫu nào nhi tử đó, hiện tại nàng có thể khẳng định tính tình của Hạng Nguyên Hoán là di truyền chứ không phải sau này mới có!

Nàng âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán.

Nhưng mẹ chồng tương lai của nàng đã thanh toán bạc rồi, không may thì lỗ quá.

Bạch Thiên Hoan hỏi:

- Các người đo xong rồi chứ?

Bảy bà từ đồng thanh:

- Chưa!

Bạch Thiên Hoan đưa ra quyết định, biểu cảm chấp nhận chịu chết của nàng chọc cười Hạng Nguyên Hoán:

- Nói trước nhé, từng người từng người một tới!

- Ta nói Hoan muội muội này, nàng có thể không cần oanh liệt như vậy chứ? Chỉ là đo thôi, nếu nàng không thích thì ta có thể nói với họ kích cỡ của nàng mà, đâu cần phiền phức thế!

- Sao chàng biết kích cỡ của ta?

Bạch Thiên Hoan buồn bực.

Hạng Nguyên Hoán cười xảo trá:

- Hoan muội muội, hai chúng ta quen nhau lâu như vậy, trên người nàng có chỗ nào ta không biết? Chỉ cần ta nghĩ tới là biết được kích cỡ ngay.

- .....

Tên khốn Hạng Nguyên Hoán này lại đùa cợt nàng trước mặt nhiều người như thế.

Nàng đã thấy vài bà từ cúi đầu che miệng cười trộm.

Nàng trừng mắt:

- Đừng nói nữa!

- Sợ gì? Hai chúng ta tương lai là phu thê, có gì sợ người khác nghe chứ?

- .....

Nàng rút cục gả cho loại trượng phu gì vậy nè, mặt mũi của nàng đều bị hắn vứt hết rồi.

Ở chung với hắn quả thật phải chuẩn bị tốt tư tưởng, bây giờ đừng nói tới mặt mũi, ngay cả lớp bên trong mặt mũi e rằng cũng mất sạch rồi.

Thu lại nụ cười, bà từ thứ nhất mở miệng hỏi:

- Vậy bây giờ chúng ta có thể bắt đầu chứ?

Bạch Thiên Hoan vì để hóa giải lúng túng nên vội trả lời:

- Có thể, các người tới đi.

Vì may y phục một năm bốn mùa, y phục nhiều ít đều phải đo rõ ràng, các bà từ đo, các nha đầu phía sau ghi lại kích cỡ.

Việc đo may y phục này mất gần nửa canh giờ, suốt quá trình, Bạch Thiên Hoan như một con rối nghe chỉ thị của các bà từ, lúc thì giơ cánh tay, lúc thì cúi cổ.

Các bà từ đo xong rồi, ai nấy đều cười tít mắt rồi đi.

Đứng suốt nửa canh giờ, Bạch Thiên Hoan cảm thấy mệt giống như vừa leo một ngọn núi mấy ngàn mét, lưng đau eo mỏi.

Hạng Nguyên Hoán cười nhìn bộ dạng của nàng, hẳn đỡ nàng ngồi xuống.

- Sao thế, mệt lắm à?

Nàng lườm hắn:

- Chàng đứng suốt nửa canh giờ giống ta lúc này thử xem, không mệt mới là lạ!

Nàng tức giận nói, tên khốn Hạng Nguyên Hoán này còn ở đó mà châm chọc.

Bên này vừa kết thúc, Họa Mi lại vội vã chạy vào.

- Đại tiểu thư, đại tiểu thư!

- Sao thế?

Bạch Thiên Hoan khẩn trương nhìn nàng ấy:

- Không phải đã đo xong y phục rồi ư? Có vấn đề ở đâu à?

- Không phải, là lão gia sai người tới truyền lời, nói là người của Hạng thân vương phủ tới đã bàn bạc xong xuôi với lão gia rồi, mười ngày sau tiểu thư sẽ thành thân!

Mười ngày sau?

- Nhanh như vậy?

Hạng Nguyên Hoán ngồi bên cạnh kêu lên:

- Vậy mà nhanh? Ta hận không thể lập tức thành thân với nàng đây này.

- Thành thân dù sao cũng phải chuẩn bị đồ đạc chứ?

Nàng suy xét nói.

- Những cái khác khỏi chuẩn bị, nàng chỉ cần gả qua là được, nếu nàng thật sự muốn chuẩn bị gì đó thì cứ nói với ta, ta nhờ mẫu phi làm cho!

Hạng Nguyên Hoán đề nghị.

Mẫu phi hẳn chuẩn bị?

Nhớ đến một đám bà tử Kim chức phùng vừa nãy, Bạch Thiên Hoan nghĩ mà sợ hãi, lắc đầu liên tục.

- Thôi đi, đừng làm phiền mẫu phi chàng thì hơn.

- Sao há? Sợ à?

Hạng Nguyên Hoán trêu đùa.

Bạch Thiên Hoan xoa xoa da gà trên cánh tay:

- Chàng bị người ta hành hạ như thế một lần thì cũng sẽ sợ thôi. Thật sự quá khủng bố.

- Cái này chốc lát là xong thôi, mỗi năm chỉ một lần!

- .....

Bạch Thiên Hoan im lặng mười giây, sau đó không dám tin nhìn hắn:

- Chàng vừa nói gì? Mỗi năm một lần?

- Phải, trong phủ mỗi năm đều may xiêm y một lần.

Tay nàng run dữ dội, cả người tê liệt ngồi xuống ghế.

- Tha cho ta đi, loại chuyện này ta thấy cả đời làm một lần là được rồi.

Hạng Nguyên Hoán cười híp mắt phun ra một trái bom nữa:

- Mẫu phi trước đó có nói muốn làm trang sức một năm sau cho nàng, gọi người của cửa hàng trang sức tới trong phủ để nàng chọn, mỗi bộ y phục phối với một bộ trang sức!

- .....

Bạch Thiên Hoan triệt để hi sinh.

Hạng Nguyên Hoán thấy nàng ngây ngốc không nói nên lời thì cười phun ra nửa đoạn sau:

- Có điều, bị ta từ chối rồi, cho nên nàng yên tâm đi.

Bạch Thiên Hoan tức giận lườm hân:

- Chàng không thể nói xong một lần sao? Còn giữ lại phân nửa dọa ta!

May mà không để nàng chọn, nếu không, đó nhất định sẽ trở thành con ác mộng của nàng.

- Mẫu phi chỉ nói tạm thời không cần chọn, chẳng qua là, sau này có thể từ từ chọn!

Vậy cũng tốt, nhìn chung thì tốt hơn việc chọn tất cả một lượt.

- Hôm nay không còn gì nữa chứ?

Bạch Thiên Hoan dò hỏi, nàng muốn có kế hoạch dự phòng trước.

- Để nàng không sợ gả cho ta, đương nhiên là.....

Hạng Nguyên Hoán bỗng xụ mặt, nhìn vẻ khẩn trương của Bạch Thiên Hoan thì chợt nở nụ cười:

- Không có!

Tìm Bạch Thiên Hoan căng thẳng suýt nhảy ra ngoài.

Thật tốt quá, cuối cùng là không có, nghe hai chữ “không có”, nàng như được đại xá vậy.

- Có cần khoa trương đến thế không? Nữ nhi nhà người ta đều rất thích may y phục, hận không thể đem hết y phục trong cửa hàng về nhà mà.

- Phải liệu sức mà làm, làm người không thể quá xa xỉ.

Quá xa xỉ sẽ bị trời khiển trách.

- Mẫu thân nhất định sẽ rất vui vì ta cưới một con dâu tiết kiệm cho bà ấy.

- .....

Bạch Thiên Hoan nghiêm túc nhìn Hạng Nguyên Hoán, gần từng chữ căn dặn:

- Sau này, chàng không được nói với mẫu phi chàng chuyện này!

Bằng không, thế tiến công về sau e rằng sẽ càng hung mãnh.

Hạng Nguyên Hoán nắm tay Bạch Thiên Hoan.

- Tốt quá, hai chúng ta sắp thành thân rồi!

Bỗng dừng lại buồn nôn như vậy.

Mặt nàng chợt đỏ lên.

Kể đó, Hạng Nguyên Hoán lộ ra ngay bản tính:

- Ta không cần phải chạy xa như thế để ngủ nữa, hai ta làm chút ít chuyện gì khác cũng danh chính ngôn thuận rồi!

- ... ..

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Danh Chính Ngôn Thuận

Trong kinh thành từng có một kẻ biến thái chuyên lấy việc khoét tim người làm thú vui, sau khi kẻ đó bị bắt, người bắt hắn dẫn hắn đến chỗ giấu tim, ở đó những trái tim máu me khắp nơi, nhìn mà sợ hãi.

Sau khi bị hành hình, kẻ đó được gọi là ma quỷ địa ngục.

Bây giờ danh hiệu này lại được nhắc tới, hơn nữa còn bị gán lên người Bạch Thiên Hoan.

Trong kinh thành có rất nhiều người bị bệnh tim nhưng mấy ngày qua không ai đến tìm nàng nhờ thay tim, đại khái chính là vì sợ danh hiệu này.

Bạch Thiên Hoan nghe Hạng Nguyên Hoán nói, trong lòng cười lạnh.

Nàng thay tim cứu mạng người nhưng truyền đến tai người khác lại thành ma quỷ trong địa ngục.

Trước đây nàng luôn lo lắng chuyện này nên mới không dám lộ y thuật của mình ra ngoài, dù sao thì y thuật của nàng có rất nhiều thứ mà xã hội cổ đại này khó mà tiếp nhận.

Càng đáng ghét hơn chính là Chu viên ngoại kia.

Nàng đã nói rõ với người của Chu phủ là đừng lan truyền chuyện nàng ghép tim ra ngoài nhưng rốt cục vẫn bị truyền ra.

Và lại.....còn truyền xôn xao như vậy.

Hạng Nguyên Hoán dùng ánh mắt đánh giá Bạch Thiên Hoan, khiến nàng vốn đã hơi tức giận lườm hắn.

- Nhìn gì mà nhìn? Có phải chàng cũng cảm thấy ta là ma quỷ địa ngục hay không? Nếu chàng thấy vậy thì mau tránh xa ta ra, đừng để mấy thứ gì đó trên người ta lây bệnh cho chàng, rồi người ta cũng tưởng chàng trở thành ma quỷ địa ngục, đến lúc đó tội của ta lớn lắm đấy.

Bạch Thiên Hoan hung dữ với hắn.

Hạng Nguyên Hoán vội vã giơ hai tay đầu hàng.

- Hoan muội muội, ta không có ý này, bất kể nàng là ma quỷ địa ngục hay gì gì khác cũng được, nàng đều là Hoan muội muội của ta, ngày mai sinh lễ của Hạng thân vương phủ vẫn sẽ đưa đến Thượng thư phủ!

Hắn ôm lấy tay nàng hôn một cái lấy lòng.

Trong lòng nàng vui vẻ nhưng ngoài mặt vẫn khó chịu, nàng rút tay về, hàm hừ trong mũi.

- Ai biết chàng nói thật hay giả, mà cho dù chàng nói thật đi nữa, chàng đồng ý nhưng những người khác trong Hạng thân vương phủ có đồng ý hay không?

- Chuyện này nàng yên tâm đi, phụ vương và mẫu phi ta trước nay đều là người rộng lượng, có người hỏi phụ vương ta rằng nhi tử ông sắp cưới ma quỷ địa ngục, chẳng lẽ ông không sợ sao? Nàng đoán xem phụ vương ta nói thế nào?

Hạng Nguyên Hoán đùa hỏi.

Bạch Thiên Hoan hiểu kỳ, đôi con ngươi đen trắng rõ ràng mở lớn.

- Ông ấy nói thế nào?

- Ông ấy nói, vậy thì càng tốt, bản vương trước đây trên chiến trường được xưng là chiến địa ma vương, trong nhà có thêm một ma quỷ thì càng tốt!

Hạng Nguyên Hoán cố ý bắt chước điệu bộ của cha mình, nói rất bài bản.

Lời của hắn chọc Bạch Thiên Hoan bật cười.

- Hạng thân vương trước đây trên chiến trường được xưng là chiến địa ma vương?

- Đúng vậy.

Nhắc tới sự anh dũng của phụ thân mình năm đó, Hạng Nguyên Hoán cũng cảm thấy tự hào:

- Phụ vương từ trước đến giờ không có trận chiến nào không thắng, là thường thắng tướng quân của nước ta, quân địch nghe tên là sợ mất mật, không dám xâm phạm nữa, cho nên kẻ địch mới đặt cho phụ vương biệt hiệu này!

Chỉ dựa vào điểm này là có thể tưởng tượng được hình ảnh sa trường mù mịt, một người cười trên lưng ngựa, giương cao cờ xí trong tay, hô to thắng lợi, vừa nghĩ đến hình ảnh ấy là khiến cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

- Hạng thân vương hắn rất nghiêm khắc?

Nàng lo lắng hỏi.

Truyền thuyết bên ngoài luôn nói Hạng thân vương rất cứng nhắc, quy củ, là một người cổ hủ.

Nhắc tới chỗ này, Hạng Nguyên Hoán khịt mũi cười:

- Nghiêm khắc? Mấy thứ đó đều là bày ra cho người ngoài nhìn thôi, đợi sau khi gặp người thật rồi nàng sẽ biết ông ấy rốt cục là người thế nào.

- Xin rửa tai lắng nghe!

Nàng hiện tại nóng lòng muốn biết điều yêu thích và chán ghét của nhóm người Hạng thân vương để tránh việc thất lễ trong tương lai khi gặp họ.

- Phụ vương ấy à, là một người không câu nệ tiểu tiết, hạ nhân trong nhà thấy phụ vương đều không cần hành lễ, ai hành lễ ông sẽ trừng phạt người đó.

Hạng Nguyên Hoán cười híp mắt an ủi nàng:

- Cho nên, nàng không cần lo lắng cẩn thận khi gặp phụ vương ta đâu!

Hắn biết!

Hắn cứ như con giun trong bụng nàng vậy, dường như cái gì cũng có thể đoán được.

- Thế.....Hân Lạc thì sao?

Bạch Thiên Hoan không kiềm được hỏi đến cái tên này.

Hạng Hân Lạc trước giờ luôn ghét nàng, nhiều lần muốn đưa nàng vào chỗ chết, cũng bởi Hạng Hân Lạc mà suýt chút nữa nàng đã chết trong sân đấu thú, nỗi hận sâu đến thế không thể tha thứ cái là hết được.

Nhắc đến Hạng Hân Lạc, Hạng Nguyên Hoán chắc lưỡi lắc đầu.

- Muội ấy cũng chịu khó lắm, ngày nào cũng tìm mẩu phi, muốn mẩu phi đừng đồng ý hôn sự giữa ta và nàng.

- Quả nhiên là vậy.

Đáp án này Bạch Thiên Hoan đã đoán trước được.

Trước đây khi Hạng Hân Lạc ở Sơn Thành, tuy có áy náy vì làm nàng bị thương, nhưng sau khi con áy náy qua đi, lòng ghen tị của nữ nhân trời dặt, nàng ấy vẫn sẽ tìm cách cản trở.

- Nàng yên tâm đi, muội ấy sẽ không làm chuyện gì hại nàng nữa đâu.

Hạng Nguyên Hoán nói sâu xa:

- Trải qua chuyện lần trước, muội ấy cũng bị hoảng sợ không nhỏ, sau khi về mẩu phi phạt muội ấy đóng cửa suy nghĩ ba ngày, hơn nữa, trong ba ngày đó, muội ấy không có lên trốn ra ngoài.

Nếu là trước kia, muội ấy sớm đã lên lút chuồn ra khỏi nhà.

- Đúng rồi.

Hạng Nguyên Hoán ngừng một lúc:

- Nàng không biết chứ, mẩu phi sau khi nghe nói ta muốn thành thân với nàng đã chuẩn bị rất nhiều thứ cho nàng.

Trước kia nàng có nghe Hạng Nguyên Hoán nói mẩu phi của hắn luôn giục hắn thành thân, xem ra.....bà ấy quả thật sốt ruột cho hôn sự của nhi tử mình.

Mắt Bạch Thiên Hoan mở lớn.

- Ngày mai đợi sinh lễ đến nàng sẽ hiểu, và lại hôm nay.....

Hạng Nguyên Hoán còn chưa nói hết, Họa Mi đã vội vã chạy tới Phong Viên.

- Đại tiểu thư đại tiểu thư, đột nhiên có rất nhiều người tới Thượng thư phủ!

Họa Mi thờ đốc vì chạy.

Lời của Họa Mi vừa dứt thì có mấy bà tử theo sau nàng ấy chạy vào Phong Viên.

- Thế tử phi tương lai hẳn là ở đây, nha đầu vừa nảy chạy về phía này.

Một người trong đó nói.

Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán liếc nhìn nhau rồi không hẹn mà cùng bước ra sân của Phong Viên.

Vừa ra khỏi phòng thì có một bà tử tinh mắt chỉ về phía hai người:

- Bên kia, tôi thấy thế tử gia rồi, vậy mỹ nhân như thiên tiên bên cạnh nhất định là thế tử phi tương lai!

Bà tử nọ la lên.

Kể đó, Bạch Thiên Hoan thấy bảy bà tử, theo sau là mấy nha đầu cùng chạy về phía nàng.

Sắc mặt nàng thay đổi, nàng nhìn Hạng Nguyên Hoán, không dám tin nói:

- Chẳng lẽ, đây chính là mẫu phi chàng an bài?

- Cũng là mẫu phi tương lai của nàng!

Hạng Nguyên Hoán trêu đùa.

Trong lúc họ nói chuyện, bảy bà tử kia đã chạy đến bên cạnh Bạch Thiên Hoan, ai nấy đều tô son điểm phấn, tâm huyết dâng trào vây nàng lại, ngay cả chính chủ là Hạng Nguyên Hoán cũng bị dạt sang một bên.

- Thế tử phi tương lai thật xinh đẹp!

- Còn phải nói, không hổ là một trong thập đại mỹ nhân kinh thành.

- Tôi muốn đo kích cỡ áo cho cô ấy, bà tránh ra chút!

- Là tôi tới trước, tôi muốn đo kích cỡ váy cho cô ấy.

- Mấy bà tránh ra hết, giày, tôi muốn xem giày, ui da, ai giẫm lên tay tôi rồi!

Các bà tử vây quanh Bạch Thiên Hoan tranh nhau nói.

Người mũi son phấn nơi đầu mũi, nghe âm thanh huyên náo không ngừng bên tai, nàng không nhịn được mà cầu cứu Hạng Nguyên Hoán.

Hắn ra vẻ việc không liên quan đến mình, đứng ở bên ngoài, cười híp mắt thường thức đáng về khốn quẩn của nàng, không hề có ý định tiến lên giúp đỡ.

- Các ngươi đang làm gì đó, mau thả ta ra?

Có người kéo áo nàng, có người kéo váy nàng, bàn chân nàng chột lạnh, có người đã cời giày nàng.

Quá đáng lắm rồi.

Đợi khi nhìn đủ, Hạng Nguyên Hoán mới không nóng không lạnh mở miệng giúp nàng giải vây.

- Các ngươi là ai? Ở đây làm gì? Cút hết ngay, nếu không thì đợi ăn đám của bốn thế tử đi!

Hạng Nguyên Hoán trước giờ vô lại đã quen, bị hắn uy hiếp như thế, bảy bà tử tản ra như ong vỡ tổ.

Bạch Thiên Hoan chỉ còn một chiếc giày, bàn chân trên mặt đất hơi lạnh, cả người nàng run run.

Hạng Nguyên Hoán tinh mắt thấy một bà tử cầm giày của nàng trên tay bèn đoạt lấy đưa cho nàng.

Bạch Thiên Hoan mang giày xong mới có thời gian mở miệng.

- Các ngươi là ai? Tới chỗ ta làm gì?

Các bà tử xếp thành hàng tự giới thiệu mình từ trái sang phải.

Người thứ nhất:

- Chúng tôi đều là người của Kim chức phường, tôi chuyên về may áo!

Người thứ hai:

- Tôi may nội y và giày vớ.

Người thứ ba:

- Tôi may váy.

Người thứ tư:

- Tôi phụ trách khăn tay.

Người thứ năm:

- Tôi phụ trách đai lưng.

Người thứ sáu:

- Tôi chuyên may giày.

Bà tử thứ bảy về mặt hơi lúng túng, gãi gãi đầu ngượng ngùng nói:

- Tôi cái gì cũng quản, cùng với bọn họ qua đây xem một chút!

Đây chính là xem nào nhiệt chứ sao.

Bỗng dung nhiều người tới như vậy, trái tim nhỏ của Bạch Thiên Hoan không chịu nổi.

Đột nhiên có nhiều người của Kim chức phùng đến đây, nàng kinh ngạc hỏi:

- Y phục thì tùy tiện may hai bộ là được, sao lại cử nhiều người tới vậy?

Bảy bà tử nhìn nhau, bà thứ nhất về mặt hiền lành nói:

- Vương phi nương nương đã dặn, bảo chúng tôi dựa theo vóc dáng của thế tử phi, một năm bốn mùa, mỗi mùa hai mươi bộ xiêm y và nội y, tổng cộng phải may tám mươi bộ, còn giày vớ thì mỗi mùa ba mươi đôi.

Vừa nghe bà tử kia giới thiệu, Bạch Thiên Hoan hận không thể đâm ngực học máu ngay tại chỗ.

Tự dung may nhiều xiêm y như vậy, nhiều như vậy có thể dè chết nàng đó.

- Xiêm y của ta đủ rồi, không cần may nữa, các người trở về đi.

Bà tử mặt mày tươi cười nói:

- Vương phi nương nương đã trả tiền rồi, chúng tôi chỉ tới để đo kích cỡ thôi. Vương phi nương nương đã nói với chúng tôi là xiêm y của thế tử phi đều hơi cũ nên bảo chúng tôi may mới cho người, xiêm y của Hạng thân vương phủ đều do Kim chức phùng chúng tôi may, về mặt nguyên liệu, người cũng có thể yên tâm, toàn bộ đều là hàng thượng hạng!

Thế tử phi tương lai xinh đẹp hơn nữa còn rất đáng yêu, một bà tử như bà nhìn còn thích nữa là, hèn gì vương phi lại xem trọng đến thế.

Bạch Thiên Hoan sững sờ:

- Ta và mẫu phi chàng từng gặp nhau sao?

Hạng Nguyên Hoán sờ sờ mũi, cười hắc hắc:

- Nàng có nhớ hai ngày trước chúng ta cùng ra ngoài, có người tới hỏi đường ta, và lại nói chuyện còn có chút lộn xộn không?

Được Hạng Nguyên Hoán nhắc nhở, Bạch Thiên Hoan liền có chút ấn tượng.

Tức thì nàng kinh ngạc mở to mắt.

- Người đó là mẫu phi chàng?

Hắn gật đầu.

- Sao chàng không nói ta biết?

Lúc đó nàng đang cùng hán đầu võ mồm, biểu hiện vô cùng hung hãn, vậy mà lại để mẹ chồng tương lai thấy được.

- Mẫu phi không cho ta nói với nàng, ta là một nhi tử biết nghe lời.

Thấy sắc mặt nàng không tốt lắm, hán nhanh trí bổ sung một câu:

- Sau này ta cũng sẽ là một trượng phu biết nghe lời!

- Nhưng cũng không cần may nhiều y phục cho ta đến vậy chứ?

Bạch Thiên Hoan oán trách.

Hạng Nguyên Hoán làm bầm:

- Vốn dĩ mẫu phi định may cho nàng mỗi mùa một trăm bộ y phục kia.

- Một trăm bộ.....

Trong lòng Bạch Thiên Hoan học máu, một trăm bộ y phục nàng có thể dùng mười năm cũng không cần may mới.

- Ủ, ta nói với mẫu phi may một trăm bộ sẽ dọa nàng sợ, hơn nữa.....cho nhiều y phục đến vậy, nhìn giống như là sợ nàng đòi ý không muốn gả cho ta nữa!

Hạng Nguyên Hoán hàm hừ:

- Trông ta tệ đến thế sao? Mẫu phi cũng quá không xem trọng mặt mũi ta rồi.

Nghe có vẻ mẹ chồng tương lai này không tồi.

Trước kia nàng nhảm rồi.

Người ta đều nói phụ mẫu nào nhi tử đó, hiện tại nàng có thể khẳng định tính tình của Hạng Nguyên Hoán là di truyền chứ không phải sau này mới có!

Nàng âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán.

Nhưng mẹ chồng tương lai của nàng đã thanh toán bạc rồi, không may thì lỗ quá.

Bạch Thiên Hoan hỏi:

- Các người đo xong rồi chứ?

Bảy bà tử đồng thanh:

- Chưa!

Bạch Thiên Hoan đưa ra quyết định, biểu cảm chấp nhận chịu chết của nàng chọc cười Hạng Nguyên Hoán:

- Nói trước nhé, từng người từng người một tới!

- Ta nói Hoan muội muội này, nàng có thể không cần oanh liệt như vậy chứ? Chỉ là đo thôi, nếu nàng không thích thì ta có thể nói với họ kích cỡ của nàng mà, đâu cần phiền phức thế!

- Sao chàng biết kích cỡ của ta?

Bạch Thiên Hoan buồn bực.

Hạng Nguyên Hoán cười xảo trá:

- Hoan muội muội, hai chúng ta quen nhau lâu như vậy, trên người nàng có chỗ nào ta không biết? Chỉ cần ta nghĩ tới là biết được kích cỡ ngay.

- .....

Tên khốn Hạng Nguyên Hoán này lại đùa cợt nàng trước mặt nhiều người như thế.

Nàng đã thấy vài bà tử cúi đầu che miệng cười trộm.

Nàng trừng hán:

- Đừng nói nữa!

- Sợ gì? Hai chúng ta tương lai là phu thê, có gì sợ người khác nghe chứ?

- .....

Nàng rất cục gả cho loại trượng phu gì vậy nè, mặt mũi của nàng đều bị hấn vứt hết rồi.

Ở chung với hấn quả thật phải chuẩn bị tốt tư tưởng, bây giờ đừng nói tới mặt mũi, ngay cả lớp bên trong mặt mũi e rằng cũng mất sạch rồi.

Thu lại nụ cười, bà tử thứ nhất mở miệng hỏi:

- Vậy bây giờ chúng ta có thể bắt đầu chứ?

Bạch Thiên Hoan vì để hóa giải lúng túng nên vội trả lời:

- Có thể, các ngươì tới đi.

Vì may y phục một năm bốn mùa, y phục nhiều ít đều phải đo rõ ràng, các bà tử đo, các nha đầu phía sau ghi lại kích cỡ.

Việc đo may y phục này mất gần nửa canh giờ, suốt quá trình, Bạch Thiên Hoan như một con rối nghe chỉ thị của các bà tử, lúc thì gơ cánh tay, lúc thì duỗi cổ.

Các bà tử đo xong rồi, ai nấy đều cười tít mắt rồi đi.

Đứng suốt nửa canh giờ, Bạch Thiên Hoan cảm thấy mệt giống như vừa leo một ngọn núi mấy ngàn mét, lưng đau eo mỏi.

Hạng Nguyên Hoán cười nhìn bộ dạng của nàng, hấn đỡ nàng ngồi xuống.

- Sao thế, mệt lắm à?

Nàng lườm hấn:

- Chàng đứng suốt nửa canh giờ giống ta lúc này thử xem, không mệt mới là lạ!

Nàng tức giận nói, tên khốn Hạng Nguyên Hoán này còn ở đó mà châm chọc.

Bên này vừa kết thúc, Họa Mi lại vội vã chạy vào.

- Đại tiểu thư, đại tiểu thư!

- Sao thế?

Bạch Thiên Hoan khẩn trương nhìn nàng ấy:

- Không phải đã đo xong y phục rồi ư? Có vấn đề ở đâu à?

- Không phải, là lão gia sai người tới truyền lời, nói là người của Hạng thân vương phủ tới đã bàn bạc xong xuôi với lão gia rồi, mười ngày sau tiểu thư sẽ thành thân!

Mười ngày sau?

- Nhanh như vậy?

Hạng Nguyên Hoán ngồi bên cạnh kêu lên:

- Vậy mà nhanh? Ta hận không thể lập tức thành thân với nàng đây này.

- Thành thân dù sao cũng phải chuẩn bị đồ đạc chứ?

Nàng suy xét nói.

- Những cái khác khỏi chuẩn bị, nàng chỉ cần gả qua là được, nếu nàng thật sự muốn chuẩn bị gì đó thì cứ nói với ta, ta nhờ mẫu phi làm cho!

Hạng Nguyên Hoán đề nghị.

Mẫu phi hấn chuẩn bị?

Nhớ đến một đám bà tử Kim chức phường vừa nãy, Bạch Thiên Hoan nghĩ mà sợ hãi, lắc đầu liên tục.

- Thôi đi, đừng làm phiền mẫu phi chàng thì hơn.

- Sao hả? Sợ à?

Hạng Nguyên Hoán trêu đùa.

Bạch Thiên Hoan xoa xoa da gà trên cánh tay:

- Chàng bị người ta hành hạ như thế một lần thì cũng sẽ sợ thôi. Thật sự quá khủng bố.

- Cái này chốc lát là xong thôi, mỗi năm chỉ một lần!

- .....

Bạch Thiên Hoan im lặng mười giây, sau đó không dám tin nhìn hấn:

- Chàng vừa nói gì? Mỗi năm một lần?

- Phải, trong phủ mỗi năm đều may xiêm y một lần.

Tay nàng run dữ dội, cả người tê liệt ngồi xuống ghế.

- Tha cho ta đi, loại chuyện này ta thấy cả đời làm một lần là được rồi.

Hạng Nguyên Hoán cười híp mắt phun ra một trái bom nữa:

- Mẫu phi trước đó có nói muốn làm trang sức một năm sau cho nàng, gọi người của cửa hàng trang sức tới trong phủ để nàng chọn, mỗi bộ y phục phối với một bộ trang sức!

- .....

Bạch Thiên Hoan triệt để hi sinh.

Hạng Nguyên Hoán thấy nàng ngây ngốc không nói nên lời thì cười phun ra nửa đoạn sau:

- Có điều, bị ta từ chối rồi, cho nên nàng yên tâm đi.

Bạch Thiên Hoan tức giận lườm hấn:

- Chàng không thể nói xong một lần sao? Còn giữ lại phân nửa dọa ta!

May mà không để nàng chọn, nếu không, đó nhất định sẽ trở thành con ác mộng của nàng.

- Mẫu phi chỉ nói tạm thời không cần chọn, chẳng qua là, sau này có thể từ từ chọn!

Vậy cũng tốt, nhìn chung thì tốt hơn việc chọn tất cả một lượt.

- Hôm nay không còn gì nữa chứ?

Bạch Thiên Hoan dò hỏi, nàng muốn có kế hoạch dự phòng trước.

- Để nàng không sợ gả cho ta, đương nhiên là.....

Hạng Nguyên Hoán bỗng xụ mặt, nhìn vẻ khản trương của Bạch Thiên Hoan thì chợt nở nụ cười:

- Không có!

Tìm Bạch Thiên Hoan căng thẳng suýt nhảy ra ngoài.

Thật tốt quá, cuối cùng là không có, nghe hai chữ “không có”, nàng như được đại xá vậy.

- Có cần khoa trương đến thế không? Nữ nhi nhà người ta đều rất thích may y phục, hèn không thể đem hết y phục trong cửa hàng về nhà mà.

- Phải liệu sức mà làm, làm người không thể quá xa xỉ.

Quá xa xỉ sẽ bị trời khiển trách.

- Mẫu thân nhất định sẽ rất vui vì ta cưới một con dâu tiết kiệm cho bà ấy.

- .....

Bạch Thiên Hoan nghiêm túc nhìn Hạng Nguyên Hoán, gần từng chữ căn dặn:

- Sau này, chàng không được nói với mẫu phi chàng chuyện này!

Bằng không, thế tiến công về sau e rằng sẽ càng hung mãnh.

Hạng Nguyên Hoán nắm tay Bạch Thiên Hoan.

- Tốt quá, hai chúng ta sắp thành thân rồi!

Bỗng dừng lại buồn nôn như vậy.

Mặt nàng chợt đỏ lên.

Kể đó, Hạng Nguyên Hoán lộ ra ngay bản tính:

- Ta không cần phải chạy xa như thế để ngủ nữa, hai ta làm chút ít chuyện gì khác cũng danh chính ngôn thuận rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Đại Hôn 1

Hôn sự vô cùng thuận lợi, sinh lễ được chuyển vào Thượng thư phủ như nước chảy, Bạch Hiến Nhân không còn u ám về cái chết của Bạch Xuân Yên nữa, cả ngày cười không khép miệng.

Trong ngày hôm đó, Bạch Thiên Hoan cuối cùng cũng gặp mẹ chồng của mình _____ Tiết Oánh, một người phụ nữ trông vô cùng dịu dàng, đoan trang, hành động, cử chỉ tự nhiên, độ lượng, khi trò chuyện cùng Bạch Hiến Nhân, trong vẻ dịu dàng của bà lộ ra chút uy nghiêm.

Bạch Hiến Nhân luôn khách khí nói với Tiết Oánh là sinh lễ quá nhiều.

Bởi sinh lễ còn nhiều hơn trong cung tặng, có điều sinh lễ trong cung đưa tới, Bạch Hiến Nhân không dám đụng vào mà để Bạch Thiên Hoan mang hết sang Hạng thân vương phủ.

Lúc trước từ hôn với Cung thân vương phủ, Cung thân vương phủ không tốn chút bạc nào, hiện tại Hạng thân vương phủ lại ra tay lớn như thế, Bạch Hiến Nhân sao lại không vui cho được.

Khi trò chuyện cùng Tiết Oánh, Bạch Hiến Nhân không ngừng khen ngợi Bạch Thiên Hoan.

Bạch Thiên Hoan ở bên cạnh thỉnh thoảng gật đầu vâng dạ, nếu không phải Hạng Nguyên Hoán từng nhắc nàng rằng Tiết Oánh chính là vị phu nhân hồi đường bọn họ mấy ngày trước, nàng sẽ thật sự cho rằng đó chẳng qua là một người tình cờ xuất hiện mà thôi.

Tiết Oánh tuy đã bốn mươi tuổi nhưng bảo dưỡng vô cùng tốt, trông cứ như nữ tử hai mươi vậy, không thể không nói, mẹ chồng tương lai của nàng cũng là một đại mỹ nhân, dung mạo Hạng Nguyên Hoán chính là được di truyền từ bà ấy, đặc biệt là mặt mũi cực kỳ giống Tiết Oánh.

Phát hiện Bạch Thiên Hoan đang quan sát mình, Tiết Oánh chợt nắm lấy tay nàng, dọa nàng giật nảy người.

Tiết Oánh kéo tay nàng, cười nói với Bạch Hiến Nhân:

- Ta nhìn đứa con dâu này thì vô cùng thích, thân gia, ta có thể nói chuyện riêng với con dâu vài câu không?

- Dĩ nhiên là được!

Bạch Hiến Nhân luôn miệng đáp ứng:

- Vương phi mời vào trong.

- Đi thôi, con dâu tương lai.

Tiết Oánh kéo Bạch Thiên Hoan vào trong sảnh.

Bạch Hiền Nhân không quên dặn dò phía sau:

- Hoan nhi, nhớ đừng thất lễ với vương phi.

- Dạ, cha!

Bạch Thiên Hoan ngoan ngoãn gật đầu.

Vào trong sảnh, nàng lập tức chỉ Tiết Oánh:

- Người chính là.....

Về mặt Tiết Oánh thay đổi chín mươi độ, đoan trang gì đó hoàn toàn không thấy nữa, bà trực tiếp kéo Bạch Thiên Hoan ngồi xuống, tự rót cho mình một ly trà, ngửa đầu uống một ngụm đầy khí phách.

- Nãy giờ cứ bận mãi, không có thời gian uống trà, khát sắp chết ta rồi!

Tiết Oánh uống trà xong, thoải mái híp híp mắt, về mặt khó hiểu nhìn Bạch Thiên Hoan:

- Phải rồi, con vừa mới hỏi ta cái gì?

Nàng cười cười:

- Người thật sự là Hạng thân vương phi à?

- Giả cho đời lại!

Tiết Oánh đặt ly trà xuống, lại rót thêm chén nữa, cảm hơi nâng lên một chút:

- Có phải con cảm thấy ta trông quen quen không?

- Hôm đó thật sự là người?

- Tiểu tử Nguyên Hoán nói với con hả?

Tiết Oánh hừ một tiếng:

- Tiểu tử thú này, ta đã cảnh cáo nó không được nói với con chuyện ta từng gặp con để sau khi gặp sẽ cho con một điều ngạc nhiên vui mừng, kết quả tiểu tử thú này lại phá hỏng mất kế hoạch của ta, trở về ta sẽ dạy dỗ nó ra trò!

Về mặt bà hung ác, cùng với vị vương phi đoan trang trước đó ngỡ như hai người.

- Ai nói xấu sau lưng con thế?

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

Giọng nam trong trẻo vang lên, Hạng Nguyên Hoán cả người mặc trường bào màu đỏ mực, ngọc quan buộc tóc, cảm giác có chút nghiêm túc, hần đứng thẳng, mặt mũi vẫn tuấn tú như nào giờ, nụ cười không đứng đắn đầy tự tin.

- Con con con!

Tiết Oánh dài mặt, chỉ vào Hạng Nguyên Hoán:

- Con là tiểu nhân hèn hạ không giữ lời!

- Con không giữ lời hồi nào?

- Con rõ ràng đã hứa với ta là không nói với Thiên Hoan chuyện trước đó ta từng gặp con bé, nhưng rốt cuộc con vẫn nói, thế không phải tiểu nhân thì là gì?

Hạng Nguyên Hoán lắc lư đến cạnh Bạch Thiên Hoan, cười lộ ra hai hàng răng trắng.

- Tiểu nhân? Mẹ cho rằng, tiểu nhân có thể cưới con dâu cho mẹ, tương lai sinh tôn tử cho mẹ sao?

- Ta sao lại sinh một nhi tử như con chứ? Nếu không phải thiếu con, sau này ta sẽ không được ôm tôn tử thì sớm đã bóp chết con khi còn trong tã lót

rồi!

Tiết Oánh hung dữ mắng mỏ.

Không thể không nói, mẹ chồng tương lai này của nàng hóa ra là một người phụ nữ dữ dội mãnh, khiến Bạch Thiên Hoan nhìn với cặp mắt khác xưa.

Hạng Nguyên Hoán mỉm cười nhìn bộ dạng giương nanh múa vuốt của mẫu thân mình, thông thả nhắc nhở bà:

- Mẫu phi, người như vậy sẽ dọa Hoan muối muối đấy.

Giống như chột nghĩ đến gì đó, Tiết Oánh khẽ ho một tiếng, thu hồi vẻ giận dữ trên mặt, thay vào đó là vẻ hòa nhã lấy lòng.

- Con dâu này, con tuyệt đối đừng hiểu lầm, ta không có muốn bóp chết nó, chỉ là đùa thôi, có phải con bị dọa rồi không?

- Không có không có!

Ngược lại, nàng rất thích tính tình của Tiết Oánh, chí ít cũng có gì nói nấy.

Hành động giữa mẫu tử Tiết Oánh và Hạng Nguyên Hoán càng khiến nàng hâm mộ không thôi.

Tiểu là nàng từ nhỏ được mẹ dạy dỗ, chỉ biết có học y, tình mẫu tử giữa hai người hơn mười năm nhưng chưa từng cùng ăn chung một bàn, nàng cùng em gái gần bó nhau như mạng vậy mà vẫn không bằng tình bạn thông thường, thậm chí trước khi lâm chung mẹ còn cảnh cáo nàng một khắc cũng không được dùng nghiên cứu, nhất định phải truyền y thuật lại cho người đáng tin cậy.

Ở hiện đại, nàng đã chết, cuối cùng vẫn không hoàn thành lời dặn lúc lâm chung của mẹ, e là.....bà bây giờ ở trên trời cũng luôn trách nàng?

Hạng Nguyên Hoán không hề đếm xỉa đến thể diện mẫu thân mình, không chút khách khí chỉ ra:

- Mẫu phi, đáng về khi này của người, dù Hoan muối muối bị dọa cũng sẽ không dám nói!

Bạch Thiên Hoan lau mồ hôi lạnh trên trán.

Người trước mặt là mẫu thân hấn, hấn lại nói như vậy trước mặt bà ấy.

Lại còn dùng danh nghĩa của nàng, nàng bắt mẫn lờm hấn, một chân nàng giẫm lên mu bàn chân hấn.

Hấn đau nhảy lên, lấy tay che mu bàn chân.

- Hoan muối muối, nàng mưu sát trượng phu, ra tay mạnh như vậy, quả nhiên nữ tử và tiểu nhân là khó nuôi mà!

Hạng Nguyên Hoán bị phản chỉ vào Bạch Thiên Hoan và Tiết Oánh:

- Hai người liên hợp ức hiếp con.

Tiết Oánh nhướng mày, Bạch Thiên Hoan rất hợp tính bà, bà càng ngày càng thích cô con dâu tương lai này rồi.

- Con nên biết, người nữ tử mà con đang chỉ vào là mẹ ruột và vợ của con đấy; con dâu à, tương lai nếu Nguyên Hoán đối đãi với con không tốt, buổi tối con cứ việc đến phòng ta, ta bảo đảm tiểu tử này không dám xông vào phòng ta đâu!

Tiết Oánh vỗ bàn, phát ngôn bừa bãi đầy hào khí như nữ sơn đại vương.

- Mẫu phi, nếu vợ con ngủ với người, vậy phụ vương thì sao?

Hạng Nguyên Hoán hằm hừ:

- Coi chừng con méc phụ vương.

- Cứ méc đi, cùng lắm cũng chỉ có một kết quả.

- Kết quả gì?

- Phụ vương con ngủ chung với con!

- .....

Hạng Nguyên Hoán sắc mặt khê biến, vẫn còn lăm bằm

- Không bằng giết con cho rồi.

Bạch Thiên Hoan hiểu kỳ tại sao hấn lại sợ ngủ cùng Hạng thân vương như vậy, theo lý thuyết, tiểu hài tử đều thích ở chung với phụ mẫu của mình nhưng theo dáng vẻ kia của Hạng Nguyên Hoán thì e là hấn đã bị ám ảnh rất lâu rồi.

Đối mặt với mẹ chồng sáng khoải như vậy, Bạch Thiên Hoan không ngại học hỏi:

- Nguyên Hoán sợ ngủ chung với vương gia à?

Nói đến chuyện này, mắt Tiết Oánh sáng lên, tinh thần hăng hái.

- Mẫu phi, không được nói!

Hạng Nguyên Hoán gấp gấp ngăn Tiết Oánh.

Có thể thấy nhi tử bảo bối của mình lộ ra về bối rối, Tiết Oánh đương nhiên không bỏ qua cơ hội kẻ xấu nhi tử nhà mình trước mặt con dâu tương lai.

- Lão gia năm đó còn là một tướng quân, khi Nguyên Hoán vừa bảy tuổi, lão gia thắng trận, từ chiến trường trực tiếp chạy thẳng về nhà, ngay cả y phục trên người cũng chưa thay, trận chiến đó đánh suốt hai ngày, sau khi về đến nhà, lão gia liền nằm xuống bên cạnh Nguyên Hoán ngủ thiếp đi.

- Sau đó thì sao ạ?

Bạch Thiên Hoan thấy bà ngừng lại thì không nhin được hỏi.

Hạng Nguyên Hoán che trán, quay mặt đi hướng khác, giả vờ không nghe thấy gì cả.

Tiết Oánh trừng hấn, mỉm cười tiếp tục nói:

- Nguyên Hoán sau khi tỉnh lại thì tè ướt cả giường, bảy tuổi rồi đấy! Ba ngày kể đó, cứ thấy lão gia là Nguyên Hoán sợ hãi đi trốn.

- .....

Hạng Nguyên Hoán rốt cục nhin hết nỗi đứng dậy:

- Mẫu phi, chuyện như vậy người có thể đừng nói với Hoan muội muội được không? Nàng là thê tử của con, người không thể nói tốt cho con sao?

- Nói tốt?

Tiết Oánh ngay cả nhìn cũng lười nhìn hấn:

- Con phải có gì tốt thì ta mới nói được chứ!

- Mẹ nhìn xem, con đây ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái thế này, tùy tiện nói gì đó cũng tốt hơn chuyện con tè dầm chứ?

Hạng Nguyên Hoán tức giận bất bình.

Tè dầm quả thật là chuyện mất mặt, đó là lần duy nhất mà hấn nhớ, nhưng cũng chính lần ấy bị Tiết Oánh nhớ kỹ, lần nào cũng đem ra chế giễu hấn.

Đây là mẹ ruột của hấn sao?

- Những thứ kia của con đều là di truyền từ ta và phụ vương con, ta nói ra chính là tự khen mình, sao ta có thể làm vậy được?

- Con nhất định là được mẹ nhặt về, mẹ tuyệt đối không phải mẹ ruột của con!

Hạng Nguyên Hoán tức giận bất bình.

- Nếu con dám ngủ chung với phụ vương con một đêm, sau này ta sẽ im lặng không nhắc chuyện đó nữa!

Tiết Oánh đưa ra yêu cầu.

Ngủ chung với phụ vương một đêm?

Khóe mắt Hạng Nguyên Hoán co rút.

Hấn thỏa hiệp:

- Người cứ nói tùy thích, bất kể người nói gì, con đều không ngăn nữa.

- Sớm nói như thế không phải được rồi sao?

Tiết Oánh mỉm cười quay đầu nhìn Bạch Thiên Hoan, ánh mắt đầy yêu thích với con dâu tương lai:

- Sau này nó dám ức hiếp con, con nhất định phải nói cho ta biết, nó từ nhỏ đến lớn, không có gì ta không biết, ngay cả khi nào nó mộng tỉnh ta cũng biết!

- .....

Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan đồng thời cảm nín.

Không thể không nói, sau khi nằng gả vào Hạng thân vương phủ, cuộc sống chắc chắn sẽ rất náo nhiệt, nhưng.....mẹ chồng như vậy, nằng thích!

- Hai đứa biểu cảm gì đấy hả?

Tiết Oánh kéo tay áo đứng dậy:

- Được rồi, hai ta đều ở đây, bỏ lại người khác bên ngoài cũng không hay, đi, Nguyên Hoán, chúng ta nên ra ngoài thôi!

Bạch Thiên Hoan cũng đi theo ra ngoài, các hạ nhân đã đem hết rương này đến rương khác chất đầy vào kho.

- Vương phi!

Thấy Tiết Oánh ra ngoài, Bạch Thiên Hoan cung kính tiến lên hành lễ.

- Thân gia không cần khách khí, thế nào? Sính lễ này ông vừa ý chứ?

- Vừa ý, vừa ý, đương nhiên vừa ý!

Hơn nữa, nhiều xe ngựa như vậy, rất nhiều hàng xóm sang xem, ai nấy đều chúc mừng ông, những ánh mắt hâm mộ và ghen tị kia khiến ông cực kỳ đắc ý, sao có thể không vui chứ?

- Hoan nhi không trưởng thành bên cạnh tôi, tính tình có chút lỗ mãng, nếu con bé sau này có chỗ nào không đúng, xin vương phi tha thứ!

- Ta rất thích con bé, rất hợp ý ta, ta thích lắm!

Tiết Oánh thân thiết kéo tay Bạch Thiên Hoan, ánh mắt đầy từ ái:

- Nữ nhi của ông sau này gả vào vương phủ của ta, chúng ta nhất định sẽ không bạc đãi nó, xin thân gia yên tâm.

- Có câu này của vương phi thì tôi yên tâm rồi.

Bạch Thiên Hoan liên tục gật đầu:

- Nhưng mà, hôm nay vương gia không tới?

- Hoàng thượng sáng sớm đã triệu ông ấy vào cung, đến giờ vẫn chưa về, hôm khác ta nhất định sẽ cùng ông ấy đích thân đến bái phỏng.

- Hóa ra là vậy, vất vả cho vương phi quá.

- Không sao không sao.

Sự cao hứng trên mặt Tiết Oánh không thể che hết:

- Vì con cái, vất vả một chút cũng đáng, hôn kỳ của hai đứa nhỏ định vào mười ngày sau, không biết thân gia nghĩ thế nào?

- Nếu vương phi nương nương đã quyết định thì nghe theo vương phi nương nương, mười ngày sau thì mười ngày sau!

Trước đó Hạng thân vương phủ đã đánh tiếng trước nên ông không hề nghĩ ngợi liền đồng ý.

- Tốt lắm, mười ngày sau, Nguyên Hoán nhà ta sẽ sang đây rước dâu, chúng ta quyết định như thế.

- Quyết định như thế!

Một hôn sự đã định ra như vậy, Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan một câu cũng không chen vào.

Sáng hôm trước Ngụy Tử Phong tuyên bố giải trừ hôn ước với Bạch Thiên Hoan trước mặt mọi người, sáng hôm sau Hạng Nguyên Hoán liền mang sính lễ đến cửa, chuyện này được lan truyền xôn xao khắp kinh thành.

Bởi vì chuyện thi công đập nước bị người khác phá rối nên tin tức của lục hoàng tử Hạ Ất Thần hơi muộn, đến buổi chiều Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan định hôn hân mới biết hai sự kiện trên.

Khi Hạ Ất Thần nghe được người tác hợp chuyện này lại chính là mẫu phi của hắn thì trong lòng lại càng kinh ngạc.

Hắn bèn đi tìm Nghi phi ngay lập tức.

Đến bên ngoài cung Nghi phi, Hạ Ất Thần vẻ mặt nghiêm túc ngăn cung nữ ngoài cửa vào thông báo mà tự mình đi vào cung của Nghi phi.

Vừa đến cửa, Hạ Ất Thần nghe được âm thanh từ bên trong vọng ra, là đoạn đối thoại giữa Nghi phi và Dương ma ma, Dương ma ma là vú nuôi của Nghi phi, từ khi Nghi phi vào cung, Dương ma ma đã theo bên cạnh bà cho tới bây giờ.

- Vú nói xem, ta nên tặng con bé cái gì thì tốt? Đôi vòng tay long phượng này tượng trưng cho long phượng dâng điều tốt lành, cầm sát hòa mình (đàn cầm và đàn sắt cùng hợp ca, ý nói vợ chồng hòa hợp), vú, vú thấy thế nào?

- Tiểu thư, đây là vật người yêu quý, là đồ gia truyền, người và nhị tiểu thư mỗi người chỉ có một bộ!

Dương ma ma không nhận được nói.

- Những thứ này dù sao cũng là vật ngoài thân, ta chỉ hỏi vú, vú cảm thấy thế nào?

Dương ma ma gật đầu, mắt bà đã kém không nhìn rõ được hoa văn trên vòng tay, chỉ có thể dùng tay sờ từng hoa văn trên đó.

- Tiểu thư Bạch gia thấy cái này nhất định sẽ rất vui!

Dương ma ma nói.

- Nếu vú cũng cảm thấy tốt thì ta sẽ lấy nó làm quà mừng tân hôn cho Thiên Hoan.

Trương Giai Nghi không hề để ý món đồ đáng giá bao nhiêu, ngón tay lưu luyến quét qua chiếc vòng vàng, tưởng tượng dáng vẻ Bạch Thiên Hoan khi đeo nó.

- Nếu là ước muốn của tiểu thư, nô tỳ đương nhiên sẽ không phản đối!

Hạ Ất Thần đứng bên ngoài nghe này giờ vốn không tin mẫu thân tự nguyện tác hợp cho Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán, nhưng bây giờ hắn tin rồi.

Hắn không dám tin mẫu phi của mình lại chia tay ra giúp người ngoài.

Hắn cực kỳ tức giận lao ra.

- Mẫu phi, con vừa nghe người nói muốn tặng đôi vòng tay kia cho tiện nữ nhân họ Bạch?

Hạ Ất Thần lao vào phòng, tức giận hỏi Trương Giai Nghi.

Nghe ba chữ “tiện nữ nhân”, sắc mặt Trương Giai Nghi thay đổi.

- Tiện nữ nhân gì chứ? Thiên Hoan có tên, sau này mẫu phi không muốn nghe ba chữ đó từ miệng con nữa!

Bà nghiêm mặt quát Hạ Ất Thần.

Mẫu phi hiện tại còn đang nói giúp tiện nữ nhân kia, trong lòng Hạ Ất Thần càng tức giận.

- Mẫu phi, từ bao giờ người nói giúp tiện nữ nhân kia vậy? Trước đây không phải người luôn không thích nàng ta sao? Nghe nói người còn cầu xin phụ hoàng hủy bỏ hôn ước giữa tiện nữ nhân kia và Ngụy Tử Phong, để tiện nữ nhân đó thành thân với Hạng Nguyên Hoán, có phải không?

Hạ Ất Thần cứ mở miệng là tiện nữ nhân, chọc giận Trương Giai Nghi.

Nữ nhi ruột thịt của mình, há lại để người khác lăng nhục vậy? Bà tức đến mức toàn thân run rẩy.

Bà vừa định nói gì đó thì Dương ma ma kịp thời ngăn lại, cẩn thận nhắc nhở bà:

- Tiểu thư, đây là trong cung, tai vách mạch rừng, hơn nữa.....lục hoàng tử là nhi tử ruột thịt của người!

Dương ma ma đặc biệt nhấn mạnh bốn chữ “nhi tử ruột thịt”.

Bốn chữ này như giáng một gậy vào đầu Trương Giai Nghi.

Phải, hơn mười năm trước, khi bà quyết định vứt bỏ Bạch Thiên Hoan, người nam nhi trước mặt đã trở thành nhi tử ruột thịt của bà.

Dù trong lòng có giận đến mức nào đi nữa, bà cũng không thể làm gì hắn.

Bởi vì.....hắn là nhi tử ruột thịt của bà.

Nhi tử ruột thịt.

Có nhi tử ruột thịt nghĩa là không thể có nữ nhi ruột thịt.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, sắc mặt Trương Giai Nghi dịu lại.

- Thần nhi, mẫu phi là vì muốn tốt cho con, hiện nay Hạng thân vương phù thân thích với Hoàng thượng nhiều, chúng ta dù sao cũng không thể quay lưng với họ chứ?

Trương Giai Nghi nhẹ lời khuyên nhủ.

- Nhưng vừa rồi con ở bên ngoài nghe người nói muốn tặng vòng tay long phượng gia truyền cho nàng ta!

Hạ Át Thần lập tức chỉ ra.

- Lúc này mẫu phi chỉ nói thế thôi, nếu con không muốn mẫu phi tặng thì mẫu phi sẽ không tặng, được chứ?

Quả nhiên, mẫu phi vẫn là của hắn.

- Chỉ là một đôi vòng tay mà thôi, mẫu phi muốn tặng thì tặng đi, nhi tử không có ý kiến, nhi tử chỉ cần biết mẫu phi không phải muốn giúp Hạng gia là được!

Hạ Át Thần về mặt hòa nhã nói.

- Mẫu phi chỉ có một mình con là con, không giúp con thì giúp ai?

Trương Giai Nghi nắm tay Hạ Át Thần:

- Con đó, đừng có suy nghĩ lung tung, biết chưa?

Hạ Át Thần nghe vậy, trên mặt dần hiện ra ý cười.

- Dạ biết, chỉ cần trong lòng mẫu phi còn lo lắng cho nhi tử là nhi tử thỏa mãn rồi.

- Đừng có nói vậy, trong lòng mẫu phi có khi nào không lo lắng cho con?

Trương Giai Nghi quở trách mà cung chiêu nhìn hắn:

- Nửa đời sau của mẫu phi trông cậy vào con, con đừng khiến mẫu phi thất vọng đấy!

- Điều này là đương nhiên, ngày nào con còn ở đây thì ngày đó mẫu phi sẽ được sống thật tốt!

Hạ Át Thần nghiêm túc nhìn thẳng vào Trương Giai Nghi bảo đảm.

- Được rồi, lúc này con nên đi thỉnh an phụ hoàng con đi, không còn sớm nữa, mau đi đi!

Trương Giai Nghi khuyên nhủ.

- Dạ, hài nhi đi đây.

Dứt lời, Hạ Át Thần xoay người rời đi.

Sau lưng hắn là Trương Giai Nghi lòng vẫn còn sợ hãi và Dương ma ma.

- Lúc này nguy hiểm quá, suýt nữa bị Thần nhi phát hiện rồi!

Trương Giai Nghi vỗ nhẹ lên ngực, trái tim vẫn chưa thể đập bình thường trở lại.

- Tiểu thư, hiện tại người là Nghi phi nương nương, người chỉ có một đứa con là lục hoàng tử, người nhất định phải nhớ điều này!

- Ủ, vì ta lần đầu tìm được nữ nhi nên đầu óc có chút không sáng suốt, lần sau ta sẽ nhớ kỹ, đa tạ vú nhắc nhở.

- Tiểu thư, người còn khách khí với nô tỳ gì chứ.

Sau mười ngày vô cùng yên ổn là đại hôn giữa Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán.

Hôm đó, trước cổng Thượng thư phủ và Hạng thân vương phủ tụ tập rất đông khách khứa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Đại Hôn 2

Hạng thân vương phủ. Hồng Viên.

Hồng Viên là nơi ở của Hạng Hân Lạc, vì trước đây nàng thích náo nhiệt nên viện của nàng khá gần tiền sảnh, tiệc mừng chính là được tổ chức ở tiền viện.

Vừa qua bữa sáng, tiền viện liền bắt đầu nhộn nhịp, rất nhiều khách khứa từ xa đến cùng với các quan viên từ cửu phẩm trở lên trong kinh thành hầu như đều đến chúc mừng Hạng thân vương phủ.

Suốt buổi sáng, tiếng trò chuyện, tiếng hò reo cùng với tiếng pháo hầu như chưa từng gián đoạn.

Hạng Hân Lạc ở trong phòng mình dùng sức bịt tai lại, nhưng những âm thanh kia cứ không ngừng truyền vào tai nàng, khiến nàng cực kỳ bức bối.

Nhưng hôm nay là ngày đại hi của ca ca, dù nàng phản đối cũng sẽ không có ai nghe mà chỉ cho rằng nàng vô cớ gây sự.

Phải, hôm nay là ngày ca ca và Bạch Thiên Hoan thành thân, từ khi đính hôn đến khi thành thân chỉ vẹn vẹn mười ngày, nàng đương nhiên hiểu tâm trạng muốn cưới con dâu của mẫu phi, nhưng gấp gáp rước người ta vào cửa trong mười ngày như vậy, người khác không phải sẽ nói ca ca nàng sợ không cưới được vợ hay sao?

Nhưng mẫu phi không thêm đề ý chuyện đó.

Hơn mười ngày trước, bà ấy cứ luôn nói nàng sắp có đại tẩu rồi, sau này nhất định không được tùy hứng với người ta.

Mẫu phi không biết chuyện nàng thích đại ca, với lại, mẫu phi chắc chắn cũng không cho phép nàng thích đại ca, bởi vì.....đó là cấm kỵ, dù phụ vương và mẫu phi có tiến bộ đến đâu đi nữa cũng sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Chính nàng cũng biết rõ không thể thành thân cùng đại ca, cho nên chỉ có thể nuốt hết những khổ sở vào bụng.

Ngày đính hôn, mẫu phi đã khuyên nhủ rất lâu nhưng nàng không muốn nhìn cảnh hạnh phúc của đại ca và Bạch Thiên Hoan nên từ chối đi cùng.

Lúc mẫu phi trở về từ Thượng thư phủ, bà ấy cao hứng nói cho nàng biết đại ca mười ngày sau thành thân.

Hôm đó, nàng khóc cả đêm.

Bây giờ họ sắp thành thân rồi, phụ vương và mẫu phi đang bận tiếp khách, căn bản không có thời gian để ý tới tâm trạng của nàng.

Bên ngoài cửa sổ là một cây hòe, lúc này hoa hòe nở rộ, từng chùm từng chùm hoa màu trắng đón ánh mặt trời cứ như những chuỗi trân châu phát phơ giữa làn hương thấm đượm.

Một cơn gió thổi qua, vài đoá hoa rơi xuống đất, không bao giờ trở lại khoảnh khắc rực rỡ trên cây nữa.

Lòng của nàng cũng như đoá hoa kia.

Ngồi bên cửa sổ, ngắm ánh mặt trời ấm áp, nàng hơi buồn ngủ, không biết đã ngồi bao lâu rồi.

Phía sau có tiếng bước chân vang lên.

Nàng nghe thấy nhưng không quay đầu lại.

- Không phải ta đã nói hôm nay không cho phép bất kỳ ai làm phiền ta sao? Ra ngoài!

Nàng mệt mỏi nói.

- Dù trong lòng có phiền muộn đi nữa cũng phải ăn trưa, không ăn thì sức ở đâu mà phiền?

Một giọng nói ôn hòa vang lên sau lưng.

Rất quen thuộc.

Tưởng Hạng Nguyên Hoán tới, Hạng Hân Lạc vui vẻ quay đầu lại, trong nháy mắt nhìn thấy Đinh Viễn Sơn, ánh mắt nàng thoáng trở nên cô đơn, khóe môi hạ xuống, nhẹ nhàng nói:

- Hóa ra là huynh!

Đinh Viễn Sơn cười cười, hẳn biết nàng tưởng hắn là Hạng Nguyên Hoán.

- Lúc này đương nhiên chỉ có ta mới có thời gian tới thăm muội.

Hạng Hân Lạc mắt húng quay đầu đi chỗ khác.

- Nếu huynh tới xem ta bây giờ đáng thương cỡ nào thì huynh đi được rồi đấy.

Nàng không cần bất kỳ ai giả vờ quan tâm nàng, mục đích Đinh Viễn Sơn tới rất có khả năng là để chê cười nàng.

- Ta tới thăm muội là có ý tốt!

Đinh Viễn Sơn đặt khay trong tay lên bàn:

- Và lại, gây khó dễ cái gì cũng không được gây khó dễ thân thể mình, bởi vì, trừ bản thân ra, sẽ không có ai đau lòng cho muội.

Hạng Hân Lạc bị lời của Đinh Viễn Sơn chọc giận:

- Huynh tới để cười nhạo ta chứ gì, huynh nói xong chưa, nói xong thì đi ngay! Với lại, thân thể ta thể nào không liên quan tới huynh, cho dù ta chết cũng không có ai tới tìm huynh gây phiền phức đâu!

- Hà tất phải như vậy?

Đinh Viễn Sơn đau lòng nhìn chiếc cằm nhọn của nàng, mới mấy ngày không gặp, nàng lại gầy đi rồi, mặt không còn chút thịt, rõ ràng vì chuyện của Nguyên Hoán mà trong lòng nàng vô cùng khó chịu.

Hạng Hân Lạc tức giận đứng dậy, phui chân đi đến cạnh cửa, chỉ tay ra ngoài cửa nhìn Đinh Viễn Sơn.

- Đi, huynh đi ngay lập tức, Hồng Viên của ta không hoan nghênh huynh, sau này huynh cũng đừng đến nữa!

Đinh Viễn Sơn đen mặt, đột nhiên đi về phía Hạng Hân Lạc, ngang ngược nắm lấy cổ tay nàng.

- Muội hành hạ bản thân như vậy, chuyện gì cũng để ở trong lòng, nếu khó chịu đến thế thì đừng có nhịn nữa, ta đưa muội đi gặp phụ vương và mẫu phi muội, nói cho họ biết tất cả tâm sự của muội! Chỉ cần có thể cầu xin họ tha thứ, muội và Nguyên Hoán sẽ có cơ hội ở bên nhau, đi!

Hạng Hân Lạc nghe Đinh Viễn Sơn nói thì sợ hãi lắc đầu từ chối.

- Đừng, đừng, ta không muốn đi gặp phụ vương và mẫu phi, buông ta ra, tên khốn này!

Vùng vẫy không được, Hạng Hân Lạc thở hổn hển cắn xuống cái tay kéo nàng.

Nàng cắn rất mạnh, không chút lưu tình.

Vị máu trong miệng đã gọi lý trí nàng trở về.

Nàng mờ mịt ngẩng đầu rồi cúi đầu nhìn dấu răng máu trên mu bàn tay Đinh Viễn Sơn, trong lòng chợt cuống lên, vội vã dùng khăn tay của mình băng lại cho hắn, tiếc là động tác của nàng rất vụng về, khăn tay làm cách nào cũng không thắt lại được.

Nàng thất bại, cầm cái khăn dính máu trong tay chán nản ngồi bệt xuống đất, nước mắt tủi thân tuôn ra như suối.

Nước mắt nàng hòa với máu Đinh Viễn Sơn thấm ướt chiếc khăn trong tay nàng.

Đinh Viễn Sơn lẳng lặng nhìn nàng, lẳng lặng ngồi xổm xuống, đau lòng kéo nàng vào trong ngực, Hạng Hân Lạc giẫy giụa trong lòng hắn.

- Buông ta ra, huynh đừng đụng vào ta, huynh là tên khốn kiếp ức hiếp ta, đừng đụng vào ta!

Đinh Viễn Sơn không nói gì, yên lặng để nàng đánh, không lâu sau, nàng đánh mệt rồi lại thỉnh thoảng ôm lấy hắn.

Hạng Hân Lạc vui mặt vào lòng Đinh Viễn Sơn, trong chốc lát, vạt áo của hắn thấm ướt một khoảng.

Nước mắt nàng nhuốm ướt ngực hắn, làm bỏng tim hắn, cũng khiến hắn tự trách thật nhiều, trách bản thân vừa rồi đã dọa nàng.

Có điều, nàng âm ức lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể rơi nước mắt đã kiềm nén rất lâu.

Đinh Viễn Sơn lặng lẽ vỗ lưng nàng, hồi lâu sau, Hạng Hân Lạc trong lòng hắn không còn động tĩnh gì nữa.

Hắn kinh ngạc nhìn người trong lòng, hai mắt nàng nhắm nghiền, vẻ mặt buồn lòng, nàng ngủ mất rồi.

Nàng thế mà ngủ rồi.

Đinh Viễn Sơn đỡ khóc đỡ cười, sợ nàng bị lạnh nên ôm ngang người nàng đi vào trong phòng ngủ, đặt nàng xuống giường, đắp chăn cho nàng rồi im lặng ngồi bên cạnh.

Nha đầu ngọc này, đại ca thành thân mà khổ sở thành như vậy, thật không biết đến khi nào nàng mới có thể thoát khỏi bóng ma này nữa.

Nghe những âm thanh huyền ảo bên ngoài, Đinh Viễn Sơn hơi cau mày.

Có lẽ bị những âm thanh kia ảnh hưởng, Hạng Hân Lạc ngủ không an giấc, chân mày nhíu chặt, đáng về bất an.

Rõ ràng không muốn nghe những âm thanh ấy mà nàng còn mở cửa sổ.

Đinh Viễn Sơn đóng cửa sổ, Hạng Hân Lạc trong giấc mộng chân mày giãn ra.

Tiếng bước chân vội vã vang lên, Hạng Nguyên Hoán toàn thân hi bào đổ thối từ ngoài cửa tiến vào, vừa vào thì thấy huynh đệ tốt nhà mình dùng ánh mắt thâm tình chăm chú nhìn muội muội.

- Ta nói Đại Sơn.... ....

- Suyt ~~~

Đinh Viễn Sơn ngắt lời Hạng Nguyên Hoán, quay đầu trừng hắn rồi đứng dậy ra khỏi phòng, kéo hắn theo ra ngoài cửa:

- Ngươi không phải đang ở tiền viện đón khách ư? Sao lại chạy đến đây?

- Ta vừa nghe nha hoàn bên người muội muội nói muội ấy tới qua và sáng nay chưa ăn gì.....

Hạng Nguyên Hoán đứng đưa cái khay trong tay:

- Có điều, bây giờ xem ra muội ấy không cần những thứ này rồi.

- Ngươi còn nói không biết nướng, chuyện muội muội ngươi, ngươi định thế nào?

Đinh Viễn Sơn nghiêm túc hỏi Hạng Nguyên Hoán.

Hạng Nguyên Hoán vội đưa tay ra dấu im lặng.

- Đại Sơn, ngươi cảm thấy ta có thể làm gì đây? Muội ấy là muội ruột của ta, đời này cũng chỉ có thể là muội ruột của ta, ngươi đừng có hồ đồ đấy?

Đinh Viễn Sơn đương nhiên không hồ đồ, hắn chỉ cảm thấy Hạng Hân Lạc hiện tại rất tội nghiệp.

- Hôm nay là ngày đại hi của ngươi, ngươi mau đến tiền viện đi, lát nữa ngươi phải đi rước tân nương, để lỡ canh giờ không hay đâu!

- Vậy muội ruột giao cho ngươi đấy!

- Yên tâm, ta ở đây trông coi nàng, sẽ không có chuyện gì đâu.

Đinh Viễn Sơn cười gạt đầu.

- Được, vậy ta đi trước, nếu muội ruột xảy ra chuyện gì, ngươi cứ xử lý trước, những cái khác đợi ta về rồi hẵng nói.

- Mau đi đi.

Hạng Nguyên Hoán đi rồi, đôi mắt Đinh Viễn Sơn lại âm trầm, hắn quay đầu nhìn Hạng Hân Lạc vẫn ngủ say trong phòng, hi vọng nàng có thể sớm nghĩ thông suốt, thoát khỏi bóng ma Hạng Nguyên Hoán.

Thượng thư phù.

Bạch Thiên Hoan sáng sớm đã bị một đám ma ma hành hạ, trên đầu đội mũ nặng khoảng mười cân, cổ nàng đau ê ẩm nhưng những người chung quanh cứ mặc kệ, ép nàng nhất định phải đội suốt.

Chỉ cần nàng có động tác muốn lấy mũ xuống thì có hai người tiến lên giữ lấy tay nàng.

Để nàng không có cơ hội, xung quanh luôn có người trông chừng nàng.

Đáng thương cho nàng buổi sáng vừa thức dậy đã bị hành hạ tới hành hạ lui, thay y phục, trang điểm xong, chính là chờ Hạng Nguyên Hoán đến Thượng thư phủ đón nàng.

Giờ này khắc này, Bạch Thiên Hoan rất hối hận, nàng tại sao lại đồng ý hôn ước với Hạng Nguyên Hoán để bây giờ khổ như vậy.

Nàng ở trong lòng thầm hỏi Hạng Nguyên Hoán bảy tám trăm lần.

Đã qua giờ ăn trưa, Bạch Thiên Hoan đói mờ mắt, tiếc là những người trông coi nàng đều nói là nếu ăn sẽ làm hỏng lớp trang điểm trên mặt.

Nàng thiếu chút nữa đã muốn làm hôn mê bọn họ rồi chạy đi rửa mặt, ăn gì đó.

Mặt nàng thoa một lớp phấn thật dày, có cảm giác khi đang nói chuyện, phấn trên mặt nàng rơi là tả.

Nàng đầy bụng oán niệm.

Trong lúc chờ đợi, Bạch Thiên Hoan ngẩng đầu thì thấy một người đứng ngoài cửa, mỉm cười nhìn nàng.

- Ta có thể vào chứ?

Người đó là Lưu San San.

Người từng là tình địch, bây giờ trở thành bạn thân.

- Hóa ra là Lưu tiểu thư, mau vào đi!

Bạch Thiên Hoan chậm chạp quay đầu, đưa tay đỡ cái mũ nặng trĩu:

- Cổ ta xoay không tiện, cô đến trước mặt ta đi!

Thấy tay nàng cử động, nha hoàn bên cạnh vội giữ lấy tay nàng.

Lưu San San vui vẻ bước vào, đánh giá trang phục tân nương đỏ thắm trên người Bạch Thiên Hoan.

Hoa văn trên y phục được thêu bằng chỉ vàng, từng con phượng hoàng đều sinh động y như thật, cứ như đang giương cánh muốn bay ra ngoài.

Ngũ quan mỹ lệ, trang điểm tinh tế, đôi mắt linh động, không nghi ngờ gì.....Bạch Thiên Hoan là tân nương đẹp nhất nàng từng gặp.

- Cô hôm nay thật đẹp!

Lưu San San khen.

Bạch Thiên Hoan đỡ cổ, nha hoàn bên cạnh tưởng nàng lại muốn gỡ mũ xuống nên vội nắm lấy tay nàng.

- Ta chỉ xoa cổ thôi, các người không cần nhìn ta như nhìn phạm nhân thế!

Bạch Thiên Hoan mất hứng, lạnh lùng trừng nha hoàn kia.

- Nô tỳ.....chúng nô tỳ là vì muốn tốt cho người!

Nha hoàn kia co đầu nhỏ giọng nói.

Bạch Thiên Hoan lại xoa xoa cổ, nha hoàn kia toàn thân khấn trương nhìn chăm chăm tay nàng, điệu bộ có thể nhào lên bất cứ lúc nào.

- Chuyện gì vậy?

Lưu San San vừa vào, không rõ tình hình ngạc nhiên hỏi.

Bạch Thiên Hoan chỉ các nha hoàn chung quanh, mặt đầy vẻ tức tối:

- Còn không phải mấy nha đầu này sao, nhìn ta cứ như nhìn phạm nhân vậy, chỉ sợ ta phá hỏng cái thứ dở hơi mười mấy cân trên đầu này!

- Phá hỏng?

Lưu San San phì cười, cô có biết mũi trên đầu cô là vật ngự tứ, trân châu, ngọc thạch và đá mắt mèo trên đó đều là trân phẩm, vậy mà cô lại nói nó là đồ dở hơi.

- Ta thà rằng họ dùng đồ giả tùy tiện để lên là được, đừng nặng thế này, đội trên đầu khó chịu chết đi được, ta thấy ta chưa tới Hạng thân vương phủ thì đã bị nó đè gãy cổ rồi.

Bạch Thiên Hoan khoa trương nói.

- Đầu có khoa trương thế, hơn nữa, tân nương xuất giá ai cũng phải đội hỉ quan, cô nhẫn nại chút đi.

- Chứ còn có thể làm gì?

Suy nghĩ một chút, Bạch Thiên Hoan quay đầu nói với bốn người chung quanh:

- Ta và Lưu Tiểu Thư có ít chuyện riêng tư muốn nói với nhau, các người ra ngoài trước đi.

- Nhưng.....

Một nha hoàn trong số họ lập tức định từ chối.

- Ta đã nói, đây là mệnh lệnh, sau hôm nay ta chính là thế tử phi, các người hôm nay ở cạnh ta đều không hề che mặt, bây giờ các người khiến ta không thoải mái một lúc, sau này ta sẽ khiến các người không thoải mái cả đời!

Nàng nghiêm nghị khiển trách.

- Chỗ ma ma.....chúng nô tỳ không thể báo cáo được!

Gương mặt nha hoàn nhăn nhó, trông sắp khóc đến nơi.

Bạch Thiên Hoan không chịu nổi nhất là người khác khóc trước mặt nàng.

- Ta hứa với các người sẽ không sờ thứ dở hơi này xuống, nếu sờ thì gỡ luôn đầu của ta, được chưa?

Nàng đưa ra lời bảo đảm.

Nghe được câu này, các nha hoàn thở phào nhẹ nhõm.

- Vâng, vậy thế tử phi, chúng nô tỳ lui xuống!

Các nha hoàn cung kính lui ra ngoài.

Không lâu sau, các nha hoàn đều đã đi hết, trong phòng chỉ còn lại Bạch Thiên Hoan và Lưu San San.

Lưu San San thấy không còn ai nữa thì nụ cười trên mặt chợt tắt.

- Ta nghe nói Bạch Xuân Yển trước khi chết đã đi tìm cô, có phải không?

Lưu San San khần trương hỏi.

- Cô thấy ta hiện tại có tốt không? Không cần lo lắng!

Bạch Thiên Hoan xòe tay ra.

- Là ta suy tính không chu toàn, ban đầu ta nên nhẫn tâm một chút, giết chết nàng ta vĩnh trừ hậu hoạn, rốt cuộc suýt chút nữa hại cô xảy ra chuyện.

Lưu San San cúi đầu tự trách.

- Chuyện này ai cũng không ngờ được, cô đừng suy nghĩ nhiều.

Lưu San San thân thiết kéo tay Bạch Thiên Hoan:

- Cô thật biết an ủi, ban đầu, suýt chút nữa ta đã đoạt trượng phu với cô rồi!

Bạch Thiên Hoan bắt chước vẻ mặt của Hạng Nguyên Hoán, chớp chớp mắt trêu đùa nàng ấy:

- Cô bây giờ cũng có thể đoạt mà!

- Xí~~

Lưu San San bĩu môi:

- Ta mới không đoạt nam nhân của người khác đâu, ta muốn tìm một người có thể toàn tâm toàn ý với ta!

- Nhìn dáng vẻ của cô, có phải có đối tượng thích hợp rồi không? Muốn thành thân thì phải nói trước cho ta biết, ta rất bận rộn, không hẹn trước thì ta không tham dự hôn lễ của cô được đâu.

- Cô dám!

Đôi mắt oán trách của Lưu San San nhìn Bạch Thiên Hoan đầy hâm mộ:

- Ta đâu có tốt như cô, nhanh như vậy đã tìm được lang quân như ý rồi.

- Duyên phận con người đều không nói chắc được, biết đâu cô vừa xoay người, người đó đã đứng sẵn chờ cô.

- Được rồi, cô cứ vui vẻ hạnh phúc đi, chờ ta tìm được, nhất định sẽ báo cô biết đầu tiên.

- Tốt.

- Đúng rồi, trước đây một thời gian ngắn, có phải cô luôn ở Lưu phủ trong Sơn Thành không?

Lưu San San thỉnh linh hỏi.

- Ừ!

Bạch Thiên Hoan liếc nàng ấy:

- Sao cô biết?

- Lưu gia ở Sơn Thành vừa khéo là nhà đại bá của ta, ta có một đường huynh tên Lưu Khải, hôm qua huynh ấy nói cho ta biết.

Lưu San San giải thích.

Bạch Thiên Hoan kinh ngạc.

- Cô nói Lưu đại ca đã đến kinh thành?

Lưu Khải tại sao đột nhiên đến kinh thành? Vậy Lý Thanh Nhã.....

- Đến hồi hôm qua, sáng sớm hôm nay đã không thấy bóng dáng đâu, hình như là đến kinh thành tìm người, nói tới đây, đường ca có bảo ta nhắc nhở cô một tiếng, hình như là có một cô nương họ Lý không từ mà biệt.....

- Cô nói gì?

Bạch Thiên Hoan giật mình mở to mắt.

Lý Thanh Nhã mất tích? Cho nên Lưu Khải mới đến kinh thành tìm nàng ta.

Hơn nữa, còn đúng lúc trước một ngày nàng và Hạng Nguyên Hoán thành thân.

Điều này nói rõ vấn đề gì?

Thấy sắc mặt Bạch Thiên Hoan thay đổi, Lưu San San kinh ngạc nhìn nàng, quơ quơ tay trước mặt nàng:

- Cô sao vậy?

Bạch Thiên Hoan vội phục hồi tinh thần lại, lắc lắc đầu, cười:

- Không có gì!

- Có phải vị Lý cô nương đó có chuyện gì à?

- Đường ca của cô vô cùng thích Lý cô nương đó, ta đang nghĩ, cô ta đột nhiên đi mất, đường ca của cô nhất định sẽ rất khổ sở!

Bạch Thiên Hoan cố ý nói sang chuyện khác.

- Ta nói rồi, hôm qua nhìn bộ dạng của đường ca, ta liền đoán được quan hệ giữa Lý cô nương đó và đường ca không tầm thường, hóa ra là có chuyện như vậy, sau khi về, ta nhất định sẽ nói chuyện với huynh ấy!

Đề tài câu chuyện thay đổi, mặt Luru San San lại suy sụp đi vài phần:

- Có điều, bây giờ cô nương người ta mất tích, đường ca đang khổ sở, ta đừng kích thích huynh ấy thì hơn.

Sau đó, hai người lại nói ít chuyện linh tinh, đợi Luru San San đi rồi, ánh mắt Bạch Thiên Hoan vô cùng nghiêm túc, ngồi yên không nhúc nhích, các nha hoàn đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Giờ rước dâu cuối cùng cũng đến, trên đầu Bạch Thiên Hoan được phủ một tấm khăn voan long phượng trình tường, trời bên ngoài hơi lạnh, nàng phát hiện chỗ tốt duy nhất của khăn voan là có thể chắn gió.

Đội khăn voan, nàng đương nhiên không nhìn thấy mặt Hạng Nguyên Hoán, xung quanh là một đám người chúc mừng, có người đưa một đầu lụa đỏ vào trong tay nàng, nàng nhìn đầu kia dải lụa thì thấy một bàn tay khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài rất xinh đẹp, chính là tay Hạng Nguyên Hoán.

Họ cuối cùng cũng đi đến hôm nay.

Hai người được đẩy ra bên ngoài, Hạng Nguyên Hoán nhân lúc người khác không chú ý, bàn tay dưới ống tay áo rộng nắm lấy tay Bạch Thiên Hoan.

- Chàng làm gì thế?

Trước mắt mọi người, hắn lại dám làm như vậy.

Hạng Nguyên Hoán cong môi cười.

- Muốn xác nhận xem nàng có phải Hoan muội muội hay không thôi.

Nàng tức giận với hắn:

- Không phải ta thì có thể là người khác à?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Đại Hôn 3

Giọng nói quen thuộc, Hạng Nguyên Hoán khẳng định người bên dưới khăn voan chính là Bạch Thiên Hoan không thể nghi ngờ.

Hắn đột nhiên cảm thấy căng thẳng, là vì để có được ngày hôm nay thực không dễ dàng, giữa hai người họ tuy thời gian quen biết nhau không lâu nhưng đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện.

Hắn đương nhiên sợ trước khi thành thân, tân nương đột nhiên đổi thành người khác, cho nên mới phải tự mình xác nhận.

Sau khi khẳng định nàng chính là Bạch Thiên Hoan, trái tim hắn liền thả lỏng.

Bạch Thiên Hoan toàn thân giá y đồ thẫm từ hôm nay sẽ trở thành thê tử chân chính của hắn, nghĩ đến đây, trái tim hắn kích động không cách nào không chế được.

- Ta còn thật sợ sẽ biến thành người khác!

Hạng Nguyên Hoán đùa.

- Ta có thể chạy được à?

Bạch Thiên Hoan dưới khăn voan trừng hắn.

- Hoan muội muội trước nay luôn hành động khác với người thường, ai biết nàng có chạy thật hay không chứ?

Càng nói càng kỳ cục.

- Chàng mau buông ra đi, bị người khác nhìn thấy sẽ chê cười.

Hiện tại hai người họ thành thân, xung quanh rất nhiều ánh mắt chăm chú dán vào họ, tuy cách lớp khăn voan nàng nhìn không thấy, nhưng ánh nhìn mãnh liệt kia vẫn khiến nàng không cách nào bỏ qua.

Bạch Thiên Hoan hơi khấn trương rút tay mình ra khỏi tay Hạng Nguyên Hoán.

Hạng Nguyên Hoán bình thường luôn vô lại, lúc này mang dáng vẻ nghiêm túc hiếm thấy, đằng hoàng đứng đó đón nhận cái nhìn của mọi người.

Trước ngực hắn treo một bông hoa đỏ lớn buồn cười, mấy lần hắn muốn kéo bông hoa đó xuống, nhưng tiếc là mẫu phi đã cảnh cáo hắn kéo xuống là điềm không hay nên hắn vẫn chịu đựng.

Khi rời Thượng thư phủ, Bạch Hỉn Nhân đến bên kiệu dặn dò nàng ít chuyện, Bạch Xuân Miêu cũng tới tiễn nàng.

Tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc vang lên, kiệu hoa Bạch Thiên Hoan lắc lư lên đường.

Trong đám người, một ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm kiệu hoa rời đi.

Người trong kiệu hoa kia không nên là Bạch Thiên Hoan!

Hạng thân vương phủ.

Kiệu hoa đến trước cổng, các hạ nhân trong phủ lập tức trở nên bận rộn.

Tiết Oánh và Hạng thân vương Hạng Diên Thiệu ngồi ở ghế chủ, hai người mặt mày hồng hào, nhìn đôi tân lang tân nương từ từ đi vào đại sảnh.

Khắp trong ngoài đại sảnh đông nghịt người.

- Tân lang tân nương bái đường! Nhất bái thiên địa.....

Tiếng người chủ trì buổi lễ vang lên, Lý Thanh Nhã định nhân lúc lộn xộn chen vào đám đông, chỉ cần hôm nay không bái đường được thì Bạch Thiên Hoan đừng mong gả cho Hạng Nguyên Hoán.

Đã định ra chủ ý, Lý Thanh Nhã chen vào trong đám đông.

Vừa chen qua hai người, đột nhiên có hai người giữ nàng ta lại, kéo nàng ta ra sau.

- Các ngươi làm gì vậy? Buông ta ra!

Lý Thanh Nhã kêu lớn.

Giọng nàng ta thu hút sự chú ý của vài vị khách, một vài người khó hiểu nhìn sang.

Ngưu Quang ra hiệu Bạch Thiên và Hắc Ảnh đưa Lý Thanh Nhã đi, tiện thể bảo Hắc Ảnh bịt miệng nàng ta lại, còn hắn thì mỉm cười áy náy nói với các vị khách:

- Đó là một nha hoàn điên trong phủ chúng tôi, không trông coi tốt, thật xin lỗi.

Lý Thanh Nhã vì trà trộn vào Hạng thân vương phủ nên vừa khéo mặc y phục nha hoàn trong phủ, các vị khách nhìn y phục trên người nàng ta liền tin lời của Ngưu Quang, không còn ai hỏi chuyện này nữa.

Lý Thanh Nhã thấy không ai ra mặt cho nàng ta thì sốt ruột cắn vào tay Hắc Ảnh.

Hắc Ảnh đau rút tay lại, Lý Thanh Nhã nhân cơ hội đó lớn tiếng kêu lên:

- Nguyên Hoán ca ca, huynh không thể thành thân với Bạch Thiên Hoan, huynh không thể.....

Lời còn chưa dứt, Bạch Thiên đã trực tiếp dùng tay bỏ vào sau gáy Lý Thanh Nhã, nàng ta ngất đi, câu nói cũng ngưng lại.

Tiếc là những lời vừa rồi của nàng ta bị tiếng pháo át đi, căn bản không người nào nghe được.

- Các ngươi sao lại đánh cô ấy bất tỉnh?

Ngưu Quang đương nhiên cũng không nghe được lời của Lý Thanh Nhã, thấy nàng ta ngất đi thì chất vấn hai người họ.

Hắc Ảnh không nói gì, Bạch Thiên giải thích:

- Cô ta cần bị thương tay Hắc Ảnh, cô ta quá đáng đấy.
- Đưa cô ấy đi trước, những chuyện khác đợi thể tử gia quay lại xử lý sau!

Ngư Quang nghiêm túc căn dặn.

- Dạ!

Hóa ra trước đó Hạng Nguyên Hoán đã biết chuyện Lý Thanh Nhã sẽ đến phá hôn lễ, bởi Lưu Khải hôm qua có tới tìm hắn, nói cho hắn biết chuyện Lý Thanh Nhã mất tích.

Ngay lập tức hắn sai Ngư Quang, Bạch Thiên và Hắc Ảnh quan sát chặt chẽ các vị khách và hạ nhân trong phủ, quả nhiên Ngư Quang tinh mắt nhìn thấy Lý Thanh Nhã liền báo Bạch Thiên và Hắc Ảnh bắt lấy nàng ta.

Bạch Thiên và Hắc Ảnh đang định đưa Lý Thanh Nhã rời đi thì đột nhiên có một người ngăn họ lại.

- Các người muốn đưa nữ nhân này đi đâu?

Đối phương khoanh tay trước ngực, giọng nói mềm mại, là một nữ tử.

Ngư Quang ngẩng đầu nhìn lên, người ngăn Bạch Thiên và Hắc Ảnh chính là Lưu San San.

Thấy thế, Ngư Quang đẩy Bạch Thiên và Hắc Ảnh ra sau mình, cung kính chấp tay hành lễ với Lưu San San.

- Hóa ra là đại tiểu thư Đại học sĩ phủ, thuộc hạ tham kiến Lưu tiểu thư.

Lưu San San nhớ khuôn mặt của Ngư Quang.

Lúc ở Sơn Thành, chính Ngư Quang đã cứu nàng.

- Người là thuộc hạ của Bạch Thiên Hoán?

Nàng hí hóp mắt quan sát Ngư Quang.

Tóc của hắn nhiều hơn hồi nửa tháng trước, càng tăng thêm vài phần tuấn nhã, thân thể cao lớn khiến nàng đứng trước mặt hắn có vẻ vô cùng nhỏ bé.

Mặc dù hắn đang mặc y phục hạ nhân nhưng phong thái bất phàm của hắn lại không giống một hạ nhân.

Về phần tóc, nhiều tháng trước, sau khi thu nhận hắn, Bạch Thiên Hoán cảm thấy quá nổi bật bèn nghiêm khắc bảo sau này không cho phép hắn để đầu trọc nữa, cho nên hắn mới bắt đầu nuôi tóc.

- Chính là tại hạ!

Ngư Quang ra dấu tay ở sau lưng, ý bảo Bạch Thiên và Hắc Ảnh mang Lý Thanh Nhã đi để tránh làm lỡ chuyện.

- Đợi đã, hai người không thể mang nàng ấy đi!

Lưu San San tinh mắt thấy động tác của Bạch Thiên và Hắc Ảnh thì lập tức bước nhanh về phía trước ngăn cản hai người.

- Lưu tiểu thư!

Ngư Quang không chút dấu vết che hai người kia phía sau:

- Nha hoàn này bị điên, luôn mơ mộng hão huyền với thể tử gia, muốn phá hỏng hôn lễ, tiểu thư là bằng hữu của đại tiểu thư chúng tôi, Hạng thân vương và phụ thân của tiểu thư cũng là chỗ quen biết cũ, xin tiểu thư nhường đường!

Hắn lại mang nhiều người như vậy để bảo nàng tránh đường.

- Các người nói nàng ấy bị điên?

Lưu San San khoanh tay trước ngực cười lạnh, đi quanh Lý Thanh Nhã một vòng, rũ mi xuống:

- Nhưng, vừa rồi ta quan sát nha hoàn này thì thấy nàng ấy đâu có bị điên!

- Lưu tiểu thư!

Ánh mắt Ngư Quang nghiêm túc hơn vài phần:

- Chúng tôi chỉ thi hành mệnh lệnh.

- Tốt, nếu ta đem chuyện này truyền đến tai Hạng thân vương và vương phi, người cảm thấy họ sẽ thế nào? Các người chẳng qua là hạ nhân của Thượng thư phủ mà dám quản đến chuyện của Hạng thân vương phủ, hơn nữa...còn vào ngày đại tiểu thư của các người xuất giá.

- Lưu tiểu thư rốt cục muốn thế nào?

Ngưu Quang nheo mắt.

Lưu San San chỉ vào Lý Thanh Nhã:

- Giao nàng ấy cho ta!

Ngưu Quang nhìn chung quanh, thấy Lưu San San không mang theo tùy tùng hay thị nữ nào:

- Lưu tiểu thư chắc chỉ có một mình nhỉ, dù thuộc hạ giao nha hoàn này cho người, người cũng không thể đưa nàng ta đi.

- Nực cười, chỉ cần các người giao nàng ấy cho ta, ta tự có biện pháp khiến nàng ấy tỉnh lại, sau đó...

Lưu San San nhìn Ngưu Quang đầy nguy hiểm:

- Ta sẽ giao người cho đại tiểu thư của người, để đại tiểu thư của người xem thử người rốt cuộc đã làm những chuyện gì sau lưng nàng ấy.

Thấy càng nhiều người chú ý đến nơi này, Hắc Ảnh nhỏ giọng nhắc nhở Ngưu Quang:

- Quang ca, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây để tránh xảy ra rắc rối.

Lưu San San khoanh tay trước ngực đứng đó, vẻ mặt không hề nhượng nhịn, hất cằm ngạo mạn khiêu khích nhìn Ngưu Quang.

- Nếu các người sợ bị người khác phát hiện thì lập tức giao nàng ấy cho ta, nếu không...

Lưu San San còn chưa nói xong, bóng người cao lớn trước mặt chợt tiến tới gần khiến nàng cảm thấy áp lực, câu nói kế tiếp không ngừng run rẩy.

Chuyện kể đó, Lưu San San không ngờ được chính là Ngưu Quang bỗng chốc vác nàng lên vai nhanh chóng rời đi.

- Đây, người thả ta ra!

Hai chân thỉnh lĩnh lơ lửng giữa không trung, mặt gần với mặt đất, Lưu San San bị dọa đầu óc trống rỗng, quên mất mình vừa định nói gì.

Ngưu Quang một tay ôm chân nàng, đề phòng nàng gãy giữa, hấn vừa sải bước đi về phía trước, vừa uy hiếp nàng:

- Nếu cô còn nói nữa, tôi sẽ ném cô xuống đấy!

Một giây sau, Lưu San San sợ hãi không nói ra chữ nào.

Bạch Thiên và Hắc Ảnh thấy thế, kinh hãi không nói nên lời.

Hắc Ảnh nuốt nước miếng, nhìn bóng dáng hai người mà lẩm bẩm:

- Quang ca quá uy mãnh!

- Được rồi, chúng ta nhanh nhanh lên, còn không đi thì thật sự phiền phức đấy!

Bạch Thiên nhắc nhở hấn.

- Ồ, được!

Hắc Ảnh vội vàng cùng Bạch Thiên đưa Lý Thanh Nhã rời đi.

Họ vừa đi, tiếng người chủ trì buổi lễ vang lên cao vút:

- Đưa vào động phòng!

Bạch Thiên Hoan một mình đợi trong tân phòng, mũi trên đầu nặng đến mức nàng không thể cúi đầu, không nhận được ý muốn gỡ xuống.

Đúng lúc này, cửa phòng chuyển động, tay nàng vội rút về.

Không lâu sau có người đi đến bên cạnh nàng.

Lúc này Hạng Nguyên Hoán hẳn là đang ra ngoài uống rượu tiếp khách, vậy người này là ai? Đối phương vừa đến gần, nàng liền tung ra một đám theo phản xạ.

Cú đám của nàng bị đối phương bắt được một cách chuẩn xác.

Hành động ấy khiến mũi trên đầu nàng và cả chiếc khăn voan cùng nhau rơi xuống đất, tay đối phương hơi dùng sức, thân thể nàng liền lao vào lòng hắn.

Trong cơn lo sợ, nàng thấy đôi mắt cười của Hạng Nguyên Hoán.

- Là chàng? Chàng không phải đang ở tiền viện uống rượu sao?

Nàng kêu lên, lúc này mà hắn lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

- Ta tìm cơ hội tới thăm nàng!

Hạng Nguyên Hoán cau mày nhìn lớp son phấn thật dày trên mặt nàng:

- Vẫn là gương mặt vốn có của nàng đẹp hơn! Thấy hắn chê bai, Bạch Thiên Hoan cố ý đưa cái mặt đầy son phấn lại gần mặt hắn.

- Ta thế này cũng rất tốt mà!

Hạng Nguyên Hoán nắm lấy khuôn mặt nàng, hôn lên đôi môi đỏ của nàng, tiện tay vứt khăn voan vướng bên vai nàng qua một bên.

- Được rồi, nàng ngoan ngoãn đợi ở đây, ta phải ra ngoài.

Bạch Thiên Hoan kéo hắn:

- Chàng còn phải ra ngoài sao?

- Thế nào? Không nhớ xa ta?

Hạng Nguyên Hoán nắm cằm nàng.

“Bốp”, nàng không hề nể tình đánh rớt cái tay đang nắm cằm nàng của hắn:

- Vậy chàng đột ngột quay lại làm gì?

Hắn cúi đầu nhìn mũi và khăn voan trên mặt đất.

- Hồi nãy lúc bái đường, thấy đầu nàng cứ lắc lư nên tìm lý do đến chỗ nàng một chuyến.

Hóa ra là vì muốn lấy xuống mũi và khăn voan cho nàng.

- Vậy chàng mau trở lại đi.

- Ừ, ta có thể đi hơi lâu chút, cả đám chờ hờ đều muốn chúc say ta, nàng trông có vẻ mệt, bảo Họa Mi tới rửa mặt chải đầu cho nàng rồi nghỉ ngơi trước đi.

Hạng Nguyên Hoán đau lòng nhìn đáng vẻ mệt mỏi của nàng.

Đội mười mấy cân cả ngày, nàng suýt mệt chết từ lâu rồi.

- Được, chàng mau đi đi.

Rời khỏi tân phòng, Hạng Nguyên Hoán bảo Họa Mi vào hầu hạ Bạch Thiên Hoan, qua cửa sổ nhìn Bạch Thiên Hoan đang chải đầu, hắn vốn định đến tiền sảnh bỗng đổi hướng đi về phía nhà kho.

Nơi góc nhà kho, Ngưu Quang, Bạch Thiên, Hắc Ảnh và Lý Thanh Nhã đều đang ở đây, ngoài ra còn có một người ngoài dự liệu là Lưu San San.

Trừ Lý Thanh Nhã đang hôn mê, những người khác đều tỉnh táo.

Hạng Nguyên Hoán đưa mắt nhìn Ngưu Quang, Ngưu Quang vội chấp tay giải thích:

- Thế tử gia, Lưu tiểu thư cứ ngăn chúng thuộc hạ mãi, bắt đắ dĩ chúng thuộc hạ mới đưa cô ấy tới đây luôn.

Lưu San San lặng lẽ lại gần Hạng Nguyên Hoán.

- Mấy người này đánh một cô nương bất tỉnh, còn nói là nha hoàn điên gì đó, ta không tin, ngăn họ lại hỏi mấy câu, họ liền bắt ta tới luôn!

Luru San San tố cáo.

Hạng Nguyên Hoán khách khí giải thích:

- Luru tiểu thư, nha hoàn hôn mê này đúng là nha hoàn điên trong phủ ta, bọn họ không có bắt nhầm! Là ta bảo họ buổi tối bắt nàng ta lại.

- Ô...là thế tử gia ra lệnh cho họ bắt?

Luru San San cười gượng, chợt cảm thấy lúng túng:

- Vậy...vậy ta...có phải đã làm vướng chân mọi người không?

- Luru tiểu thư bây giờ biết cũng không muộn.

- Mặc dù là vậy nhưng..

Luru San San ngạo mạn chỉ vào mũi Nguru Quang:

- Hấn lúc này vác ta tới đây, bắt kính với ta, ta muốn hấn xin lỗi ta!

- Lúc này là Luru tiểu thư ngăn cản, chúng thuộc hạ...

Hạng Nguyên Hoán nhìn hấn, nhàn nhạt nói:

- Nguru Quang, xin lỗi!

Luru San San khiêu khích hất cằm với Nguru Quang.

Nguru Quang đen mặt.

- Thuộc hạ biết lỗi, xin Luru tiểu thư rộng lượng, không so đo với thuộc hạ!

Tuy bất mãn nhưng Hạng Nguyên Hoán đã ra lệnh, hấn phải nói xin lỗi với Luru San San, nhưng mặt của hấn lại nhìn sang hướng khác.

Điều này đã chọc giận Luru San San.

Nàng tức giận mắng:

- Không có chút thành ý nào! Ta muốn ngươi quỳ xuống xin lỗi ta!

- Đầu có thể roi, máu có thể chảy, nhưng đầu gối thuộc hạ chỉ quỳ trước phụ mẫu trên trời, đại tiểu thư và thế tử gia, ngoài ra không quỳ trước bất kỳ ai khác!

- Nếu ta kiên quyết muốn ngươi quỳ xin lỗi ta thì sao?

Luru San San tức điên lên.

- Xin Luru tiểu thư giết thuộc hạ đi!

Nguru Quang ra tay nhanh nhẹn rút con dao găm từ bên hông.

Luru San San sợ hãi lùi về sau liên tiếp, Nguru Quang nâng tay dâng lên con dao găm, cung kính đưa cho nàng.

- Ngươi làm gì vậy?

Nàng khó hiểu nhìn hấn.

- Chẳng phải Luru tiểu thư không hài lòng lời xin lỗi của thuộc hạ sao? Xin Luru tiểu thư giết thuộc hạ, thuộc hạ chết, Luru tiểu thư có thể hài lòng rồi!

Nguru Quang không tự ti không kiêu ngạo nhìn thẳng vào mắt Luru San San, chữ nào chữ nấy vang vang mạnh mẽ.

Hấn...hấn lại...lại muốn nàng giết hấn.

Bàn tay Luru San San run rẩy nhận lấy con dao trong tay Nguru Quang, Nguru Quang lập tức nhắm mắt lại.

Nàng bất quá chỉ muốn hấn xin lỗi nàng mà thôi, hấn lại bảo nàng giết hấn, hơn nữa còn tự tay đưa dao cho nàng.

Chỉ cần hấn xin lỗi nàng không phải được rồi sao? Tại sao phải ép nàng lấy mạng hấn?

Hấn không sợ chết đến vậy sao? Thà chết cũng không muốn xin lỗi nàng?

Nàng chưa từng gặp người nào bướng bỉnh như hấn, hơn nữa, Hạng Nguyên Hoán bảo hấn xin lỗi hấn mới xin lỗi, quá không xem nàng ra gì rồi.

Nhìn dao găm trong tay rồi lại nhìn về mặt hiên ngang lẫm liệt chấp nhận cái chết của Ngưu Quang, Lư San San tức giận ném dao xuống đất.

- Ngươi bảo ta giết thì ta giết à? Ngươi xem ta là ai?

Cùng với tiếng “keng” vang lên, dao găm rơi xuống cạnh tay Lý Thanh Nhã.

Hạng Nguyên Hoán đứng bên cạnh nhìn hai người như xem kịch vui, không có chút ý định nhúng tay.

- Nếu Lư tiểu thư không định giết tại hạ có nghĩa là Lư tiểu thư tha thứ cho tại hạ?

- Tùy ngươi nghĩ sao thì nghĩ!

Lư San San tức giận quay mặt qua chỗ khác.

Lúc này, Lý Thanh Nhã vốn nằm trên mặt đất đã tỉnh lại, cũng nghe được đoạn đối thoại của những người trước mặt, sau đó nhận ra hoàn cảnh của mình và nhớ lại những chuyện mình làm trước đó.

Hạng Nguyên Hoán đang ở đây, vậy nữ nhân đứng cạnh huynh ấy hẳn là Bạch Thiên Hoan?

Họ dường như đang tranh cãi gì đó, không hề chú ý đến nàng ta, đúng lúc đôi mắt nhạy bén của nàng ta nhìn thấy một con dao găm trên mặt đất.

Lừa giận từ lòng bàn chân dâng lên đỉnh đầu, nàng ta nhân lúc không ai chú ý, nhặt con dao găm kia lên, hung hăng đâm vào hướng lưng Lư San San.

- Bạch Thiên Hoan, ta muốn giết ngươi!

Về mặt Lý Thanh Nhã đầy hận ý nhìn Lư San San, động tác cực nhanh, mũi dao vừa vọt nhắm ngay vị trí tim Lư San San.

Lư San San không hề phòng bị xoay người lại, thấy con dao găm trong tay Lý Thanh Nhã đâm tới mình, tình huống bất ngờ khiến đầu óc nàng trống rỗng, không biết nên phản ứng thế nào.

Nàng sẽ chết như vậy sao?

Trong khoảnh khắc trước khi con dao đâm vào nàng, có người đột nhiên lao ra, đẩy nàng sang một bên, một âm thanh rất nhỏ vang lên, kèm theo đó là tiếng lưỡi dao sắc bén đâm rách vải.

Lư San San đứng ổn định rồi nhìn Ngưu Quang mới xông ra, trên cánh tay hấn có một vết đâm rõ rệt, ống tay áo bị rách, vết thương đang chảy máu.

Trong con kinh ngạc, Ngưu Quang cúi đầu nói bên tai nàng:

- Đắc tội!

Dứt lời, hấn ôm eo Lư San San, mang nàng qua một bên, lại một cước đá bay con dao trong tay Lý Thanh Nhã lên nóc nhà.

Lý Thanh Nhã trở mắt nhìn con dao bay ra ngoài, cắm vào vị trí mà nàng ta không lấy được.

Nàng ta chỉ vào Ngưu Quang, chữ nào chữ nấy đầy căm phẫn:

- Ngươi vậy mà bảo vệ tiện nữ nhân kia! Tránh ra, ta muốn giết ả.

- Cô ấy không phải người cô muốn tìm!

Ngưu Quang đẩy Lư San San ra sau, thân hình cao lớn chắn trước người nàng, nghiêm mặt cảnh cáo nàng ta:

- Cô muốn giết cô ấy thì giết ta trước!

Cô muốn giết cô ấy thì giết ta trước!

Lư San San trong lòng run rẩy, đôi mắt mở lớn nhìn bờ vai rộng của người trước mặt.

Đây... là lần đầu tiên nàng nghe có người nói với nàng như thế.

- Nếu người ngăn ta, ta sẽ giết người trước!

- Đủ rồi, Thanh Nhã!

Hạng Nguyên Hoán nghiêm mặt, khuôn mặt tuấn tú không còn vẻ cà lơ phất phơ thường ngày, thay vào đó là vẻ nghiêm nghị trước giờ chưa từng có:

- Cô quấy đủ rồi đấy, người vừa rồi cô muốn giết là đường muội của Lư Khải.

- Đường muội của Khải ca?

Lý Thanh Nhã kinh ngạc.

Lư San San lúc này mới lộ ra nửa mặt từ sau lưng Ngưu Quang.

- Ta là Lư San San, đường ca ta là Lư Khải, cô chính là Lý cô nương mà đường ca ta đang tìm sao?

Không ngờ thật sự không phải Bạch Thiên Hoan.

- Bạch Thiên Hoan đâu rồi? Ta muốn giết ả!

Gương mặt Lý Thanh Nhã một lần nữa lộ ra vẻ hung ác.

- Thanh Nhã!

Giọng Hạng Nguyên Hoán cao hơn mấy phần, mang theo sự uy nghiêm.

Lý Thanh Nhã cười lạnh nhìn Hạng Nguyên Hoán:

- Nguyên Hoán ca ca, huynh hôm nay đại hôn nở mày nở mặt, phải chăng đã quên mất ban đầu tỷ tỷ chết thế nào không? Mới năm năm thôi mà, huynh lại cưới người khác rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Tân Hôn (1)

Một câu nói đâm vào tim Hạng Nguyên Hoán, hắn nheo mắt nhìn chăm chăm Lý Thanh Nhã.

- Cô nhớ ra rồi?

- Việc này phải đa tạ Bạch Thiên Hoan, y thuật của ả đã chữa khỏi cho ta, để ta nhớ được chuyện trước kia, cũng như chuyện năm xưa huynh hứa với tỷ ta.

Lý Thanh Nhã cười tự giễu:

- Đáng tiếc, nếu hôm nay tỷ tỷ nhìn thấy huynh cưới một nữ nhân khác, nhất định sẽ chết không nhắm mắt!

- Cô nhớ được bao nhiêu?

- Toàn bộ, ta nhớ được toàn bộ! Nếu để Bạch Thiên Hoan biết chuyện trước kia giữa huynh và tỷ tỷ ta, biết từng có một nữ nhân vì huynh mà chết, huynh cảm thấy ả sẽ vẫn ở bên huynh sao?

- Bây giờ ta đã thành thân, chuyện quá khứ đều đã qua rồi, và lại ta và tỷ tỷ cô cũng không phải là...

- Nếu không phải ban đầu huynh luôn miệng nói muốn cưới tỷ tỷ, tỷ tỷ sẽ vì huynh mà mất mạng sao? Bây giờ huynh cưới nữ nhân khác, huynh không có lỗi với tỷ tỷ sao?

Lý Thanh Nhã cắn chặt răng, từng chữ đầy căm hận:

- Chỉ cần huynh giết Bạch Thiên Hoan, chuyện trước kia xem như xóa bỏ.

- Xem ra cô thật sự điên rồi!

Hạng Nguyên Hoán lắc đầu:

- Thanh Nhã, ta cùng Hoan muội muội ở bên nhau, sẽ không vì bất kỳ chuyện gì mà thay đổi, yêu cầu của cô, ta không đồng ý, nếu cô muốn giết Hoan muội muội, người trước tiên mà cô giết chắc chắn là ta!

Lý Thanh Nhã thất vọng nhìn hấn.

- Huynh thà chết cũng muốn bảo vệ nữ nhân kia!

- Nàng ấy không phải nữ nhân kia, nàng ấy là thê tử của ta!

- Thê tử của huynh?

Lý Thanh Nhã ngồi bệt xuống đất, tuyệt vọng gào thét với hấn:

- Nhưng, tại sao huynh năm đó nói sẽ chiều cô ta cả đời, bây giờ lại muốn đẩy ta ra, nếu ả là thê tử của huynh, vậy ta làm sao đây?

Hồ đồ ngu xuẩn!

- Ta đã sai người báo cho Lưu Khải, không lâu sau hấn sẽ tới, hấn đối xử với cô là thật lòng!

- Huynh không cần ta, lại đẩy ta cho người khác, ta không yêu huynh ấy, ta không muốn ở bên huynh ấy, ta chỉ cần huynh, ta chỉ cần huynh!

Lý Thanh Nhã nắm chặt ống tay áo Hạng Nguyên Hoán, đôi mắt khẩn cầu nhìn hấn:

- Nguyên Hoán ca ca, ta không hại Bạch Thiên Hoan nữa, huynh nấp ta làm thiệp có được không, chỉ cần có thể ở bên huynh, cho dù cả đời làm trâu làm ngựa ta cũng cam lòng!

Lưu Khải đến ngoài cửa đúng lúc nghe được những lời này của Lý Thanh Nhã.

Lời vừa dứt, ánh mắt Lý Thanh Nhã cũng nhìn thấy Lưu Khải, ánh mắt Lưu Khải nhìn chăm chăm nàng ta, từng bước từng bước một lại gần nàng ta.

Nàng ta thấy sắc mặt Lưu Khải u ám thì trong lòng bỗng dưng căng thẳng, trái tim đập thình thịch lùi về sau.

- Huynh...huynh muốn làm gì?

Lý Thanh Nhã khăn trương lấp bắp.

- Lời nàng vừa nói là thật ư?

Giọng điệu bình tĩnh không hề có tí độ ấm nào.

- Ta vừa nói gì?

Đôi mắt Lý Thanh Nhã chớp chớp, không dám đối mắt với Lưu Khải, khăn trương nhìn xung quanh.

Thấy Lưu Khải cách mình ngày càng gần, Lý Thanh Nhã từng bước lùi về sau, cuối cùng, lưng nàng ta chạm vào vách tường, không còn đường lui.

- Nàng vừa nói gì, lặp lại một lần!

Vẫn là giọng điệu bình tĩnh, hơi cao hơn vừa rồi một chút.

Trước mặt Lưu Khải, trong lòng Lý Thanh Nhã cực kỳ sợ hãi, những lời mới nói với Hạng Nguyên Hoán, lúc này nàng ta không nói được, cũng không muốn nói.

Nàng ta hiểu, chỉ cần nàng ta nói ra câu kia, Lưu Khải sẽ lập tức ngoảnh mặt bỏ đi, không bao giờ quay đầu lại nữa.

Từ đó, nàng ta sẽ mất đi Lưu Khải.

Lưu Khải thật sự tốt với nàng ta, đối với nàng ta ngàn theo trăm thuận, bất kể lý do nàng ta đưa ra hoang đường cỡ nào, hấn cũng luôn đáp ứng.

Nếu...Hạng Nguyên Hoán cũng đối với nàng ta như vậy thì dù chết nàng ta cũng không hối hận.

Đáng tiếc, hấn không phải Hạng Nguyên Hoán.

Tình hình trước mắt bất lợi với nàng ta, nếu ngay cả Lưu Khải cũng rời khỏi nàng ta thì nàng ta không còn gì cả, trong khi Bạch Thiên Hoan vẫn sống ở đây.

Trải qua đấu tranh phức tạp, trong lòng nàng ta âm thầm đưa ra quyết định.

- Khải ca, xin lỗi, vừa rồi ta nói nhảm, tại ta tức vì cái chết thảm năm năm trước của tỷ tỷ nên mới mất đi lý trí, Khải ca ~~~

Lý Thanh Nhã cúi đầu như mèo con tội nghiệp nắm lấy một góc tay áo Luru Khải.

Bộ dạng đáng thương như thế khiến người khác nhìn sinh lòng thương tiếc.

Luru San San đứng bên cạnh nhìn biểu cảm của Lý Thanh Nhã chỉ cảm thấy buồn nôn.

Nàng không nhịn được lao ra, chỉ vào Lý Thanh Nhã nói với Luru Khải:

- Khải ca, nữ nhân này đang gạt huynh, nàng ta không hề yêu huynh, nàng ta đang lừa gạt tình cảm của huynh, huynh không thể tin tưởng nàng ta!

Lý Thanh Nhã nhu nhược cúi đầu quỳ xuống trước Luru San San.

Luru San San bị dọa lùi về sau một bước.

- Cô tự nhiên quỳ với ta làm gì?

- Luru tiểu thư, ta biết cô trách ta vì lúc này suýt làm cô bị thương, nhưng vừa rồi ta thật sự mất lý trí, cho nên...xin cô tha thứ cho hành vi lỗ mãng của ta vừa rồi!

Lý Thanh Nhã cúi đầu chân thành nói rõ từng chữ một.

Bản lĩnh đóng kịch của nàng ta đã đến mức xuất thần nhập hóa.

- Cô cho rằng cô quỳ xin lỗi ta là được? Vừa này ta còn cảm thấy cô rất đáng thương nhưng bây giờ ta chỉ cảm thấy cô thật đáng ghét, cô...

- Xin lỗi, đều là lỗi của ta, ta vốn định nửa tháng sau cùng Khải ca thành thân, nhưng vì mất đi lý trí mà làm chuyện có lỗi với Khải ca, đều là lỗi của ta!

Lý Thanh Nhã cúi đầu tự trách, sau đó đưa tay tát mạnh lên mặt mình, âm thanh rất vang dội.

Đánh liên tục mấy cái tát, Luru Khải vô cùng đau lòng, vội vã nắm lấy tay Lý Thanh Nhã, đôi mắt kích động nhìn nàng ta.

- Lời nàng vừa nói là thật ư?

Luru Khải nắm được điểm quan trọng trong lời nàng ta, vẻ mặt vui sướng:

- Nàng vừa nói, nàng bằng lòng nửa tháng sau gả cho ta?

- Phải! Ta vốn định như vậy, nhưng, hiện tại...huynh còn muốn cưới ta không?

Lý Thanh Nhã cắn môi ngượng ngùng cúi đầu.

- Đường ca, huynh đừng tin cô ta, cô ta chỉ đang diễn kịch thôi, cô ta căn bản không hề muốn gả cho huynh, cô ta đang lừa huynh, chắc chắn là muốn giờ trò gì đó!

Luru San San vội vàng nhắc nhở Luru Khải.

- Đủ rồi!

Luru Khải tức giận quát trách Luru San San, dịu dàng đỡ Lý Thanh Nhã đứng lên:

- San San, huynh nể muội là đường muội của huynh, nhưng huynh muốn thành thân với ai là chuyện của huynh, hơn nữa, Thanh Nhã là tâu tâu tương lai của muội, huynh mong muội sau này tôn trọng nàng ấy một chút.

- Cái gì?

Luru San San không dám tin chỉ vào mũi mình, mắt mở lớn:

- Huynh vẫn muốn thành thân với cô ta? Đường ca, huynh điên rồi sao?

- Xem ra, thúc thúc quả thật không dạy dỗ được đường muội, chờ sau khi về gặp thúc thúc, huynh nhất định sẽ thưa lại với ông ấy, để ông ấy dạy dỗ muội một trận!

- Huynh!!!

Lưu San San tức giận chỉ vào mũi Lưu Khải, khí huyết dâng lên, ngón tay chỉ vào hấn run rẩy:

- Huynh đúng là hết thuốc chữa rồi!
- Thúc thúc hôm qua còn bảo ta trông nom muối cho tốt.

Ngưu Quang đứng phía sau Lưu San San, dùng giọng nói chỉ đủ hai người nghe được nhắc nhở nàng:

- Đường ca cô thích Lý Thanh Nhã, bây giờ dù cô nói gì, cậu ta cũng nghe không vào, giữ lại núi xanh, sợ gì không có củi đun!

Lừa gạt của Lưu San San dịu đi mấy phần.

Không sai, hiện tại nếu nàng mắng Lý Thanh Nhã thì đường ca sẽ càng che chở nàng ta.

Nàng căm ghét tròng Lý Thanh Nhã, dùng ánh mắt khiêu khích nàng ta, giống như đang nói, hôm nay bốn cô nương không so đo với cô là giữ lại để sau này từ từ đối phó cô.

Lưu San San cắn răng kiềm chế cơn giận, hít thở sâu.

- Đường ca nếu đã quyết định thì muối không cần nữa, vừa này là đường muối nói sai, xin đường ca và đường tẩu tha thứ!

Nàng xin lỗi, mặt đầy thành ý.

Thần sắc Lưu Khải hòa hoãn lại một chút, Lưu San San đã xin lỗi rồi, hấn cũng không cần thiết gây thêm rắc rối.

- Chuyện bất ngờ thôi, sau này chúng ta vẫn là người một nhà! Nửa tháng sau, biệt viện Lưu gia ở Sơn Thành sẽ mở rượu mừng, lúc đó đường muối và thúc thúc đều phải đến đấy.

- Rượu mừng của đường ca, muối đương nhiên sẽ tới.

Lưu San San nở nụ cười.

Mọi việc dường như đã hóa giải, nhưng bất kỳ ai cũng biết, đây chỉ là đổ thêm gạo nước vào nồi nước đang sôi mà thôi, sớm muộn gì cũng sẽ sôi trở lại.

- Nếu đã như vậy, ta ở đây chúc mừng người!

Hạng Nguyên Hoán đứng bên cạnh này giờ chen vào một câu.

- Đa tạ!

Lưu Khải mặt không biểu cảm trả lời.

- Được rồi, nếu tất cả đã giải quyết, chúng ta nên giải tán thôi, Lưu công tử có muốn ở lại uống một chén rượu mừng của ta không?

Trên mặt Hạng Nguyên Hoán là nụ cười không đứng đắn thường ngày.

- Không cần, nửa tháng sau ta sẽ thành thân, sau khi về còn rất nhiều việc phải lo liệu, hôm nay đã quá rầy rề từ gia, chúng tôi đi ngay bây giờ!
- Bạch Thiên, Hắc Ảnh, thay ta tiễn khách!
- Dạ!

Bạch Thiên và Hắc Ảnh đồng thanh nói.

Lý Thanh Nhã đi ngang qua người Hạng Nguyên Hoán, không hề nhìn hấn, trông có vẻ thật sự không để ý đến hấn.

Lưu San San từ đầu tới cuối luôn dán mắt vào khuôn mặt Lý Thanh Nhã.

Đội Lý Thanh Nhã và Lưu Khải đi xa rồi, Lưu San San mới thay đổi sắc mặt, tức giận nói:

- Nhìn bộ dạng vĩnh viễn đuôi hồ ly của cô ta kia, đường ca nhất định sẽ bị cô ta hại chết, đường ca sao lại thích cô ta chứ?
- Bởi vì đường ca cô yêu cô ta, vì yêu nên đường ca cô sẽ bao dung cô ta!

Hạng Nguyên Hoán bông đùa một câu.

- Giống như huynh yêu Bạch Thiên Hoan?

- Luru tiểu thư hiện tại càng ngày càng khiến người ta thích đấy!

Luru San San khoanh tay trước ngực, vẻ mặt ghét bỏ:

- Huynh đừng có dùng giọng điệu đó nói chuyện với ta, nói tới là ta tức, ban đầu huynh rõ ràng hẹn hò với ta, không ngờ huynh chỉ là lợi dụng ta để thu hút sự chú ý của Bạch Thiên Hoan mà thôi, ta bây giờ rất bức huynh!

- Không biết Luru tiểu thư muốn thế nào mới có thể nguôi giận?

- Bồi thường huynh cho ta?

Luru San San nhướn mày đề nghị.

- Gia là hoa đã có chủ rồi!

- Huynh là hoa?

Luru San San liếc nhìn hắn:

- Ban đầu còn cảm thấy huynh không tệ, bây giờ thì thấy huynh chỉ là kẻ dờ hoi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Tân Hôn (2)

Hạng Nguyên Hoán làm động tác cúi đầu khoa trương với Luru San San:

- Đa tạ Luru tiểu thư khen ngợi.

- Sau này nếu huynh đối xử với Bạch Thiên Hoan không tốt, ta sẽ triệu tập các tiểu thư toàn thành dùng nước bọt dìm chết huynh!

- Không dám không dám!

Luru San San chỉnh lại váy thì thấy cây trâm của mình trên mặt đất, cây trâm này rơi lúc này khi Ngu Quế Vác nàng vào đây.

Nhìn cây trâm, nàng liền nhớ đến dáng vẻ của mình khi bị Ngu Quế Vác đi thì không khỏi đỏ mặt.

Ngu Quế Vác cúi đầu nhặt cây trâm giúp nàng, đúng lúc Luru San San thấy vết thương trên tay hắn, chính là vết thương vì nàng mà có.

- Vết thương của người...

Luru San San lo lắng nhìn vết thương của hắn, muốn đụng vào nhưng chợt nhớ đến thân phận của mình bèn rút tay về.

Ngu Quế Vác sờ, đưa cây trâm qua:

- Vết thương nhỏ mà thôi, trở về bôi chút thuốc là không sao.

Nàng vươn tay nhận lấy cây trâm Ngu Quế Vác đưa, vừa mới cầm, cây trâm đã gãy thành hai đoạn.

Nàng bĩu môi:

- Đây là cây trâm ta thích nhất!

Ngu Quế Vác thấy thế, bèn đoạt lại cây trâm.

- Đợi thuộc hạ sửa chữa xong sẽ đưa nó đến Học sĩ phủ!

Luru San San theo trực giác không muốn tiếp xúc quá nhiều với Ngu Quế Vác.

Nàng liếc nhìn cây trâm trong tay hắn, khinh miệt nói:

- Chỉ là một cây trâm mà thôi, gãy thì gãy, bổn tiểu thư không cần nữa, nếu cần, bổn tiểu thư lại đi mua cây mới là được!

Tay Ngưu Quang khựng lại, cảm thấy xấu hổ, cây trâm gãy trong tay tựa như bàn ủi làm bỏng tay hắn vậy.

- Là tôi làm hỏng, tôi sẽ bồi thường cho Lư tiểu thư!

- Không cần, ta nói rồi, chỉ là một cây trâm mà thôi, đừng rỗi..

Lư San San mỉm cười nhìn Hạng Nguyên Hoán:

- Huynh hôm nay là tân lang, cứ đợi ở đây không hay đâu, nếu để Bạch Thiên Hoan phát hiện hai ta ở cùng nhau, e rằng không ổn.

- Chuyện hôm nay khiến Lư tiểu thư hoảng sợ rồi, xin dời bước đến tiền viện!

- Được!

Lư San San không hề nhìn Ngưu Quang, trực tiếp vượt qua hắn rồi đi.

Ngưu Quang bất bình trong lòng vô thức tiến lên muốn tranh luận cùng Lư San San, Hạng Nguyên Hoán ở phía sau kéo hắn lại.

- Ngươi muốn làm gì?

- Cô ấy lúc này nói vậy thật quá đáng, không phải chỉ là một thiên kim tiểu thư thôi sao?

Ngưu Quang hơi bực bội nói:

- Vừa rồi ngài bảo thuộc hạ xin lỗi cô ấy thuộc hạ cũng làm rồi, ngài xem thái độ hiện tại của cô ấy kia!

Con người Hạng Nguyên Hoán đảo đảo hai vòng, cười hắc hắc:

- Phải ha, người cũng nói rồi, nàng ấy là một thiên kim tiểu thư, cây trâm này...

Hạng Nguyên Hoán nắm chặt tay hắn, cố ý nghiêm túc giao phó hắn:

- Ngươi cất nó cho tốt, chờ sau khi ngươi sửa xong thì đích thân đem trả nàng ấy!

- Trả? Chủ tử, ngài vừa rồi không nghe cô ấy nói sao? Cô ấy nói không cần!

Ngưu Quang bất mãn.

- Vậy cũng phải trả, không phải ngươi rất tức giận sao? Trở về sửa xong rồi đem trả nàng ấy, nếu nàng ấy không cần thì ngươi cứ vứt cho nàng ấy, hỏi nàng ấy cần hay không, không phải như thế rất hả giận ư?

Hạng Nguyên Hoán vô cùng nhiệt tình phân tích cho Ngưu Quang.

- Nhưng..

Ngưu Quang do dự.

- Và lại, vật này dù sao cũng là người làm hỏng, người không trả cho người ta, người ta sẽ cảm thấy là người lấy đồ của người ta, người đem trả như vậy, chẳng phải là hai bên không ai nợ ai sao?

Hạng Nguyên Hoán phát huy ba tác lược thuyết phục Ngưu Quang.

Nghe Hạng Nguyên Hoán nói vậy, tâm Ngưu Quang dao động, cảm thấy cách này có thể thực hiện được.

Thái độ ban nãy của Lư San San quả thực chọc giận hắn, không phải chỉ là một thiên kim tiểu thư thôi sao?

- Thuộc hạ nghe theo chủ tử!

Ngưu Quang gật đầu.

Loáng thoáng nghe tiếng Vương Toàn thúc giục mình, Hạng Nguyên Hoán thăm thía vỗ vỗ bả vai Ngưu Quang rồi xoay người rời đi, để lại Ngưu Quang ở lại một mình.

Bởi vì hắn không hiểu ý của Hạng Nguyên Hoán là gì.

Đêm dần về khuya, Bạch Thiên Hoan ngồi dưới đèn đọc sách đến mê mẩn.

Nàng vốn muốn ngủ nhưng đây không phải căn phòng quen thuộc của nàng, ngọn lửa trên hai cây nến màu đỏ thắm chói mắt, nàng không ngủ được nên ngồi dậy, vô tình lần mò đến thư phòng Hạng Nguyên Hoán, tìm được vài quyển binh thư trong đó đem ra ngoài.

Nàng xem quá mãi mê, đến nỗi có người vào phòng cũng không hay biết.

Đến khi có một đôi tay ấm áp che mắt nàng.

Nàng giật mình, chỉ một giây đồng hồ, nàng biết ngay người phía sau là ai.

- Này, Hạng..

Chữ Hạng vừa thốt ra, Hạng Nguyên Hoán đột nhiên nhào người lên lưng Bạch Thiên Hoan, vô lại không chịu đứng dậy, hơi thở nóng bỏng phả lên cổ và tai nàng.

- Hoan muội muội, nàng thơm quá, hương thơm khiến cho người ta...muốn cắn một cái!

Hắn vừa nói vừa ợ hơi rượu.

Mùi rượu bay vào mũi, hàng chân mày xinh đẹp của Bạch Thiên Hoan cau chặt, nàng vội vã quay đầu lại đỡ hắn.

- Sao chàng uống nhiều rượu như vậy?

Bạch Thiên Hoan khó khăn đỡ hắn đi về phía giường.

- Hôm nay hai ta thành thân, ta rất vui, Hoan muội muội có...có vui không?

Ánh mắt hắn mơ màng, nửa thân thể đè lên người nàng.

Không thể không nói, hắn thật sự rất nặng.

- Chàng vui thôi được rồi, còn bắt ta xử lý hậu quả cho chàng nữa!

Lạ thật, hắn uống say đến vậy mà vừa nãy khi hắn vào nàng không hề phát hiện, hắn bất ngờ chạy ra đằng sau nàng như thế nào?

Nàng vừa nghĩ vừa vút hắn lên giường, lại giúp hắn cởi giày.

Nàng giúp hắn nằm ngay ngắn, đắp chăn, chuẩn bị để hắn tiếp tục ngủ, còn mình lại đi đọc sách.

Nàng nghĩ như vậy, nhưng vừa xoay người thì tay bị kéo, nhìn theo hướng cánh tay thì thấy đôi con ngươi bông đùa của Hạng Nguyên Hoán hiện lên ánh sáng tinh nghịch.

- Tân lang say rượu, nàng là tân nương muốn đi đâu?

Hạng Nguyên Hoán giọng điệu như thường hỏi nàng.

Hắn không say?

Ngón tay Bạch Thiên Hoan đặt lên mạch hắn thăm dò, phát hiện mạch của hắn bình thường, giống như chưa từng uống rượu vậy.

- Say rượu?

Bạch Thiên Hoan tức giận vút tay hắn:

- Chàng một chút cảm giác say cũng không có chứ ở đó mà say rượu!

- Nàng chính là rượu của ta, nhìn thấy nàng, ta liền say!

Tay Hạng Nguyên Hoán nắm lấy tay nàng, hơi dùng sức kéo nàng vào lòng, hơi thở hai người quanh quẩn, quẩn quít bên nhau.

- Chàng không đứng đắn!

Bạch Thiên Hoan buồn bực đánh vào ngực hắn.

Hạng Nguyên Hoán lập tức che tim, nhắm mắt, biểu cảm như sắp chết:

- Hoan muội muội, nàng thật độc ác, đêm tân hôn muốn mưu sát trượng phu!

- Bớt giả bộ đi.

Hạng Nguyên Hoán che trán.

- Nàng quá không biết phối hợp.

- Muốn ta cầm dao phối hợp với chàng à?

Bạch Thiên Hoan cười híp mắt hỏi.

- Cái đó thì không cần!

Quá nguy hiểm, hấn bèn chuyển đề tài:

- Đúng rồi, suýt nữa quên, hôm nay hai ta thành thân, ta muốn tặng nàng một món quà!

- Quà?

Đôi mắt nàng long lanh chớp chớp:

- Quà gì?

Hạng Nguyên Hoán cười thần bí, từ trong ống tay áo lấy ra một thứ, nắm chặt trong tay, quơ quơ trước mặt nàng.

- Là gì vậy?

Bạch Thiên Hoan chăm chú nhìn nắm tay hấn.

- Nàng đoán xem!

- Không lẽ chàng muốn đem toàn bộ khế đất của Hạng thân vương phủ cho ta?

Nàng nhìn hấn.

Hấn lườm nàng.

- Hoan muội muội, nàng cảm thấy ta là người thô tục như vậy sao?

Một giây sau, hấn xòe tay ra.

Trên tay hấn là một thỏi bạc!

Vừa nãy còn nói mình không phải người thô tục, một giây sau liền móc ra một thỏi bạc, mấu chốt là thỏi bạc này chỉ có mười lượng.

Mười lượng bạc mà muốn thu mua nàng?

- Quà chàng tặng ta chính là mười lượng bạc?

Mọi hi vọng hụt hẫng, Bạch Thiên Hoan hơi thất vọng.

- Lẽ nào...nàng quên mất thỏi bạc này rồi sao? Hoan muội muội của ta?

Hạng Nguyên Hoán nở nụ cười kỳ dị, nhượng nhượng mi:

- Nàng nghĩ kỹ đi.

Suy nghĩ một vòng, Bạch Thiên Hoan chợt nhớ đến một đêm trăng cao gió lớn, nàng để lại một thỏi bạc cho hấn, hình như chính là mười lượng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chỉ Có Một Thê Tử Là Nàng (1)

- Thôi bạc này lẽ nào là...

Bạch Thiên Hoan kinh ngạc nhận thỏi bạc, lật qua lật lại kiểm tra mấy lần, mặt sau thỏi bạc bị dính vết bẩn màu đen lúc nàng chế thuốc.

Qua kiểm chứng, nàng xác định đây chính là thỏi bạc nàng để lại vào lần đầu tiên họ gặp nhau.

Hạng Nguyên Hoán gật đầu.

- Không sai. Chính là thỏi bạc hôm đó nàng để lại.

Hắn gõ nhẹ lên cái mũi đáng yêu của nàng:

- Nếu nàng không để lại thỏi bạc này, nói không chừng hai ta sẽ không có ngày hôm nay!

- Chỉ vì trả ta bạc à?

Nàng hỏi, trong lòng tuyệt đối không tin hắn sẽ có lòng tốt như vậy.

Hạng Nguyên Hoán nghiêm túc giải thích:

- Ta muốn biết là nữ nhân nào to gan lớn mật, dám cưỡng gia xong rồi biến mất không hình không bóng! Hơn nữa, còn trả có mười lượng bạc!

- Vậy Hạng đại thế tử cảm thấy bao nhiêu bạc thì thích hợp?

Bạch Thiên Hoan lườm hắn, đã biết hắn không có lòng tốt như vậy mà.

- Bồi thường nàng cho bốn thế tử, cả đòi cả kiếp không được rời khỏi bốn thế tử là có thể trả hết!

Những lời này khiến lòng nàng vui vẻ.

- Cả đòi cả kiếp, như vậy không phải ta bị lỗ sao?

Nàng chống cằm suy nghĩ sâu xa.

- Đơn giản thôi!

Hạng Nguyên Hoán đưa tay vén tóc mai ra sau tai nàng, lộ ra vành tai hoàn mỹ của nàng:

- Bốn thế tử cũng bồi thường cho nàng, không phải công bằng rồi sao?

- Vậy chúng ta từ từ mà nghĩ, xem chuyện mua bán này có đáng hay không.

- Có gì không đáng?

Hạng Nguyên Hoán tự tin khoác lác:

- Cả kinh thành tìm không được mấy người đẹp trai hơn bốn thế tử, gia thế tốt hơn bốn thế tử đâu.

- Nghe chàng nói, hình như cũng rất được.

- Cho nên...gả cho ta, nàng bảo đảm sẽ kiếm được lợi nhuận ổn định.

Hạng Nguyên Hoán lật người, đè Bạch Thiên Hoan xuống dưới, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt mỹ lệ của nàng, dưới ánh đèn, dung nhan xinh đẹp của nàng tăng thêm chút cảm giác mỏng lung, nhìn càng đẹp hơn:

- Đêm động phòng hoa chúc, hai ta có phải nên làm gì đó không?

Ánh mắt bất thiện của hắn nhìn vào cổ áo nàng, làn da trắng trẻo như ẩn như hiện khiến hắn miệng đắng lưỡi khô, nơi nào đó cũng bắt đầu tạo phản.

Họ bây giờ đã là phu thê, nàng không có lý do gì cự tuyệt hắn.

Đột nhiên, nàng thính tai nghe được âm thanh ngoài cửa sổ, bèn lập tức tỉnh táo lại.

- Đợi đã!

Khi Hạng Nguyên Hoán cúi đầu muốn hôn nàng, nàng đưa tay chặn môi hắn.

- Sao thế?

Hắn khó chịu chà chà lên người nàng, để nàng cảm nhận được lửa nóng của hắn:

- Ta sắp nhin hết nỗi rồi.

Gương mặt Bạch Thiên Hoan đỏ lên, nàng nhìn hắn lắc đầu kiên định, sau đó chỉ chỉ ngoài cửa sổ nhỏ giọng nhắc nhở:

- Ngoài cửa sổ có người.

Nam nhân quả nhiên gặp phải chuyện giường chiếu là dễ dàng buông lỏng phòng bị, vừa rồi hắn không hề phát hiện động tĩnh ngoài cửa sổ, được Bạch Thiên Hoan nhắc nhở, Hạng Nguyên Hoán cẩn thận nghe kỹ thì đúng là nghe được âm thanh rất nhỏ ngoài cửa sổ.

Cảm giác được sự chú ý của Hạng Nguyên Hoán, Bạch Thiên Hoan hơi khản trương nói:

- Chẳng ngồi dậy trước đã, chỉ cần chúng ta...

Nàng vẫn chưa kịp nói với hắn chuyện Lý Thanh Nhã mất tích, không biết người bên ngoài đó có phải Lý Thanh Nhã hay không.

Hạng Nguyên Hoán cười cười ngắt lời Bạch Thiên Hoan:

- Không cần lo lắng, chỉ là có người ăn no bụng mỡ thôi!

Lửa nóng trên người hắn đã lui đi một ít, hắn kéo nàng đứng dậy.

- Hoan muội muội, hôm nay là ngày đại hi của hai ta, sao có thể không uống rượu chứ? Trước tiên chúng ta uống rượu giao bôi đi!

Hạng Nguyên Hoán kéo Bạch Thiên Hoan đến bên bàn ngồi xuống, vừa vặn dựa sát vào cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, hai người đang ngồi xổm lên lút nghe động tĩnh bên trong.

Kẻ chủ mưu chính là đương gia chủ mẫu Hạng thân vương phủ Tiết Oánh và một nha hoàn của bà.

- Vương phi nương nương, chúng ta cứ ở đây không hay đâu, nếu bị thế tử gia phát hiện...

Nha hoàn trong lòng bất an, muốn khuyên Tiết Oánh rời đi.

Hơn nữa, nàng vẫn là hoàng hoa khuê nữ, vương phi làm hư nàng như vậy, nếu thấy thứ gì không nên thấy hoặc nghe thứ gì không nên nghe thì sau này nàng làm sao lập gia đình đây.

- Sợ gì chứ, chuyện tốt còn chưa bắt đầu, đợi thêm đi...

- Lát nữa vương gia trở lại, e là sẽ đi tìm vương phi, hay là chúng ta về trước, nếu không, vương gia sẽ mắng nô tỳ!

- Sợ gì chứ, có ta đây, nếu ông ấy dám nói gì, ta giúp người mắng ông ấy không phải được rồi sao?

Dù sao thì, chỉ một câu, bà không về.

- Vương phi, nô...

- Suyt ~~

Tiết Oánh vội ra dấu im lặng với nha hoàn, nhắc nhở nàng ấy:

- Hai người họ đang đi qua bên này, đừng nói nữa, nếu bị phát hiện, sau khi về, ta nhất định sẽ không tha cho người.

Bị Tiết Oánh uy hiếp như vậy, nha hoàn đâu còn dám nói chuyện, ngoan ngoãn cùng bà ẩn mình ngoài cửa sổ.

Tiết Oánh nghe được Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán đang uống rượu mừng bên trong, uống xong một lát thì không nghe được động tĩnh gì nữa, trong lòng bà sốt ruột.

Bà muốn bé tôn tử, Hạng Nguyên Hoán nếu không cố gắng thì tôn tử của bà ở đâu ra?

Bà nghe lén góc tường là sợ thân thể Hạng Nguyên Hoán có gì không ổn thì sẽ đặc biệt biết trước để tương lai nghĩ cách chữa trị.

Nghe một lát, bên trong vẫn không có âm thanh gì, Tiết Oánh ló đầu ra khỏi tường, nhìn lên vào bên trong qua cửa sổ tân phòng.

Lạ thật, sao tân phòng trống rỗng không có người? Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan đi đâu rồi?

Trong lòng bà vừa nghĩ vậy, cửa sổ chợt mở ra từ bên trong, tầm nhìn rộng rãi, trước mắt bà xuất hiện hai gương mặt.

Bộ dạng Tiết Oánh ngoài người ngoài cửa sổ vô cùng buồn cười.

- Mẫu phi, trăng hôm nay không tệ, người định đến chỗ nhi tử phơi ánh trăng sao?

Hạng Nguyên Hoán trêu chọc Tiết Oánh.

Bị phát hiện rồi, Tiết Oánh vỗ vỗ y phục đứng dậy, giả vờ nhìn trời:

- Ôi chao, trăng đêm nay đẹp quá!

Bà vừa nói xong liền đơ mặt, hiện tại bầu trời âm u, đừng nói là trăng, ngay cả một ngôi sao cũng không có.

Bà xụ mặt quay đầu lại, hung dữ quở mắng Hạng Nguyên Hoán:

- Tiểu tử thói con dám dọa ta, làm gì có trăng.

- Phải, làm gì có trăng, cho nên, mẫu phi đến đây làm gì?

Nghe lên góc tường dù sao cũng không phải chuyện gì về vang.

- Ta ấy hả?

Tiết Oánh cười lúng túng:

- Ta chỉ là qua xem thôi, đi ngay đây.

- Xem, xem cái gì?

Họ đang nói chuyện thì Hạng Diên Thiệu tới Tùng Viên của Hạng Nguyên Hoán, từ xa ông đã thấy Tiết Oánh đứng bên ngoài cửa sổ.

- Oánh nhi, không phải ta đã nói với nàng là tối nay nàng không được qua rồi sao, bây giờ nàng ở đây làm gì?

Hạng Diên Thiệu đen mặt từ xa đã hô to.

Giọng ông lớn, cả Tùng Viên đều nghe thấy.

Tiết Oánh vỗ trán:

- Ông ấy sao tới rồi?

- Mẫu phi, phụ vương đang tìm mẫu phi đấy.

Hạng Nguyên Hoán cười hì hì nhắc bà.

- Biết rồi, ta đi ngay đây, không làm chướng mắt các người nữa!

Tiết Oánh tức giận nói:

- Tiểu tử thói con đấy, thêm chút sức, mau sinh cho ta một tôn tử mập mạp.

- Nhi thần tuân lệnh!

Hạng Nguyên Hoán hành lễ khoa trương với bà, Tiết Oánh lúc này mới xoay người rời đi.

Tiết Oánh và Hạng Diên Thiệu dọc đường không biết nói gì, sau đó họ tách ra, chỉ còn Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán ở tân phòng.

Hạng Nguyên Hoán đóng cửa sổ.

Bạch Thiên Hoan vừa muốn xoay người, hần đột nhiên ôm lấy nàng.

- Á, chàng làm gì vậy?

Nàng la lên, hai tay khấn trương ôm lấy cổ hần.

Hần đặt nàng lên giường, kéo màn nhốt hai người bên trong.

- Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc, nàng nói xem ta làm gì?

Trong màn, một tiếng “rẹt” vang lên kèm theo tiếng kháng nghị của Bạch Thiên Hoan:

- Bộ y phục ngủ này là mới may đấy, sao chàng lại xé?

Trong câu trả lời của Hạng Nguyên Hoán mơ hồ có sự gấp gáp:

- May nhiều bộ như vậy, đôi bộ khác không phải được rồi sao?

- ...

Tiết Oánh may nhiều y phục ngủ cho nàng như vậy, trước đây nàng còn cảm thấy quá nhiều, nhưng từ tình huống trước mắt cho thấy, có bao nhiêu y phục ngủ cũng không đủ cho hần xé.

Trong cơn hỗn loạn, Bạch Thiên Hoan quần chặt lấy Hạng Nguyên Hoán, hoàn toàn giao bản thân cho hần.

Đêm nay là sự kết hợp hoàn mỹ giữa thân thể và tâm hồn.

Bởi vì suốt đêm đòi hỏi vô độ, sáng hôm sau, Bạch Thiên Hoan lần đầu tiên kính trà cha mẹ chồng đã dậy muộn, Hạng Hân Lạc hôm qua không xuất hiện trong ngày đại hôn của họ, lúc kính trà nàng ấy đứng bên cạnh Tiết Oánh, không thể thiếu việc trừng Bạch Thiên Hoan.

Trên mặt Hạng Hân Lạc có quang thâm rất rõ, hiển nhiên là cả đêm không ngủ được.

Hạng Diên Thiệu là một trưởng bối tương đối uy nghiêm, chỉ thuận miệng quan tâm Bạch Thiên Hoan mấy câu chứ không nói gì nhiều, nhưng từ biểu cảm của ông cho thấy ông đã chấp nhận Bạch Thiên Hoan.

Lúc rời đi, Hạng Diên Thiệu nói một câu khiến lòng kính nể của Bạch Thiên Hoan đối với sự cao quý của ông hoàn toàn sụp đổ:

- Nguyên Hoán, sao con lại không thông cảm cho con dâu như vậy, không được nghe lời mẫu phi con mà buổi tối quá liều mạng!

- ...

Trong đầu Bạch Thiên Hoan trống rỗng.

- Phụ vương, người chỉ nói con, năm đó khi người mới cưới mẫu phi, sợ là còn liều mạng hơn cả con!

Hạng Nguyên Hoán vô cùng không khách khí đáp lễ.

- ...

Tiết Oánh vỗ bàn, nóng nảy chỉ vào mũi hần:

- Nói càn, phụ vương con năm đó căn bản là không..

Chữ “được” còn chưa thốt ra khỏi miệng, Tiết Oánh giật mình nhận ra mình vừa nói gì, bèn vội nâng chén trà, vờ như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, định lấp liếm cho qua.

Hạng Nguyên Hoán hăng hái.

- Mẫu phi, người nói một chút đi, năm đó phụ vương căn bản là thế nào?

Hần đùa cợt nhìn Hạng Diên Thiệu:

- Phụ vương, chẳng lẽ năm đó người không được?

- Bậy, nếu phụ vương không được thì con ở đâu ra? Từ trong đá nhảy ra à?

Hạng Diên Thiệu đỏ mặt tía tai rống:

Bạch Thiên Hoan âm thầm lau mồ hôi lạnh.

Bọn họ nói chuyện có thể dừng cứ xoay quanh chuyện kia không, các nha hoàn và hạ nhân xung quanh sớm đã cười đến nổi vai ai nấy đều run run rồi.

May mà Hạng Nguyên Hoán kịp thời ngưng đoạn đối thoại bừa bãi này.

- Con và Hoan muộn muộn buổi trưa phải ra ngoài một chuyến, sẽ không ăn cơm ở nhà!

- Nếu con ra ngoài thì tiện thể giúp mẹ ghé trà trang lấy lá trà, chính là trà trang trước kia thường đi ấy, nghe nói trà mới năm nay đã có rồi!

Tiết Oánh dẫn dò Bạch Thiên Hoan:

- Con dâu, chuyện này giao cho con nhé.

- Dạ!

Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán đi rồi, Hạng Hân Lạc hôn bay phách lạc cúi đầu nói:

- Phụ vương, mẫu phi, vậy con cũng về phòng.

- Đợi đã!

Tiết Oánh lo lắng kéo tay Hạng Hân Lạc, ngẩng đầu lên, nhìn kỹ mặt nàng:

- Hân Lạc, bệnh của con sao vẫn chưa khỏi, đại phu này làm ăn thế nào vậy, kê đơn thuốc sao chẳng thấy hiệu quả gì hết vậy nè!

- Mẫu phi, con không sao, trở về nghỉ ngơi một chút là được!

- Thế con mau đi đi.

Tiết Oánh ra hiệu cho nha hoàn trong viện Hân Lạc đỡ nàng rời đi.

Hạng Hân Lạc đi rồi, Tiết Oánh vẫn lo lắng nhìn theo, sau đó mới quay lại ngồi cạnh Hạng Diên Thiệu.

- Thiệu ca, sức khỏe Hân Lạc sao đột nhiên lại kém như vậy? Hay là chàng đích thân vào cung một chuyến, mời thái y tới đi.

Tiết Oánh lắc lắc cánh tay Hạng Diên Thiệu, trong lòng chỉ quan tâm bệnh của Hạng Hân Lạc:

- Hai ngày nay trong phủ bận rộn hôn sự của Nguyên Hoán, quên mất chuyện của con bé nữa!

- Không cần lo lắng, bệnh của nó là tâm bệnh, tâm bệnh cần tâm được, đợi khi nào nó nghĩ thông suốt, đương nhiên sẽ khỏi thôi!

Biểu cảm của Hạng Diên Thiệu không hề có chút lo lắng nào.

- Sao vậy? Chàng biết chuyện gì à?

Tiết Oánh mở to mắt nhìn Hạng Diên Thiệu.

Mấy năm nay, Hạng Diên Thiệu không phải người mù, Hạng Hân Lạc luôn dính lấy Hạng Nguyên Hoán, tình cảm đã vượt mức huynh muội, gần đây cũng là sau khi Hạng Nguyên Hoán có Bạch Thiên Hoan, tâm tình của nó mới thành linh thay đổi.

Chỉ có điều, tính tình của Tiết Oánh đương nhiên không nhìn ra những điều này, hơn nữa, bà luôn cho rằng Hạng Hân Lạc dính lấy Hạng Nguyên Hoán là do tình cảm huynh muội.

Nếu để Tiết Oánh biết chuyện này, bà nhất định sẽ lập tức chạy đi tìm Hạng Hân Lạc, thực hiện công tác tư tưởng, chỉ càng làm tăng thêm gánh nặng tâm lý của Hạng Hân Lạc mà thôi.

- Không biết!

Hạng Diên Thiệu lắc đầu rồi đứng dậy:

- Hôm nay thời tiết không tệ, hai chúng ta cũng ra ngoài đi dạo một chút đi!

- ...

Tiết Oánh đen mặt:

- Đừng nhắc thời tiết với ta nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Chỉ Có Một Thê Tử Là Nàng (2)

Trên đường phố đông đúc rộn ràng, người đi đường qua lại, đôi chim én tân hôn Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán dọc theo đường đi có rất nhiều người gặp họ thì nhau chấp tay chúc phúc, Hạng Nguyên Hoán toàn bộ đều thu nhận.

Đến y quán có phòng thuốc dưới đất của Bạch Thiên Hoan, nàng ở trong đó khoảng hơn một canh giờ, lúc nàng nghiên cứu một loại thuốc trong bình được đẩy kín thì Hạng Nguyên Hoán ở thư phòng đọc sách.

Trước đó hắn có nhìn thoáng qua cái bình được đẩy kín kia.

- Trong đó là gì vậy?

- Chỉ là thuốc trị thương thông thường thôi, không có gì đặc biệt!

Bạch Thiên Hoan thuận miệng trả lời.

Hạng Nguyên Hoán có trực giác rằng nàng không nói thật.

Thứ trong bình ấy là gì, nàng không muốn nói.

Nếu nàng không muốn nói thì hắn cũng không hỏi, đôi khi nàng muốn nói, đương nhiên sẽ tự nói cho hắn biết.

- Đến giờ ăn trưa rồi, chúng ta đi ăn thôi.

Hạng Nguyên Hoán đề nghị.

- Đi lấy lá trà cho mẫu phi trước đã, đúng lúc tiện đường!

- Nghe nàng hết.

Thế là Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan quyết định đi lấy lá trà trước.

Dọc đường hai người vừa nói vừa cười, hai người xinh đẹp tuyệt thế vô song đứng cùng nhau, không biết đã thu hút bao nhiêu ánh mắt hâm mộ.

Cuối cùng cũng đến trước tiệm lá trà, Hạng Nguyên Hoán đi tìm ông chủ để lấy lá trà, người giao trà cho hắn nhìn rất lạ mắt.

- Trước kia ta tới lấy lá trà đều là ông chủ các người đích thân đưa cho ta, ông ấy đâu? Sao ta không thấy?

Hắn quét mắt qua đối phương, nhàn nhạt hỏi.

Vì câu hỏi này của hắn mà vẻ mặt đối phương đột nhiên trở nên khẩn trương.

- Ông...ông chủ chúng tôi không có ở đây, trước khi ông ấy đi đã căn dặn tôi giao lá trà này cho ngài!

Người nọ cúi đầu căng thẳng trả lời.

Ánh mắt Hạng Nguyên Hoán tựa như lơ đãng quan sát chung quanh thì thấy có hai nhân viên trong tiệm động tác vô cùng khả nghi.

- Trước kia khi mẫu phi đặt lá trà ở đây đã quy định hộp trà là màu trắng mà!

Hạng Nguyên Hoán chỉ chỉ một hộp trà màu trắng trên kệ, hộp trên tay hắn là màu đen.

- Ông chủ dặn mà tiểu nhân quên mất, tiểu nhân đổi hộp trà cho thế tử gia!

Người nọ vừa nói vừa định đổi lại hộp trà.

Tay người kia vừa đưa ra một chút, tay Hạng Nguyên Hoán chợt rút trở về, hắn mỉm cười:

- Đầu cần gấp gấp đổi như vậy?

- Ngài khẳng định là hộp trà màu trắng, chẳng lẽ không đổi?

Hạng Nguyên Hoán cười lạnh.

- Mẫu phi trước giờ chưa hề quy định hộp trà màu trắng gì cả, người nói láo! Ông chủ các người đâu? Bảo ông ấy ra gặp ta!

Hai nhân viên trong tiệm trà thấy vậy, trực tiếp chắn ở cửa tiệm, ngăn đường ra của Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan.

Bạch Thiên Hoan cảnh giác nhìn chăm chăm hai người nọ, ngón tay dưới ống tay áo đã nắm chặt ngân châm, chân hơi chuyển động chuẩn bị xông lên.

Hạng Nguyên Hoán nắm cổ tay nàng, lắc lắc đầu với nàng.

- Hoan muội muội, loại chuyện này không cần nàng ra tay!

Hắn cười lạnh, vỗ tay, ra hiệu cho Bạch Thiên và Hắc Ảnh xuất hiện.

Ba nhân viên biết Hạng Nguyên Hoán gọi người tới bèn không kịp nghĩ nhiều, bồng chốc toàn bộ đều xông lên.

Bạch Thiên Hoan vừa định ra tay thì Hạng Nguyên Hoán ôm lấy eo nhỏ của nàng, kéo nàng lùi về sau, tránh thoát trường kiếm trong tay đối phương thình lình lao tới.

Trong nháy mắt, Bạch Thiên và Hắc Ảnh từ bên ngoài vọt vào, không lâu sau, ba nhân viên kia đều bị hai người họ khống chế, trong đó hai người bị giết, chỉ một người còn sống.

Bạch Thiên và Hắc Ảnh mỗi người đề một cánh tay hắn ta, khiến hắn ta quỳ xuống trước mặt Hạng Nguyên Hoán.

- Nói, là ai sai khiến các ngươi, chỉ cần nói ra người đó là ai, gia sẽ lập tức tha cho ngươi.

Hạng Nguyên Hoán từ trên cao nhìn xuống dụ dỗ.

Mất thấy kế hoạch của mình thất bại, hai huynh đệ đều bị giết chết, mọi hắn ta cử động.

- Nhanh nắm miệng hắn, đừng để hắn nuốt độc dược!

Bạch Thiên Hoan nhìn rõ động tác của hắn ta, lớn tiếng kêu lên.

Bạch Thiên đưa tay nắm miệng hắn ta, tiếc là đã quá muộn, máu đen từ khe miệng hắn ta chảy xuống, cổ khó chịu duỗi thẳng, đôi mắt mở lớn, toàn thân co giật.

Bạch Thiên và Hắc Ảnh buông hắn ta ra, hắn ta ngã xuống, mấy giây sau thì không hề nhúc nhích nữa.

Hắc Ảnh cúi đầu thăm dò hơi thở hắn ta:

- Chủ tử, hắn chết rồi, trong kẻ rằng hắn có túi độc, chỉ cần nhiệm vụ thất bại sẽ cắn độc tự sát!

Bạch Thiên Hoan cầm hộp trà trong tay Hạng Nguyên Hoán, mở hộp ra ngửi một chút, chân mày liền cau chặt.

- Lá trà này bị bỏ kịch độc, uống vào chắc chắn sẽ chết!

- Đúng là đủ độc.

Hạng Nguyên Hoán ghét bỏ quay lưng đi:

- Hai ngươi vào hậu đường xem thử.

- Dạ!

Bạch Thiên và Hắc Ảnh sau khi vào thì ném ra ba người, ba người này đều bị trói bằng dây thừng, miệng nhét giẻ lau.

Một trong số đó là ông chủ tiệm lá trà.

- Đa tạ ơn cứu mạng của thế tử gia, đa tạ ơn cứu mạng của thế tử gia!

Ông chủ tiệm lá trà nằm trên mặt đất liên tục nói đa tạ với Hạng Nguyên Hoán.

Hắn đỡ ông đứng dậy.

- Đại gia không cần đa tạ, nói ra thì hôm nay các người gặp phải tai họa này cũng là vì Hạng thân vương phù ta, là Hạng thân vương phù ta thêm họa cho các người!

- Thế tử gia sao lại nói vậy! Vị này hẳn là thế tử phi?

Ông chủ tiệm lá trà khách khí hành lễ với Bạch Thiên Hoan.

- Ông chủ khách khí, đứng rồi, lúc bọn họ tới ông có nghe được gì không, là ai sai bọn họ tới?

Nàng cẩn thận hỏi.

Ông chủ thử dài lắc đầu.

- Sau khi họ tới thì trực tiếp trói chúng tôi lại, chuyện này xảy ra trước khi hai người đến một canh giờ.

Một canh giờ!

Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan nhìn nhau.

Chuyện này là có âm mưu gây án từ trước, hơn nữa, đối phương còn rất rõ hành tung của họ.

Hai người họ ra ngoài và giúp Tiết Oánh lấy lá trà, đây chỉ là chuyện một canh giờ trước mà thôi, mà một canh giờ trước, họ đã mai phục sẵn ở đây rồi.

Điều này nói rõ...trong phủ có gian tế của đối phương.

Hạng Nguyên Hoán móc hai thỏi bạc ra đặt lên quầy:

- Mẫu phi trước đó bảo ông chuẩn bị lá trà, ông chuẩn bị xong chưa?

- Chuẩn bị xong rồi, ở hậu đường!

Ông chủ vội đi vào hậu đường lấy đem ra, vui vẻ đặt vào tay Hạng Nguyên Hoán:

- Đây là trà mới năm nay, do tôi tự tay làm đấy!

- Vậy ta lấy.

Trước khi đi, Hạng Nguyên Hoán dặn Bạch Thiên và Hắc Ảnh:

- Hai người đến quan phủ một chuyến, nhân tiện xử lý mấy thi thể này!

- Dạ!

Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan mang lá trà trở về.

- Chẳng cảm thấy lần này là ai? Lục hoàng tử hay Thái tử?

Nàng có chút lo lắng hỏi.

- Chuyện này nàng không cần lo, vì phu sẽ xử lý ổn thỏa!

Hắn trêu đùa vỗ vào má nàng:

- Nhiệm vụ của nàng chính là sinh cho Hạng thân vương phủ chúng ta một đứa bé mập mạp!

Bạch Thiên Hoan đỏ mặt, đánh vào tay hắn:

- Ai muốn sinh con cho chàng!

- Ta chỉ có một thê tử là nàng, nàng không sinh cho ta thì ai sinh?

- Đù rồi đấy, ngoài đường ngoài xá mà bàn mấy chuyện này, chàng không xấu hổ à?

Bạch Thiên Hoan giảm thấp âm lượng cảnh cáo hắn, xung quanh đã có mấy người chỉ chỗ hai người họ.

Nàng trước giờ không thích được người khác nhìn chăm chú, nhưng từ khi ở bên hắn, loại ánh mắt này luôn chưa từng gián đoạn.

- Xấu hổ gì chứ?

Hạng Nguyên Hoán cố ý nhìn chung quanh:

- Ai không phải do cha mẹ sinh ra, chẳng lẽ sau này họ không muốn có con à?

Hắn không sợ mất mặt nhưng nàng sợ.

- Đi nhanh lên!

Bạch Thiên Hoan một tay nhấc váy, một tay kéo Hạng Nguyên Hoán chạy như bay, rất nhanh đã về đến cổng Hạng thân vương phủ.

Hai người vừa trở lại vương phủ liền trực tiếp đi đến viện của Tiết Oánh, đúng lúc Tiết Oánh cũng đang ở đó, từ xa đã nhìn thấy hai người họ, mà đáng vẻ của Bạch Thiên Hoan lại là mồ hôi nhễ nhại.

- Ô, hai con sao thế? Sao mồ hôi nhễ nhại thế kia?

Tiết Oánh quan tâm lau mồ hôi giúp Bạch Thiên Hoan, lau xong thì thu khăn tay về.

Hạng Nguyên Hoán lập tức lộ mặt mình qua:

- Mẫu phi, cũng lau cho con đi!

- Con?

Tiết Oánh chỉ vào vách tường:

- Con qua đó quẹt quẹt là được!

- Mẫu phi, đái ngò này cũng quá khác biệt rồi, con là nhi tử ruột của người đấy!

- Nếu không phải nhi tử ruột, ta đã bóp chết con từ lâu rồi!

Tiết Oánh kéo Bạch Thiên Hoan ngồi xuống, khó hiểu nhìn hai người:

- Hai đứa con sao về nhanh vậy, có ăn trưa chưa?

- Lúc về con đã dặn dò hạ nhân, bảo họ đưa đến Tùng Viên rồi!

Hạng Nguyên Hoán ngồi xuống bên cạnh Tiết Oánh:

- Lá trà mẹ cần nè!

Từ khi tiến vào, hắn luôn nhìn chăm chăm một nha hoàn trong phòng Tiết Oánh, nha hoàn kia phát hiện cái nhìn của hắn thì trong lòng hơi khản trương, lúc pha trà, tay run lên, nước trà tràn ra ngoài chén.

- Quả nhiên là lấy cho con!

Hắn mở hộp lá trà ra ngửi, lá trà bên trong thơm ngát mê người:

- Trà này tốt nha, được rồi, trước tiên dùng pha trà kia, cứ dùng trà này pha một ấm đi!

Nha hoàn nọ bị Hạng Nguyên Hoán nhìn chăm chăm vâng dạ, cúi đầu đến bên bàn.

Ánh mắt hắn chưa từng rời khỏi người nha hoàn.

Bạch Thiên Hoan liếc hắn, hắn dường như không hề phát giác.

Tiết Oánh ngồi giữa nhìn hai người, cảm thấy biểu cảm của hai người rất lạ, mà ánh mắt của nhi tử nhà mình cứ dán vào nha hoàn trong phòng mình, trước kia nó ngay cả nhìn cũng lười nhìn người ta kia mà.

Hơn nữa, nó vừa mới tân hôn, ở trước mặt tân nương lại nhìn chăm chăm cô nương người ta như vậy.

- Nguyên Hoán, con hôm nay sao thế? Vợ con đang ở đây đấy!

Tiết Oánh nhỏ giọng nhắc nhở hắn.

- Mẫu phi, người và Nguyên Hoán đang nói gì vậy?

Thấy hai người rỉ tai nhau, Bạch Thiên Hoan bên cạnh thuận miệng hỏi.

- Không có gì.

Tiết Oánh đáp mà không hề suy nghĩ.

Nha hoàn nọ pha trà xong, vô cùng căng thẳng rót cho Bạch Thiên Hoan, Hạng Nguyên Hoán và Tiết Oánh mỗi người một chén, sau đó nàng ta đứng một bên lẳng lặng chờ đợi.

Chỉ cần ba người họ uống trà, kế hoạch xem như thành công.

Không ngờ lại có chuyện thuận lợi như ba người họ cùng nhau ngồi xuống uống trà thế này.

Hạng Nguyên Hoán vừa bung trà lên định uống thì đột nhiên vẩy tay với nha hoàn:

- Ngươi qua đây!

- Nguyên Hoán, con khi không gọi nàng ấy làm gì?

Tiết Oánh lo lắng nhìn nhi tử ruột của mình, hiện tại bà thực sự kích động muốn bóp chết hắn, đây mới chỉ là ngày đầu tân hôn thôi mà.

Hạng Nguyên Hoán không để ý đến Tiết Oánh, trực tiếp đưa chén trà của mình đến trước mặt nha hoàn nọ:

- Ngươi uống chén trà này!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Chân Tướng Năm Năm Trước 1 (1)

Tiết Oánh che trán.

Nhi tử của bà sao hôm nay lại không hiểu biết như vậy, trước mặt vợ mình mà đích thân bung trà cho cô nương khác, hơn nữa...còn là một nha hoàn.

- Khụ, Nguyên Hoán!

Tiết Oánh định chủ trì công đạo:

- Chén trà này con nên bung cho Thiên Hoan mới phải, con bung nhầm chỗ rồi!

- Bung nhầm chỗ? Không hề!

Hạng Nguyên Hoán không để ý đến Tiết Oánh, bàn tay bung trà vẫn đưa về phía nha hoàn nọ.

- Nguyên Hoán!

Tiết Oánh thấp giọng quở trách hắn:

- Con cũng không nhìn trường hợp xem, trước khi cưới con làm vậy thì cũng thôi nhưng bây giờ con đã thành thân rồi!

- Mẹ, mặc kệ con!

Hạng Nguyên Hoán chán ghét, không kiên nhẫn với nha hoàn nọ:

- Lòi gia vừa nói ngươi có nghe không? Uống chén trà này!

Tiết Oánh cúi đầu rên một tiếng.

Nhi tử của bà làm quái gì thế này, sao lại không hiểu chuyện như vậy? Hôm qua vừa tân hôn, hôm nay liền...

Bà trước giờ luôn không thích trượng phu nạp thiếp, cho nên bà cũng sẽ không để nhi tử nạp thiếp, vì thế từ đáy lòng bà muốn giúp Bạch Thiên Hoan, nhưng nhi tử của bà...

- Mẫu phi, người không cần lo lắng!

Bạch Thiên Hoan mỉm cười trấn an Tiết Oánh.

Tiết Oánh cảm thấy thế giới này quá khó hiểu rồi, mới là ngày thứ hai thành thân mà con dâu đã giúp nhi tử nhà mình nạp thiếp sao? Không lẽ...giữa hai đứa nó có vấn đề?

Cãi nhau?

Nhưng về mặt của hai đứa nó bình thường mà.

Chắc chắn là che giấu.

Đúng, chắc chắn là che giấu, cố ý làm cho bà nhìn, để bà tưởng rằng bọn nó không hề cãi nhau.

- Thiên Hoan, con yên tâm, mẹ nhất định đứng về phía con, nếu Nguyên Hoán muốn làm vậy, người trước tiên nó phải vượt qua là mẹ!

Tiết Oánh lại vỗ vỗ vai Hạng Nguyên Hoán, nghiêm nghị cảnh cáo:

- Nguyên Hoán, con vừa thành thân, vợ chồng có chút mâu thuẫn là khó tránh khỏi, nhưng vĩnh viễn cũng không được có ý nghĩ nạp thiếp trong đầu!

- Con nói muốn nạp thiếp hồi nào?

Hạng Nguyên Hoán kinh ngạc quay đầu lại.

Tiết Oánh hung dữ:

- Vậy con cứ bùng trà nhìn chăm chăm nha hoàn trong phòng ta làm gì? Chẳng lẽ không phải có ý đồ với con bé?

- ...

- Mẫu phi, Nguyên Hoán không phải muốn nạp thiếp, mà là...muốn xem xem nàng ta có uống chén trà này hay không thôi.

Bạch Thiên Hoan vội vàng giải thích với Tiết Oánh.

- ...

Tiết Oánh im lặng, quan hệ giữa hai đứa nó đã tới mức không thể dàn xếp được rồi ư?

Trong lòng Tiết Oánh thầm tính toán có nên tìm viện binh hay không, nhưng lão gia đã đi Binh bộ tối mới về, còn Hạng Hân Lạc luôn không thích Bạch Thiên Hoan, không có khả năng giúp đỡ, sợ rằng chỉ mong phá bọn họ.

Trong lòng bà vừa tính toán như vậy thì nha hoàn bị Hạng Nguyên Hoán dâng trà “phịch” một tiếng quỳ xuống.

- Thế tử gia tha mạng, thế tử gia tha mạng!

Nàng ta quỳ trên mặt đất liên tục đập đầu xin tha.

- Con nhìn đi, người ta hoàn toàn không muốn!

Tiết Oánh bắt được cơ hội, chuẩn bị tẩy não Hạng Nguyên Hoán:

- Giữa phu thê với nhau, ban đầu có thể có chút xích mích, nhưng về lâu về dài, dần dần sẽ ổn thôi, cho nên, con đừng có ý đồ với nha hoàn trong phòng ta.

- Con không có muốn nạp thiếp!

Hạng Nguyên Hoán đen mặt nói rõ một lần nữa với Tiết Oánh.

- Người ta bây giờ khóc lóc cầu xin rồi kia, được, người nhanh chóng ra ngoài đi!

Tiết Oánh ra hiệu cho nha hoàn trên mặt đất rồi đi.

- Không được, nàng ta không thể đi!

Hạng Nguyên Hoán nghiêm giọng quát.

- Con vừa nói không muốn nạp thiếp, vậy con đang làm cái gì?

Tiết Oánh muốn trực tiếp cầm cục gạch đập chết hắn, bà sao lại sinh ra một nhi tử như vậy chứ?

- Mẫu phi, con không có muốn nạp thiếp!

Hạng Nguyên Hoán sau khi thanh minh thì không để ý tới bà nữa, nói với nha hoàn đang quỳ dưới đất:

- Nói, rốt cục là ai sai khiến người?

- Con không muốn...

Tiết Oánh mới nói một nửa thì nghe thấy lời của Hạng Nguyên Hoán có gì đó sai sai, bà kinh ngạc:

- Sai khiến? Sai khiến gì?

- Nô tỳ không hiểu thế từ gia đang nói gì.

Nha hoàn nọ cúi đầu không chịu thừa nhận.

- Không hiểu sao?

Hạng Nguyên Hoán mỉm cười nhìn nàng ta:

- Chỉ cần người uống chén trà này, gia sẽ tin là người không hiểu.

- Nô tỳ...nô tỳ...

Nha hoàn nọ cắn chặt răng:

- Nô tỳ không khỏe, không thể uống trà!

- Phải không? Là người không thể uống hay là người vốn biết trong trà này có độc?

Có độc?

Nghe hai chữ này, Tiết Oánh liền phản ứng.

- Người hạ độc trong trà này?

- Nô tỳ không có!

Nha hoàn nọ ôm lấy chân Tiết Oánh:

- Vương phi nương nương minh xét, nô tỳ không có hạ độc, không tin, người có thể lục soát người nô tỳ sẽ biết trên người nô tỳ có giấu độc hay không!

- Nếu người không biết bên trong có độc, vậy tại sao không muốn uống chén trà này?

Hạng Nguyên Hoán kiên nhẫn đưa chén trà đến trước mặt nha hoàn.

- Nô tỳ vừa nói rồi, nô tỳ không khỏe, không thể uống!

Bạch Thiên Hoan nhắc váy đứng dậy, ngón tay đặt lên mạch cổ tay nàng ta.

- Tất cả mạch của người đều bình thường, sức khỏe rất tốt!

Nàng nhẹ nhàng phun ra một câu.

Nha hoàn nọ sợ hãi lập tức rút cổ tay lại:

- Bệnh của nô tỳ là bệnh cũ, thế tử phi e là không bắt mạch ra được.

- Trên đời này chưa có bệnh nào mà ta không bắt mạch ra được, không lâu trước đây còn có lời đồn ta thay tim cho người khác, được gọi là ma quỷ địa ngục chuyển thế, người nói xem, là ta không bắt mạch ra được hay là người căn bản không có bệnh?

Giọng nói Bạch Thiên Hoan chột trở nên ác liệt.

Nha hoàn nọ vừa nghe lời này thì tuyệt vọng ngồi bệt trên mặt đất, mặt xám như tro tàn.

Giờ đây chứng cứ rành rành, nàng ta không thể nào chống chế.

Đối diện với vẻ hùng hổ đáng sợ của Bạch Thiên Hoan, nàng ta ngậm chặt miệng, không hé môi nửa chữ.

Hạng Nguyên Hoán cười lạnh:

- Người cho rằng người không nói, gia sẽ không thể làm gì người sao?

- Thế từ gia muốn chém muốn giết xin cứ tự nhiên!

Nha hoàn nọ quật cường ngồi trên đất, không đếm xỉa gì cả.

Tiết Oánh mờ mịt nhìn qua nhìn lại giữa hai người Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán.

- Đây rốt cục là chuyện gì?

- Mẫu phi, lúc này con và Hoan muội muội ra ngoài, định trước khi ăn trưa thì đến tiệm lá trà một chuyến, kết quả là có người ám sát tui con.

- Hai con không sao chứ?

Tiết Oánh khăn trương nhìn.

- Tui con không phải vẫn yên ổn đứng đây sao? Ba người kia đã bị xử lý sạch sẽ rồi, nghe nhân viên trong tiệm nói trước khi tui con ghé tiệm một canh giờ thì chúng tôi bắt trời bọn họ, nhưng, chuyện tui con ra ngoài giúp mẹ lấy lá trà, trừ người trong viện của mẹ ra, e rằng người ngoài không ai biết!

- Hóa ra là vậy!

Tiết Oánh phẫn nộ chỉ vào nha hoàn trên mặt đất:

- Người theo ta sáu năm rồi, ta tự nhận mình đối đãi người không tệ, nhưng người lại lòng lang dạ thú, muốn hại nhi tử và con dâu ta, nếu vừa này không phải Nguyên Hoán nói thì có phải ta cũng bị người độc chết hay không?

Nha hoàn nọ vẫn ngậm chặt miệng không nói lời nào.

- Mẫu phi, người yên tâm, trong trà đó không có độc!

Hạng Nguyên Hoán tốt bụng nhắc nhở bà.

- Không có độc?

Hắn gạt đầu, giều cợt nhìn nha hoàn trên mặt đất:

- Bối trong lòng nàng ta có điều mờ ám nên mới không dám uống chén trà kia, nếu vừa này nàng ta uống thì có lẽ con vẫn tin nàng ta.

Nha hoàn nọ như vừa tỉnh giấc mộng, vẻ mặt càng tuyệt vọng hơn.

Hạng Nguyên Hoán cười lạnh nhìn nàng ta, vì sợ chết nên mới trúng kế của hắn.

Bạch Thiên Hoan lấy từ trong tay áo ra một bình thuốc. Nàng uy hiếp:

- Chén trà vừa này không có độc, nhưng chỗ ta có chút thuốc, nếu người không nói ra người chủ mưu sai khiến người sau lưng thì thuốc này sẽ đổ thẳng vào họng người!

- Nhiều năm trước, vương phi nương nương định xây một biệt viện ở ngoại thành, huyện thái gia vì nịnh bợ Hạng thân vương phủ đã tặng một khu vườn ở thành Đông cho người.

Chuyện này Tiết Oánh vẫn còn ấn tượng.

- Không phải nói nơi đó là mảnh đất hoang sao?

- Không phải!

Nha hoàn nọ vì kích động mà giọng nói hơi run rẩy:

- Đó là vườn trà nhà ta, đang lúc trà bắt đầu mùa thu hoạch thì huyện thái gia đuổi cả nhà ta ra khỏi vườn trà, trong cơn tức giận, phụ thân ta bệnh không dậy nổi, không tiền chữa trị mà qua đời, mẫu thân ta cũng tự tử chết theo ông ấy!

Lau nước mắt, nha hoàn nọ bị phần cắn chặt răng.

- Khi ta trở lại vườn trà, cây trà khắp vườn đều đã trở thành trạch viện và vườn hoa, vương phi nương nương đang sai người trồng hoa trên đó!

Từng chữ của nha hoàn nọ đọng đầy nỗi hận:

- Người có biết, nơi mà người trồng hoa ấy, từng là sân ta lớn lên từ nhỏ.

Không ngờ nơi đó còn có một câu chuyện như vậy.

- Người lúc đó tại sao không báo quan?

- Báo quan?

Nha hoàn nọ cười cay đắng lắc đầu:

- Ta lúc đó đã đi khắp mọi nhà môn, nhưng vì đối phương là Hạng thân vương phủ nên không ai dám đụng chạm, tất cả đều đuổi ta ra ngoài, quan nào quan nấy đều bảo vệ lẫn nhau, bá tánh bình dân như chúng ta căn bản không có chỗ để giải oan.

Tiết Oánh không nói gì nữa, mình quả thực chiếm đất nhà người ta.

- Sau đó, ta thấy Hạng thân vương phủ tuyển nha hoàn, mà ta lúc ấy trên người lại không có đồng nào, không có nơi nào để đi, vì báo thù, ta đã thay tên đổi họ vào vương phủ!

Lời nàng ta nghe có vẻ không có gì không ổn.

Hạng Nguyên Hoán khịt mũi cười khẽ.

- Thật chi vậy sao?

Thân thể nha hoàn run lên, đầu cúi xuống:

- Chỉ có vậy thôi!

- Hạng thân vương phủ chúng ta xưa nay tuyển nha hoàn đều chỉ tuyển những người biết gốc biết rễ, người có thể dễ dàng trà trộn vào, chứng tỏ có người ở sau lưng giúp người chi điểm.

- Không có ai chi điểm, một mình ta thôi! Là tự ta mua chuộc sát thủ.

Tiết Oánh vỗ bàn.

- Vẫn còn nguy hiểm, người theo ta nhiều năm, cũng biết ta ghét nhất là loại người nào, người dù có nỗi oan lớn hơn nữa, nhưng người giúp người khác làm xằng làm bậy, người cho rằng cha mẹ trên trời của người sẽ về vàng vì người sao?

Nha hoàn nọ thần sắc hơi thay đổi.

- Ta làm những điều này, đều vì báo thù.

- Báo thù? Muốn báo thù có cách tốt hơn, người theo ta nhiều năm như vậy, hoàn toàn có thể cho ta biết chuyện của người, nhưng người không làm, chứng tỏ người căn bản không hề nghĩ tới việc lấy lại tất cả những gì của cha mẹ người, dù bây giờ người chết đi, cha mẹ người dưới đất cũng sẽ không nhìn người!

- Ta không có!

Nha hoàn nọ hoang mang giải thích.

- Kẻ thù của người là huyện lệnh bây giờ đang ung dung ngoài vòng pháp luật, trong khi người lại nhẹ dạ tin lời mê hoặc của tiểu nhân.

Nha hoàn cắn cắn môi dưới, cúi đầu dường như đang suy tư gì đó.

Cuối cùng, nàng ta ngẩng đầu, ánh sáng trong mắt chứng tỏ nàng ta đã đưa ra quyết định.

- Vương phi nương nương, nếu...người có thể hoàn thành một tâm nguyện của tôi, tôi sẽ nói ra người chủ mưu phía sau là ai!

Nha hoàn nọ đưa ra yêu cầu.

- Người cho rằng người có tư cách đưa ra điều kiện?

Hạng Nguyên Hoán cau mày.

Tiết Oánh đưa tay ra hiệu, ý bảo Hạng Nguyên Hoán không cần xen vào.

- Chuyện này con trước tiên đừng nhúng tay, xem như Hạng thân vương phủ chúng ta nợ cô ta, ta sẽ giúp cô ta lần này.

Tiết Oánh nhẹ nhàng hỏi:

- Vậy tên thật của người là gì?

Nha hoàn nọ cúi đầu suy nghĩ rồi trả lời:

- Nô tỳ họ Hồ, tên Ngọc Dung.

- Ngọc Dung đúng không, nói đi, tâm nguyện của người là gì?

- Tri huyện năm đó bây giờ đã là thái thú một vùng, năm đó ông ta hăm hại, nói trà trâng của cha tôi có vấn đề nên niêm phong trà trâng, tôi muốn xin vương phi nương nương điều tra lại chuyện năm đó, trả lại trong sạch cho cha tôi!

- Chuyện này không khó.

Tiết Oánh gật đầu đồng ý:

- Ta có thể giúp người, nhưng, có phải người nên nói cho ta biết kẻ chủ mưu sai khiến người sau lưng là ai không?

Ngọc Dung lắc đầu:

- Trước khi vương phi nương nương trả lại trong sạch cho cha tôi, tôi vẫn chưa nói được.

- Nguyên Hoán?

Tiết Oánh ra hiệu cho Hạng Nguyên Hoán.

- Con sẽ điều tra, cố gắng nhanh nhất cho nàng ta một công đạo, nhưng...

Hắn chỉ ra chỗ quan trọng:

- Chỉ cần chúng ta đi điều tra chuyện này, người sau lưng kia nhất định sẽ động thủ, tình cảnh nàng ta sẽ vô cùng nguy hiểm!

Ngọc Dung ra sức lắc đầu.

- Tôi không sợ, chỉ cần có thể trả lại trong sạch cho cha tôi, dù chết tôi cũng không sợ!

Ngọc Dung cam đoan nhìn Tiết Oánh:

- Tôi sẽ may tên người đó lên y phục của tôi, nếu tôi không chết, tôi sẽ chính miệng nói với vương phi nương nương, nếu tôi chết, vương phi nương nương chỉ cần kiểm tra y phục của tôi là được!

- Được, tạm thời ta tin lời người!

Tiết Oánh ra hiệu cho cô ta đứng dậy:

- Không cần quỳ, đứng lên đi, để tránh bị người khác nghi ngờ.

- Dạ!

Ngọc Dung vội vàng đứng dậy.

- Trà hơi lạnh rồi, người đi rửa bình châm ấm khác!

Tiết Oánh lại căn dặn.

- Dạ!

Sắc mặt Ngọc Dung vẫn như thường ngày, Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan ngồi nguyên chỗ cũ, giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Nhánh cây bên ngoài quét nhẹ qua cửa sổ, phát ra tiếng vang xào xạc.

Trong phòng yên tĩnh một lát, Hạng Nguyên Hoán nhìn bóng cây như ẩn như hiện ngoài cửa sổ:

- Mẫu phi, người thật sự tin tưởng nha hoàn kia?

Tiết Oánh lờ mờ hắn.

- Nếu ta không đồng ý, không phải sẽ bất lợi với kế hoạch tiếp theo của con sao?

- Người hiểu con chỉ có mẫu phi!

Hạng Nguyên Hoán cười chớp chớp mắt với Tiết Oánh:

- Mẫu phi, kỹ năng diễn xuất của người càng ngày càng tốt đấy.
- Không phải là học theo con à?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Chân Tướng Năm Năm Trước (2)

Bạch Thiên Hoan ngồi bên cạnh, chả hiểu sao cả nhìn hai người.

- Hình như con này giờ đều ngồi đây nhưng hai người đang nói gì vậy?

Nàng không ngại học hỏi.

Hạng Nguyên Hoán uống cạn trà trong chén rồi kéo nàng đứng dậy.

- Mẫu phi, con và Hoan muội muội về Tùng Viên trước dùng bữa.
- Được, đi đi.

Hắn kéo Bạch Thiên Hoan đi một mạch về Tùng Viên.

Vừa về đến Tùng Viên, Họa Mi vội vã tiến lên đón.

- Ai da, đại tiểu thư, thế tử gia, hai người cuối cùng cũng về rồi, lúc này Ngưu Quang trở lại nói với nô tỳ là hai người ở bên ngoài gặp thích khách, hai người không bị thương chỗ nào chứ?
- Bị thương còn có thể đứng đây? Bữa trưa thì sao? Chuẩn bị xong chưa?

Hạng Nguyên Hoán ngắt lời nàng ấy.

- Đã chuẩn bị xong rồi.
- Người trông giữ bên ngoài, ta và Hoan muội muội có vài lời cần nói, nhớ kỹ, không cho phép bất kỳ ai tiến vào, cứ bảo là mệnh lệnh của gia.

Hạng Nguyên Hoán ra lệnh.

- Dạ!

Họa Mi nghe lời, canh gác bên ngoài.

Thức ăn đã được dọn đầy bàn trong phòng, Hạng Nguyên Hoán kéo Bạch Thiên Hoan ngồi xuống.

- Hoan muội muội, ngồi đi!

Sau khi ngồi xuống, Bạch Thiên Hoan kiểm chế suốt dọc đường không nhận được hỏi:

- Chàng vừa nãy vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.

Hạng Nguyên Hoán đặt đĩa vào tay nàng, nàng máy móc nhận lấy, ăn thức ăn mà hắn gấp vào chén nàng.

Thấy nàng ăn, hắn mới thông thả mở miệng:

- Trong phủ chúng ta chắc chắn không chỉ có một mình nàng ta, lợi dụng nàng ta có thể dẫn dụ ra kẻ khác, và lại...

Và lại?

Hạng Nguyên Hoán gấp miếng thịt cá bỏ vào trong chén nàng.

Người mùi thịt cá có chút tanh, nàng gấp chúng ra ngoài, lực chú ý vẫn bị lời của hắn thu hút.

Thấy nàng không ăn thịt cá, hắn lại gấp bỏ vào chén mình.

- Có thể cài người trong Hạng thân vương phủ nhiều năm như vậy, hơn nữa còn một lòng muốn giết chúng ta, chỉ có một người!

Hạng Nguyên Hoán hồi hột nói.

- Thái tử hoặc lục hoàng tử?

- Người sau lưng họ!

Không phải Thái tử hoặc lục hoàng tử mà là người sau lưng họ, cấp bậc hai người kia đã đủ lớn, vậy người sau lưng họ chỉ có thể là...

Bạch Thiên Hoan kinh hãi mở to mắt, đề xuống sự kinh ngạc trong lòng:

- Chàng nói...chẳng lẽ là đương kim Hoàng thượng?

- Thái tử không có bản lĩnh đó, lục hoàng tử sáu bảy năm trước cũng chỉ là một đứa trẻ mới mười tuổi mà thôi, hai người họ đều không làm được.

- Vậy bây giờ chàng định thế nào?

- Có thể thế nào? Cứ sống thế thôi.

Hạng Nguyên Hoán tiếp tục gấp thức ăn cho nàng:

- Còn nữa, cố gắng tạo một đứa trẻ mập mạp trong bụng nàng.

Mặt nàng đỏ lên, nói:

- Chàng không thể nói chuyện đứng đắn được.

- Ta đang nói chuyện đứng đắn đấy!

Đôi con ngươi quỳnh rũ chớp chớp:

- Lát nữa chúng ta nghỉ trưa, không bằng cùng nỗ lực một chút đi!

Bạch Thiên Hoan tái mặt, cầm một cái bánh bao nhét vào miệng hắn, ngăn hắn tiếp tục phát ngôn.

Hạng Nguyên Hoán cười lấy bánh bao trong miệng ra, nhìn nàng đang cúi đầu ăn, hắn dùng giọng nói trầm thấp nghiêm túc nhìn nàng nói:

- Nàng yên tâm, dù có liều mạng, ta cũng nhất định sẽ bảo vệ nàng an toàn!

Bạch Thiên Hoan bất ngờ ngẩng đầu, nhìn đôi con ngươi nghiêm túc của Hạng Nguyên Hoán, trái tim nàng rung động dữ dội.

- Chàng nhất định phải sống tốt, chỉ khi chàng sống tốt mới có thể bảo vệ ta an toàn!

Hắn nhếch môi cười.

- Vì phu tuân lệnh, ta chắc chắn sẽ sống tốt.

- Có gì cần ta giúp đỡ không?

- Nàng dưỡng sức khỏe tốt chính là giúp đỡ lớn nhất cho ta.

Hạng Nguyên Hoán lại gấp thêm ít thức ăn bỏ vào chén nàng.

Bạch Thiên Hoan đau khổ nhìn thức ăn chất thành núi nhỏ trong chén.

- Chàng đang nuôi heo à?

- Heo ăn có thịt, còn nàng ăn vẫn gầy, cho nên nàng ăn nhiều hơn một chút, vì phu tin là so với heo, nàng chắc chắn sẽ càng lợi hại hơn!

Nếu nói nàng không lợi hại như heo chính là ngay cả heo cũng không bằng, còn nếu nói nàng lợi hại hơn heo...

- ...

Trong lúc hai người đang đấu võ mồm, trên mặt Hạng Nguyên Hoán chợt lóe lên vẻ hung ác.

Lần này, đối phương đã bắt đầu nhắm vào mẫu phi, nếu lúc đó hắn không phát hiện người trong tiệm lá trà có vấn đề thì bây giờ người chết e là mẫu phi.

Hai ngày sau.

Hạng Nguyên Hoán phái người đi điều tra chuyện ở quê Ngọc Dung, rất nhanh đã có kết quả, người huyện lệnh ban đầu kia, tuy bây giờ thành thái thú cả vùng nhưng chuyện bợ đỡ, hối lộ trái pháp luật cũng đã làm không ít.

Chỉ mất thời gian một ngày, Hạng Nguyên Hoán đem toàn bộ tài liệu điều tra được về ông ta trình lên cho Đại lý tự thẩm tra xử lý.

Vào ngày xử lý, Hạng Nguyên Hoán, Bạch Thiên Hoan và Ngọc Dung cùng đi đến hậu đường.

Đây là yêu cầu của Ngọc Dung, nàng ta nhất định phải chính mắt nhìn thấy kẻ thù chịu báo ứng, nếu không nàng ta không thể nào an tâm, cho nên, Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan mang nàng ta đến hậu đường Đại lý tự nghe thẩm.

Khi Đại lý tự tuyên bố thái thú kia vì tội danh hối lộ làm trái pháp luật nên phán xử tử hình, phụ thân của Ngọc Dung năm xưa vô tội, Ngọc Dung ở hậu đường nước nở không thôi.

Nàng ta đợi ngày này đã bảy năm rồi, cuối cùng, sau bảy năm, phụ thân nàng ta cũng được rửa sạch tội danh.

Ngày này đến quá không dễ dàng.

Sau khi khóc lóc, Ngọc Dung quỳ xuống trước Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan, khấu đầu liên tục ba cái.

- Ngọc Dung tạ đại ân của thế tử gia, thế tử phi và vương phi nương nương, kiếp này Ngọc Dung không biết lấy gì báo đáp, chỉ có thể đợi kiếp sau làm trâu làm ngựa báo đáp công ơn của mọi người!

- Ngươi cũng là nạn nhân, được rồi, mau đứng lên đi!

Bạch Thiên Hoan đỡ Ngọc Dung đứng dậy.

- Đa tạ thế tử phi, bây giờ tôi cũng nên thực hiện lời hứa của mình.

- Người đó ngươi có thể không cần nói, ta đã điều tra rồi.

- Ngài biết rồi?

Ngọc Dung kinh ngạc.

Hạng Nguyên Hoán đến bên tai Ngọc Dung nói mấy chữ, mắt nàng ta mở lớn.

- Nếu ngài đã biết, tại sao còn...

Hắn nhún vai.

- Ai bảo mẫu phi ta thích lo chuyện bao đồng như vậy, bây giờ chuyện của ngươi đã sáng tỏ rồi, ngươi có thể đi, muốn đi đâu thì đi.

- Đa tạ thế tử gia!

Không ngờ tình thế đột nhiên biến đổi, Ngọc Dung cao hứng không thể kiềm chế tâm trạng xúc động của mình.

Ngọc Dung vừa định xoay người rời đi, nghĩ nghĩ một chút bỗng bất ngờ quay đầu lại:

- Thế tử gia, kỳ thực...có một chuyện, tôi không biết nên nói hay không.

- Chuyện gì?

Ngọc Dung nhìn thoáng qua Bạch Thiên Hoan, sau đó mới nói:

- Kỳ thực, trước khi Thanh Như cô nương chết, tôi đã từng gặp cô ấy!

- Ngươi nói gì?

Cảm xúc Hạng Nguyên Hoán đột nhiên trở nên kỳ lạ:

- Ngươi nói...trước khi Thanh Như chết, ngươi từng gặp cô ấy, gặp ở đâu?

- Bên cầu đá thành Tây, cô ấy nói cô ấy ở đó đợi ai đó, khoảng nửa canh giờ sau thì tôi nghe nói cô ấy bị hại, vứt xác nơi đất hoang.

Những mảnh vụn vật năm năm trước xẹt qua đầu Hạng Nguyên Hoán.

Hắn vẫn nhớ Lý Thanh Như và hắn hẹn gặp nhau bên cầu đá thành Tây, nhưng, lúc đó hắn lỡ hẹn, sau đó thì nghe tin cô ấy bị hại.

Nghe vậy, Hạng Nguyên Hoán chạy vội từ cửa sau hậu đường ra ngoài, để lại Bạch Thiên Hoan không hiểu gì cả.

- Thanh Như là ai?

Nàng nheo mắt hỏi Ngọc Dung, trực giác của nàng cho biết nữ nhân này không tầm thường.

- Cái này...

Ngọc Dung khó xử nhìn nàng:

- Xem ra thế tử gia không hề nói với người chuyện liên quan đến cô ấy, hôm nay là tôi đường đột, không nên nói chuyện này, nếu thế tử phi muốn biết chuyện về Lý Thanh Như thì vẫn nên tự mình hỏi thế tử gia thì hơn!

Về mặt Bạch Thiên Hoan có chút khác thường.

Thành Tây Sơn Thành. Bên cầu đá.

Cầu đá trong quá khứ vì dòng nước đã cạn nên bây giờ thành một cái cầu bỏ hoang, người qua lại đều đi trên con đường bên dưới cầu.

Cạnh cầu đá mọc đầy cỏ dại, tảng đá trên cầu đã có vết nứt nẻ.

Hạng Nguyên Hoán đến bên cầu đá, nhìn chiếc cầu ngày xưa kẻ đến người đi giờ thành một chiếc cầu hoang tàn bỏ đi, không khỏi có chút cảm thán.

Vì chuyện của Lý Thanh Như mà đã rất lâu hắn không đến nơi này.

Quá khứ, hắn và Lý Thanh Như hẹn gặp nhau ở đây, sau thời gian hẹn không lâu thì cô ấy xảy ra chuyện.

Vốn dĩ hắn cho rằng Lý Thanh Như không đến, vì nơi hắn đến không phải thành Tây mà là thành Đông.

Năm năm rồi, ngày hôm nay sau năm năm, hắn mới biết hóa ra cô ấy không lỡ hẹn mà đã từng xuất hiện ở nơi này.

Bây giờ nghe được sự thật khiến trái tim đã bình thản của hắn lại lần nữa dậy sóng.

Năm năm rồi, giờ đây nhắm mắt cẩn thận nhớ lại nhưng ngay cả bóng dáng cô ấy thế nào hắn cũng nhớ không rõ nữa.

Bạch Thiên Hoan từ Đại lý tự ra ngoài liền trực tiếp trở về Hạng thân vương phủ.

Ngưu Quang cầm cây trâm đã sửa xong, chuẩn bị đi Đại học sĩ phủ trả cho Lưu San San, vừa định ra ngoài thì gặp phải Bạch Thiên Hoan.

Thấy Ngưu Quang, nàng lập tức kéo cổ tay hắn.

- Ngưu Quang, ta có một việc muốn hỏi ngươi!

Sắc mặt nàng đặc biệt nghiêm trọng.

- Thế tử phi, ngươi muốn hỏi gì?

Ngưu Quang sững sốt, nhìn sắc mặt Bạch Thiên Hoan, trực giác cho biết có chuyện gì đó, hắn liếc nhìn Bạch Thiên và Hắc Ảnh phía sau nàng không xa, dùng ánh mắt hỏi họ nhưng họ liên tục lắc đầu với hắn.

- Ta hỏi ngươi, ngươi theo Hạng Nguyên Hoán bao lâu rồi?

- Dạ, bảy năm rồi!

Ngưu Quang thành thật trả lời.

- Bảy năm!

Bạch Thiên Hoan cúi đầu lăm lăm, sau đó ngẩng đầu tiếp tục hỏi:

- Ngươi theo chàng lâu như vậy, hắn biết Lý Thanh Như chứ?

Lý Thanh Như!

Sao thế tử phi biết người này?

Ngưu Quang cẩn thận nhìn nàng:

- Thế tử phi hay là trực tiếp hỏi thế tử gia nhé?

- Vừa nghe đến chuyện của cô ấy là hấn chạy, ta chỉ muốn biết Lý Thanh Như là ai, ta tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ nữ nhân nào tiếp cận trượng phu của ta!

Ngưu Quang thở phào nhẹ nhõm, an ủi nàng:

- Điều này thế tử phi có thể yên tâm, Lý Thanh Như đã chết vào năm năm trước rồi!

- Đã chết?

Bạch Thiên Hoan cau mày.

- Phải, đã chết, lúc đó rất nhiều người đều biết chuyện này, người không cần lo lắng cô ấy là một sự uy hiếp!

- Cô ấy có quan hệ gì với Nguyên Hoán?

Dù đã chết nhưng Hạng Nguyên Hoán nghe thấy tên cô ấy là chạy đi ngay, đây tuyệt đối không bình thường.

- Những thứ này, người vẫn nên hỏi thế tử gia đi!

- Rất cực tã là chủ tử của người hay hấn là chủ tử của người?

Bạch Thiên Hoan nổi giận.

Ai cũng luôn mồm bảo nàng hỏi Hạng Nguyên Hoán, nhưng hấn bây giờ ngay cả cái bóng cũng không thấy, nàng đi đâu mà hỏi?

Không lâu sau, thỉnh linh có một người đến phía sau nàng.

- Nàng không cần ép Ngưu Quang, muốn biết chuyện của cô ấy thì để ta nói với nàng!

Một giọng nói trầm thấp từ phía sau truyền đến.

Quay đầu nhìn lại, người phía sau nàng là Hạng Nguyên Hoán.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chân Tướng Năm Năm Trước 2 (1)

Hấn muốn nói với nàng thật ư?

Hạng Nguyên Hoán phát phát tay ra hiệu cho Ngưu Quang lui xuống trước.

Ngưu Quang đi rồi, hấn cùng Bạch Thiên Hoan về phòng, ngồi xuống, nàng không nói lời nào chờ hấn mở miệng.

Về mặt Hạng Nguyên Hoán nghiêm túc chưa từng có.

- Thanh Như, kỳ thực là tỷ tỷ của Thanh Nhã!

Đã quyết định nói ra, hấn mở miệng.

- Cái này ta biết!

Bạch Thiên Hoan gật đầu, nàng vừa nghe tên đã hiểu là ai, hơn nữa, Lý Thanh Nhã luôn nhắc tới tỷ tỷ nàng ta nên không khó đoán người này là tỷ tỷ của Lý Thanh Nhã.

Ánh mắt Hạng Nguyên Hoán nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Năm năm trước, tổ chức Hắc Ưng có một nhóm đồ càn vận chuyển ra khỏi kinh thành, lúc đó Hạng thân vương phủ đang bị người khác vu cáo hãm hại, ta bị cầm chân ba ngày, vào ngày thứ ba, Thanh Như vô tình nghe được cuộc trò chuyện giữa ta và thuộc hạ nên lập tức xung phong đứng ra giúp đỡ ta!

Bạch Thiên Hoan không nói gì, chỉ dán mắt vào gương mặt Hạng Nguyên Hoán.

Thần sắc bi thương trên mặt hắn cho thấy, khi đó Thanh Như gặp chuyện không may, hắn rất đau lòng.

- Vì tạm thời không còn cách nào, ta đành để cô ấy đi thay ta, trước khi cô ấy đi, ta đã đáp ứng một yêu cầu của cô ấy!

- Yêu cầu gì?

Bạch Thiên Hoan theo trực giác hỏi.

Mắt Hạng Nguyên Hoán vẫn hướng ra ngoài cửa sổ.

- Sau khi việc thành, ta sẽ cưới cô ấy.

- Việc kia không thành?

Hạng Nguyên Hoán lại lắc đầu:

- Việc kia thành!

Trái tim Bạch Thiên Hoan bị vướng một chút, dù biết người đó đã chết nhưng nghe nói hắn từng suýt thành thân cùng một nữ nhân khác, trong lòng nàng vẫn hơi không thoải mái.

- Vậy sau đó thế nào?

Nàng phối hợp nhẹ nhàng hỏi.

- Sau đó.....

Hạng Nguyên Hoán lẩm bẩm nói:

- Cô ấy nói muốn ta cùng cô ấy ra ngoài thành du ngoạn, trước đó, Thanh Nhã nghe trộm được chuyện bọn ta muốn thành thân, lúc đó, Thanh Nhã luôn muốn gả cho ta, tuy bọn ta nhiều lần khuyên nhủ nhưng Thanh Nhã vẫn tức giận bỏ đi.

- ...

- Vốn dĩ ta định đến nơi hẹn với Thanh Như nhưng đúng lúc nghe được tin Thanh Nhã rơi vào hồ nước, đợi sau khi Thanh Nhã tỉnh lại thì tin cái chết của Thanh Như cũng truyền tới!

Hóa ra, từng có một người, vì Hạng Nguyên Hoán mà mất mạng.

- Cô ấy chết thế nào?

- Một dao giữa tim mà chết, hơn nữa.....

Hai tay hắn khẽ siết lại:

- Trước khi chết còn bị làm nhục!

Bạch Thiên Hoan kinh hãi.

- Có tra được là ai làm không?

- Là người của Nghi phi!

Trong mắt Hạng Nguyên Hoán mang theo hận ý:

- Đồ đưa ra ngoài thành lúc đó liên quan đến Thái tử và tam hoàng tử, nếu có thể lấy được chúng thì Thái tử và tam hoàng tử không thoát khỏi tránh nhiệm, mà lục hoàng tử có thể thuận theo lễ thường lên làm Thái tử!

- .....

- Chỉ vì Thanh Như thay ta xử lý chuyện này mà Nghi phi tưởng Thanh Như chính là kẻ chủ mưu sau lưng nên sai người giết chết cô ấy.

Hạng Nguyên Hoán cúi đầu, ngón tay xoa xoa huyết thái dương, bên trong mơ hồ có cảm giác đau.

Trong lòng hắn đầy tự trách, nếu khi đó không phải vì hắn thì Lý Thanh Như đã không chết.

- Chẳng tại sao không nói sớm cho ta biết những điều này?

- Ta sợ nàng giận.

Hạng Nguyên Hoán hơi lo lắng nắm lấy tay Bạch Thiên Hoan:

- Nói cho ta biết, nàng không giận.

Nàng lườm hắn:

- Tại sao ta phải giận?

- Nàng thật sự không giận?

Phản ứng của Bạch Thiên Hoan khiến hắn kinh ngạc.

- Ta vì ai mà giận?

Nàng tức giận rút tay mình ra khỏi tay hắn:

- Muốn nói giận thì chính là giận chàng trước đó không cho ta biết gì hết, đây căn bản là không tin tưởng ta.

Nét mặt Hạng Nguyên Hoán thay đổi ba trăm sáu mươi độ, vẻ lo lắng biến mất không chút tăm hơi, thay vào đó là vẻ bồn chồn quen thuộc ngày thường.

Hắn to gan lại nắm tay Bạch Thiên Hoan lần nữa, hôn mạnh lên phía trên một cái.

- Nàng yên tâm, sau này dù có chuyện gì, ta nhất định cũng sẽ nói hết với nàng.

Bạch Thiên Hoan chỉ vào mũi hắn uy hiếp:

- Đây là chàng nói đấy, nếu chàng lại có chuyện gì giấu ta thì ta sẽ thật sự không khách sáo đâu!

- Tiểu nhân không dám!

Hạng Nguyên Hoán làm bộ dạng khoa trương với nàng, khiến nàng trừng mắt.

- Đừng chỉ biết nói với ta, ta trước nay chỉ nhìn vào hành động thực tế.

Bạch Thiên Hoan hơi nhướng mày:

- Nếu chàng dám tìm một nữ nhân, ta sẽ ở bên ngoài tìm một trăm nam nhân cầm sừng chàng.

Hạng Nguyên Hoán đen mặt, vừa nghĩ đến việc có người có thể đụng vào Bạch Thiên Hoan là hắn muốn chém người đó thành hai khúc.

Đại học sĩ phủ.

Ngưu Quang cầm cây trâm đã sửa xong, vô cùng cung kính đi đến Đại học sĩ phủ, người trong Học sĩ phủ sau khi nghe nói Ngưu Quang là người của Hạng thân vương phủ thì cho hắn vào, cũng dẫn hắn đến viện của Lưu San San.

Nghe nói có người tìm mình, Lưu San San đang chuẩn bị ngủ trưa, lớp trang điểm trên mặt đã rửa sạch, đầu tóc cũng xả ra, nàng định bảo nha hoàn trang điểm lại cho mình, vừa mới xoay đầu thì thấy một người ngoài ý muốn.

Lưu San San tưởng mình nhìn nhầm bên mờ to hai mắt, sau khi quan sát đối phương từ trên xuống dưới một lần, xác định mình không hề nhìn nhầm, người trước mặt chính là Ngưu Quang, hắn...hắn lại xông vào phòng nàng.

- Ngươi...ngươi ngươi ngươi, ngươi sao lại ở đây?

Nàng vì quá kinh ngạc mà đầu lưỡi lưu lại, nói năng lắp bắp.

Tuy dáng người Ngưu Quang thấp hơn Hạng Nguyên Hoán một chút nhưng trước mặt nàng, nàng vẫn cảm thấy hắn rất cao lớn, hơn nữa mặt hắn luôn trung ra vẻ nghiêm túc, so với Hạng Nguyên Hoán luôn tươi cười khác một trời một vực, trực giác khiến người khác cảm thấy áp lực.

Ngưu Quang đối diện với Lư San San, mặt nàng không có lớp son phấn dày cộm, đầu nàng không có trang sức quý giá, dù không xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành như Bạch Thiên Hoan nhưng cũng là một tiểu mỹ nhân thanh tú, so với Lư San San trước đây hẳn gặp tương như hai người.

Trong nháy mắt thấy Lư San San, Ngưu Quang còn tưởng hẳn nhận nhầm người, sau khi quan sát nàng một lượt, lại nghe giọng của nàng hẳn mới biết mình không nhận nhầm.

Người trước mắt đúng là Lư San San không thể nghi ngờ.

Không có lớp son phấn thật dày kia, sự cao ngạo trên người nàng cũng ít đi rất nhiều, càng tăng thêm vài phần xinh đẹp đáng yêu.

Mắt Ngưu Quang nhất thời sáng rực.

Ngưu Quang không trả lời, Lư San San hơi tức giận.

- Ai cho ngươi vào?

- Người dẫn tôi tới nói cô ở đây, trong viện không có ai thông báo, cho nên tôi tự vào!

Ngưu Quang nói rõ mình là quang minh chính đại mà vào.

Nàng vừa mới nhớ, vì mình định ngủ trưa nên đã cho người trong viện lui hết, không muốn bị quấy rầy, dĩ nhiên cũng đã cho hẳn cơ hội.

Hứng chịu cái nhìn đánh giá của Ngưu Quang khiến Lư San San tỉnh táo lại.

Nàng hiện tại trên mặt không thoa son phấn, tóc tai xõa xượi, cứ vậy mà đối mặt với hẳn.

Tức thì nàng xấu hổ che mặt.

- Ngươi đừng nhìn ta, ta xấu lắm, ngươi mau đi ra ngoài.

- Cô thế này còn đẹp hơn lúc trang điểm nhiều!

Ngưu Quang thẳng thắn phun ra một câu, ngữ điệu không kiên nhẫn nói:

- Lần này tới là để trả đồ, sẽ đi ngay đây!

Nàng thế này còn đẹp hơn khi trang điểm?

- Ngươi nói ta bây giờ còn đẹp hơn lúc trang điểm?

Lư San San nửa tin nửa ngờ lộ ra một con mắt qua kẽ tay.

- Ủ!

Ngưu Quang gật đầu.

- Thật?

Lư San San lúc này mới yên tâm bỏ tay mình ra.

Bỏ tay ra, nàng âm thầm khinh bỉ chính mình.

Ngưu Quang chỉ là một hạ nhân mà thôi, nàng sao lại để ý dung mạo mình như vậy trước mặt một hạ nhân?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lư San San thoải mái hơn một chút.

- Ngươi tìm ta có chuyện gì?

Nàng khẽ ho một tiếng, vẻ mặt như thường hỏi.

Ngưu Quang lấy cây trầm ra khỏi ống tay áo.

- Tôi tới trả cô cây trầm này.

Về mặt hẳn chính trực nói.

Chính là cây trầm bị gãy trước kia của nàng, nhìn thấy cây trầm này, chân mày Lư San San chau lại:

- Ta không phải đã nói là ta không cần nó nữa sao?

- Tôi chỉ phụ trách đến trả trâm, muốn vứt hay muốn làm gì tùy cô, trâm đã trả rồi, tôi đi trước đây!

Nguru Quang sắp bước đi, trong lòng Luru San San tức giận, ném cây trâm vào người hắn.

“Bịch”, cây trâm rơi xuống đất, gãy thành ba đoạn.

Nhìn những đoạn trâm gãy trên mặt đất, trong lòng Luru San San đờ tức hơn.

- Không phải ngươi nói tùy ý ta muốn làm gì thì làm sao? Bây giờ ta ném nó đấy, ngươi có thể đi rồi!

Nguru Quang nhìn chằm chằm cây trâm trên mặt đất trong chốc lát, đột nhiên khom lưng nhặt những đoạn gãy kia lên.

- Cây trâm này, tôi sẽ đem đi sửa lần nữa, sau khi sửa xong sẽ trả cho Luru tiểu thư!

Dứt lời, Nguru Quang ở trước mặt Luru San San cứ thế nghênh ngang ra khỏi phòng nàng.

Từ đầu đến cuối, Luru San San đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn theo bóng dáng khuất dần của hắn, nàng phục hồi tinh thần lại, nhớ đến những gì vừa trải qua.

Nàng tức giận, ngón tay chỉ theo hướng Nguru Quang biến mất.

- Ai nói muốn ngươi trả trâm chứ!

Tiếc là Nguru Quang đi rồi, sớm đã không còn bóng dáng! Chỉ để lại Luru San San một mình tức tối trong phòng.

Nha hoàn của nàng nghe tiếng nên chạy tới.

- Tiểu thư, xảy ra chuyện gì vậy?

Thấy vẻ mặt tức giận của Luru San San, nha hoàn lo lắng hỏi.

Con ngươi Luru San San xoay chuyển.

- Ngươi đi tìm cha, nói cha hạ lệnh sau này không được để cho người tên Nguru Quang vào Học sĩ phủ, ngoài ra, nói cha phái mấy thị vệ đến canh gác xung quanh viện của ta, mấy ngày nay, không được để bất kỳ ai vào viện của ta!

- Dạ, tiểu thư!

Chỉ cần Nguru Quang không vào được thì nàng cũng không bị hắn làm tức giận.

Chuyện của Lý Thanh Như xem như kết thúc, nha hoàn Ngọc Dung của Tiết Oánh chiều hôm đó quay trở lại Hạng thân vương phủ, sau khi nói mấy câu về Lý Thanh Như thì lại đi ra ngoài.

Buổi tối, có người phát hiện thi thể Ngọc Dung trong hẻm, quan phủ tra xét không có kết quả, hơn nữa Ngọc Dung là một cô nhi, không ai truy cứu việc sau đó, chuyện này liền bỏ mặc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Chân Tướng Năm Năm Trước 2 (2)

Ba ngày sau, Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan sắp ra ngoài, Tiết Oánh bảo hai người dẫn theo Hạng Hân Lạc ra ngoài thay đổi không khí.

Nhưng, đi theo Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan, nhìn dáng vẻ tân hôn ngọt ngào của hai người, trong lòng Hạng Hân Lạc càng thêm khó chịu, kết quả là, nàng ấy cố ý tùy tiện tìm một lý do rời đi trước.

Hạng Hân Lạc đang cúi đầu bước đi.

Đột nhiên có hai người đứng trước mặt, ngăn cản đường đi của nàng, nàng bước sang trái hai bước định vượt qua, chân đối phương cũng nhích sang trái hai bước.

Nàng cau mày, nhích chân sang phải, đối phương cũng dịch sang bên phải, gần nàng như hình với bóng.

Đối phương đang cố ý, Hạng Hân Lạc nhạy cảm nhận ra điều này.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, trước mắt là hai người xa lạ.

- Các ngươi là ai? Tránh ra!

Tâm trạng nàng vốn đã không tốt, bây giờ bị người khác chặn đường, tâm trạng nàng lại càng tệ hơn.

- Hân Lạc quận chúa, chủ tử chúng tôi mời người đi uống một chén!

Một người trong đó chỉ chỉ lầu hai của tửu lâu bên cạnh.

Qua cánh cửa sổ mở ở lầu hai tửu lâu, một gương mặt hiện ra.

Là Ngụy Tử Phong!

Lại là Ngụy Tử Phong.

Hạng Hân Lạc thấy Ngụy Tử Phong thì sắc mặt chợt thay đổi, lạnh lùng cự tuyệt:

- Không đi, mau tránh ra cho ta, bằng không, Mã Trung và Mã Lương phía sau ta không phải để trưng bày đâu!

Mã Trung và Mã Lương đã lẳng lặng rút kiếm ra khỏi vỏ, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Hai người kia thấy thế, vội chấp tay với Hạng Hân Lạc:

- Quận chúa, chủ tử chúng tôi thành tâm mời người uống một chén, nếu người không đi thì chuyện của người và cửu hoàng tử ở Sơn Thành e là sẽ truyền đến tai Hạng thân vương và vương phi.

Về chuyện ở Sơn Thành, Hạng Nguyên Hoán chỉ nói đơn giản là Hạng Hân Lạc ham chơi, suýt hại Bạch Thiên Hoan gặp nạn, nhưng, cụ thể là nàng hợp mưu với cửu hoàng tử gài bẫy Bạch Thiên Hoan, đồng thời suýt chút nữa đưa Hạng Nguyên Hoán vào chỗ chết thì nàng không dám nói với phụ vương và mẫu phi.

Phụ vương trước nay luôn nghiêm khắc, hơn nữa cực kỳ căm ghét bè phái của lục hoàng tử và cửu hoàng tử, nếu chuyện này bị phụ vương biết được, ông ấy sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng.

Nổi khổ da thịt chỉ là nhẹ, sợ là ông ấy sẽ không nhận người nữ nhi như nàng nữa.

- Các ngươi uy hiếp ta!

Sắc mặt Hạng Hân Lạc thay đổi.

- Chỉ cần quận chúa bằng lòng đi lên, chủ tử chúng tôi đã nói, việc gì cũng dễ nói chuyện!

Tình thế trước mắt, nàng không thể không lên.

Cẩn chặt rằng, Hạng Hân Lạc bắt đầu đi nói với hai người họ:

- Các ngươi dẫn đường.

- Mời quận chúa!

Mã Trung và Mã Lương nhìn nhau.

Mã Trung nhỏ giọng dặn dò Mã Lương:

- Ta trông coi ở đây, ngươi đi tìm thế tử gia, nếu bọn ta đổi sang chỗ khác, ta sẽ để lại ký hiệu dọc đường!

- Được, ta đi, ngươi nhất định phải bảo vệ tốt quận chúa!

Mã Lương lo lắng nói.

Ngụy Tử Phong không phải thứ tốt lành gì, trước nay đều không hòa hợp với Hạng thân vương phủ, lần này hắn ta mời Hạng Hân Lạc đến, không chừng là có âm mưu gì đó.

- Ta biết rồi.

Mã Trung đi theo Hạng Hân Lạc, Mã Lương vội vã đi tìm Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan, đáng tiếc, hắn tìm một vòng nhưng vẫn không thấy bóng dáng hai người họ, không biết họ đã đi đâu.

Đang tìm kiếm không có mục đích, chợt có người vỗ vào vai hắn.

- Người đang tìm gì?

Mã Lương quay đầu lại, sau khi nhìn rõ đối phương liền không để ý việc hai người đều là nam, lập tức ôm lấy tay Đinh Viễn Sơn, vẻ mặt kích động như nhìn thấy tình nhân cũ vậy.

- Tốt quá, gặp được ngài ở đây!

Người đi đường xung quanh thấy vậy, ai cũng đưa ánh mắt kỳ dị nhìn hai người.

Đinh Viễn Sơn cứng ngắc vùng tay mình khỏi tay Mã Lương, tiện thể đẩy hắn ra một khoảng cách an toàn.

- Người không đi theo quận chúa của người mà ở đây làm gì?

- Đinh tướng quân, tôi đang muốn nói với ngài chính là chuyện của quận chúa, quận chúa đang gặp nguy hiểm!

Mã Lương gấp gáp nói.

- Lạc Lạc? Nàng ấy thế nào?

Sắc mặt Đinh Viễn Sơn trong nháy mắt trở nên lo lắng, nắm lấy cánh tay Mã Lương:

- Đưa ta đi tìm nàng ấy!

- Đinh tướng quân, ngài nhẹ một chút, đau á, đau...

Vừa rồi là ai xem hắn như hồng thủy mãnh thú mà đẩy ra, bây giờ lại đối xử với hắn như vậy.

Bên kia, Hạng Hân Lạc lên lầu hai từ lâu, trong nhĩ gian lầu hai, một mình Ngụy Tử Phong đang ngồi uống rượu.

Thấy Hạng Hân Lạc đi đến bên ngoài phòng, Ngụy Tử Phong cười âm trầm nhìn nàng, niềm nở vẫy tay với nàng.

- Quả nhiên là Hân Lạc quận chúa, vừa nãy ta nhìn từ xa thấy giống cô nên mới bảo người mời lên, mau ngồi, cùng ca ca uống chén rượu!

Ngụy Tử Phong chỉ chỉ vị trí đối diện mình.

Mời? Căn bản là uy hiếp!

Hạng Hân Lạc hận nghiêng răng nghiêng lợi, không muốn vào nhưng lại sợ Ngụy Tử Phong thật sự vạch trần mọi chuyện đến chỗ phụ vương.

Qua đấu tranh tư tưởng mạnh mẽ, sự sợ hãi chiếm thế thượng phong, nàng đành phải từ từ bước vào.

Mã Trung muốn theo Hạng Hân Lạc cùng vào nhưng người vừa rồi dẫn họ lên lầu ngăn hắn lại.

- Chủ tử chúng ta muốn cùng quận chúa uống rượu, người đi vào làm gì?

Tay Mã Trung âm thầm đặt lên chuôi kiếm.

- Ta là thuộc hạ của quận chúa, vương gia ra lệnh, ta nhất thiết phải theo sát bên người bảo vệ quận chúa!

Hai thị vệ cũng thi nhau rút kiếm ra khỏi vỏ.

Ngụy Tử Phong lạnh lùng nhìn ngoài cửa.

- Bỏn thể tử cùng quận chúa các người chỉ uống chén rượu mà thôi, cần gì phải vậy? Cô nói đúng không? Hân Lạc quận chúa?

Ngụy Tử Phong cười xấu xa nhìn Hạng Hân Lạc ra hiệu.

Nàng tức run người, hít sâu một hơi, quay đầu ra lệnh cho Mã Trung:

- Người đợi ở bên ngoài, có chuyện gì, ta sẽ gọi người!

Hai thị vệ khiêu khích nhìn Mã Trung, vì Hạng Hân Lạc đã mở miệng nên Mã Trung đành phải nhẫn nhịn con giận đứng ở ngoài cửa.

Hai thị vệ đóng cửa lại, ngăn Hạng Hân Lạc và Ngụy Tử Phong ở bên trong.

“Kịch”, tiếng đóng cửa vang lên, trái tim Hạng Hân Lạc nhảy lên một nhịp, nàng quay đầu thấy nụ cười gian trá của Ngụy Tử Phong.

- Người tới tìm ta có chuyện gì?

Hạng Hân Lạc chất vấn nhìn hấn, nàng đứng đó chứ không ngồi xuống.

- Thế nào? Rảnh rồi không thể tìm quận chúa uống rượu sao? Ta uống rượu một mình buồn lắm, quận chúa đến thật đúng lúc!

Ngụy Tử Phong cười âm hiểm, rót một chén rượu đặt trước mặt Hạng Hân Lạc:

- Rượu của tửu lâu này mùi vị không tệ, nếm thử đi!

Nàng nhìn cũng lười nhìn chén rượu kia.

- Người bảo ta lên, ta lên rồi, nếu người không có chuyện gì khác, ta đi đây!

Hạng Hân Lạc kiểm chế con giận bình tĩnh nói xong thì xoay người chuẩn bị rời đi.

- Chẳng lẽ cô không sợ ta đem chuyện cô làm ở Sơn Thành nói rõ với phụ vương và mẫu phi cô sao?

Ngụy Tử Phong lạnh nhạt uy hiếp.

Lưng Hạng Hân Lạc chợt lạnh, thân thể cứng ngắc xoay người, con giận giữa hai đầu chân mày gần như không khống chế được sắp phát ra ngoài.

- Người rốt cuộc muốn thế nào?

- Uống rượu!

Ngụy Tử Phong chỉ chén rượu trên bàn.

Nhìn chén rượu trên bàn, Hạng Hân Lạc bước về trước hai bước, cầm chén lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Chất lỏng cay nóng đổ vào họng, Hạng Hân Lạc bị sặc ho, chén rượu trong tay không nắm vững rơi xuống đất vỡ tan.

Nàng vịn bàn ho khan hồi lâu, gương mặt không có chút máu hơi ửng đỏ.

Vì ho mà đôi con ngươi đen long lánh rực rỡ của nàng hơi có ánh nước.

- Người bảo ta uống rượu, rượu ta đã uống xong, giờ ta đi đây!

Hạng Hân Lạc đứng dậy, định đi ra ngoài.

Một người nhẹ nhàng chắn đường nàng, kèm theo ngữ điệu buồn nôn.

- Hân Lạc, đừng vội đi, nếu đã tới thì theo ta uống nhiều thêm mấy chén, hai ta ngồi xuống tán gẫu, chúng ta đã lâu không được ngồi cùng nhau tử tế như hôm nay rồi!

- Ta còn có việc!

Hạng Hân Lạc muốn tránh khỏi Ngụy Tử Phong, chỉ cần ra khỏi cánh cửa này, nàng có thể an toàn.

Nhưng tốc độ của Ngụy Tử Phong càng nhanh hơn, hấn nhanh chóng ngăn cản nàng, một tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, dùng sức hơi mạnh khiến nàng đau, hơi thở gian ác phả lên cổ nàng.

- Muốn chạy ư? Đầu có dễ như vậy! Hạng Nguyên Hoán đoạt mất vị hôn thê của ta, ta sẽ đoạt mọi mọi của hấn, hôm nay người đừng hòng chạy!

Ngụy Tử Phong hung ác nói.

Hạng Hân Lạc sợ hãi, vùng vẫy dữ dội.

“Rầm”, cửa nhà gian bị người khác một cước đạp văng xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 98: Hoài Nghi Thân Thế 1 (1)

Tay Ngụy Từ Phong vừa kéo, lập tức khiến cổ áo sau lưng Hạng Hân Lạc bị rách một mảng.

Hôm nay trời nóng, nàng chỉ mặc một bộ y phục mùa xuân, bị hất kéo như vậy, nàng lộ ra một mảng lưng trắng như tuyết, sợi dây cột y phục phía sau gáy, chỉ cần kéo nhẹ là có thể kéo cả y phục của nàng xuống.

Vì phần nộ mà mắt Ngụy Từ Phong đỏ lên, đang định xâm phạm Hạng Hân Lạc thì cửa nhà gian bị người khác đập văng xuống đất.

Hắn tức giận nhìn ra ngoài cửa.

- Là ai quấy rối chuyện tốt của lão tử?

Đôi mắt đỏ của Ngụy Từ Phong bùng bùng lửa giận, nhìn thấy người tới thì hừ mũi:

- Ta tưởng là ai, hóa ra là Đinh tướng quân.

Sự xuất hiện của Đinh Viễn Sơn khiến Hạng Hân Lạc cảm thấy như được cứu mạng, định giẫy thoát ra khỏi Ngụy Từ Phong.

- Viễn Sơn ca ca, cứu muội!

Nàng cực kỳ sợ, đặc biệt là vừa rồi Ngụy Từ Phong xé cổ áo nàng, nàng đã tưởng mình có thể bị xâm phạm, không ngờ vào lúc này, Đinh Viễn Sơn tới.

Tay Ngụy Từ Phong hung ác nắm chặt eo Hạng Hân Lạc, khiêu khích nhìn nam nhân cũng hai mắt đỏ ngầu ngoài cửa.

- Ta nói Đinh tướng quân, nơi này không có chuyện của ngươi, ngươi hiện tại rời đi, ta có thể tha cho ngươi!

Ngụy Từ Phong lớn lối.

Đinh Viễn Sơn bật ra một tiếng cười lạnh.

- Phong Từ, lập tức thả Lạc Lạc ra!

Sắc mặt Đinh Viễn Sơn u ám, lời nói đậm vẻ ra lệnh.

Ngụy Từ Phong cười giễu cợt rất khoa trương.

- Thả cô ấy?

Tiếng cười chợt dừng lại, trên mặt Ngụy Từ Phong tựa như được phủ một lớp sương lạnh:

- Chỉ dựa vào ngươi mà cũng muốn ta thả cô ấy? Ngươi chẳng qua chỉ là một tướng quân nhỏ nhỏ, chỉ cần phụ vương ta thượng tấu, phụ thân ngươi Đinh đại tướng quân cả đời sẽ phải ăn cơm tù!

- Phong Từ, ta không nói lần thứ ba, lập tức thả Lạc Lạc ra!

Giọng nói so với vừa rồi còn cao hơn mấy phần.

- Phong Từ Phong Từ! Phong Từ là để ngươi gọi à? Ngươi con mẹ nó mới là phong từ! (phong từ: kẻ điên, cách phát âm giống tên Ngụy Từ Phong) Ta hôm nay nói cho ngươi biết, dù Hạng Nguyên Hoán hấn đứng ở đây, ta cũng không thả!

Ngụy Từ Phong cúi đầu nhìn Hạng Hân Lạc trong lòng vì sợ hãi mà co lại.

- A, ta suýt quên mất, ngươi thích nữ nhân này đúng không?

Trong mắt Ngụy Từ Phong lóe qua tia sáng âm mưu, thỉnh thoảng lấy từ trong ngực ra một con dao găm, lưỡi dao lạnh như băng gác lên cổ Hạng Hân Lạc.

- Ngươi muốn làm gì?

Đinh Viễn Sơn vốn định tiến về trước, vì động tác này của Ngụy Từ Phong mà ngừng bước.

- Làm gì?

Ngụy Tử Phong không chế hai tay Hạng Hân Lạc, kéo nàng vào trong lòng, dao găm hơi xẹt qua, cổ nàng hiện ra một vết máu:

- Nếu ngươi tiến thêm một bước nữa, ta sẽ cắt đứt cái cổ nhỏ này!

Đinh Viễn Sơn bị buộc lùi về sau hai bước.

- Phong Tử, ngươi...

- Ta vừa nói rồi, không được gọi ta là Phong Tử!

Ngụy Tử Phong tức giận, tay run lên khiến máu trên cổ Hạng Hân Lạc chảy nhiều hơn.

- Ngụy thế tử!

Đinh Viễn Sơn đau lòng nhìn vết máu trên cổ Hạng Hân Lạc, vội vàng sửa miệng, không dám chọc giận Ngụy Tử Phong nữa:

- Lạc Lạc trước nay với ngươi không thù không oán, xin Ngụy thế tử tha cho nàng ấy!

- Nói như vậy mới đúng!

Ngụy Tử Phong cười gian trá, sắc mặt tiêu nhân đặc chí:

- Ta ấy mà, là người rất dễ nói chuyện, thích mềm không thích cứng!

- Ngụy thế tử, Lạc Lạc luôn không hiểu chuyện, không biết đắc tội người chỗ nào, ở đây, ta thay Lạc Lạc nhận lỗi với ngươi, xin Ngụy thế tử giờ cao đánh khẽ, thả nàng ấy ra!

Đinh Viễn Sơn kiềm chế lửa giận trong lòng, nhẹ nhàng nói:

- Nếu lúc ngươi vừa vào cửa đã nói như vậy, có lẽ ta đã thả cô ấy, nhưng bây giờ thì...

Ngụy Tử Phong hừ mũi:

- Không được!

- Vậy ngươi muốn thế nào mới chịu thả nàng ấy?

Lưỡi dao quẹt qua cổ, Hạng Hân Lạc đau nước mắt chảy ròng ròng, ánh mắt cầu cứu nhìn Đinh Viễn Sơn.

- Viễn Sơn ca ca, cứu muội, cứu muội!

Nàng khóc khiến Đinh Viễn Sơn càng đau lòng.

Ngụy Tử Phong giữ chặt eo Hạng Hân Lạc, nham hiểm nhìn Đinh Viễn Sơn:

- Có điều, bây giờ muốn ta thả cô ấy cũng không phải không được, nhưng ta có một điều kiện!

- Được, ta đồng ý!

Đinh Viễn Sơn không chút suy nghĩ liên tiếp gật đầu, trong lòng chỉ nghĩ đến an nguy của Hạng Hân Lạc:

- Chỉ cần ngươi thả Lạc Lạc, điều kiện gì ta cũng đồng ý.

- Ngươi còn chưa nghe ta nói là điều kiện gì mà gấp gáp đồng ý như vậy!

- Mặc kệ điều kiện gì ta đều sẽ đồng ý, nhưng ngươi cũng phải hứa với ta, nhất định phải thả Lạc Lạc ra!

Đinh Viễn Sơn đưa ra điều kiện.

- đương nhiên!

Ngụy Tử Phong hí mắt gật đầu:

- Chỉ cần ngươi hoàn thành xong điều kiện của ta, ta sẽ thả cô ấy ra, tuyệt đối không nuốt lời!

- Được, nếu ngươi muốn giết ta thì cứ nhắm vào ta này!

Ngụy Tử Phong cười lạnh:

- Ngươi đang đùa à? Nếu ta giết ngươi ở đây, nhiều nhân chứng như vậy, ta sẽ không bị Hoàng thượng chém đầu chắc? Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi!

- Vậy ngươi muốn làm gì?

Đinh Viễn Sơn cau mày.

Ngụy Tử Phong cười nham hiểm, đưa mắt ra hiệu cho hai thị vệ của mình phía sau Đinh Viễn Sơn.

- Hai người các ngươi, đánh cho bốn thể tử!

- Đánh?

- Đúng!

Ánh mắt Ngụy Tử Phong nhìn theo hướng ngón tay chỉ vào Đinh Viễn Sơn:

- Trừ mặt ra, những nơi khác cứ đánh tùy thích, đến khi nào ta bảo dừng, hai ngươi mới được dừng!

Mệnh lệnh này của Ngụy Tử Phong làm khó hai thị vệ, họ liếc mắt nhìn nhau, chân chừ không tiến lên.

- Sao? Các ngươi đang do dự cái gì? Bốn thể tử bảo các ngươi đánh hấn, các ngươi không nghe lệnh bốn thể tử à?

Ngụy Tử Phong giận đỏ mắt, bây giờ ngay cả thuộc hạ hấn cũng bắt đầu không nghe lời hấn rồi.

- Thế tử gia!

Một thị vệ trong đó nhỏ giọng giải thích:

- Nhưng ngài ấy là Đinh tướng quân, nếu tương lai ngài ấy tìm hai chúng tôi gây khó dễ, chúng tiểu nhân...

Một đám vô tích sự, nhát như thỏ đế.

- Các ngươi sợ cái gì? Sau lưng các ngươi có thế tử gia ta, có chuyện gì, ta sẽ thay các ngươi xử lý, các ngươi cứ việc đánh, hơn nữa, đây cũng là tự Đinh tướng quân hấn đồng ý!

Nghe Ngụy Tử Phong nói vậy, hai thị vệ dù trong lòng còn do dự nhưng khó ở chỗ Ngụy Tử Phong là chủ tử bọn họ, dù bọn họ sợ sệt thì cũng phải ra tay.

Hai người nhìn nhau rồi bắt đầu giơ nắm đấm hướng vào người Đinh Viễn Sơn.

Những nắm đấm thi nhau đánh vào người, Đinh Viễn Sơn như bao cát vậy, hai thị vệ càng đánh càng mạnh.

Đinh Viễn Sơn đứng thẳng nguyên tại chỗ, giống như không có chuyện gì, tùy ý để họ đánh mình, ánh mắt dịu dàng nhìn Hạng Hân Lạc.

Hạng Hân Lạc hai mắt mở lớn nhìn hấn, thân thể không ngừng run rẩy, đầu nàng hơi lắc, miệng lẩm bẩm:

- Đừng, đừng mà ~

Tuy Đinh Viễn Sơn bị đánh nhưng hấn vẫn giống như không có chuyện gì, kiên cường đứng đó, khiến Ngụy Tử Phong tức giận.

- Hai người các ngươi ăn cúrt à? Dùng sức đánh cho ta, đánh mạnh vào!

Một thị vệ liên tục đá vào khớp chân Đinh Viễn Sơn, cuối cùng đá trúng huyết đạo của hấn, Đinh Viễn Sơn khụy một chân xuống, nửa quỳ trên mặt đất.

Mã Trung và Mã Lương đứng bên ngoài đã gai mắt từ lâu.

Nhưng hai người họ vừa hơi nhúc nhích thì Ngụy Tử Phong tỉnh mắt nhìn thấy, lạnh lùng nói:

- Nếu hai ngươi dám ra tay, bây giờ ta sẽ giết cô ấy!

Mã Trung và Mã Lương sợ không dám tiến lên nữa. Nếu Hạng Hân Lạc chết thì hai người họ càng không biết báo cáo thế nào.

Ngụy Tử Phong biết, Hạng Hân Lạc trong tay hấn chính là át chủ bài của hấn lúc này, chỉ cần bắt cô ấy thì những người khác đều mặc hấn định đoạt.

- Hai ngươi đánh mạnh vào, chỉ cần không đánh chết, muốn đánh thế nào cũng được, nếu ai trong các ngươi hạ thủ lưu tình thì hãy nhớ, tính mạng cả nhà

già trẻ lớn bé các người đều nằm trong tay bốn thế tử!

Ngụy Tử Phong lạnh lùng uy hiếp hai thị vệ.

Hai thị vệ nghe vậy, càng đánh Đinh Viễn Sơn mạnh hơn.

Không lâu sau, Đinh Viễn Sơn phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn chặt vật quý dưới đất, ánh mắt vẫn nhìn an ủi Hạng Hân Lạc.

Hạng Hân Lạc rung rung lắc đầu.

Tiếng đánh đấm không ngừng vang lên bên tai, mỗi một tiếng đều là hành hạ, mỗi một tiếng đều khiến nàng hãi hùng khiếp vía.

Hạng Hân Lạc nhìn sắc mặt Đinh Viễn Sơn càng lúc càng tái, trái tim đau nhói từng cơn, nàng không chịu nổi loại hành hạ này:

- Các người đừng đánh nữa, còn đánh tiếp sẽ đánh chết huynh ấy mất!

- Lạc Lạc, không cần lo lắng, xong ngay thôi, nàng sắp được đi rồi!

Đinh Viễn Sơn vừa dứt lời thì “phụt”, lại phun ra một ngụm máu tươi.

- Ngụy Tử Phong, người giết ta đi, lập tức thả Đinh đại ca ra, người muốn làm gì ta đều đáp ứng người, người thả huynh ấy đi!

Hạng Hân Lạc khóc lóc cầu xin Ngụy Tử Phong.

- Lần trước hắn đánh ta nằm trên giường nửa tháng, ta vất vả lắm mới có được cơ hội này, người cảm thấy ta sẽ tha cho hắn?

Hạng Hân Lạc không an phận trong lòng hắn, Ngụy Tử Phong không kiên nhẫn:

- Đừng giãy giụa nữa, nếu còn lộn xộn, ta sẽ quệt một dao lên mặt người, xem sau này người còn xuất giá được hay không!

Đối mặt với uy hiếp của Ngụy Tử Phong, Hạng Hân Lạc không dám động đậy nữa, chỉ có thể quay đầu sang chỗ khác, không nhìn Đinh Viễn Sơn bị đánh, nhưng, nước mắt cứ tuôn không ngừng.

Qua một lúc lâu sau, dù Đinh Viễn Sơn có cứng rắn đến đâu đi nữa, bị đánh thời gian dài như vậy cũng ngã xuống đất, hai thị vệ cũng đánh mệt rồi.

Mất thấy Đinh Viễn Sơn chỉ còn một hơi thở yếu ớt, Ngụy Tử Phong cau mày quát bảo hai thị vệ ngưng lại.

- Được rồi, hai người không cần đánh nữa!

Hai thị vệ lúc này mới rời khỏi người Đinh Viễn Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Hoài Nghi Thân Thế 1 (2)

Hạng Hân Lạc quay đầu lại, lần quay đầu này, nàng thấy Đinh Viễn Sơn không chút sức sống nằm trên đất.

- Viễn Sơn ca ca, Viễn Sơn ca ca!

- Đừng lộn xộn!

Ngụy Tử Phong không có ý định thả Hạng Hân Lạc.

- Người đã hứa với Viễn Sơn ca ca là thả ta ra rồi mà!

Hạng Hân Lạc tức giận nói.

Ngụy Tử Phong cười giấu cợt, ngón tay thấm chút máu trên cổ nàng đưa vào miệng mút, khi hắn cười, trên hàm răng có vết đỏ tươi vô cùng chói mắt.

- Người cho rằng ta thật sự thả người à?

Hôm nay hấn đánh Đinh Viễn Sơn, Hạng Nguyên Hoán chắc chắn sẽ không tha cho hấn, có Hạng Hân Lạc trong tay, hấn mới có thể khống chế được Hạng Nguyên Hoán.

Lửa giận của Hạng Hân Lạc bốc lên.

- Ngươi là đồ tiểu nhân bỉ ổi!

- Ta bỉ ổi?

Ngụy Tử Phong hừ mũi:

- Hạng Nguyên Hoán hấn so với ta còn bỉ ổi hơn không biết bao nhiêu lần, hành động của ta hôm nay chỉ bằng một phần mười hấn mà thôi, hôm nay, ngươi phải theo ta về Cung thân vương phủ, ta phải chờ đại ca ngươi đích thân quý dưới đất cầu xin ta, ta mới tha ngươi!

Ngụy Tử Phong kéo Hạng Hân Lạc đi ra ngoài.

Muốn đại ca cầu xin hấn? Hấn nhất định sẽ giết đại ca mất.

Đầu nàng lắc như trống bỏi.

- Đừng, đừng, ta không đi theo ngươi, ngươi thả ta ra!

Nếu vào Cung thân vương phủ, nàng có cánh cũng không bay được.

Hạng Hân Lạc tìm một kẽ hở, vùng thoát khỏi Ngụy Tử Phong.

- Hai người các ngươi, ngăn cô ấy lại cho ta!

Ngụy Tử Phong vội chỉ vào hai thị vệ, hấn cho rằng nàng sẽ trực tiếp chạy trốn.

Hạng Hân Lạc chạy đến bên cạnh Đinh Viễn Sơn, đỡ Đinh Viễn Sơn dậy.

- Viễn Sơn ca ca, huynh sao rồi? Muội mang huynh đi!

Nàng tràn đầy lo lắng đỡ Đinh Viễn Sơn.

Khóe mắt Đinh Viễn Sơn có ánh sáng lóe lên rồi biến mất.

Ngụy Tử Phong thấy Hạng Hân Lạc dìu Đinh Viễn Sơn thì về mặt giễu cợt.

- Ngươi lại còn đi đỡ tên phế vật này, ngươi nên ngoan ngoãn theo ta về Cung thân vương phủ đi!

Ngụy Tử Phong vừa định kéo Hạng Hân Lạc thì một thanh kiếm lạnh lẽo đặt lên cổ hấn, tình thế thình lình thay đổi khiến tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Đinh Viễn Sơn vốn đang thoi thóp trên mặt đất, trong tay đang cầm một thanh kiếm, mũi kiếm chìa vào Ngụy Tử Phong.

- Viễn.....Viễn Sơn ca ca, huynh không sao chứ?

Hạng Hân Lạc vui mừng nhìn hấn.

- Ngươi tại sao lại không sao?

Người không dám tin nhất là Ngụy Tử Phong, vừa rồi hấn rõ ràng thấy Đinh Viễn Sơn bị đánh đến mức tổn thương lục phủ ngũ tạng, không thể nào cầm kiếm được.

Đinh Viễn Sơn cố sức ngồi dậy, Hạng Hân Lạc bên cạnh đỡ hấn đứng lên, ánh mắt hấn nhìn thẳng vào Ngụy Tử Phong.

Phun một ngụm máu trong miệng, hấn cười khẩy nói:

- Ngươi cho rằng, hai thuộc hạ phế vật kia của ngươi có thể đánh ta tàn phế sao?

Hai tay Ngụy Tử Phong giờ lên, cả người cứng đờ tại chỗ, hấn sợ hãi, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng.

- Ngươi.....ngươi muốn giết ta sao?

Giọng Ngụy Tử Phong run run cảnh cáo:

- Nếu ngươi giết ta, ngươi cũng sẽ không sống được đâu!

- Ngươi tưởng ta giống ngươi chắc?

Ngụy Tử Phong cười nói:

- Ngươi đương nhiên không giống ta, ngươi là đại anh hùng trên chiến trường, sao có thể giống ta chứ?

- Giao ước vừa rồi giữa ta và ngươi, bây giờ vẫn tính chứ?

- Dĩ nhiên tính!

Ngụy Tử Phong chỉ thẳng về phía cửa, vội vã đuổi người:

- Ngươi có thể mang cô ấy đi, đi ngay bây giờ, không ai cản các ngươi!

Chỉ cần Đinh Viễn Sơn không cầm kiếm chỉ vào hắn, hiện tại bảo hắn làm gì cũng được.

- Lạc Lạc, chúng ta đi!

Đinh Viễn Sơn nói với Hạng Hân Lạc bên cạnh.

- Được! Chúng ta đi!

Hạng Hân Lạc hai tay khẽ run dúi hắn, nàng vẫn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần từ cơn sợ hãi vừa rồi.

Đinh Viễn Sơn, Hạng Hân Lạc, và cả Mã Trung, Mã Lương, sau khi rời khỏi tử lâu liền rẽ qua một khúc quanh, Ngụy Tử Phong thật lâu mới hoàn hồn lại, ngồi bệt trên mặt đất.

Quá đáng sợ, suýt tí nữa hắn đã bị Đinh Viễn Sơn giết rồi.

Vừa ra khỏi tử lâu, đáng vẻ Đinh Viễn Sơn còn có thể nói là bình thường, nhưng sau khi rẽ qua khúc quanh, hắn liền vịn vào tường phun ra một ngụm máu.

Hạng Hân Lạc đi phía trước cuối cùng cũng dần phục hồi tinh thần lại, bắt đầu oán trách.

- Viễn Sơn ca ca, vừa nãy huynh không nên cứ thế tha cho hắn, hắn đánh huynh thảm như vậy, huynh nhất định phải đánh hắn trở lại mới hả giận.

Phía sau không có người trả lời, Hạng Hân Lạc vừa quay đầu thì thấy Đinh Viễn Sơn vịn vách tường từ từ ngã xuống, nàng sợ hãi, tim run lên, vội bước tới đỡ lấy thân thể hắn đang ngã xuống.

- Viễn Sơn ca ca, huynh sao thế? Vừa nãy không phải vẫn rất ổn ư?

Đinh Viễn Sơn muốn nhìn Hạng Hân Lạc, nhưng mắt trắng lên, đầu tựa trên vai nàng ngất lịm đi.

Hạng Hân Lạc gấp gấp khóc lên.

- Mã Trung, Mã Lương, hai người mau qua đây.

Hạng Nguyên Hoán sau khi biết tin, nổi giận đùng đùng đến tử lâu tìm Ngụy Tử Phong, Ngụy Tử Phong sớm đã chạy mất dạng, sau đó Hạng Nguyên Hoán lại đến Cung thân vương phủ nào loạn một trận, vẫn không tìm thấy Ngụy Tử Phong.

Đoán là hắn ta đã trốn đến nơi nào đó lánh nạn rồi.

Không tìm được người, Hạng Nguyên Hoán đành phải về Hạng thân vương phủ xem xét tình hình của Đinh Viễn Sơn.

Trở lại Hạng thân vương phủ, bên ngoài phòng cho khách có rất nhiều người đợi, trong phòng, Bạch Thiên Hoan một mình chữa trị cho Đinh Viễn Sơn.

Hạng Diên Thiệu và Tiết Oánh nghe tin chạy tới cũng gia nhập vào đám người lo lắng đứng chờ bên ngoài.

Thấy Hạng Nguyên Hoán tới, Hạng Hân Lạc luôn cố vờ trấn tĩnh lập tức lao vào lòng hắn.

- Đại ca, muội sợ lắm, Viễn Sơn ca ca vừa nãy chảy rất nhiều máu.

Hạng Nguyên Hoán nhẹ nhàng đẩy Hạng Hân Lạc ra.

- Đại Sơn phúc lớn mạng lớn, sẽ không sao đâu, muội không cần lo lắng! Muội chờ bên ngoài đi, huynh vào trong xem thử!

- Dạ!

Hạng Nguyên Hoán đẩy cửa bước vào rồi đóng cửa lại, ngăn cách mọi người bên ngoài.

Trên giường trong phòng, Bạch Thiên Hoan đầu đầy mồ hôi nổi xương cho Đinh Viễn Sơn, mồ hôi chảy từ trên trán xuống, nàng đưa tay lau, trăm cái tóc trên đầu do bận bịu nên hơi lỏng lẻo, vài sợi tóc mai bung ra khiến nàng trông hơi xốc xếch, nhưng vẫn không che được vẻ đẹp của nàng.

Một cái tay cầm lấy cái tay đang duỗi ra của nàng, giúp nàng lau mồ hôi trên trán.

Ngẩng đầu thấy Hạng Nguyên Hoán, nàng và hắn nhìn nhau cười.

- Tình trạng Viễn Sơn thế nào?

- Không tính là quá nghiêm trọng!

Bạch Thiên Hoan hỏi hột trả lời.

Hạng Nguyên Hoán bắt mạch cho Đinh Viễn Sơn, Đinh Viễn Sơn bị đánh đến mức lực phủ ngũ tạng đều bị tổn hại, nếu đổi thành những đại phu khác hoặc thái y thì cùng lắm là cố hết sức mà thôi, đa phần đều bảo người nhà chuẩn bị hậu sự.

Cực ít người bị thế này có thể sống tiếp được, nếu có cũng là dựa vào nghị lực bản thân.

Nhưng Bạch Thiên Hoan lại nói tình trạng Đinh Viễn Sơn không tính là quá nghiêm trọng.

Nếu nàng đã nói vậy nghĩa là nàng có thể chữa khỏi cho Đinh Viễn Sơn.

- Hắn đại khái cần bao lâu mới có thể ra trận như thường?

Bạch Thiên Hoan cau chặt mày.

- E rằng trong vòng ba tháng là không có khả năng, thuốc của ta dù tốt đến mấy đi nữa, trong ba tháng này nhất định phải khống chế hành vi của hắn, hắn đã gây mất ba cái xương sườn, nếu còn gây nữa, sợ là sẽ để lại di chứng!

Bạch Thiên Hoan nói ra tính nghiêm trọng trong đó.

Nàng sờ Đinh Viễn Sơn, tìm được chỗ xương gãy, tiến hành châm cứu, chỉnh xương, bôi thuốc rồi dùng phiến đá cố định khớp xương lại.

Trong quá trình Bạch Thiên Hoan chữa trị cho Đinh Viễn Sơn, Hạng Nguyên Hoán luôn ở bên cạnh im lặng quan sát.

Khi trán nàng đổ mồ hôi, hắn sẽ lau giúp nàng, khi nàng cần gì đó, hắn sẽ đưa cho nàng.

Phương pháp nàng chữa trị cho Đinh Viễn Sơn rất nhanh nhẹn, thậm chí.....trong đó có một số phương pháp chữa trị hắn chưa thấy bao giờ, nhưng không thể không nói, phương pháp của nàng hiệu quả hơn.

Thời gian từng chút trôi qua, sau một canh giờ, Bạch Thiên Hoan cuối cùng cũng làm xong việc chữa trị cho Đinh Viễn Sơn.

Nàng vịn thất lưng đau mỏi đứng dậy, Hạng Nguyên Hoán sẵn sóc diu nàng đến bên bàn ngồi xuống.

- Hiện tại chỉ cần để cậu ấy tĩnh dưỡng trên giường ba ngày, ba ngày này không được xuống giường đi lại, cũng không được cử động mạnh, sau ba ngày có thể sinh hoạt nhẹ nhàng bình thường!

Bạch Thiên Hoan thở ra một hơi nói.

- Chuyện này sẽ ngọt chết hắn!

Hạng Nguyên Hoán đùa nói.

- Ngọt chết cũng phải chịu, đây là vì tốt cho cậu ấy.

- Nhưng.....

Ánh mắt Hạng Nguyên Hoán nhấp nháy:

- Y thuật của Hoan muội muội rất cục học được từ đâu?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Hoài Nghi Thân Thế 2 (1)

Y thuật của nàng rốt cục học được từ đâu?

Những lời này Hạng Nguyên Hoán đã muốn hỏi lâu lắm rồi nhưng vẫn không tìm được cơ hội, hôm nay, nhân dịp này, hẳn cuối cùng cũng hỏi ra miệng.

Bạch Thiên Hoan đang định cầm ấm rót trà, nghe lời này của hắn thì tay khựng lại giữa không trung, sau đó mới từ từ rót xuống.

- Gần nơi trước kia ta sống có một thần y ở ẩn, ta theo học ông ấy một chút!

Bạch Thiên Hoan hỏi hột trả lời, nàng cầm ấm rót trà, đôi mắt chỉ nhìn chăm chú vào nước trà.

Rất hiển nhiên, đây không phải sự thật.

- Vị thần y đó tên gì?

- Đã là ở ẩn thì đương nhiên sẽ không cho người ta biết tên, hơn nữa, ta cũng đã hứa sẽ không nói tên ông ấy cho người khác!

Bạch Thiên Hoan nâng chung trà lên, nhấp một ngụm, chất lỏng ấm áp chảy qua cổ họng khô khốc của nàng khiến nàng dễ chịu hơn rất nhiều.

Nàng không muốn trả lời.

- Thuật thay tim của nàng trước kia cũng là học từ vị thần y đó sao?

- Ừ!

Lại là một tiếng nhàn nhạt, mặt nàng nhăn lại, rất rõ ràng là không muốn tiếp tục nói đề tài này.

- Có cơ hội, ta thật sự muốn gặp vị thần y này.

Hạng Nguyên Hoán quay đầu nhìn Đinh Viễn Sơn vẫn đang hôn mê bất tỉnh trên giường, đáy mắt toát ra hận ý:

- Có điều, chuyện của Viễn Sơn lần này, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho Phong Từ!

- Đinh đại tướng quân biết chuyện này không?

Hạng Nguyên Hoán lắc đầu:

- Ta tạm thời không đề thuộc hạ của Đại Sơn báo chuyện này với ông ấy, nếu Đinh thế bá biết Đại Sơn bị thuộc hạ của Phong Từ đánh bị thương, không khỏi sẽ đánh Đại Sơn một trận trước rồi mới đi tìm Cung thân vương phủ tính sổ.

- Đánh Đinh tướng quân một trận?

Bạch Thiên Hoan nghe xong, rất kinh ngạc với vị Đinh đại tướng quân này.

- Phải!

Hạng Nguyên Hoán chắc lưỡi giải thích:

- Đại Sơn nói thế nào cũng là con nhà tướng, Cung thân vương phủ đều là văn thần, Đại Sơn lại bị thuộc hạ của Phong Từ đánh thành như vậy, ta cũng cảm thấy mặt mặt thay hắn.

- Cậu ấy bây giờ đã bị thương rất trầm rồi.

- Đinh thế bá mặc kệ, trừ phi Đại Sơn có thể đòi lại mặt mũi, bằng không chuyện này không thể để Đinh thế bá biết được, trước đó cứ để hắn ở lại trong phủ, chờ khi hắn có thể chịu đánh được hãy nói cho thế bá!

Hạng Nguyên Hoán nghiêm túc nói.

Sao nghe thế nào cũng cảm thấy trong lời của hắn có chút hả hê cười trên nỗi đau người khác nhì.

Nhưng, dù sao cuối cùng chuyện cũng đã qua, chỉ cần Hạng Nguyên Hoán đừng hỏi tiếp chuyện vừa nãy là được.

Hạng Hân Lạc bên ngoài đẩy cửa ra, xông vào.

- Đại ca, thế nào? Viễn Sơn ca ca không sao chứ?

Vừa vào, Hạng Hân Lạc đã vọt đến bên giường.

- Đại tẩu muội đã kéo hấn từ quỹ môn quan về rồi!

Hạng Nguyên Hoán thuận miệng nói.

- Thật tốt quá!

Trái tim thấp thỏm của Hạng Hân Lạc khi hấn nói xong câu này cuối cùng cũng an ổn lại, Đình Viễn Sơn rốt cục không sao rồi.

- Đừng cao hứng quá sớm!

Hạng Nguyên Hoán liếc muội muội nhà mình.

- Sao thế? Vừa nãy không phải huynh nói huynh ấy không sao rồi mà?

Hạng Hân Lạc vì câu nói của hấn mà trái tim lại bất an, ánh mắt lo lắng nhìn Đình Viễn Sơn trên giường.

Mặt Đình Viễn Sơn tuy không sao nhưng trên người không có chỗ nào lành lặn, từng mảng từng mảng tím đen, còn được quấn rất nhiều băng và thanh nẹp.

Quen biết Đình Viễn Sơn nhiều năm như vậy, Hạng Hân Lạc lần đầu tiên thấy hấn chật vật thế này.

- Hấn không sao, có điều, bây giờ người có sao chính là muội đấy!

- Muội?

Hạng Hân Lạc chỉ vào mũi mình:

- Muội thế nào?

- Muội nói xem muội vốn đang yên đang lành, vô duyên vô cớ vào trong tửu lâu trêu chọc Phong Tử làm gì?

Hạng Nguyên Hoán nghiêm khắc phê bình:

- Nếu không phải muội chạy vào tửu lâu, Đại Sơn sẽ không trở thành như vậy, muội nên biết, vì hành động của muội suýt nữa đã hại chết hấn.

Hạng Hân Lạc há mồm, vốn định nói ra chuyện mình bị uy hiếp nhưng khóe mắt liếc thấy Hạng Diên Thiệu và Tiết Oánh cũng vào phòng, lời đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Tiết Oánh vừa bước vào không rõ tình hình, xét thấy trước kia Hạng Hân Lạc đã làm quá nhiều chuyện hoang đường, hơn nữa lần này Hạng Hân Lạc quả thực hại Đình Viễn Sơn không nhẹ.

- Lạc Lạc, lần này thực là con không đúng, con không nên đi trêu chọc người của Cung thân vương phủ, chờ sau khi Đình đại ca của con tỉnh, con nên xin lỗi cậu ấy đang hoảng.

Uất ức tụ thành nước mắt trên khóe mắt Hạng Hân Lạc.

- Mẫu phi, người không biết gì cả mà đã trách con, con hôm nay bị tui thân thế nào, người cũng không quan tâm con, bây giờ người còn cùng với ca ca chỉ trích con, mẫu phi, người quá bất công!

Hạng Hân Lạc khóc lóc nói rồi đẩy mọi người chạy ra ngoài.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Mã Trung và Mã Lương theo sát phía sau nàng ấy.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiết Oánh khó hiểu nhìn Hạng Nguyên Hoán.

Hạng Nguyên Hoán giải thích đơn giản:

- Muội muội bị Ngụy Tử Phong gọi đi, hấn ta nổi sắc tâm với muội muội, sau đó Đại Sơn đến, hấn ta dùng mạng muội muội uy hiếp Đại Sơn, Đại Sơn bị đánh thành như vậy.

- Hèn gì vừa rồi ta thấy y phục của Lạc Lạc bị xé hồng, trên cổ còn có vết máu, sao con không nói sớm cho ta biết?

- Mẹ vừa vào thì cùng với con trách mắng muội ấy, mẹ có cho con cơ hội à?

Hạng Nguyên Hoán vô tội giang tay ra.

Tiết Oánh trừng mắt.

- Chuyện tốt con làm, ta đi dỗ dành Lạc Lạc.

Hồng Viên.

Hạng Hân Lạc chạy một mạch về phòng ngủ của mình, túi thân nằm lên gối khóc nức nở.

Khi Tiết Oánh đến, các nha hoàn trong Hồng Viên đang luống cuống không biết nên khuyên giải Hạng Hân Lạc thế nào, Tiết Oánh lệnh cho họ lui xuống, tự bà đi vào phòng.

- Ra ngoài ra ngoài, ai cũng không được vào!

Hạng Hân Lạc cầm một cái gối ném ra cửa, Tiết Oánh nhanh nhẹn lách mình, tránh được cái gối của nàng.

- Giận lớn như vậy, ngay cả mẫu phi cũng muốn ném?

Gương mặt Hạng Hân Lạc trên gối hơi di chuyển một chút, thấy người tới là Tiết Oánh, mặt nàng lại vùi vào gối lần nữa, giọng nói còn mang theo tiếng khóc nức.

- Mẹ tới làm gì?

Tiết Oánh nhặt cái gối trên đất đi vào.

- Nữ nhi bảo bối của mẹ chịu uất ức, mẹ lo lắng, không được sao?

- Mẹ còn biết lo lắng cho con?

- Đương nhiên rồi, mẫu phi chỉ có một mình con là nữ nhi, sao có thể không lo lắng cho con?

Tiết Oánh đặt gối lên trên giường, nhẹ nhàng kéo Hạng Hân Lạc dậy.

Nàng ngoan ngoãn leo lên người Tiết Oánh, đầu tựa lên đầu gối của bà, bà dịu dàng xoa tóc nàng, lau nước mắt trên mặt nàng.

- Ngoan, đừng khóc, ban nãy là mẫu phi không đúng, Lạc Lạc đừng giận nữa nhé?

- Còn giận!

Nàng chu môi.

- Mẹ biết con chịu uất ức, nhưng mà.....

Tiết Oánh nhìn thẳng vào mắt Hạng Hân Lạc:

- Con tại sao lại đột nhiên đi tìm Ngụy Tử Phong, có phải có chuyện gì giấu mẹ không?

- Con.....con không có, con đâu có chuyện gì giấu mẹ?

Hạng Hân Lạc khấn trương thẳng lưng lên, ngay cả lỗ chân lông cũng dựng lên.

- Không có? Sau khi con từ Sơn Thành trở về, mẹ đã cảm thấy bất thường rồi, Hạng thân vương phủ chúng ta và Cung thân vương phủ trước giờ không hề qua lại, con cũng chưa bao giờ chủ động đến gần Ngụy Tử Phong, sao hôm nay lại đột nhiên đi tìm hắn ta?

- Con.....

Hạng Hân Lạc cắn móng tay, áp a áp ứng căng thẳng trả lời:

- Con đâu có gì bất thường, con hôm nay cũng chỉ ngẫu nhiên gặp phải hắn ta mà thôi.

- Lạc Lạc, con là nữ nhi của mẹ, khi con nói dối sẽ cắn móng tay!

Tiết Oánh một câu chỉ đúng chỗ hiểm.

Tay Hạng Hân Lạc rút nhanh về, sau lưng đã ra mồ hôi lạnh, nàng vội bỏ dây, giả vờ không có việc gì đuổi Tiết Oánh ra ngoài.

- Được rồi, mẫu phi, y phục con hỏng, con phải thay y phục, hơn nữa con cũng mệt, muốn nghỉ ngơi!

- Lạc Lạc!

Thấy Tiết Oánh kiên trì như vậy, Hạng Hân Lạc biết mình không giấu được bà.

Và lại, việc đó cứ chôn kín trong lòng, từ sớm đến tối luôn giày vò nàng, từ lâu đã khiến nàng chịu hết nổi rồi.

- Được.....

Hạng Hân Lạc quyết định ngẩng đầu đối mặt với Tiết Oánh:

- Con nói!

Sau khi quyết định, Hạng Hân Lạc không dám nhìn thẳng vào mắt Tiết Oánh, nàng cúi đầu nhỏ giọng đem chuyện đã xảy ra ở Sơn Thành nói rõ toàn bộ đầu đuôi gốc ngọn cho Tiết Oánh, liên quan đến việc hợp tác với cửu hoàng tử, nàng nói uyển chuyển đi một chút, tăng thêm chuyện cửu hoàng tử uy hiếp mình nếu không hợp tác với hắn thì hắn sẽ hãm hại Hạng Nguyên Hoán, đồng thời che giấu chuyện nàng thích Hạng Nguyên Hoán.

Cuối cùng, Hạng Hân Lạc bổ sung một câu:

- Phong Tử chính là dùng nhục điểm con từng câu kết với cửu hoàng tử để uy hiếp con, con.....

- Những chuyện con nói này, toàn bộ đều là thật?

Tiết Oánh chưa hoàn toàn tỉnh táo từ con khiếp sợ, không ngờ ở Sơn Thành lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

- Là thật!

Hạng Hân Lạc cúi đầu nhỏ giọng cầu xin:

- Mẫu phi chỉ cần đừng đuổi con ra khỏi phủ, muốn phạt con thế nào cũng được!

- Cái con bé này, mẹ sao lại phạt con? Nhưng.....

Tiết Oánh nghiêm mặt:

- Sau này loại chuyện như thế không được phép xảy ra nữa!

- Mẫu phi.....không phạt con sao?

Hạng Hân Lạc dè dặt ngẩng đầu.

- Đương nhiên phải phạt!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Hoài Nghi Thân Thế 2 (2)

Tiết Oánh nghiêm túc nói:

- Đình đại ca của con lần này vì con mà suýt mất mạng, phạt con đích thân chăm sóc cậu ấy.

- Chỉ vậy sao?

- Nếu con muốn chà nhà xí hay quét phân ngựa thì mẹ cũng có thể nói giúp với quản sự!

Tiết Oánh sờ sờ cằm.

- Không cần không cần! Chuyện chăm sóc Đình đại ca cứ giao cho con!

Hạng Hân Lạc liên tục đồng ý, tránh cho Tiết Oánh đổi ý.

- Nhớ, chuyện này không được nói cho phụ vương con biết, phụ vương con không dễ nói chuyện như mẹ đâu!

- Dạ, đa tạ mẫu phi!

Hạng Hân Lạc như đứa trẻ nhào vào lòng Tiết Oánh.

- Được rồi!

Tiết Oánh vỗ vỗ lưng nàng, ánh mắt quét đến phần vải bị rách sau lưng, nổi giận:

- Tên Ngụy Tử Phong này to gan lớn mật, dám động đến con, con yên tâm, uất ức lần này của con, mẫu phi và phụ vương chắc chắn sẽ thay con đòi lại công đạo!

- Đùng!

Hạng Hân Lạc kéo Tiết Oánh lại.

- Sao thế?

Hạng Nguyên Hoán chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở ngoài cửa, chậm rãi chen vào một câu:

- Con nghe ngóng được một tin, vì con đoạt hôn thê của Phong Tử, hắn ta muốn trả thù con nên định cưới muội muội, nếu chuyện này đến tai Hoàng thượng, nói không chừng muội muội sẽ phải gả đến Cung thân vương phủ!

- Chuyện Lạc Lạc bị hấn ta ức hiếp, lẽ nào cứ cho qua như vậy?

Tiết Oánh nổi giận, nữ nhi bảo bối của mình suýt nữa bị làm nhục, bà không nuốt trôi cơn giận này.

- Tình huống trước mắt, chuyện của muội muội thật sự không thể phơi bày, hơn nữa còn phải nhịn, nếu không, cái mất đi chính là danh dự của muội muội.

- Nó là muội muội con, con bây giờ bảo nó nhịn? Các con nhịn được nhưng mẹ không nhịn được!

Tiết Oánh cầm hận vỗ lên đầu giường.

- Con nói nhịn, là tạm thời không phơi bày ra ngoài, nhưng.....

Hạng Nguyên Hoán mỉm cười phun ra một câu:

- Người con phải đi tìm đã tìm được chỗ ẩn thân của hấn ta.

Tiết Oánh hiểu ý cười.

- Buổi tối mẹ với con cùng đi.

Dám động đến nữ nhi bảo bối của bà, bà tuyệt đối sẽ không tha cho hấn.

- Phụ vương canh cổng?

- Mẹ giải quyết ông ấy cho!

Tiết Oánh vỗ ngực cam đoan.

- Tốt, có lời này của mẫu phi, nhi tử yên tâm rồi, mẫu phi và muội muội cứ tiếp tục trò chuyện, con lui trước.

- Khoan đã!

Tiết Oánh cau mày nhìn chằm chằm nhi tử ruột của mình:

- Vừa rồi có phải con cố ý dẫn dắt mẹ không?

Hạng Nguyên Hoán chớp chớp mắt vô tội.

- Mẫu phi đại nhân mình giám, con nào dám? Con đều là vì suy nghĩ cho muội muội.

Nhi tử này của bà rất tinh ranh, từ khi bà vừa vào phòng khách, nó quờ mắt Hạng Hân Lạc chính là cố ý diễn cho bà nhìn.

- Lần này coi như vì muội muội con, ta không so đo, bỏ qua cho con một lần!

Hạng Nguyên Hoán khom người chín mươi độ hành lễ.

- Đa tạ mẫu phi!

Hạng Nguyên Hoán đi rồi, Tiết Oánh và Hạng Hân Lạc nhìn nhau cười.

Đến tối, Tiết Oánh giấu Hạng Diên Thiệu, gạt ông đi ngủ sớm, đợi sau khi ông ngủ thì lặng lẽ ngồi dậy, tụ họp với Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan theo thời gian đã hẹn, bọn họ đều mặc y phục dạ hành, yên lặng ra khỏi cổng sau vương phủ.

Rời khỏi vương phủ, ba bóng người chạy tới khách điểm đã định.

Đang ăn náu trong một gian khách điểm bí mật, Ngụy Tử Phong ngủ rất say trên giường thì bị trói đi.

Không lâu sau, Ngụy Tử Phong bị quăng vào một con hẻm vắng vẻ.

- Các người là ai? Các người nên biết ta là thế tử gia Cung thân vương phủ, các người nếu dám đụng đến một sợi lông của ta, sau khi về, ta nhất định sẽ băm thây các người thành trăm mảnh!

Ngụy Tử Phong lớn giọng uy hiếp.

Không biết tại sao, tai hắn không nghe được bất kỳ âm thanh nào, trước mắt thì tối om om, không nhìn thấy bất kỳ ai.

Nhìn Ngụy Tử Phong tự mình lảo đảo và tới va lui, Tiết Oánh kinh ngạc.

- Hắn ta đang làm gì thế?

- Con vừa mới dùng châm châm vào huyệt vị hắn ta, khiến hắn ta mất đi thị giác và thính giác trong nửa canh giờ!

Bạch Thiên Hoan mỉm cười trả lời.

- Thật?

Tiết Oánh kinh ngạc nhìn Bạch Thiên Hoan:

- Lại có huyệt vị như thế à? Con học được từ đâu vậy?

- Ô, là tình cờ phát hiện trong sách y cổ!

Nàng vội vàng lắng sang chuyện khác:

- Mẫu phi, chỉ trong thời gian nửa canh giờ, hắn ta sẽ nghe và thấy trở lại.

Tiết Oánh thành công bị dời đi sự chú ý.

- Vậy phải nắm chắc thời gian, tên súc sinh này dám đụng đến Lạc Lạc của ta!

Dứt lời, Tiết Oánh thụi một đấm vào bụng Ngụy Tử Phong.

Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan nhìn nhau.

Không lâu sau, Ngụy Tử Phong bị ba người đánh gục trên đất kêu rên không dứt, Tiết Oánh, Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan chuẩn bị rời đi.

Vừa xoay người, họ liền thấy một người ở phía sau.

Đó không phải ai khác mà là người lẽ ra đang ngủ say – Hạng Diên Thiệu.

- Lão gia, sao ông lại ở đây?

Tiết Oánh vì để che giấu tội, kéo Hạng Diên Thiệu trở về:

- Muộn thế này rồi, chúng ta nhanh về nhà thôi.

Hạng Diên Thiệu đầu dễ gạt như vậy, ông rút tay khỏi tay Tiết Oánh.

- Mọi người đang làm gì ở đây?

Giọng nói trầm ổn thô lỗ mà uy nghiêm khiến ba người có mặt đều giật mình tại chỗ.

- Không làm gì cả, chúng ta nên về nhà thôi.

Tiết Oánh cố gắng ngăn hai chân Hạng Diên Thiệu tiến về phía trước.

Hạng Diên Thiệu đẩy họ ra, sau đó thì thấy Ngụy Tử Phong trên mặt đất không ngớt kêu gào đau đớn.

Tướng Hạng Diên Thiệu sẽ nổi giận vì hành động của họ, Tiết Oánh, Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan lặng lẽ lùi về sau hai bước.

- Con cháu, hán ta thật sự không nghe cũng không thấy?

Hạng Diên Thiệu nhàn nhạt hỏi.

- Dạ!

Bạch Thiên Hoan sững sờ đáp một chữ.

- Rất tốt!

Một tay Hạng Diên Thiệu xách cổ áo Ngụy Tử Phong lên, kéo hán dậy, giờ tay nhắm chuẩn mặt hán ta “bốp bốp” mấy bạt tai.

Cuối cùng, ông dùng một đấm thụi vào bụng Ngụy Tử Phong, thân thể hán ta vì cú đấm ấy mà va vào tường thật mạnh, sau đó ngã xuống đất mềm oặt, không thốt được tiếng nào, hôn mê.

Ba người phía sau thầm nghĩ cú đấm ấy nhất định rất đau, nghe được cả tiếng xương sườn gãy mà.

Hạng Diên Thiệu phui tay, đi ngang qua trước mặt ba người như không có chuyện gì, lúc ngang qua, ông hồ hững buông một câu:

- Mọi người không phải định về nhà sao? Còn ngốc ở đó làm gì?

Ba người vội vàng theo sau ông.

Khi Hạng Hân Lạc biết người cả nhà chỉ thiếu mỗi nàng, ngay cả Hạng Diên Thiệu cũng chạy đi trừng trị Ngụy Tử Phong, lúc cả nhà dùng bữa nàng buồn bực suốt lật tung cả bàn ăn.

Sau bữa sáng, Hạng Nguyên Hoán thấy Bạch Thiên Hoan lục tới lục lui trên bàn trang điểm tìm đồ, hán dựa người qua, ngồi ở một góc bàn trang điểm, từ trên cao nhìn xuống nàng.

- Nàng đang tìm gì vậy?

- Tìm một chiếc khăn tay của ta!

Bạch Thiên Hoan vừa tìm vừa trả lời.

- Tìm không được thì đừng tìm nữa, chỉ là một chiếc khăn tay thôi mà.

Hạng Nguyên Hoán đùa:

- Chỉ cần nàng nói muốn khăn tay, mẫu phi lập tức sẽ thu xếp cho nàng!

Vừa nói để Tiết Oánh thu xếp, Bạch Thiên Hoan lòng vẫn còn sợ hãi.

Hai tủ y phục lớn của nàng treo đầy y phục, vì để yên tâm, một số y phục còn bị chắt trong nhà kho, nếu nàng nói muốn khăn tay, e là Tiết Oánh sẽ mua hết khăn tay trên cả con phố về.

- Không cần!

Nàng đen mặt cảnh cáo hán:

- Chàng không được nói với mẫu phi, ta chỉ thấy kỳ lạ, tại sao lại đột nhiên không thấy nữa.

- Nàng mang nó theo lúc nào?

- Hôm qua lúc chữa trị cho Đình tướng quân vẫn còn, sau đó thì không thấy nữa, ta đã tìm trong phòng khách rồi nhưng không có!

- Nàng nói là cái có thêu chữ “Hoan” phải không, lúc ấy ta lau mồ hôi cho nàng, sau đó thuận tay cất chỗ ta rồi!

- Ta tìm hơn nửa ngày trời, hóa ra ở chỗ của chàng!

- Nàng đợi, ta tìm cho nàng!

Hạng Nguyên Hoán đi lục lọi trong y phục của mình.

Nhưng, hần lục hết một lượt vẫn không tìm được chiếc khăn tay kia.

- Sao? Không tìm được à?

Từ bên tủ y phục, Hạng Nguyên Hoán xoay người lại sắc mặt vô cùng nghiêm trọng.

- Hoan muội muội, sợ là rơi mất rồi!

- Rơi mất rồi?

Bạch Thiên Hoan nhún vai:

- Nếu mất thì mua cái khác là được, cần gì trưng vẻ mặt như vậy.

- Ta nói rơi mất là tối qua rơi mất!

Hạng Nguyên Hoán nhìn vào mắt Bạch Thiên Hoan, chỉ ra.

Tối qua?

Nàng bỗng phản ứng kịp, đôi mắt đen mở lớn.

- Ý chàng là? Tối qua...lúc đi tìm Ngụy Tử Phong?

Hạng Nguyên Hoán gật đầu.

- Tối qua lúc ta thay y phục dạ hành, thấy cái khăn kia liền mang theo, phòng khi nàng cần dùng, bây giờ mới nhớ ra, sau khi về, hình như nó đã biến mất rồi.

Hai người nhìn nhau, đều có dự cảm không lành.

Quan trọng nhất là cái khăn kia có thêu tên của Bạch Thiên Hoan, nếu bị người cứu Ngụy Tử Phong phát hiện sẽ rất dễ dàng đoán ra nàng đã tới.

Để tránh sợ bóng sợ gió, Hạng Nguyên Hoán ra ngoài tìm một vòng.

Nửa canh giờ sau, hần mang về một tin tức.

- Một người bán hàng rong cho ta biết, khi người của Cung thân vương phủ cứu Ngụy Tử Phong đi lúc sáng sớm đã nhặt được một chiếc khăn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Mùi Cá (1)

Chiếc khăn của nàng bị người khác nhặt, điều này nói rõ chuyện tối qua nàng tham gia rất có khả năng đã bị người của Cung thân vương phủ biết.

- Xác định là cái khăn của ta sao?

Bạch Thiên Hoan cau mày hỏi.

- Dựa theo màu sắc là có thể xác nhận, ta đã bảo Bạch Thiên đi điều tra thực hư rồi!

Nếu là cái khăn bình thường thì không sao, hổng là hổng ở chỗ trên cái khăn ấy có tên nàng, chỉ cần thấy nó sẽ rất dễ dàng liên tưởng đến nàng.

Cung thân vương phủ và Hạng thân vương phủ xưa nay đối nghịch nhau, chuyện này nếu bị Cung thân vương biết, sợ rằng sẽ rất phiền toái.

- Nàng không cần lo lắng, chuyện này cứ giao cho ta, bất luận thế nào, ta cũng sẽ không để Cung thân vương phủ chạm đến nàng một li một tí!

Hạng Nguyên Hoán nghiêm túc nhìn vào mắt Bạch Thiên Hoan bảo đảm từng chữ một.

Nàng đương nhiên biết hắn sẽ bảo vệ nàng, bao nhiêu lần hắn đã dùng tính mạng bản thân để cứu nàng, nàng biết bất kể chuyện gì xảy ra, hắn cũng sẽ bảo vệ nàng.

Nhưng, những chuyện trước kia họ gặp phải đều chỉ nguy hiểm đến hai người họ mà thôi, còn lần này thì khác.

- Nguyên Hoán, nếu thật đến lúc đó, chẳng nhất thiết không được hành động thiếu suy nghĩ!

- Ta mà sợ Cung thân vương à?

- Ta biết chàng muốn cứu ta, nhưng Hạng thân vương phủ sớm đã là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt Cung thân vương phủ, nếu Cung thân vương làm lớn chuyện này ra, đến lúc đó không chỉ một mình ta rơi vào nguy hiểm, mà cả Hạng thân vương phủ e là cũng sẽ rơi vào nguy hiểm!

Chuyện Bạch Thiên Hoan lo lắng, hắn đương nhiên hiểu được.

Có điều, nàng có thể để ý đến việc này nói rõ rằng nàng đã xem Hạng thân vương phủ như nhà của mình.

Hắn nắm chặt tay nàng, nhìn nàng chăm chú.

- Chỉ dựa vào câu vừa rồi của nàng, chuyện lần này bất kể thế nào ta cũng chắc chắn sẽ bảo vệ nàng.

- Nguyên Hoán, chàng nghe không hiểu lời ta vừa nói sao? Ta.....

Hạng Nguyên Hoán đưa tay ra hiệu ngắt lời Bạch Thiên Hoan rồi cười không đứng đắn:

- Nàng cho rằng Cung thân vương phủ có thể nắm được thóp của Hạng thân vương phủ sao? Nhiều năm nay Cung thân vương ở trong triều làm chuyện xấu xa cũng không ít, chỉ cần ông ta dám ra tay, ta sẽ xem xem ông ta cười đến cuối cùng như thế nào!

Nghe Hạng Nguyên Hoán nói, Bạch Thiên Hoan kinh ngạc.

- Ý chàng là.....

- Để đề phòng Cung thân vương phủ thọc một dao sau lưng Hạng thân vương phủ chúng ta, từ lâu ta đã phái người của tổ chức Hắc Ưng đi thu thập không ít hành vi tội ác lừa trên gạt dưới của từ trên xuống dưới Cung thân vương phủ.

Hạng Nguyên Hoán cười quỷ dị, chớp chớp mắt với nàng đầy ranh mãnh:

- Năm xưa khi phụ vương đánh giặc trên tiền tuyến, Cung thân vương đã tham ô quân nhu, đây chính là từ tội diệt môn!

Bạch Thiên Hoan hoàn toàn thay đổi cách nhìn với Hạng Nguyên Hoán.

- Hóa ra chàng âm thầm thu thập nhiều chứng cứ như vậy!

- Hiện tại nàng đã hiểu tướng công nhà nàng lợi hại cỡ nào chứ?

Cho hắn chút màu là hắn muốn mở phòng nhuộm luôn.

- Nhưng, nếu chàng công bố chứng cứ về Cung thân vương phủ thì chuyện về thân phận tổ chức Hắc Ưng sợ là cũng sẽ bại lộ, vậy chàng chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Hoàng đế luôn kiêng kỵ tổ chức Hắc Ưng.

Hạng Nguyên Hoán bật ra một tiếng cười khẽ.

- Chuyện này nàng yên tâm, tự ta sẽ xử lý.

Trong lòng Bạch Thiên Hoan càng cảm động nhiều hơn.

Nếu Cung thân vương không ra tay, Hạng Nguyên Hoán tuyệt đối sẽ không dùng con át chủ bài này, chỉ mong lão Cung thân vương có chút tự mình biết mình, tránh được tai họa vạn kiếp bất phục.

Càng quan trọng hơn là, nàng không muốn để Hạng Nguyên Hoán đưa ra con át chủ bài.

Nhìn ra nỗi lo lắng của Bạch Thiên Hoan, hắn kéo tay nàng qua, hôn vào lòng bàn tay nàng:

- Nhiệm vụ của nàng là cho nhà chúng ta một đứa trẻ mập mạp!

- Địch!

Bạch Thiên Hoan nổi giận muốn đánh Hạng Nguyên Hoán nhưng hắn đã nhanh chóng chuồn mất.

Cung thân vương phủ.

Bên ngoài phòng Ngự Tử Phong chật ních người, lúc hắn được mang về vương phủ, người của Cung thân vương phủ đã vào cung mời thái y tới chữa trị.

Suốt một canh giờ trôi qua, thái y vẫn chưa ra, đám người Cung thân vương đứng đợi bên ngoài lo lắng.

Cung thân vương phi Trương Giai Mẫn vì thương tâm quá độ, được hai nha hoàn đỡ mới không đến nỗi hôn mê, hai trác phi bên cạnh ngoài mặt tỏ ra quan tâm nhưng trên thực tế là vui khi thấy người khác gặp họa.

Trương Giai Mẫn nước nở không ngừng.

- Vương gia, nếu Phong nhi có gì bất trắc, ta cũng không sống nữa!

- Vương phi đừng lo lắng, thái y đều đang ở đây, Phong nhi nhất định sẽ không sao!

Cung thân vương Ngự Bình nhẹ nhàng an ủi Trương Giai Mẫn.

- Phải đấy, tỷ tỷ, Tử Phong phúc lớn mạng lớn, sao có thể có chuyện gì chứ?

Một trác phi trước giờ luôn thích nịnh nọt Trương Giai Mẫn nói.

Một trác phi khác cười lạnh.

- Vừa nãy khi Tử Phong bị khiêng đến, sắc mặt đã trắng bệch, hơn nữa nhiều chỗ bị đánh gãy xương, chỉ sợ.....

Trương Giai Mẫn giận run người, chỉ vào trác phi nọ:

- Lý trác phi, ngươi.....ngươi.....

- Tỷ tỷ, muội là nói lời thật, thấy Tử Phong như vậy, muội cũng rất đau lòng, vương gia chỉ có hai nhi tử là Tử Phong và Tử Tự của muội thôi!

Trương Giai Mẫn đương nhiên hiểu ý của Lý trác phi.

Chỉ cần Ngự Tử Phong xảy ra chuyện, vị trí thế tử Cung thân vương phủ này sẽ rơi vào người Tử Tự.

- Tử Tự chỉ là một thứ tử mà thôi, sao có thể đánh đồng với Tử Phong của ta? Đích là đích, thứ là thứ!

Hai người lại muốn âm thầm phân cao thấp, Ngự Bình cau mày, sinh lòng chán ghét:

- Được rồi, hai người đừng tranh cãi nữa.

- Dạ!

Hai người họ còn định tiếp tục tranh cãi, bị Ngự Bình quở trách như vậy thì sợ hãi liên tục cúi đầu hành lễ với Ngự Bình, không dám nói nữa.

Lại nửa canh giờ trôi qua, cửa phòng rốt cuộc được mở, một thái y từ bên trong bước ra.

Trương Giai Mẫn sắp lao về trước, thấy Ngự Bình liền cung kính lui ra phía sau ông.

- Thái y, Phong nhi sao rồi? Nó bây giờ không sao nữa, có phải không?

Trương Giai Mẫn tràn đầy hi vọng nhìn thái y, mong thái y có thể nói ra câu trả lời khẳng định.

Nhưng thái y vẻ mặt ưu sầu, lắc đầu với Trương Giai Mẫn.

- Vương gia, vương phi!

Ông cung kính chấp tay với hai người rồi mới nói:

- Thế tử gia sợ rằng.....

Nguy Bình hiểu tính nghiêm trọng trong đó, quét mắt qua nha hoàn và hạ nhân chung quanh, gương mặt lạnh lùng cay nghiệt lớn tiếng quát:

- Những người không liên quan toàn bộ lui xuống.

Các nha hoàn và hạ nhân, ai nấy đều vô cùng cơ trí, đầu dảm trái lời Nguy Bình bèn vội vàng lui xuống, chỉ còn lại Nguy Bình, Trương Giai Mẫn và hai vị trắc phi.

Họ cùng vào trong phòng.

Khấp người Nguy Tử Phong quần đầy băng vải, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, hơi thở yếu ớt, Trương Giai Mẫn nhìn mà lo lắng từng cơn.

- Thái y, Tử Phong rốt cuộc thế nào? Có thể chữa khỏi hay không?

Nguy Bình sắc mặt bình tĩnh hỏi thái y.

Dù lúc này, trong lòng ông đã sóng trào cuộn cuộn nhưng ông là chủ nhân Cung thân vương phủ, nhất thiết phải duy trì sự trấn tĩnh.

- Thế tử gia quả thực bị thương quá nặng, hơn nữa, thời gian phát hiện quá muộn, qua sự kết hợp chữa trị của bốn thái y chúng tôi, cuối cùng đã cứu được mạng của thế tử gia.

Thái y tránh nặng tìm nhẹ nói.

Nguy Bình cau mày.

- Sau đó?

Thái y do dự một chút rồi vẫn nói rõ từng chữ:

- Tuy đã cứu được mạng, nhưng, thân thể thực sự bị thương quá nặng, lục phủ ngũ tạng đều bị tổn hại, nửa đời sau nhất thiết phải dựa vào thuốc để điều dưỡng, quan trọng nhất là, xương bấp chân ở chân trái cậu ấy... bị thương quá nặng, chúng tôi không có cách nào nối được, cho nên...

Giọng của Nguy Bình khê run:

- Ý ông là, chân trái của nó bị tàn phế?

Thái y lắc đầu.

- Không phải hoàn toàn hết cách.

- Thái y, chỉ cần các ông nghĩ cách cứu Phong nhi, bất kể các ông muốn gì, Cung thân vương phủ chúng ta đều có thể cho!

Trương Giai Mẫn vội vã nói.

Bà chỉ có một nhi tử này thôi.

Thái y lại lắc đầu liên tục.

- Máy chúng tôi là những người y thuật tốt nhất trong Thái y thự nhưng vẫn hết cách.

- Vậy vừa rồi ông nói không phải hoàn toàn hết cách là ý gì?

Thái y do dự một chút mới nói:

- Vương gia và vương phi nên biết hơn nửa tháng trước, ở Sơn Thành từng có một thần y thay tìm cho người khác, nếu vị thần y này ra tay, chân Nguy thế tử vẫn có khả năng phục hồi như cũ!

Mọi người có mặt tại chỗ đều trầm mặc mấy giây.

Thái y thường hầu hạ trong cung nên không biết vị thần y kia chính là Bạch Thiên Hoan.

Bạch Thiên Hoan hiện tại là thế tử phi Hạng thân vương phủ, mà Hạng thân vương phủ và Cung thân vương phủ trước giờ như nước với lửa.

- Ngoại trừ cô ấy, còn ai có y thuật có thể chữa khỏi chân của Phong nhi không?

Nguy Bình không hề suy nghĩ trực tiếp đặt ra câu hỏi.

Vị thái y nọ lắc đầu.

- Đến bây giờ chưa nghe nói người nào khác có khả năng, hơn nữa, chuyện này nhất định phải nhanh, qua chiều hôm nay, cái chân này sẽ bị phế, vương gia phải nhanh chóng tìm ra người này, chân của Ngụy thể tử mới có một cơ hội sống!

Các thái y sau khi chữa xong cho Ngụy Tử Phong thì để lại vài đơn thuốc, dặn dò đại phu của vương phủ chăm sóc tốt cho Ngụy Tử Phong rồi rời đi.

Trong phòng, ngoại trừ Ngụy Tử Phong, chỉ có Ngụy Bình, Trương Giai Mẫn, Lý trắc phi và Tổng trắc phi.

Chỉ còn lại bốn người, Trương Giai Mẫn không kiềm được nói:

- Vương gia, hay là chúng ta phái người đi Hạng thân vương phủ một chuyến, mời thể tử phi qua đây xem cho Phong nhi, vương gia thấy thế nào?

- Tỷ tỷ, thứ lỗi cho muội nói, Cung thân vương phủ chúng ta và Hạng thân vương phủ trước nay luôn đối lập, tỷ cho rằng phái một hạ nhân đi, Hạng thân vương phủ của họ sẽ để thể tử phi đích thân ra tay sao? Hơn nữa, y thuật của vị thể tử phi kia rốt cuộc như thế nào vẫn còn là một ẩn số!

Lý trắc phi lạnh lạnh ở bên cạnh nói.

- Nhưng, cũng không thể bỏ mặc Phong nhi, vương gia, ta chỉ có một nhi tử này thôi, Tử Phong nếu bị phế một chân, nhất định sẽ rất khổ sở, không bằng cứ để ta đích thân đi mời!

Trương Giai Mẫn đề nghị.

- Tỷ tỷ, tỷ nói vậy không đúng rồi, tỷ đích thân đi mời là đại diện cho Cung thân vương phủ chúng ta, tỷ cầu xin thể tử phi ra mặt như vậy, không phải nói rõ rằng Cung thân vương phủ chúng ta cúi đầu trước Hạng thân vương phủ sao?

- Là mặt mũi quan trọng hay chân của Phong nhi quan trọng?

Trương Giai Mẫn phần nộ quát, nước mắt tức giận lại trào ra, trong lòng lo cho Ngụy Tử Phong, vừa nói vừa lao ra cửa:

- Vương gia, ta đi Hạng thân vương phủ mời Hạng thể tử phi đến một chuyến, sẽ về ngay.

- Đứng lại!

Một tiếng quát nghiêm nghị vang lên phía sau, người quát chính là Ngụy Bình.

Trái tim Trương Giai Mẫn chợt lạnh.

- Lão gia, ta nói là chỉ cá nhân ta cầu xin họ, không phải vương phủ chúng ta, ta.....

- Vương phủ chúng ta một người cũng không được đi, đây là mệnh lệnh, ai đi chính là kháng lệnh của bản vương.

Ngụy Bình phất tay áo xoay người rồi đi.

Khóe môi Lý trắc phi cong lên nham hiểm, nhẹ sờ lên đầu tóc.

- Tỷ tỷ, muội cũng muốn giúp tỷ, nhưng vương gia đã hạ lệnh như vậy, muội muốn giúp cũng không giúp được, muội còn có việc, xin đi trước!

Lý trắc phi đi rồi, Trương Giai Mẫn căm hận nhìn bóng lưng bà ta:

- Tiện nhân này!

Xoay người nhìn thấy Tổng trắc phi, trong đầu Trương Giai Mẫn chợt hiện lên một kế.

Bà tiến lên trước cầm tay Tổng trắc phi, tiện thể tháo vòng ngọc phỉ thúy trên tay mình đeo vào tay Tổng trắc phi.

- Tỷ tỷ, tỷ thế này.

Tổng trắc phi liên tục kêu lên:

- Vòng tay này là cái tỷ thích nhất, muội không thể nhận!

- Cứ nhận cứ nhận, tỷ đã tặng cho muội thì muội cứ nhận, và lại, muội không phải luôn thích nó sao?

Trương Giai Mẫn cười đẩy tay bà trở lại.

- Dù muội thích cũng không thể đoạt đồ của tỷ tỷ, đây là của hồi môn năm xưa tỷ gả vào vương phủ!

Tổng trắc phi đương nhiên biết mức độ quý của chiếc vòng tay này.

- Muội muội cứ nhận lấy là được.

- Tỷ tỷ có phải có chuyện gì cần muội giúp không?

Tổng trắc phi nghi hoặc nhìn bà.

- Muội xem, bình thường tỷ đối đãi với muội không tệ, hơn nữa, nhiều năm nay, tỷ cũng chưa từng cầu xin muội điều gì.

- Tỷ tỷ muốn muội đi Hạng thân vương phủ một chuyến, mời Hạng thế tử phi tới đây chữa trị cho Tử Phong?

Tổng trắc phi suy đoán.

Trương Giai Mẫn cúi đầu cầm khăn tay lau nước mắt, thờ dài, vừa lo lắng vừa đau lòng nhìn về phía giường Ngụy Tử Phong.

- Tử Phong là nhi tử duy nhất của tỷ, nếu chân nó bị phế, nó nhất định sẽ không chịu nổi, muội không phải là không có con sao, sau này Tử Phong cũng làm nhi tử của muội, chỉ cần có nó một ngày, nửa đời sau của muội đều không cần lo lắng!

Trương Giai Mẫn tiếp tục khuyên nhủ và dụ dỗ.

Trong lòng Tổng trắc phi cười lạnh.

Phải, bà không có con.

Nhiều năm trước, lẽ ra bà cũng có một đứa con, nhưng đứa con ấy chỉ đợi trong bụng bà bốn tháng liền biến mất một cách kỳ lạ, không ngờ vì lần đẻ non ấy mà bà không thể nào sinh con được nữa.

Lúc đó bà đã tra được trong thức ăn của bà bị trộn thuốc sảy thai, mà người sai khiến sau lưng chính là Trương Giai Mẫn.

Bà lúc nào cũng cầu nguyện cho nhi tử của Trương Giai Mẫn chôn cùng nhi tử của bà, nên bà lúc nào cũng ở cạnh bà ta chờ thời cơ báo thù.

Lần này Ngụy Tử Phong bị đánh thành như vậy, đúng là ông trời có mắt, bà ta cũng có ngày hôm nay.

Tổng trắc phi suy nghĩ chốc lát, bàn tay đặt lên vòng ngọc phi thủy lạnh như băng trên cổ tay, thành khẩn nói:

- Tỷ tỷ, chuyện của tỷ chính là chuyện của muội, tỷ yên tâm.

Trương Giai Mẫn cười gian xảo.

- Vậy đa tạ muội muội.

Một canh giờ sau.

Tổng trắc phi đi rồi, Trương Giai Mẫn luôn chờ tin của bà, nhưng đợi hoài vẫn không nghe được tin tức gì, nửa canh giờ sau, Tổng trắc phi lén lút trở về.

- Tỷ tỷ, không hay rồi!

Tổng trắc phi hoảng hốt nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Mùi Cá (2)

- Sao thế?

Trong lòng Trương Giai Mẫn có dự cảm xấu.

Tổng trắc phi thờ hồn hển nói:

- Muội vừa muốn ra ngoài thì bị vương gia ngăn lại, bên ngoài đã giới nghiêm, vương gia ra lệnh không cho phép bất kỳ ai xuất phủ, người vương gia sai tới bắt muội đang đợi ở bên ngoài, muội cố ý chạy tới báo tin cho tỷ tỷ.

- Giới nghiêm?

Trương Giai Mẫn mở to hai mắt.

- Phải, muội phải đi nhanh lên, người của vương gia còn đang ở bên ngoài, tỷ tỷ, thật xin lỗi!

Tổng trắc phi bối rối nói xong, lại đi ra ngoài.

Trong khoảnh khắc xoay người, trên mặt Tổng trắc phi hiện lên vẻ âm mưu, liếc mắt giểu cợt về phía sau.

Hôm nay xem người làm thế nào.

Nếu người đi tìm Bạch Thiên Hoan chính là làm trái mệnh lệnh của vương gia, nếu người không đi thì chân Ngụy Tử Phong sẽ bị phế, kết quả tồi tệ nhất là người đi nhưng không mời được Bạch Thiên Hoan, như vậy vừa trái mệnh lệnh của vương gia vừa không cứu được chân Ngụy Tử Phong, bất kể kết quả nào cũng khiến người ta hả lòng hả dạ.

Như Tổng trắc phi dự liệu, bà vừa đi thì Trương Giai Mẫn rơi vào trong đấu tranh và sợ hãi.

Một bên là mệnh lệnh của vương gia, một bên là nhĩ tử ruột của mình.

Hồ dừ không ăn thịt con.

Bà không tin Ngụy Bình thật sự không muốn cứu Ngụy Tử Phong.

Nội tâm bà đang giằng vò.

Không được, bà không thể cứ thế nhìn chân Ngụy Tử Phong bị phế, nói thế nào bà cũng là Cung thân vương phi, hơn nữa, Nghi phi là muội muội ruột của bà, Ngụy Bình dù có giận, cùng lắm cũng chỉ trách phạt bà mà thôi.

Nhưng, nếu chân Ngụy Tử Phong không cứu được thì thật sự hết hi vọng rồi.

Nghĩ đến đây, Trương Giai Mẫn cắn răng đưa ra quyết định.

Bên kia, Tổng trắc phi lặng lẽ nép, len lén nhìn Trương Giai Mẫn đi đến cổng sau Cung thân vương phủ.

Sau khi xác định Trương Giai Mẫn đã ra khỏi cổng sau Cung thân vương phủ, Tổng trắc phi xoay người, tóm lấy một người hầu dọc đường.

- Người đến thư phòng nói với vương gia là vương phi đi Hạng thân vương phủ.

Bên kia, một mình Trương Giai Mẫn len lút đến trước cổng Hạng thân vương phủ, thấy hai thủ vệ canh cổng, bà lấy ra một thỏi vàng đã chuẩn bị sẵn trong ống tay áo.

- Ta muốn gặp thế tử phi các người, lần trước thế tử phi các người mua đồ trong tiệm ta để quên đồ, cho nên ta muốn trực tiếp trả lại cho cô ấy, mời thế tử phi đến trước cổng một chuyến!

Trương Giai Mẫn dặn dò.

Thủ vệ kia thấy vàng liền mở cờ trong bụng, ước lượng vàng trong tay, phân lượng rất đủ.

- Phu nhân đợi ở đây, tôi vào trong thông báo một tiếng!

Thủ vệ kia nói.

- Phiền mời nhanh nhanh một chút.

Trương Giai Mẫn nóng lòng thúc giục.

Càng chậm trễ thì chân Ngụy Tử Phong càng nguy hiểm.

- Biết rồi.

Thủ vệ kia vừa định vào cửa đi thông báo thì chợt có một người phát hiện tình hình ngoài cửa, chặn đường của hắn.

- Người định làm gì?

- Trình bá, vị phu nhân này nói thế tử phi chúng ta lúc mua đồ bỏ quên đồ trong cửa hàng bà ấy nên đặc biệt tới trả, bảo tôi vào trong thông báo một tiếng!

Thủ vệ vô cùng cung kính trả lời Trình bá.

- Phải không?

Trình bá nhìn Trương Giai Mẫn, vừa nhìn liền nhận ra đáng vẻ lén lút của bà ta:

- Ôi chào, hóa ra là Cung thân vương phi, vương phi đại giá quang lâm, thật là không tiếp đón từ xa!

Bà lại bị người khác nhận ra.

Sắc mặt Trương Giai Mẫn hơi thay đổi.

- Ngươi là?

- Lão nô họ Trình, là quản gia của vương phủ này, sáu năm trước, khi Cung thân vương đại náo Hạng thân vương phủ vào ngày sinh nhật của vương gia chúng tôi, lão nô đã gặp vương phi một lần, sợ rằng vương phi quý nhân hay quên chuyện, không nhớ lão nô!

Trình bá ngậm châm chọc nói.

Sáu năm trước đại náo Hạng thân vương phủ!

Sự kiện đó Trương Giai Mẫn đương nhiên biết, bởi vì Hạng Diên Thiệu và Ngụy Bình đối chọi nhau gay gắt trên triều đình, Ngụy Bình bị Hạng Diên Thiệu vạch tội trên triều, con giận khó giải, lại bị những quan viên khác xúi giục nên đến Hạng thân vương phủ đại náo một trận.

Nghĩ đến chuyện sáu năm trước, Trương Giai Mẫn lại nhớ đến một chuyện, lúc đó bà cũng đi theo tới, vì có người bảo vệ Hạng Diên Thiệu, mà bà sợ người đó làm bị thương Ngụy Bình nên đã một cước đá đối phương xuống đất.

Khuôn mặt của người trước mắt cực kỳ giống với người bị bà đá ngã sáu năm trước.

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Trương Giai Mẫn cười nói:

- Chuyện qua lâu rồi, đều là quá khứ, chuyện đã qua cứ cho nó qua đi.

- Phải, đó đương nhiên là chuyện quá khứ.

Trình bá mỉm cười hỏi:

- Nếu đã như vậy, không biết Cung thân vương phi lần này đến vương phủ chúng tôi tìm thế tử phi là vì chuyện gì?

- Chuyện này.....chuyện này.....

Ánh mắt sắc bén của Trình bá lờm lờm thủ vệ định vào thông báo kia, thủ vệ đó hốt hoảng ném thoi vàng trong túi trả lại tay Trương Giai Mẫn.

- Lần sau nô tài không dám, Trình bá tha mạng!

Mặt thủ vệ đau khổ, tưởng mình vừa nhặt được một việc béo bở, nào ngờ là sai lầm.

- Làm tốt việc canh cổng của ngươi, lần sau để ta thấy ngươi tùy tiện đi vào thông báo, tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi.

Thủ vệ gật đầu lia lịa:

- Dạ dạ dạ, lần sau không dám nữa.

Cầm vàng trong tay, Trương Giai Mẫn lòng như lửa đốt, đối mặt với sự cố ý gây khó dễ của Trình bá, bà sốt ruột cứu con, đành phải hạ mình cầu toàn.

- Trình bá đứng không, ta ấy mà, có chút chuyện muốn tìm thế tử phi của các ông, liệu có thể.....

Trương Giai Mẫn cố hết sức ăn nói nhẹ nhàng cầu xin Trình bá:

- Để ta vào nói với thế tử phi của các ông vài câu không?

- Cung thân vương phi, người là vương phi, tiểu nhân chỉ là một nô tài, người nói chuyện với lão nô như vậy, lão nô nhận không nổi, nhưng không biết vương phi tìm thế tử phi của chúng tôi có việc gì?

Một lão nô tài cũng dám cười lên đầu bà, cản đường bà.

Nếu không phải vì chân Ngụy Tử Phong, bà cũng không cần ở đây bị một lão nô tài chọc tức.

Bà hít sâu một hơi.

- Có chút chuyện.

- Vương phủ chúng tôi nhiều quy củ, vương gia có lệnh, bất kể là ai, sau khi đến nhất định phải nói rõ có chuyện gì, nếu không, chúng tôi không thể vào thông báo.

- Ta có chuyện gì tự nhiên sẽ nói với thể tử phi các ông.

- Trùng hợp, thể tử phi chúng tôi hiện không ở đây, có lời gì, vương phi có thể nói với lão nô, lão nô sẽ truyền lời thay.

Khinh người quá đáng, vừa rồi theo ý của thủ vệ kia thì Bạch Thiên Hoan đang ở trong phủ, nhưng Trình bá lại nói dối là cô ấy không có trong phủ, rõ ràng là thừa cơ báo thù.

- Không biết thể tử phi các ông đi đâu?

- Các chủ tử đi đâu, bọn nô tài chúng tôi sao biết được? Vương phi nương nương nếu không có chuyện gì thì hôm khác lại tới.

Cắn chặt răng, Trương Giai Mẫn hết nhìn rồi lại nhìn.

- Nghe nói thể tử phi các ông y thuật cao minh, Phong nhi có chút không khỏe, cho nên, ta đặc biệt đến mời thể tử phi các ông.....

Trình bá cười lạnh:

- Lời này của vương phi thật kỳ lạ, Ngụy thể tử không khỏe thì nên mời đại phu hoặc thái y mới phải, thái tử phi chúng tôi không phải đại phu hay thái y, chữa tốt thì thôi, còn nếu chữa không tốt, ai biết sẽ gánh tội danh gì?

- Ngươi!!!

Trương Giai Mẫn thiếu điều chỉ vào mũi Trình bá, lời mắng chửi lượn quanh đầu lưỡi lại trở về như cũ, bà vẫn dùng giọng điệu cầu xin:

- Hiện tại thể tử phi các ông là hi vọng duy nhất, chỉ cần cô ấy bằng lòng ra tay cứu Phong nhi, cô ấy muốn gì ta cũng tình nguyện cho cô ấy!

- Lời này của vương phi quá kỳ lạ, chẳng lẽ Hạng thân vương phủ chúng tôi không có gì cả sao?

Trình bá không kiên nhẫn nhìn bà:

- Nếu vương phi không có chuyện gì khác, mời về cho.

Trương Giai Mẫn cuối cùng không nhẫn nhịn được, lửa giận bùng phát:

- Lão già nhà ngươi, bốn vương phi nói chuyện với ngươi là cho ngươi mặt mũi rồi, ngươi lại ba lần bốn lượt cản trở ta, ngươi thật sự không sợ chết à?

- Sáu năm trước lão nô đã chết một lần, không sợ chết thêm lần nữa, nhưng.....

Trình bá lời nói đường hoàng đứng ngay ngắn ở đó:

- Nếu có người muốn hãm hại bất kỳ ai trong phủ này, lão nô sẽ là người đầu tiên đứng ra.

- Được được được, ngươi chờ đấy, khoản nợ này về sau chúng ta sẽ từ từ tính!

Trương Giai Mẫn tức đỏ mặt tía tai phát tay áo xoay người.

- Vương phi đi thông thả, lão nô không tiễn!

Trình bá mỉm cười cúi đầu hành lễ.

Trương Giai Mẫn đi rồi, Trình bá nghiêm mặt quát hai thủ vệ:

- Lần sau còn dám giúp đỡ hoặc cho người khác đi vào, các ngươi cẩn thận cái đầu của mình đấy.

Hai thủ vệ nom nớp lo sợ vâng dạ.

Ngưu Quang từ xa thấy tình hình bên này bèn bước đến hỏi thăm:

- Trình bá, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

- Không có gì, Ngưu thị vệ đang định đi đâu à?

Trình bá khó hiểu nhìn Ngưu Quang, trong tay Ngưu Quang cầm một cây trâm cài tóc, là loại của phái nữ dùng.

- Ta định ra ngoài trả đồ.

- Đi sớm về sớm.

- Ủ!

Trương Giai Mẫn lặng lẽ trở về vương phủ, vờ như chưa xảy ra chuyện gì, trực tiếp đi vào viện của Ngụy Tử Phong, Ngụy Bình từ bên trong đi ra, cản đường bà.

- Vương gia, sao ngài lại ở đây?

Trương Giai Mẫn sợ hãi nhìn ông.

- Sao? Đi Hạng thân vương phủ rồi cũng không mời được người đến?

Ngụy Bình lạnh lùng nhìn bà.

Trương Giai Mẫn cúi đầu cắn chặt răng.

- Ta.....ta không có ra.....

- Người xem mệnh lệnh của bản vương là gì?

Ngụy Bình tức giận nhìn bà:

- Người căn bản không để mệnh lệnh của bản vương vào mắt.

- Vương gia, ta là mẫu thân của Phong nhi, ta không thể trơ mắt nhìn chân Phong nhi bị phế, cho nên ta.....

- Người không cần nói nữa, từ chuyện ngày hôm nay cho thấy, thân phận đương gia của người không thích hợp làm tiếp nữa.

- Cái gì?

Mắt Trương Giai Mẫn mở lớn:

- Lão gia, ngài.....ngài như vậy là ý gì?

- Tất cả chìa khóa nhà kho, nội trong hôm nay toàn bộ giao ra!

Ngụy Bình lạnh lùng nhìn bà, ở trước mặt bà ra lệnh cho người phía sau:

- Bắt đầu từ hôm nay, mọi chuyện lớn nhỏ trong vương phủ đều giao cho Lý trắc phi xử lý, rõ chứ?

- Dạ, vương gia!

Trương Giai Mẫn toàn thân như bị sét đánh ngồi bệt xuống đất.

Bà.....không còn gì nữa.

Bên kia, Ngụy Bình nắm chiếc khăn tay có thêu chữ “Hoan”, lừa giận trong mắt càng dữ dội.

Bạch Thiên Hoan!

Người hại nhi tử của ông, ông sẽ không bỏ qua, nhưng không biết Hạng thân vương phủ đang nắm được bao nhiêu chuyện của ông, phương pháp an toàn nhất chính là ép Trương Giai Mẫn ra tay.

Buổi trưa, Hạng Nguyên Hoán đặc biệt dặn dò hạ nhân nấu cá cho Bạch Thiên Hoan bồi bổ bồi vì hôm trước nàng trị thương cho Đinh Viễn Sơn quá vất vả.

Lúc ăn, Bạch Thiên Hoan vừa ngửi thấy mùi cá bay vào mũi, dạ dày liền có chút quay cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: 97: Có Thai 1 (1)

Hạng Nguyên Hoán tự mình bưng canh cá lên bàn, ân cần nói:

- Hoan muối muối, nâng trị thương cho Viễn Sơn vất vả rồi, nào, mau ngồi xuống ăn đi, trưa nay ta đã bảo phòng bếp đặc biệt làm món nàng thích ăn này!

Đến gần hơn, nàng chỉ cảm thấy mùi hương kia bay vào mũi càng nồng.

Dạo này dạ dày nàng không khỏe lắm, không ngửi được những thứ quá nồng.

- Bày một bàn lớn như vậy, nhìn cũng no rồi, chàng bảo ta ăn thế nào?

Bạch Thiên Hoan liếc hắt, nàng biết hắt có lòng tốt.

- Sao? Nàng không muốn ăn? Nếu nàng không muốn ăn thì để ta bảo phòng bếp đổi lại nhé?

- Không cần phiền phức như vậy, chỉ là, dạo này dạ dày ta không khỏe, không ăn được quá nhiều dầu mỡ!

Bạch Thiên Hoan cau mày nói.

- Vậy nàng cứ chọn thứ ăn được mà ăn, ráng ăn nhiều một chút.

- Chàng không cần quá chiều ta.

Sự quan tâm của hắt khiến nàng cảm thấy trong lòng ấm áp, nàng chợt nghĩ đến gì đó:

- Đúng rồi, chuyện chàng bảo Bạch Thiên đi tra ấy, tra thế nào rồi?

Trong lòng nàng luôn nghĩ đến chiếc khăn tay kia.

Hạng Nguyên Hoán múc thêm một chén canh gà cho Bạch Thiên Hoan, đặt trước mặt nàng.

- Chuyện đó đợi sau bữa ăn rồi hắt nói, còn bây giờ, nhiệm vụ của nàng trước tiên là uống chén canh gà này.

Thái độ của Hạng Nguyên Hoán khiến Bạch Thiên Hoan rất miễn cảm.

- Chiếc khăn tay đó quả nhiên rơi vào tay Cung thân vương phủ rồi, đúng không?

Bạch Thiên Hoan hỏi thẳng vào trọng tâm.

Hạng Nguyên Hoán lại gấp ít thức ăn cho nàng.

- Không cần lo lắng, chuyện này ta sẽ xử lý tốt.

Hắt trả lời như vậy tương đương với khẳng định câu hỏi của Bạch Thiên Hoan, chiếc khăn tay của nàng thật sự rơi vào tay người của Cung thân vương phủ.

- Nguyên Hoán. ....

Hạng Nguyên Hoán lại gấp thêm thức ăn bỏ vào chén nàng:

- Người ta phải đi đã thăm dò được Cung thân vương tuy đoán được là chúng ta ra tay, nhưng ông ấy không có bằng chứng, tạm thời vẫn không thể làm gì chúng ta.

- Thật không?

- Đương nhiên là thật rồi, cả kinh thành người tên có chữ Hoan nhiều lắm, bọn họ bây giờ cùng lắm chỉ hoài nghi mà thôi.

Nghe Hạng Nguyên Hoán nói vậy, trong lòng Bạch Thiên Hoan dù vẫn còn lo lắng nhưng cũng nhẹ nhõm đi một chút.

Không sai, Cung thân vương phủ hiện tại không có bằng chứng.

Nhưng, lời đó chỉ có thể khiến Bạch Thiên Hoan tạm thời yên tâm mà thôi.

- Đúng rồi, buổi chiều chàng định làm gì?

Nàng ngẩng đầu hỏi.

- Buổi chiều nàng muốn ra ngoài?

Hạng Nguyên Hoán cau mày:

- Buổi chiều ta có chút việc, có thể không đi cùng nàng được.

- Chàng cứ bận việc của chàng, không sao cả.

- Tuy hiện tại người của Cung thân vương phủ không có bằng chứng, nhưng khó tránh họ sẽ tìm cơ hội báo thù, nếu buổi chiều nàng thật sự muốn ra ngoài, ta sẽ phải thêm hai người bảo vệ nàng!

Hạng Nguyên Hoán suy tính một lát rồi đề nghị.

Toàn thân Bạch Thiên Hoan run lên.

Ra ngoài như vậy không phải đi dạo mà là đi tuần.

- Buổi chiều ta không ra ngoài!

Bạch Thiên Hoan gơ tay đầu hàng.

Hạng Nguyên Hoán cười híp mắt gật đầu:

- Hoan muối muối làm như vậy thì càng tốt.

Bạch Thiên Hoan híp mắt đầy nguy hiểm:

- Ta thấy chàng đã tính toán sẵn rồi, cố tình đợi ta tự nói sẽ ở nhà không đi nữa đúng không?

- Đầu có, chuyện Hoan muối muối nàng muốn làm, ta sao có thể ngăn được? Được rồi, vẫn là nhanh chóng ăn đi, con cá này rất tươi đó!

Dứt lời, Hạng Nguyên Hoán gấp một miếng thịt cá bỏ vào chén Bạch Thiên Hoan.

Cảm giác quay cuồng trong dạ dày càng mãnh liệt hơn, nàng cố nén cảm giác khó chịu gấp thịt cá bỏ trở lại:

- Ta hôm nay không muốn ăn cái này.

- Nàng bình thường.....không phải thích nhất ăn cá sao?

Ánh mắt Hạng Nguyên Hoán kỳ quái nhìn Bạch Thiên Hoan, tầm mắt vô thức dừng nơi bụng nàng.

- Dạ dày ta không khỏe, không ngửi được mùi dầu mỡ.

- Nhưng đây là cá hấp, không có dầu mỡ gì cả!

Hạng Nguyên Hoán chỉ đúng chỗ quan trọng:

- Hoan muối muối, có phải nàng.....

Biết điều hần hỏi là gì, Bạch Thiên Hoan lên tiếng phủ nhận:

- Không thể nào!

Ánh mắt hần nhìn nàng lại càng kỳ quái:

- Tại sao không thể?

Hần gần đây chăm chỉ như vậy, nếu có thì cũng trong dự liệu, nhưng Bạch Thiên Hoan lại kiên quyết phủ nhận không khỏi khiến hần cảm thấy hơi kỳ lạ.

Thấy ánh mắt Hạng Nguyên Hoán, nàng ấp a ấp úng phun ra một phần sự thật:

- Hai ta tạm thời vẫn còn trẻ, không thích hợp có con, cho nên ta mỗi ngày đều dùng thuốc tránh thai!

Nghe câu trả lời này, trái tim Hạng Nguyên Hoán như bị vướng lại, trong phút chốc hấn lại khôi phục sắc mặt như thường.

- Nếu nàng tạm thời không muốn thì chúng ta tạm thời không cần.

Thấy biểu cảm của Hạng Nguyên Hoán, nàng biết hấn mất mát, có điều thân thể này hiện nay chỉ mới mười sáu tuổi, một vài phương diện vẫn chưa hoàn toàn phát triển.

Hạng thân vương phủ. Phòng khách.

Đinh Viễn Sơn hôn mê tỉnh lại, đập vào mắt là chiếc giường và gian phòng xa lạ, trên người đau nhức từng cơn, hơi cử động một tí là cơn đau thấu xương truyền đến, ép hấn lại nằm xuống.

Chết tiệt, đau quá.

Một bóng người từ ngoài cửa đi vào, thấy Đinh Viễn Sơn đã tỉnh thì vui mừng chạy tới.

- Viễn Sơn ca ca, huynh tỉnh rồi?

Hạng Hân Lạc ba bước gộp thành hai bước chạy đến bên giường Đinh Viễn Sơn, trong tay bưng một chén thuốc, vì quá kích động mà thuốc trong chén văng ra không ít, văng trúng mu bàn tay nàng, nàng kêu lên “ui da”, vội vàng đặt chén thuốc lên bàn.

- Hân Lạc, là muối, đây là đâu?

Đinh Viễn Sơn nhú mày thử ngồi dậy.

- Huynh bây giờ không thể ngồi dậy!

Hạng Hân Lạc đề tay hấn, ngăn động tác của hấn:

- Huynh đang bị thương trên người, Bạch. ....chính là đại. ....đại tẩu. ....

Nàng không được tự nhiên nói ra hai chữ “đại tẩu”.

- Đại tẩu nói, nội trong ba ngày huynh không thể xuống giường!

Nghe Hạng Hân Lạc nói vậy, hấn liền nhớ đến chuyện đã xảy ra trong tử lâu trước đó, lúc ấy hấn còn tưởng mình chết chắc rồi, không ngờ lại còn sống.

- Ý muối là, đại tẩu muối đã cứu ta?

Xem ra, y thuật của Bạch Thiên Hoan quả nhiên rất cao, lục phủ ngũ tạng của hấn đều bị tổn thương, mệnh nguy trong sớm tối, xương cánh tay bị gãy, bây giờ cũng đã nối ổn rồi.

Bạch Thiên Hoan y thuật cao minh lẽ ra không phải chuyện gì xấu, nhưng hấn luôn mơ hồ có loại cảm giác chẳng lành.

- Phải.

Hạng Hân Lạc nhìn hấn đầy tự trách:

- Viễn Sơn ca ca, là muối không tốt, hại huynh thế này.

Đinh Viễn Sơn phục hồi tinh thần lại, mỉm cười an ủi nàng.

- Chuyện này không trách muối, muối cũng là bị ép mà, ta bây giờ không phải vẫn tốt sao?

Vừa nói Đinh Viễn Sơn vừa cố gắng giơ một tay lên ra vẻ mình rất tốt, kết quả vừa động một tí đã động đến vết thương, đau khiến hấn liên tục hít không khí.

- Trên người huynh bây giờ có vết thương, không thể cử động lung tung!

Hạng Hân Lạc vội vàng đề cánh tay hấn lại.

- Ta không cử động!

Hiếm khi nghe nàng nói với hấn nhiều như thế, hơn nữa còn quan tâm hấn như thế, dù trên người rất đau, lòng hấn cũng rất vui vẻ:

- Muối không cho ta cử động, ta sẽ không cử động.

Trước giờ biểu cảm của Hạng Hân Lạc luôn phô hết lên mặt, nhìn mặt nàng, hấn không khỏi bật cười, còn rất không cẩn thận cười ra tiếng.

Nàng cau mày.

- Huynh cười cái gì?

Hấn đang cười sao? Chỉ là khoe miệng khổng chế không được cong lên thôi mà, hấn hơi kéo độ cong khoe miệng xuống.

- Không có gì, ta hôn mê bao lâu rồi?

Hấn cứ cảm giác giấc ngủ này thật dài.

- Một ngày một đêm rồi!

Hạng Hân Lạc đầy lo lắng:

- Nhưng, dù thế nào thì cuối cùng huynh cũng tỉnh lại, á.....

Nàng đột nhiên kêu lên kinh hãi, khiến Đinh Viễn Sơn căng thẳng.

- Sao thế sao thế?

- Không sao!

Hạng Hân Lạc vội bung chén thuốc trên bàn lên:

- Đại tẩu dặn, nói sau khi huynh tỉnh lại, phải lập tức uống chén thuốc này, nó khiến vết thương của huynh mau khỏi!

Hạng Hân Lạc kê thêm gối dưới đầu Đinh Viễn Sơn để dứt thuốc.

Hấn trơ mắt nhìn nàng bung chén thuốc tới gần, mức muỗng thuốc đưa tới bên miệng, được chiều mà lo.

- Lạc Lạc, thuốc để ta tự uống là được!

- Không được!

Hạng Hân Lạc nghiêm giọng cự tuyệt:

- Huynh bây giờ đang bị thương, không thể tự bung thuốc, nếu chạm phải vết thương thì làm sao?

Nhớ đến lời dặn của Hạng Nguyên Hoán, Hạng Hân Lạc nghĩ mà rùng mình, nếu vì sơ sót của nàng khiến xương Đinh Viễn Sơn bị lệch, đến lúc đó nàng chính là đầu sỏ gây tội ác.

- Vậy vẫn nên để nha hoàn làm đi.

- Huynh rốt cục uống hay không uống?

Hạng Hân Lạc giận, đưa muỗng thuốc đến bên môi hấn.

Câu trả lời của Đinh Viễn Sơn là ngoan ngoãn há mồm ra, nuốt nước thuốc đắng nghét xuống.

Đáng! Đáng quá! Đáng đến nỗi nước mắt hấn sắp trào ra rồi.

Đây là thuốc khó uống nhất hấn từng uống, nhưng, vì thuốc này do Hạng Hân Lạc dứt cho hấn, hấn lại cảm thấy đây là thuốc ngọt ngào nhất trên đời này.

Kỹ thuật dứt thuốc của nàng rất vụng về, luôn không cẩn thận làm đổ thuốc ra bên miệng hấn, vừa thấy thuốc đổ ra ngoài, nàng liền vội vã khăn trương dùng khăn tay lau cho hấn.

Mặc dù.....động tác lau thuốc cho hấn cũng rất thô lỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Có Thai 1 (2)

Tiểu quận chúa của hắn có thể làm loại chuyện này đã là rất hiếm thấy, hắn không trông chờ nàng có thể giống các đại gia khuê tú khác, vậy mới là Hạng Hân Lạc độc nhất vô nhị.

Sau khi uống xong thuốc, Đinh Viễn Sơn có chút mê man, Hạng Hân Lạc đem ghế đến ngồi bên giường hắn, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn hắn, ánh mắt ấy trong veo, không có bất kỳ tạp niệm hay tình cảm nào.

Nhưng, chính ánh mắt như vậy khiến Đinh Viễn Sơn cả người nóng lên.

- Lạc Lạc, sao muội cứ nhìn ta mãi thế?
- Mẫu phi bảo muội chăm sóc huynh, muội không nhìn huynh thì chăm sóc huynh thế nào?

Hạng Hân Lạc nhanh mồm nhanh miệng nói.

Câu trả lời thẳng thắn ngược lại khiến Đinh Viễn Sơn cảm thấy thất bại.

- Muội nhìn ta mãi như vậy, ta không có cách nào nghỉ ngơi tốt được.
- Tại sao?

Hạng Hân Lạc mở to mắt, con ngươi vẫn trong veo như cũ.

Thật là bị nàng đánh bại, hắn đã nói đủ rõ ràng mà nàng vẫn không hiểu, nhưng, như vậy mới là Hạng Hân Lạc, một Hạng Hân Lạc đơn thuần.

Bất đắc dĩ, Đinh Viễn Sơn đành phải tìm một lý do.

- Muội ngồi đó chắn ánh mặt trời!
- Vậy được, muội ngồi xa một chút!

Nàng thật sự dịch ghế ra sau, đôi mắt đen nhánh trong veo vẫn dán vào hắn như cũ:

- Thế này được rồi chứ?

Hắn ho nhẹ một tiếng, trên mặt hơi ửng đỏ.

Có điều, không tìm được lý do nào khác, hắn đành mặc cho nàng nhìn.

Đại học sĩ phủ.

Nguru Quang bị vài chuyện trì hoãn, đợi khi đến Đại học sĩ phủ đã là buổi chiều, cái mệt mỏi mùa xuân ập vào khắp kinh thành, người đi đường dường như cũng trông mệt mỏi.

Đến trước cổng Đại học sĩ phủ, hai thủ vệ đang gác thấy Nguru Quang liền giật mình tỉnh táo lại.

- Ta muốn gặp tiểu thư các người, mời vào thông báo một tiếng!

Vì lần trước Lưu San San chỉ trích hắn không biết lễ phép, nên lần này hắn bắt chước lễ phép một chút.

- Người không thể vào!

Thủ vệ vô cùng nghiêm khắc quả trách:

- Lão gia chúng ta đã dặn, sau này không cho phép người vào phủ!

Không cho phép hắn vào phủ?

- Tại sao?
- Đây là mệnh lệnh của lão gia, người mau đi đi, nếu không, đừng trách chúng ta không khách sáo!

Thủ vệ đưa mắt ra hiệu, tức khắc có vài người trong bộ dạng gia đình vây lại.

Lần này hắn tới không có ý định gây phiền phức.

Nhưng, xét theo tình hình trước mắt, đối phương hình như không hề hoan nghênh hẳn.

Cứng rắn xông vào rất tốn sức.

Nguru Quang mặt không biểu cảm gật đầu.

- Nếu đã như vậy, hôm khác ta lại đến thăm hỏi!

Nguru Quang lịch sự lễ độ nói xong, quả thật rời đi trước mặt đám thủ vệ và gia đình kia.

Nguru Quang đi rồi, các thủ vệ và gia đình ngáp dài ngáp ngắn tán ra.

Mà Nguru Quang bị bọn họ tưởng đã rời đi, chỉ nấp vào chỗ khuất, nhìn bọn họ tán ra, trên gương mặt không biểu cảm hiện lên vẻ chăm chọc.

Nơi hắn muốn đi, không ai cản được hắn.

Lặng lẽ quan sát một chỗ vắng, hắn nhẹ nhàng nhảy lên, thân thể linh hoạt phóng qua tường vào trong viện Đại học sĩ phủ.

Trong gian phòng ở một viện nào đó, Luru San San đang ở trước khung thêu thêu một bức “Bách điều triều phượng”, ánh nắng chiều chiếu qua khung cửa, mang sự ấm áp và biêng nhác vào phòng.

Luru San San đang chán nản, dùng kéo định cắt chỉ thêu, nhất thời ngơ ngẩn không tập trung, kéo trong tay nàng thẳng tắp rơi xuống, mũi kéo vừa vịn nhắm ngay mu bàn chân nàng.

Nàng sợ hãi muốn rút chân về, nhưng vì quá hoảng sợ, nàng lại quên mất cách rút chân.

Chân nàng nhất định sẽ bị đâm ra một lỗ máu.

Nàng cam chịu số phận nhắm mắt lại, cho rằng mu bàn chân mình sẽ bị tàn phế, nhưng trong khoảnh khắc cái kéo rơi xuống lại xuất hiện một bàn tay bắt lấy nó, khiến chân nàng tránh được một tai nạn.

Hình ảnh phảng phất như dừng lại.

Ba giây đầu sau khi chuyện xảy ra, Luru San San trong lòng mừng rỡ may mắn, mu bàn chân nàng không sao, nàng rất sợ sau này cứ phải co chân mình lại.

Sau ba giây đó, tiếng chuông báo động trong đầu nàng vang lớn.

Tại sao thỉnh linh xuất hiện một cánh tay? Nàng theo hướng cánh tay ấy nhìn lên, lúc này mới thấy chủ nhân của cái tay_____ Nguru Quang.

Lại là hắn, sao hắn lại ở đây?

Miệng nàng kinh hãi mở to, to đến mức đủ nhét một trứng gà vào.

Kinh ngạc qua đi, động lại thành một câu:

- Là ai cho người vào?

Nàng không phải đã phái rất nhiều người canh gác, đồng thời cấm dận không cho phép bất kỳ ai để hắn vào hay sao?

- Tự ta.

Nguru Quang ung dung trả lời.

- Làm sao người vào?

- Thủ vệ ngoài cổng không cho ta vào, thế nên ta leo tường vào, ngoài viện của cô cũng có vài thủ vệ thôi.

Nguru Quang dùng giọng điệu cực kỳ bất mãn kể lại.

Luru San San giận đến mức đôi tay run run.

Nàng đã sai người canh gác như vậy mà vẫn để hắn vào, những người đó đều là đồ ăn hại, hắn hiện đang ở đây mà họ còn chưa phát hiện.

- Đây là kéo của cô!

Nguru Quang thuận tay đưa cái kéo vừa lấy lúc này, mắt hơi rũ xuống:

- Đây là cái kéo cô vừa làm rồi!

Nàng cướp lại kéo, một tiếng “đá tạ” cũng không có.

- Ngươi tới làm gì?

Nàng nghiêm mặt, giọng điệu lạnh băng chất vấn.

Ngưu Quang trực tiếp lấy trong ống tay áo ra cây trâm cài tóc.

- Ta tới để trả trâm!

Hắn nghiêm túc đường hoàng nói:

- Ta đã tìm người sửa nó xong rồi!

Nàng nhìn thoáng qua cây trâm kia, trên dấu vết sửa chữa ban đầu, bây giờ lại có thêm hai vết, ba vết này nhìn mà đau lòng.

- Ta đã nói rồi, cây trâm này ta không cần nữa, ngươi trực tiếp ném đi!

Vừa nhìn thấy cây trâm này nàng liền giận, vậy mà hắn lại đem nó đến trước mặt nàng.

- Ta đã nói rồi, ta tới để trả trâm!

Ngưu Quang vẫn dùng giọng điệu lạnh nhạt như trước đây, đưa trâm đến trước mặt nàng:

- Đây là trâm của cô!

Chính biểu cảm hờ hững kia của hắn chọc giận nàng.

Nàng giận gắt hắn:

- Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, cái trâm này ta không cần, phiền ngươi lấy từ đâu thì đưa về đó đi!

- Đây là của cô, cho nên ta trả cho cô!

- .....

Đây đúng thật là trâm của nàng.

- Nó đã gãy rồi!

- Bây giờ sửa xong rồi!

- Ta không cần nó!

- Ta chỉ phụ trách trả, còn xử lý thế nào là vấn đề của cô!

Ngưu Quang ra hiệu cho Lưu San San nhận lấy cây trâm.

Đúng là quá tức người ta mà, hắn bảo nàng nhận nàng liền nhận? Xem nàng là gì chứ?

- Ngươi rút cuộc muốn ta nói bao nhiêu lần? Ta bây giờ không cần cái trâm này nữa, ngươi lập tức mang nó đi, sau này cũng không cần tới nữa, ta không hoan nghênh ngươi!

Lưu San San quát rõ từng chữ.

- Ta lặp lại lần nữa, ta chỉ trả trâm, Lưu tiểu thư không muốn nhận là vì Lưu tiểu thư sợ nhận nó à?

Sợ?

Lưu San San đen mặt, hoàn toàn bị lời của Ngưu Quang chọc giận.

- Ngươi không phải muốn ta nhận sao? Được ~~

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi cầm lấy trâm, ngay trước mặt hắn ném mạnh xuống đất, cây trâm gãy thành vô số đoạn:

- Ta nhận rồi đấy, bây giờ ngươi hài lòng chưa?

Đôi mắt với ánh mắt khiêu khích của Luru San San, Nguru Quang sững sờ hai giây.

Nàng cho rằng hắn sẽ lập tức bỏ đi, như vậy họ cũng không cần gặp lại nữa.

Nghĩ đến việc sau này không gặp lại nữa, trong lòng nàng lại hơi mất mát.

Nàng mất mát gì chứ? Nguru Quang chỉ là một thuộc hạ thôi, hắn không tới, nàng có gì hay mà mất mát, thật buồn cười.

Đang lúc Luru San San cho rằng hắn sẽ đi, thì bất ngờ hắn lại khom người xuống, nhặt nhanh những mảnh nhỏ của cây trầm ngọc kia rải rác khắp nền nhà.

Hắn nhặt những mảnh nhỏ kia làm gì? Luru San San kinh ngạc trong lòng, đột nhiên nghĩ đến một khả năng, hắn sẽ không. ....

Một giây sau, Nguru Quang hờ hững nhìn nàng nói:

- Đợi sau khi sửa xong, ta sẽ lại tới trả!

- .....

Quả nhiên không ngoài dự liệu của nàng, hắn lại nói muốn trả, hắn là đồ ngốc sao? Nàng vừa mới nói rõ, bảo hắn sau này không trả nữa, nhưng hắn vẫn. ....

Không đợi nàng phản ứng, Nguru Quang dứt khoát xoay người rời đi, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt nàng, giống như vừa rồi hắn đột ngột xuất hiện vậy, đến bất chợt, đi bất ngờ!

Hạng thân vương phủ. Tùng Viên.

Hạng Nguyên Hoán buổi chiều ra ngoài, Bạch Thiên Hoan một mình ở lại Tùng Viên, thêm thiếp đánh một giấc, khi tỉnh lại ráng chiều đã phủ đầy trời.

Khi nàng thức dậy lại có cảm giác dạ dày khó chịu buồn nôn, bèn nôn khan một ít, sắc mặt tái nhợt đi mấy phần.

Họa Mi thấy nàng thức, bèn cười nói:

- Đại tiểu thư, người tỉnh rồi.

- Ừ.

Nàng ấn ấn huyệt thái dương, bên trong nặng nề mệt mỏi:

- Nguyên Hoán về chưa?

- Thế tử gia vẫn chưa về, ơ!

Họa Mi kinh hãi nhìn sắc mặt Bạch Thiên Hoan:

- Sắc mặt người sao kém như vậy?

- Không sao, chỉ hơi không thoải mái mà thôi.

Nói đến không thoải mái, trong đầu Bạch Thiên Hoan xẹt qua một tia sáng.

Không phải chứ?

Nàng bán tín bán nghi đặt ngón tay lên mạch cổ tay mình, hai giây sau, nàng ngậy người.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Có Thai 2 (1)

Nàng có thai rồi!

Trước đây nàng luôn chắc chắn mình không có thai, cho nên nàng không hề thăm dò mạch của mình, bây giờ mới phát hiện đã có thai hơn một tháng.

Nàng không phải luôn dùng thuốc sao? Hơn nữa nàng khẳng định thuốc và liều lượng đều chính xác! Theo lý thuyết, nàng không thể nào mang thai được, nàng sao lại mang thai chứ?

Suy đi nghĩ lại, Bạch Thiên Hoan nhớ đến lúc ở Sơn Thành, Hạng Nguyên Hoán bị Lý Thanh Nhã bỏ thuốc, kết quả là họ đã có một đêm, sau đó vì quá nhiều chuyện mà nàng quên uống thuốc.

Đứa bé này, có lẽ có vào lúc đó.

Nàng không muốn có con sớm như vậy!

Bàn tay khẽ đặt lên cái bụng còn bằng phẳng, thần sắc nàng rất phức tạp.

Không biết có phải ảo giác hay không, nàng hiện tại có thể cảm nhận được tiếng tim đập của sinh mệnh bé nhỏ trong bụng, mạnh mẽ như vậy, tựa như đang vui vẻ chào nàng.

- Đại tiểu thư, người có phải không khỏe ở đâu không? Nô tỳ lập tức đi mời đại phu!

Họa Mi thấy Bạch Thiên Hoan sững sờ rất lâu, cho rằng nàng không khỏe nên sốt ruột xoay người muốn đi tìm đại phu.

Nàng kịp thời ngăn nàng ấy lại, buồn cười nói:

- Ta không sao, hơn nữa, ta chính là đại phu, cần gì phải đi mời?

Họa Mi lúng túng gãi đầu.

- Là lỗi của nô tỳ, nô tỳ biết sai rồi.

- Không phải lỗi của ngươi, ngươi cũng vì lo cho ta thôi.

Nụ cười trên mặt Bạch Thiên Hoan không che hết niềm vui lần đầu làm mẹ:

- Họa Mi, là đứa bé!

- Hử?

- Hơn một tháng rồi, ta vừa mới phát hiện!

Bạch Thiên Hoan cúi đầu nhìn bụng mình.

Họa Mi vui sướng nhảy lên, mức vui vẻ không thua gì Bạch Thiên Hoan:

- Tốt quá, đại tiểu thư, người có thai rồi, Họa Mi lập tức đi thông báo cho người khác, sau này phải cẩn thận hơn.....a, đúng rồi, trước tiên phải lấy những thứ trong phòng ảnh hưởng đến thai nhi đi đã!

Vừa vui vẻ, Họa Mi liền luống cuống tay chân, rồi bời cả lên.

Bạch Thiên Hoan lập tức nắm lấy một cánh tay nàng ấy.

- Họa Mi, trước tiên đừng để cho mọi người biết, ngươi chỉ cần dặn người của phòng bếp chú ý đồ ăn thức uống một chút là được.

Bạch Thiên Hoan cẩn thận dặn dò nàng ấy:

- Hiện tại vào thời gian này, tạm thời giữ bí mật với bên ngoài.

Họa Mi tỉnh táo lại, vỗ vỗ trán của mình.

- Xem nô tỳ này, vừa cao hứng là quên mất, trong vương phủ đâu đâu đều không an toàn.

Xung quanh luôn có những ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hạng thân vương phủ.

- Trước tiên tạm thời giấu những người khác, đợi qua khoảng thời gian này rồi hãy nói.

- Dạ.

Họa Mi gật đầu:

- Nhưng, trước hết nô tỳ vẫn phải thu dọn những thứ để vương chân trong phòng đã.

Nhìn bộ dạng khăn trương của Họa Mi như vậy, Bạch Thiên Hoan nhún nhún vai, đành mặc kệ nàng ấy.

Không biết khi Hạng Nguyên Hoán biết có đứa bé này, chàng có mừng hay không?

Họa Mi đang thu xếp đồ đạc, vừa làm vừa thuận miệng nói:

- Đúng rồi, đại tiểu thư, nô tỳ vừa ở bên ngoài nghe được mấy hạ nhân nghị luận, nói là Cung thân vương phi đến phủ chúng ta tìm tiểu thư đấy.

- Tìm ta?

Chẳng lẽ vì chuyện của Ngụy Tử Phong, bà ta đến cửa gây khó dễ?

- Phải.

- Có nghe nói là vì chuyện gì không?

- Hình như là vì chuyện của Ngụy thể tử.

Giọng Họa Mi nhẹ nhàng nói:

- Nghe nói Ngụy thể tử đêm qua bị người ta đánh, đánh rất thảm, gãy cả xương chân, Cung thân vương phi nghe nói y thuật tiểu thư cao minh, muốn mời tiểu thư qua phủ chữa chân cho Ngụy thể tử.

Gãy xương chân!

Đây là kết quả nằm trong dự liệu.

- Sau đó thì sao?

- Nghe nói Trình tổng quản làm Cung thân vương phi tức giận bỏ đi, lúc mới nghe chuyện này, trong lòng nô tỳ liền nghĩ, Ngụy thể tử thật sự là gặp quả báo!

Họa Mi tức giận nói.

Nàng ấy đương nhiên không biết quả báo này đến thế nào, dĩ nhiên, Bạch Thiên Hoan cũng sẽ không nói rõ với nàng ấy.

Chân trái Ngụy Tử Phong chính thức bị thái y tuyên bố tàn phế, khi biết được, Ngụy Tử Phong vùng vẫy từ trên giường lăn xuống đất, hôn mê bất tỉnh, suýt nữa mất mạng.

Trương Giai Mẫn ở bên cạnh rất đau lòng nhìn đáng về thống khổ tuyệt vọng của Ngụy Tử Phong.

Đặc biệt là sau khi bà nhận được tin tức, tối hôm qua người ra tay với Ngụy Tử Phong là Bạch Thiên Hoan, bà hận nàng đến tận xương tủy, chỉ mong có thể nhanh chóng trừ khử nàng.

Hai ngày sau, tình hình Ngụy Tử Phong đã ổn định, không đi tìm chết nữa, Trương Giai Mẫn liền ngồi xe ngựa vào cung.

Trong cung của Nghi phi, Trương Giai Nghi ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ nhân, Trương Giai Mẫn vừa vào cửa liền quỳ xuống hành đại lễ.

- Tham kiến Nghi phi nương nương!

- Tỷ tỷ làm gì vậy? Người đâu, mau đỡ Cung thân vương phi dậy!

Trương Giai Nghi vội căn dặn cung nữ bên cạnh.

Đội Trương Giai Mẫn đứng dậy, Trương Giai Nghi nhìn thẳng vào mắt bà:

- Tỷ tỷ, sắc mặt tỷ sao kém như vậy? Mới mấy ngày không gặp, tỷ lại gầy đi nhiều thế này!

Lời Trương Giai Mẫn còn chưa ra khỏi miệng, nước mắt đã thi nhau rơi xuống.

- Muội muội, kỳ thực tỷ tỷ.....

- Tỷ tỷ sao vậy, ôi chao ~~~

Trương Giai Nghi vội vàng đứng dậy, cầm khăn tay lau nước mắt cho Trương Giai Mẫn rồi kéo bà đến ngồi xuống giường bên cạnh mình:

- Tỷ tỷ mau ngồi.

Trương Giai Mẫn khóc sụt sùi một lúc lâu mới ngừng, đôi mắt sưng đỏ trông rất dọa người.

Đội bà khóc xong, Trương Giai Nghi mới nghiêm túc nhìn bà.

- Tỷ tỷ, lần này tỷ tới chẳng lẽ vì chuyện của Ngụy thế tử?

Trương Giai Nghi thở dài:

- Về chuyện của Ngụy thế tử, muội cũng có nghe nói, đây đúng là tai bay vạ gió mà, tỷ tỷ nên thả lỏng tâm, an ủi Ngụy thế tử cho tốt mới phải, hai ngày trước muội luôn muốn đến Cung thân vương phủ thăm nó, nhưng không có thời gian rảnh.

- Phong nhi biết muội muội vẫn lo nghĩ đến nó, chắc chắn sẽ rất vui...chỉ hơi cho kẻ âm hiểm sau lưng kia, hại Phong nhi của tỷ thành như vậy!

Về mặt Trương Giai Mẫn đầy cảm hận.

- Hại? Không phải nghe nói nó không cẩn thận trượt chân ngã nên mới thế sao?

- Đương nhiên không phải, nó bị người ta đánh, đang yên đang lành bị đánh thành như vậy!

- Tỷ tỷ nói vậy là sao?

Hai tay Trương Giai Mẫn nắm chặt tay Trương Giai Nghi, đôi mắt khẩn cầu nhìn bà.

- Muội muội, lần này ta tiến cung kỳ thực là muốn cầu xin muội muội, xin muội muội nhất định phải thay Phong nhi đòi công đạo, khiến người hại Phong nhi phải trả lại gấp đôi.

- Chuyện này là thật sao?

Trương Giai Nghi nghiêm mặt:

- Tỷ tỷ, tỷ cứ nói với muội là ai đánh Phong nhi, muội nhất định sẽ chủ trì công đạo cho Phong nhi, khiến cả nhà kẻ đó không được sống yên ổn.

Trương Giai Mẫn trong lòng có chút mong mỏi, đem tất cả hi vọng gửi gắm vào Trương Giai Nghi.

- Muội muội, có câu này của muội, tỷ tỷ an tâm rồi.

- Tỷ tỷ, tỷ vẫn chưa nói cho muội biết, rốt cuộc là ai đã đánh Phong nhi thành như vậy?

Trương Giai Mẫn gằn từng chữ phun ra một cái tên:

- Bạch Thiên Hoan!

Bạch Thiên Hoan?

Mắt Trương Giai Nghi chớp chớp, vẻ mặt cũng hơi cứng lại.

- Tỷ nói Bạch Thiên Hoan? Thế tử phi Hạng thân vương phủ?

Trương Giai Mẫn gật đầu:

- Không sai.

- Tỷ tỷ, sợ là có nhầm lẫn gì chẳng, Bạch Thiên Hoan chỉ là một nữ tử, sao có khả năng lớn như vậy để đánh Phong nhi?

- Đúng là cô ta, người khiêng Phong nhi về đã nhặt được một chiếc khăn tay bên cạnh Phong nhi, trên chiếc khăn tay đó có thêu chữ “Hoan”, cho nên, người đánh Phong nhi chắc chắn là Bạch Thiên Hoan, dù không phải cô ta ra tay thì cũng là cô ta sai người đánh Phong nhi!

- Một chiếc khăn tay không tính là chứng cứ, hơn nữa, cả kinh thành người tên có chữ “Hoan” nhiều lắm, sao tỷ khẳng định cho rằng đó là Bạch Thiên Hoan? Nói không chừng là có người không cẩn thận đánh rơi hoặc có người cố ý hãm hại!

Trương Giai Nghi không nhận được mà biện bạch cho Bạch Thiên Hoan.

- Chắc chắn không sai!

Trương Giai Mẫn giải thích:

- Trước đó một ngày, Phong nhi và Đinh Viễn Sơn có chút mâu thuẫn, thuộc hạ của Phong nhi đánh Đinh Viễn Sơn, Đinh Viễn Sơn hiện đang dưỡng thương ở Hạng thân vương phủ, Bạch Thiên Hoan tìm người báo thù Phong nhi, chuyện này hợp tình hợp lý.

- Tỷ tỷ, không thể đoán bừa như vậy.

Trương Giai Nghi nhiều lần nói đỡ cho Bạch Thiên Hoan khiến Trương Giai Mẫn tức giận trong lòng, ánh mắt bà nén giận chăm chú nhìn Trương Giai Nghi.

- Muội muội, muội hôm nay lạ lắm.

- Muội lạ thế nào?

- Tất cả chứng cứ đều chỉ về phía Bạch Thiên Hoan, nhưng, vừa rồi muội luôn nói đỡ cho cô ta.

Trương Giai Nghi giật mình, bình tĩnh trả lời:

- Tỷ tỷ, muội không phải nói đỡ cho Bạch Thiên Hoan mà là nói sự thật, hiện tại tất cả chứng cứ đều không đầy đủ, hơn nữa, gần đây Hoàng thượng rất kiêng kỵ việc kết bè kết phái trong triều, đặc biệt là đại thần và hậu phi cầu kết, không có chứng cứ xác thực thì việc này chỉ trở thành những lời vô căn cứ của kẻ khác để nắm lấy nhược điểm chèn ép ta và Cung thân vương phủ!

Trương Giai Nghi trả lời như vậy, Trương Giai Mẫn liền thoải mái lại.

Không sai, hiện đang là thời khắc mấu chốt, quả thực không thể xảy ra sai lầm.

- Nhưng, chân của Phong nhi cứ bị phé như vậy sao?

Hai tay Trương Giai Mẫn nắm chặt thành nắm đấm, khóe môi vì giận mà run rẩy:

- Tỷ không cam tâm, rất không cam tâm.

- Muội biết tỷ rất lo cho Phong nhi, nhưng cái bây giờ muội cần là chứng cứ, chỉ cần tỷ có thể đưa ra chứng cứ, muội nhất định sẽ làm chủ cho Phong nhi!

- Vậy cũng được.

Trương Giai Mẫn thở dài:

- Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

- Tỷ tỷ, muội hơi mệt, muốn nghỉ ngơi.

- Được, vậy tỷ về trước.

- Không tiễn!

Từ xa, lục hoàng tử Hạ Ất Thần nhìn thấy Trương Giai Mẫn đi ra từ cung Trương Giai Nghi, hần tỉnh mắt thoáng thấy vệt nước mắt trên mặt bà.

Đang suy nghĩ thì cung nữ trong cung Trương Giai Nghi bị đuổi ra ngoài, trực giác Hạ Ất Thần mách bảo đã xảy ra chuyện, bèn vội vàng tiến lên vài bước.

Các cung nữ gặp hần định hành lễ thì bị hần ngăn lại.

- Không cần lên tiếng, tự ta vào gặp mẫu phi, ta muốn cho mẫu phi một bất ngờ.

Các cung nữ nghe vậy đương nhiên không dám lên tiếng nữa.

Kế đó, Hạ Ất Thần mặt không biểu cảm bụng một hộp điểm tâm đi vào trong điện.

Hần đi sát vào vách tường, bước chân nhẹ hầu như không nghe được, khi đến gần phòng ngủ, bên trong loáng thoáng truyền ra tiếng nói chuyện.

- Vú, vú nói xem làm sao đây? Bây giờ Bạch Thiên Hoan bị người của Cung thân vương phủ bắt được nhược điểm rồi, tỷ tỷ nhất định sẽ không tha cho con bé.

- Nương nương, người không cần lo lắng, không phải hiện tại Cung thân vương phi vẫn chưa có chứng cứ chứng minh Bạch Thiên Hoan là kẻ chủ mưu phía sau sao?

Dương ma ma an ủi Trương Giai Nghi.

Sắc mặt Hạ Át Thần cứng đờ.

Mẫu phi lại đang giúp Bạch Thiên Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Có Thai 2 (2)

- Trong lòng tỷ tỷ đều là hận, tỷ ấy nhất định sẽ không bỏ qua cho con bé, nếu tỷ ấy thật sự lấy được chứng cứ.....

- Nương nương, bây giờ không phải vẫn chưa có chứng cứ sao?

- Chỉ sợ tỷ tỷ không lấy được chứng cứ mà vẫn liều mạng, Bạch Thiên Hoan e là gặp nguy hiểm.

- Người lo lắng nhiều rồi, Bạch Thiên Hoan thông minh như vậy, sẽ không để lại chứng cứ gì đâu, hơn nữa cô ấy bây giờ còn là thế tử phi Hạng thân vương phủ, thế tử gia chắc chắn sẽ bảo vệ cô ấy, nếu người thật sự lo lắng, hãy là cho người nhắc nhở cô ấy?

Dương ma ma đề nghị.

- Biện pháp này tốt!

Trương Giai Nghi bối rối gật đầu liên tục.

Hạ Át Thần cau mày, không biết tại sao mẫu phi lại giúp Bạch Thiên Hoan như vậy.

Đang suy nghĩ thì hẳn nghe Dương ma ma lo lắng nói:

- Nương nương, người làm quá lộ liễu như vậy, không sợ lục hoàng tử biết sao?

- Ta không lo được nhiều như vậy, Bạch Thiên Hoan là nữ nhi ruột thịt của ta, ta sao có thể trở mặt nhìn nữ nhi ruột thịt của mình xảy ra chuyện được.

Nữ nhi ruột thịt?

Đôi mắt Hạ Át Thần bỗng trợn to.

Cái gì? Nữ nhi ruột thịt?

- Nương nương, người phải nhớ, lục hoàng tử mới là nhi tử ruột thịt của người, mười sáu năm trước, người chưa từng sinh nữ nhi, người chỉ sinh nhi tử!

- Ủ, ta hiểu, vù, chỉ lần này thôi, ta chỉ giúp con bé thêm lần này thôi.

- Được, chuyện này nô tỳ sẽ tìm người báo cho Bạch Thiên Hoan.

- Tốt tốt tốt.

Dương ma ma nói xong, chuẩn bị bước ra ngoài, Hạ Át Thần vờ như mới từ bên ngoài tiến vào.

- Mẫu phi, người có đó không?

Thấy Hạ Át Thần xuất hiện, Trương Giai Nghi và Dương ma ma đều giật mình.

- Hóa ra mẫu phi đang ở đây, Dương ma ma cũng ở đây!

Hạ Át Thần vẻ mặt vui mừng cầm một hộp điểm tâm bước vào phòng Trương Giai Nghi:

- Mẫu phi, đây là hộp điểm tâm nhi thần vừa mới mua, là loại mà mẫu phi thích ăn nhất, nhi thần đặc biệt mua để hiếu kính người!

Trương Giai Nghi nhanh chóng phản ứng, cười vờ tay về phía Hạ Át Thần:

- Mau để xuống đi, nào, đến chỗ mẫu phi ngồi.

- Mẫu phi, sắc mặt người hình như không tốt lắm, có phải không khỏe ở đâu không? Có muốn mời thái y tới xem không?

Đương nhiên là vì hấn thỉnh linh xuất hiện dọa bà, sắc mặt có thể tốt mới là lạ.

- Mẫu phi không sao, chỉ là mệt mỏi mà thôi, bây giờ thấy Thần nhi đến, mẫu phi không còn mệt chút nào nữa.

Trương Giai Nghi cung chiêu kéo tay hấn.

Hạ Ất Thần nhảy cảm nhận ra, dù bà đang nắm lấy tay hấn, nói những lời hay, nhưng, linh hồn của bà lại không ở nơi này.

Ánh mắt bà xuyên qua hấn, là đang nhìn ai?

Trò chuyện một lát với Trương Giai Nghi, Hạ Ất Thần đi ra ngoài, vẻ mặt tươi cười của hấn ở trong điện khi ra ngoài liền biến mất không còn bóng dáng.

Về mặt hấn lạnh lẽo, biểu cảm âm trầm, người hầu đi theo thấy hấn như thế thì không dám mở miệng, tránh chọc hấn không vui.

Trở lại phủ hoàng tử, Hạ Ất Thần tức giận xông vào phòng khách, đập nát những dụng cụ trà bình trà trong phòng.

Các nha hoàn trong phòng khách ai nấy đều cảm như hấn.

Hạ Ất Thần ngồi trên ghế, bọn người hầu và nha hoàn trước mặt rồi rít cúi đầu không dám ngẩng lên, dáng vẻ nom nớp lo sợ.

Hèn gì mẫu phi luôn thiên vị Bạch Thiên Hoan, thậm chí vì cô ta mà từng tranh cãi với hấn.

Hấn luôn cảm thấy mẫu phi chỉ có chút thiên vị mà thôi, nhưng giờ hấn mới phát hiện, hóa ra bản thân mới là kẻ lừa mình dối người, Bạch Thiên Hoan vốn là nữ nhi ruột thịt của mẫu phi, còn hấn lại không phải hoàng tử gì cả.

Nếu chuyện này bị người khác phát hiện, không chỉ Trương Giai Nghi mà hấn cũng khó thoát khỏi liên can.

Chuyện này bị bất kỳ ai phát hiện đều sẽ rất nguy hiểm.

Hít sâu một hơi, sắc mặt hấn ôn hòa hơn vài phần.

- Các người dọn dẹp những thứ này rồi lui xuống đi.

- Dạ!

Bọn nha hoàn không dám chậm trễ, vội vàng dọn dẹp rồi mau chóng lui ra ngoài, tránh bị dính phải lửa giận của hấn.

Đội bọn nha hoàn đều rời đi, trên mặt Hạ Ất Thần lại hiện ra vẻ hung ác.

Chuyện này nhất định không thể để lan truyền, nếu không, hấn chắc chắn sẽ chết.

Từ đoạn đối thoại giữa mẫu phi và Dương ma ma cho thấy, mẫu phi cũng là gần đây mới biết Bạch Thiên Hoan là nữ nhi ruột thịt của bà ấy, nhưng, bất kể biết lúc nào, cô ta cũng không thể giữ lại, vì cô ta là tai họa ngầm lớn nhất của họ.

Hấn nhất định phải nghĩ biện pháp giết chết Bạch Thiên Hoan.

Một hạ nhân nom nớp lo sợ đứng ngoài cửa.

- Lục hoàng tử!

- Vào đi, có chuyện gì?

Sau khi người nọ vào liền cung kính hành lễ:

- Lục hoàng tử, ngài lúc trước bảo tra chuyện Cung thân vương phi tại sao muốn đến Hạng thân vương phủ, thuộc hạ đã điều tra xong.

- Hừ? Chuyện thế nào?

- Bẩm lục hoàng tử, chân Ngụy thế tử bị gãy xương, kinh thành từng có lời đồn thế tử phi Hạng thân vương phủ từng thay tim cho người khác nên Cung thân vương phi muốn thế tử phi Hạng thân vương phủ chữa chân cho Ngụy thế tử!

Hóa ra là có chuyện như vậy.

Đội đã! Y thuật của Bạch Thiên Hoan.

Thay tim!

Khỏe mới Hạ Át Thần cong lên đầy mưu mô, hấn sao lại quên mất chuyện này nhỉ?

Bạch Thiên Hoan có y thuật như quỷ thần, hấn sao lại quên mất y thuật của cô ta chứ? Đây.....đúng là chỗ tuyệt diệu để hấn lợi dụng.

Hấn nhớ, đại ca tốt thái tử hoàng huynh của hấn cũng có bệnh tim.

Bạch Thiên Hoan ơi Bạch Thiên Hoan, muốn trách thì trách y thuật giỏi của người ấy.

Hạng thân vương phủ.

Bạch Thiên Hoan có chuyện giấu hấn!

Ý nghĩ này đã quấy nhiễu Hạng Nguyên Hoán suốt ba ngày.

Hôm nay sau bữa trưa nàng muốn nằm xuống nghỉ ngơi, bất kể hấn nói gì nàng cũng không chịu theo hấn ra ngoài, càng quá đáng hơn chính là Họa Mi lại giúp nàng đuổi hấn.

Hơn nữa, đã ba ngày liên tiếp nàng không cho phép hấn chạm vào nàng.

Lúc ăn trưa nàng còn hăng hái bưng bưng nhưng lại không muốn dùng bữa cùng hấn.

Thêm vào đó, nàng và Họa Mi châu đầu ghé tai, thấy hấn tới là vờ như không có gì, chuyện này không chỉ một lần hai lần.

Mọi thứ đều biểu thị rõ ràng một kết quả, Bạch Thiên Hoan đang có chuyện giấu hấn.

Hay là nàng có nam nhân nào bên ngoài?

Nghĩ đến đây, ngọn lửa ghen tuông bùng lên trong lòng Hạng Nguyên Hoán.

Vương Toàn theo hấn ra khỏi Tùng Viên, ân cần hỏi han:

- Thế tử gia, chiều nay ngài muốn ra ngoài sao? Tiểu nhân chuẩn bị xe cho ngài!

- Không cần!

Hạng Nguyên Hoán sắc mặt âm u phun ra hai chữ.

Vương Toàn hậm hực nhìn hấn, nhìn khuôn mặt tức giận kia, không biết là ai đã chọc hấn.

- Vừa nãy ngài còn nói muốn cùng thế tử phi ra ngoài mà?

Vương Toàn buồn bực hỏi.

- Ta muốn ra ngoài hay không, người quản được à?

Hạng đại thế tử mất hứng.

- Dạ, dĩ nhiên là không.

Giận rồi, ông vẫn nên kiềm chế chút thì tốt hơn, đỡ dính phải lửa giận của ngài ấy.

Từ xa, Hạng Nguyên Hoán tinh mắt thấy Bạch Thiên Hoan ra khỏi phòng, còn thay xiêm y, hình như định ra ngoài, nàng vừa mới nói buổi chiều muốn nghỉ ngơi nên sẽ không ra ngoài.

Lập tức, hấn kéo Vương Toàn trốn sang một bên.

- Thế tử gia, ngài thế này.....

Vương Toàn muốn nói thì bị Hạng Nguyên Hoán che miệng, cảm ông không được nói.

Sau đó, hai người trốn sang một bên, trơ mắt nhìn Bạch Thiên Hoan và Họa Mi đi ngang qua trước mặt, còn nghe được tiếng của Họa Mi.

- Đại tiểu thư, người giấu thế tử gia như vậy, không tốt nhỉ?

- Không cần lo nhiều đến thế, chúng ta đi nhanh về nhanh, chàng sẽ không phát hiện đâu.

Trong mắt Hạng Nguyên Hoán bùng lên ngọn lửa.

Nàng quả nhiên muốn ra ngoài tìm nam nhân khác?

Hơn nữa.....còn đi nhanh về nhanh, hấn sẽ không phát hiện?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Có Thai 3 (1)

Bạch Thiên Hoan và Họa Mi cùng ra khỏi Hạng thân vương phủ, lên một chiếc xe ngựa đã chuẩn bị sẵn.

Hạng Nguyên Hoán lên lút ra theo, thấy xe ngựa nàng rời đi thì lặng lẽ theo sát phía sau đến khi ra khỏi thành.

Sau khi ra khỏi thành, xe ngựa vẫn luôn đi về phía trước, đến khi đến dưới chân núi của Linh Ân Tự phía bắc thành, xe ngựa không thể lên núi, Bạch Thiên Hoan và Họa Mi xuống xe đi bộ lên Linh Ân Tự.

Hạng Nguyên Hoán cau đôi mày xinh đẹp nhìn hai người họ cách đó không xa, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hẹn hò mà đến chỗ chùa miếu, đây là cấm địa Phật môn đấy.

Vì sợ bị Bạch Thiên Hoan phát hiện, Hạng Nguyên Hoán cố ý đứng cách họ rất xa, đương nhiên cũng không nghe rõ đoạn đối thoại của họ.

- Tổ mẫu Nguyên Hoán chiều mai sẽ về, từ khi ta qua cửa vẫn chưa bá kiến tổ mẫu, nghe nói bà ấy tin Phật, lần này ta mới lên núi đi cầu một chuỗi Phật châu khai quang (khai quang: ý nói được hấp thụ linh khí của chùa chiền, Phật Tổ), tổ mẫu hẳn sẽ thích nhỉ?

- Đại tiểu thư, đây là thứ người đích thân đi cầu, lão thái quân nhất định sẽ thích, hơn nữa người bây giờ còn đang mang thai, chỉ dựa vào điều này, lão thái quân cũng sẽ thích!

Họa Mi cười nói.

Mang thai!

Bàn tay Bạch Thiên Hoan vô thức xoa lên phần bụng bằng phẳng, trong đó đang thai nghén một tiểu sinh mệnh.

- Đúng rồi, chuyện ta mang thai người vẫn chưa nói với ai chứ?

- Đại tiểu thư đã dặn, nô tỳ sẽ không nói với người khác. Nhưng mà, người ngay cả thể tử gia cũng giấu.

Bạch Thiên Hoan hừ mũi:

- Ai bảo hấn trước kia luôn đùa bỡn ta, ta thua dưới tay hấn không biết bao nhiêu lần, không nói cho hấn xem như là giáo huấn hấn!

- Nhưng.....

Họa Mi dè dặt nhìn nàng:

- Mấy ngày nay người cứ vô cớ gây chuyện, thể tử gia dường như có chút mất hứng rồi.

- Cứ để hấn mất hứng.

- Người không sợ thể tử gia thật sự tức giận sao?

- Thật sự tức giận?

Bạch Thiên Hoan cười xảo trá:

- Đợi đến khi hấn thật sự tức giận, ta sẽ nói cho hấn biết sự thật?

Không thể không nói, chiều này rất cao minh, chọc cho sư tử xù lông rồi lại vuốt lông sư tử, vậy mà con sư tử kia vẫn phải ngoan ngoãn nghe lời.

Gặp phải Bạch Thiên Hoan, Hạng Nguyên Hoán chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

Có điều, không hiểu sao trong lòng lại mơ hồ lo lắng.

Bạch Thiên Hoan đến Linh Ẩn Tự giữa lưng chừng núi, vừa leo đến trước cổng chùa, Họa Mi lo lắng nhìn gương mặt hơi tái nhợt của nàng:

- Đại tiểu thư, người có muốn nghỉ ngơi một lát không?
- Không đáng ngại, chúng ta vẫn nên vào thôi.

Loại chuyện như cầu Phật này phải thành tâm mới linh thiêng.

Trước đây Bạch Thiên Hoan không tin vào quỷ thần, nhưng hiện tại nàng đang sống sờ sờ ở cô đại, điều này không thể không khiến nàng tin hơn một chút.

Hạng Nguyên Hoán và Vương Toàn theo sau cũng đến ngoài cổng lớn Linh Ẩn Tự, Linh Ẩn Tự hương khói thịnh vượng, người qua lại nối liền không dứt, vừa khéo tạo thành chỗ ẩn thân rất tốt cho hai người.

- Thế tử gia, thế tử phi đến đây chẳng qua là bái Phật mà thôi, chúng ta vẫn nên đi thôi hơn!

Vương Toàn thử khuyên Hạng Nguyên Hoán.

Thật sự chỉ là bái Phật mà thôi?

Hạng Nguyên Hoán không nói một lời tiếp tục đi vào trong chùa, Vương Toàn đành đi theo sau hẩn, trong lòng khô sở triền miên, chủ tử xảy ra mâu thuẫn, những thuộc hạ như họ lại càng khổ.

Không lâu sau, hai người đã đến đại điện Linh Ẩn Tự, lặng lẽ nấp bên ngoài điện, len lén nhìn Bạch Thiên Hoan và Họa Mi bên trong.

Họ vừa vào không lâu thì thấy các nàng lạy Phật, sau đó đột nhiên rẽ sang hướng khác.

Hạng Nguyên Hoán trong lòng lấy làm lạ theo sát phía sau, đúng lúc này, một người khác cũng vào gian phòng ấy, Hạng Nguyên Hoán vừa khéo nhìn thấy tên nam tử kia đưa tay ôm eo Bạch Thiên Hoan đầy mờ ám.

Thấy một màn như vậy, lửa giận trong mắt Hạng Nguyên Hoán bốc lên hùng hực.

Sau khi nam tử kia thu lại cánh tay bên hông Bạch Thiên Hoan vẫn luôn nắm lấy tay nàng, hơn nữa, còn táo bạo chẳng kiêng nể gì.

Càng quá đáng hơn chính là, Bạch Thiên Hoan lại cho hẩn ta ánh mắt dịu dàng, lúc trò chuyện cùng hẩn ta, trên mặt còn mang theo ý cười, cùng với thái độ mấy ngày qua dành cho hẩn khác một trời một vực.

Hai tay Hạng Nguyên Hoán nắm chặt, đốt ngón tay vì dùng sức mà hơi trắng bệch.

Vương Toàn phía sau hẩn đương nhiên cũng thấy một màn này, trong lòng căng thẳng, thế tử phi và thế tử gia mới thành thân không lâu, sao lại làm ra loại chuyện này? Ông lại nhìn biểu cảm của Hạng Nguyên Hoán, ngài ấy đã giận dữ ngút trời rồi.

- Thế tử gia, chúng ta bây giờ có muốn vào không. ....

Vương Toàn hỏi ý kiến Hạng Nguyên Hoán có nên vào bắt gian hay không.

Hạng Nguyên Hoán vẻ mặt âm u, lạnh lùng nói:

- Không cần!

Không cần? Đây không giống với phong cách của ngài ấy, ngài ấy không muốn truy cứu chút nào sao?

Trong lòng ông vừa nghĩ như vậy thì nghe Hạng Nguyên Hoán hung ác bỏ lại một câu:

- Phái người theo hẩn ta, tra xem hẩn ta ở đâu?
- Dạ!

Bạch Thiên Hoan ở trong điện vẫn không hề hay biết, đến khi Hạng Nguyên Hoán và Vương Toàn đi rồi, nàng chợt quay đầu lại, dường như thấy được bóng hẩn nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Nàng nhú mày.

Hạng Nguyên Hoán sao có thể ở đây? Là nàng nhìn lầm ư?

- Đại tiểu thư, Phật châu người vừa cầu đã khai quang xong rồi!

Họa Mi cung kính bưng một hộp gỗ sơn đỏ đi tới, kính ngạc phát hiện bên cạnh Bạch Thiên Hoan có một nam tử tướng mạo bình thường:

- Vị này là?

Bạch Thiên Hoan hơi nhích người, vịn vào Họa Mi, mặt không còn chút máu:

- Lúc này đầu ta hơi choáng, là vị công tử này đỡ ta, đa tạ!

- Không cần khách sáo!

Nam tử nho nhã lịch sự gật đầu.

- Chỉ cần huynh làm theo phương pháp ta vừa nói, thế tử huynh chắc chắn sẽ bình an sinh nở.

- Đa tạ phu nhân.

Nam tử cảm kích nhìn Bạch Thiên Hoan, từ trong lòng lấy ra một thỏi bạc:

- Chút tấm lòng nho nhỏ, mong phu nhân. ....

Nàng mỉm cười từ chối.

- Ta không phải đại phu, không thu tiền xem bệnh, cáo từ!

Thế rồi Họa Mi dìu Bạch Thiên Hoan rời đi, khi ra khỏi đại điện, Họa Mi nghi hoặc hỏi nàng:

- Vị công tử lúc này là ai?

- Chỉ là một người đi cầu phúc cho thế tử đang mang thai của mình thôi, được rồi, đồ đã cầu xong, chúng ta về phủ.

Nếu còn không về, sợ là Hạng Nguyên Hoán sẽ phát hiện.

Hạng thân vương phủ. Tùng Viên.

Bạch Thiên Hoan dọc đường xúc nẩy vốn đã rất mệt, thêm vào đó lại đang mang thai, càng cảm thấy thân thể rã rời, khi trở lại Tùng Viên liền trực tiếp chuẩn bị vào phòng ngủ nghỉ ngơi.

Trên ghế nơi góc tường khuất bóng có một người đang ngồi, thấy Bạch Thiên Hoan đi ngang qua trước mặt thì lạnh giọng quát nàng.

- Đứng lại!

Nàng giật mình, nhìn kỹ nơi góc khuất, quả nhiên thấy người ngồi trên ghế, do ngược sáng nên nàng không nhìn rõ vẻ mặt của hắn.

- Chàng về sớm như vậy à?

- Nàng đi đâu?

Giọng điệu lãnh đạm không chút độ ấm.

- Ta bây giờ mệt lắm, muốn nghỉ ngơi một lát, chàng có chuyện gì đợi ta ngủ dậy rồi hãy nói!

Bạch Thiên Hoan ngáp một cái, định đi ngang qua trước mặt hắn.

Một bàn tay lạnh nhạt nắm lấy cổ tay nàng, bàn tay ấy lạnh ngắt, truyền hơi lạnh từ cổ tay đến tim nàng.

Nàng cau mày.

- Chàng làm gì vậy?

Hạng Nguyên Hoán đột nhiên đứng lên, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt mỹ lệ của Bạch Thiên Hoan, vẻ mặt hiện ra vài phần thất vọng:

- Ta làm gì? Chuyện này phải hỏi chính nàng đây!

Hôm nay hắn có chút khác thường, ngữ điệu và cách nói cũng không thích hợp lắm, nhưng nàng thật sự rất mệt.

Giỏi, hôm nay dám đối xử với nàng như vậy, đến khi chân tướng rõ ràng, nàng nhất định sẽ dùng nước bọt phun chết hắn.

- Chàng có gì thì mau nói đi!

- Hôm nay nàng đi đâu?

Nàng không kiên nhẫn đáp:

- Ta chỉ đi dạo trong vườn hoa.

- Chỉ đi dạo trong vườn hoa?

Hạng Nguyên Hoán sắc mặt xanh mét, nhìn chăm chăm về mặt đường đường chính chính của nàng.

Đến lúc này mà nàng vẫn còn có thể đường đường chính chính nói với hắn, nàng chỉ đi dạo trong vườn hoa.

Nếu không phải hôm nay hắn theo dõi nàng thì e là cũng bị nàng gạt.

Nàng thế nhưng.....

Con đầu từ cổ tay truyền đến, đôi mày xinh đẹp của Bạch Thiên Hoan cau lại.

- Chàng mau buông ta ra, đau!

Quá đáng.

- Hoan muội muội, nàng thật sự không định nói thật với ta sao?

Lửa giận của hắn đã sắp bên ranh giới bùng phát rồi.

- Ta nói thật cái gì?

- Chiều nay rốt cục nàng đã đi đâu?

- Ta lúc nãy cũng nói rồi, ta ở trong vườn hoa, không đi đâu hết!

Nàng tức giận nói, vung tay muốn thoát khỏi tay hắn nhưng hắn nắm càng chặt hơn.

- Bạch Thiên Hoan!

Hạng Nguyên Hoán nổi giận, thét từng chữ tên nàng, từng lời thất vọng quăng vào mặt nàng:

- Đừng ý ta sủng ái nàng mà nàng muốn làm gì thì làm!

Nói vậy là sao?

- Hạng Nguyên Hoán, hôm nay chàng điên à?

Nàng cũng tức giận, gọi cả họ tên hắn:

- Bây giờ đầu óc chàng không tỉnh táo, đợi khi chàng tỉnh táo lại rồi chúng ta nói chuyện.

Hạng Nguyên Hoán cười lạnh:

- Ta bây giờ tỉnh táo hơn bất cứ lúc nào, tỉnh táo để biết chính mình rốt cục đang làm gì!

Bạch Thiên Hoan giờ tay chỉ vào tay hắn trên cổ tay mình.

- Cho nên, lúc chàng tỉnh táo, chính là muốn đối xử với ta thế này sao?

Hạng Nguyên Hoán hất mạnh tay nàng ra, ánh mắt đầy ghét bỏ.

- Nàng bây giờ không còn là Bạch Thiên Hoan mà ta biết nữa, chạm vào nàng, ta ngại bẩn!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Có Thai 3 (2)

Lời nói lạnh như băng đánh vào mặt nàng, cũng đánh vào tim nàng, đẩy lòng đau đớn từng cơn.

- Hạng Nguyên Hoán, lời chàng vừa nói, lặp lại một lần!

Bạch Thiên Hoan giận, đôi môi run rẩy.

- Chính nàng làm được thì đừng sợ người ta nói, đừng tưởng ta không biết chuyện của nàng và nam nhân kia!

- Chàng biết cái gì?

Bạch Thiên Hoan không hiểu sao cả.

- Ta thấy tất cả rồi, ở Linh Ân Tự, nàng và nam nhân kia ôm nhau thân mật, bây giờ nàng vẫn muốn ngụy biện sao?

Linh Ân Tự?

Nàng và một nam nhân ôm nhau thân mật?

Chợt nhớ đến người nam nhân đỡ nàng do nàng choáng trong Linh Ân Tự, lúc đó, nàng mơ hồ cảm thấy hình như mình nhìn thấy Hạng Nguyên Hoán, hóa ra đó thật sự là hắn, nàng còn tưởng mình gặp ảo giác.

Đội đã! Hắn đang vu cáo nàng lang chạ với nam nhân khác sao? Hơn nữa. ....

- Chàng theo dõi ta?

Nàng không dám tin, nói ra sự thật.

- Phải! Là ta theo dõi nàng.

Hạng Nguyên Hoán không hề che giấu hành vi của mình:

- Nhưng, cũng may mà ta theo dõi nàng mới biết hóa ra nàng. ....

Hóa ra là một hiểu lầm, hắn đại khái là vì mấy ngày nay bị nàng đối xử lãnh đạm cho nên mới sinh lòng nghi ngờ với nàng.

Nhưng, hắn lại vì một hiểu lầm mà trách mắng nàng như vậy, khiến nàng cực kỳ tức giận.

- Dù rồi, chàng đã cho rằng ta phản bội chàng, ta không còn lời nào để nói.

Đây xem như nàng mặc nhận sao?

Hạng Nguyên Hoán giận không kiềm được, tay siết thành nắm đấm, ngón tay chỉ vào Bạch Thiên Hoan run rẩy.

- Giỏi, nàng giỏi lắm!!!

Hạng Nguyên Hoán tức giận nói xong, xoay người rời đi, chỉ còn lại một mình Bạch Thiên Hoan trong phòng.

Đội hắn đi rồi, Họa Mi mới lo lắng chạy vào, đặt hộp gỗ đựng Phật châu lên bàn, vội vàng đỡ lấy thân thể lão đảo của nàng.

- Đại tiểu thư, sao người lại giận dữ với thế tử gia? Thế tử gia hiểu lầm người, sao người không giải thích?

Họa Mi vừa oán trách vừa dìu Bạch Thiên Hoan lên giường.

- Ta không thẹn với lòng, tại sao phải giải thích?

Nàng bức bội phản bác.

Họa Mi không nhịn được thở dài, hai người này đều bướng như nhau, hơn nữa ai cũng không chịu cúi đầu.

- Đại tiểu thư, nếu người nói thật với ngài ấy. ....

- Được rồi, ta mệt, muốn nghỉ ngơi, đừng nói nữa.

Họa Mi vội vàng ngậm miệng, đành hùa hạ Bạch Thiên Hoan nghỉ ngơi.

Chỗ đại tiểu thư không được, vậy chỉ có thể nhúng tay vào chỗ thế tử gia, phải mau mau hóa giải mâu thuẫn giữa hai người mới được, nói đến nói đi chính là vì thế tử gia không biết đại tiểu thư mang thai mà thôi.

Họa Mi tìm một vòng vắn không tìm được Hạng Nguyên Hoán, đến cổng lớn, nàng bèn hỏi thăm thủ vệ.

- Các huynh có thấy thế tử gia không?
- Thế tử gia vừa hầm hầm đi ra ngoài.
- Vậy huynh có biết ngài ấy đi đâu không?
- Ngài ấy không nói, chúng tôi làm sao biết?

Thôi, đợi ngài ấy về rồi hãy nói, tạm thời cũng không gấp.

Đồng cung.

Nửa đêm, thái tử Hạ Ất Hiên đột nhiên phát bệnh tim, hôn mê, tất cả thái y của Thái y viện lũ lượt bị gọi đến đông cung.

Các thái y vây quanh Hạ Ất Hiên chữa trị cho hắn.

Nhờ sự chữa trị của thái y, đến khi trời hừng sáng, bệnh tình của Hạ Ất Hiên mới có thể tạm thời thuyên giảm.

Canh năm, Hoàng đế vừa nhận được tin tức, vội vã đến đông cung.

- Các người rốt cuộc hầu hạ kiểu gì thế hả? Thái tử sao lại đột nhiên phát bệnh tim?

Trong sảnh, Hoàng đế tức giận rống một đám cung nữ và thái giám.

- Nô tỳ chỉ cho thái tử dùng thuốc tĩnh tâm như bình thường, không có nửa phần sơ sót, chúng nô tỳ cũng không biết tại sao thái tử lại đột nhiên hôn mê.

Một thái y từ trong phòng bước ra, quỳ “phịch” xuống đất.

- Hoàng thượng.
- Thái tử có phải đã không sao rồi không?
- Bẩm Hoàng thượng, thái tử điện hạ tạm thời không sao, nhưng. ....

Thái y ấp a ấp úng nói, đầu cúi thấp không dám ngẩng lên.

- Nhưng cái gì?

Hoàng đế không kiên nhẫn phần nộ gắt.

- Nhưng, tâm mạch của thái tử yếu ớt, tuy chúng thần đã tạm thời bảo vệ tâm mạch cho thái tử điện hạ, nhưng sợ là. .... chỉ có thể đến tối nay thôi!
- Chỉ có thể đến tối nay là ý gì?

Thái y nọ thân thể run rẩy rạp người xuống đất, nhỏ giọng nói ra sự thật:

- Bệnh tim của thái tử điện hạ lần này rất nghiêm trọng, vì thần đã cố gắng hết sức rồi!
- Đã cố gắng hết sức?

Sắc mặt Hoàng đế xanh mét:

- Trẫm không muốn nghe mấy chữ “đã cố gắng hết sức”, trẫm chỉ muốn các người mau chữa khỏi cho thái tử, bằng không, tất cả người trong Thái y viện các người đều bồi táng theo thái tử.

Thân thể của thái y run rẩy càng dữ dội hơn.

- Hoàng thượng, vi. .... vi thần. ....

Một thái giám vội vã tiến vào.

- Hoàng thượng, lục hoàng tử đến rồi, đang ở bên ngoài đông cung cầu kiến, nói là nghe nói thái tử điện hạ mắc bệnh tim, ngài ấy có biện pháp có thể chữa khỏi cho thái tử điện hạ!

Có thể chữa khỏi?

Hoàng đế lập tức giơ tay ra hiệu:

- Đi, cho lục hoàng tử vào nhanh lên.

- Dạ.

Thái giám mau chóng chạy ra ngoài, không lâu sau, Hạ Át Thần tiến vào.

Vừa thấy Hạ Át Thần, Hoàng đế vô cùng nhiệt tình tiến lên đón hân, Hạ Át Thần khom lưng muốn hành lễ thì Hoàng đế nắm lấy tay hân ngăn lại.

- Nhi thần tham. ....

- Được rồi được rồi, mấy lễ nghi hình thức này miễn đi.

- Tạ ơn phụ hoàng!

Hạ Át Thần điềm tĩnh đứng lên.

Đôi mắt kích động của Hoàng đế nhìn hân:

- Vừa nãy thái giám truyền lời, nói là con có biện pháp chữa khỏi cho thái tử?

- Đúng vậy không sai!

- Vậy con mau chữa cho thái tử đi, nếu con có thể chữa khỏi, trăm nhất định sẽ trọng thưởng!

Trên mặt Hoàng đế nở nụ cười.

Mấy năm nay, Hoàng đế cực ít khi vui vẻ hòa nhã với Hạ Át Thần, bây giờ cười chân thành với hân như vậy là lần đầu tiên, nhưng .....nụ cười này lại vì đại nhi tử của ông ấy_____ thái tử.

- Phụ hoàng, bệnh tim của thái tử, con không thể chữa.

Nụ cười trên mặt Hoàng đế vụt tắt, ánh mắt đột nhiên sắc bén, khỏe môi và khỏe mắt co giật báo hiệu cơn giận của ông.

Không đợi Hoàng đế bộc phát, Hạ Át Thần đã thông thả giải thích:

- Tuy nhi thần không thể chữa cho thái tử, nhưng, nhi thần biết một người có thể.

- Người con nói là ai?

- Thế tử phi hiện tại của Hạng thân vương phủ, Bạch Thiên Hoan.

- Bạch Thiên Hoan? Chính là nữ nhân Hạng Nguyên Hoán vừa cưới về đây à? Nàng ta có thể chữa cho thái tử?

Ánh mắt cực kỳ không tin tưởng của Hoàng đế nhìn chằm chằm Hạ Át Thần:

- Sao trăm chưa từng nghe nói?

- Phụ hoàng chưa từng nghe nói nhưng có lẽ thái y đã từng nghe, một tháng trước, phú hộ đứng đầu Sơn Thành đột nhiên phát bệnh tim, có người đã giúp ông ấy thay tim, sau khi thay tim, bây giờ ông ấy hoàn toàn khỏe mạnh, nghe nói, đã triệt để chữa khỏi bệnh tim rồi!

Hoàng đế hoài nghi liếc nhìn thái y.

Thái y kia sau khi nghe, lập tức gật đầu:

- Không sai, chuyện này vi thần có biết, chỉ là luôn không biết người đó là ai!

Hạ Át Thần trả lời khẳng định:

- Người đó chính là Bạch Thiên Hoan, hôm đó ngoài cổng nhà phú hộ kia có rất nhiều người tụ tập đều có thể chứng minh điều này.

- Thật vậy sao?

Hoàng đế vẫn có chút không quá tin tưởng.

Thái y vội vã bỏ sung:

- Hoàng thượng, trừ thay tim ra, e là không còn cách khác có thể cứu thái tử điện hạ.

Hoàng đế trầm mặc, con ngươi nheo lại cúi đầu suy tư.

Đám người lục hoàng tử bên cạnh im lặng chờ đợi quyết định cuối cùng của Hoàng đế.

Một lúc lâu sau, Hoàng đế cuối cùng đưa ra quyết định.

- Người đầu, lập tức đến Hạng thân vương phủ, truyền ý chỉ của trẫm, triệu Bạch Thiên Hoan lập tức tiến cung chữa bệnh cho thái tử.

Hạng Nguyên Hoán cả đêm không về, nghe Ngưu Quang nói, Hạng Nguyên Hoán ở trong khách điểm, trước đó còn chạy đến tửu lâu uống say bí tỉ.

Tên khốn kiếp này, đúng là giận dữ với nàng thẳng rồi.

Sáng sớm sau khi thức dậy, Bạch Thiên Hoan dự định đi tìm Hạng Nguyên Hoán nói rõ.

Chuyện này nói thế nào cũng do mình mà ra, hấn cứ luôn cẩu như vậy cũng không phải cách, sớm muộn gì chuyện cũng truyền đến tai Hạng thân vương và Hạng thân vương phi, đến lúc đó ầm ĩ lớn chuyện ngược lại không tốt.

Nàng vừa mở cửa phòng thì thấy một hạ nhân vội vã chạy vào Tùng Viên.

Bạch Thiên Hoan cau mày.

Không phải chuyện nàng cãi vã mâu thuẫn với Hạng Nguyên Hoán đã truyền đến tai Hạng thân vương và vương phi chứ?

Tên Hạng Nguyên Hoán này!

- Thế tử phi!

Người nọ chạy thở hồng hộc.

- Sao thế? Có chuyện gì?

Bạch Thiên Hoan hỏi thăm dò.

- Thế tử phi, không hay rồi, người trong cung tới, muốn người lập tức tiếp chỉ tiến cung.

Tiếp chỉ?

Trong lòng Bạch Thiên Hoan có dự cảm không hay.

- Có biết là chuyện gì không?

- Thái tử điện hạ đột nhiên phát bệnh tim, lục hoàng tử tiến cử thế tử phi chữa bệnh cho thái tử điện hạ, cho nên Hoàng thượng triệu người lập tức vào cung.

Quả nhiên là âm mưu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Mang Nàng Và Con Về Nhà (1)

Chỉ nghe lời này, Bạch Thiên Hoan biết ngay đây là âm mưu của lục hoàng tử, không nhờ điều gì khác mà chỉ nhờ trực giác.

Trực giác nữ nhân luôn rất chuẩn.

Nàng không muốn đến hoàng cung đã đến một lần là không muốn đến lần thứ hai kia, nhưng vì lần này có thánh chỉ của Hoàng đế, nàng không thể không đi.

- Người nói với người được phái tới kia, lát nữa ta sẽ đi ngay.
- Thế tử phi, người được phái tới là công công trong cung, muốn người vào cung ngay lập tức, đã đợi ở bên ngoài Tùng Viên rồi.
- Ta thay một bộ y phục, sẽ không làm lỡ bao nhiêu thời gian.

Sắc mặt Bạch Thiên Hoan trầm xuống.

- Dạ, thế tử phi!

Người nọ đáp lời rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Chờ người nọ đi rồi, đầu óc Bạch Thiên Hoan nhanh chóng xoay chuyển.

Lần này lục hoàng tử muốn Hoàng đế triệu nàng vào cung chữa bệnh tim cho thái tử, hơn phân nửa là muốn thừa cơ hội khiến nàng phẫu thuật sai sót, sau đó mượn tay Hoàng đế giết nàng.

Cho nên, lần này đi hoàng cung, nàng sợ là dữ nhiều lành ít.

Họa Mi vừa thức dậy đi đến Tùng Viên, đứng bên cạnh nghe được đoạn đối thoại giữa Bạch Thiên Hoan và người hầu.

- Đại tiểu thư, đột nhiên người được triệu vào cung chữa bệnh cho thái tử điện hạ, đây có phải là một cái bẫy không?

Họa Mi thông minh phản ứng.

Ngay cả Họa Mi cũng cảm thấy chuyện này kỳ lạ.

- Hắn ta đã chờ ngày này lâu rồi.
- Đại tiểu thư, làm sao bây giờ?

Họa Mi bối rối kéo tay Bạch Thiên Hoan:

- Hay là thế này, đại tiểu thư, người chạy đi.

Nếu là trước kia, nàng sẽ chọn rời khỏi nơi đây, dù sao thì người của thế giới này không liên quan đến nàng, cho dù vì chuyện của nàng mà liên lụy đến bất kỳ ai, nàng cũng không quan tâm.

Nhưng, người trong vương phủ này tốt với nàng như vậy, khiến nàng cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, vào lúc này, nàng tuyệt đối không thể dứt áo ra đi.

Nếu nàng đến hoàng cung thì tính mạng bản thân khó giữ, nàng là người từng chết một lần, không sợ chết, nhưng trong bụng nàng đang có một đứa trẻ, đó là một tiểu sinh mệnh vô tội.

Bạch Thiên Hoan lắc đầu.

- Ta không thể đi.
- Nhưng, nếu người không đi, có thể sẽ mất mạng.

Nàng khẽ nhắm mắt lại:

- Lòng ta đã quyết.
- Đại tiểu thư!

Bạch Thiên Hoan chợt mở mắt, vẻ mặt kiên quyết:

- Họa Mi, người đến khách điểm tìm Nguyên Hoán, bảo chàng tiến cung tìm ta, nếu chàng không tới thì cả đời này đừng mong gặp ta nữa!

Trong lúc bối rối, Họa Mi đã tìm về được chút lý trí.

- Đúng đúng đúng, tìm thế tử gia, nô tỳ đi tìm thế tử gia ngay bây giờ.
- Đi đi.

Họa Mi vội vàng ra khỏi Tùng Viên, Bạch Thiên Hoan sắc mặt bình tĩnh quay vào phòng thay y phục rồi chậm rãi ra cửa.

Do tình hình khẩn cấp, sau khi vào cung, xe ngựa trực tiếp chạy thẳng đến trước cổng đông cung, khi nàng xuống xe ngựa, sớm đã có thái giám chờ sẵn.

Nàng vừa vào đại điện đông cung thì có một áp lực mạnh mẽ ập vào, trong không khí nồng nặc mùi căng thẳng, là sự uy nghiêm mà nàng chưa từng cảm nhận được.

Chớp mũi ngửi thấy mùi long tiên hương nhàn nhạt, một nam tử mặc long bào màu vàng sáng đứng cách đó không xa, nàng hơi cúi đầu, khóe mắt quét đến vuốt rồng trên long bào.

Bạch Thiên Hoan cánh giác chau mày, cúi đầu khom người.

- Khấu kiến Hoàng thượng!

Ánh mắt sắc bén của Hạ Hầu Lệnh quan sát nàng từ trên xuống dưới, y phục trang nhã, dung nhan xinh đẹp, bờ vai mảnh khảnh khiến nàng trông vô cùng yếu đuối, làm người ta sinh lòng thương xót, ông không khỏi nghi ngờ năng lực của nàng.

- Người chính là Bạch Thiên Hoan?

- Dạ!

- Người giúp thay tim cho người khác ở Sơn Thành một tháng trước, là người?

Giọng nói uy nghiêm của nam tử trung niên vọng đến từ trên đỉnh đầu.

Bạch Thiên Hoan ung dung gật đầu:

- Phải!

- Người nên biết, nếu người có nửa câu giả dối, trăm tuyệt đối không tha cho người.

Bạch Thiên Hoan mỉm cười:

- Không phải Hoàng thượng đã xác định rồi mới triệu dân nữ tới sao?

Hạ Hầu Lệnh hí mắt nhìn nữ tử về mặt ngạo nghễ trước mặt.

- Chỉ cần người có thể chữa khỏi cho thái tử, người muốn gì trăm cũng sẽ cho người, nhưng nếu chữa không tốt.....

Đây chính là uy nghiêm của đế vương.

- Dân nữ có thể xem thái tử điện hạ trước không?

Hạ Hầu Lệnh đưa mắt ra hiệu cho một thái giám:

- Dẫn nàng ta đi.

Bạch Thiên Hoan theo thái giám vào trong phòng, màn lụa màu vàng sáng được vén lên một góc, chỉ lộ ra gương mặt tái nhợt của Hạ Ất Hiên.

Bắt mạch cho Hạ Ất Hiên, chân mày Bạch Thiên Hoan nhíu chặt.

Tình hình của hần rất tệ, chỉ có thay tim mới có thể khiến hần sống tiếp.

Hạ Hầu Lệnh vừa thấy nàng ra khỏi phòng liền phun ra giọng uy hiếp.

- Tình hình thái tử thế nào?

- Tâm mạch của thái tử điện hạ đã suy kiệt, hết cách xoay chuyển!

Hạ Ất Thần luôn đứng ở một góc đại điện im lặng không lên tiếng, tưởng chừng như không tồn tại, nhẹ nhàng ngắt lời nàng:

- Thay tim thì sao?

Tên đầu sỏ! Bạch Thiên Hoan quang ánh mắt phần nộ về phía Hạ Ất Thần, hần ta nhận lấy ánh mắt nàng, khóe môi nhếch lên một độ cong đắc ý.

- Nếu thay tim, thái tử điện hạ sẽ hoàn toàn bình phục!

Bạch Thiên Hoan cúi đầu nhàn nhạt đáp.

- Phụ hoàng?

Hạ Át Thần ra hiệu với Hạ Hầu Lệnh vẻ mặt nghiêm trọng.

Hạ Hầu Lệnh được hấn nhắc nhở thì phục hồi tinh thần lại.

Hạ Át Hiên đã bị các thái y tuyên bố là hết cách cứu chữa, Bạch Thiên Hoan là hi vọng duy nhất, hai mắt Hạ Hầu Lệnh suy xét nhìn chăm chăm nàng.

- Người hãy thay tìm cho thái tử, nếu thái tử có mệnh hệ gì, người biết mình sẽ có kết quả thế nào rồi đây.

- Dân nữ cần vài món đồ.

- Người cần gì cứ việc nói, trẫm sẽ thỏa mãn người toàn bộ.

Bạch Thiên Hoan khẽ hát cảm:

- Phẫu thuật thay tim nhất định phải tuyệt đối yên tĩnh, hơn nữa, không được có bất kỳ ai quấy rầy!

- Trong thời gian người thay tim cho thái tử, trẫm sẽ ra lệnh cho tất cả mọi người chờ bên ngoài điện, không cho phép bất kỳ ai đến gần đông cung.

- Tốt!

Giấy bút được đưa đến, Bạch Thiên Hoan cầm bút viết xuống những thứ cần dùng cho phẫu thuật, cùng lúc những nét chữ được viết xuống, tâm tư của nàng cũng bay đến ngoài cung.

Không biết Họa Mi có tìm được Hạng Nguyên Hoán hay không.

***

Họa Mi chạy thẳng tới khách điểm mà Hạng Nguyên Hoán ở.

Nàng ấy dùng sức đập cửa phòng hấn, đập thật lâu cũng không ai trả lời, ngược lại đánh thức khách trọ mấy phòng xung quanh, thu hút sự chú ý của tiểu nhị, tiểu nhị đến nói cho nàng ấy biết Hạng Nguyên Hoán ra ngoài rồi.

Nghe được tin tức hấn đã ra ngoài, Họa Mi hầu như tuyệt vọng.

Nhưng nghĩ đến lời dặn của Bạch Thiên Hoan, nàng ấy xốc lại tinh thần, bắt đầu tìm kiếm Hạng Nguyên Hoán khắp nơi ở kinh thành.

Cuối cùng, Họa Mi tìm được hấn trong một tửu lâu, lúc đó hấn đang ôm một bầu rượu, uống hết ly này đến ly khác.

Chân Họa Mi mệt mỏi muốn nhũn ra, đầu đầy mồ hôi lao đến cạnh bàn Hạng Nguyên Hoán.

- Thế tử gia, nô tỳ tìm được ngài rồi!

Họa Mi vừa thấy hấn liền mừng rỡ nói.

Hạng Nguyên Hoán liếc qua, nhận ra người tới là Họa Mi thì thất vọng tiếp tục uống rượu của mình.

- Nàng ấy bảo người tới tìm ta?

- Đại tiểu thư bảo nô tỳ tới tìm ngài là vì.....

- Trở về nói với nàng ấy, ta sẽ không gặp nàng ấy đâu.

- Thế tử gia!

Họa Mi tức giận cướp bầu rượu trong tay Hạng Nguyên Hoán, hung hăng ném bầu rượu xuống đất, bầu rượu bị ném vỡ, mảnh vỡ và rượu văng đầy đất.

Vương Toàn vội vã kéo Họa Mi qua.

- Họa Mi, thế tử gia đang giận, có hiểu lầm gì thì đợi sau khi thế tử gia bớt giận rồi về nói rõ với thế tử phi cũng không muộn!

- Đến lúc đó đã muộn rồi!

Họa Mi lớn tiếng kêu lên:

- Đến lúc đó, thế tử gia sẽ vĩnh viễn không gặp được đại tiểu thư nữa.

- Là ý gì?

Họa Mi gầy thoát khỏi tay Vương Toàn, lại cướp lấy bầu rượu Hạng Nguyên Hoán vừa nhắc lên ném vỡ.

- Thế tử gia, ngài rốt cuộc còn muốn gặp đại tiểu thư nữa hay không?

Họa Mi tức giận chất vấn hẳn.

Hạng Nguyên Hoán cười lạnh.

- Hiện tại sợ là nàng ấy còn không muốn nhìn thấy ta ấy chứ?

- Thế tử gia, ngài khiến người ta quá thất vọng rồi, đại tiểu thư đang mang thai con của ngài, hiện giờ sống chết chưa rõ, ngài lại còn ngồi đây uống rượu, nói mát, ban đầu đại tiểu thư đúng là nhìn lầm ngài!

Họa Mi tức giận rơi nước mắt.

Hạng Nguyên Hoán bắt lấy điểm quan trọng trong lời nói của nàng.

- Người vừa nói gì?

Bàn tay hẳn nắm lấy cổ tay Họa Mi, sức lực mạnh đến mức khiến Họa Mi đau.

- Ngài buông ta ra!

Bàn tay Hạng Nguyên Hoán hung dữ nắm chặt cổ tay nàng ấy, con ngươi đen nhìn chăm chăm vào mắt nàng ấy:

- Nói cho ta biết, người vừa nói đến con?

- Đúng vậy, đại tiểu thư đang mang thai con của ngài!

Hoan muội muội của hẳn có thai rồi!

Lần đầu nghe được tin tức này, Hạng Nguyên Hoán có chút không quá tin tưởng, đầu óc trống rỗng, cố gắng tiêu hóa tin tức này.

Mấy giây sau, hẳn tỉnh táo lại vài phần.

- Vậy hôm qua khi người và Hoan muội muội đi Linh Ẩn Tự, người nam nhân vừa nói vừa cười với Hoan muội muội là?

- Buổi chiều lão thái quân sắp về phủ, đại tiểu thư biết lão thái quân tin Phật bèn đến Linh Ẩn Tự cầu Phật châu khai quang, leo núi rất lâu nên choáng váng, người kia đỡ đại tiểu thư, thế tử người kia cũng đang mang thai, sức khỏe không tốt nên đại tiểu thư đã cho ít lời khuyên.

Hóa ra tất cả chỉ là hiểu lầm, bây giờ mọi hiểu lầm đều đã được tháo gỡ, trong chớp mắt Hạng Nguyên Hoán cảm thấy như cả thế giới trở nên rạng ngời.

Hắn sắp làm cha rồi, hẳn sắp làm cha rồi! Trong đầu hẳn không ngừng vang lên câu này.

- Ta về phủ ngay bây giờ.

Hạng Nguyên Hoán nhanh chóng đứng dậy, vội vã muốn chạy về Hạng thân vương phủ.

Họa Mi kịp thời kéo hẳn lại.

- Thế tử gia, hiện giờ đại tiểu thư không có ở vương phủ.

- Không ở vương phủ, vậy nàng ấy ở đâu?

Đột nhiên hẳn nhớ đến trước đó Họa Mi nói Bạch Thiên Hoan sống chết chưa rõ, đôi mắt sắc bén của hẳn híp thành một đường:

- Có phải Hoan muội muội xảy ra chuyện rồi không?

- Sáng sớm nay, đại tiểu thư vừa thức dậy thì có một công công trong cung đến tìm, nói là thái tử điện hạ đột nhiên phát bệnh tim, Hoàng thượng triệu đại tiểu thư vào cung chữa bệnh cho thái tử điện hạ.

Hoàng đế triệu Bạch Thiên Hoan vào cung chữa bệnh?

Hắn cho rằng chuyện không đơn giản như vậy.

- Hoàng thượng sao lại biết Hoan muội muội có năng lực chữa được bệnh tim của thái tử?

Sau khi hấn về kinh đã phong tỏa chuyện này nên người trong cung vẫn chưa biết.

- Nghe nói là lục hoàng tử tiến cử đại tiểu thư! Trước khi đi, đại tiểu thư đã dặn dò nô tỳ, bảo nô tỳ đi tìm thế tử gia.

Họa Mi nức nở nói:

- Nô tỳ tìm ngài tìm rất lâu, thế tử gia, bây giờ nếu ngài không cứu đại tiểu thư, sợ là đại tiểu thư sẽ.....

Tìm Hạng Nguyên Hoán bị đâm mạnh, ánh mắt dấy lên lửa giận hừng hực.

- Bây giờ ta vào cung đón nàng ấy ngay lập tức.

Ai cũng dừng hồng cầm hấn.

Hoàng cung. Đông cung.

Qua nửa canh giờ chuẩn bị, Bạch Thiên Hoan bắt đầu phẫu thuật cấy ghép tim cho Hạ Át Hiên.

Cả quá trình phẫu thuật, trong đông cung không một bóng người, nhưng nàng không quá chuyên tâm thực hiện phẫu thuật.

Thêm nửa canh giờ sau, phẫu thuật cuối cùng cũng kết thúc, khi may xong vết thương cho Hạ Át Hiên, Bạch Thiên Hoan bắt mạch cho hấn, xác định tâm mạch đã khôi phục bình thường thì thở phào nhẹ nhõm.

Điều kỳ lạ là, suốt quá trình đều không xuất hiện bất kỳ tình huống khác thường nào, việc phẫu thuật tiến hành vô cùng thuận lợi.

Lục hoàng tử lại bỏ qua một cơ hội tốt như vậy mà tha cho nàng, khiến nàng cảm thấy rất kỳ lạ.

Bắt mạch cho hấn xong, Bạch Thiên Hoan mỉm cười nhẹ đưa tay che bụng.

- Con à, là con ban phúc cho mẹ hoàn thành lần phẫu thuật này, con đúng là phúc tinh của mẹ!

Bạch Thiên Hoan cười nói với bụng mình.

Nhưng, từ lúc nàng làm phẫu thuật cho thái tử đến giờ vẫn không thấy Hạng Nguyên Hoán tới, khiến trong lòng nàng vừa vui vẻ vừa thất vọng.

Vui vẻ vì phẫu thuật không xảy ra vấn đề, Hạng Nguyên Hoán tới ngược lại sẽ gây thêm phiền phức, thất vọng vì hấn không thèm đếm xỉa đến nàng, mặc kệ nàng dần dần thân vào nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Mang Nàng Và Con Về Nhà (2)

Bạch Thiên Hoan đứng dậy đi ra ngoài điện, mở cửa, toàn bộ ánh mắt những người bên ngoài đều nhìn vào nàng.

- Hoàng thượng, dân nữ đã phẫu thuật xong cho thái tử điện hạ!

Bạch Thiên Hoan mỉm cười nhướn mày:

- Thái tử điện hạ hiện tại đã thoát khỏi nguy hiểm!

Hạ Hầu Lệnh kinh ngạc mừng rỡ, lập tức ra lệnh cho thái y phía sau:

- Theo trẫm vào.

Thái y vào bắt mạch cho thái tử.

Hạ Hầu Lệnh ở một bên lo lắng chờ đợi thì nghe thái y bên kia vui mừng báo cáo:

- Hoàng thượng, thái tử điện hạ đã bình yên vô sự.

Đôi chân mày nhíu chặt của Hạ Hầu Lệnh giãn ra.

- Tốt, Bạch Thiên Hoan ở đâu? Trẫm muốn trọng thưởng nàng ta!

Hạ Hầu Lệnh vui vẻ nhường mảy hạ lệnh.

Vào lúc này, một thái y đột nhiên lớn tiếng kêu to.

- Không hay rồi, không hay rồi!

- Chuyện gì?

Bước chân Hạ Hầu Lệnh vội vã quay trở về.

- Hoàng thượng!

Thái y nọ run rẩy chấp tay:

- Tâm mạch của thái tử điện hạ thành linh suy yếu, sợ là.....

- Sao lại như vậy? Không phải nó đã không sao rồi ư?

- Vì thần xem kỹ lại lần nữa.

Các thái y vừa bắt mạch cho thái tử vừa tỉ mỉ quan sát sắc mặt và đôi mắt thái tử.

Không lâu sau, các thái y người nào người nấy đều có vẻ hoang mang hoảng hốt.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Hạ Hầu Lệnh giận tái mặt nghiêm giọng quát.

- Bẩm Hoàng thượng!

Các thái y quỳ xuống, một người trong đó trả lời:

- Từ mạch của thái tử điện hạ cho thấy, thái tử điện hạ đã trúng độc!

- Trúng độc?

Sắc mặt Hạ Hầu Lệnh xanh mét:

- Sao lại trúng độc?

- Độc này từ bên trong mà ra, hơn nữa, độc tố hiện tại đã lan khắp toàn thân!

Thái y thành thực trả lời.

- Trúng độc từ bên trong? Là ý gì?

- Chính là trực tiếp cho chất độc vào trong máu, độc tố theo mạch máu chảy đi khắp cơ thể.

Thái y ấp a ấp úng nhỏ giọng nói tiếp:

- Từ tình hình của thái tử điện hạ cho thấy, có người đã cho chất độc vào trong máu của thái tử điện hạ, loại chất độc này khuếch tán chậm, hẳn là cho vào trong máu một canh giờ trước!

Một canh giờ trước, đó không phải là lúc Bạch Thiên Hoan cấy ghép tim cho Hạ Ất Hiên sao?

- Các người khẳng định?

Các thái y rồi rít gặt đầu.

Khóe môi Hạ Hầu Lệnh run rẩy vì giận.

Thân thể Hạ Ất Hiên vốn đang nằm trên giường đột nhiên bắt đầu co giật, sắc mặt dần tím tái.

Hạ Ất Thần ở bên giường lo lắng kêu lên:

- Hoàng huynh, hoàng huynh!!! Thái y, mau xem thái tử hoàng huynh thể nào?

- Người đâu, áp giải Bạch Thiên Hoan ra đây cho trẫm!

Hạ Hầu Lệnh phần nộ rống với thái giám.

Bạch Thiên Hoan đứng ngoài cổng đông cung, vốn đã quyết định rời khỏi hoàng cung thì đột nhiên có mười mấy đại nội cấm vệ cản đường đi của nàng, do nàng đang mang thai nên không dám dùng vũ lực với họ, đành mặc cho họ áp giải vào đông cung.

Vừa đến phòng thái tử, đại nội cấm vệ phía sau ép Bạch Thiên Hoan quỳ xuống, nàng tức giận muốn đứng dậy thì hai đại nội cấm vệ kia bẻ ngược cánh tay nàng giữ chặt lại, khiến nàng không cách nào động dậy.

- Các ngươi làm gì vậy? Thà ta ra!

Nàng vừa cứu thái tử mà giờ lại bị đối xử như vậy.

Hạ Hầu Lệnh chỉ vào Bạch Thiên Hoan quỳ dưới đất, tiếng gầm vang khắp đại điện:

- Bạch Thiên Hoan, ngươi thật to gan, dám hạ độc thái tử!

Hạ độc thái tử? Nói thế là sao?

- Lúc dân nữ rời đi, mạch của thái tử bình thường, bây giờ thái tử trúng độc, sao lại nói là dân nữ hạ độc?

- Ngươi còn dám ngụy biện!

Hạ Át Thần cầm hận trách mắng Bạch Thiên Hoan:

- Bạch Thiên Hoan, thái y vừa bắt mạch cho thái tử hoàng huynh, thái tử hoàng huynh trúng độc không quá một canh giờ, hơn nữa là trúng độc từ trong máu, mà một canh giờ trước chính là lúc ngươi thay tim cho thái tử hoàng huynh, trừ ngươi ra, không còn ai có thể làm chuyện này!

Một canh giờ?

Sắc mặt Bạch Thiên Hoan thay đổi, nàng đưa mắt nhìn Hạ Át Thần trên giường.

Chỉ trong chớp mắt, nàng đã nhìn ra độc mà Hạ Át Thần trúng, quả thực như thái y nói, trúng độc vào một canh giờ trước, hơn nữa, loại độc này sau một canh giờ mới phát tác.

Nhưng, nàng quả thực không hạ độc thái tử, huống hồ, hạ độc thái tử thì có ích lợi gì với nàng?

Rất rõ ràng, có người cố ý vu tội cho nàng!

Mà người đang cầm phần chỉ trích nàng chính là lục hoàng tử!

Lúc nàng chuẩn bị dụng cụ và trị liệu cho Hạ Át Thần đều đã kiểm tra tất cả để bảo đảm mọi thứ không có sơ hở, ngoại trừ..... trái tim bị cấy ghép vào cơ thể thái tử.

Người hiến tim cho thái tử tuy đã chết nhưng dù sao cũng là trái tim lấy từ cơ thể sống, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn, cũng vì vậy, nàng đã bị lục hoàng tử lợi dụng sơ hở.

Độc bị hạ trong tim, chỉ cần cấy ghép tim hoàn tất, độc tố sẽ bắt đầu lưu thông trong máu, một canh giờ sau phát tác.

Nàng ngàn phòng vạn phòng, lại không ngờ Hạ Át Thần sẽ làm như vậy.

- Lục hoàng tử, trong lòng hai ta đều rõ, rốt cuộc ai mới là người hạ độc thái tử!

Bạch Thiên Hoan tức giận mắng Hạ Át Thần.

- Lẽ nào ngươi nghi ngờ ta hạ độc thái tử hoàng huynh? Nửa canh giờ trước ta luôn chờ ngoài điện với phụ hoàng, suốt hai canh giờ liền ta không hề tiến vào trong điện này một bước.

Khi lục hoàng tử nói chuyện, thân thể thái tử ở trên giường co giật càng dữ dội hơn, các thái y khẩn trương giữ chặt tay chân thái tử.

- Bạch Thiên Hoan, lập tức đưa thuốc giải ra, nếu ngươi đưa thuốc giải ra, trẫm sẽ cân nhắc tha cho ngươi một mạng!

Hạ Hầu Lệnh nghiêng răng uy hiếp.

Bạch Thiên Hoan cười giễu cợt.

- Hoàng thượng, dân nữ không hề hạ độc thái tử thì lấy đâu ra thuốc giải? Chỉ có người hạ độc sau lưng kia mới biết!

- Bạch Thiên Hoan, ngươi còn xảo biện!

Hạ Át Thần sốt ruột chấp tay với Hạ Hầu Lệnh:

- Phụ hoàng, ả chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không bằng dựng hình với ả, ép ả giao thuốc giải ra.

- Chuyện này giao cho con!

Hạ Hầu Lệnh mặt mũi phát phát tay, ánh mắt chuyển sang các thái y đột nhiên trở nên dữ dội:

- Các ngươi khi biết là độc gì, lập tức giải độc cho thái tử!

- Tuân chỉ!

Hạ Át Thần cười nham hiểm, dùng ánh mắt ra hiệu cho hai đại nội cấm vệ áp giải Bạch Thiên Hoan ra ngoài.

Ra khỏi đại điện, nụ cười nham hiểm trên mặt Hạ Át Thần càng thêm đắc ý.

Nhìn gương mặt mỹ lệ nên giận của Bạch Thiên Hoan, đáy mắt hắn ta hiện lên chút thương hại.

- Đối diện với đại mỹ nhân như ngươi, ta thật không nở ra tay, có điều....thánh chỉ khó trái!

- Lục hoàng tử, ngươi đợi lâu như vậy, e là chỉ đợi ngày này thôi nhỉ?

Bạch Thiên Hoan ngoài cười trong không cười liếc hắn ta.

- Bạch Thiên Hoan, tự ngươi phạm lỗi mà còn muốn kéo ta xuống nước, quả nhiên ác độc nhất là lòng dạ phụ nhân!

Do thời gian phẫu thuật cho thái tử rất dài, phải tập trung tinh thần suốt hai canh giờ không hề nghỉ ngơi, lúc này lại bị áp giải quỳ xuống sàn lạnh như băng, thân thể Bạch Thiên Hoan sớm đã cực kỳ suy yếu, nhưng khi đối mặt với Hạ Át Thần, nàng vẫn quật cường không chịu ngã.

- Chuyện thái tử trúng độc hôm nay, ai là người hạ độc, trong lòng lục hoàng tử hẳn biết rõ hơn ta nhiều!

Nhìn nỗi căm hận trong mắt Bạch Thiên Hoan dành cho mình, Hạ Át Thần không hề để ý.

- Phụ hoàng vừa mới nói, chỉ cần ngươi giao ra thuốc giải cho thái tử hoàng huynh thì sẽ tha cho ngươi, ngươi nên giao thuốc giải ra đi.

- Giao ra? Ngươi áp giải ta ở đây thì làm sao ta giao ra thuốc giải, huống hồ, lượng độc mà ngươi hạ lên thái tử nặng như vậy là vốn không định cho thái tử điện hạ cơ hội giải độc!

Bạch Thiên Hoan cười lạnh:

- Chất độc này ả vừa đúng một canh giờ, lục hoàng tử, ngài đúng là thông minh.

- Nói vậy là ngươi không định giao ra thuốc giải?

Hạ Át Thần nhướng mày.

- Ta vốn không hạ độc thì sao có thuốc giải?

Trong lúc nói chuyện, Bạch Thiên Hoan đã cảm thấy đầu mình choáng váng, ánh mặt trời gay gắt trên đỉnh đầu chiếu lên người nàng, khiến nàng càng cảm thấy toàn thân nóng lên khó chịu.

Hai người đang giằng co chưa xong thì trong điện vang lên tiếng khóc bi thương của thái tử phi.

Con ngươi Hạ Át Thần liếc vào trong điện, khóe môi cong lên vui vẻ.

- Nghe âm thanh này, ta cũng không cần dựng hình với ngươi nữa.

Trong khoảnh khắc, thái giám bên cạnh Hạ Hầu Lệnh vội vàng đi ra, chỉ vào Bạch Thiên Hoan trên mặt đất, cất giọng the thé:

- Hoàng thượng có chỉ, Bạch Thiên Hoan lòng dạ độc ác, âm mưu hại chết thái tử, ban lệnh trị tử!

Hạ Át Thần lập tức lộ vẻ mặt đau khổ, xoay người chạy vào trong điện.

- Hoàng huynh, hoàng huynh!!!

Tiếng kêu bi thương ấy nghe rất chân thành tha thiết, hẳn ta không đi làm diễn viên thật là đáng tiếc.

Theo lời thái giám, mấy đại nội cấm vệ kéo Bạch Thiên Hoan đứng dậy, định mang nàng đi.

Nguru Quang, Bạch Thiên và Hắc Ảnh luôn ẩn nơi chỗ tối sau khi phát hiện một màn này thì không nhịn được nữa, từ trên nóc điện nhảy xuống, xông thẳng về phía hai người đang bắt Bạch Thiên Hoan.

Hai người kia thấy có người lao xuống thì buông nàng ra theo bản năng.

Bạch Thiên và Hắc Ảnh mỗi người đỡ lấy một cánh tay lão đảo của nàng.

Nguru Quang nhìn những đại nội cấm vệ dần vây lại đầy nguy hiểm, hẳn hơi nghiêng mặt dò Bạch Thiên và Hắc Ảnh:

- Ta chặn phía sau, hai người mang thể tử phi rời khỏi đây!

- Được!

Bạch Thiên Hoan yếu ớt lắc đầu với ba người họ.

- Ba người mau mau rời khỏi đây, không cần lo cho ta, bằng không, chúng ta ai cũng không thể rời khỏi nơi này!

Hoàng cung há phải nơi bình thường, khắp nơi là tầng tầng canh gác, bọn họ trốn không thoát.

- Không được, chủ tử đã dặn chúng tôi bảo vệ người, dù liều chết, chúng tôi cũng phải bảo vệ người rời khỏi đây!

- Mấy kẻ ngu trung các người, bây giờ ta mới là chủ tử của các người, các người nghe lời ta, mau mau rời đi!

Bạch Thiên Hoan đẩy Bạch Thiên và Hắc Ảnh ra, nhưng tiếc là nàng không có chút sức nào.

Mấy đại nội cấm vệ bên cạnh rút kiếm lao tới, Nguru Quang vung hai ba cái giết chết bốn người trong đó, mấy đại nội cấm vệ khác ai nấy đều sợ hãi lui ra sau, hai người trong số họ liếc mắt nhìn nhau, một người đưa mắt ra hiệu cho người kia, người kia nhanh chóng xoay người rời đi.

Bạch Thiên cả kinh nói:

- Không tốt, hẳn đi tìm viện binh rồi!

- Mặc kệ họ, chúng ta mau chóng rời khỏi đây!

Nguru Quang lo lắng căn dặn.

Bạch Thiên và Hắc Ảnh nghe lời đỡ Bạch Thiên Hoan nhanh chóng rời khỏi đông cung.

Hàng loạt các đại nội cấm vệ bao vây họ lại, Nguru Quang cố sức mới bức lui được những đại nội cấm vệ này, nhưng nửa bước cũng khó đi.

Hạ Hầu Lệnh nghe tiếng chạy tới, trên gương mặt phần nộ vẫn còn chút bi thương.

- Giết bắt luận tội cho trẫm, người lấy được đầu Bạch Thiên Hoan, thưởng vạn lượng vàng!

Có trọng thưởng ắt có dũng phu.

Các đại nội cấm vệ vốn đang ở xung quanh quan sát tình hình, ai nấy đều sôi sục, tiếng chém giết nổi lên.

Nguru Quang cắn chặt răng, lao vào trong đám người, Bạch Thiên và Hắc Ảnh mở đường, hai người họ vừa đỡ Bạch Thiên Hoan vừa chém giết đẩy lui các đại nội cấm vệ đến gần nàng.

Nhưng, người xung quanh không ngừng bao vây khiến Nguru Quang, Bạch Thiên và Hắc Ảnh bắt đầu tuyệt vọng.

- Các người mặc kệ ta, tự mình đi mau!

Bạch Thiên Hoan cảm giác thân thể sắp không nghe theo sự khống chế của nàng nữa, trong lòng sốt ruột kêu to với ba người họ.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, trong đám đông đột nhiên xuất hiện một bóng người, bóng người nọ nhanh chóng xuyên qua đám đông đến trước mặt Nguru Quang, Bạch Thiên và Hắc Ảnh giữa vòng vây.

Thân thể Bạch Thiên Hoan đã chống đỡ đến cực hạn, hai chân mềm nhũn, nàng ngã xuống.

Bóng người nọ băng nhanh qua chạy tới đúng lúc đón lấy thân thể nàng vào lòng.

Bạch Thiên và Hắc Ảnh tương ai, vừa định ra tay thì chợt nhìn rõ mặt đối phương, không khỏi đồng thanh kêu lên.

- Chủ tử!

Người đó chính là Hạng Nguyên Hoán.

Hắn ôm Bạch Thiên Hoan vào lòng, ngón tay thương tiếc mon man bên gò má mệt mỏi của nàng.

- Hoan muội muội, nàng không sao chứ?

Hạng Nguyên Hoán đau lòng nhìn vào mắt nàng, ánh mắt đầy áy náy:

- Xin lỗi, ta đến trễ, để nàng chịu khổ.

- Nguyên...Nguyên Hoán?

Bạch Thiên Hoan mơ hồ thấy gương mặt Hạng Nguyên Hoán, yếu ớt kêu:

- Nguyên Hoán, là chàng ư?

Hắn nắm lấy một tay nàng, ánh mắt không rời khỏi mắt nàng:

- Là ta, ta tới mang nàng và con về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: 101: Huyết Tảo Hoàng Cung (1)

Ta tới mang nàng và con về nhà!

Nghe câu này của hắn, Bạch Thiên Hoan vừa kinh ngạc vừa hiểu ra.

- Chàng biết cả rồi?

- Phải, ta biết cả rồi.

Hạng Nguyên Hoán vừa đau lòng vừa tự trách nói:

- Tại ta trách oan nàng, không tin tưởng nàng, còn nói nhiều lời tổn thương nàng đến thế.

- Ta muốn về nhà, không muốn ở đây nữa.

Bạch Thiên Hoan nằm trong lòng hắn lẩm bẩm:

- Ta mệt lắm, buồn ngủ nữa.

Hạng Nguyên Hoán vô cùng dịu dàng nhìn vào mắt nàng, vỗ nhẹ lưng nàng, cung chiều nói nhỏ bên tai nàng:

- Được, nàng ngủ một lát đi, bây giờ ta đưa nàng về nhà.

- Ừ.

Dứt lời, Bạch Thiên Hoan không chống đỡ được nữa, ngất trong lòng Hạng Nguyên Hoán.

Hắn đau lòng ôm lấy nàng, sau đó xoay người, ra hiệu cho Ngưu Quang bước qua, giao Bạch Thiên Hoan vào lòng Ngưu Quang.

- Người bế nàng ấy, còn lại giao cho ta!

Hạng Nguyên Hoán dịu dàng nhìn dung nhan an tĩnh khi ngủ của nàng, trong khoảnh khắc quay đầu, về dịu dàng kia biến mất, đôi con ngươi đen nhánh hẳn lên đầy tơ máu, ánh mắt toát ra sự khát máu mạnh mẽ, về mặt lạnh lùng dữ tợn ấy cực kỳ giống ma quỷ trong địa ngục.

Ánh mắt quét qua bốn phía, các đại nội cấm vệ ai nấy đều kinh hoàng trước ánh mắt ấy, sợ hãi rút lui.

Khỏe môi Hạng Nguyên Hoán cong lên u ám.

- Chúng ta đi!

Hắn đi trước, Nguru Quang bế Bạch Thiên Hoan đi giữa, Bạch Thiên và Hắc Ảnh theo sau.

Hạng Nguyên Hoán cả người đầy sát khí đi phía trước, các đại nội cấm vệ không kim được mà nhường đường cho hắn.

Hạ Hầu Lệnh phấn nộ.

Đại nội cấm vệ trong hoàng cung của mình lại bị một tên Hạng Nguyên Hoán nhỏ nhoi hù dọa, mặc dù Hạng Nguyên Hoán lúc này quả thực sát khí bức người, ngay cả ông cũng cảm nhận được sát khí ngùn ngụt trên người hắn.

Hắn mang Bạch Thiên Hoan đi trước mặt ông, kháng chỉ bất tuân, khiến ông mất thể diện.

Uy nghiêm của hoàng gia từ trước tới nay không cho phép bất kỳ ai xúc phạm.

- Người đâu, bắt hết những kẻ kháng chỉ mang khâu phạm đi cho trảm, nếu dám phản kháng, giết không tha!

Hạ Hầu Lệnh tức giận thét ra lệnh.

Lời của Hạ Hầu Lệnh chính là thánh chỉ, đại nội cấm vệ đều là người được huấn luyện, biết rõ sự trừng phạt khi kháng chỉ.

Họ tuy sợ Hạng Nguyên Hoán nhưng sau khi suy xét ngắn ngủi, toàn bộ các đại nội cấm vệ đều lao về phía hắn.

Hắn cong khỏe môi tàn nhẫn, thân hình nhanh chóng di chuyển, tránh được công kích của các đại nội cấm vệ, không lâu sau, bên cạnh hắn đã có vô số thi thể ngã xuống, những thi thể kia đều bị chém thành hai nửa, óc và nội tạng hòa với máu chảy ra đầy đất.

Hạng Nguyên Hoán tiêu sái trở lại bên người Nguru Quang, tay cầm một thanh kiếm, trên kiếm không có máu, trên áo bào hắn lại càng không dính chút máu nào.

Chỉ trong thời gian ngắn, các đại nội cấm vệ thương vong một nửa, một màn đẫm máu này khiến các đại nội cấm vệ khác sợ ngây người, hể tiến lên là đi tìm chết.

Ánh mắt của các đại nội cấm vệ đầy sợ hãi, là nỗi sợ hãi trước cái chết.

Có Hạng Nguyên Hoán dẫn đường phía trước, Nguru Quang, Bạch Thiên và Hắc Ảnh nối gót theo sau, tuy họ biết rõ Hạng Nguyên Hoán là chủ tử của mình nhưng thấy những thi thể máu chảy đầm đìa trước mắt thì cũng không khỏi sinh ra vài phần kính sợ Hạng Nguyên Hoán.

Họ bước qua các thi thể, luôn cảnh giác với những đại nội cấm vệ kia, tránh cho bọn họ đến gần.

Ngay cả Hạ Hầu Lệnh cũng bị dọa bởi thủ pháp giết người quỷ dị của Hạng Nguyên Hoán, không ra lệnh cho các cấm vệ bao vây hắn nữa, sợ hắn đột nhiên áp sát mình thì mình cũng sẽ giống với những thi thể trên mặt đất kia, quá đáng sợ.

Bóng dáng Hạng Nguyên Hoán dần dần đi xa, thần trí Hạ Hầu Lệnh cũng theo đó mà khôi phục lại, uy nghiêm của Hoàng đế cũng trở về.

- Người đâu, cản chặn thủ vệ các cửa cung, không được để đám người Hạng Nguyên Hoán rời đi, giết không tha!

- Rõ!

Hạ Hầu Lệnh mặt không biểu cảm nhìn theo hướng Hạng Nguyên Hoán rời đi.

Đối với ông mà nói, Hạng Nguyên Hoán là một uy hiếp cực kỳ lớn, bởi vì hắn có thể xuyên qua tầng tầng thủ vệ bất cứ lúc nào để lấy mạng ông, việc này không thể không phòng!

Cho nên, Hạng Nguyên Hoán nhất định phải chết.

Muốn xuất cung chắc chắn phải qua tầng tầng cửa cung, trong ngoài cửa cung và trên tường thành sớm đã có người đợi sẵn, Hạng Nguyên Hoán chỉ cười lạnh lùng, trong nụ cười nhạt ấy, hắn giết chết các thủ vệ và binh tướng trong ngoài cửa cung từng người một.

Nơi Hạng Nguyên Hoán đi qua, máu chảy lênh láng, kéo dài suốt các bậc thềm, từ bậc cao nhất cho đến bậc thấp nhất đều nhuộm đầy máu tươi.

Thị vệ gác cổng hoàng cung toàn thân đầy máu chạy đến trước mặt Hạ Hầu Lệnh.

- Hoàng thượng, Hạng Nguyên Hoán huyết tẩy hoàng cung, đã xuất cung rồi.

Hạ Hầu Lệnh nổi trận lôi đình, nhưng lại càng kinh hãi bởi Hạng Nguyên Hoán chỉ dùng sức của một người mà có thể xuyên qua tầng tầng cửa ải, mang Bạch Thiên Hoan rời khỏi hoàng cung.

Nỗi đau mắt con khiến đôi mắt ông như nhuộm máu.

- Giỏi cho một tên Hạng Nguyên Hoán.

Hạ Hầu Lệnh đập vỡ ly trà trong tay thuộc hạ.

Thái giám bên cạnh lo lắng nhìn ông.

- Hoàng thượng, Hạng Nguyên Hoán chạy trốn, có cần phái người đuổi theo không?

- Đuổi theo?

Hạ Hầu Lệnh cười lạnh:

- Chỉ có thêm một thi thể mà thôi.

Ông đã chứng kiến võ công của Hạng Nguyên Hoán, bây giờ đuổi theo, căn bản là vô tích sự.

- Vậy cái chết của thái tử cứ thế cho qua sao?

- Đương nhiên không thể, sát hại thái tử đương triều, Bạch Thiên Hoan chắc chắn phải chết!

Hai tay Hạ Hầu Lệnh siết thành nắm đấm:

- Nhưng, không phải bây giờ!

Trong lòng ông đã có tính toán.

Ông vẫn luôn truy xét lỗi lầm của Hạng thân vương phủ, hôm nay chính là thời cơ tốt nhất để loại trừ Hạng thân vương phủ, nhưng ông cũng mất đi thái tử.

Thái tử không thể chết uống được!

Hạng thân vương phủ.

Người trong phủ không ai hay biết về mọi chuyện xảy ra trong cung, cho nên, khi Hạng Nguyên Hoán bế Bạch Thiên Hoan toàn thân đầy máu về phủ, Tiết Oánh và Hạng Diên Thiệu đều bị dọa.

Chỉ vì Ngưu Quang bế nàng, tuy Hạng Nguyên Hoán người không dính máu nhưng nàng và Ngưu Quang, Bạch Thiên và Hắc Ảnh không thể nào được như vậy.

Tiết Oánh và Hạng Diên Thiệu nghe tin lập tức chạy tới Tùng Viên.

Bạch Thiên Hoan đã được Họa Mi thay bộ y phục dính máu kia, nằm trên giường êm nghỉ ngơi.

Đại phu được mời đến, lúc Tiết Oánh và Hạng Diên Thiệu tới, đại phu đang bắt mạch cho nàng, Hạng Nguyên Hoán sắc mặt nghiêm trọng ngồi bên cạnh.

Chờ đại phu bắt mạch xong, hần liền hỏi:

- Hoan muội muội sao rồi?

Đại phu vui vẻ đáp:

- Bẩm thế tử gia, thế tử phi chỉ là mệt mỏi quá độ, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao!

- Còn đứa bé?

- Thế tử phi mẫu tử bình an, lát nữa tôi sẽ kê ít thuốc dưỡng thai.

- Mời đại phu, bên này có giấy và bút, phiền ông kê toa thuốc!

Họa Mi vội vàng mời đại phu sang nơi khác.

Tiết Oánh và Hạng Diên Thiệu vừa vào cửa vẫn chưa rõ chuyện gì.

Nhưng, Tiết Oánh nắm được điểm mấu chốt trong đó.

- Nguyên Hoán, vừa rồi đại phu nói Thiên Hoan mang thai, là thật sao?

- Đúng là mang thai, người sắp làm tổ mấu rồi.

Hạng Nguyên Hoán trả lời nhàn nhạt, động tác tay dịu dàng, đặt lại bàn tay vừa bắt mạch xong của nàng vào chân.

- Nhưng, ta vừa nhận được tin, nói Thiên Hoan toàn thân đầy máu được con bế về, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Không có gì, đó không phải máu nàng ấy, bây giờ cũng đã không sao rồi.

Ngưu Quang, Bạch Thiên và Hắc Ảnh chưa kịp thay y phục đứng bên cạnh, nhìn máu trên người và dáng vẻ chật vật của họ, Tiết Oánh biết chuyện không đơn giản như vậy.

Con người Tiết Oánh xoay chuyển, ra hiệu cho Ngưu Quang ra ngoài.

- Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Rất rõ ràng, Bạch Thiên Hoan bị người khác hãm hại, nhưng lần này Hạng Nguyên Hoán huyết tẩy hoàng cung là tử tội.

Nó trở về lâu thế này mà trong cung không phải người tới Hạng thân vương phủ, bề ngoài yên ả như vậy chỉ là khoảng lặng trước cơn bão mà thôi.

- Được, ta biết rồi, các người mau đi thay y phục đi!

Tiết Oánh không quên dặn dò.

- Dạ!

Trở lại trong phòng, Tiết Oánh kéo Hạng Diên Thiệu qua phòng bên, bà đến gần, nhỏ giọng nói tình hình thực tế bên tai ông.

- Có chuyện như vậy?

Về mặt Hạng Diên Thiệu lập tức trầm xuống:

- Đây là âm mưu của lục hoàng tử.

- Nhưng bây giờ chúng ta không có chứng cứ chứng minh là do lục hoàng tử làm, hơn nữa Nguyên Hoán đã tàn sát hoàng cung, Hoàng thượng. ....sợ là sẽ không dễ yên.

- Phụ vương, mẫu phi, hai người không cần lo lắng, chuyện này giao cho nhi tử giải quyết!

Hạng Nguyên Hoán đột nhiên chen vào một câu, hần đã ra khỏi phòng ngủ.

- Con giải quyết, con giải quyết thế nào?

Hạng Diên Thiệu hít một hơi thật sâu.

- Chuyện này do con và Thiên Hoan gây ra, con nhất định sẽ không để liên lụy đến Hạng thân vương phủ!

- Nói càn, con nói vậy là ý gì? Con là nhi tử của ta, ta sợ con liên lụy ta à? Và lại, lần này căn bản không phải lỗi của chúng ta!

Tiết Oánh tức giận mắng Hạng Nguyên Hoán.

- Nhưng tai họa lần này không nhỏ, con biết rõ tính nghiêm trọng trong đó.

Giết nhiều cấm vệ hoàng cung như vậy, đây là tử tội tru di cửu tộc.

- Không cần nói nữa, mẫu phi con nói không sai.

Hạng Diên Thiệu vô cùng bình tĩnh nói rõ:

- Và lại, dù không phải Thiên Hoan, Hoàng thượng cũng sẽ tìm lý do khác để đối phó Hạng thân vương phủ, chẳng qua sớm hay muộn mà thôi.

- Lão gia có đối sách gì không?

- Cái Hoàng thượng muốn là binh quyền trên tay ta, cùng với mọi thứ ta đang nắm giữ, chỉ cần giao chúng ra hết, Hoàng thượng chắc sẽ bỏ qua cho

chúng ta!

- Phụ vương, dù người giao ra tất cả những gì người có, Hoàng thượng cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta!

Hạng Nguyên Hoán mỉm cười ngắt lời ông.

- Bây giờ đó là biện pháp duy nhất.

- Còn biện pháp khác!

Về mặt Hạng Nguyên Hoán tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Huyết Tủy Hoàng Cung (2)

- Biện pháp gì?

Hạng Nguyên Hoán chân thành nhìn phụ mẫu trước mặt, họ đã vì hắn mà ngày càng già yếu, hắn sẽ không để họ lại vì hắn mà lo lắng thêm nữa.

- Phụ vương, mẫu phi, hai người không cần lo lắng, cũng không cần làm gì cả, hãy tin con, ngày mai.....tất cả mọi chuyện đều sẽ được giải quyết.

Tiết Oánh và Hạng Diên Thiệu đưa mắt nhìn nhau.

Phủ lục hoàng tử.

Buổi chiều, lục hoàng tử Hạ Ất Thần đang ở trong phủ uống rượu cùng vài môn khách thì Trương Giai Nghi đột nhiên xông vào, gương mặt bà rét buốt vọt tới trước mặt Hạ Ất Thần, tát hắn ta một bạt tai vang dội ngay trước mặt mọi người.

Hạ Ất Thần bị cái tát kia của Trương Giai Nghi đánh cho hơi choáng váng, mặt hắn ta dần hiện lên một dấu tay đỏ thẫm, dù thấy Trương Giai Nghi dùng sức mạnh cỡ nào.

Các môn khách thấy thế, ai nấy đều khiếp sợ đứng dậy khỏi chỗ ngồi, vội vã rời đi.

Dương ma ma đứng ngoài cửa canh giữ, không cho bất kỳ ai đến gần.

Trong tay Hạ Ất Thần vẫn đang cầm một ly rượu, hắn đã ngà ngà say, bị cái tát này của Trương Giai Nghi làm tỉnh táo lại phần nào.

- Mẫu phi, người đánh con?

Hạ Ất Thần không dám tin ngẩng đầu nhìn Trương Giai Nghi.

- Phải, ta đánh ngươi!

Trương Giai Nghi tràn đầy tức giận, bàn tay run rẩy chỉ vào Hạ Ất Thần:

- Nói, chuyện sáng nay ở đông cung có phải ngươi cho người hạ độc thái tử, hãm hại Bạch Thiên Hoan không?

Đối mặt với lời chất vấn của Trương Giai Nghi, Hạ Ất Thần thất vọng ngồi xuống ghế cười phá lên điên cuồng.

Nụ cười của hắn ta khiến Trương Giai Nghi không hiểu ra sao.

- Ngươi cười cái gì?

Bà không giải thích được bèn lạnh giọng chất vấn.

- Con cười cái gì?

Hạ Ất Thần ngưng cười, đột nhiên trở tay ném mạnh cái ly trong tay xuống đất, trợn mắt trừng Trương Giai Nghi:

- Câu hỏi này của mẫu phi thật buồn cười, người hỏi con cười cái gì? Con đang cười mẫu phi đấy!

- Cười ta cái gì?

- Câu này mẫu phi không nên tới hỏi con, tất cả chứng cứ đều chứng minh rằng Bạch Thiên Hoan hạ độc hại thái tử, thế mà mẫu phi lại đột nhiên xông vào trong phủ con, hỏi có phải con làm hay không, mẫu phi, con muốn hỏi người, lúc người hỏi con những lời này có từng nghĩ tới cảm nhận của con không?

- Ta chỉ hỏi con, có phải con hãm hại Bạch Thiên Hoan không?

Hạ Ất Thần cười lạnh:

- Mẫu phi quan tâm Bạch Thiên Hoan như vậy làm gì?

- Ta tin chuyện này không phải cô ấy làm, cô ấy không phải người như vậy.

Hạ Ất Thần mở to mắt:

- Cho nên, mẫu phi vì tin tưởng một người ngoài mà tới chỉ trích con? Hay là.....

- Hay là gì?

Trương Giai Nghi cảm giác được biểu cảm Hạ Ất Thần hơi kỳ lạ.

- Hay là.....bởi vì cô ta mới là nữ nhi ruột thịt của người nên người mới khẩn trương như vậy, không tiếc tới đây chỉ trích con, đúng không?

Từng chữ từng chữ của Hạ Ất Thần được thốt ra, ánh mắt hắn ta áp sát Trương Giai Nghi.

Bà không dám tin nhìn hắn ta.

Nó biết rồi.

- Con có ý gì, ta không hiểu.

Ánh mắt Trương Giai Nghi bối rối nhìn đi nơi khác.

- Không hiểu sao? Nhưng, mẫu phi phải nhớ, người chỉ có một nhi tử là con, nếu con có chuyện gì, người cũng trốn không thoát đâu, tất cả mọi người của Trương gia đều không thoát!

Hạ Ất Thần lạnh lùng uy hiếp, từng chữ từng chữ nện vào mặt Trương Giai Nghi.

Nó biết cả rồi, hơn nữa, bây giờ nó còn dùng những lời này để uy hiếp mình.

Chân Trương Giai Nghi mềm nhũn, thân thể suýt ngã xuống đất, Hạ Ất Thần kịp thời đỡ bà, ngón tay dùng sức nắm lấy cổ tay bà.

Hạ Ất Thần trước mặt đâu còn là đứa trẻ bình thường luôn hiếu thuận, cung kính với bà?

Giọng nó vô cùng mềm nhẹ căn dặn bên tai bà:

- Mẫu phi, cái chết của thái tử, con sẽ không nói gì cả, người muốn hai ta và tất cả người của Trương gia sống hay muốn Bạch Thiên Hoan sống, lần sau tốt nhất người nên nghĩ kỹ rồi hãy tới tìm con.

Lời của Hạ Ất Thần như giọt một chậu nước lạnh vào Trương Giai Nghi, khiến bà lạnh toát từ đầu đến chân.

Tay hắn ta buông ra, bà ngã bệch xuống đất, ánh mắt đờ đẫn nhìn phía trước.

Nhìn dáng vẻ của bà, Hạ Ất Thần cười lạnh, nghênh ngang rời đi trước mặt bà.

Sau khi hắn ta đi, Dương ma ma vội chạy vào, đỡ Trương Giai Nghi đứng dậy.

- Nghi phi nương nương, người không sao chứ?

Trương Giai Nghi lắc đầu, ánh mắt vẫn đờ đẫn như cũ.

- Ta không sao, hồi cung, chúng ta hồi cung.

Bà nắm chặt tay Dương ma ma khẩn trương ra lệnh.

Trên đường về, Dương ma ma mới có thể hỏi Trương Giai Nghi:

- Nghi phi nương nương, rốt cuộc là sao thế?

Đọc đường, Trương Giai Nghi luôn bàng hoàng, nghe câu này của Dương ma ma, bà khẽ nhắm mắt lại.

- Vú, nó biết rồi.

- Biết gì?

- Là Thần nhi, nó biết chuyện Bạch Thiên Hoan là nữ nhi ruột thịt của ta rồi.

Mắt bà mờ ra, trong đó đầy vẻ bi thương, lâm lâm.

- Nó biết tất cả rồi.

- Người nói gì? Ngài ấy biết rồi? Nhưng....

Dương ma ma kinh ngạc:

- Sao ngài ấy biết?

Trương Giai Nghi lắc đầu.

- Ta không biết, ta không biết làm cách nào nó biết, nhưng nó biết rồi.

Hai tay bà nắm chặt, móng tay cắm vào trong da thịt lòng bàn tay:

- Nó còn dùng chuyện này uy hiếp ta, nói ta muốn mạng của Bạch Thiên Hoan hay mạng của ta và nó và tất cả mọi người Trương gia!

Dương ma ma sau khi kinh ngạc thì thở dài:

- Nghi phi nương nương, chuyện này nô tỳ đã sớm nhắc nhở người, năm xưa khi người quyết định đưa Bạch Thiên Hoan ra khỏi cung, người nên dứt khoát, nhưng người....

Trương Giai Nghi lại nhắm mắt.

- Ta biết, ta đều biết.

Hì vọng Nghi phi có thể thực sự hiểu, đừng tiếp tục làm việc gì ngốc nghếch nữa.

Trước giờ Ngọ, sự kiện Hạng Nguyên Hoán huyết tẩy hoàng cung nhanh chóng truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ kinh thành, các bách tính khi đi ngang qua cổng Hạng thân vương phủ đều chỉ chỉ chò chò, thậm chí có người còn lộ vẻ kinh hãi.

Có điều, một mình Hạng Nguyên Hoán huyết tẩy hoàng cung qua lời đồn lại trở thành Hạng Nguyên Hoán dẫn theo một đám tử sĩ võ công cao thâm khó lường huyết tẩy hoàng cung.

Tội danh của hắn đã lấn át Bạch Thiên Hoan.

Sau khi tin tức truyền ra, đến buổi tối đã có không ít đại thần dâng tấu, yêu cầu lập tức bắt hai người họ về quy án, đồng thời xử cực hình.

Đến đêm, vẫn có không ít đại thần sai người dâng sớ cả đêm.

Sắp đến giờ Tý, trong ngự thư phòng hoàng cung vẫn sáng đèn, Hạ Hầu Lệnh ngồi trong phòng, cúi đầu xem báo cáo vừa đưa đến trong tay.

Trước buổi chiều, ông đã bắt đầu sai người thanh lý các thế lực khắp nơi của Hạng thân vương phủ, giết các đại thần và tướng lĩnh của Hạng thân vương.

Nhưng, những tư liệu trong tay ông lại cho thấy có người âm thầm bảo vệ Hạng thân vương phủ, trước khi ông hạ lệnh, những người ông an bài đều bị người của tổ chức Hắc Ưng phá hoại.

Tổ chức Hắc Ưng!

Tổ chức Hắc Ưng luôn khiến người đời kiêng kỵ, ông cũng không ngoại lệ, tổ chức ấy thâm nhập vào đủ mọi ngành nghề, nhân tài vô số, trong số các tướng lĩnh cũng có không ít thành viên của chúng.

Có lời đồn rằng, một hiệu lệnh của tổ chức Hắc Ưng có thể khiến cả thiên hạ đều thần phục.

Nhìn tin tức vừa đưa đến, Hạ Hầu Lệnh tức giận vứt lá thư xuống đất.

Dưới ánh đèn, ông thấy một người chậm rãi từ ngoài cửa bước vào.

Khi nhìn rõ mặt đối phương, ông nhận ra đó là Hạng Nguyên Hoán.

Lại là Hạng Nguyên Hoán.

Ông nhớ tới việc hôm nay hấn huyết tẩy hoàng cung, tất cả thái giám và cung nữ trong cung chà rửa suốt một buổi chiều mới sạch hết vết máu, nhưng mùi máu tanh trong không khí làm thế nào cũng không trừ đi được.

- Người tới làm gì?

Trong lòng Hạ Hầu Lệnh căng thẳng, bàn tay để sấp lên mặt bàn, cân nhắc xem có nên gọi người hay không.

Bước chân Hạng Nguyên Hoán thong dong mà tự tin, trên mặt vẫn là nụ cười ngả ngớn quen thuộc thường ngày:

- Ta tới là muốn làm một vụ giao dịch với Hoàng thượng!

Nửa đêm, Bạch Thiên Hoan mê man từ từ tỉnh lại, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn tú của Hạng Nguyên Hoán, trên mặt hấn là nụ cười dịu dàng.

- Tỉnh rồi?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Thích Sự Bá Đạo Của Hấn (1)

Giọng trầm thấp của Hạng Nguyên Hoán vang lên trên đỉnh đầu, Bạch Thiên Hoan cười yếu ớt với hấn, lúc nàng cười, đôi mắt cong cong thành vầng trăng xinh đẹp.

Có thể lại được thấy nụ cười của nàng thế này, bất kể hấn làm gì cũng đáng.

- Ta ngủ lâu lắm sao?

Đôi hàng mi chớp chớp, nhìn ánh đèn khắp phòng, nàng kinh ngạc:

- Bây giờ là giờ nào?

- Đã sau giờ Tý rồi!

Sau giờ Tý, hèn gì bầu trời ngoài cửa sổ đen kịt, nàng lại hôn mê lâu như thế.

- Có phải chàng lo cho ta lắm không?

Bạch Thiên Hoan đau lòng nhìn gương mặt tiêu tụy của hấn, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt hấn, râu trên cằm hấn chia vào tay nàng hơi đau.

Hai ngày nay hấn không cạo râu, râu ria lởm chởm.

Bàn tay to của hấn đặt lên mu bàn tay nàng, cảm nhận hơi lạnh từ lòng bàn tay ấy.

Nghe giọng nàng nói, nhìn ý cười nơi mắt nàng, Hạng Nguyên Hoán lúc này mới có cảm giác chân thật rằng nàng lại trở về bên mình.

Hôm nay trên đường đến hoàng cung, trong lòng hấn luôn sợ mình đến muộn, đôi mắt nàng sẽ vĩnh viễn nhắm lại trước mắt hấn.

Môi mông khê cong lên, giọng hấn hơi khàn mang theo sự dí dỏm quen thuộc thường ngày:

- Nàng nếu không tỉnh lại, sợ là ta sẽ lỗi đại phu ra khỏi chốn.

- Ta tỉnh rồi, vị đại phu kia tránh được một kiếp, hôm khác ta phải tạ ơn ông ấy đằng hoàng mới được.

Bạch Thiên Hoan cười chớp chớp mắt.

- Tạ ơn ông ấy? Vậy thì miễn đi, ta sợ ông ấy không có phúc hưởng, vả lại~~

Bàn tay to của hấn dịu dàng vuốt ve vùng bụng bằng phẳng của nàng:

- Nơi này có con của chúng ta, nếu nó có mệnh hệ gì, ông ấy sẽ phải xuống dưới đất hường thôi!
- Chàng có thể nói chuyện dễ nghe hơn chút không?
- Ta đây là đang giảng đạo lý cho con, sau này thân phận của nó tôn quý, bất kỳ ai cũng không thể ức hiếp nó được.

Bạch Thiên Hoan tức khắc lườm hấn.

- Chàng nói kiểu gì vậy, dạy hư con, gì mà bất kỳ ai cũng không thể ức hiếp, chàng muốn để nó sau này trở thành ác bá đầu đường xó chợ à?

Hạng Nguyên Hoán cười híp mắt nhìn nàng, ngón tay chìa nhẹ lên mũi nàng:

- Được, sau này ta không dạy nó, toàn bộ giao cho nàng dạy, tránh nàng nói ta dạy hư con.
- Xem ra sau này đúng là phải đề phòng.

Bạch Thiên Hoan ra vẻ nghiêm túc gật đầu.

Hạng Nguyên Hoán nhướn mày, không đồng ý hay phủ nhận.

Hai người đùa vui một lát, vẫn không ai nhắc tới chuyện buổi sáng, nàng đưa chủ đề câu chuyện quay trở lại:

- Hôm nay chàng mang ta từ trong cung về thế nào?
- Bé về.

Hạng Nguyên Hoán hỏi hột trả lời.

- Bé về? Đơn giản như vậy?

Bạch Thiên Hoan không tin, híp mắt nhìn hấn:

- Hoàng thượng rộng lượng đến thế, để chàng mang ta về?
- Nếu không, nàng cho rằng làm thế nào bây giờ nàng có thể an toàn nằm ở đây?
- Sát hại hoàng tử là tội lớn, ta ở đây, e là sẽ mang đến phiền phức cho vương phủ.

Bạch Thiên Hoan nghĩ nghĩ, định đứng dậy:

- Không được, ta không thể ở lại vương phủ!

Hạng Nguyên Hoán vô cùng cảm động vì hành động của nàng định hi sinh bản thân cho vương phủ.

Hấn tức khắc đề lại bả vai nàng, ấn nàng xuống.

- Nàng yên tâm đi, chuyện này đã giải quyết rồi!
- Giải quyết rồi?

Bạch Thiên Hoan mở to mắt.

Hạng Nguyên Hoán cười dí dỏm:

- Đã tìm được hung thủ thực sự, cho nên, nàng không cần mang con của ta bỏ nhà ra đi.

Bạch Thiên Hoan lại lườm hấn, hai tay khăn trương nắm chặt ống tay áo của hấn.

- Mang con bỏ nhà ra đi gì chứ, ta như vậy không phải vì nghĩ cho vương phủ sao? Nhưng, chàng vừa nói gì? Tìm được hung thủ thực sự rồi?
- Ý trên mặt chữ, hung thủ thực sự đã đền tội vào buổi tối, thừa nhận chính hấn ta động tay động chân trên con dao khi nàng di chuyển tìm thái tử với ý đồ mưu hại thái tử, giả họa cho nàng.

Hạng Nguyên Hoán giải thích đơn giản.

Động tay động chân trên con dao?

Những thứ dụng cụ như dao rổ ràng là không có vấn đề, bây giờ hấn lại giải thích với nàng là dao có vấn đề, khiến nàng cực kỳ khó hiểu.

- Chỉ là động tay động chân trên dao? Thật không?

- Đương nhiên là thật!

Hạng Nguyên Hoán vỗ vỗ tay nhỏ của nàng:

- Ta lừa nàng làm gì, cho nên nàng không cần lo lắng.

Bạch Thiên Hoan bồi rồi lắc đầu.

- Ta không phải nghi ngờ chàng lừa ta, mà là ta cảm thấy chuyện này rất kỳ quặc, dao và dụng cụ ta đều đã kiểm tra qua, không có vấn đề gì cả, nếu có vấn đề thì ta sẽ không dùng!

Đáy mắt Hạng Nguyên Hoán lóe lên một tia sáng, hấn che miệng ngáp một cái, cởi giày leo lên giường, kéo chăn chui vào, ôm nàng vào lòng.

- Mặc kệ có vấn đề gì, hiện tại nàng đã không sao rồi, cho nên, những chuyện khác nàng không cần lo lắng gì cả, sau này, nhiệm vụ của nàng chính là sinh hạ con của chúng ta khỏe mạnh.

Hạng Nguyên Hoán hôn lên đỉnh đầu nàng.

Bạch Thiên Hoan biết hấn không muốn nhắc chuyện này nữa.

Cũng đúng, bất kể nói thế nào, chuyện của thái tử đã giải quyết, nàng không cần vì chuyện đó mà phiền lòng nữa, điều quan trọng nhất là, hiện tại bọn họ đã yên ổn, nàng không hề liên lụy đến Hạng thân vương phủ.

Nằm trong lòng Hạng Nguyên Hoán, Bạch Thiên Hoan tìm một tư thế thoải mái để nằm.

- Hừ, quả nhiên là mẹ quý nhờ con! Sau khi biết ta mang thai, đãi ngộ của ta thật là tốt.

Bạch Thiên Hoan nhắm mắt, nói một câu nghe như châm chọc.

Hạng Nguyên Hoán rất không đồng ý nhưong mây:

- Nói vậy là sai rồi, còn phải xem xét rốt cuộc là con do ai sinh cho ta, chỉ có con của Hoan muối muối thì ta mới quý trọng.

- Hừm, nghe ý của chàng là muốn để nữ nhân khác sinh con cho chàng à?

Bạch Thiên Hoan sáng giọng, mở mắt ra.

- Oan uổng!

Hạng Nguyên Hoán lập tức giọng cò trắng đầu hàng:

- Ta thề, ta tuyệt đối sẽ không cưới nữ nhân khác, con của chúng ta sẽ là người làm chứng cho ta!

- Thôi thôi thôi, ít đem con ra làm lá chắn đi, nhưng, nếu như thật sự có một ngày như vậy, ta sẽ vĩnh viễn biến mất trước mặt chàng.

Trái tim Hạng Nguyên Hoán run lên, hấn hôn lên trán nàng, ung thuận phát lời thề:

- Tuyệt đối sẽ không có ngày đó.

- A, đúng rồi, ta nhớ hai ta đang chiến tranh lạnh, ta hấn là nên phát câu, phạt chàng đi ngủ thư phòng mới phải.

Cánh tay Hạng Nguyên Hoán ôm nàng càng chặt hơn, bá đạo tuyên bố:

- Chiến tranh lạnh kết thúc rồi.

Bạch Thiên Hoan ở trong lòng hấn cười khê:

- Bá đạo quá.

Có điều, nàng thích sự bá đạo của hấn.

Ngày thứ nhất, trong kinh thành lưu truyền chuyện Bạch Thiên Hoan hạ độc giết thái tử; ngày thứ hai, kẻ đầu sỏ đền tội, tội danh giết người của Bạch Thiên Hoan không thành lập.

Đồng thời chuyện Hạng Nguyên Hoán dẫn người huyết tẩy hoàng cung cũng vào ngày thứ hai bỗng dừng bị người khác đè ép xuống, khắp nơi đầu đường cuối ngõ không còn ai dám nhắc lại chuyện này, cũng không ai biết chuyện này đã bị đè xuống như thế nào.

Đinh Viễn Sơn đã có thể xuống giường đi lại, ngồi trong vườn hoa đợi Hạng Nguyên Hoán, bảo thuộc hạ của mình khi thấy Hạng Nguyên Hoán chuẩn bị về Tùng Viên thì gọi hắn sang vườn hoa.

- Mẫu phi sai muội muội chăm sóc ngươi, sao không thấy bóng dáng muội ấy đâu?

Hạng Nguyên Hoán oán trách:

- Trở về ta sẽ tìm mẫu phi một chuyện, nhất định để mẫu phi nói chuyện tử tế với muội ấy, quá thiếu trách nhiệm rồi.

- Là ta nói muốn ăn bánh ngọt trong một cửa tiệm ở thành tây, để nàng ấy đi mua cho ta!

Đinh Viễn Sơn khẩn trương biện hộ cho Hạng Hân Lạc:

- Nàng ấy mấy ngày nay chăm sóc ta vô cùng tốt.

- Ta nghe nói, khi muội muội chăm sóc ngươi thì thường xuyên làm đổ chén thuốc của ngươi, khi thay băng cho ngươi thì thường xuyên làm rách miệng vết thương của ngươi.

Đinh Viễn Sơn hơi khựng lại:

- Là tự ta không cẩn thận.

- Được rồi, ngươi khỏi phải giải thích thay muội ấy, muội ấy làm việc thế nào ta còn không biết chắc? Muội ấy là muội muội của ta, ta sống với muội ấy hơn mười năm đấy.

- Được rồi, trước tiên đừng nói chuyện của Lạc Lạc.

Đinh Viễn Sơn lúng túng chuyển đề tài, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn:

- Chuyện ngày hôm qua, ta đã nghe nói.

Về mặt Hạng Nguyên Hoán vẫn bốn cột như thường.

- Tin tức của ngươi quá chậm, chuyện hôm qua mà hôm nay ngươi mới biết.

- Đừng có vờ ngớ ngẩn với ta, ta có việc muốn hỏi ngươi.

- Ngươi muốn hỏi gì?

- Nghe nói hôm qua ngươi dẫn người đi huyết tẩy hoàng cung?

- Không có dẫn người, chỉ một mình ta!

Hạng Nguyên Hoán giải thích qua loa.

Đinh Viễn Sơn sững sờ.

- Một mình ngươi?

Hạng Nguyên Hoán nhún vai:

- Ta biết ngươi lo điều gì, chẳng qua là lo quan hệ giữa ta và tổ chức Hắc Ưng bị Hoàng đế biết, nhưng mà, trước kia ông ta không biết còn bây giờ đã biết.

Những lời sâu xa khó hiểu này khiến đầu óc Đinh Viễn Sơn ù ù cạc cạc.

- Nghĩa là sao?

Đối mặt với Đinh Viễn Sơn, Hạng Nguyên Hoán suy nghĩ một lát rồi vẫn đem tình hình thực tế nói cho hắn.

- Tối qua ta đến hoàng cung tìm Hoàng thượng.

Miệng Đinh Viễn Sơn ngập ngừng, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, thoáng chốc đã đoán ra được sự thật:

- Hèn gì hôm nay chuyện ngươi huyết tẩy hoàng cung không bị đồn đại khắp đầu đường cuối ngõ, ngươi đi tìm Hoàng thượng, có phải đã đáp ứng yêu

cầu gì của ông ta không?

Hạng Nguyên Hoán vô cùng nghiêm túc lắc đầu.

- Không phải ông ta đưa ra yêu cầu, mà là ta tìm ông ta hợp tác.

Hợp tác! Là điều kiện thế nào mới khiến Hoàng đế bỏ qua việc xử lý mối uy hiếp cực lớn là Hạng thân vương phủ?

- Nội dung hợp tác giữa các người là gì?

- Chỉ là chuyện giúp quốc gia chúng ta càng hùng mạnh hơn thôi.

Hạng Nguyên Hoán vẫn trả lời hời hợt như cũ.

Câu trả lời sao cũng chả sao như thế, Đinh Viễn Sơn hiểu rằng hắn không muốn nói.

Hắn ngoài mặt trả lời nhẹ nhàng như vậy, nhưng trên thực tế nhất định sẽ khác rất xa.

- Người điên rồi.

Kính ngạc hồi lâu, Đinh Viễn Sơn mới phun ra ba chữ này.

Hạng Nguyên Hoán cúi đầu mỉm cười, hàng mi dài che đi đôi mắt, không nhìn được cảm xúc trong mắt hắn.

- Chúng ta đều như nhau, không phải sao?

Hạng Nguyên Hoán dùng một câu chỉ đúng trọng tâm, nói:

- Người cũng cam tâm tình nguyện bị Phong Từ đánh thành thế này vì muội muội đấy thôi.

Đinh Viễn Sơn giống như bị Hạng Nguyên Hoán đánh trúng vậy.

Không sai, họ đều như nhau, vì người mình yêu mà cam tâm tình nguyện bỏ ra hết thảy.

Dù như thế là sai, nhưng chỉ cần có thể cứu người mình yêu, khiến người ấy bình an, thì chuyện gì họ cũng có thể làm được.

Hạng Nguyên Hoán điên rồi, hắn cũng điên rồi, họ đều là người “điên” cả.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Thích Sự Bá Đạo Của Hắn (2)

Phủ lục hoàng tử.

Hạ Át Thần không ngừng đi qua đi lại trong thư phòng tiền sảnh, mặt trời đã sắp lên đến đỉnh đầu, ánh nắng gay gắt như thiêu như đốt xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, trán Hạ Át Thần đã nóng đến mức rỉ ra một lớp mồ hôi.

Thời gian đã trôi qua suốt một ngày một đêm, theo lý thuyết, lúc lâm triều Hoàng đế hẳn là sẽ tuyên bố tội trạng của Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán mới phải.

Nhưng, lúc lâm triều, Hoàng đế chỉ bàn bạc với các đại thần mấy chuyện râu ria rồi trực tiếp bãi triều, không lộ ra chút nào về chuyện hôm qua, điều này khiến trong lòng Hạ Át Thần cảm thấy kỳ lạ.

Sau khi về phủ, hắn ta đã cho người đi điều tra xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đợi cả nửa ngày mới có người vào thư phòng, Hạ Át Thần tưởng là người mà hắn ta phái đi điều tra nhưng lại thấy chỉ là một người hầu thì thất vọng.

- Có chuyện gì?

- Thừa lục hoàng tử, đã đến giờ ăn trưa, ngài muốn đưa vào thư phòng hay là?

Hạ Át Thần không kiên nhẫn khoát khoát tay:

- Bây giờ ta không đói, không muốn ăn, ra ngoài!

- Dạ!

Người hầu vội vàng chạy ra, tránh bị Hạ Át Thần quở mắng.

Hạ Át Thần tức giận vỗ bàn, lúc này lòng hẩn rối như mớ bòng bong, khẩn trương muốn chờ kết quả, làm gì còn tâm trạng để ăn cơm?

Phía sau lại vang lên tiếng bước chân, cho rằng là người hầu vừa rồi quay lại, Hạ Át Thần không hề quay đầu, tức giận mắng:

- Ta vừa nói là không muốn ăn trưa, còn....

- Lục hoàng tử, là thuộc hạ!

Là người mà hần ta phải đi điều tra sự việc.

Hạ Át Thần lập tức quay đầu:

- Sao rồi? Điều tra thế nào?

- Người hạ độc giết thái tử là một thái giám bên cạnh thái tử, vì bị thái tử phạt đánh hai mươi gậy nên hận thái tử điên hạ, do đó, khi Bạch Thiên Hoan chuẩn bị dụng cụ thay tim cho thái tử điên hạ, hần ta đã hạ độc!

- Cái gì?

Con người Hạ Át Thần trừng to hung dữ:

- Thái giám bên cạnh thái tử? Vậy Bạch Thiên Hoan thì sao?

- Cô ấy hiện tại đã vô tội, Hoàng thượng vì để trấn an cô ấy, nửa canh giờ trước còn phái người tặng chút đồ ban thưởng đến Hạng thân vương phủ!

Chỉ vậy?

Đại não Hạ Át Thần có chút không phản ứng kịp.

- Đợi....đợi đã, người vừa nói là, Hoàng thượng vì để trấn an Bạch Thiên Hoan mà phái người tặng đồ ban thưởng cho nàng ta?

- Đúng, thuộc hạ chính mắt nhìn thấy người đưa đồ ban thưởng vào Hạng thân vương phủ!

- Sao lại như vậy?

Hạ Át Thần sững sờ vài giây, sau khi kịp phản ứng, mạch máu trên trán nổi lên dữ dội, ngầm chứa cơn giận nộ:

- Hạng Nguyên Hoán thì sao? Chuyện nó huyết tẩy hoàng cung, Hoàng thượng không nhốt nó vào thiên lao à?

Thuộc hạ lắc đầu.

- Tôi qua không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng khắp phố lớn ngõ nhỏ đều lan truyền tin đồn rằng nếu ai đi khắp nơi rêu rao chuyện này sẽ bị cắt lưỡi, rất nhiều người vì vậy mà bị cắt lưỡi, bây giờ đã không còn ai dám nói nữa! Trong hoàng cung, lại càng không ai nói.

Ý người thuộc hạ là, chuyện này đã lắng lại, Hạng Nguyên Hoán đã bình an vô sự.

Hạ Át Thần không tiếp thu được hiện thực ấy, vẻ mặt phức tạp.

- Chuyện này.....chuyện này sao có thể?

Bỏ qua cho Bạch Thiên Hoan thì cũng thôi nhưng Hạng Nguyên Hoán phạm vào tội lớn như vậy mà vẫn không sao.

Không biết Hạng thân vương phủ rốt cuộc đã làm thế nào.

- Lục hoàng tử!

Thuộc hạ lo lắng nhìn Hạ Át Thần:

- Thuộc hạ cho rằng, hiện tại Hạng thái tử và thái tử phi bình an vô sự đã là sự thật, ngài chớ nên nghĩ nhiều.

- Sao ta có thể không nghĩ?

Hạ Ất Thần giận dữ rống thuộc hạ, đôi mắt đỏ như máu hằn đầy con giận và nổi hận:

- Ta khổ tâm bày ra thế cục nhưng bọn chúng lại không sao cả, người bảo ta sao có thể không nghĩ?

Thuộc hạ suy nghĩ, sau đó vẫn to gan khuyên nhủ Hạ Ất Thần:

- Lục hoàng tử, ban đầu ngài chính là vì một mũi tên trúng ba đích, bây giờ tuy Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan không sao nhưng thái tử điện hạ đã qua đời, kế tiếp điều ngài nên lo nhất là vị trí thái tử, nhị hoàng tử và tứ hoàng tử đều đã chết yếu, ngũ hoàng tử đến nay vẫn chưa có thành tựu, nhưng, vẫn còn tam hoàng tử.

Một câu nói của thuộc hạ nhắc nhở Hạ Ất Thần, khiến hắn ta tỉnh táo lại từ cơn đã kích.

Không sai!

Vì chuyện của Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan mà suýt nữa khiến hắn ta bỏ lỡ chuyện càng quan trọng hơn.

Đó chính là tranh đoạt vị trí thái tử.

Chỉ cần hắn ta ngồi lên vị trí thái tử, tương lai cả thiên hạ đều là của hắn ta, hắn ta còn sợ gì? Tính mạng của Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan sẽ nằm trong tay hắn ta, hắn ta sẽ có thời gian để chơi đùa cùng chúng.

- Tên khốn lão tam, ý có nẫu phi là huynh muội với Hạng thân vương, sau lưng có thế lực của Hạng thân vương chống đỡ nên luôn không coi ta ra gì, tiếp theo ta phải tính toán cho thật kỹ, giúp người tam ca này của ta có một tương lai xán lạn mới được!

Ánh mắt nham hiểm của Hạ Ất Thần toát ra những tia sáng lạnh lẽo.

Chuyện Hạng Nguyên Hoán huyết tẩy hoàng cung không hề truyền đến tai Bạch Thiên Hoan, sự kiện đó dường như cứ thế trôi qua.

Từ sau khi biết nàng mang thai, Tiết Oánh ba ngày hai lượt sai người đưa thuốc bổ, canh sâm các thứ đến Tùng Viên, canh gà lại càng là thường như cơm bữa, ngày nào cũng đặt trên bàn cơm của Bạch Thiên Hoan.

Chỉ mới mấy ngày mà nàng thấy mình đã béo lên một vòng.

Năm ngày trước, hạ táng thái tử, cả nước bi thương, tiếp theo đó, các đại thần ăn no rừng mỡ bắt đầu xúi giục Hoàng đế lập thái tử mới.

Trong đó những người xúi giục tích cực nhất chính là phe lục hoàng tử và phe tam hoàng tử.

Nhưng, Bạch Thiên Hoan hoàn toàn không để tâm đến chuyện này, bởi chúng căn bản không có chút dính líu nào tới nàng.

Nàng dành thời gian đi thăm Đình Viễn Sơn, đúng lúc Đình Viễn Sơn bị Hạng Hân Lạc phát hiện lên luyện võ công, Hạng Hân Lạc tức giận vung tay múa chân dạy dỗ hắn.

Hiếm khi thấy cảnh Đình Viễn Sơn bị một tiểu nữ tử giáo huấn cúi đầu không nói, Bạch Thiên Hoan ở bên cạnh đứng xem.

- Không phải từ đầu muội đã nói với huynh rồi sao, thân thể huynh bây giờ không thích hợp luyện võ, nếu xương cốt của huynh lại bị thương thì làm sao đây?

- Ừ, ta biết rồi.

Đình Viễn Sơn cúi đầu nhỏ nhẹ trả lời giống như đứa trẻ làm sai chuyện.

- Huynh biết? Huynh biết cái gì? Nếu huynh biết thì có phải huynh cố ý đùa với thân thể mình để chọc tức muội không?

Hạng Hân Lạc thờ phỉ phỉ quát to:

- Lần sau nếu để muội phát hiện, muội sẽ đuổi huynh ra khỏi vương phủ!

Dáng vẻ nghiêm mặt rống người khác cùng với chất giọng to của Hạng Hân Lạc có vài phần tương tự với Hạng thân vương Hạng Diên Thiệu.

Đình Viễn Sơn thoáng thấy Bạch Thiên Hoan thì mỉm cười quay đầu sang.

Hạng Hân Lạc thấy hắn quay đầu thì càng tức giận nói với hắn:

- Huynh nhìn đi đâu đấy? Lời muội vừa nói, huynh rốt cuộc có nghe hay không hả?

- Thế từ phi tới!

Thế tử phi?

Hạng Hân Lạc lúc này mới nhìn theo ánh mắt của Đinh Viễn Sơn, quả nhiên thấy Bạch Thiên Hoan.

Giờ đây khi gặp Bạch Thiên Hoan, Hạng Hân Lạc vẫn cảm thấy không quá thoải mái, dù Bạch Thiên Hoan đã là đại tẩu của nàng.

Nàng muốn gọi “đại tẩu” nhưng không biết gọi hai chữ ấy ra khỏi miệng thế nào.

- Cô tới làm gì?

Hạng Hân Lạc nhàn nhạt nói.

- Ta là đại phu, đương nhiên muốn xem xem bệnh nhân của mình thế nào, có điều, theo tình hình hiện tại, hình như ta tới không đúng lúc.

- Thế tử phi vào ngồi đi.

Đinh Viễn Sơn thoải mái mời Bạch Thiên Hoan vào phòng.

Sau khi ngồi xuống, nàng đương nhiên bắt mạch cho hắn, Hạng Hân Lạc ngồi bên cạnh im lặng chờ đợi.

Cuối cùng, Bạch Thiên Hoan thu tay, mỉm cười nói:

- Thân thể của cậu đã khôi phục gần như bình thường rồi, điều dưỡng thêm vài ngày là được.

- Tốt.

- Có điều, Hân Lạc làm rất đúng, sức khỏe cậu bây giờ quả thực không thể luyện võ, xương mà nứt nửa là ta mặc kệ.

Đinh Viễn Sơn cười lúng túng:

- Hôm nay chỉ là ngứa tay thôi.

- Ngứa cũng phải chịu đựng.

Bạch Thiên Hoan cho một đáp án không hề nề tính.

Đúng là đủ độc.

- Sao không thấy Nguyên Hoán tới cùng cô?

Trước kia Hạng Nguyên Hoán luôn lẻo đẻo theo sau Bạch Thiên Hoan, hầu như chỗ nào có Bạch Thiên Hoan là chỗ đó có Hạng Nguyên Hoán, chỉ sợ Bạch Thiên Hoan không cần thận và chỗ này vấp chỗ nọ.

- Chàng ấy ấy hả, nói là có việc phải ra ngoài hai ngày, vẫn chưa về.

Nàng thuận miệng trả lời.

- Đại ca ra ngoài? Sao muội không biết chuyện này?

Hạng Hân Lạc giật mình hỏi.

- Chàng ấy cũng là thành lĩnh quyết định ra ngoài, ta cứ tưởng chàng ấy đã nói với mọi người chứ.

Bạch Thiên Hoan cau mày, tên Hạng Nguyên Hoán này ra ngoài cũng quá vội vàng, không nói với ai hết.

- Ra ngoài?

Về mặt Đinh Viễn Sơn hơi khác thường, đôi mắt hơi nheo lại:

- Hắn có nói ra ngoài làm gì không?

Bạch Thiên Hoan lắc đầu.

- Chàng ấy chỉ nói là tổ.....

Nàng liếc thấy bên cạnh còn có Hạng Hân Lạc, muội ấy vẫn chưa biết Hạng Nguyên Hoán là người của tổ chức Hắc Ưng, thế là nàng sửa những lời phía sau:

- Có chuyện ở một nơi cần chàng ấy đi xử lý, chàng ấy nói với ta là sáng mai sẽ về.

Đôi mắt Đinh Viễn Sơn càng nheo lại:

- Hắn ra ngoài khi nào?

- Hôm qua.

- Hôm qua à.

Đinh Viễn Sơn cúi đầu trầm tư, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

- Sao thế?

- Không có gì.

Đinh Viễn Sơn mỉm cười ngắc đầu:

- Cô không lo hắn ở bên ngoài trêu hoa ghẹo bướm à? Cô phải biết, cái mặt kia của Nguyên Hoán rất có lực sát thương đấy!

Bạch Thiên Hoan chớp chớp mắt vô tội.

- Chàng ấy cứ việc trêu hoa ghẹo bướm, mang về người nào ta giết người đó, cùng lắm thì, ta giết con của chàng ấy!

Nàng nói rất nghiêm túc.

Đinh Viễn Sơn chặc chặc lắc đầu.

- Cô và Nguyên Hoán đúng là một cặp trời sinh.

- Ta có thể xem đây là lời khen không?

- Da mặt dày giống nhau.

- Đa tạ.

Bạch Thiên Hoan đi rồi, Hạng Hân Lạc vẫn còn ngơ ngẩn, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn mờ mịt về tương lai chính mình, không biết sau này phải làm sao.

Đinh Viễn Sơn quơ một tay trước mặt Hạng Hân Lạc, gọi hồn nàng ấy trở về, Hạng Hân Lạc giật mình.

- Sao? Sao thế?

Nàng khẩn trương nhìn hắn.

- Đang nghĩ gì vậy?

- Không nghĩ gì cả!

Đối mặt với cái nhìn chăm chú của Đinh Viễn Sơn, ánh mắt nàng vô thức lảng tránh, nhìn sang chỗ khác.

- Đúng rồi, hôm nay ta muốn ăn cánh gà.

- Muội đi nói với quản sự phòng bếp.

Hạng Hân Lạc lập tức đứng dậy ra ngoài, nhìn cứ như chạy trốn chết vậy.

Nhìn bóng lưng nàng, Đinh Viễn Sơn càng thêm kiên định với quyết tâm của mình.

Nàng cứ trốn, nhưng, nàng hãy nhớ bất kỳ lúc nào nàng quay đầu lại nhìn, ta vẫn luôn chờ nàng.

Có điều, chuyện Hạng Nguyên Hoán đột ngột rời khỏi vương phủ rất đáng ngờ, hắn có thể đi đâu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Thích Sự Bá Đạo Của Hấn (3)

Từ khi Bạch Thiên Hoan biết mình mang thai, nàng luôn làm một người mẹ hiền vợ đảm, buổi tối đi ngủ đúng giờ.

Buổi chiều Tiết Oánh nhất định phải cùng nàng chọn kiểu dáng, màu sắc và hoa văn y phục cho đứa bé sau khi ra đời, hơn nữa, một lần chọn là chọn cả trăm bộ, dọa chân Bạch Thiên Hoan mềm nhũn, nàng vốn không muốn đi, nhưng lại không thể không đi.

Buổi chiều chỉ đi xem kiểu dáng, màu sắc và hoa văn y phục mà Bạch Thiên Hoan một mồi liên tiếp ngủ gà ngủ gật, khó khăn lắm mới chọn xong, khi Tiết Oánh buông tha thì màn đêm đã phủ xuống.

Sau bữa tối, nàng mệt mồi trực tiếp nhào người lên giường đi ngủ.

Giấc ngủ này không biết qua bao lâu, chỉ cảm thấy trong mộng có người kéo nàng vào lòng, hơi ấm quen thuộc của lồng ngực ấy khiến nàng ngủ càng thoải mái hơn, cả đêm không mộng mị cho tới bình minh.

Bạch Thiên Hoan ngủ đến khi trời hừng sáng mới thức dậy, lông mi chớp chớp, nhìn ánh nắng mai hơi mờ sương bên ngoài, thấy thời gian còn sớm, nàng định nhắm mắt ngủ tiếp thì vô tình nhìn thấy một cánh tay bên hông mình, nàng cười, đôi mắt cong cong thành hai vầng trăng khuyết.

Nàng xoay người lao vào lòng người đó.

- Chàng về rồi!

Nàng ngửi ngửi trong ngực hắn, là mùi hương quen thuộc khiến nàng lưu luyến, không khỏi phát ra tiếng rên đầy thỏa mãn.

Hạng Nguyên Hoán ôm lấy nàng, vén tóc nàng, để lộ vàng trán trơn bóng của nàng, cúi đầu hôn lên một cái.

- Ủ, ta về rồi, hai ngày nay ta không ở đây, nàng có nhớ ta không?

- Chàng không ở đây, ta ngủ cũng không ngon.

Nàng mở to mắt thừa nhận ngay lập tức.

Hạng Nguyên Hoán híп mắt nghi ngờ:

- Nhưng, tối qua lúc ta về, ai đó ngủ rất say, thậm chí ta về lúc nào còn không biết mà.

Lời nói dối bị vạch trần, Bạch Thiên Hoan mở to mắt đầy vô tội.

- Ta cảm giác được, dù không biết cụ thể là lúc nào!

Giáo biện!

- Bây giờ nàng nói dối càng ngày càng trôi chảy!

Hạng Nguyên Hoán yêu chiều chỉ lên trán nàng:

- Có điều, nể mặt con, ta bỏ qua cho mẫu thân nó.

- Đi đi đi, con bây giờ không muốn thấy chàng.

- Ta đùa thôi, nàng cần gì xem là thật?

Hạng Nguyên Hoán vội cười dỗ dành nàng.

- Không phải chàng nói sáng nay mới về ư? Sao tối qua đã về rồi?

Bạch Thiên Hoan khó hiểu hỏi.

Sau khi mang thai, nàng ngủ rất nhiều, mới tỉnh táo được một lát, nàng lại bắt đầu một muốn ngủ tiếp, ngáp liên tục hai cái.

- Làm xong việc đương nhiên phải về.

Hạng Nguyên Hoán nhìn chăm chú khuôn mặt mỹ lệ của nàng.

Hắn vốn dĩ định sáng sớm mới khởi hành, nhưng, hắn rất nhớ nàng, không kịp đợi một ngày để gặp nàng, bèn suốt đêm lên đường, nhanh chóng về Hạng thân vương phủ trước giờ Tý.

Bạch Thiên Hoan cọ cọ đầu trong ngực Hạng Nguyên Hoán, tìm vị trí thoải mái nhất để chịu nhất.

- Vậy chuyện của chàng đã xong cả rồi à?

- Xong cả rồi.

- Nhưng mà, chuyện trong tổ chức Hắc Ưng của chàng, người trong tổ chức không xử lý được sao? Sao phải cần chàng đi?

Bạch Thiên Hoan chu môi oán trách đầy bất mãn:

- Hôn nữa, còn đi những hai ngày.

- Chuyện này, về sau cứ cách một khoảng thời gian ta phải đi một chuyến, bằng không sẽ rất phiền phức.

- Cách một khoảng thời gian phải đi một chuyến? Vậy chẳng phải là cứ cách một khoảng thời gian là chàng không thể ở bên ta? Chuyện bên đó khi nào mới có thể kết thúc?

Giọng nói bất mãn của Bạch Thiên Hoan dần dần nhỏ đi.

Hạng Nguyên Hoán hôn lên môi nhỏ của nàng, ánh mắt càng trở nên thâm trầm.

- Sẽ không quá lâu đâu!

Hắn khẽ hứa bên tai nàng:

- Ta bảo đảm!

Rồi sẽ có ngày, hắn có thể vứt đi hết thảy, chỉ ở bên cạnh nàng, ngày đó chắc chắn sẽ không quá xa.

- Đây là chàng nói đấy.

Bạch Thiên Hoan nói như mê sảng, sau đó không nói gì nữa.

Bên tai hắn vang lên tiếng hít thở đều đều, nàng đã ngủ mất rồi.

Hạng Nguyên Hoán thỏa mãn nhắm mắt nhìn an tĩnh khi ngủ của nàng, nhắm mắt cùng nàng ngủ một giấc.

Sáng hôm sau, tin tức quốc vương một nước nhỏ phía đông Lương quốc hôm qua đột nhiên bị giết đã truyền đến kinh đô Lương quốc.

Do quốc vương bị giết, quân đội của nước đó mất đi ý chí, bị thiết kỵ của Lương quốc tiêu diệt, nước nhỏ kia trong một đêm trở thành một quận phụ thuộc của nước Lương.

Tin tức này truyền xôn xao kinh thành, người ta chỉ than thở việc canh phòng của nước nhỏ kia quá lỏng lẻo, cho nên mới bị kẻ khác ám sát dẫn tới mất nước.

Buổi sáng đi đến phòng thuốc dưới đất của y quán, trên đường về vương phủ, Bạch Thiên Hoan nghe người đi đường bàn tán chuyện này thì không khỏi hơi kinh ngạc, cũng cảm thấy tội nghiệp cho vị quốc vương nước nhỏ kia.

Khi về vương phủ, nàng không thấy Hạng Nguyên Hoán đâu, sau khi tìm một hồi mới phát hiện hắn đang chỉ huy một nhóm công nhân bắt đầu xây dựng.

Hóa ra hắn muốn xây một cái viện cho đứa con tương lai, điều này khiến Bạch Thiên Hoan dờ khóc dờ cười, cảm thấy hắn quá sốt ruột.

Đúng lúc đến giờ ăn trưa, nàng kéo hắn về Tùng Viên dùng bữa.

Mới ăn cơm được một nửa, nàng chợt ngẩng đầu nhìn hắn:

- Nguyên Hoán, chuyện quốc vương nước Lâm bị giết, chàng có biết không?

- Sao đột nhiên nàng lại hỏi chuyện này?

Hạng Nguyên Hoán thần sắc như thường nhìn nàng, sau đó gấp một miếng thịt gà bỏ vào trong chén nàng:

- Ăn nhiều chút.

Bạch Thiên Hoan nhăn nhó nhìn thịt gà trong chén, nàng đã ăn rất nhiều rồi có được không?

- Hôm nay ta nghe có người nói quốc vương nước Lâm bị giết, thủ pháp rất nhanh, mọi người đều nói phòng vệ của nước Lâm quá kém, nhưng theo ta được biết thì vương cung nước Lâm canh phòng rất nghiêm ngặt.

- Nghiêm ngặt đến đâu cũng sẽ có sơ hở!

Hạng Nguyên Hoán nhún vai nói.

Bạch Thiên Hoan cười nhìn hắn:

- Nếu không phải ta biết chàng đi chỗ khác, ta nhất định sẽ cho rằng chuyện này do chàng làm.

Bạch Thiên Hoan không biết, khi Hạng Nguyên Hoán nghe câu này của nàng, vẻ mặt hắn trở nên cứng ngắc.

- Tại sao nàng cho rằng như vậy?

- Người có thể đến và đi không vết tích như thế, võ công chắc chắn rất cao siêu, trong những người mà ta biết, chỉ có chàng là võ công cao nhất.

Bạch Thiên Hoan cười đùa:

- Nhưng, người võ công cao siêu trên thế gian rất nhiều, không biết võ công của người đó so với chàng thì thế nào.

Câu trả lời của Hạng Nguyên Hoán là lại gấp vào chén nàng thêm một miếng thịt gà.

- Nàng hiện đang là thai phụ, thai phụ nghỉ nhiều như vậy làm gì? Nên ăn cho nhiều vô, bồi bổ thân thể, nuôi con của chúng ta trắng trẻo mập mạp.

Bạch Thiên Hoan dở khóc dở cười.

- Nó bây giờ còn chưa ra đời, nuôi trắng trẻo mập mạp thế nào?

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi oán trách:

- Trước đó, người bị nuôi thành trắng trẻo mập mạp chỉ sợ là ta này!

- Nàng quá gầy, mập lên chút thì tốt.

Hắn đang nuôi heo à? Mập sẽ bán được giá cao chắc?

- Được, chàng ăn nhiều chút, không phải chàng đang xây phòng mới cho con chúng ta sao? Đi tới đi lui rất tốn sức!

Bạch Thiên Hoan thừa cơ gấp hai miếng thịt gà mà Hạng Nguyên Hoán vừa gấp cho nàng bỏ vào trong chén hắn.

- Hoan muối muối nói vậy thì ta không thể không ăn rồi.

Giương mặt Bạch Thiên Hoan lộ rõ vẻ vui mừng, đúng là quá tốt.

- Phần thịt gà còn lại chàng cũng ăn hết đi, bồi bổ!

- Bắt đầu từ ngày mai, trên bàn phải có hai bát thịt gà mới được!

- .....

Hai bát? Lúc hắn không ở đây thì ai ăn? Đồ? Tiếc quá nhỉ?

Nàng bây giờ bắt đầu hồi hận vừa rồi sao lại để hắn ăn thịt gà.

Biết vậy chẳng làm

Buổi chiều, Đinh Viễn Sơn từ xa đã thấy Hạng Nguyên Hoán đang chỉ huy công nhân xây phòng ốc, bèn bước sang gọi hắn qua một bên.

Đến chỗ vắng người, vẻ mặt Hạng Nguyên Hoán vẫn như thường, hờ hững, dừng đứng.

- Sao? Gọi ta tới đây làm gì? Nếu bị Hoan muối muối thấy, nàng ấy sẽ nghi ngờ hai chúng ta không thuần khiết, nàng ấy mà ghen, người không đối phó nổi đâu!

Hạng Nguyên Hoán trêu đùa.

- Ít vờ ngớ ngẩn với ta đi, ta không chịu nổi cái bộ dạng đó của ngươi đâu.

- Tìm ta có việc?

Hạng Nguyên Hoán nhướn mi.

- Ta hỏi ngươi, hai ngày nay ngươi ra ngoài làm gì?

Đinh Viễn Sơn đi thẳng vào vấn đề, lười vòng vo với hắn.

- Ra ngoài làm chút việc.

- Làm việc gì?

Hạng Nguyên Hoán nhìn Đinh Viễn Sơn đầy ý tứ sâu xa.

- Nếu ngươi đã biết, tại sao còn hỏi ta?

Khóe môi Đinh Viễn Sơn co quắp, không dám tin nhìn chằm chằm Hạng Nguyên Hoán:

- Ngươi...ngươi quả nhiên.....quốc vương nước Lâm.....là ngươi giết?

- Phải.

Hắn không phủ nhận mà còn đường đường chính chính trả lời “phải”.

Đinh Viễn Sơn lạnh mặt đi qua đi lại, ánh mắt vẫn không rời khỏi Hạng Nguyên Hoán.

- Ngươi có biết ngươi đang nói gì không?

Trong mắt Đinh Viễn Sơn bốc lên ngọn lửa.

- Ta đương nhiên biết.

Hạng Nguyên Hoán không cho là đúng, cười nói:

- Là ta giết quốc vương nước Lâm!

Đinh Viễn Sơn lắc đầu.

- Ngươi quả thực không biết mình đang làm gì sao? Ngươi cứ thế trở thành sát thủ cho Hoàng thượng, chẳng lẽ sau này ngươi vẫn muốn tiếp tục như vậy sao?

- Tạm thời là như vậy, sẽ không quá lâu đâu!

Hạng Nguyên Hoán lầm bầm.

Đinh Viễn Sơn nhìn đáng vẻ cứ như không có gì của bằng hữu, vừa xót xa vừa đau lòng.

Nhưng hắn lại không thể giúp gì cả.

Sáng sớm một ngày nọ, Bạch Thiên Hoan cảm thấy bụng mình không quá thoải mái, nàng thức dậy túm lấy bên hông mình nhưng không một bóng người, Hạng Nguyên Hoán tối qua còn ôm nàng ngủ không biết đã mất dạng từ lúc nào.

Tay nàng chỉ túm được một tờ giấy.

“Ta có việc ra ngoài, buổi tối trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Động Thai (1)

Hắn lại ra ngoài rồi, hơn nữa..... lần này không báo với nàng tiếng nào đã ra ngoài, buổi tối mới trở về, nhưng bụng nàng rất không thoải mái, có lẽ do tối qua ăn đồ ăn quá nguội, thêm vào đó nàng có hơi bị lạnh.

Chỉ chốc lát, trán nàng đã rỉ ra một lớp mồ hôi, toàn thân khó chịu.

Nàng cố gắng ngồi dậy gọi người nhưng cơ thể không còn sức lực lại ngã trở về.

Nàng cố gắng ngồi dậy một lần nữa thì chợt cảm giác được vùng bụng có một luồng nhiệt bùng lên, con người nàng nheo chặt, không hay rồi, là động thai.

Nàng không dám lộn xộn nữa, hoảng hốt lo sợ nằm đó, một giây chờ đợi tựa một năm.

Cuối cùng nàng cũng đợi được đến khi Họa Mi thức dậy hầu hạ, vào khoảnh khắc thấy Họa Mi, nàng vội gọi:

- Họa Mi, Họa Mi!

Họa Mi đang bưng nước trong tay, nghe tiếng Bạch Thiên Hoan gọi thì vội vàng để nước xuống, chạy gấp đến bên giường nàng.

- Đại tiểu thư, người. ...

Tay Bạch Thiên Hoan nắm chặt cánh tay Họa Mi, móng tay vì dùng sức mà bấm vào da thịt nàng ấy khiến nàng ấy rất đau.

- Họa Mi, ta đau bụng, ta. ....

Bạch Thiên Hoan yếu ớt nói, lời còn chưa dứt đã nghiêng đầu ngất đi, bàn tay nắm tay Họa Mi thả xuống giường.

- Đại tiểu thư, người sao thế?

Họa Mi khản trương, đứng bên giường luống cuống tay chân, đầu óc trống rỗng, không biết phải làm gì cho tốt.

Trong đầu Họa Mi chợt bắt được một câu, tiểu thư nói đau bụng.

Họa Mi theo bản năng vén chăn Bạch Thiên Hoan lên, vết máu hiện rõ bên dưới đập vào mắt khiến nàng ấy run lên, đắp chăn trở lại, khuôn mặt Bạch Thiên Hoan sớm đã hôn mê tái nhợt.

Tức thì, Họa Mi không chút nghĩ ngợi, vọt ra ngoài kêu to.

- Người đâu, mau lên, mau tìm đại phu.

Đúng lúc Hắc Ảnh đang trực trên nóc nhà, nghe tiếng Họa Mi, hần bèn nhảy xuống.

- Xây ra chuyện gì?

Họa Mi khản trương sắp khóc.

- Mau, mau đi tìm đại phu, đại tiểu thư chảy máu ngất rồi.

Tức thì Hắc Ảnh không chút chần chừ đi tìm đại phu.

Hai khắc sau, đại phu được mời tới, Hạng Diên Thiệu lên triều chưa về, lúc Tiết Oánh nghe tin chạy đến, đại phu đang xem mạch cho Bạch Thiên Hoan.

Liếc thấy máu trên giường và sắc mặt tái nhợt của Bạch Thiên Hoan, trong lòng Tiết Oánh hoảng hốt.

- Đại phu, sức khỏe Thiên Hoan thế nào?

Đại phu sắc mặt nặng nề, chấp tay với Tiết Oánh:

- Bẩm vương phi nương nương, thời kỳ đầu thai tử phi mang thai quá mệt nhọc, thân thể suy nhược, hôm qua ăn phải đồ nguội lạnh, dẫn tới động thai.

- Còn đứa bé?

- Đứa bé không sao, tôi lập tức kê một đơn thuốc dưỡng thai, sau này mỗi ngày hai lần chuẩn bị một phần thuốc cho thể tử phi dùng, để thể tử phi nghỉ ngơi thật tốt, mấy ngày nay không nên xuống giường đi lại.

Đại phu dặn dò.

- Được được được.

Tiết Oánh liên tục gật đầu đồng ý:

- Vậy đại phu mau kê đơn thuốc đi.

Trong lúc đại phu kê đơn thuốc cho Bạch Thiên Hoan, ánh mắt Tiết Oánh quét một vòng trong phòng, không thấy Hạng Nguyên Hoán.

- Họa Mi, Nguyên Hoán đâu? Sao nó không có ở đây?

Vợ xảy ra chuyện mà nó không có ở đây.

- Thế tử gia à? Từ khi nô tỳ vào đến giờ đều không thấy!

- Nguyên Hoán đi đâu rồi?

Tiết Oánh tinh mắt thoáng thấy tờ giấy trong tay Bạch Thiên Hoan, bà cầm lên xem:

- Ra ngoài, nó ra ngoài lúc nào?

Hắc Ảnh trả lời:

- Thế tử gia xuất phát vào canh hai.

- Đi đâu, làm gì?

- Chuyện này thuộc hạ không biết!

Hắc Ảnh bẩm báo đúng sự thực:

- Lúc thế tử gia đi chỉ căn dặn bảo vệ tốt thế tử phi!

Bảo vệ tốt? Nó không ở đây suốt nửa ngày ra đại họa, nếu đứa bé trong bụng Bạch Thiên Hoan mất thì lúc đó nó khóc cho mà xem.

- Được, ta biết rồi, sau khi nó về, lập tức bảo nó tới gặp ta!

Bỏ lại thế tử đang mang thai, chơi trò biến mất, thật là quá đáng, con không dạy, lỗi của mẹ, bà phải dạy dỗ thật tốt đứa nhi tử này nên làm một người con thế nào, làm một người chồng thế nào!

- Dạ!

Trong lòng Hắc Ảnh thầm nghĩ, lần này Hạng Nguyên Hoán thảm rồi, bị bắt tại trận.

Uống xong thuốc dưỡng thai, Bạch Thiên Hoan cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, buổi chiều nàng nằm phơi nắng trên giường bên cửa sổ, tay cầm một chiếc khung thêu, chuyên tâm đấu tranh với hoa văn trên đó.

Bởi vì nàng hiện tại chỉ có thể nằm một chỗ, thấy có nha hoàn đang thêu, nàng nghĩ mình làm mẫu thân cũng nên thêu gì đó cho con mình, bèn bảo Họa Mi chuẩn bị khung thêu và kim chỉ, dự định thêu yếm cho con.

Nhưng, nàng thêu lên hoa văn trên khung thêu hơn nửa ngày trời vẫn sững sờ nhìn không ra mình đang thêu thứ gì.

Họa Mi bưng ly trà sâm đặt lên bàn nhỏ bên tay nàng, tiện thể ngắm khung thêu của nàng.

Một đồng chỉ thêu chồng lên nhau, hoa văn nham nhở, cực kỳ giống những hình vẽ nguệch ngoạc của tiểu hài tử trên tường, nhìn bức thêu kia, Họa Mi che miệng cúi đầu cười trộm.

Bạch Thiên Hoan thỉnh tai nghe được tiếng cười, bèn quay đầu trừng nàng ấy:

- Cười gì mà cười? Có khó coi đến vậy sao?

- Đại tiểu thư, người đang thêu gì vậy? Sao nô tỳ nhìn không ra?

Bạch Thiên Hoan quơ quơ khung thêu trước mắt, vô cùng nghiêm túc giải thích:

- Nhìn thế này khá giống hoa bảy màu! Nhìn ngược lại thì khá giống chim thái tước!

Họa Mi phê bình vô cùng không khách sáo:

- Là ngô không ra ngô, khoai không ra khoai thì có!

- .....

Vậy quá mức rồi, tốt xấu gì nàng cũng thêu hơn nửa ngày trời, kết quả Họa Mi lại nói là ngô không ra ngô, khoai không ra khoai, được rồi, tuy nàng thêu quả thực là như thế, ai bảo nàng căn bản không phải nhân tài thêu thùa chứ.

Bị Họa Mi đả kích như vậy, nàng đường hoàng vút khung thêu qua một bên:

- Thêu không được thì không thêu nữa, dù sao có thêu thế nào cũng không giống, cứ vậy đi.

Nhanh thế đã bỏ cuộc rồi.

- Đại tiểu thư, quan trọng nhất là tâm ý của người, nếu tiểu thiếu gia tương lai mặc xiêm y do người thêu, nhất định sẽ rất vui!

- Thôi đi, mới sinh ra, sợ rằng ngay cả mẹ nó là ai nó cũng không biết, còn vui cái nỗi gì, chỉ cần sau này nó đừng có không nhận người mẹ này là được!

Bạch Thiên Hoan hăm hừ.

- Đại tiểu thư, người nói vậy không đúng rồi, sao tiểu thiếu gia lại không nhận người chứ?

- Dù sao ta cũng sẽ không thêu, đem thứ này đi đi, tiện thể phá luôn đám chi thêu trên đó.

Tránh bị người khác thấy rồi chê cười nàng.

- Dạ, đại tiểu thư.

Họa Mi nghe lời cầm khung thêu lui xuống.

Trên đường về phòng, Họa Mi tình mắt thấy Hạng Hân Lạc đứng ngoài Tùng Viên, vẻ mặt nàng ấy do dự, dường như đang cân nhắc xem có nên vào hay không.

- Quận chúa, sao người lại đứng bên ngoài?

Họa Mi mỉm cười gọi Hạng Hân Lạc.

Hạng Hân Lạc đang định rút lui bỏ cuộc, nghe tiếng Họa Mi thì quay chân lại, từ từ đi vào viện.

- Hóa ra là Hân Lạc.

Bạch Thiên Hoan nhìn qua cửa sổ, thấy Hạng Hân Lạc ở xa xa liền niềm nở vẫy tay:

- Mau vào đây ngồi.

Hạng Hân Lạc lúc này mới vào phòng.

- Tầu không được khỏe, không đứng dậy chào hỏi muội được, muội cứ tùy tiện ngồi đi.

- Muội còn có việc, chỉ tới thăm rồi đi ngay, không ngồi đâu.

Hạng Hân Lạc nói rất xa cách.

Bạch Thiên Hoan không nghĩ vậy, cười cười.

- Muội đặc biệt tới thăm tầu à?

- Muội nghe nói tầu không khỏe, cho nên muội. ....

Hạng Hân Lạc lấy ra một khối ngọc bội từ ống tay áo, đưa cho Bạch Thiên Hoan:

- Khối ngọc này là trước đây đại ca tặng muội, luôn là bùa hộ mệnh của muội, bây giờ. ....muội muốn tặng nó cho tầu.

Chất ngọc thông suốt, mềm mại trơn bóng, nhìn có vẻ được đeo thường xuyên.

- Nếu là đồ của muội, sao tầu có thể lấy được?

Bạch Thiên Hoan từ chối.

- Bây giờ muội cho tầu.

Hạng Hân Lạc vẻ mặt cứng ngắc đẩy khối ngọc đến trước mặt nàng:

- Mong tầu đừng hận những chuyện trước kia muội làm với tầu.

- Chúng ta bây giờ là người một nhà, không có chuyện hận hay không hận, hơn nữa, trí nhớ của tẩu rất kém, không nhớ trước đây đã xảy ra chuyện gì.

Hạng Hân Lạc thờ phào nhẹ nhõm.

- Đa tạ, đại tẩu!

Một tiếng đại tẩu được gọi ra từ tận đáy lòng ấy khiến Bạch Thiên Hoan nở nụ cười, nắm chặt ngọc bội trong tay:

- Ủ, vậy ta nhận khối ngọc bội này của muội.

- Ừm, thấy đại tẩu không sao, muội yên tâm rồi, muội còn có việc, đi trước nhé.

- Đi đi.

Lúc Hạng Hân Lạc rời đi, Bạch Thiên Hoan nhận ra bước chân nàng ấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều, hôm nay việc nàng ấy đến đây đã thể hiện rõ ràng rằng nàng ấy không còn lưu luyến với Hạng Nguyên Hoán nữa, như vậy, nàng cũng có thể có được niềm vui thật sự.

Họa Mi không có tâm trạng vui vẻ như Bạch Thiên Hoan, khó hiểu nhìn chằm chằm bóng lưng Hạng Hân Lạc, nghi ngờ nói:

- Đại tiểu thư, quận chúa đột nhiên tới tìm người, còn tặng ngọc bội cho người, trên ngọc bội đó liệu có.....

Bạch Thiên Hoan trừng nàng ấy:

- Họa Mi!

Họa Mi le lưỡi cúi đầu nói:

- Là nô tỳ lỡ lời!

- Ta biết người lo lắng cho ta, khối ngọc bội này không sao cả, ta.....

Bạch Thiên Hoan còn chưa nói xong đã tỉnh mắt liếc thấy một bóng người lao vào Tùng Viên, mái tóc tuy đã hoa râm nhưng bước chân cực nhanh, không cần đoán cũng biết là ai.

- Thiên Hoan Thiên Hoan.....

Người đó chạy thẳng vào trong phòng, thờ hồng học, Bạch Thiên Hoan vội vàng sai Họa Mi đỡ bà ấy.

- Tổ mẫu, sao người cũng tới rồi, mau nghỉ ngơi một lát.

- Con bé này, xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không nói với ta một tiếng, nếu không phải ta nghe bọn hạ nhân bàn tán thì còn không biết đấy.

Lão thái quân của Hạng thân vương phủ - Kim Hải Dung từng là công chúa tiền triều, khí chất quý tộc hoàng gia trên người bà vẫn còn, dù nếp nhăn đã đầy mặt nhưng vẫn có thể nhìn ra được dung nhan mỹ lệ của bà khi còn trẻ, cổ tay bà đeo một chiếc vòng vàng, nghe đâu là tín vật đính ước năm xưa của bà và gia gia Hạng Nguyên Hoán.

Trừ vật này ra, trên người lão thái quân không còn vật gì khác đặc biệt quý giá.

Lần đầu tiên gặp bà, Bạch Thiên Hoan đã thích người tổ mẫu này.

Hôm nay, trên cổ tay phải lão thái quân đeo Phật châu mà Bạch Thiên Hoan xin được ở Linh Ân Tự cách đó vài ngày, bà rất thích nên luôn đeo nó.

- Tổ mẫu, không phải chuyện lớn gì nên cháu không dám nói với người, sợ người lo lắng nhưng rốt cuộc vẫn để người biết rồi.

Bạch Thiên Hoan cười an ủi bà.

- Đây mà không phải chuyện lớn à, cháu nói xem, nếu phát hiện muộn thì có phải cháu và tiểu tăng tôn của ta đều xảy ra chuyện không?

- Bây giờ không phải cháu vẫn rất tốt đấy sao? Mấy ngày nữa là có thể chạy nhảy vui vẻ rồi.

- Còn chạy nhảy vui vẻ, cháu cứ dưỡng sức khỏe cho tốt đi, thêm ăn gì cứ nói với tổ mẫu, tổ mẫu sai người chuẩn bị cho cháu.

Ánh mắt lão thái quân đầy từ ái và yêu thương Bạch Thiên Hoan.

- Đợi khi cháu muốn ăn gì đó, nhất định sẽ nói với tổ mẫu.

- Đúng là một cô bé ngoan, tiểu tử Nguyên Hoán có phúc lắm mới cưới được cháu.

Trong lúc nói chuyện, lão thái quân bắt đầu ho.

- Tổ mẫu, bệnh ho của người vẫn chưa khỏi, người mau về nghỉ ngơi đi.

Bạch Thiên Hoan tức thì quan tâm nói.

- Được được được, thấy cháu không sao là tổ mẫu yên tâm rồi.

Cả ngày, lão thái quân, Hạng thân vương, Hạng thân vương phi, Hạng Hân Lạc và Đinh Viễn Sơn đều đến thăm nàng, thậm chí Lưu San San nghe tin cũng chạy tới phủ thăm nàng, hàn huyên cùng nàng một lát.

Chỉ duy nhất.....không thấy Hạng Nguyên Hoán.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Động Thái (2)

Trong lòng Bạch Thiên Hoan không khỏi cảm thấy mát mát, cảm giác cô đơn phủ lấy nàng, vì thế bữa tối nàng ăn rất ít, dù có Họa Mi khuyên nàng cũng ăn không nổi, ăn xong liền mê man ngủ thiếp đi.

Hạng Nguyên Hoán toàn thân mệt mỏi từ bên ngoài trở về, đầu tiên là tắm rửa sạch sẽ, tẩy đi cái mệt mỏi trên người. Hắn vừa tắm xong thay y phục bước ra thì Hắc Ảnh từ ngoài cửa tiến vào.

- Chủ tử!

- Có chuyện gì?

Hạng Nguyên Hoán khép y phục.

- Vương phi bảo ngài lập tức qua đó một chuyến, vừa nãy lại phái người tới, bảo ngài sau khi về phải đi gặp bà ấy.

Mẫu phi muốn gặp hắn?

Đứng ngoài phòng nhìn Bạch Thiên Hoan ngủ say sưa trên giường, hắn xoay người đi gặp Tiết Oánh.

Tiết Oánh đang ngồi trong sảnh, uống hết ly trà lạnh này đến ly trà lạnh khác nhưng vẫn không dập tắt được lửa giận trong lòng, tỷ nữ đứng bên cạnh thận trọng hỏi:

- Vương phi nương nương, có cần thay cho người ly trà nóng không?

- Không cần, đi Tùng Viên xem xem Nguyên Hoán về chưa?

- Dạ!

Tỷ nữ nhanh chân chuẩn bị ra ngoài, vừa đến cửa gặp Hạng Nguyên Hoán bèn vội lui trở về.

- Không phải ta bảo người đi Tùng Viên ư? Sao lại quay về?

Tiết Oánh giận mắng.

- Mẫu phi sao thế? Sao giận dữ như vậy?

Hạng Nguyên Hoán tinh thần sáng khoái bước vào sảnh, trên mặt là nụ cười vô lại thường ngày.

Nó cuối cùng cũng xuất hiện.

Tiết Oánh ôm giận cả ngày trời, rốt cuộc tìm được nơi phát tiết.

- Nguyên Hoán, tiểu tử ngu ngốc này còn biết về nhà à.

Xem ra chuyện hắn ra ngoài đã bị mẫu phi biết rồi.

- Mẫu phi, sao chỉ có một mình người? Phụ vương đâu? Lúc này không phải người nên cùng phụ vương ngắm hoa dưới trăng sao?

Hạng Nguyên Hoán liếc bà.

- Một mình ta ngắm hoa dưới trăng chờ con đây!

Hắn sờ sờ mũi.

- Mẫu phi, như vậy không hay đâu, nếu bị phụ vương biết được, sợ là ông ấy sẽ từ đứa nhi tử này mất.

- Con không cần lăm nhăm với ta, nói, hôm nay con đi đâu? Sao đến giờ mới về?

Tiết Oánh lớn tiếng quát vắn.

- Con ra ngoài, tùy tiện đi dạo.

- Tùy tiện đi dạo? Con xem ta là đứa trẻ ba tuổi chắc?

Tiết Oánh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nhi tử ruột thịt của mình, thật muốn một tay bóp chết hắn.

- Mẫu phi, phụ vương ngày nào cũng dỗ dành người như đứa trẻ ba tuổi mà.

Hạng Nguyên Hoán chỉ ra không chút lưu tình.

Tiết Oánh đỏ mặt, tức giận trừng hắn.

- Phụ vương con đó là thương ta, còn con thì sao? Không di truyền được chút nào của phụ vương con, là loại người bạc bẽo vô tình.

Câu này hình như hơi quá rồi.

- Mẫu phi, người nói rõ đi, sao con lại bạc bẽo vô tình? Sau khi con thành thân hình như cũng đâu có làm chuyện gì bất hiếu với người, hơn nữa, con còn cưới về cho người một cô con dâu tốt như thế.

Hạng Nguyên Hoán bắt bính cho chính mình.

- Phải, con dâu thì tốt, tiếc là nhi tử quá tệ.

- Con dâu tốt cũng là công lao của con mà.

- Có người vợ tốt thì có phải con cũng nên học hỏi cách chăm sóc con bé cho tốt không? Đặc biệt là khi con bé mang thai, con không có ở đây chẳng lẽ không biết con bé khổ sở cỡ nào sao?

- Hoan muội muội không yếu đuối như mẫu phi đâu, nếu người giáo huấn xong rồi thì bây giờ con về làm một phu quân tốt đây.

Dứt lời, Hạng Nguyên Hoán định xoay người rời đi.

- Đợi đã, ta có cho phép con đi chưa?

Tiết Oánh thẹn quá hóa giận.

- Mẫu phi, người giáo huấn cũng giáo huấn xong rồi, sao không cho con đi?

Hạng Nguyên Hoán liếc mắt.

- Sau này con không được phép vô duyên vô cớ ra ngoài nữa, con biết không, vì sự vắng mặt lần này của con, suýt nữa đã hại Thiên Hoan một xác hai mạng đấy!

Hạng Nguyên Hoán vốn định phản bác Tiết Oánh, nhưng khi nghe bốn chữ ‘một xác hai mạng’ thì vẻ mặt chợt thay đổi.

- Cái gì? Một xác hai mạng?

- Đúng, con có biết, hồi sáng sớm Thiên Hoan bị động thai không? May có Họa Mi tới sớm hơn bình thường, Thiên Hoan cố chống đỡ đến lúc cầu cứu Họa Mi xong mới ngã đi, lúc đó Họa Mi thấy con bé đã chảy rất nhiều máu, đại phu nói, nếu trễ hơn chút nữa sợ là sẽ một xác hai mạng!

Tiết Oánh nói.

Chữ cuối cùng vừa dứt, bà phát hiện Hạng Nguyên Hoán đã không còn trước mặt bà.

- Nó đâu rồi?

Nha hoàn nhỏ giọng nhắc nhở bà:

- Lúc người mới nói được một nửa, thế tử gia đã đi rồi.

- Cái thằng này, chuồn nhanh gớm, ta còn chưa nói xong đâu, chờ sau này có cơ hội ta lại chinh đốn nó!

Rời khỏi viện của Tiết Oánh, Hạng Nguyên Hoán chạy thẳng về Tùng Viên.

Trở lại phòng ngủ của hắn và Bạch Thiên Hoan, nàng vẫn đang ngủ, có điều nàng trở mình, đá chần qua một bên.

Hạng Nguyên Hoán cau mày, nàng lại đá chần rồi.

Hắn bước qua, khom người đắp lại chăn cho nàng, cúi đầu chăm chú nhìn dung nhan khi ngủ của nàng, hơi thở của hắn dồn dập, tâm trạng vẫn chưa khôi phục bình thường khỏi tin tức vừa mới biết.

Nàng ngủ rất say, đôi mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt hơn hôm qua.

Lời Tiết Oánh vẫn còn văng vẳng bên tai hắn.

Nghĩ đến việc vì thành linh nhận được tin của Hạ Hầu Lệnh nên hắn nhất định phải lập tức ra ngoài, bằng không thì khi Bạch Thiên Hoan xảy ra chuyện, hắn sẽ ở bên cạnh nàng, sẽ không để nàng gặp nguy hiểm như vậy.

Nhìn khuôn mặt tiêu tụy của nàng, trái tim hắn đau đớn từng cơn, nàng cau mày, dường như ngủ chẳng yên.

Bàn tay hắn khẽ xoa lên mặt nàng, Bạch Thiên Hoan cảm nhận được, giật mình mở mắt.

Sự đề phòng trong mắt nàng sau ba giây liền biến mất, chuyển thành vui mừng.

- Chàng về rồi!

Hạng Nguyên Hoán vừa đau lòng vừa tự trách nắm lấy tay nàng, khẽ hôn vào lòng bàn tay ấy:

- Xin lỗi, tại ta, suýt nữa đã hại nàng. ....

- Không phải bây giờ ta vẫn ổn sao?

Bạch Thiên Hoan cong môi cười ngọt ngào:

- Đều đã qua rồi. ....

- Nếu con có việc gì, ta sẽ không tha thứ cho chính mình.

- Đừng nói chuyện này nữa, chuyện của chàng đã giải quyết xong chưa?

- Ừ, tạm thời đã an bài thỏa đáng.

Con người Hạng Nguyên Hoán âm thầm đi vài phần.

Bạch Thiên Hoan ngồi cẩn thận:

- Chàng tắm rồi, mau đi ngủ thôi, ta buồn ngủ.

Hạng Nguyên Hoán cời giày leo lên giường, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, thật chặt.

- Ngủ đi, ta luôn bên cạnh nàng.

- Ừ.

Bạch Thiên Hoan cười nhắm mắt lại.

Nàng không biết hắn ra ngoài làm gì, trên đường về Tùng Viên, hắn nghĩ phải chăng vì ở bên ngoài hắn giết những người kia nên ông trời mới dùng cách thức như vậy trừng phạt hắn?

May mà nàng không sao.

Lần trước hắn và Bạch Thiên Hoan xảy ra mâu thuẫn, Hạ Hầu Lệnh triệu nàng vào cung, nàng suýt mất mạng.

Lần này, Hạ Hầu Lệnh sai hán đi diệt phản đảng cho ông ta, kết quả nàng lại xảy ra chuyện.

Hai lần đều liên quan đến Hạ Hầu Lệnh.

Ánh mắt hán lộ ra vài phần cay độc, nếu Bạch Thiên Hoan xảy ra chuyện gì, hán nhất định sẽ không tha cho Hạ Hầu Lệnh.

Nàng nằm trên giường suốt bốn ngày, trong bốn ngày này, Hạng Nguyên Hoán ngoại trừ đi nhà xí thì hầu như đều ở bên cạnh nàng.

Hán dùng cái tên đẹp đẽ là: chiếu cố.

Đây mà gọi là chiếu cố cái nỗi gì? Rõ ràng là giám thị!

Một ngày thì cũng thôi, nàng có thể nhẫn nại mà nằm, hai ngày nàng sắp xuất huyết nội, ba ngày nàng suýt phát điên, bây giờ đã bốn ngày, nàng nằm đến mức sắp thành bệnh thần kinh rồi.

Trong tình huống nàng lại bảo đảm lần nữa rằng mình không sao, nếu có vấn đề gì sẽ báo với hán ngay, Hạng Nguyên Hoán đặc biệt gọi đại phu tới, sau khi nghe đại phu nói Bạch Thiên Hoan có thể xuống giường đi lại, hán mới cời bỏ lệnh cấm túc nàng.

Chờ đại phu đi rồi, nàng không vui nhìn chằm chằm Hạng Nguyên Hoán.

- Y thuật của ta mạnh hơn ông ấy nhiều, chẳng lại tin ông ấy mà không tin ta!

Bạch Thiên Hoan nói ra bất mãn của mình.

Hạng Nguyên Hoán liếc nàng:

- Ai biết nàng liệu có cố ý nói dối để ra ngoài hay không?

- Chẳng tưởng ta giống chàng chắc?

Hán ôm lấy vai nàng:

- Nếu nàng muốn ra ngoài, vậy thì muốn đi đâu?

Suy nghĩ của Bạch Thiên Hoan bị dời đi:

- Ra ngoài đi dạo, ngắm cảnh, ăn thức ăn ngon.

Nàng liếm môi dưới, vô cùng nhớ canh cá ở cuối phố Đông.

- Thỏa mãn nàng hết.

Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan đi trên đường, vì nghĩ cho thân thể và sự an toàn của nàng, hán đặc biệt chọn đường không quá đông, nhưng như vậy nàng đã rất hài lòng, càng không có bất kỳ dị nghị gì với sự săn sóc của hán.

Vừa đi được không xa, Bạch Thiên Hoan nhạy cảm phát hiện có mấy người thậm thà thậm thụt theo sau họ.

Thình thoảng nàng quay đầu lại, mấy người đó thấy vậy liền vờ như đang mua đồ hoặc đang trò chuyện cùng người khác.

- Có người theo dõi chúng ta!

Bạch Thiên Hoan nói ra phát hiện của mình với Hạng Nguyên Hoán.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Động Thai (3)

- Mẫu phi lo lắng cho chúng ta nên sai người theo bảo vệ, cứ để họ đi theo đi.

Hán không quay đầu lại trả lời.

- Chẳng biết từ lâu rồi?

- Lúc mới ra cửa đã phát hiện rồi.

Hạng Nguyên Hoán chỉ đứng trọng điểm

- Họ không giỏi theo dõi, quá vụng về.

Bạch Thiên Hoan liếc hắt.

Đã là lòng tốt của mẹ chồng thì nàng cứ xem như không thấy họ.

- Đúng rồi, sáng nay chàng nói gì với Ngưu Quang ngoài cửa vậy?

Bạch Thiên Hoan chợt nhớ tới cảnh Hạng Nguyên Hoán và Ngưu Quang châu đầu ghé tai ngoài cửa.

Hắn suy nghĩ rồi nói:

- Là Lưu Khải và Thanh Nhã!

Mấy ngày nay vì chuyện của đứa bé mà nàng quên mất hai người này.

- Bọn họ có chuyện gì sao?

- Không có gì.

Hạng Nguyên Hoán nhàn nhạt nói:

- Ngày mai họ thành thân, Lưu Khải tới đưa thiệp cưới, có điều ta đã từ chối rồi, lý do là nàng đang mang thai, cho nên, hân đồng ý!

Bạch Thiên Hoan cúi đầu nhìn cái bụng còn bằng phẳng của mình, lẩm bẩm:

- Xem ra, có đứa bé này đúng là được không ít lợi ích.

Có đứa bé này, trái tim họ càng yên bình hơn, nó là kết tinh yêu của hai người họ.

- Trong tửu lâu phía trước có canh cá nàng thích, có muốn vào uống không?

Giai đoạn ghen của nàng khá ngắn, do bây giờ nàng không sợ mùi cá nữa nên không có kiêng kỵ gì với canh cá, ánh mắt lập tức sáng lên.

- Được thôi!

Hai người đã quyết định vào gian tửu lâu kia, sau khi họ ngồi xuống, những người theo sau họ cũng chia nhau ngồi ở những bàn khác trong tửu lâu.

Bạch Thiên Hoan vờ như không nhìn thấy họ, gọi hai món ăn và một phần canh cá rồi ngồi nguyên đậy đũa.

Có điều, vừa ngồi chưa được bao lâu, nàng phát hiện trong tửu lâu này còn có sự tồn tại của những người khác, kẻ đang ngồi một mình trong góc, sắc mặt bất thiện chính là Ngụy Tử Phong.

Ngụy Tử Phong vừa ngẩng đầu cũng phát hiện hai người Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán, sắc mặt lập tức đen lại, gió vũ mây vần.

Bạch Thiên Hoan cau mày.

Hạng Nguyên Hoán cũng phát hiện Ngụy Tử Phong, đề nghị với nàng:

- Chúng ta có cần đổi chỗ khác không?

- Không đổi, chúng ta chỉ tới để ăn, nếu chúng ta đổi, hẳn ta sẽ cho là chúng ta sợ hắn ta.

Bạch Thiên Hoan không đồng ý, sau đó lấy ra hai đôi đũa trong ống đũa, đặt một đôi trong đó trước mặt Hạng Nguyên Hoán.

Tiểu nhị bắt đầu bung thức ăn lên, trước tiên là canh cá.

Ngụy Tử Phong phát hiện tiểu nhị bung thức ăn lên bàn họ trước trong khi hắn ta tới trước, hắn ta đã gọi món được một lát nhưng thức ăn lại được bung lên bên kia trước, cơn giận tích đầy bụng.

Hắn ta kéo lê cái chân què, túm lấy tay tiểu nhị.

- Bỏn thế tử tới trước nhưng người lại bưng cho chúng trước, sao hả? Chê bỏn thế tử ít tiền à?

Ngụy Tử Phong sầm mặt, bắt đầu gây khó dễ tiểu nhị.

Tiểu nhị kia sợ hãi, liên tục xin lỗi:

- Ngụy thế tử, món ngài gọi tương đối khó làm, hiện vẫn đang nấu, còn canh cá này có sẵn, nên tiểu nhân bưng canh lên trước, sau khi món ngài gọi được nấu xong tiểu nhân sẽ bưng lên cho ngài trước!

- Nói hay lắm, bưng cho bỏn thế tử trước, bây giờ người đã bưng cho người khác trước rồi!

Ngụy Tử Phong tức giận, vung tay đẩy tiểu nhị ngã xuống đất.

Cú đẩy này khiến Ngụy Tử Phong trọng tâm không vững, cũng ngã mạnh xuống đất theo.

Thân thể hắn ta vừa mới hồi phục, cú va chạm này khiến hắn ta đau đớn không ít, ngồi dưới đất thật lâu cũng không thể đứng dậy.

Hai người hầu của Ngụy Tử Phong thấy hắn ta ngã liền cuống quýt tiến lên đỡ hắn ta đứng dậy.

Hiện đang là thời gian dùng bữa, trong tửu lâu có rất nhiều khách, những người khách kia luôn nhìn chăm chăm Ngụy Tử Phong, cảm nhận được ý không tốt trong những ánh mắt ấy khiến hắn ta càng thêm thịnh nộ.

- Nhìn cái gì mà nhìn? Còn nhìn nữa ta móc mắt các ngươi ra!

Ngụy Tử Phong cuồng nộ rống xung quanh.

Những người khách kia nghe hắn ta rống vậy, ai nấy đều cúi đầu ăn uống, chỉ lén lút dùng đuôi mắt liếc trộm, không ai rời đi.

Tuy Ngụy Tử Phong đang tức giận nhưng Ngụy Tử Phong và Hạng Nguyên Hoán gặp nhau, chắc chắn sẽ có trò hay để xem.

Con người mà, lúc trà dư tửu hậu vẫn nên có chút chuyện gì đó để tán gẫu, không phải sao?

Tiểu nhị dưới đất không dám bò dậy, quỳ dập đầu với Ngụy Tử Phong:

- Ngụy thế tử, xin ngài bớt giận, ngồi trước đã, tiểu nhân lập tức bưng món của ngài lên.

- Muộn rồi!

Ngụy Tử Phong chỉ vào canh cá trên bàn Hạng Nguyên Hoán:

- Trừ phi trên bàn họ không có món đó.

- Vậy tiểu nhân đem món canh cá đó xuống.

Tiểu nhị định bưng món canh cá lên, áy náy nhìn Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan:

- Hạng thế tử, thế tử phi, tiểu nhân đắc tội!

Một bàn tay dè mép bát canh lại.

- Đã bưng lên rồi, hà tất phải đem đi?

Hạng Nguyên Hoán ngoài cười trong không cười nói, người dè bát canh lại chính là hắn.

Tiểu nhị sốt ruột:

- Hạng thế tử, tiểu nhân. ....

Ngụy Tử Phong đẩy tiểu nhị ra, đôi mắt trào phúng nhìn Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan.

- Sao hả? Muốn đánh nhau à?

Hắn ta khiêu khích.

Dứt lời, Bạch Thiên và Hắc Ảnh lập tức bật dậy, đứng giằng co với hai người hầu phía sau Ngụy Tử Phong.

- Ta không đánh với ngươi, sẽ bị người khác nói là ta ức hiếp người tàn tật!

Hạng Nguyên Hoán cong môi cười lạnh, ngay cả nhìn cũng lườm nhìn Ngự Từ Phong.

Người tàn tật!

Ba chữ này như ba cây kim đâm mạnh vào lòng Ngự Từ Phong.

- Ngươi. ....ngươi nói gì? Ngươi nhắc lại xem!

Ngón tay của Ngự Từ Phong run run chỉ vào mũi Hạng Nguyên Hoán, giọng nói vì kích động cũng run run.

- Thế từ gia, chúng ta vẫn nên về thôi, vương gia và vương phi đã dặn chúng ta mau chóng về sớm.

Một người hầu thấy tình thế không ổn, vội vàng khuyên Ngự Từ Phong.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, bên Hạng Nguyên Hoán đang chiếm ưu thế, hơn nữa. ....

Hạng Nguyên Hoán là người từng huyết tẩy hoàng cung, tuy bây giờ mọi người không có ai bàn luận chuyện đó nữa, nhưng không có nghĩa chuyện này chưa từng xảy ra, đối địch với Hạng Nguyên Hoán rõ ràng không phải hành vi sáng suốt.

Ngay cả người của mình cũng sợ Hạng Nguyên Hoán.

Ngự Từ Phong bức bối quay đầu quăng một cái tát thật mạnh vào người hầu nọ.

- Rốt cuộc ngươi là người của Cung thân vương phủ hay là người của Hạng thân vương phủ?

- Thuộc. ....thuộc hạ đương nhiên là người của Cung thân vương phủ.

- Nếu là người của Cung thân vương phủ thì ngươi nên biết ai mới là chủ nhân của ngươi, chủ nhân chưa nói thì đầu tới lượt các ngươi nói?

- Thuộc hạ biết lỗi, thuộc hạ biết lỗi.

- Cần gì gây khó dễ một hạ nhân? Phong Từ, ta nghe nói ngươi bị thương, hiện tại chắc là chưa khỏi hẳn, ngươi nên nghe lời thuộc hạ ngươi đi, trở về nghỉ ngơi cho tốt, muốn đánh với ta thì đợi sau khi ngươi khỏi hoàn toàn cũng không muộn.

Hạng Nguyên Hoán ở bên cạnh không kiên nhẫn, nói.

- Đừng tưởng ta không biết Hạng Nguyên Hoán ngươi là hạng người gì, chân ta bây giờ trở thành thế này hoàn toàn là do ngươi ban tặng!

Giọng Ngự Từ Phong kích động run rẩy:

- Nói không chừng, người hại ta đêm đó chính là ngươi.

- Phong Từ, nói chuyện phải có bằng chứng, không có bằng chứng thì đừng ngấm máu phun người.

- Ta ngấm máu phun người? Hạng Nguyên Hoán, lần này là ta thua, nhưng ngươi đừng đắc ý quá sớm, sớm muộn gì cũng có ngày ngươi sẽ càng thê thảm hơn ta, đến ngày đó, ta sẽ cười nhìn ngươi khóc.

Hạng Nguyên Hoán nhướn mi cười đùa:

- Hi vọng ngươi có thể đợi được ngày đó.

Nhìn Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan ở bên nhau, Ngự Từ Phong đã cảm thấy đau cả tâm can, bây giờ bản thân lại bị què một chân, đứng trước mặt Bạch Thiên Hoan, hắn ta thấy tự ti xấu hổ.

Thêm vào đó là những ánh mắt trào phúng chung quanh khiến trong lòng Ngự Từ Phong càng thêm khó chịu, hắn ta vỗ bàn, đi thẳng ra ngoài từ lâu.

- Đồ ở đây ăn không ngon, chúng ta đi chỗ khác!

Hai người hầu của hắn ta vội vàng theo sau, âm thầm may mắn, cuối cùng cũng đi rồi.

Sau khi Ngự Từ Phong rời đi, khách khứa trong từ lâu bàn luận sôi nổi, thỉnh thoảng chỉ chỏ về phía Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán, nhưng hai người không hề quan tâm, ăn bữa trưa ấm nóng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Người trong từ lâu đều chứng kiến cảnh này, bọn họ mừng rỡ như điên, vội vàng chạy loanh quanh kể cho người khác những gì mình vừa thấy.

Hạng thân vương phủ.

Trong thời gian chưa đến một canh giờ, chuyện Ngự Từ Phong và Hạng Nguyên Hoán xảy ra xung đột trong từ lâu đã được truyền đi sinh động như

thật khắp kinh thành.

Đủ loại tam sao thất bản truyền vào Hạng thân vương phủ, cũng truyền vào tai Tiết Oánh.

Trong lòng Tiết Oánh sôi ruột, Hạng Nguyên Hoán và Ngụy Tử Phong đánh nhau cũng không sao nhưng nếu không cẩn thận làm bị thương Bạch Thiên Hoan thì không hay.

Bà lo lắng đợi trong vương phủ, cuối cùng cũng nghe hạ nhân báo là Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan đã vào cổng lớn vương phủ, bà bèn vội vã chạy tới Tùng Viên, chặn hai người ở ngoài cửa.

Nhìn thấy Bạch Thiên Hoan, Tiết Oánh khẩn trương quay quanh nàng một vòng, xác nhận nàng không bị sút mẻ gì mới an tâm.

- Mẫu phi, người làm gì vậy?

Hạng Nguyên Hoán không vui.

- Nghe nói con và Ngụy Tử Phong thượng cẳng chân, hạ cẳng tay trong tửu lâu khiến máu chảy thành sông, ta có thể không lo cho Thiên Hoan sao?

Khóc môi Hạng Nguyên Hoán xệ xuống:

- Thượng cẳng chân, hạ cẳng tay?

- Ta còn nghe nói hai đứa sắp ằm ỉ đến tận quan phủ nữa.

Hạng Nguyên Hoán tròn trắng mắt.

- Đừng nói là đánh, đụng còn không có nữa là.

- Thế thôi?

Tiết Oánh kinh ngạc.

- Chứ thế nào?

- Ta chỉ là lo lắng đấy mà, dạo này không quá thái bình, nghe đâu xuất hiện một sát thủ mới.

Tiết Oánh không kiềm được nhắc nhở Hạng Nguyên Hoán và Bạch Thiên Hoan:

- Thủ lĩnh phản đảng gần đây ở phương Nam và mấy đồng đảng đều bị giết ngày hôm qua, thủ pháp cực kỳ quỷ dị, cho nên, dạo này hai con ra ngoài nhớ cẩn thận một chút.

Bạch Thiên Hoan cau mày.

Sát thủ mới? Bị giết ngày hôm qua?

Nàng vô thức đưa mắt nhìn Hạng Nguyên Hoán.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Bạch Thiên Hoan Nghi Ngờ (1)

Thủ lĩnh phản đảng chết bốn ngày trước, mà Hạng Nguyên Hoán bốn ngày trước ra ngoài, đến tối mới về vương phủ, thời gian rất phù hợp với thời gian gây án, không khỏi khiến Bạch Thiên Hoan nghi ngờ trong bụng.

- Được rồi, mấy chuyện này bọn con biết cả, mẫu phi, người còn chuyện gì khác không?

Giọng điệu Hạng Nguyên Hoán lộ rõ sự mất kiên nhẫn.

- Ta không phải là vì nghĩ cho sự an toàn của hai đứa sao?

Mặt Tiết Oánh khó chịu.

- Con biết mẹ là vì nghĩ cho sự an toàn của tụi con, nhưng mà, tôn tử tương lai của mẹ đang mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, có được không?

Tôn tử tương lai, có thể không được sao?

Sắc mặt Tiết Oánh dần ra.

- Cũng phải, tụi con ra ngoài hơn nửa ngày trời, Thiên Hoan cũng mệt rồi, tụi con mau nghỉ ngơi đi.

Trở lại phòng ngủ, Hạng Nguyên Hoán đích thân thay y phục cho Bạch Thiên Hoan rồi hầu hạ nàng lên giường nghỉ.

Sau khi vào phòng, nàng không nói một lời, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vào hắc, cuối cùng, hắc chọc nàng:

- Sao? Có phải thấy vì phu quá tuần tú nên mắt nàng không nở dờ đi không?

Bạch Thiên Hoan lườm hắc.

- Bớt tự dất vàng lên mặt đi!

- Ta không phải tự dất vàng lên mặt, nàng thử nhìn nam tử trong cả kinh thành này xem, có mấy người tướng mạo đẹp hơn phu quân nàng chứ?

Hạng Nguyên Hoán cười bông đùa, tiện tay rót một ly trà sâm nóng cho nàng.

Hắc trước giờ cứ luôn nói chuyện không đứng đắn.

Bạch Thiên Hoan khát thật, nàng uống ngụm trà, sắc mặt mới thoải mái hơn vài phần.

- Đúng rồi, chàng thấy sao về chuyện mẫu phi vừa nói?

Bạch Thiên Hoan chuyển đề tài, đôi con ngươi đen trắng rõ ràng nhìn thẳng vào Hạng Nguyên Hoán.

- Nàng nói là chuyện nào?

Sắc mặt hắc như thường, chỉ có động tác đặt chén trà lên bàn hơi khựng lại.

- Chuyện sát thủ ấy.

Bạch Thiên Hoan nhắc nhở hắc:

- Không phải vừa rồi mẫu phi nói là xuất hiện sát thủ mới sao?

- Nàng nói chuyện này à, sao đột nhiên hỏi tới nó làm gì?

- Nghe giọng điệu mẫu phi và một vài tin loáng thoáng chúng ta nghe được dọc đường, ta cảm thấy thủ pháp giết người của thủ lĩnh phản đảng và đồng bọn lần này cực kỳ tương tự với quốc vương nước Lâm lần trước.

Bạch Thiên Hoan chỉ ra điểm đáng ngờ trong đó.

Bên dưới áo bào, bàn tay Hạng Nguyên Hoán siết chặt.

Nàng đưa ra kết luận:

- Cho nên ta đoán, hung thủ giết quốc vương nước Lâm và bọn phản đảng là cùng một người!

Không hổ là nữ nhân của Hạng Nguyên Hoán hắc, thoáng chốc đã đoán ra được, nhưng mà, vào lúc này, hắc lại không mong nàng thông minh như vậy.

- Rồi sao nữa?

Sắc mặt Hạng Nguyên Hoán bình tĩnh hỏi.

Bạch Thiên Hoan chớp chớp mắt.

- Hai lần giết người này đều tương đồng với thời gian chàng rời phủ, cho nên ta cảm thấy rất kỳ lạ.

Nàng quả nhiên phát hiện sao?

Trong lòng Hạng Nguyên Hoán đang hoang mang liệu Bạch Thiên Hoan có biết chân tướng hay không, nàng lo lắng nhìn hắc:

- Ta đoán, hai lần này chàng ra ngoài phù hợp với thời gian đối phương giết người như vậy, liệu có phải có người muốn đem chuyện giả họa cho chàng

không?

Hạng Nguyên Hoán kinh ngạc ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt đầy lo lắng của nàng.

- Sao nàng đột nhiên nghĩ vậy?

- Rất nhiều người muốn hại chàng, hơn nữa thân phận chàng đặc thù, vô cùng có khả năng bị một vài phần tử lợi dụng.

Mắt Hạng Nguyên Hoán lóe lên, biểu cảm như cười như không.

- Ta còn tưởng nàng nghi ngờ ta chính là hung thủ nọ.

Bạch Thiên Hoan giận trách hấn:

- Chàng tưởng ta hồ đồ vậy sao?

Tuy nàng quả thực từng nghi ngờ nhưng đã nhanh chóng tự phủ định ý nghĩ này:

- Sao chàng có thể làm loại chuyện đó được, hơn nữa, chàng với họ không thù không oán, chúng ta là phu thê, đương nhiên ta tin tưởng chàng.

Một câu nói bình thường lại khiến lòng Hạng Nguyên Hoán âm áp.

Bởi vì tin tưởng

Nàng không biết chuyện này quả thực do hấn làm, nhưng, hấn không muốn để nàng biết, hơn nữa, cả đời này nàng vĩnh viễn không biết thì càng tốt.

- Lo lắng của nàng, ta đều nhớ cả, yên tâm đi, ta không sao, nàng muốn lo lắng thì nên lo lắng cho mình kia, mẹ đứa trẻ!

Hạng Nguyên Hoán cười vuốt mũi nàng.

Trong lúc nói chuyện, Bạch Thiên Hoan buồn ngủ ngáp liên tục, nàng lại ngáp thêm cái nữa, mệt mỏi nhắm mắt lại.

- Hôm nay mệt quá, ta ngủ một lát, đến bữa tối ta sẽ dậy.

- Ừ, nàng ngủ đi.

Ánh mắt Hạng Nguyên Hoán vô cùng dịu dàng.

Một cái tay nhỏ dưới chăn kéo ống tay áo hấn, thể hiện nội tâm bất an của nàng.

- Lúc ta ngủ, chàng đừng đi.

Lời của nàng gần như mê sảng.

Hạng Nguyên Hoán đau lòng cúi người khẽ hôn lên trán nàng.

- Ta không đi, ta ở đây với nàng.

Lần trước hấn rời đi lúc nàng ngủ khiến nàng bị động thai suýt tạo nên đại họa, chuyện này vẫn để lại bóng ma trong lòng nàng.

Thường ngày, nàng hiếm khi bất an như vậy.

Thế này thì bảo hấn về sau sao nữa cách xa nàng một bước?

Đại học sĩ phủ.

Tham gia hôn lễ của Lưu Khải xong, tối hôm đó, Lưu San San trực tiếp lên xe chạy về Đại học sĩ phủ.

Lưu Khải nhiều lần giữ Lưu San San ngủ lại biệt viện Lưu gia ở Sơn Thành một đêm, hôm sau hẵng về, nhưng, khi Lưu San San nhìn thấy vẻ mặt dối trá của Lý Thanh Nhã mà vẫn phải gọi nàng ta một tiếng biểu tấu, nàng rất khó chịu nên trực tiếp sai người chuẩn bị xe về Đại học sĩ phủ.

Hễ nhớ tới bộ dạng Lý Thanh Nhã khóc lóc tủi thân trong ngực Lưu Khải vì bị nàng chỉ trích trước đó là trong lòng Lưu San San liền tức giận.

Bởi người trong viện không biết buổi tối nàng sẽ về nên trong viện của nàng tối mịt.

Nàng trước nay đã quen được hầu hạ, lúc sờ soạn tìm bật lửa để đốt đèn, nàng không cẩn thận va phải bàn ghế, cả eo và đầu gối đều đau.

Nàng nhịn đau mò tìm bật lửa, nàng không quen đốt lửa, vừa chuẩn bị đốt đèn thì một cơn gió lạnh thổi tới từ phía sau, ngọn lửa trên bật lửa thoáng chốc

đã tắt.

Chuyện gì thế này?

Lưu San San muốn đốt lửa lần nữa thì đột nhiên bị một bàn tay trong bóng tối đoạt lấy bật lửa.

Nàng chưa kịp phản ứng thì thân thể đã rơi vào lòng một nam nhân, mùi hôi từ miệng đối phương phả vào mũi nàng.

- Ai? Buông ta ra!

Lưu San San lập tức phản ứng, thấy mình gặp phải kẻ ác, nàng bèn giãy giụa kịch liệt.

- Một trong thập đại mỹ nhân kinh thành, gia chờ nàng cả đêm rồi, quả nhiên không uống công!

Một giọng nam lưu manh vang lên từ phía sau, bàn tay tà ác bắt đầu dạo trên người nàng.

Lưu San San ghé tòm muốn ói, nàng muốn thoát khỏi tay đối phương nhưng hần ta là người luyện võ, sức nàng không chống lại được.

- Ngươi buông ta ra, người đâu, người...um~~

Lưu San San hoảng sợ kêu lớn, nàng vừa kêu được một nửa thì bị người phía sau bịt miệng.

Trong lúc giãy giụa, nàng có thể cảm nhận được vạt áo của mình bị mở ra.

Nàng tuyệt vọng, đôi mắt trong đêm tối lấp lánh ánh nước.

Lẽ nào nàng sẽ bị làm bẩn sao?

Ai tới cứu nàng đây?

Vào lúc nàng tuyệt vọng đến cùng cực thì một bóng người lao vào phòng, tiếp theo đó nàng không còn bị khống chế, trong gian phòng tối đen vang lên tiếng đánh nhau.

- Dám phá hỏng chuyện tốt của lão tử, ngươi chờ đó, lão tử nhất định sẽ tìm ngươi báo thù.

Trong bóng tối, sau khi Lưu San San nghe được câu này thì có người chạy ra ngoài cửa sổ.

Trong phòng yên tĩnh lại.

Đèn sáng, Lưu San San sợ hãi đưa hai tay ôm lấy vai mình nấp sang một bên, có người vỗ vào vai nàng, nàng hoảng loạn, thân thể run lên.

- Đừng chạm vào ta, đừng chạm vào ta!

Nàng kêu to.

- Là ta!

Một giọng nói hơi lãnh đạm vang lên trên đầu.

Giọng nói này.....

Lưu San San ngẩng đầu, tầm mắt mơ hồ thấy một bóng dáng quen thuộc, Ngưu Quang từ trên cao nhìn xuống đối mắt với nàng, ánh mắt lo lắng như có như không.

Lưu San San lau nước mắt, đứng dậy, lặng lẽ chăm chú nhìn người đối diện một lát.

- Là ngươi? Sao ngươi lại tới đây?

- Ta tới trả trâm cho cô.

Giọng của Ngưu Quang vẫn hờ hững, cứng nhắc trước sau như một:

- Ta nghe tiếng động nên mới vào.

Xem ra, hần đã đợi bên ngoài rất lâu rồi.

Không phải ta không cho ngươi đến trả sao?

Lưu San San buột miệng định nói câu này nhưng không hiểu sao lại không thốt ra khỏi miệng, dưới ánh đèn, vẻ mặt chính trực của Ngưu Quang chập chờn không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Bạch Thiên Hoan Nghi Ngờ (2)

- Trâm đâu?

Lưu San San chợt hỏi, đưa tay về phía Ngưu Quang.

Ngưu Quang thông thả cho tay vào ống tay áo lấy ra một cây trâm, đưa Lưu San San.

San San cầm cây trâm trong tay, cẩn thận kiểm tra một lượt, cây trâm này tuy giống hệt cây trâm trước đó của nàng nhưng chất ngọc bóng mịn, hoàn mỹ không tí vết, hoàn toàn không có vết tích từng được sửa.

- Đây là cây trâm trước kia của ta?

Lưu San San cau mày hỏi.

Về mặt Ngưu Quang lộ ra vài phần lúng túng.

- Không phải, cây trâm kia sửa xong nhìn rất khó coi, cho nên, ta dựa theo nó mà mua cây trâm khác giống hệt!

Ngưu Quang thành thực trả lời.

- Vậy người cảm về đi.

Một tay Lưu San San khép lại xiêm y trên người, tay kia đưa trả trâm cho hắn.

- Ta chỉ tới để đưa trâm, ta đưa. ....

- Người cảm về đi.

Lưu San San buồn bực giậm chân, mắt bốc lên lửa giận:

- Ta không muốn cái này, ta muốn cái kia của mình cơ, trừ phi người trả cái kia lại cho ta, bằng không, ta không cần cái này!

Khóe môi Ngưu Quang động đậy, thấy Lưu San San kiên trì như vậy, đành lấy trâm về.

- Được.

Lửa giận của Lưu San San khi thấy hắn nhận lại cây trâm thì giảm đi hơn nửa.

Nàng cười híp mắt nói:

- Ngày mai nếu người rảnh thì đem trả trâm cho ta, nhớ đấy, phải là cây ban đầu ấy.

- Ngày mai không có thời gian.

Ngưu Quang nhàn nhạt đáp.

Mắt Lưu San San chợt mở lớn.

- Vậy ngày mốt thì sao?

- Ngày mốt tạm thời không rõ.

Lưu San San bá đạo đưa ra yêu cầu:

- Dù sao ta mặc kệ, ngày mốt người nhất định phải đem nó trả cho ta, nếu người không trả thì ta sẽ đích thân đến Hạng thân vương phủ tìm thể tử gia và thể tử phi của các người đòi!

Sắc mặt Ngưu Quang trầm xuống.

- Được, ngày mốt ta sẽ đưa tới.

Lưu San San mơ hồ cảm nhận được có gì đó đang nảy nở trong lòng mình.

Năm tháng sau.

Bạch Thiên Hoan đã mang thai gần bảy tháng, bụng lớn lên theo thời gian, giống như đang chứa một quả bóng da trong đó vậy.

Nhưng, bản tính nàng hiếu động, không vì bụng trở nên lớn mà ngoan ngoãn ở trên giường chờ sinh, Lưu San San thường xuyên tới phủ tìm nàng chơi, hai người sẽ cùng nhau ra ngoài.

Lần nào họ ra ngoài cũng dọa sợ mọi người từ trên xuống dưới trong Hạng thân vương phủ, nàng hiện tại chính là nhân vật đẳng cấp quốc bảo, người người đều sợ nàng bị ngã bị vấp.

Người lo lắng nhất không ai ngoài ba người đi cùng bảo vệ họ - Ngưu Quang, Bạch Thiên và Hắc Ảnh.

Chỉ cần Lưu San San tới mà Hạng Nguyên Hoán không có nhà là ba người họ như lâm đại địch, tức khắc đề cao cảnh giác, chỉ chút xíu gió thổi cỏ lay cũng dọa ba người họ toát mồ hôi lạnh khắp người.

Mất thấy còn hơn hai tháng nữa là Bạch Thiên Hoan sinh nở, đã đến thời điểm vô cùng quan trọng, nhưng đúng lúc này Hạng Nguyên Hoán bị Đình Viễn Sơn kéo đến phủ tướng quân, nhiệm vụ vinh quang bảo vệ Bạch Thiên Hoan lại rơi vào ba người Ngưu Quang, Bạch Thiên và Hắc Ảnh.

Chiều thu ánh dương rạng rỡ, Lưu San San tới vương phủ mời Bạch Thiên Hoan ra ngoài ngắm cây phong, ba người Ngưu Quang, Bạch Thiên và Hắc Ảnh vừa nghe liền sốt ruột, muốn ngăn họ thì phải ra tay từ ngọn nguồn là Lưu San San.

Thuyết khách dĩ nhiên là Ngưu Quang.

Bạch Thiên Hoan đi thay y phục, Lưu San San ở một mình trong Tùng Viên, vừa ngồi uống trà vừa đợi nàng.

Bạch Thiên và Hắc Ảnh thấy thế, đẩy Ngưu Quang qua.

Chờ Ngưu Quang đến bên cạnh, Lưu San San vờ như không nhìn thấy hắn, ngẩng đầu thưởng thức mây trắng trên trời.

- Lưu tiểu thư!

Ngưu Quang cứng ngắc gọi Lưu San San.

Lưu San San không quay đầu lại.

- Ngươi tìm ta?

- Thuộc hạ có chuyện muốn thương lượng với Lưu tiểu thư.

- Thương lượng? Thương lượng chuyện gì?

Lưu San San cười lạnh:

- Một kẻ nhát gan có tư cách thương lượng với ta?

- Kẻ nhát gan?

- Phải, người mà ngay cả mặt của bốn tiểu thư cũng không dám nhìn, trực tiếp đề đầu lên bàn trang điểm của bốn tiểu thư, không phải kẻ nhát gan thì là gì?

Lưu San San chỉ vào chỗ hiểm nói.

Năm tháng trước, nàng bảo Ngưu Quang trả trâm cho nàng, vào buổi tối ngày thứ ba sau khi giao hẹn, nàng ở trong phòng đợi hoài đợi mãi cũng không thấy.

Kết quả, trong lúc nàng ra ngoài rồi quay vào, cây trâm đã nằm trên bàn trang điểm của nàng, mà trong phòng không thấy nửa bóng người, tức thì nàng nổi giận, tức là không gặp được người trả trâm.

Một lần giận chính là năm tháng.

Trong năm tháng này, Lưu San San thường xuyên tới tìm Bạch Thiên Hoan chơi, cũng thường xuyên gặp Ngưu Quang, nhưng mỗi lần thấy hắn nàng đều

cố ý vờ như không thấy, dù hẳn nói chuyện với nàng nàng cũng thờ ơ lạnh nhạt.

Tình hình như vậy đã kéo dài suốt năm tháng, hôm nay Luru San San lần đầu tiên nói trực tiếp với Ngu Qu Quang.

Ngu Qu Quang hiểu Luru San San đang nói đến chuyện gì, liền giải thích:

- Hôm đó thuộc hạ có việc gấp cần xử lý, không kịp chào hỏi Luru tiểu thư, cho nên mới vội vã đề độ lại rồi đi.

Luru San San không tin.

Hẳn là nhân lúc nàng rời đi mới vào, trên đời sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy? Hẳn chính là cố ý tránh nàng, điều này khiến nàng rất tức giận.

- Phải, nhưng mà, quá trùng hợp rồi.

Luru San San cười lạnh.

Ngu Qu Quang nghĩ nghĩ, vẫn nói:

- Luru tiểu thư, lần này thuộc hạ đến tìm là muốn xin Luru tiểu thư đồng ý với thuộc hạ một việc.

- Việc gì?

- Xin Luru tiểu thư hủy hành trình ngấm cây phong!

- Hủy? Tại sao?

Ngu Qu Quang nghiêm mặt giải thích:

- Chỗ ngấm cây phong hỗn loạn phức tạp, thể tử phi đi sẽ rất nguy hiểm, dù chúng tôi luôn bảo vệ bên cạnh cũng khó đảm bảo sẽ không xảy ra việc ngoài ý muốn, để phòng ngừa việc như vậy xảy ra, xin Luru tiểu thư hủy hành trình ngấm cây phong!

Luru San San cắn môi tức giận nhìn hẳn:

- Người sợ mình không đủ sức thì cứ nói thẳng, khỏi nói mấy lời như vậy qua loa với ta, hành trình ngấm cây phong hôm nay, ta không đi không được!

Luru San San ngạo mạn hất cằm.

- Luru tiểu thư, cô như vậy là đang đùa giỡn với sinh mệnh thể tử phi đấy.

- Ta đùa giỡn bao giờ, hơn nữa, chân ở trên người thể tử phi các người, có bản lĩnh các người đi khuyên nàng ấy đi!

Rõ ràng là cô đề nghị, nếu cô không đề nghị thì thể tử phi sẽ đi à?

Và lại, khuyên thể tử phi?

Đừng đùa, nếu thể tử phi đưa ra quyết định gì rồi thì người khác có thể dễ dàng thay đổi sao? Hẳn cảm thấy đi thuận phục hổ hay sư tử còn dễ hơn.

Thấy Bạch Thiên Hoan sắp thay xong y phục chuẩn bị ra ngoài mà Luru San San vẫn không dao động trước lời khuyên của mình, Ngu Qu Quang đành phải quay trở lại bên cạnh Bạch Thiên và Hắc Ảnh.

Bạch Thiên và Hắc Ảnh vội túm lấy Ngu Qu Quang hỏi thăm kết quả khuyên nhủ, có điều, chỉ nhìn vẻ mặt u ám của Ngu Qu Quang là biết hẳn thất bại rồi.

Bạch Thiên Hoan bước ra, tình mắt thấy Ngu Qu Quang từ bên cạnh Luru San San rời đi, đôi mắt nàng lập tức sáng lên tinh thần hóng hót.

- Trong lúc ta thay y phục, người nói gì với Ngu Qu Quang thế?

Bạch Thiên Hoan trêu ghẹo hỏi nàng ấy.

Luru San San nhìn nàng vô tội.

- Đầu nói gì đầu.

Không nói gì chính là có gì đó.

Bạch Thiên Hoan trêu đùa nhìn về phía Ngu Qu Quang, nhướn mi giả hoạt:

- Nói thật đi, có phải người đề ý Ngu Qu Quang nhà bọn ta không?

- Nhà các người, Nguru Quang thành nhà các người khi nào?

Luru San San trừng nòng.

- Xem kia xem kia, người không đánh mà tự khai rồi, còn nói không để ý Nguru Quang nhà bọn ta.

Đối diện với sự truy hỏi của Bạch Thiên Hoan, Luru San San không tự nhiên chốc lát rồi đành thờ dài thừa nhận.

- Được rồi, nếu người đã nhìn ra thì ta cũng không muốn giả vờ nữa, không sai, ta thích Nguru Quang, người thấy sao?

Luru San San lời lẽ hùng hồn hất cằm.

Bạch Thiên Hoan phì cười.

- Kỳ thực ta đã nhìn ra từ lâu rồi.

Luru San San không dám tin mở to mắt:

- Người nói gì? Người nhìn ra từ lâu rồi?

Ngay cả nàng gần đây mới hiểu được tình cảm của mình mà Bạch Thiên Hoan đã nhìn ra từ lâu rồi, nàng sao có thể không kinh ngạc?

Bạch Thiên Hoan chỉ ra chỗ quan trọng những điều mình thấy:

- Mỗi lần người tới phủ ta, cùng ta đi ra ngoài luôn cố ý chọn nơi nhiều người, nói là cùng ta ngắm cảnh nhưng lần nào người cũng lén nhìn về phía Nguru Quang, thấy hấn tức giận, lo lắng, người sẽ âm thầm vui vẻ, còn nhiều chuyện khác nữa, nhiều không sao kể xiết.

Chút tâm tư nhỏ thoáng chốc bị Bạch Thiên Hoan vạch trần, khiến Luru San San không chỗ nào lẩn trốn.

Cũng nhờ Bạch Thiên Hoan nhắc nhở, Luru San San suy nghĩ về tất cả những việc mình làm trước đó, chợt bừng tỉnh hiểu ra.

Đây chính là cái gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê.

- Ta cảm thấy đột nhiên ta biến thành khi, còn người là người xem xiếc khi!

Bạch Thiên Hoan chớp chớp mắt:

- Sao? Mắt hứng à?

- Bị xem như xem kịch còn có thể cao hứng hả? Hôm nay ta không muốn đi ngắm cây phong nữa, đầu đầu không khỏe, ta về phủ trước đây.

Bạch Thiên Hoan lập tức cười hùa theo:

- Nếu người không khỏe thì thế này nhé, ta sẽ sai Nguru Quang tới nào cũng đưa thuốc cho người, không biết ý người ra sao?

Mắt Luru San San sáng lên.

- Cách này hay, ta tin rằng, sau khi được thuốc của người điều trị, sức khỏe ta nhất định sẽ “từ từ” hồi phục.

Âm mưu của hai người được định ra như vậy, Nguru Quang còn đang khổ não không hề hay biết mình đã bị Bạch Thiên Hoan bán.

Bạch Thiên Hoan không ra ngoài với Luru San San mà đến Ninh Thần Đường ở cùng tổ mẫu đến chiều, lúc chạng vạng nghe nói Hạng Nguyên Hoán về rồi, không thấy nàng nên đang đi tìm, nàng liền cáo từ tổ mẫu chuẩn bị về Tùng Viên.

Để về Tùng Viên nhanh hơn, nàng đi tắt qua đường nhỏ trong vườn hoa.

Lúc ngang qua núi giả, nàng nghe có tiếng người đang nói nhỏ với nhau.

- Nửa năm trước thế tử gia vì thế tử phi mà huyết tẩy hoàng cung, Hoàng thượng không giết cũng không phạt ngài, người nói xem có lạ hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Vẫn Rất Nhớ Chàng (1)

Huyết tẩy hoàng cung?

Nghe bốn chữ này, Bạch Thiên Hoan vô thức dừng lại, nấp một bên nghe lén.

Hai nha hoàn đang nói chuyện không hề phát hiện sự có mặt của Bạch Thiên Hoan nên bàn tán không chút kiêng kỵ.

- Ai nói không lạ chứ, thế tử phi không bị trách tội là do tìm được hung thủ thực sự, nhưng thế tử gia huyết tẩy hoàng cung, giết nhiều ngự lâm quân và cấm vệ hoàng cung như vậy, thế mà chuyện này chẳng những bị cố ý để xuống mà thế tử gia còn bình an vô sự.

- Có phải là Hoàng thượng nhất thời tâm trạng tốt nên bỏ qua cho thế tử gia không?

- Sao có thể? Ta đoán, có lẽ là Hoàng thượng sợ thế tử gia, lo thế tử gia tới giết mình bất cứ lúc nào? Dù sao thì, huyết tẩy hoàng cung đấy, Hoàng thượng lo lắng cũng hợp lý.

- Nghe người nói vậy hình như cũng đúng, nhưng sao ta cứ cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy nhỉ?

- Sao không đơn giản? Chẳng lẽ thế tử gia hứa với Hoàng thượng là sẽ không giết ông ấy, thế nên Hoàng thượng mới không giết thế tử gia?

- Ai da, không nói với người nữa, ta về phòng bếp đun nước đây.

- Đúng lúc ta cũng đi phòng bếp, ta đi cùng người.

Hai nha hoàn bước ngang qua núi giả, vội vàng rời đi.

Hai nha hoàn đi rồi, Bạch Thiên Hoan mới từ chỗ khuất bước ra, gương mặt trắng bệch.

Huyết tẩy hoàng cung!

Nàng không biết, ban đầu Hạng Nguyên Hoán vì cứu nàng mà huyết tẩy hoàng cung, nếu không phải vừa rồi nghe lén được hai nha hoàn nói chuyện thì nàng vẫn luôn u mê chẳng hay biết gì.

Giờ đây mới biết chân tướng, nàng giống như bị gõ mạnh vào đầu, cũng bị gõ cho tỉnh táo.

Hèn gì sau ngày hôm ấy, nàng cứ mơ hồ cảm thấy đám người Hạng Nguyên Hoán có gì đó giấu nàng, nhiều ngày sau các tỷ nữ và nô bộc trong vương phủ cũng đều tránh nàng, nàng vừa gọi thì họ sợ hãi vội vã tìm lý do trốn tránh.

Mãi đến hôm nay, Bạch Thiên Hoan cuối cùng cũng hiểu rõ, tại sao ban đầu ai nấy đều áp a áp ứng với nàng như vậy.

Lúc đó nàng đã nghi ngờ tại sao lại thỉnh thoảng xuất hiện một kẻ thế mạng, nàng còn tưởng Hạng Nguyên Hoán đã động tay động chân gì đó nên không nghĩ nhiều.

Và lại, Hoàng đế cũng không làm gì Hạng thân vương phủ cho nên nàng mới luôn tin rằng Hạng Nguyên Hoán không hề làm ra chuyện gì khác người.

Nhưng nàng sai rồi, sai hoàn toàn.

Đương kim Hoàng đế là ai? Một kẻ nắm được cổ họng người khác sẽ tuyệt đối không cho người đó có cơ hội thở dốc, một kẻ như vậy lại không thừa cơ trừ khử Hạng Nguyên Hoán.

Không, phải nói là Hạng thân vương phủ! Hạng thân vương phủ là đối tượng mà Hoàng đế luôn kiêng kỵ.

Lời của một trong hai nha hoàn vừa rồi vẫn vang vọng bên tai nàng.

“Chẳng lẽ thế tử gia hứa với Hoàng thượng là sẽ không giết ông ấy, thế nên Hoàng thượng mới không giết thế tử gia?”

Những lời này đã nhắc nhở Bạch Thiên Hoan.

Hơn nữa những hành vi sau đó của Hạng Nguyên Hoán khiến đầu óc nàng sáng tỏ, dường như đã nghĩ thông tất cả mọi chuyện.

Hạng Nguyên Hoán cực ít khi rời kinh, trong một tháng chỉ đi hai lần mà cả hai lần đều có đối thủ của triều đình tử vong.

Có đạo nàng cho rằng đó là tử sĩ mới do Hoàng đế bồi dưỡng chuyên trừ khử những kẻ chĩa mũi nhọn vào triều đình.

Nàng tuyệt đối không ngờ, người đó lại là Hạng Nguyên Hoán.

Trong lòng trăm mối ngổn ngang, Bạch Thiên Hoan bước đi vô định, có một người hầu bụng chấu hoa hồi hã đi phía trước, hoa hơi cao, che mắt tầm

mắt người hầu.

Lúc người hầu kia sắp va phải Bạch Thiên Hoan thì một cái tay bỗng đứng xuất hiện nắm cổ tay nàng kéo sang một bên, thân thể nàng rơi vào một lồng ngực rộng rãi, nghe được tiếng tim đập dồn dập.

- Nàng đang làm gì vậy? Có biết vừa rồi suýt va phải người khác hay không?

Hạng Nguyên Hoán tức giận nhìn Bạch Thiên Hoan trong lòng.

Một màn vừa rồi suýt dọa trái tim hần ngừng đập.

Nàng bụng lớn đi về phía trước suýt va phải người hầu kia, nếu chậu hoa đó đập lên người nàng thì tình huống hiện tại của nàng hơn phân nửa sẽ xảy ra vấn đề lớn.

May mà hần phát hiện sớm.

Người hầu bung chậu hoa sau khi nghe tiếng Hạng Nguyên Hoán mới biết vừa rồi mình suýt va phải Bạch Thiên Hoan.

Người hầu sợ hãi hồn vía lên mây, vội vã ôm chậu hoa quỳ xuống.

- Là lỗi của tiểu nhân, tiểu nhân có mắt như mù không nhìn thấy thế tử phi, mong thế tử gia và thế tử phi trách phạt!

Bạch Thiên Hoan chưa hết kinh hãi dần hoàn hồn lại, khoát tay với người hầu nọ.

- Ngươi mau đứng lên đi, không trách ngươi, là tự ta đi không nhìn đường.

Người hầu chần chừ đứng dậy, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán, sau đó bung chậu hoa rời đi, có điều, bước chân chậm hơn trước rất nhiều.

Người hầu đi rồi, sắc mặt Hạng Nguyên Hoán vẫn khó coi như cũ.

- Rốt cuộc vừa rồi nàng nghĩ gì vậy hả? Chăm chú như vậy?

Về mặt hần âm u, giọng điệu bất thiện cau mày chất vấn nàng.

Bạch Thiên Hoan ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt hần, nàng có thể thấy rõ sự đau lòng và lo lắng trong đôi mắt ấy, hần tức giận cũng vì quá để tâm đến nàng.

Nàng tự nhận mình không phải người cảm tính nhưng từ khi gặp Hạng Nguyên Hoán, nàng liên tục bị những hành động của hần làm cảm động không thôi.

Thấy trong mắt Bạch Thiên Hoan có ánh nước lóe lên, trái tim hần như bị xước mạnh, lập tức tự kiểm điểm xem vừa rồi có phải mình quá nặng lời nên mới khiến nàng đau lòng như vậy hay không.

- Ban nãy chẳng qua là ta lo cho nàng, Hoan muội muội, đều là lỗi của ta!

Hạng Nguyên Hoán chưa từng thấy Bạch Thiên Hoan đau lòng nên nhất thời luống cuống tay chân, không biết an ủi nàng thế nào.

Hồi lâu nàng vẫn không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm hần, khiến hần chột dạ.

Hần kéo tay nàng đánh “bóp bóp” hai cái lên mặt mình.

- Đều tại cái miệng này của ta, nàng đánh ta đi, đánh xong thì đừng đau lòng nữa nhé.

Hạng Nguyên Hoán chưa từng có kinh nghiệm dỗ người, trong lòng vô cùng khổ não, không biết nên dỗ nàng thế nào.

Từng lời nói từng hành động của hần đều là quan tâm nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, ép hơi nóng trong mắt trở về, đôi mắt trong veo khẽ chớp, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào.

- Nhìn chàng kia, vừa nãy ta không có đau lòng.

- Không có đau lòng?

Hạng Nguyên Hoán híp mắt nghi ngờ, biểu cảm của nàng ban nãy gần như sắp khóc, là hần hoa mắt ư? Nhưng mà, nàng không đau lòng vẫn tốt hơn:

- Nàng đi đâu thế? Ta tìm nàng thật lâu.

Hạng Nguyên Hoán vội chuyển đề tài.

- Ừm, ta đến chỗ tổ mẫu ngồi.

- Ta vừa tìm khắp phủ, hóa ra là ở chỗ tổ mẫu, được rồi, bây giờ sắp đến giờ ăn tối, ta có mang về mấy thứ nàng thích ăn, chắc nguội mất rồi, để về bảo Họa Mi cầm đi hâm nóng lại.

Hạng Nguyên Hoán bắt đầu lo việc ăn uống cho Bạch Thiên Hoan.

Dứt lời, hắn muốn đưa nàng về Tùng Viên, nàng chợt kéo tay hắn lại.

Sợ làm bị thương nàng đang bụng mang dạ chửa, hắn không dám dùng sức, nghi hoặc quay đầu lại.

- Sao thế?

Trong mắt nàng có một loại tâm tình nào đó hắn nhìn không hiểu, nàng hôm nay rất khác thường.

Hắn từng hỏi thuộc hạ có thể tử, được biết là tâm trạng nữ nhân đang mang thai thay đổi thất thường. Bạch Thiên Hoan có tâm trạng khi mang thai là rất bình thường, bây giờ nàng như thế đại khái là có liên quan đến điều đó, cho nên hắn cũng không nghĩ nhiều.

Bạch Thiên Hoan khẽ dựa vào lòng hắn, hai tay ôm chặt lấy eo hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào ngực hắn, khẽ sát trái tim hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn mới cảm thấy an ổn hơn một ít.

Hạng Nguyên Hoán cúi đầu nhìn Bạch Thiên Hoan trong lòng mình, hai tay hơi ôm chặt, không dám dùng sức, tránh đề lên bụng nàng.

- Hoan muội muội có phải không khỏe ở đâu không? Nếu không khỏe thì bảo đại phu vào phủ chữa cho nàng.

Đầu nhỏ trong ngực hắn lắc lắc:

- Không có không khỏe ở đâu hết, hơn nữa, chàng quên là ta biết y thuật hay sao? Có chuyện gì tự ta cũng phát hiện được, chỉ là ta đột nhiên rất nhớ chàng, rất muốn ôm chàng.

- Ngốc, không phải ta đang ở đây sao?

- Dù chàng đang ở trước mặt ta, ta vẫn rất nhớ chàng.

Bạch Thiên Hoan chơi xấu cứ dụi đầu vào ngực hắn, không muốn rời ra.

Hạng thân vương phủ lúc chạng vạng rất bận rộn, xung quanh có không ít tỳ nữ và người hầu đi ngang qua.

Bạch Thiên Hoan và Hạng Nguyên Hoán ôm nhau thu hút không ít ánh nhìn chăm chú, ai nấy đều xấu hổ che mặt chạy ngang.

Dĩ nhiên, Hạng Nguyên Hoán không để ý những ánh mắt này.

Ngược lại, hắn còn rất hưởng thụ.

Nàng cực ít khi nói ra nỗi nhớ của nàng với hắn như vậy, thỉnh thoảng chỉ một câu đã khiến hắn vô cùng vui vẻ.

Hai tay hắn ôm chặt, cúi đầu hôn lên trán nàng, ngẩng đầu nhìn mặt trời dần lặn xuống dưới đường chân trời, chút ánh sáng cuối cùng ảm áp chiếu vào mắt hắn, mắt hắn cũng ảm áp theo.

Về những lời Bạch Thiên Hoan nghe được ở chỗ núi giả trong vườn hoa, nàng không nói với Hạng Nguyên Hoán.

Nàng biết, trong lòng hắn hiện tại chắc chắn rất mệt mỏi, mệt hơn nàng rất nhiều, nếu làm rõ ra chỉ khiến hắn tăng thêm gánh nặng.

Không lâu sau, Bạch Thiên Hoan mới ngẩng đầu trong ngực Hạng Nguyên Hoán, đầu môi:

- Ta đói, ban này không phải chàng nói chàng đem đồ ăn ở bên ngoài về sao? Bây giờ ta muốn ăn.

Hạng Nguyên Hoán liếc nàng, nắm tay nàng đi về Tùng Viên.

- Đi đi đi, bây giờ chúng ta về, nàng đói, cứ nghĩ tới ăn thôi.

- Ai nói ta muốn ăn? Rõ ràng là nhi tử hay nữ nhi tương lai của chàng muốn ăn!

Bạch Thiên Hoan ngượng ngùng.

- Nàng bây giờ là hiệp thiên tử lệnh chư hầu (khống chế Hoàng đế, dùng danh nghĩa Hoàng đế để ra lệnh), nàng nói gì cũng là ý chỉ, tiểu nhân toàn bộ

nghe theo.

- Ta sao lại cảm thấy chàng đang cười nhạo ta nhỉ?

- Ta nào dám?

Tiếng nói chuyện của hai người càng lúc càng xa.

- Có phải chàng cười nhạo ta dạo này mập không?

- Là nhĩ tử hay nữ nhĩ tương lai của ta mập.

- Ta rõ ràng cảm thấy chàng đang cười nhạo ta.

Cuối cùng, tiếng của họ không còn nghe được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Vẫn Rất Nhớ Chàng (2)

Hai người đang nấp nơi khúc quanh, chờ sau khi họ đi mới bước ra ngoài.

- Quận chúa, thế tử gia và thế tử phi đã đi rồi!

Nha hoàn thân cận Hạng Hân Lạc sợ hãi nhìn nàng ấy nhấc nhở.

- Ủ, chúng ta về Hồng Viên!

Hạng Hân Lạc nhàn nhạt nói, xoay người đi về phía Hồng Viên.

Người đầu tiên thấy Bạch Thiên Hoan sắp bị va phải chính là Hạng Hân Lạc, lúc nàng chuẩn bị bước lên thì thấy Hạng Nguyên Hoán, vừa thấy hấn, trong lòng nàng liền hoảng hốt, mang nha hoàn đi nấp.

Đội hai người họ rời đi, nàng mới dám bước ra khỏi khúc quanh.

Sau đó nàng lại nghĩ, vừa rồi tại sao phải nấp? Rõ ràng không nên nấp mà.

Hồng Viên.

Hạng Hân Lạc và tỷ nữ cùng nhau về, vừa về đến trước cổng Hồng Viên thì thấy dưới ánh đèn có một người đang đứng, bóng dáng lẻ loi hòa cùng ánh đèn cô quạnh khiến cái bóng trên đất lộ vẻ vô cùng cô đơn.

Hắn đứng đó kiên nhẫn chờ đợi, trong tay còn xách một hộp thức ăn.

Tỷ nữ vừa nhìn liền nhận ra hắn.

- Ô, quận chúa, kia không phải là Đình tướng quân sao?

Hạng Hân Lạc đương nhiên nhận ra đó là Đình Viễn Sơn, nàng vốn định xoay người rời đi nhưng tỷ nữ gọi như vậy khiến nàng không thể không đối mặt với hắn.

Đình Viễn Sơn nghe tiếng tỷ nữ, đương nhiên nhìn về phía Hạng Hân Lạc, bóng dáng cô đơn trông vui vẻ hơn rất nhiều.

- Lạc Lạc, cuối cùng muội cũng về rồi.

- Viễn Sơn ca ca.

Hạng Hân Lạc kinh ngạc:

- Muội nghe nói huynh đi đánh giặc, huynh về khi nào?

- Về hồi hôm qua.

Đình Viễn Sơn mỉm cười đáp.

- Huynh tới tìm đại ca sao? Đại ca vừa về Tùng Viên, bây giờ huynh đi thì chắc là....

- Ta tới tìm muối.

Đình Viễn Sơn ngắt lời nàng, sau đó quơ quơ hộp thức ăn trong tay, cười nói:

- Ban này ta và đại ca muối dạo ở bên ngoài, tiện thể mua mấy thứ muối thích ăn, thế nên, ta đem tới cho muối.

- Viễn Sơn ca ca dùng bữa tối chưa?

- Chưa.

Nghe Đình Viễn Sơn nói vẫn chưa dùng bữa, Hạng Hân Lạc ra hiệu cho tỳ nữ phía sau:

- Ngươi đi căn dặn phòng bếp mang thêm một phần bữa tối nữa lên.

- Dạ.

Tỳ nữ vâng lời lui xuống.

- Viễn Sơn ca ca vào đi!

Hạng Hân Lạc mời Đình Viễn Sơn vào viện, nàng trước nay không câu nệ tiểu tiết, thường xuyên mời hần vào viện của mình, không hề cảm thấy có bất kỳ chỗ nào không thỏa đáng.

Đình Viễn Sơn càng thoải mái hơn, Hạng Hân Lạc mời thì hần cứ tự nhiên theo sau nàng đi vào.

Trong phòng, hần bày món ăn trong hộp lên bàn, đều là mấy món ăn vặt bên đường nhưng là những thứ Hạng Hân Lạc thích ăn, nàng vừa nhìn liền cười tit mắt.

- Người hiểu muối chỉ có Viễn Sơn ca ca, mấy thứ này muối thích ăn nhưng mẫu phi luôn nói nó không tốt cho sức khỏe, không cho muối ăn!

Hạng Hân Lạc cầm đũa, gắp một miếng thịt nướng thơm phức lên ăn, mắt sáng lên:

- Chính là mùi vị này, trong phòng bếp không nấu được!

Đình Viễn Sơn trải hết trước mặt nàng.

- Tuy ta mua những thứ này về nhưng mẫu phi muối nói không sai, chúng không tốt cho sức khỏe, không thể ăn nhiều, ăn chút ít nếm thử mùi vị là được.

- Ủ, muối biết rồi.

Hạng Hân Lạc vừa ăn vừa nói, bộ dạng ăn như hổ đói của nàng chẳng có vẻ gì là nghe lọt tai lời hần.

Không lâu sau tỳ nữ bưng thức ăn lên, Đình Viễn Sơn ăn qua loa một chút, ngẩng đầu thì thấy Hạng Hân Lạc ôm bụng cười ngồi trên ghế.

- Muối ăn nhiều thế, mẫu phi muối mà biết, e là sẽ la rầy muối đấy.

Đình Viễn Sơn cau mày, mấy đĩa hần mang đến đều bị nàng chén sạch sành sanh.

Hạng Hân Lạc cười giờ lên một ngón tay.

- Chỉ một lần này thôi, Viễn Sơn ca ca, huynh không nói muối không nói, mẫu phi làm sao biết?

Đình Viễn Sơn đành chịu lắc lắc đầu.

- Sớm biết thì ta đã không mua nhiều như vậy cho muối.

- Bây giờ muối đã ăn rồi, huynh hối hận cũng không kịp.

- Vốn là cho muối ăn mà, ta cũng không định hối hận.

- Nhưng nè, Viễn Sơn ca ca, năm tháng trước huynh nói đi biên quan đánh giặc, sao trận này lại đánh lâu như vậy?

Trước đây Đình Viễn Sơn đánh giặc cùng lắm hai tháng là về, trong khi lần này lại đi ngót nghét những năm tháng:

- Có phải trận này khó đánh lắm không?

Đối với chuyện đánh giặc, xưa nay Đinh Viễn Sơn luôn rất tự tin, và lại còn trăm trận trăm thắng, lần này kéo dài như vậy đương nhiên không phải vì khó đánh.

- Lần này đi biên quan huynh phát hiện rất nhiều vấn đề nên ở lại đó chinh đồn, thế nên mới trễ nãi thời gian một chút.

Đinh Viễn Sơn hỏi hột trả lời.

Trên thực tế, năm tháng này hấn đến biên quan chỉ là muốn mượn cơ đánh giặc để rời xa nàng, tiếp đó quên đi nàng.

Nhưng, năm tháng đã trôi qua, nỗi nhớ của hấn dành cho nàng không giảm ngược lại còn tăng, khiến hấn xác định tâm ý chính mình, dứt khoát từ bỏ giây gựa, từ biên quan trở lại kinh thành.

Lại được thấy Hạng Hân Lạc lần nữa, nỗi nhớ nhiều ngày trở thành hiện thực, trong lòng hấn kiên định chưa từng có.

- Muội còn tưởng. ....

Hạng Hân Lạc nghiêng đầu:

- Có điều, huynh có thể bình an trở về là tốt rồi.

- Sao? Nhớ huynh à?

Đinh Viễn Sơn nhìn thẳng vào mắt Hạng Hân Lạc hỏi.

Đối mặt với con người nóng rực của hấn, bàn tay bùng chén trà của nàng hơi dao động, nước trà trong chén suýt bắn ra ngoài, nàng tránh né ánh mắt hấn theo bản năng:

- Viễn Sơn ca ca, huynh đang nói gì vậy?

- Quảng thời gian huynh ở biên quan, không ngày nào huynh không nhớ muội.

Đinh Viễn Sơn cười khô.

Huynh ấy huynh ấy huynh ấy. ....huynh ấy đột nhiên nói với nàng như vậy.

Trước đây nàng biết tâm tư của huynh ấy với mình nhưng chưa từng thể hiện trực tiếp như thế, cho nên nàng vẫn cứ như ngày thường, chưa từng nghĩ sẽ có ngày huynh ấy nói ra những lời này.

- Huynh luôn xem muội như muội muội huynh nên mới nói vậy chứ gì.

Hạng Hân Lạc cắn răng cố tình xuyên tạc ý của hấn.

- Lạc Lạc, muội hiểu ý huynh là gì.

Đôi mắt Đinh Viễn Sơn nhìn chằm chằm vào nàng:

- Lần này huynh đi biên quan chính là vì không gặp muội để kiểm chế tâm ý chính mình, nhưng huynh làm không được!

Lời lẽ nóng bỏng vang bên tai, Hạng Hân Lạc căng thẳng hai tay nắm chặt váy, trái tim hỗn loạn tăng nhanh nhịp đập.

- Viễn Sơn ca ca, muội luôn xem huynh như ca ca ruột của muội!

Hạng Hân Lạc cắn chặt môi dưới nhắc nhở hấn.

- Nhưng ta chưa từng xem muội như muội muội ruột của ta, ta vĩnh viễn hiểu rõ thân phận của mình, Lạc Lạc, là muội luôn nhìn không rõ.

Đinh Viễn Sơn nói rõ từng chữ nhắc nhở nàng, hấn đã quyết định không giấu giếm tâm tư mình nữa, đồng thời cũng không cho phép Hạng Hân Lạc trốn tránh.

Nàng bật đứng dậy, do động tác quá nhanh nên làm ngã tung cái bàn, chén đĩa trên bàn rơi đầy đất.

Một tràng tiếng leng xeng ào ào vang dội.

Tiếng động này thu hút sự chú ý của các nha hoàn của Hạng Hân Lạc.

Các nha hoàn vội vàng chạy tới, vừa vào thì thấy cảnh mảnh sứ vỡ và thức ăn rơi vãi hỗn độn dưới đất, y phục Đinh Viễn Sơn bị bẩn một mảng lớn, còn khuôn mặt Hạng Hân Lạc thì tái nhợt.

- Ô, quận chúa không sao chứ?

Phản ứng đầu tiên của nha hoàn chính là kiểm tra cơ thể Hạng Hân Lạc.

- Ta không sao, ta mệt, về phòng nghỉ ngơi trước, người giúp ta tiễn Viễn Sơn ca ca rồi phủ!

- Ô, dạ!

- Không cần, ta tự đi được, Lạc Lạc hôm nay mệt thì nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai huynh lại tới tìm muội.

Đinh Viễn Sơn dán mắt vào bóng lưng Hạng Hân Lạc, kiên định nói xong từng chữ một rồi xoay người rời đi, để lại Hạng Hân Lạc sống lưng chấn động, toàn thân lạnh lẽo đứng nguyên tại chỗ.

Tối hôm đó, Bạch Thiên Hoan đang ngủ dường như cảm giác được Hạng Nguyên Hoán bên cạnh đứng dậy, bình thường nàng rất ít khi tỉnh vào nửa đêm.

Sau khi hần đứng dậy, nàng dường như cảm nhận được gì đó, bèn choàng áo khoác ngoài, lặng lẽ theo sau hần.

Ở chỗ khúc quanh, Hạng Nguyên Hoán và một người đang nói chuyện.

Bạch Thiên Hoan trước giờ tai rất thính nấp ở một bên nghe lén.

- Hoàng thượng lệnh cho người nội trong hai ngày tiêu diệt người này, đây là thánh chỉ, phía trên là tên người và địa điểm!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Cái Giá Phải Trả (1)

Bạch Thiên Hoan lén nấp một bên nhìn thấy tất cả, cũng nghe rõ mồn một lời của đối phương.

Lần nghe lén này càng khẳng định suy nghĩ trong lòng nàng.

Hạng Nguyên Hoán quả nhiên đang bán mạng cho Hoàng đế, giúp trừ khử những mối họa trong lòng của Hoàng đế, đây chắc là cái giá phải trả để Hoàng đế bỏ qua cho họ?

Lòng nàng đau nhói từng cơn.

Chờ người nọ đi rồi, Bạch Thiên Hoan nhanh chóng trở về phòng, vừa nằm xuống một lát thì Hạng Nguyên Hoán về, nàng vội như mới tỉnh ngủ, dụi dụi đôi mắt nhập nhèm.

- Ta vừa tỉnh lại không thấy chàng, chàng đi đâu vậy?

Sắc mặt Hạng Nguyên Hoán như thường.

- Ta ra ngoài đi vệ sinh, trời còn sớm, chúng ta ngủ tiếp.

Hần cời gậy leo lên giường, vén chăn chui vào, thuận tay kéo nàng vào lòng, động tác rất nhẹ nhàng, sợ làm bị thương đứa bé trong bụng nàng.

Mũi Bạch Thiên Hoan ngửi thấy trên người hần thoang thoang mùi khói, chắc là vừa nãy sau khi xem xong nội dung trên giấy, hần đã đốt tờ giấy ấy.

- Ta còn tưởng chàng lại nhân lúc ta ngủ, lén chuồn đi nữa chứ.

Bạch Thiên Hoan trêu đùa, thoải mái gối đầu lên cánh tay hần.

- Không đâu, nàng yên tâm, ta luôn ở đây, ngủ ngoan.

- Ừ.

Bạch Thiên Hoan ngoan ngoãn nhắm mắt lại, dường như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, Hạng Nguyên Hoán lấy có muốn ra ngoài một chuyến, buổi tối mới về, Bạch Thiên Hoan không hề hỏi lý do hắn ra ngoài.

Lúc sẩm tối hắn trở về, nàng phát hiện trên người hắn có thêm một vết thương rất sâu, là vết thương do bị lưỡi dao sắc bén gây ra, lúc nàng trị thương cho hắn, hắn chỉ nói là ra ngoài không cẩn thận bị dao người ta va quệt.

Nhưng, Bạch Thiên Hoan biết vết thương kia do đâu mà có nên rất đau lòng cho Hạng Nguyên Hoán.

Hắn bị thương nói rõ rằng lần này nhất định vô cùng nguy hiểm, có lẽ về sau số lần nguy hiểm sẽ còn rất nhiều, nghĩ đến đây, Bạch Thiên Hoan cảm thấy cực kỳ khiếp đảm.

Nàng âm thầm đưa ra quyết định.

Sau bữa tối hôm đó, Bạch Thiên Hoan nhân lúc Hạng Nguyên Hoán không chú ý, lặng lẽ giao một phong thư cho Họa Mi, bảo Họa Mi đưa ra ngoài.

Họa Mi vừa đi, Bạch Thiên Hoan đang chuẩn bị về phòng thì Nguru Quang đột nhiên cản đường nàng.

- Nguru Quang, sao ngươi lại ở đây?

Nàng nhìn sắc trời:

- Lúc này không phải ngươi nên đến phủ Đại học sĩ đưa thuốc sao?

- Thuốc hạ tim thể tử phi là muốn cầu xin thể tử phi một việc.

- Cầu xin ta?

Bạch Thiên Hoan nhướn mi cười:

- Cầu xin ta cái gì?

- Thể tử phi trực tiếp đưa đơn thuốc cho thuốc hạ đi, thuốc hạ đưa đơn thuốc đó qua, như vậy người của phủ học sĩ có thể dựa theo đây mà hốt thuốc, không cần thuốc hạ ngày nào cũng đưa qua nữa, thuốc hạ có thể ở lại bảo vệ thể tử phi bất cứ lúc nào.

Nguru Quang nghiêm túc giải thích.

Hóa ra là không muốn đi đưa thuốc.

Bạch Thiên Hoan cười híp mắt lắc đầu.

- Không được, ta đã hứa với Lưu tiểu thư là ngày nào cũng đưa qua cho nàng ấy, không thể nuốt lời!

Nguru Quang cau mày.

- Thể tử phi, hay là thể này, người bốc thuốc hết trong một lần rồi thuốc hạ đem tất cả qua đó!

Nguru Quang đề nghị.

- Không được, trong thuốc mà ta kê có hai vị phải dùng thuốc mới, qua một ngày thì công hiệu sẽ thay đổi!

Dù sao thì Bạch Thiên Hoan cũng không đồng ý.

Nguru Quang ghen hờn, không nói gì được.

- Ngươi mau đi đưa thuốc đi, đưa muộn sợ là sẽ làm lỡ dở bệnh của nàng ấy.

Bạch Thiên Hoan ra vẻ không kiên nhẫn giục hắn.

- Dạ!

Nguru Quang lĩnh mệnh xoay người rời đi.

Bạch Thiên Hoan cười đắc ý trở về phòng, lúc quay đầu nàng phát hiện Hạng Nguyên Hoán đang đứng phía sau.

- Chàng đang bị thương mà? Sao không ở trong nhà nghỉ ngơi đằng hoàng?

Bạch Thiên Hoan lo lắng chạy đến bên cạnh hắn, đỡ hắn vào trong phòng.

Hạng Nguyên Hoán buồn cười nhìn nàng.

- Ta chỉ bị thương ở cánh tay thôi, không có gì đáng ngại, đâu cần hờ tì là lo như thế?
- Không được, mau vào đi, hồi đó lúc ta bị thương, chàng đã dẫn dò ta thế nào, chàng quên rồi à?

Hạng Nguyên Hoán hết cách, đành mặc cho nàng đẩy hấn về phòng.

- Nàng muốn tác hợp cho Nguru Quang và Luru San San à?

Sau khi ngồi xuống, hấn nói.

Chân mày Bạch Thiên Hoan nhướng lên.

- Chàng nhìn ra à?
- Nàng làm rõ ràng như vậy, người sáng mắt đều có thể nhìn ra!

Bạch Thiên Hoan le lưỡi:

- Nhưng mà, hình như Nguru Quang vẫn chưa phát hiện.
- Hấn tuy ngay thẳng nhưng sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện!

Hạng Nguyên Hoán khề thờ dài:

- Hón nữa.....
- Hón nữa cái gì? Biểu cảm của chàng dường như cảm thấy ta làm việc không thỏa đáng?

Bạch Thiên Hoan nheo mắt.

- Ta không hề thấy hai người họ khả quan.

Hạng Nguyên Hoán chỉ ra chỗ quan trọng:

- Thứ nhất, xuất thân của họ khác nhau, Đại học sĩ sẽ là người đầu tiên không đồng ý.
- Ta cho rằng đây không phải vấn đề lớn, có mấy ai vừa ra đời đã đại phú đại quý, chỉ cần hai người họ thật lòng yêu nhau. ....

Hạng Nguyên Hoán lại lắc đầu.

- Hoan muội muội, xuất thân khác biệt chỉ là thứ yếu, điều quan trọng nhất là, Luru San San xuất thân danh môn, từ nhỏ tới lớn đều là cơm tới há mồm, áo tới đưa tay, nếu nàng ấy gả cho Nguru Quang, nàng cảm thấy kết quả sẽ ra sao?

Không đợi Bạch Thiên Hoan đáp lời, Hạng Nguyên Hoán đã nói tiếp:

- Nếu để Nguru Quang đi ở rể, với tính cách của hấn, ắt sẽ không phục tùng, dù ban đầu hai người yêu thương nhau nhưng chung sống lâu dài, những vấn đề trong đó sẽ dần dần lộ ra!

Hạng Nguyên Hoán nói vậy, Bạch Thiên Hoan không cho là đúng.

- Chuyện không phức tạp như chàng nghĩ đâu, ta có trực giác là hai người họ nhất định sẽ ở bên nhau!

Bạch Thiên Hoan tự tin nói.

Hạng Nguyên Hoán còn muốn khuyên nàng nhưng thấy nàng tự tin như vậy thì không nói gì nữa.

- Tùy nàng.
- Đúng rồi, Nguyên Hoán, ngày mai ta có việc phải ra ngoài một chuyến!

Mắt Bạch Thiên Hoan chớp chớp, đôi mắt đen trắng rõ ràng trong veo.

- Ủ, chuyện gì?

Hạng Nguyên Hoán hỏi mà không ngẩng đầu, bưng chén trà lên uống.

- Là chuyện trong tiệm thuốc của ta, ta phải đích thân đi một chuyến.
- Ta đi với nàng.
- Không cần đâu, chàng dị ứng với dược thảo mà, lần trước sau khi chàng đi, lúc về nổi sởi khắp người!

Bạch Thiên Hoan chế nhạo hần.

Lần đó hần theo nàng đi tiệm thuốc, kết quả là lúc về nổi sởi đầy người, hần nhớ tới mà lòng còn kinh hãi.

- Bằng không ta ở bên ngoài đợi nàng.
- Chỉ là đi tiệm thuốc thôi, không có gì đâu, chàng cứ bận chuyện của chàng đi, hơn nữa, mấy chuyện sổ sách này nọ trong tiệm thuốc cũng không thể lo xong chốc lát được!

Suy nghĩ một chút, Hạng Nguyên Hoán gật đầu:

- Được, vậy sáng mai ta đưa nàng tới tiệm thuốc, buổi trưa ta lại đi đón nàng.
- Được!

Bạch Thiên Hoan vui vẻ đồng ý.

Sáng hôm sau, sau bữa sáng, Hạng Nguyên Hoán đích thân đưa nàng đến cửa tiệm thuốc, Họa Mi chăm sóc nàng, Ngưu Quang, Bạch Thiên và Hắc Ảnh trông chừng ngoài đại sảnh.

Bạch Thiên Hoan cười vẫy tay với Hạng Nguyên Hoán, đưa mắt nhìn hần rồi đi, nàng mới vào trong tiệm thuốc.

Sau khi vào trong tiệm, nàng trực tiếp căn dặn chương quỹ tiệm mở cơ quan lối đi dưới đất, qua lối đi bí mật ấy, nàng đi tới cửa sau của viện bên cạnh.

- Đại tiểu thư, người thực sự muốn đi gặp lục hoàng tử sao?
- Ừ, xe ngựa ta bảo người chuẩn bị đã chuẩn bị xong chưa?
- Chuẩn bị xong hết rồi!

Họa Mi chỉ vào một chiếc xe ngựa dừng cách đó không xa:

- Chính là nó!
- Tốt, ta đi ngay đây.
- Đại tiểu thư, nô tỳ đi với người!

Họa Mi nhanh bước theo sau Bạch Thiên Hoan.

Bạch Thiên Hoan lập tức quay đầu lại ngăn cản:

- Họa Mi, người không thể đi cùng ta, có người ở đây thì bọn Ngưu Quang mới không nghi ngờ ta không có trong tiệm thuốc.
- Nhưng....

Họa Mi lo lắng nhìn bụng Bạch Thiên Hoan.

- Yên tâm đi, ta không sao, lục hoàng tử không dám làm gì ta đâu!

Nàng tự tin nhướn mày.

- Đại tiểu thư, nô tỳ vẫn không yên tâm.

Bạch Thiên Hoan tức giận sa sầm mặt.

- Sao hả, người muốn kháng lệnh ta à?

Họa Mi kinh hãi, vội vàng cúi đầu.

- Nô tỳ không dám!

- Vậy người trở vào đi!

Sắc mặt Bạch Thiên Hoan dịu lại.

- Dạ, đại tiểu thư!

Họa Mi chỉ có thể trở mắt nhìn Bạch Thiên Hoan lên xe ngựa rồi đi, bóng xe ngựa xa dần trong tầm mắt, cuối cùng, nàng cắn răng vội vã quay vào tiệm thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Cái Giá Phải Trả (2)

Từ sau cái chết đột ngột của thái tử Hạ Ất Hiền năm tháng trước, suốt năm tháng liền, rất nhiều đại thần dâng tấu lên Hoàng đế xin lập thái tử mới, nhưng Hoàng đế luôn thoái thác, chưa từng tỏ rõ sẽ chọn ai làm thái tử.

Hạ Ất Thần ba ngày hai bữa luôn thấp thòm việc này, hồi hã ngược xuôi khắp chốn, nhưng, ngày hôm qua, từ sĩ hãn bí mật đào tạo bị giết chết toàn bộ, trước đó đã hãn nhận được tin tức đề phòng nhưng người của hãn vẫn bị giết tất cả.

Hãn giận đến mức cáo bệnh trong phủ, không gặp bất kỳ ai.

Lúc hãn đang nằm trong phòng ngủ híp mắt trầm tư thì một thị vệ vội vã chạy tới.

- Lục hoàng tử, lục hoàng tử!

- Gặp cái gì? Bỏn hoàng tử còn đang sống sờ sờ đây này!

Hạ Ất Thần mất hứng quở trách, con người bắn ra ánh sáng lạnh lẽo, thể hiện sự bất mãn trong lòng.

- Lục hoàng tử, có người muốn gặp ngài!

- Không gặp!

Hạ Ất Thần quyết đoán:

- Không phải bỏn hoàng tử đã nói rồi sao, hôm nay không gặp ai hết, đuổi đi!

Người tới phủ hoàng tử gặp hãn, chắc chắn là những kẻ tiểu nhân dối trá nịnh nọt, cho rằng hãn là thái tử tương lai nên tới để bợ đỡ.

Trước đây khi nghe những lời đó, trong lòng hãn sẽ cảm thấy thoải mái, nhưng lúc này hãn đang buồn bực, không muốn gặp bất kỳ ai, những lời đó đối với hãn lại càng là châm chọc.

- Là thế tử phi của Hạng thân vương phủ, nói nhất định phải gặp ngài!

Thế tử phi của Hạng thân vương phủ, Bạch Thiên Hoan?

- Ý người là thế tử phi của Hạng Nguyên Hoán?

Hạ Ất Thần nheo mắt hoài nghi.

- Chính là cô ấy.

- Không phải cô ta đang ở trong Hạng thân vương phủ dưỡng thai ư? Sao lại chạy tới đây?

Không biết Bạch Thiên Hoan có ý đồ gì?

- Tiểu nhân cũng không biết, tiểu nhân hỏi thế tử phi tìm ngài có việc gì thì cô ấy nói cô ấy chỉ nói với ngài!

Hạ Ất Thần sờ cằm suy nghĩ.

- Được, bỏn hoàng tử gặp cô ta, xem cô ta có thể giở trò gì, bảo cô ta chờ ở phòng khách, bỏn hoàng tử lập tức qua ngay.

- Dạ!

Phòng khách.

Bạch Thiên Hoan được mời vào phòng khách của phủ lục hoàng tử, nàng ngồi đợi trong đó đến khi bên tai vang lên tiếng bước chân lười nhác.

Nàng quay đầu thì thấy Hạ Át Thần đang đi tới.

Bạch Thiên Hoan lịch sự đứng lên.

- Tham kiến lục hoàng tử!

Nàng gật nhẹ đầu:

- Do thân thể không tiện nên không hành lễ với lục hoàng tử.

- Thế tử phi rảnh rồi thật, lại tới chỗ của ta!

Hạ Át Thần cười ngời xuống, ánh mắt nham hiểm nheo lại dán vào nàng:

- Có điều, thế tử phi tới không mang theo thị nữ cũng không mang theo thị vệ, chẳng lẽ không sợ sẽ xảy ra chuyện sao?

Bạch Thiên Hoan cười tươi như hoa:

- Sợ xảy ra chuyện thì đừng đi ra ngoài, hơn nữa, lúc ta đi đã căn dặn rằng nếu ta xảy ra chuyện gì thì đều do lục hoàng tử chịu trách nhiệm!

Hạ Át Thần lạnh lùng liếc Bạch Thiên Hoan.

Nếu cô ta ra ngoài thì chắc chắn không có chuyện không hề chuẩn bị gì cả, cho nên, lời cô ta nói hoàn toàn có khả năng.

- Cô tới tìm ta có việc gì?

Hạ Át Thần không kiên nhẫn, hơi hời hợt vì đã đồng ý gặp cô ta.

Hắn thậm chí nghi ngờ phải chăng đứa bé trong bụng Bạch Thiên Hoan xảy ra chuyện, cho nên cô ta mới có ý đến phủ hắn, giả họa cho hắn.

- Việc ta muốn nói với lục hoàng tử chỉ để hai người chúng ta biết!

Bạch Thiên Hoan liếc nhìn người hầu bên cạnh Hạ Át Thần và hai nha hoàn trong phòng khách.

Hạ Át Thần đưa mắt ra hiệu cho người hầu bên cạnh, người hầu nọ lạnh lợi hiểu ý, bèn cung kính khom người lui xuống, tiện thể dẫn theo hai nha hoàn ra ngoài.

Không lâu sau, cả phòng khách chỉ còn lại Bạch Thiên Hoan và Hạ Át Thần.

- Bây giờ chỉ còn hai chúng ta, thế tử phi có thể nói rõ mục đích đến của mình rồi chứ?

Giọng điệu Hạ Át Thần không kiên nhẫn.

- Chỉ nhìn biểu cảm của lục hoàng tử, ta có thể đoán nguyên nhân khiến lục hoàng tử đang phiền lòng không?

Bạch Thiên Hoan cười giảo hoạt.

- Có phải thế tử phi lo quá nhiều chuyện rồi không?

- Là vì tử sĩ lục hoàng tử mới bồi dưỡng gần đây toàn bộ đều bị ám sát, phải không?

Bạch Thiên Hoan một câu nói đúng suy nghĩ trong lòng Hạ Át Thần.

Hắn chột nheo mắt, ánh mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm nàng, bàn tay đặt trên tay ghế tăng thêm sức lực, đốt ngón tay vì dùng sức mà hiện lên màu trắng.

- Là Hạng Nguyên Hoán bảo cô tới chỗ ta?

- Lục hoàng tử hà tất phải khẩn trương? Nguyên Hoán không biết chuyện ta tới đây, ta tới tìm lục hoàng tử, chẳng qua là muốn cùng làm một vụ buôn bán với lục hoàng tử mà thôi!

Bạch Thiên Hoan ung dung điềm tĩnh mỉm cười nói.

- Buôn bán với bốn hoàng tử? Bốn hoàng tử chưa bao giờ buôn bán, hưởng hờ, dù có đi nữa cũng không phải với cô!

- Nếu nói đề nghị này của ta có thể khiến lục hoàng tử ngồi lên đế vị thì sao?

- Cô nói gì?

Khóe môi Hạ Át Thần cong lên giễu cợt:

- Ngồi lên đế vị? Phụ hoàng hiện vẫn đang khỏe mạnh, phía trên bốn hoàng tử còn có tam hoàng tử, cô nói đề bốn hoàng tử ngồi lên đế vị?

- Dù cha chồng của ta là Hạng thân vương, cứu cứu ruột của tam hoàng tử, nhưng trong mắt ta, lục hoàng tử có tài trị quốc hơn, ngài mới là lựa chọn tốt nhất ngồi lên đế vị.

Hạ Át Thần hứng thú, đáy mắt lóe lên sự chăm biếm:

- Cô cho rằng bốn hoàng tử là kẻ ngốc à? Nếu cô muốn mượn cơ trừ khử bốn hoàng tử thì cô tính toán nhầm rồi.

- Lục hoàng tử chó vớ từ chối, chờ ta nói xong cũng không muộn!

- Cô còn muốn nói gì?

- Lục hoàng tử có biết từ sĩ lữ này của ngài do ai phái đi giết không?

- Cô biết?

Bạch Thiên Hoan gật đầu:

- Ta đã có được tin tức chính xác, là Hoàng thượng phái người đi làm, không chỉ thế, Hoàng thượng còn nắm được không ít bằng chứng chứng minh ngài mưu quyền đoạt vị, ông ấy đang định trừ khử thế lực của ngài từng cái từng cái một, ta nghĩ... lục hoàng tử hẳn là đã phát hiện mới đúng.

Gương mặt Hạ Át Thần cứng ngắc.

Không ngờ Bạch Thiên Hoan biết rất nhiều chuyện.

- Cô tưởng cô nói những lời này là có thể lừa bốn hoàng tử sao?

- Nếu lục hoàng tử đồng ý hợp tác với ta thì ta bảo đảm, sau này chuyện ngài muốn làm Nguyên Hoán sẽ không tham dự, ngài còn có thể có cơ hội giành được ngôi hoàng đế.

- Ta hợp tác với cô? Cô bảo ta tin cô thế nào? Hơn nữa.....ta sao có thể tin được rằng cô thật sự muốn hợp tác với ta?

- Hơn năm tháng trước, ta suýt bị Hoàng thượng xử tử, nguyên nhân chính chắc hẳn lục hoàng tử rõ hơn bất kỳ ai!

Bạch Thiên Hoan cười lạnh.

Hạ Át Thần nham hiểm nhìn nàng:

- Hôm nay cô muốn tìm bốn hoàng tử để báo thù?

- Trước kia ta quả thực hận ngài, có điều, ta càng hận người khác hơn, chỉ cần hai ta hợp tác, đôi bên sẽ cùng có lợi.

Hạ Át Thần hơi cúi đầu, suy đoán nói:

- Người cô nói... là phụ hoàng?

- Đúng!

Hạ Át Thần cười lạnh.

- Bây giờ cô nói những lời này, cô nên biết, bốn hoàng tử hoàn toàn có thể tiền trạm hậu tẩu với cô. (tiền trạm hậu tẩu: chém trước báo cáo sau)

- Vậy thì ngài sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội đoạt được đế vị!

- Dựa vào đâu nguoi cho rằng không có nguoi thì bốn hoàng tử không thể đoạt được đế vị?

- Lục hoàng tử rõ hơn bất kỳ ai, tình thế hiện tại đang bất lợi cho ngài, trừ phi ngài theo kế hoạch của ta, bằng không, ngài sẽ vĩnh viễn không có cơ hội trở mình, nhanh thì một tháng, chậm thì nửa năm, lục hoàng tử ngài sẽ bị Hoàng thượng xử tử!

Hạ Ất Thần kinh hãi mở to mắt.

- Cô chỉ đang phô trương thanh thế mà thôi.

- Ta có phải đang phô trương thanh thế hay không, trong lòng lục hoàng tử hiểu rõ, bất kể tam hoàng tử hay ngài đều không phải là người Hoàng thượng yêu thương nhất!

- Cô có biện pháp gì?

- Lục hoàng tử đã biết y thuật của ta nhưng lục hoàng tử chưa biết độc thuật của ta!

Bạch Thiên Hoan gần từng chữ nói:

- Ta có một loại thuốc, chỉ cần lục hoàng tử có thể trộn nó trong thức ăn của Hoàng thượng liên tục hai tháng sẽ khiến cơ thể Hoàng thượng suy kiệt, nhanh chóng từ vong, bất kỳ thái y nào cũng không tra ra được nguyên nhân!

- Có loại thuốc này?

- Có! Chỉ cần lục hoàng tử dám cược.

Mắt Hạ Ất Thần lóe lên ánh sáng âm mưu.

- Nếu cô đã thành tâm hợp tác như vậy, hình như ta cũng không có lý do gì từ chối.

- Thế thì hợp tác vui vẻ!

Sau khi nói thêm ít chi tiết với Hạ Ất Thần, Bạch Thiên Hoan rời khỏi phủ lục hoàng tử, lên xe ngựa trở về tiệm thuốc.

Ngưu Quang định vào xem xem Bạch Thiên Hoan có bên trong hay không nhưng Họa Mi lại nhiều lần ngăn cản, không cho vào khiến hắn nghi ngờ, lại càng muốn vào.

- Đại tiểu thư đã nói, lúc cô ấy tra sổ sách phải tập trung, không thể bị bất kỳ ai quấy rầy!

- Ta chỉ nhìn thôi, sẽ không quấy rầy đại tiểu thư!

Trong lòng Họa Mi rất hoảng sợ, mắt thấy sắp không ngăn được Ngưu Quang rồi.

Nhưng đại tiểu thư sao vẫn chưa trở về?

Họa Mi đang suy nghĩ thì phía sau vang lên một giọng nói mang theo ý trách cứ.

- Sao? Ôn ào cái gì? Ôn khiến ta ở trong này xem sổ sách cũng không yên!

Bạch Thiên Hoan mắt hứng từ phía sau bước ra, sắc mặt hơi mệt mỏi.

Mắt Họa Mi sáng lên.

Tốt quá, đại tiểu thư về rồi.

- Đại tiểu thư, vừa rồi nô tỳ đã nói là người đang xem sổ sách bên trong nhưng cậu ấy cứ đòi xông vào, cho nên....

- Được rồi, không cần cản hắn, ta xem xong rồi.

Đúng lúc này Hạng Nguyên Hoán tới phòng thuốc.

- Xem ra gia tói vừa khéo.

Bạch Thiên Hoan âm thầm thở phào nhẹ nhõm, may mà mình về kịp.

- Nguyên Hoán.

- Vừa nãy ta còn nghe có người nói thấy nàng đi phố Nam.

Hạng Nguyên Hoán cười nói:

- Ta nói người đó nhìn lầm.

Sau lưng Bạch Thiên Hoan rí ra một lớp mồ hôi lạnh.

- Phải đấy, nhìn lắm rồi.

Nàng phụ họa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Đứa Bé Ra Đời 1 (1)

Mấy ngày kế tiếp, Bạch Thiên Hoan lại lười ra ngoài, chỉ ở trong phủ nhân nhã dưỡng thai, không hề hỏi đến chuyện gì nữa, thảnh thơi nghe được tin tức về chuyện lục hoàng tử và nàng âm thầm tính toán trong hoàng cung.

Nàng khẳng định người do lục hoàng tử an bài đã ra tay, lén lút hạ độc vào thức ăn của Hoàng đế, sức khỏe Hoàng đế đã bắt đầu dần dần suy yếu, có điều bên ngoài vẫn không ai biết chuyện này, Hoàng đế cũng âm thầm không chế không cho tin tức này truyền ra.

Họa Mi đưa một tờ giấy vào tay Bạch Thiên Hoan.

Bạch Thiên Hoan đã mang thai gần chín tháng, bụng vô cùng to, Họa Mi mỗi lần nhìn bụng nàng đều không nhận được mà sợ hãi.

Xem xong nội dung trên giấy, Bạch Thiên Hoan trả lại cho Họa Mi, nhìn Họa Mi châm lửa đốt nó trước mặt nàng.

Nhìn trang giấy hóa thành tro bụi, nàng trầm suy nghĩ.

Có lẽ cực hạn của Hoàng đế là nội trong nửa tháng này.

Trước kia lúc cha mẹ truyền y thuật cho cô đã từng dặn dò, không được dùng độc hại người, bởi điều đó là trái với lẽ trời.

Lần này, cô cãi lời cha mẹ, dùng sở trường của mình kết liễu tính mạng Hoàng đế.

Không vì điều gì khác, chỉ vì tính mạng của người cô yêu, dù tương lai có gặp phải báo ứng cũng do một mình cô gánh chịu.

- Thế tử phi, người làm như vậy mà không nói với thế tử gia sao?

Họa Mi lo lắng hỏi Bạch Thiên Hoan.

- Đợi sau khi xong chuyện ta sẽ nói với chàng.

Bây giờ nói chỉ khiến hắn lo lắng, những gì hắn chịu đựng đã đủ nhiều rồi, không cần phải gánh thêm chuyện này, hơn nữa, chính nàng có thể làm tốt.

- Nhưng người đang hợp tác với lục hoàng tử, người thực sự tin tưởng lục hoàng tử ư?

- Ta đã sắp xếp xong từ lâu, điều này người không cần lo lắng.

Bạch Thiên Hoan tự tin nhướn mày:

- Đúng rồi, đồ ta bảo người chuẩn bị cho tổ mẫu đã làm xong chưa?

- Đã chuẩn bị xong rồi!

Họa Mi vội lấy ra một hộp thức ăn:

- Bây giờ người đi đến chỗ lão thái quân à?

- Ừ, mấy ngày rồi ta chưa đi, bây giờ người xách hộp thức ăn đó theo ta.

Ninh Thần Đường.

Bạch Thiên Hoan và Họa Mi cùng đến, lão thái quân đang lễ Phật trong Phật đường, Bạch Thiên Hoan để tránh quấy rầy bà nên dặn tỳ nữ không được lên tiếng, nàng chỉ đứng một bên lặng lẽ chờ.

Khoảng một khắc đồng hồ sau, lão thái quân tụng kinh xong, xoay người lại thì thấy Bạch Thiên Hoan.

- Cháu dâu bảo bối, sao cháu lại tới đây? Tới cũng không nói tiếng nào, đứng đây bao lâu rồi? Mau mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi.

Lão thái quân khăn trương kéo Bạch Thiên Hoan ngồi xuống.

- Tổ mẫu, cháu thấy người đang bận nên không cho người hầu lên tiếng, vả lại, cháu cũng tới chưa được bao lâu.

- Con bé này cứ bướng, nếu tiểu tăng tôn tương lai của ta bị thương thì sao đây?

Dứt lời, lão thái quân cúi đầu che miệng khẽ ho.

- Cháu sẽ cẩn thận!

Bạch Thiên Hoan ra hiệu cho Họa Mi xách hộp thức ăn lại, Họa Mi mở hộp, Bạch Thiên Hoan bung ra một đĩa bánh hoa quế:

- Tổ mẫu thích ăn bánh hoa quế nên con đặc biệt bảo người làm một ít cho tổ mẫu.

Vừa thấy bánh hoa quế, gương mặt lão thái quân liền lộ vẻ yêu thích, bà cầm một miếng bánh lên cắn một cái, chân mày hơi cau lại:

- Bánh hoa quế này sao hơi đắng?

- Con đặc biệt sai người trộn thuốc trị ho vào, nghe nói....

Bạch Thiên Hoan cười nói:

- Nghe nói hai ngày nay tổ mẫu bị ho nhưng chê thuốc đắng nên lén đổ thuốc hết!

Lão thái quân nghiêm mặt, ánh mắt quét về phía nha hoàn đằng sau.

- Là kẻ nào lẩm lời?

- Tổ mẫu đừng trách họ, họ cũng vì muốn tốt cho người, hơn nữa, hành vi lén đổ thuốc là nhất thiết không được, nếu người không muốn uống thuốc thì cháu sẽ nghĩ cách khác!

Lão thái quân cười híp mắt thành một đường.

- Cháu là có hiếu nhất, sau này ấy, nếu cháu có chuyện gì thì cứ tìm tổ mẫu, nếu tiểu tử thú vị Nguyên Hoán kia bắt nạt cháu thì cháu cũng cứ tìm tổ mẫu, tổ mẫu nhất định sẽ giúp cháu giáo huấn nó!

- Cháu biết tổ mẫu thương cháu, nếu sau này Nguyên Hoán ức hiếp cháu thì người đầu tiên cháu tìm đến là tổ mẫu!

Trò chuyện thêm với tổ mẫu một lát, Bạch Thiên Hoan mới rời khỏi Ninh Thần Đường.

Nàng đi rồi, lão thái quân vẫy gọi nha hoàn bên cạnh tới.

Nha hoàn tưởng lão thái quân muốn trách phạt vì lẩm mồm với Bạch Thiên Hoan nên căng thẳng.

- Ngươi chuẩn bị một chút, ngày mai ta muốn vào cung một chuyến.

- Vào cung?

- Phải, ta muốn gặp thái hậu.

Nhi tử, tôn tử, con dâu và cháu dâu của bà đều hiếu thảo chu đáo như vậy, hôm nay lại có bánh của Bạch Thiên Hoan, bà đương nhiên muốn vào cung khoe khoang với thái hậu một phen.

- Dạ!

Bạch Thiên Hoan trở về Tùng Viên đúng lúc Hạng Nguyên Hoán cũng vừa về, hắn đi cùng Đinh Viễn Sơn đến Binh bộ, cùng huấn luyện tân binh một buổi đến trưa.

- Nàng đi đâu về thế?

Hạng Nguyên Hoán khẽ cau mày:

- Tình trạng của nàng bây giờ cho phép nàng tùy tiện đi loạn sao?

- Trước khi sinh, hoạt động nhiều một chút, lúc sinh mới thuận lợi, đỡ chịu khổ hơn.

Bạch Thiên Hoan nhanh miệng phản bác.

- Dù sao ta nói gì nàng đều nói lại được!

Hạng Nguyên Hoán dịu dàng cẩn thận về phòng:

- Nàng bây giờ là đối tượng bảo vệ trọng điểm, nên cẩn thận chút.

Hắn đỡ nàng ngồi xuống giường êm, lại rót cho nàng một chén trà sâm ấm, Bạch Thiên Hoan bụng trà sâm, cười tươi như hoa.

- Đồ ta nhờ chàng mua chàng có mua chưa?

Nàng nghiêng đầu hỏi.

- Ta đâu dám không mua!

Hạng Nguyên Hoán lấy một hộp thức ăn dưới bàn ra:

- Toàn bộ đều là thức ăn ngon nàng thích nhất.

- Có cá nữa này, nhưng cá nhiều xương lắm.

Bạch Thiên Hoan phản nản.

Sau khi nhặt tất cả xương cá ra, Hạng Nguyên Hoán đặt thịt cá trước mặt nàng.

Hắn sẵn sóc như thế khiến nàng rất vui vẻ.

- Chàng như vậy sẽ chiều hư ta mất.

Bạch Thiên Hoan cười híp mắt ăn thịt cá mỹ vị, miệng tuy nói thế nhưng vẻ mặt rất hưởng thụ.

Hạng Nguyên Hoán cung chiều nhéo mũi nàng:

- Nàng thế này gọi là được lợi còn khoe mẽ, mau ăn đi, bằng không sẽ nguội mất!

- Nhưng nhiều như vậy, một mình ta ăn không hết!

- Ăn không hết thì để lại cho ta!

Bạch Thiên Hoan cười càng hạnh phúc hơn.

Nàng đã bị chiều hư lâu rồi, hơn nữa, nàng rất vui vẻ bị chiều hư.

Mặc kệ cuồng phong sóng dữ bên ngoài Hạng thân vương phủ, bây giờ họ đang hạnh phúc là đủ rồi.

Bạch Thiên Hoan mới ăn được một nửa thì ánh mắt Hạng Nguyên Hoán nhấp nháy nhìn nàng.

- Hoan muội muội, mai ta phải ra ngoài một chuyến, sáng ngày kia mới về.

Thịt cá vừa nuốt vào bị những lời này của hắn làm mắc trong cổ họng, nàng sặc uống liền hai ngụm nước mới nuốt xuống được, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn chút.

- Mai chàng phải ra ngoài?

Bạch Thiên Hoan kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn.

Hạng Nguyên Hoán áy náy vỗ vỗ lưng cho nàng, đặt ly nước trong tay nàng trở lại trên bàn.

- Ừ, trong tổ chức có chút chuyện cần ta xử lý, có điều nàng yên tâm, sau lần này đến trước khi nàng sinh, ta sẽ không ra ngoài nữa!

Hạng Nguyên Hoán cam đoan.

- Ta không có ý trách chàng, có điều, chàng đi bên ngoài nhất định phải cẩn thận, còn nữa. ....nhớ là ta và con đều đang đợi chàng bình an quay về.

Bạch Thiên Hoan chân thành nhìn hắn.

- Ủ, ta sẽ luôn nhớ.

Nụ cười trên mặt Hạng Nguyên Hoán vẫn mang vẻ bông đùa như ngày thường:

- Nhưng, trong một ngày một đêm ta không có ở đây, nàng cũng phải ngoan ngoãn đợi ở phủ, không được đi đâu hết, nếu ta về mà không thấy nàng. ....

Bạch Thiên Hoan nghiêm mặt, chỉ vào bụng to của mình:

- Chàng cảm thấy ta thể này còn có thể đi đâu?

- Được được, không nói chuyện này nữa, nàng mau ăn đi, nguội sẽ mất ngon!

Không lâu sau, Hạng Nguyên Hoán lại chất thức ăn thành một núi nhỏ trên cái đĩa trống trước mặt Bạch Thiên Hoan.

Nàng nhăn nhó nhìn ngọn núi trước mặt có xu thế chỉ tăng không giảm.

- Thế này cũng quá nhiều rồi nhỉ?

- Không chỉ nàng ăn mà con cũng phải ăn.

- Nó bây giờ mới bao lớn, ăn không hết nhiều như vậy.

Bạch Thiên Hoan nghiêm túc nhìn Hạng Nguyên Hoán, bắt đầu cò kè mặc cả với hắn.

Hôm sau hắn ra ngoài, Đinh Viễn Sơn đến Hạng thân vương phủ tìm Hạng Hân Lạc, hai người họ đấu kiếm trên mảnh đất trống cạnh vườn hoa.

Bạch Thiên Hoan rảnh rỗi chạy đến xem náo nhiệt, sai Họa Mi đem ghế ra, nàng ngồi trên ghế xem hai người họ tỷ thí.

Lúc họ tỷ thí, Hạng Hân Lạc hầu như đều dùng toàn lực, Đinh Viễn Sơn tiếp chiêu điều luyện, người sáng mắt vừa nhìn là biết Đinh Viễn Sơn đang nhường nàng ấy, có điều nàng ấy tự nhận thấy võ công của mình có tiến bộ nên tỷ thí vô cùng vui vẻ.

Bạch Thiên Hoan có thể nhìn ra được, quan hệ giữa Đinh Viễn Sơn và Hạng Hân Lạc có chút tình tế, không giống như hai tháng trước nữa.

Đương nhiên, cả Hạng thân vương phủ từ trên xuống dưới đều biết nguyên nhân Đinh Viễn Sơn thường xuyên đến phủ là gì, Tiết Oánh và Hạng Diên Thiệu vui vẻ mở một mắt nhắm một mắt cho qua.

Mỗi lần Đinh Viễn Sơn đến Hạng thân vương phủ, người hầu và tỷ nữ đều ríu rít báo cho hắn vị trí chính xác của Hạng Hân Lạc, để hắn nhanh chóng tìm được nàng ấy.

Trong mắt các tỷ nữ và người hầu, Đinh Viễn Sơn đã là cô gia của họ, chỉ là Hạng Hân Lạc vẫn chưa gặt đầu mà thôi.

Nhìn hai người họ ở bên nhau, Bạch Thiên Hoan tin rằng theo tình hình trước mắt mà phát triển thì họ trở thành một đôi là chuyện sớm muộn.

Đinh Viễn Sơn và Hạng Hân Lạc nghỉ ngơi một chút rồi mới bắt đầu lượt tỷ thí thứ hai.

Sắp đến trưa, hai người họ đã có chút mệt mỏi, dự định kết thúc.

Một người hầu vội vàng chạy tới.

- Thế tử phi, quận chúa, Đinh tướng quân, không hay rồi!

Người hầu mồ hôi nhễ nhại nói.

Hạng Hân Lạc sững sờ, suýt bị kiếm trong tay Đinh Viễn Sơn đâm phải, may mà hắn nhanh chóng thu tay.

- Chuyện gì không hay?

Hạng Hân Lạc chưa hết hoảng hồn, Bạch Thiên Hoan nghi hoặc hỏi.

- Là lão thái quân, lão thái quân ở trong cung xảy ra chuyện!

Người hầu thở không ra hơi nói:

- Người trong cung vừa truyền tin đến.

- Cái gì? Tổ mẫu?

Bạch Thiên Hoan bật dậy khỏi ghế, do bụng quá to mà động tác quá nhanh nên nàng hơi lão đảo, đưa tay vịn vào ghế đứng vững, khẩn trương hỏi:

- Tổ mẫu sao rồi? Người nói cho rõ!

- Họ nói là sau khi lão thái quân bá kiến thái hậu, lúc đi ngang qua ngự hoa viên trượt chân rơi xuống nước, khi được cứu lên đã không còn hơi thở nữa!

Người hầu run rẩy bẩm báo.

- Trượt chân rơi xuống nước? Sao có thể trượt chân rơi xuống nước?

Bạch Thiên Hoan mở to mắt, bàn tay trên tay vịn nắm chặt, nằng lắc đầu dữ dội:

- Không thể nào, nhất định là có người cố ý hãm hại!

Hạng Hân Lạc kinh hãi nói không nên lời, im bật trong chốc lát mới phản ứng lại, giống như bị người khác gõ một cái vảy.

- Tổ mẫu, ta muốn vào cung gặp tổ mẫu, ta muốn vào cung.

Bạch Thiên Hoan vừa nghe được tin này như bị sét đánh, bàn tay vịn vào Họa Mi, nắm ngón tay bấm thật sâu vào da thịt cánh tay nàng ấy.

- Họa.....Họa Mi, vào cung, ta cũng muốn vào cung, lập tức chuẩn bị xe.

- Dạ, nô tỳ đi ngay!

Ninh Thần Đường.

Ban đêm, trong Ninh Thần Đường, một chiếc giường gỗ lim đặt ngay giữa, thi thể lạnh lẽo của lão thái quân nằm bên trên, vẻ mặt an bình cho thấy trước khi chết bà cũng không quá đau đớn, cũng cho thấy cái chết của bà đến quá đột ngột, thậm chí không có giấy gĩa.

Bên giường lão thái quân, nước mắt Bạch Thiên Hoan thì nhàu rơi xuống.

Hôm qua vẫn ở nơi này, lão thái quân còn cười nói với nàng, sau này nếu Hạng Nguyên Hoán bắt nạt nàng thì cứ việc tìm bà, bà sẽ ra mặt cho nàng.

Chỉ một buổi tối ngắn ngủi, bà lão luôn cười hiền từ với nàng giờ đây đã biến thành một thi thể lạnh băng.

Cái chết của bà thực sự quá đột ngột.

Không biết có phải do nàng quý quá lâu hay không, nàng cảm thấy bụng mình nặng xuống từng cơn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Đứa Bé Ra Đời 1 (2)

Hạng Diên Thiệu quỳ dưới đất, đầu rũ xuống, nhìn gương mặt nghiêng cứng đờ và quả đấm nắm chặt bên người ông là có thể nhìn ra được nỗi hận trong lòng ông lúc này.

Tiết Oánh khóc ngắt đi, vừa mới tỉnh lại, sắc mặt tái nhợt như cũ.

Hạng Hân Lạc do sức khỏe yếu ớt, chịu đả kích này vẫn hôn mê bất tỉnh.

Tiết Oánh lại lần nữa quỳ bên cạnh Hạng Diên Thiệu, mắt bà sưng đỏ như quả hạch đào.

- Lão gia, ta càng nghĩ càng thấy chuyện này không đơn giản!

Giọng Tiết Oánh khóc nức có hơi khàn:

- Mẫu thân không biết bơi, từ trước tới giờ không đến nơi có nước, sao có thể vì muốn hái một đóa hoa sen mà rơi xuống nước như lời cung nữ nói?

Trong lòng Bạch Thiên Hoan cũng nghĩ như vậy.

Lão thái quân rất sợ nước, hồ nước trong vương phủ đều đặc biệt xây lan can là vì thế, trong ngự hoa viên không có lan can thì sao bà lại đột nhiên đến bên hồ nước?

- Thái hậu vì mẫu thân đột ngột qua đời, đau lòng quá độ mà sinh bệnh, ta không cách nào nhờ thái hậu giúp chúng ta điều tra chuyện này, nhưng lão gia, mẫu thân không thể qua đời vô duyên vô cớ như vậy được.

Tiết Oánh lau nước mắt:

- Nếu để ta biết là ai hại mẫu thân, ta nhất định khiến cả nhà kẻ đó bồi táng mẫu thân.

- Chuyện này giao cho ta!

Hạng Diên Thiệu siết chặt hai tay phát ra những tiếng kêu “rắc rắc” rất kinh người:

- Ta nhất định sẽ không để mẫu thân chết oan uổng!

- Đúng, nhất định không để mẫu thân chết oan uổng!

Tiết Oánh rung rung gật đầu.

Bà chợt nghĩ đến gì đó bèn quay đầu nhìn Bạch Thiên Hoan.

- Thiên Hoan, nghiệt chương Nguyên Hoán này đi đâu rồi? Tổ mẫu qua đời, nó là tôn tử ruột mà không thấy bóng dáng?

Trong giọng nói của bà lộ ra sự thất vọng và tức giận.

- Mẫu thân, Nguyên Hoán sáng mai mới có thể về, chàng ....

Con đau bụng sinh khiến Bạch Thiên Hoan chịu không nổi, nàng mới nói được một nửa liền không kiềm được tiếng rên rỉ.

- Lập tức sai người báo nó trở về, loại thời điểm này.....Thiên Hoan, con sao vậy?

Thấy Bạch Thiên Hoan đau sắp ôm bụng ngã xuống, Tiết Oánh lo lắng chạy lên trước, đỡ nàng dậy.

Nàng đau đến mức sắc mặt tái nhợt nhưng luôn ra sức lắc đầu, hồi lâu mới phun ra được một câu:

- Nước ối của con vỡ rồi!

- Cái gì?

Tiết Oánh sợ hãi:

- Nước ối vỡ rồi? Bây giờ chưa đủ chín tháng mà.

- Là sinh non!

- Sinh non?

Hạng Diên Thiệu quyết định dứt khoát:

- Oánh nhi, nàng đưa Thiên Hoan về Tùng Viên trước, người đâu, lập tức đưa bà đỡ đến Tùng Viên!

- Dạ!

Hai nha hoàn nghe lệnh, ríu rít lui xuống.

- Lão gia, vậy mẫu thân?

Tiết Oánh lo lắng nhìn lão thái quân trên giường.

- Ở đây trước hết giao cho ta, mẫu thân đã xảy ra chuyện rồi, con dâu và tôn nhi chúng ta không thể xảy ra chuyện nữa!

- Được, Họa Mi, mau giúp ta đưa Thiên Hoan về Tùng Viên.

Bạch Thiên Hoan sinh non cộng thêm khó sinh, đau đớn cả đêm mà đứa bé vẫn chưa ra, đến sáng sớm, nàng đã đau đến mức không còn sức nữa.

Tiết Oánh luôn chờ chực ngoài phòng ngủ sốt ruột đi qua đi lại.

Một nha hoàn thấy bà tiểu tụy bèn khuyên nhủ:

- Vương phi nương nương, người đã đợi cả đêm rồi, hay là về nghỉ ngơi trước đi.

- Thiên Hoan hiện đang khó sinh, sống chết trước mắt, đợi một lát thì tính là gì? Ta không nghỉ ngơi, cứ ở đây chờ.
- Vậy vương phi nương nương hay là ăn chút gì đi, từ tối qua đến giờ, người chưa ăn gì cả!
- Không ăn không ăn, ta không đói!

Trong lòng Tiết Oánh vô cùng lo lắng, nhớ tới Hạng Nguyên Hoán là lửa giận của bà lại bùng lên:

- Nguyên Hoán tên nghiệt chương này, chờ nó về, ta nhất định sẽ tự tay bóp chết nó.

Hạng Nguyên Hoán bị Tiết Oánh mắng, lúc này vừa vận đến trước cổng lớn Hạng thân vương phủ, còn chưa vào cửa thì thấy người hầu đang treo vải trắng lên cổng.

Màu trắng tượng trưng cho cái chết.

- Thế này là thế nào?

Hạng Nguyên Hoán túm lấy một hạ nhân, ánh mắt chất vấn bắn ra những tia sáng mãnh liệt.

- Thế ~~~ thế tử gia!

Hạ nhân nọ sợ hãi, vội vàng nói:

- Thế tử gia, ngài cuối cùng cũng về rồi.
- Rốt cuộc là có chuyện gì?
- Lão thái quân, lão thái quân ngày hôm qua qua đời.
- Cái gì?

Sắc mặt Hạng Nguyên Hoán thay đổi, hần vận công phi nhanh đến Ninh Thần Đường.

Vừa vào Ninh Thần Đường, chân hần liền bất động.

Người tổ mẫu yêu thương hần nhất trước đây giờ đã thành một thi thể.

- Tổ mẫu, tổ mẫu!

Hạng Nguyên Hoán ngã quỵ nặng nề xuống đất, hai mắt đại ra nhìn di thể của lão thái quân trên giường:

- Sao lại thế này?

Hạng Diên Thiệu không thèm nhìn hần:

- Con còn có mặt mũi quay về?

Trái tim Hạng Nguyên Hoán bị cắt mạnh.

- Là lỗi của con, tổ mẫu, tôn nhi biết sai rồi, người mau tỉnh lại đi, kể chuyện xưa cho tôn nhi, tổ mẫu. . .

Hạng Nguyên Hoán nghẹn ngào.

Nước mắt nam nhi không dễ rơi, chỉ vì chưa chạm đến chỗ đau lòng.

- Con nên về Tùng Viên trước đi.

Thấy Hạng Nguyên Hoán đau lòng như vậy, lửa giận của Hạng Diên Thiệu dịu đi, nhắc nhở hần.

- Con muốn ở đây với tổ mẫu.
- Vợ con sinh non lại còn khó sinh, từ hôm qua đến giờ vẫn chưa sinh được đứa bé ra.

Hoan muội muội, Hoan muội muội của hần.

Tức thì, Hạng Nguyên Hoán không chút nghỉ ngơi bỏ dậy, nhanh chóng lao tới Tùng Viên.

Vừa đến bên ngoài Tùng Viên đã nghe được tiếng kêu đau xé tim gan của Bạch Thiên Hoan vọng ra từ trong phòng, đám người Tiết Oánh ở ngoài phòng chờ chực.

- Mẫu phi, Hoan muội muội thế nào rồi?

Hạng Nguyên Hoán lo lắng hỏi.

- Cái đồ nhà con sao tới giờ mới về?

Tiết Oánh không kịp quở mắng hần, trả lời:

- Bà đỡ nói Thiên Hoan khó sinh, đứa bé đến giờ vẫn chưa ra!

Trước khi hần đi, nàng vẫn còn khỏe mạnh, chỉ một ngày một đêm hần không về mà mọi thứ lại trở thành như vậy.

Nếu hần không ra ngoài, có lẽ tất cả chuyện này đều không xảy ra.

Tự trách, đau lòng, Hạng Nguyên Hoán thống hận chính mình, càng thống hận Hạ Hầu Lệnh.

Hần giận dấm một dấm vào cột phát ra tiếng “răng rắc” dọa sợ cả đám hạ nhân nha hoàn.

Cột cứng rắn bị Hạng Nguyên Hoán dấm vang lên mấy tiếng rạn nứt, bàn tay dấm vào cột bị đá dấm vào, máu thịt lẫn lộn.

- Tại sao lại như vậy? Đây là lỗi của ta!

- Nguyên Hoán!

Tiết Oánh nóng lòng kéo bàn tay còn định dấm tiếp vào cột của hần, hung hăng trừng hần quở trách:

- Con còn chê nhà này chưa đủ loạn sao? Tay con nếu bị phế đi thì sau này ai chăm sóc thể tử và con cái của con?

Lại một tràng tiếng thét vọng vào tai, trái tim Hạng Nguyên Hoán sắp bị tiếng thét kia xé nát.

- Con không thể mất đi Hoan muội muội, con muốn vào!

- Không được, loại nơi như phòng sinh, nam nhân không được phép vào!

Tiết Oánh sốt ruột ngăn cản hần.

Họa Mi suy nghĩ một chút rồi khuyên Tiết Oánh:

- Vương phi nương nương, cứ để thể tử gia vào đi, vừa nãy bà đỡ nói đại tiểu thư sắp không còn sức rồi, có thể tử gia ở bên tai cổ vũ cô ấy, nói không chừng đại tiểu thư có thể nhanh chóng sinh được!

Không để bà nghĩ nhiều, Hạng Nguyên Hoán đã tránh thoát khỏi tay bà lao vào.

Vừa vào trong phòng, hần liền ngửi được mùi máu nồng đậm.

Tiểu nữ nhân bình thường luôn nở nụ cười thông minh tinh quái hiện tại chật vật nằm trên giường, mái tóc rối loạn và mồ hôi bết dính vào mặt và cổ nàng, nàng thở hổn hển dữ dội, biểu cảm vô cùng đau đớn.

- Thể tử gia, nơi này là phòng sinh, ngài không thể vào!

Bà đỡ vừa thấy Hạng Nguyên Hoán liền vội kêu to với hần:

- Đây là điềm xấu!

- Xấu hay không ta cũng ở đây với Hoan muội muội.

Hạng Nguyên Hoán nắm lấy tay Bạch Thiên Hoan, tém tóc trên mặt nàng ra:

- Hoan muội muội, ta về rồi.

Nàng đau đến chết đi sống lại, bao nhiêu lần ảo tưởng hần về bên cạnh mình nhưng đều thất vọng.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Nàng tưởng mình nhìn thấy ảo giác.

- Nguyên Hoán, chàng đang ở đâu? Ta sợ ta chống đỡ không được đến lúc chàng về!

Bạch Thiên Hoan yếu ớt nói, từng con đau lại ập tới, nàng khàn giọng hét thất thanh.

Hạng Nguyên Hoán nắm chặt tay nàng.

- Hoan muội muội, nàng mở mắt ra nhìn ta này, là ta, ta là Nguyên Hoán, ta về rồi, ta thật sự về rồi!

Hạng Nguyên Hoán không ngừng nói bên tai Bạch Thiên Hoan.

Giọng nói rõ ràng đến vậy, không giống như là ảo giác.

Chậm rãi mở mắt, trong tầm mắt mờ hồ, nàng loáng thoáng thấy hân ngay trước mắt, mắt nàng chớp chớp.

- Nguyên ~ Nguyên Hoán?

- Là ta!

Hạng Nguyên Hoán nâng mặt nàng lên, hôn xuống đôi má ướt đầm mồ hôi của nàng, ánh mắt tràn đầy dịu dàng.

- Ta về rồi.

- Ta còn tưởng không gặp được chàng nữa.

Bạch Thiên Hoan không kìm được trào nước mắt.

Hạng Nguyên Hoán đau lòng lau giúp nàng.

- Ngốc, sao nàng có thể không gặp ta được chứ? Ta đang ở cạnh nàng, sẽ không rời xa nàng nữa.

- Tổ mẫu.....bà.....

Hạng Nguyên Hoán cúi đầu tự trách.

- Ta vừa biết chuyện tổ mẫu qua đời rồi, sau khi về ta đến Ninh Thần Đường trước, là phụ vương cho ta biết nàng sinh non nên ta mới về đây.

- Xin lỗi, là ta không bảo vệ tốt tổ mẫu nên tổ mẫu mới....

- Hoan muội muội, chuyện này không trách nàng, không phải lỗi của nàng, nàng không cần ôm sai lầm vào mình, chuyện này không ai muốn xảy ra cả!

- Ta ngay cả gặp mặt tổ mẫu lần cuối cũng không được!

- Ta tin bây giờ tổ mẫu đang ở trên trời nhất định không lúc nào không nhìn chúng ta, bà chưa bao giờ rời khỏi chúng ta!

Hai người đang trò chuyện, bà đỡ bên cạnh nhìn không nổi nữa, bèn nhắc nhở họ:

- Thế tử gia, thế tử phi, hiện tại là lúc sinh nở, có thể để thế tử phi chuyên tâm một chút không?

Có Hạng Nguyên Hoán ở đây, Bạch Thiên Hoan cảm thấy sức lực mình mất đi lại trở về.

- Hoan muội muội, dùng sức, nàng dùng sức đi, đứa bé sắp ra rồi!

Hạng Nguyên Hoán nắm chặt tay Bạch Thiên Hoan, khích lệ bên tai nàng.

Nàng dốc hết toàn lực nhưng chỉ thở dốc càng kịch liệt hơn thôi.

Nàng lác đầu.

- Nguyên Hoán, hình như ta không xong rồi!

Nàng nắm ngược lại tay Hạng Nguyên Hoán rất chặt, ánh mắt có chút mờ hồ, suy yếu nói:

- Ta hết sức rồi, xin lỗi, Nguyên Hoán, đứa bé này, sợ là ta không thể sinh ra được.

- Hoan muội muội, nàng đang nói ngốc gì vậy? Nhanh nhanh lấy lại tinh thần, vì ta cũng vì con của chúng ta.

- Nếu có kiếp sau, ta chắc chắn vẫn muốn làm thê tử của chàng, kiếp này được quen biết chàng, ta không hối hận!

- Hoan muội muội, ta cũng không hối hận khi quen biết nàng, ta không cần kiếp sau, kiếp sau quá lâu, ta không đợi được, ta chỉ cần kiếp này!

- Nhưng ta.....

- Kiếp sau ta sẽ quên nàng sạch sẽ, sau đó thành thân sinh con với một nữ nhân khác!

Hạng Nguyên Hoán vỗ vỗ hai má Bạch Thiên Hoan, không ngừng nói bên tai nàng.

Kiếp sau hán muốn thành thân với nữ nhân khác?

Bạch Thiên Hoan tức giận mở to mắt.

- Chàng nói gì?

- Ta chỉ có thể cho nàng kiếp này, nếu nàng muốn buông tay ra đi thì đến chỗ Mạnh bà, ta sẽ uống một chén canh, quên nàng sạch sẽ!

- Chàng dám!

Lời của Hạng Nguyên Hoán chọc giận Bạch Thiên Hoan.

Ý thức sắp mất đi của nàng bị lửa giận kéo về.

Một người nếu tức giận sẽ rất mạnh mẽ.

Mắt Hạng Nguyên Hoán sáng lên.

- Nàng mà đi, xem xem ta có dám hay không!

- Nếu chàng dám nhìn nữ nhân nào khác ngoài ta, ta sẽ móc mắt chàng xuống.

Con giận của Bạch Thiên Hoan bị kích phát, sản đạo mở rộng.

Bà đỡ mừng rỡ kêu lên:

- Tốt quá, đầu ra rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.